

Аз

КНИГА

Аз

КНИГА

Асен Александров

ШАР - 41 – Милан Миланов – Пенка Миланова

София, 2014

⊗ Книга (за северния път към юга)

⊗ Асен Миланов Александров

© Асен Миланов Александров

© Книга

Проект на корица	Мария Александрова – Мия
Творчески редактор	Мария Александрова – Мия
Иновативен редактор	Вяра Александрова
Художници	Ками Ценкова Любо Ценков
Консултант оформление	Сергей Цертий
Редактори и коректори	Мария Иванова Петър Н. Петров
Дизайн и оформление	www.zape4at.com
Снимки	Мариуш Михайлов
Издател	ШАР - 41 – Милан Миланов – Пенка Миланова
Печат	АйПринт ООД
За контакти	assenalexandrov@abv.bg

Тираж: 54 бр.

Цена: 0.00 лв.*

Книгата е свободно достъпна в Интернет*

Благодарности: Огнян Младенов - издателство „Световит“, Владо Даверов, Таня Германлиева, Николай Колев - „АйПринт“, Вяра Богданова - Печатница ВТУ, Александър Александров /Сашко/, Симона Сребранова /Мони/, Мариана Каменска - „Европапир България“ ЕООД

*Дарете разликата до реална стойност за лечение на деца.

ISBN: 978-619-90299-2-3

ВИСОКО, ВИСОКО...

Колко са книгите, които не задават въпроси, а дават отговори? Сещам се за Библията, за „Майстора и Маргарита“, за „Сто години самота“... И на път към отвъдното ние все по-често посягаме към тях. Защо? Какво не сме открили в Битието, кои истини са ни се изплъзнали, коя тайна не сме разгадали? А може би търсим нещо съвсем различно, което не може да бъде дефинирано, но без което никога няма да разберем кои сме, откъде идваме, накъде отиваме? Попитали древен китайски философ какъв е смисълът на живота, а той посочил прелитащата от цвят на цвят пеперуда и отвърнал: „Само тя знае!“. Дали пък не ни напомня, че Бог е във всичко! И че вместо Познанието на пеперудата, Бог е дал на човека Любовта, Съмнението, Разума... Както и седемте смъртни греха, разбира се, без които картинката не може да бъде завършена. И все пак отговарят ли вечните книги на тези въпроси? Едва ли. Тогава каква е причината да ги търсим постоянно и постоянно, да навлизаме смело в тях, с ясното съзнание, че изчезваме, изфирясваме, губим своята идентичност, а заедно с нея дълго отглежданото си его, егоцентризма си, своята уникалност и неповторимост? Досетих се: липсва ни замахът, гледната точка, мащабът на великите произведения. Нуждаем се от подготовка преди последната крачка, от един, макар и бегъл поглед, към онова тайнство, където ни очакват собствените ни сенки, вече от миналото, и където дух и материя потъват в безкрайността, а безкрайността се разтваря във вечността. Кой може да ни изкачи толкова високо, ако не Той? Затова посегнах боязливо към „Книга“ и се боя, че ще остана завинаги пленник на нейните духовни пространства.

„От гледна точка на размерите, Вселената ме обхваща и поглъща като точка. От гледна точка на мисълта, аз я обхващам!“ – казва Паскал. А „Книга“ го доказва.

Владо Даверов

Тази е детската ми снимка. Гледам я и се опитвам да преценя дали излъчва вярно послание към моите евентуални читатели. Към подчертано сериозна и официално облечена дама или към многоуважаем и твърде зает господин. Бих се чувствал твърде некомфортно, ако те – заедно или поотделно – вече имат усещането, че им губя времето...

... Е, добре, нямам кой знае какъв избор. Всъщност нямам никакъв избор. Защото малкият негодник, този от снимката, той знае нещо (личи му по погледа). Знае нещо, което дори не осъзнава, че знае, но го знае. Бога ми, знае го! Точно по начина, описан в стих 11:25 от Матей¹.

... знае, че носи нещо в себе си. Случка, някакъв сюжет, нещо, което би могло да бъде или е било. Сега се за него често. Изживяването трае секунди, съпътствано от мимолетно учудване и осъзнаване, че става дума за нещо външно. Нещо което не е негово, което няма как да е негово. Нещо, което отново и отново идва. Тихо, ненаатрапващо се... настойчиво.

Трябва да са минали почти тридесет лета. Годишната е 2002-а. Нещото все така си идва, да речем – веднъж месечно. Аз толкова съм свикнал, че изобщо не ми прави впечатление неговата необикновеност. Приел съм го за даденост и не задавам въпроси, поне на съзнателно ниво не ги задавам. Само някакво учудване, мимолетно... малко преди него или малко след като си е отишло. И отново в ежедневието...

Тя дойде тогава, през 2002-а година. Остана около месец. Изливаше се на екрана на верния ми КОМПАК със скорост, по-голяма отколкото можех да чета. По-късно, с чувство на пренебрежително превъзходство, научавах за писатели, които посвещаваха две, пет или повече години за проучване на фактология преди да напишат книга. Е, щях да си платя за гордостта, само че още не го знаех. Щях да си платя за още куп други неща. Бях порасъл и продължавах да раста и стих 11:25 ми отесняваше, за съжаление. За съжаление, бях започнал да познавам. Да мъдрея и разумея. За съжаление...

Тя дойде. Остана около месец. Незабравими дни. Никога не съм употребявал стимуланти или наркотици. Не ми и трябва. Не и след онази едномесечна еуфория. Дали изобщо стъпвах по земята?! И бях здрав, здрав като камък. На прощаване ми каза:

– Наречи ме „Книга”, когато си готов.

– Но ти си „Книга за северния път към юга” – рекох ѝ аз.

– Аз съм Книга – отговори тя. – Наречи ме така.

А какво стана с нещото, което носех през целия си съзнателен живот дотогава. То просто се вля в книгата. В нейните основи. Трябва да съм хлъцнал от учуд-

---

¹ Евангелие от Матей, 11:25: В онова време Исус проговори, казвайки: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, за гдето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците. – Бел. авт.

ване, когато установих колко точно зае отдавна отреденото му място. Нещото, което бях виждал в мислите си стотици пъти. Нещото, което вече бе изтрито от съзнанието ми. Нещото, което сега не мога да върна обратно в мислите си, дори и след като съм прочел книгата дузина пъти през последните шест месеца. Дори не се сещам за какво ставаше дума. Дори най-общо, в най-едър план. Но аз знам – то е там. Там, където трябваше да бъде – в книгата.

Малки разбойнико, ще ми припомниш ли някога какво беше нашето нещо... Моля те, бъди добро момче.

Сега сме 2014-а. Изминали са повече от дванадесет години. Години, през които плащах неконсумираната си сметка. Плащах скъпо и прескъпо. Плащах за честта оказана на един-единствен човек на тази земя – да бъде авторът на Книга. Нещо, което усилено отричам. И правилно!

– Каж ми, защо дойде при мене? – питах я аз. – Защо не отиде при автора на „Клетниците“, при автора на „Сто години самота“, при Булгаков, Омир, Шекспир, Хемингуей. При кой да е от истинските писатели? Защо при мене, неграмотника, дойде?

– А на тебе какво ти е от това – питаше на свой ред тя – ако истинският ми автор така е решил?

– Как какво ми е, Книга? Нима не ходим дванадесет години по мъките? Нима не всеки ни отритна? Нима не те подредих на най-горния рафт в килера, защото беше безнадеждно? Как какво ми е?

– А на тебе какво ти е от това, ако истинският ми автор така е решил?

Две хиляди и четиринадесета година. Първите дни. Град Берковица. Безкрайна и непрогледна мъгла. Тя ми каза:

– Хайде, време е. Вече есента те е докоснала, така както мъглата този град. Но все още имаш сили. Всъщност ти си в разцвета на силите си. Хайде! Времето ни настъпи. Време е да извървиш пътя. Този на мъките. Време е да ме представиш на твоя свят.

И аз тръгнах. Решително и смело. С безразсъдната наивност на отявлен неграмотник се бухнах в средата на калната локва, от която години наред опитвах да се очистя. Оказа се по-дълбока, отколкото я помнех. Много по-дълбока. Но нали бях „в разцвета“, плувах решително. Решително и силно. Силно и напърно.

Почти я преплувах. Но не съвсем. Не докрай. Стоях до гуша в мръсотията и се питах защо не успявам. Защо не мога да дам на Книга това, което бях длъжен да ѝ дам. И се питах – отново и отново – защо тя не отиде при истинските писатели. Само че вече знаех отговора, знаех не само, че истинският ѝ автор е решил така, но и защо го е решил, както и какво точно е решил. Знаех, че няма да намеря много помощ или съчувствие. Но нямаше и да е без хич:

– Не ми давай тези пари – каза ми той.

Погледнах го. Набързо си припомних всичко, каквото знаех за него. Помислих си за истинския автор на книгата. Помислих си „явно знае как да си избере екип“. Помислих си „трябва непременно да му платя тези сто лева. Не днес, но непременно. Той даде повече от пари. Даде съпричастност. Даде ми сили“.

Есен е. Както астрономическа, така и в мислите ми. Така и в тялото ми. Осъзнавам, че няма да мога да се справя. Че завинаги ще остана в грязната локва. Че няма да мога да направя за Книга това, което виждам в мечтите си. Усещането за колосалната ми неграмотност ме сплесква и шансът да се удавя в нечистотията става съвсем реален. С надежда поглеждам към Книга, с надежда да спомене, че такава е волята на истинския автор. Или поне, че не е против волята му. Тя мълчи. Но, защо?! Вглеждам се в себе си – малкото момче, в чийто поглед е написано всичко, някъде в началото на седемдесетте години на миналия век. Във влюбения в живота младеж, в щастливия млад човек, в безкрайно оптимистичното човешко създание, което бях през 2002-а. В опарения от сланата господин, който съм през 2014-а. Който наистина е започнал обратното броене. Или то е започнало, независимо от желанието му. Който мрази да спи на спуснати завеси, защото го е страх от тъмното, вече... и отново. Който стои в средата на онази противна локва с неразбиращо изражение, на края на силите си, с една книга в ръка. В сърцето си, в мислите си, в душата си – все с тази книга стои. И казва. На нея, на себе си, на читателите, на нечитателите, на всички:

– Аз ще успея. Ще сторя това, за което съм дошъл на този свят. Няма да е идеалното, няма да е, както исках, няма да е, както трябваше да бъде. Но ще го направя. Ще се боря докрай. Като един истински дребен, малък, нищожен, никому ненужен пехотинец ще изгазя из локвата. Ще видя Книга публикувана.

Трябва да приключвам. В мислите си се връщам към госпожата и господина, които, може би, са разгърнали моята книга. Връщам се към усещането, че вероятно им губя времето. Че започнах неподходящо с детската си снимка. Продължих неподходящо – с последвалата изповед. Какво ми остава? Ами най-логичното – да завърша по неподходящ начин. Неподходящ за света, в който живеем и повече от уместен за света на Книга. Да се извиня. За всичко, което съм сторил не както трябва. И за всичко, което не съм сторил, както трябва:

Прости ми, Книга! Прости, че дванадесет години не ми стигнаха...

Прости ми, истински авторе на Книга! Прости ми, че не успях...

Прости ми, мое тяло! Прости ми, че те насилих повече, отколкото можеше да понесеш...

Простете ми, хора! Съжалявам за неудобството, което ви причинявам...

Прости ми, Господи, Ти, който си истинският автор! На Книга и на Всичкото Всичко!

Асен Александров
София, септември, 2014 г.

Нека Книга (за северния път към юга) бъде подкрепа за всеки,
който не спира, въпреки волята на спътниците си –
Съмнение, Колебание, Раздвоение,
като му помогне да осъзнае,
че тези са неделима част
от вярната посока,
както и от
в с я к а
друга.

... И се връщайте! Отново и отново! През всичкото време! В всяка частица! В частиците на частиците си! Връщайте се! Понасяйте, което противно на Волята Ми сътворихте! Раждайте се в Забрава и от майка-страдание! От тях и така се раждайте! Слави и нищожни! Отново и отново! Докато Свят светува! Докато не остане от вас! Докато бъде изтрито! Пълзете след Вината си! Пълзете в мрак!

И нека само Мъката Ми е повече от Страданието ви, деца Мои!

Пълзете в мрак! Пълзете в мрак! Пълзете в мрак...

Тялото на стареца се разтриса, сякаш поразено от гръм. Очите се отварят. Невъзможно! Невъзможно широко! С безумен блясък пронизват тъмнината. Стене – ужасен и ужасяващ.

– Не, не, не! – крещи невярващото съзнание. Звучите го изпълват. Търсят изход. Не намират! Връщат се. Помитани от следващите бегълци. А те – от следващите. От следващите. От следващите. Кресящи! Жадуващи тишина! Безброят малки, пощурели „не“ изригва и няма какво да му устои. Гърло, дробове, стомах, слабини. Всичко предадено на изпепеление. Парешо. Задушаващо. Разкъсващо...

– Защо-о-о-о-oooooooooooooooooooooooooooooooooo?!

Тялото, дребно и съсухрено, неподвижно, прогизнало от пот, едва се забелязва между спалното бельо. Облечено в нощница, с шапчица на главата. Сякаш кукла. Сякаш подплашено животинче...

Свърши се. И този път. Отново в реалния свят старият човек е съсипан. Пуст. Вцепенен. Освен, освен за единствена мисъл. Отдавна, целенасочено и неотклонно, я подрежда на най-видно място. Като знаме. Като фар. Понякога я намира отместена. Педантично и грижовно я връща. Най-отпред. Без страх. Без емоции. Другото гаси. Да не пречи. Да не отвлича... Мисълта – разочарование, че този свят е отново и негов. Дали най-сетне няма да я забележат?!...

— **Р**ебека, Ребека! Мама след малко се връща! Ще ни се кара! Къде си?!
— Ето ме! Не ме ли виждаш?! С Давид съм! Прибирам се! Тъкмо му казвах, че отново има нещо на носа!

— Ребека!

— Чао, Давид, доскоро!

— Ребека...

Колко ли е часът? Може би пет? След два часа ще започне да се развиделява. След още два ще е светло... Колкото късият есенен ден позволи. Едва ли ще е щедър старият мърморко. По обяд ще може да се чете. Без лампа. За малко. После лакомо ще се смрачава. Докато настъпи нощ. Отново. И за дълго...

Прозорецът се очерта като разрез през средата на помещението. По-тъмен от заобикалящия мрак. Тъмен и лъскав. Отвори се. Към безлюдно, бесплодно поле. Навсякъде. Докъдето поглед стигне. Равно. Сиво. Пепеляво. Унило.

Старецът се напрегна. Нещо недоловимо го обсеби. И завладя. Дебнещо. Очакващо. Погледът му се избистри. Изостри. Сякаш душеше. Търсеше. Знаеше какво. Знаеше къде...

Пушек. По-скоро дим. Сив. Много светлосив. По-скоро безцветен. Дори най-малкият вятър би го разнесъл. Издигаше се бавно. Разтваряше се в общия сивкав фон. Едно стълбче, две... Може би двеста. Може би. Но никаква жар. Не. Нищо напомнящо огън.

Огън! Отдавна бе изгасил. Всичко и навсякъде. Завинаги. Безвъзвратно. Победил. Устоял...

Само когато дойдеше прозорец. И само дим. Сивеещ. Почти безцветен. Прозрачен. Незабележим. И не във всеки прозорец. Само понякога. Много рядко...

Нищо случило се не може да бъде отречено. Или забравено. Но може да бъде изгасено. Наистина! Може! Само сивкав, почти безцветен дим. Само дим. Дим... Без цвят...

— **Д**авид, струваш ми се разсеян. Случило ли се е нещо?

— Не, мамо. Може би съм малко изморен.

— Момчето ми, не ме лъжи. Притеснява ли те нещо? Би ли ми помогнал? Аз ще наливам, ти бъркай. Внимавай да не се напръскаш. Готов ли си?

— Да, мамо, внимавам. Може ли после да се кача горе?

— Разбира се, момчето ми. Почини си.

Напрежението премина критичната маса. Неведомата му, невидима, злокобна материя се изпълни със самоличност. Позна се. Дълго време бе

е между тях. Всеки момент жертвата може да са те. Не знаят как, не могат да се защитят. Чувството на несигурност ги влудява. Неизвестността не ги изпуска от поглед... с куките си очи.

Само хората нехаят за връхлетялата ги опасност. Водят разумен живот. Съзнателно определят приоритети. Кое е планирано, трябва да бъде извършено. Хората нямат време за неканения гост. Но той има. Достатъчно. Разчита ги. И се диви. За първи път вижда подобно нещо. Не са ли хората комети?! Толкова непредпазливи. Толкова самовлюбени. И тези им шлейфове. Що за безумие?! Ау-у-у-у-у-у! Гордо развени. Претенциозни. Предизвикателни. И може би вкусни?! Заслужава си да опита!...

— **П**ия, моля те! Бързо! Господин Хамър! От седма! Пак буйства!

— Спокойно, Роуз, идвам. Какво точно се случи?

— Нищо! Нищо! Аз!... Аз!... Просто го попитах не му ли харесва десертът. Какво лошо съм сторила?! Слушай! Чак тука се чува! Оле-лееее! Как крещи само! Той е луд! Абсолютно луд!

— Успокой се, мила. Няма нищо. Съжалявам. Ела, ако искаш.

— За нищо на света! Нарече ме бясна кучка! Представяш ли си?! Аз само го попитах...

— Разбирам, Роуз. Не се разстройвай.

— Няма да вляза!

— Моля те, Роуз, поне стой до вратата.

— Дали да не повикаме Старшата? Или, или охраната! Лия?!

— Да, Роуз.

— Внимавай!

— Добре! Всичко ще бъде наред.

— А-ха-а-а-а! Всичко ще бъде наред, а-а-а-а-а?! Ето я! Другата усойница! Дебнете, а?! Ах ти, пачавро! Искаше да ме изненадаш, а?! Ще си го получиш! И за бясната кучка ще си получиш! Мамка ви неграмотна! Ей сегичка! Ей сегичка! Ще те смачкам! Ще те размажа! Воняща, смрадлива хиена!

Вратата се тряска. Звънтят прозорци. Роуз пици. Истерично. От стаите се подават глави. Пациенти. Учудени. Разтревожени. Любопитни. Главите се въртят в пълен синхрон. Отбелязват повратните моменти в разразяващия се скандал. Към затворената врата. Към пищащата. Към вратата. Към момичето. Към тази, която е затворена. Към тази, която пици. Към решително приближаващата група начело с доктор Оливо. Суровият вид на Бухалката сякаш с магическа пръчка приковава вниманието на главите. Застопорени, завинаги втрещени в него.

Едър. По-скоро висок. Стегнат. Дори набит. Враснал се в земята. Сигурно и булдозер не би го отместил. Сиви решителни очи. Сега свирепи. Остриета. Сто-

манени накрайници. Блясъкът в които е триумф за радикалния подход. Доктор Оливо е изпреварил старшата сестра. Почти с половин крачка. Битката е оспорвана. Но преднината безспорна. Ще успее ли Старшата да оглави групата, в чийто ариергард се движат двама охранители? Главите, вероятно подсъзнателно, регистрират незадоволителното ѝ класиране метри преди финала. И вероятно, съвсем съзнателно, ще го подложат на щателен анализ след края на драмата. Все пак, по-старите пациенти и „хрониците“ знаят, че в класацията за всички времена в тази болница Старшата е непосредствено след господин Хамър. И без съмнение има златна възможност да се докаже. Да оглави. Да се окичи с нетленна слава. В директна схватка с шампиона.

„Край! Край, край, край! – мисли си Александър Оливо. – Той премина всякакви граници! Ако ще да оставя и два пъти по сто хиляди долара на месец, ще изхвърля този неврастеник! Това е уважавана клиника, а не зверилник!“

Роуз пици, главите съзерцават доктора, той е на две крачки от вратата. Старшата полага неимоверни усилия да го изпревари. Лицето ѝ се изкривява от нечовешкото усилие. Охраната, по-скоро скучае. Когато се разнася звукът! И пак!

Тишина! Тишина, през която за две крачки можеш да преброиш до двеста. До двеста и двадесет, дори.

Звукът, чул се през затворената врата, не може да бъде объркан. Звукът от оглушителна плесница. И преди групата, во главе с доктор Оливо, да нахлуе, звукът бе прозвучал отново. Майсторско изпълнение!

Тишина. През която можеш да преброиш до двеста. Или до двеста и двадесет.

— Но дяволите, Осми! Няма ли най-сетне да кажеш нещо вярно?! На четиринадесет години не можеш да броиш до десет! Не можеш да си напишеш името! Не можеш! Нищо не можеш! Просто си тъп! Тъп! Кажи, че си тъп!

– Тъп съм, господин учителю. Просто съм тъп.

– Тъп ли?! Тъп ли, каза?! В никакъв случай, Осми! Ти не си тъп! Не и ти! Ти си всестранно развит! В своя непрекъснат възход си стигнал самия връх! Нали, Осми?! Нали съм прав?!

– Да, господин учителю. Прав сте.

– Не се майтапя, Осми! Никога не се майтапя! Работя в този шибан интернат от шестнадесет години. И още в края на първата забравих що е майтап. Осми, дванайсети, петнайсети, сто и петдесети, две хиляди и осемдесети! Знаете ли, уважаеми отрепки, колко като вас са ми минали през ръцете за шест-на-де-сет години?!

– ...

– Но, като Осми, не! Гледам те, Осми, и не вярвам, че съществуваеш! Ти си среднощен кошмар! Но как да се събудя, кажи ми как?!

Та за какво говорех?! Да, Осми е всестранно развит. Има хора, които свирят на пиано, рисуват, пеят, танцуват. Стараят се. Развиват се. Това им отнема време. Трудно им е. Мъчат се. Терзаят се. Грешат, опитват, грешат. И пак опитват. Те са на пътя. Не се знае дали ще пристигнат. Дали ще получат медал. Или грамота. Похвала. Поне нещичко! Поне зрънце одобрение! Прашинка признание!... А, Осми?! О, той отдавна е пристигнал! Нали, Осми?

– Да, господин учителю. Пристигнах. Отдавна.

– Той е развил всичките, тоест единствената си дарба! И затова е всестранно развит. Той е гений, а единствената му дарба е кретенятия! С която тормози всичко живо и мене най-много! Нали, идиот номер осем?!

– Да, господин учителю. Майната ти, господин учителю...

Осми беше абсолютно спокоен. Дори, когато шамарът отметна главата му назад. Дори, когато звукът от втория шамар изписа страхопочитание в очите на малолетните разбойници. Майсторско изпълнение.

– Майната ти, господин учителю!

Звукът от оглушителна плесница. И тишина. За още крачка и половина.

Доктор Оливо поддържаше тялото си в превъзходна форма. Природно здрав, с несломим дух – дар от Бога. Способността му да усвоява информация и умения възхищаваше учителите, после преподавателите, колегите, пациентите, приятелите. Приятелките... Едва доловимото трагично излъчване очарова. Внушава доверие. Целенасочен. Непокосим. Не послуша баща си. Не го последва в професионалната политика. Отлъчен, за което. Вероятно бе наследил непоколебимостта именно от баща си. Отлъчен, ала свободен! Тогава. И оттогава.

Александър беше лекар. Само лекар. Единственото, което желаше. Лекар – хирург. Само това искаше. Разрезите му бяха безупречни. Решенията – без изключение, правилни. Реакциите – незабавни.

За времето, необходимо на Старшата да направи крачка, Оливо направи с половин повече. Натисна дръжката. Отвори вратата. По-точно откряхна, когато от централния му мозък по нервната магистрала през тялото му към ръката върху дръжката, потече сигнал „Стоп“. Вратата така и остана – леко откряхната. Докторът гледаше вътре. Сестрата зад него не можа да овладее устрема си и на пълна скорост го връхлетя, с протегната към дръжката ръка.

– Приемете извиненията ми, скъпа сестро – промълви мъжът и освободи пътя към стаята. За него случаят бе приключил.

Най-сетне! Най-сетне на върха на вълната, Старшата пресича финалната линия. Първа! С поглед, впит в кокалестия гръб на господин Хамър. Жадува само-

разправа. Ще го смачка! Ще го прегази!...

Но защо претенциозният господин държи бузата си с ръка? Чий е мелодичният глас, обясняващ, че ако като малък е получавал точно това лекарство в достатъчно големи дози и за достатъчен срок, нямало да бъде в това окаяно състояние понастоящем?

Старшата забива отровен поглед в отдалечаващия се гръб на доктора, просъсква „майната ви на всички“, разбива, без изобщо да намали ход, преградата, неволно образувана от двамата, току-що пристигащи пред вратата охранители, и набира скорост по коридора в посоката, в която се отдалечава доктор Оливо.

– Вечната втора – мълвят главите и се връщат. Всяка към своята boleжка.

Звукът на шамара пищи в ушите на номер осем. Тънък. Тънък. Сякаш оса се е завряла. Сякаш досаден комар. Очите му – воднисти, безцветни, без-чувствено-безстрастни, без да отразяват каквато и да е мозъчна активност, гледат безизразно преподавателя. Нито гняв, нито ярост, нито болка. Нито мъка, нито обида. Празни. Студени. Мъгливи.

– Съжалявам, Осми. Съжалявам. Не биваше да те удрям. Дори идиотите не бива да бъдат удряни.

„Свършено е с тебе, господин учителю – размишлява невъзмутимо Осмицата. – Колко интересно. Вече е мъртъв, а ходи. Дори говори. Как ли да го направя?“ – усеща напрежение в пръстите на ръцете. В тялото му се разлива топлина. Обича господин учителя. Хубаво е да обичаш. Да бъдеш обичан. Да обичаш. Да те обичат. Ти... да... обичаш...

Момчето се отпуска. Дишането му се забавя. Очите се затварят. Рее се. Из приказния свят на мъртвите учители...

– **Б**ехар, волята на Съвета не подлежи на дискусия! Подчини се!
– Волята на Съвета или волята на Господаря?!

– Волята на Съвета, Бехар! Подчини се! Аз! Ти! Максим! Роберт! Исак! Съвета, Бехар.

– Не съм съгласен, Господарю! Волята на Съвета се изразява от Съвета, Господарю! Ти сам каза – аз, ти, Максим, Роберт, Исак. Съвета, Господарю!

– Бехар, ти знаеше, че трябваше да дойдеш!

– Да, Господарю, знаех. Но не дойдох. Не ме е имало! Съвета не е могъл да изрази воля. Откакто свят светува е така.

– Откакто свят светува, Бехар, никой жив не е отсъствал от Съвета.

– Не ме е имало! Съвета не е могъл да изрази воля!

– Не те е имало! Съвета е изразил воля!

– Позор! Позор, Господарю! Стария никога не би допуснал това да се случи!

– Да, Бехар. Стария никога не би допуснал това да се случи. Познаваш го, Бехар! „Никой жив не може да отсъства от Съвета.“ И никой жив нямаше да отсъства. Аз ви се доверих! Разкрепостих ви! Промених системата! И вие ми се отплащате. Като равни на равен. Каквито не сме! Спорим, сякаш сме жени на пазар! Това ли заслужих за дванайсет години служба в името на Съвета?!

– Не знам, Господарю. Стария царува тридесет. И никога не повиши тон. Не се оплака. Не се подвоуми. Не се изненада. Не се отказа.

– Бехар, Стария беше на деветдесет години. И в края на краищата сам се отказа.

– Сам ли, Господарю?!

– Сам, Бехар!

– Сам?!

– Сам! Бехар, за тези трийсет години волята на Съвета била ли е поне веднъж различна от волята на Стария?

– Ха, Господарю, та Стария гледаше през времето, както ние през измит прозорец! Ти си най-млад. Дойде по негово време и благодарение на него. Нима мислиш, че не е знаел как ще му се отплатиш?!

– Позор, Бехар! Позор!

– Господарю, има правило Съвета да се обръща към предишния Господар. Нека Стария отсъди! Нека отидем при него!

– Позор, Бехар! Позор! Ти ме обиждаш жестоко!

– Настоявам, Господарю!

– Така да бъде, Бехар! Събери членовете и определете дата. Да видим какво прави старият мушморок.

– Позор, Господарю, позор!

— **М**амо, как го правиш? Много ми е хубаво!

– Кое, момчето ми?

– Как правиш да свети, мамо?!

– Момчето ми, майките правят всичко за любимите си деца.

– Да, мамо! Но как правиш да свети?

– Кое да свети, момчето ми?

– Това, мамо, това там, отпред! През прозореца. Ето там, под облаците! Не, не! По-близо е! Беше навън... О, сега е точно над мене! Мамо!... То ме докосва!... Толкова е хубаво! Как го правиш?!

– Давид, Давид, добре ли си? Да не си болен?

– Добре съм, мамо! Разбира се, че съм добре! Не съм болен. Моля те, приготи сладолед за десерт! Моля те! Нали правиш всичко за своето любимо дете?

– Да, момчето ми. Всичко. Радвам се, че си добре. А това, това още ли свети?

– Разбира се, мамо! Защо се преструваш, че не знаеш?! Обичам те, мамо!

Стратега размишляваше. Настанил се удобно върху дебелия клон, приемаше ласките на късното есенно слънце. Комфортът му бе гарантиран от стара автобусна седалка, която с много мъка, при пълна конфиденциалност, бе успял да постави на най-доброто възможно място. Сега заслужено се радваше на стратегическата си позиция. Защитен от широките листа, имаше пълен поглед върху централния вход на интерната. Мястото, откъдето поемаха всички беди. Виждаше и входа на кухнята. За не повече от петдесет секунди можеше да е до контейнера за боклук, ако там (съвсем случайно) се окажеше нещо ценно. Контролираше спалните помещения и зорко следеше действията на събратята си.

„Информацията е пари! Знанието – живот! Предвидливият печели! Невинаги силният побеждава! Търпението е съкровище! Изненадата е победа! Възпитателите са плъхове!“ – това бяха основните постулати в жизнената философия на Стратега. Комбинирайки ги в сложни анализи, успяваше да се противопостави на грубостта, наречена живот, и в известен смисъл бе спечелил уважението на себеподобните си по съдба и местонахождение.

– Ах, живот, живот! – възкликна Стратега и притвори блажено очи. Откакто бе дошъл на този свят преди десет години, едва ли имаше и петнадесет минути подобно спокойствие. Истинско блаженство.

„Няма как! Който се е хванал на хорото, трябва да го играе!“ – Сянка премина през детското му лице. Осмицата! Осмицата го безпокоеше. Четиринадесетгодишен. Непостижимо тъп. Да искаш да се направиш на такъв галфон, няма да успееш. Но нещо в Осмицата алармираше аналитичния му разум. Беше кошмарно як. Но имаше и други, не по-слаби. Имаше и къде-къде по-големи момчета. В крайна сметка имаше и банди. Защо тогава Осмицата? Може би, защото не играеше по правилата. Просто не ги приемаше. Абсурд! И въпреки това реалност. Живееше в собствен свят. Някакъв тъмен. Мрачен. Тръпки да те побият. Ето например, когато му предложи ябълка, за да го придружи до спалното на големите от „Б“-е, Осмицата я прие с удоволствие. Споменът изплува. Всъщност това беше първият му делови контакт с ненормалника. И може би, първият директен. Тази година Стратега стана среден. Не беше леко, ама никак!...

– Хайде, да тръгваме, че имам и друга работа! – изкомандва и се обърна да види дали Осмицата го следва. Уви, кретенът стоеше, а в безцветните му очи цареше бездушно спокойствие...

Хайде, мой човек, казах ти, нямам време! – Онзи си стоеше с непостижимо дебилна физиономия. Не помръдваше...

По дяволите! – процеди през зъби по-малкият. – Тръгвай! – Неразбиращ поглед, примляскване с уста...

Хей, какво ти става? Нали изяде ябълката! Трябва да дойдеш!

Без да продума, съвсем бавно, дори лениво, Осмицата го хвана с желязната си ръка. С другата бръкна в джоба му и извади втората ябълка.

– Изрод! – не издържа Стратега и го ритна с всичка сила по глезена. – Ненормалник! – Усети тръпки на ужас по гърба. Само да го стиснеше с това ръчище и с него бе свършено.

Изведнъж нещо му светна и с всичка сила заби юмруче в ченето на Осмицата. Болката в пръстите беше ужасна. Дали не се счупиха?

Осмицата бавно тръгна нанякъде. Ябълката изчезна в джоба на куртката му. Никаква реакция. Никаква емоция. Очите – спокойни, мътни; мътно-спокойни.

– Кретен, непостижим кретен! – запъшка Стратега. Избърса сълзите, въздъхна. Тихо промълви: „Неуспешна инвестиция, друже“.

- **Р**ебека, Ребека, ще ме изчакаш ли?! Само да си завържа обувката!
– О, Давид, така ми се иска да успея да стигна до училище днес!
– Моля те, Ребека, готов съм!
– Чао, Давид!
– Ребека...

- **С**естра Лия, бихте ли влезли за малко?
– За съвсем малко ли, доктор Оливо?
– Бихте ли ми обяснили какво точно се случи в седма?
– Моля ви, докторе, не ме карайте да се чувствам чудовище!
– Слушам ви...
– Ами, не знам! Наистина не знам! Бихте ли приели версията за алтернативна медицина?
– Мое задължение е да ви информирам, че ако господин Хамър подаде оплакване срещу вас, че ако кой да е пациент подаде оплакване, че е бил третиран по този начин, от който и да е служител в тази клиника, аз, аз ще приложа, ще бъда длъжен да приложа правилника незабавно.
– Съжалявам, доктор Оливо. Прав сте. Свободна ли съм?
– Разбира се. И аз съжалявам, Лия. С-с-естра Лия. Всъщност, справихте се чудесно.
– Докторе, вие сте истински инквизитор. Тъкмо ви бях намразила.
– Сестра, вие пък сте самото „милосърдие“.
– О, да! Мога веднага да ви поставя пет кубика боза като на господин Хамър.
– О, да. Но силата ви не е ли в алтернативната медицина?
– Колко сте „галантен“, докторе!
– Как точно го правиш, Лия?
– Ами, просто го правя! А-а-а... за кое питате?
– За всичко...
– Благодаря ви за откровеността, доктор Оливо. Изморена съм. Беше кошмарен ден. Може ли да тръгвам?

– Да, Лия, спокойна вечер.
– Благодаря, доктор Оливо.

Търпеливият печели. Или поне губи последен. А той знаеше да чака. Тихо, пестеливо, неотклонно. Цял живот. Никога не загуби търпение. Никога не се раздели с дълбокото, граничещо с вглъбеност спокойствие. Или поне, откакто видя Светлината. Разбра, че е различен. Предопределен. Светлината! Която виждаше с очи. А също усещаше. В себе си. И наоколо. Която звучеше. Светлината – хармония. Тържествена. Величествена. Тиха. Спокойна. Топла. И над всичко – закриляща. Опрощаваща. И дори отвъд това недостижимо ниво, внушаваща – няма нищо, няма нищо, виждаш ли, вече мина, лошото мина. Меко, нежно сияние. Застана пред него. И макар да си отиде, остана. Завинаги. Любящо. Загрижено.

Много, много отдавна. Ала не избледнява. Недокоснато от времето. Наситено. Ярко. Пълноцветно...

Сам е. Мръква. Първият напор на вятъра засипва стъклата с пясък. Нещо издрънчава по покрива. Дърветата се чупят с протяжно прашене.

– Черешката, какво ли става с младата черешка, която засадихме с татко?! – Цялата къща стене. Небето – потресавашо. Лилаво. Сиво. Червено. Бяло. Зло. Цялото във вихри. И в страшни рисунки. Разтваря се. Впива зъби в него. Не дъждът, не вятърът, не трясъците. Небето! Изстива. Не може да вика. Дори да изхрипти не може. А кой би го чул?! Не може да мърда ръце. Нито краката. Искане да избяга. Поне да се обърне. Да не гледа страшното небе. Не може! Не може дори очите си да затвори. Дали не идва дяволът да го отнесе в ада, защото взе една сладка повече?! И да, още една, тайно.

Небето трещи. Все по-силно и силно. Бурята – умопомрачителна! Нещо масивно и тъмно се удря в прозореца и оставя голямо черно петно. Нещото мляска и джвака. Стича се. Пръсва стъклото. Хиляди парченца летят към него. Втрещени! В него! Черни! Озъбени! Ухилени! Остри и ръбати! Пълчища! Оси, стършели, чудовища! Стиска очи! Краят е! Край!...

Тишина. Неестествена. По-плътна от камък! Спасен! Меко и нежно сияние стои между него и прозореца – убиец. Стъкларията с припуквания и изсъсквания се топи, както си стои във въздуха. Докъдето стигнала. Светло, почти прозрачно синьо. Почти прозрачно розово. Приспивно жълто. Бяло. Коктейл от пастелни полутонове. И прозрачно. Сякаш му маха. Усмива се. Успокоява: „Не се плаши, Давид!“ Гласът е толкова познат. Толкова любящ. Нещо тъмно, неразлично в мрака, с рев се всмуква в небето. Небето се разтърсва. За миг затихва. После отново трещи. Още по-силно вали. Но е само небе. Просто небе. Страховито, но просто и само небе!

– Не се плаши, Давид. Страшното мина. Отпусни се, момчето ми. Заспи. Ко-

гато се събудиш, всичко ще е само сън. Мама и тати ще бъдат край тебе. Точно до леглото ти. Където съм аз сега... Ще им разкажеш за страшната буря. Спи, Давид. Спи.

– Ами черешката. Какво стана с черешката, която засадохме с татко?!

– Черешката, Давид! Добре е. Дори си запази едно листенце. Спи, Давид, момчето ми. Спи...

– Момчето ми, много ли беше страшно?!

– Да, мамо! Много! Много! Къде бяхте, мамо?! Толкова ме беше страх!

– Давид, Давид, бързо, момчето ми, бързо!

– Татко, не съм се облякъл, не съм се измил! Защо ме викаш?!

– Ела, разбойнико, някои неща могат да почакаат! Не всеки ден се случва чудо!

– Идвам, татко, идвам!

– Виж, момчето ми! Виж! Черешката! Цяла! Непокътната! Слава на Бога, Давид! Кажи: Слава на Бога!

– Слава на Бога! Татко, нима си учуден? Виж, дори едно листенце си е запазила!

– Млади господине, докато преброя до десет да си измит, облечен, срсан. Пет, шест...

— Да, татко, тича-а-а-а-а-а-а-а-а-а-м!

Тайната на мъдростта е в силата на спокойствието. Силата на спокойствието е в изкуството на търпението. Изкуството на търпението е в страданието на душата. Страданието на душата е връзката с Господ. Връзката с Господ е самият Господ.

Тогава Той Се погледна. И Което видя Го изпълни с радост и доволство. Съвършенството Му се простираше. Огряваше Света Му със Светлината Му. Светът Му Го обичаше и Той го даряваше с Любовта Си. Чистотата Му беше безупречна. Царството Му се простираше навсякъде. Името Му бе във всичко. Делото Му – съвършено. Пътят Му – наслада. Въздъхна доволен.

И Се погледна за втори път. И реши, че може да продължи.

– Но накъде? – попита Съмнението.

– Накъдето и досега – му отвърна Той.

— Защо?

– Защото така трябва.

– Така ли? – изрече Съмнението.

– Така.

– Но как? – попита Съмнението.
– Като те създам! – му бе отговорено. – Защото не съществуваш.
Тогава Той Се погледна за трети път. И Волята Му беше такава и се създаде Съмнението.
– Колко си грозно – рече му Той.
– Но съм Ти необходимо – отвърна то.
– Защо?
– Защото искаш да продължиш...

– **В**олята на Съвета е изразена. По искане на Бехар, със съгласието на другите членове и с разрешение на Господаря, Съвета, в пълен състав, ще се яви след три дни, привечер, при предишния господар за арбитражиране на спор.

Страшният сън. Вярваше. Вярваше, че никога вече няма да го види. Желанието му бе тихо и в мир да се пресели. Да напусне безлюдното и безплодно поле. Равното. Сивото. Унилото. Сторил бе всичко, каквото се очакваше от него. Знаеше. Чувстваше. Дълбоко в себе си. Знаеше. Беше дал всичко, което бе имал. Отдавна. Отдавна времето му бе изтекло. Отдавна бе готов. Не виждаха ли? Нямаше ли да го съжалят? Празен бе. Напълно. Съществуването му бе безсмислено. А не го викаха! Вместо това му изпратиха съня.

Страшният сън! Поличба?! Предупреждение?! Да, предупреждение! Краят на историята не е дошъл. Може би дори кулминацията не е настъпила. Смешно! Нелепо! Какво биха могли да искат от него? Какво би могъл да им даде? Значи?! Значи и те правят грешки! Нима?! Нима не им стига пепелището? Не?!

– Нямам сили, нямам. Няма да мога! Няма!

Старият човек бе преживял ужасяваща нощ. С дълбоко съжаление регистрираше присъствието на живот в себе си. Би го напъдил. Ако знаеше как. Нощта, кошмарната, го беляза. Жестоко. Кожата на лицето му – неприятно сива, придоби допълнителен жълтеникав оттенък. Като стар омачкан пергамент. Опъната върху скулите, брадата и челото. Провиснала на останалите места. Лопатките, остри и тънки, се очертаваха под вехтата нощница. Невероятният релеф на вените по ръцете и краката му би смутил начинаещия студент по медицина и възхитил мнозинството патоанатоми. Но беше жив. Категорично жив. Жив!

Страшният сън! Жужене, леко и приспивно, притъпява и без това крехкото му внимание. Отпуска се. Отдава се на унес. На мъгла. На тихо бръмчене. И ето, прозорецът се отваря. Образът се изчиства. Звукът е ясен. Вижда се...

Ооо! Колко е млад. Дребен, разбира се. Но изправен. И стегнат. Елегантен. Уверен. Ето, прибира се в хотела. Берлин! 1939-а. Гледа момичетата. С интерес.

Отвърщат му. Със същото. Усмивват му се. Качва се. Трябва да се наспи. Утре заминава. Шулце ще го вземе с колата. Влакът. Франция. Параход. Америка. Най-сетне! Ляга. Дали да не позвъни? Момичетата бяха толкова сладки. Дали...

И ще се връщате!

Тук!

Отново и отново!

Ще се прераждате в това, което противно на волята Ми сътворихте!

Отново и отново ще идвате, родени в Забвение и от майка-страдание!

И ще си отивате – в самота и неведение!

За да се върнете и всичко да се повтори, хиляди по хиляди пъти!

Докато изтриете вината си с Аза си!

Който вече е пръснат на хиляди страни, да се скита без да вижда и знае!

Да се самоизяжда!

Да се гневи!

Да се противи!

Да воюва!

Само срещу себе си!

Винаги и единствено срещу себе си!

Да се самопоровва и самоизлъгва!

Да се самонадухитря! Докато в някой ден се свърши напълно!

Страдайте, в мрак и мълчание!

Да бъде тъмнината на тъмнината ви!

Да бъде!

Благодарение на желязната воля изнемошялото тяло започва да се връща към живот. Затихващи конвулсии го очертават сред прогизналото спално бельо. Затихва. Спира. Не потрепва. Само очите. Пак. Пак. Затварят се. Лудешкият блясък гасне под клепачите. Страшните думи заглъхват. Сякаш биват поглъщани от огромната фуния, която...

Последен стон. Свърши. И този път. Завърнал се в реалния свят, младият човек е съсипан. Тялото смазано. Съзнанието отказва да регистрира. Каквото и да било. Поддържа една единствена мисъл. Мисълта – облекчение, че този свят е отново и негов. Дано да я забележат...

Едва пет часът сутринта е. Но сънят си е отишъл. Безвъзвратно. Облича се. Механично. Педантично. Гладко избърснат. Ухае на одеколон. Отделя време за косата си. Завършва тоалета, поглежда се в огледалото. Готов! Дори за модно ревю. Оглежда стаята. Дали да не си приготви багажа? Проверява за портфейла във вътрешния джоб. На място е. Отключва. Излиза. Отново проверява портфейла. Не беше ли редно да си приготви багажа? Слиза по стълбите. Луксозното фоайе е празно. Пиколото го посреща. Изненадан.

– Такси?

– Не, благодаря.

Плаща сметката. Усмива се на момичето от рецепцията.

– Освобождавате ли, господине?

– Да. Мисля, че да.

– Да се погрижим ли за багажа ви?

– Не. По-скоро, не.

– Стаите се освобождават до дванадесет часа, но за вас, разбира се, ще направим изключение.

– Надявам се да не е нужно.

– Довиждане, господине.

– Довиждане.

Портфейлът? Да! На място си е! Защо ли така го безпокои мисълта за портфейла? Паспорт, пари. Наистина, важни неща.

Навън е тъмно. Студено. Небето е ясно. Безразлично. Присмехулно.

Върви. Такси. Спира. Отказва. Върви. Главата му е празна. Не знае къде отива. Не знае защо върви. Върви. Не мисли.

Присмехулно? Не! Страшно! Небето е страшно! Развиделява! Прикрива се! Там е! Стои зад светлината на небето! Дебне! О, не!...

Вдига глава. Сигнал е до гара. Не я познава. Голяма. Влиза. Глъчка. Хора. Багаж. Неразбория.

– Едно кафе, ако обичате.

– Да, господине. Колко захар, господине?

– Благодаря.

– Господине, колко захар?

– Едно кафе, ако обичате.

– Заповядайте, господине. Без захар е.

– Благодаря.

Стои. Не мърда. Не мисли. Напрегнат. Разнебитен. Елегантен. Внушителен. Не на мястото си.

– Ноа, толкова се страхувам!
– Не се безпокой, мила. Всичко ще бъде наред. Няма да ни забележат. Грижи се за детето. Аз ще поема багажа.
– Мамо, спи ми се.
– Зная, Мария. След малко. Във влака ще се наспиш. Всички ще се наспим.
– Хайде, скъпа.

Усеща я! По-скоро с кожата. Изоставила прикритието! Със страшен рев връхлита сред хората. Бълва пламък. Оглежда с кръвясали очи. Точи зловонна лига. Погледът ѝ преминава през него като електрически ток и се заковава върху Ноа Розенберг. С рев се впива в човечеца и го задърпва. Жена му, пищяща от ужас, държаща в едната ръка момиченцето, на свой ред се впива в чудовището. Хидрата пуска мъжа. Втрещва се в жената. Тряс! Тряс! Тряс!

Три червени дупчици. В челото. В шията. На блузата. Жената се свлича. С последни сили придържа детенцето.

– Ноа Розенберг! Ноа Розенберг! Ти ли си Ноа Розенберг?! – реве хидрата.

Проумява. Разбира. Изненадан. Не вярва. Решителен. Готов. Мълниеносно извършва каквото трябва.

– Заповядайте, господине! Аз съм Ноа Розенберг, господине. Ето паспорта. Убедете се.

Зловеща усмивка озарява лицето на хидрата:

– Ти си, а?!

В главата му избухва огън. Отново. Отново. Хидрата не си поплюва!

Смаяният Ноа бърка в джоба си. Изважда паспорт. Не неговия. Американски...

– Господине, господине! – дърпа го Ноа.

– Върви! Спаси детето! – мълви през смазаните си устни.

Хидрата отново се впива в него и част от лицето му се разпилява по земята.

– Да вървим, татко! Да вървим! Той каза така! Да тръгваме!

– Да, Мария. Да тръгваме. Да вървим.

Не откъсва поглед от очите на детето. Нито то от неговите. Гледат се. Извън времето и пространството. Сякаш хидрата не съществува. Сякаш не съществуват хидри. Дава на детето всичко, каквото има. Моли я да го запази. Да го пренесе. В Америка. Подарява ѝ го. Тя го разбира. Не плаче. Започва да вижда. Вижда я. Чудната! Единствената! Всеопрощаващата Светлина!

– Няма нищо, няма нищо, виждаш ли, страшното мина!...

Следващите шест години прекарва в царството на хидрата. Тя го мести. От дупка на дупка. От бърлога в бърлога. С много други. Души ги – с отровен дъх. Дупчи ги с оловните си нокти. Мачка ги. Изгаря ги с поглед. Унищожавя ги. Всячески.

И през всичките тези години дупката в небето зее. Зловеща. Сякаш око. Сякаш адско същество.

Единствената му утеха е Мария. Момиченцето „идва“ при него. Често. Почти всеки ден. Смее се. Разказва му забавни истории. За училище. За приятелките. За момчетата. И винаги му оставя Светлина. Безценна за тях, поробените сенки. Безценна за всички. За голите, гладните, обезверените. За тези, които оцеляват. За тези, които не успяват.

На шестата година небето всмуква хидрата и дупката се затваря. Лека-по-лека раната зараства. Хората гледат нагоре без страх. Движат се без страх. Без непрекъснато да се оглеждат. И той тръгва. С тях. Трябва да възстановяват света си. Всички – инженери, работници, лекари, учители, учени – помагат с каквото могат. Той също. Избира мисия – да се бори с безумието. Връща се в Америка. И както повечето хора, започва да прави това, което най-добре може. Оглавява Съвета. Не веднага. Но за дълго. Открива Мария. Баща ѝ е починал. Бедният Ноа! Хидрата я няма, но колко ли още ще действа отровата ѝ?

Има дълг към нея. Дължи ѝ живота си. И още нещо. Още много неща. Дошъл е да плати. Забраняват му да я види! Дъщеря му! По паспорт! По дух! По душа!...

Забраняват му! Полето е голямо. Става неизбежно. Следва я отдалеч. Мария пее. В дома за сираци. Който скоро напуска. „Незнаен“ благодетел отваря вратите. Пее все по-добре и по-добре. Ангелогласна. Видяла Светлината. Можеща да я изрази. Да я сподели. Така и прави. Пее!

Когато навършва двадесет, иска да ѝ изпрати подарък.

Забраняват! Казват да я забрави! Завинаги! Неизбежното става необозримо. Цялото в алена жар. В пламъци. Пламъци. Пламъци. Казват му да ги загаси. Гаси! Става Господар на човешкия свят. Старият Господар се е оттеглил. Него посочил за наследник. Сто осемдесет и шестият господар на хората се възкачва на престола. Работата срещу безумието е огромна. Не търпи отлагане. Призрачното поле остава на втори план. В алена жар. Докъдето поглед стига. И докъдето не стига...

Един от страшните сънища завършва.

Май-сетне у дома. По-напрегнат ден не си спомняше.

– Многоуважаема кучко...

Не, не! Скъпа усойнице, би ли си приготвила един коктейл?

Майната ти, тоест, с удоволствие! Нека бъде една част джин, една част джин, и разбира се, още една част джин. Да, и една последна част джин.

Ау, че вкусно! А! Ама то свърши!

Сестра, бихте ли ми обяснили какво точно се случи с този джин?

Ами, приех го орално, докторе. Дали не сбърках?

О, не. Само малко ще ви уволня. Съвсем за малко.

Разбира се, докторе. Съжалявам, докторе. Да, докторе. Добре, докторе. Както кажете, докторе.

– Ало, Сузи, здравей...

Благодаря, добре...

О, вече си чула?! Не можеш да си представиш!...

О, не. Не! И като ми причерня пред очите. И-и-и-и като ме хванаха едни бесове! Едвам ме спряха. Доктор Оливо ми висеше на едната ръка. Старшата на другата. Имаше и двама охранители. Единият ме риташе по краката. Другият – в корема. Но, Сузи, напразно!...

Разбира се! Ха-ха-ха! Разбира се, Сузи! Напердаших го този Хамър и това си е!...

Да, да. Права си. Така е...

Не знам. Не мисля. Наистина...

Неприлично богат ли? Слабо казано. Не бих се учудила да е в десетката на Америка. Негодник!...

Да, Сузи. Скапана съм, скъпа. И пияна. Целуни Джак от мене. Чао! Чао, скъпа!...

– Здравей, Соня!..

Да, Лия е. Извинявай, че те притеснявам по това време...

Добре съм. Нищо ми няма. Би ли ми отговорила на един въпрос? Всъщност, може би няма да е редно...

Разбира се, разбира се, мила!...

Не, просто съм изморена. Виж, нали знаеш господин Хамър от седма?...

Да, редовен е...

Два пъти годишно...

Да, по някой път. Би ли ми казала каква му е точната диагноза? Медицинската диагноза...

Да, разбирам. Извинявай...

Не, просто любопитство. Разбираш ли? Той винаги се държи толкова агресивно. Като побеснял глиган е...

Не. Не е точно така. Знаеш ли? Бях дежурна. Една нощ. Правех обиколка, и разбира се, влязох и в неговата стая...

Да, винаги в седма. До прозореца. Бяхме му инжектирали редовната боза и спеше дълбоко. Беше си изпуснал тефтера. Наведох се и го вдигнах. От него изпадна снимка. Няма да повярваш. На нея беше господин Хамър. С едно... С едно неземно красиво момиче. Бяха на брега на поточе. Някакво поточе. Трябва да е бил около тридесет-тридесет и пет годишен. Знаеш ли? Не можех да повярвам. Очите му... бяха толкова големи. Чисти, Соня! Добри! Гледаше момичето. Нищо повече. Момичето гледаше водата. Той гледаше нея. Само една снимка. Знаеш ли, не вярвам, че господин Хамър е толкова лош, колкото си мислим. Затова те питам. Трябва да му се е случило нещо ужасно. Не мислиш ли?...

Да. Разбира се, че не е важно. Просто любопитство. Благодаря ти...

Подобно. Лека нощ...

Не мога повече. Пияна съм. Доктор Оливо, ще разрешите ли съвсем за малко да си полегна? О, разбира се! Една нощ ще ми е напълно достатъчна. Да ме погледате докато се събличам? Разбира се, докторе! Как точно го правя? Ами, просто се събличам. Съвсем просто. Вие не го ли правите?! Опитайте! Справяте се чудесно, докторе. Няма нужда да спите на дивана. Не е удобен.

Беше толкова различен. Сякаш трагедията не бе го докоснала. Върна се. Присъедини се към своята общност. Продължи. Откъдето бе спрял. Посещаваше синагогата. Никога не пропусна. Вежлив. Внимателен. Винаги какъвто трябва.

Безкрайно различен.

Никога не сподели. Никога не коментира. Суровият външен вид, пронизващият сив поглед отблъскваха. Спокойният разсъдлив глас привличаше. Като магнит. Говореше малко. Винаги тихо. Не повтаряше. Никога. Никога не бъркаше. Хората се осланяха на него. Роднини. Колеги. Приятели. Просяци. Непознати. Винаги знаеше какво и колко да даде. Хората го ценяха и уважаваха. Хората го отбягваха. Винаги, когато можеха. Хората му се доверяваха. Хората се бояха от него. Обичаха го. Правеха му път. И той вървеше. По пътя. Тълпата се разтваряше. Минаваше. Те го следваха. Тези пред него ставаха все по-малко. Правеха му път. Не спираше. Само четирима бяха отпред. Търсеха пети. Настигна ги. Приеха го. Стана един от тях. Не спря. Само един бе пред него. Стори му път. Не спря. Напред. Уверен. Решителен. НепокOLEбим. Хората идеха след него. Задните не го виждаха. Не го познаваха. Не знаеха за него. Но го следваха. Нямаше кой да му показва пътя. Но той не сбърка. Никога не сбърка, и никъде.

Без съмнение, безпризорните малолетни престъпници можеха да поучат кой да е социолог за характера и произхода на движещите сили сред хорската общност. Само че никой не ги питаше. Кабинетните учени се взираха от висотата на своите дипломи през прозорците на луксозните си кабинети и там сред етера, сред широтата на необятното небе и дори малко по-нагоре – в бездънния Космос, съзираха отговори на въпросите, които интересуваха единствено тях, а следователно и обществото. Единствено правилните отговори на единствено правилните въпроси. При по-задълбочен поглед в същата или, ако разположението на прозорците позволяваше, в диаметрално противоположна посока намираха и доказателства към отговорите в частност, и за собствената си гениалност по принцип. След това поверяваха безценните си съждения на екипи от секретарки, сътрудници, издатели, редактори, коректори и т.н., и т.н. Последните, не без огромна завист към гения на гениите, в името на увековечаване на нетленните си душици внасяха някои „дребни“ корекции по собствено усмотрение, като често превръщаха тезата в антитеза, увода в заключение, заключение-

то в изложение, като дори си позволяваха да слагат цитати от самите себе си. Придобили завършен вид, ювелирните трудове се изпращаха в интернатите за малолетни безпризорни престъпници и представляваха безценно помагало при тяхното възпитание и социализиране.

Малките разбойници попиваха материята и дори молеха за допълнително. Очевидно по този начин допринасяха за утвърждаването на демократичен и критичен дух в обществото. Дух на плурализъм, взаимоуважение, взаиморазбиране и взаимопомощ.

Но във всяка социална група има черна овца. Изразител на вредно недоволство, граничещо с провокация. Разбира се, не става дума за Осмицата. Той рядко изразяваше нещо повече от междуметие. Всъщност, рядко ги изразяваше целите. Без съмнение, така допринасяше за обогатяване на и без това богатия език. Може би овцата бе Стратега? Той обаче никак не се интересуваше от движещи сили в обществото. Самият, движеща сила, съвсем по човешки не одобряваше конкуренцията в какъвто и да е вид. Освен това Стратега не беше овца.

Кой? Кой тогава бе черната овца в този интернат? Или в онзи, съседния. Може би господин директорът? Пардон, пардон! Простете! Неволна грешка! Грешка на езика. Дългичък е горкичкият, затова! Простете, господин директор! Бъдете здрав и все така такъв!

Може би господа възпитателите? О, едва ли! Вярно, млади са, неопитни, но едва ли. С помощта на господин директора и ръководната литература успяват да следват правия път.

Кой? Кой тогава е черната овца? Кой е провокаторът? Кой е този негодник? Този социопат!

Всъщност, за какво става дума в този откъс?

— Сестра Лия, бихте ли се отбили за малко в кабинета ми?

— Разбира се, доктор Оливо. Не ставате ли малко настойчив?

— Сестра, съгласно правилника, беше редно да се ограничите с „Разбира се, докторе!“

— Разбирам, доктор Оливо. Моментът на раздялата тече.

— Кой както го разбира, сестра. Няма ли да влезете?

— Да си спестим драмата, докторе!

— Съжалявам, сестра, правилникът е категоричен!

— Настоявам, докторе!

— Настоявам, сестра! Влезте!

— О, не!!! Какво е това чудо?! Докторе, може ли да седна? Моля ви! Обяснете ми! Ще ви съдя за тормоз над невинна девойка!

— Подайте жалбата си в Асоциацията по кеч, невинна девойко, ще се отнесат с разбиране.

— Невероятно!

- Има и картичка.
- Така ли! Бихте ли ми я прочели?!
- Може да е конфиденциална.
- Може би.
- Е?
- Четете! Треперят ми ръцете. Не бих могла.

*„От шантавия в седма
До сестра Лия*

Скъпо дете,

Тъй като не намирам думи, с които бих могъл да се обърна към Вас, било то директно или не, Ви моля най-искрено и смирено да приемете букет скромни цветя. Нека бъдат израз на извинението, което един лош човек безусловно Ви дължи. Постъпете, както ви посъветва сърцето.

С уважение: Денис Хамър“

– Не трябва да вярвам! Просто нищо не се случва. Нали, Повелителю на правилника и уволненията?! Това не се случва с мене!

– Да, Лия, случва се. С тебе. Какво би бил светът без такива като тебе? Или дори без такива като господин Хамър!

– Не ставате ли малко настойчив, Александър Оливо?

– Не виждам смисъл да отричам.

– Внимавайте, Александър, ще се оплача на господин Хамър. Нямайте никакви шансове срещу него.

– Добър ден. Извинявайте. Да не би да пречим?

– Кажете, господа, с какво мога да ви помогна.

– Вие ли сте доктор Оливо?

– Да. Слушам ви.

– Инструктирани сме да се свържем с вас и да транспортираме букет скромни цветя, съгласно волята на получателя. Извинявайте, докторе, но и на нас не ни е ясно за какво точно сме изпратени.

– Да речем за това, момчета.

– Букет цветя, а! Този свят е пълен с шегаджии. Да им се чуди човек защо не са написали: „Миниатюрен букет цветя“. А кой е получателят?

– Госпожицата пред вас.

– Моите почитания, госпожо!

– Благодаря.

– Боб, Боб, тук Харолд. Качвайте се всички. Вземете и повдигача.

– Разбрано, Харолд. Идваме.

– Използвайте някой от големите асансьори.

– Разбрано, Харолд.
– Е, госпожо! Остана само да уточним волята на получателя.
– Аз, аз не зная...
– Благодаря ви, госпожо. Помощта ви е неоценима!
– Доктор Оливо, бихте ли разрешили да го оставят във фоайето?
– Струва ми се разумно, сестро. Не вярвам покривът у вас да е подвижен.
– Оставете го долу, ако обичате. Съжалявам, че съм ви причинила неудобство.
Съжалявам... Наистина...

– Може би, Лия, наистина нямам реални шансове срещу господин Хамър?
– Може би, докторе. Не ме ли поканихте само за малко в кабинета?
– Претендирате, сестра, да знаете кое е малко и кое не?
– Доктор Оливо, вие сте невъзможен. Вчера ме уволнявате, днес ме сваляте.
– А справям ли се?
– Прилично... Засега.
– Ще му простиш ли?
– Нямам причини да му прощаям. Ще му благодаря. Но нека мине малко време. Имам чувството, че ще припадна.
– Нека денят ти бъде спокоен, Лия.
– Благодаря ви, доктор Оливо. Ще ми изпишете ли нещо за събуждане?
– Може би...

– Нямах предвид това, ужасни докторе!

Нещата не вървяха добре. Балансът на силите бе нарушен. Неминуемо следваше преразпределение. Насилие. Война. Не стига, че втора и трета група на големите се обединиха, но плъзнаха и слухове, че са пробили при преподавателите. А това значи канал.

Стратега не можеше да допусне подобно развитие. Противодействието трябваше да бъде намерено веднага. Трябваше да е радикално. В противен случай щеше да изпадне. Не! По-добре да умре. Беше роден да управлява. Единствено важна е целта. Средствата и начинът нямат значение.

– Е, добре – тихо продума малкият пълководец. – Да разгледаме разположението на армиите и потенциала им.

В интерната има дванайсет спални. Това ще рече дванайсет групи. Четири са малките. Нашите четири. Четири големи. Три етажа. Най-малките – най-долу. Средните. Големите на третия. Всяка група има отговорник на спално. Той я представлява пред възпитателите и администрацията. Съответно има достъп до административната сграда. Всеки ден е там. Предава отчети и други глупости. На практика могат по всяко време да преминават. И дванайсетте отговорници са от дълго време и се знаят добре както от възпитателите, така и от възпитаваните.

Има и отговорници на редици. Трима. Те също не се сменят. Тридесет и шест човека. Следователно са по-малко познати. По изключение могат да преминават в административната. Има и дежурен по спално. Остава сам в спалното, докато текат заниманията или работата. Има и дежурен по кухня. Той се грижи за сервирането и отсервирането в столовата. Помага в кухнята. Пренася продукти. Една от най-желаните длъжности.

Двамата дежурни се назначават от отговорника на спално. По негово усмотрение. За една седмица. В кухнята, разбира се, когато съответната група е наред. Тоест, веднъж на два месеца, защото малките не дават това дежурство. Но дори и така, на някои може изобщо да не им дойде редът. Зависи от отношенията им с отговорника. Дежурствата се записват в специален журнал. Лично директорът следи за реда при определянето на дежурните. Все пак са възможни някои вариации.

Има и ученически комитет. В него влизат по двама човека от спално. Общо 24 човека. Двадесет и четири марионетки. Най-презираните. Най-добричките. По определение, доброволно избрани от цялото спално, те се назначаваха от възпитателите. Ползваха се с откритата им протекция. Трябваше да бъдат нещо като обратна връзка и коректив на живота на малолетните затворници. Когато имаше срещи с обществеността или интервюта, или когато идваха спонсори, викаха тях. Само тях. Те бяха и единствените, които излизаха от лагера. Често пъти биваха шамаросвани. Всъщност, постоянно. Бяха мекушави и безволеви. Мразени и презирани. Бяха плодородната нива на Стратега. Тайното му оръжие.

– Малките са до седем години. По принцип не влизат в сметките – размишляваше Стратега. – Макар че невинността им може да бъде успешно използвана. Особено сега. Трябва да поогледам. А и излизат най-евтино. Кой би заподозрял едно детенце? Дали да не се насоча към най-малките? Те още вярват в чудовища. Нищо не трябва да им даваш. Само малко да ги сплашиш и готово. Пък и размяната може да става директно през прозорците.

Към средните групи принадлежеше самият той. В „А“ група, естествено. Или „първа“. Наричаха ги кой както иска. Все пак на вратите на спалните висяха букви „А“, „Б“, „В“, „Г“. Тук вече организацията беше желязна. Всяка група имаше неформален лидер. В първите три групи това бяха най-силните момчета. В йерархията стояха над отговорника. Просто можеха да го спухат. Но отговорникът, макар и по-слаб, обикновено бе значително по-интелигентен. А невинаги грубата сила е универсално средство.

Изключение правеше „Г“ група. Там отговорникът бе и неформален лидер.

– Всъщност, реално погледнато, и в „А“ моделът не се спазва точно. Неформалният лидер не е най-якият. С най-голяма физическа сила безспорно се отличава Осмицата. Но той не общува с никого. Дори не спи на най-хубавото легло. Странна птица е този Осмица. Без съмнение е пълен кретен. Не се поддава на управление. Не може да се разчита на него. А е безценен!

В групата цари привидно спокойствие, измамно равновесие. Осмицата ги плаши и това ги сплотява. Гледат да не го закачат, но ако се случи конфликт, скачат като един срещу него. Не се е стигало до бой, в интерес на истината. Осмицата ги оглежда с безцветните си очи. Един по един. Дълго и тъпо. После отстъпва. А те, макар победители, стоят натопорчени цяла нощ, дори дежурят. Все пак, откачалка е! Всичко може да се очаква от него!

– Ах – въздъхна Стратега – ако можех да имам Осмицата! Но, спокойно, ще го имам! Да не ми е името Стратег, ако не го впримча!

Големите групи бяха баровците. Пак по простичкия закон за по-силния. По-голям – по-силен. Толкова елементарно. Обираха осемдесет процента от каймака. Понякога и сто. Но едва ли някъде имаше общество, в което законът да е на такава почит. Техният си закон. Всяко отстъпление от който се наказваше сурово. Често пъти жестоко. Нароченият нямаше къде да се дене. Мъките му бяха нескончаеми.

При големите, без изключение, имаше отговорник на спално и неформален лидер. Но това бяха длъжности, изпълнени със смисъл и съдържание. Имаше строго фиксиран протокол за правата и задълженията на всеки от тях. За това какво могат да си кажат и какво да си искат. За приоритетите при конфликт на интереси. Включително и реда за разрешаване на спорове. Светът на големите бе сложен. И същевременно кристално ясен. Стратега контактуваше с тях само по необходимост. Трудно се поддаваха на контрол тези магарета. Дори Осмицата има респект от големите. Кое то, впрочем, е взаимно. Повечето му викат Изрода, „Ей, Изрода!“...

Трябва да беше преди около година. Големите си бяха големи, Осмицата си беше Осмица. Тримата дангалаци от „В“-е бяха организирали „скромнен“ купон. Незнайно как се бяха сдобили с коледна шоколадова фигурка на джудже. Увита в станиол. Бяха я завързали с корда и оставили по средата на алеята. Те самите се бяха смесили с многобройната публика в очакване на лакома жертва. Бяха пожънали доста овации и доста малчовци се радваха на червени вратове или разбити носове, когато в дъното на алеята се очерта силуетът на Осми. Очевидно наближаваше кулминацията! Изродът си беше откачалка по рождение. Знаеха го всички. И всички чакаха, притаили дъх. Без да бърза, с абсолютно кретенско изражение, откачалката приближи капана. Видя фигурката. Спря и се загледа. Бе на пет или шест крачки. Твърде далече. Стоя повече от минута. Никой не го притесни. И публиката, и изпълнителите бяха гърмяни зайци. Чакаха. Чакаха капанът да щракне.

И тогава Осмицата хвана носа си с два пръста и започне да духа. Трябва да беше понастинал, защото гледката бе незабравимо отвратителна. Жълтите секрети се стичаха между пръстите му. Забиваха се в куртката. Размазваха се по лицето. Летяха наоколо. А идиотът нямаше и намерение да спира. Надуваше ли, надуваше. Започна да си тръска пръстите. Не се сдоби с желания резултат и включи и другата си ръка.

Всъщност, основното прочистване на синусите едва ли продължи повече от три-четири минути, но част от първите редове бяха започнали да напускат „салона“ с погнуса. Най-невъзмутимо дивакът продължи по алеята, понесъл със себе си безценното си съкровище. Капещо, стичащо се, провесващо се. Все така невъзмутимо мина покрай джуджето. Дори го подмина.

По дяволите! Няма как да го е подминал, след като бе в ръката му! Беше успял да скъса и кордата. Стратега би дал половината от наличните си пари, за да разбере кое, кога и как се бе случило.

Тримата дангалаци връхлитаха на пълна скорост. Осмицата спокойно развиваше станиола и се готвеше за заслужена консумация.

– Ей, Изрода! – изрева Рони, най-дългият. – Не мърдай!

Осми го гледаше замечтано и неразбиращо, с някакво почти детско учудване, някак загадъчно полуусмихнат. Сякаш заслушан в неземна музика. Поднесе фигурката към устата си и главата на джуджето изчезна.

– Мамка ти олигофренска! – изрева Шон, като заби юмрука си в главата му. Откачалката направи няколко крачки назад, но Джак, третият голям, беше подготвен и го посрещна със страшен шут.

– Ей, момчета, оставете малко и за мене! – примоли се Рони, нанасяйки серия прави удари в главата на кретена.

Изглежда Осмицата не разбираше какво става. Може би смяташе, че някой друг яде бой, но неизвестно защо него го понаболява. Всъщност, болеше ли го изобщо? Все така полуусмихнат, може би съвсем леко озадачен, той се опитваше да се съсредоточи върху шоколадовата фигурка. Не е ясно как успя, но и ръката на джуджето последва главата. Тази праволинейност в действията му бе посрещната с бурно одобрение от публиката, съответно, мощно освиркване на губещия отбор. Едва ли, откакто се помнеха, дангалаците бяха осмивани публично. Отговорът бе категоричен. Порой от ръце, крака и глави задумка върху Осмицата. Фигурката падна на земята и след секунда стана на пихтия. Шоколад, кал, трева, кръв. И сополи. Настъпвани. Отново и отново. Осмицата не реагираше. Стоеше с наведена глава. Погледът му следеше промените в анатомията на джуджето. И типично за всички ненормалници, вероятно именно гледката на размазаното шоколадче му подежда в посока към реално случващото се, та възприе нещата, такива каквито всъщност бяха. А именно, че по всяка вероятност, някой се опитва да го убие от бой. Изведнъж Рони се просна. Запревива се с ръце на корема, неспособен да поеме въздух. Шон го последва с разбито лице. Джак, бидейки старо куче и поради късмета да е последен, предприе стратегическо отстъпление. На всички беше ясно, че ще се върне с подкрепление. Тоест на всички, без един. Осмицата, без да обръща внимание на смазаното си същество, коленичи на земята и започна да събира парченцата шоколад. Дори и да имаше време, щяха да му трябват дни, за да ги събере и изчисти. А той имаше броени секунди. И първите ритници го завариха точно така – коленичил.

Когато господин директорът, начело на цялата охрана на интерната, стигна до мястото на боя, завари само двама. Малки, големи, болни, сакати, неподвижни, недочуващи, със скрити сърдечни или коремни заболявания, между които, разбира се, и Стратега, се отдалечаваха, обуславяйки функцията максимум на разстоянието между две точки в пространството. Осмицата можеше да бъде разпознат само след разчитане на табелката, която всеки питомец носеше под левия горен джоб на куртката. Макар в много по-запазен вид, с линейката замина Джак. И не се върна два месеца.

Този „незначителен“ инцидент определи паритета между големите и Осмицата. Щяха да надделеят, но заслужаваше ли си инвестицията? В интерната приемаха само професионалисти. А те обръщаха всичко в пари. Както, впрочем, и тези извън него.

— **Н**е го разбирам Стария. Може да има всичко, а живее в мизерия.
— Не е нужно да го разбирате, Господарю.

— А редно ли е да се мъкнем пешком по бордеите, Бехар. Тук могат да те заколят, само защото не си им симпатичен.

— Ами, бъдете симпатичен, Господарю.

— Наистина, Бехар. Да живее в мазе. И аз не одобрявам избора му.

— Исак, ако става въпрос за избора на мазето и аз не го одобрявам. Има къде-къде по хубави мазета. Нали, Роберт?!

— Да, Бехар. Както винаги си прав. Има много хубави мазета. Има мазета — мезонети. С гараж за три коли. С по пет спални. И, разбира се, с джакузи. Но, за да приключим този разговор и да си запазим силите, нека обобща — Стария винаги е бил особен. Кварталът е напълно приличен. А личният му живот не е наша работа. Ние отиваме при него, а не той при нас.

— Както винаги, Роберт подкрепя най-силния. Простете, Господарю!

— Няма нищо, Бехар.

— **З**дравейте, господин Хамър. Как сте?

— Денис, госпожице Лия. Наричайте ме Денис. Благодаря. Чувствам се добре. Е, напъва ме да извия някому врата, но се надявам да устоя до довечера.

— Знаете ли, господин... Денис. И мене ме напъва, понякога. Да не е заразно?

— Заразно ли, ха-ха-ха! От кого ли съм го прихванал?! По-скоро, вродено, Лия!

— Денис. Хубаво име. Нежно и мелодично. Не ви отива. На кого сте кръстен, Денис?

— На Денис, кварталния скандалджия, предполагам. А ти, Лия, на кого си кръстена?

– О, за мене ли става дума?! На Лия, градската кучка.

– Ха-ха-ха! А пък аз, глупакът, се чудех как така ме шамароса! Че ти си била огън момиче! Хъм, надявам се, не те обиждам.

– Кой, вие ли?! Искате ви се!

– Искате ми се, разбира се. На кого не му се иска.

– Господин Хамър, Денис, аз всъщност дойдох да ви се извиня за вчера. И да ви благодаря за писмото. И за цветята, разбира се. Не беше възможно да ги прибера вкъщи. Доктор Оливо се съгласи да ги оставим във фоайето. Ще могат да ги видят много хора. Прекрасни са, Денис!

– Лия, дано наблизко има апарат за сърдечно стимулиране. Може да ни потърсва.

– Шегувате се, Денис!

– Както винаги, Лия. Харесва ли ти работата тук?

– О, разбира се! Страхотна е. Хората имат нужда от мене. Аз им помагам. Хубаво е. Харесва ми. Освен това уча. Вечерно. Финанси.

– Финанси ли, Лия?

– Да, финанси. Знаете ли, Денис, миналата седмица имяхме лекция при професор Дъглас!

– А, при стария мушморок.

– Мушморок ли? Но защо? О, вие го познавате?

– Че кой не познава стария мушморок Дъглас!

– Не съм съгласна! Професор Дъглас не е мушморок. Беше страхотен. Дори накрая ни каза виц. Много се смяхме.

– Добре, Лия. Както кажеш. Ти можеш ли да разказваш вицове?

– Че кой не може?!

– Не знам. Ще ми кажеш ли някой?

– Събрали се Баба Меца, Кумчо Вълчо и Зайо...

– Лия, Лия, аз съм пълнолетен. От около почти петдесет години. Кажи ми нещо свястно.

– Имате предвид нещо мръсно?! Нали, господин Хамър!

– Е, не точно...

– Добре.

„Едно много любознателно момченце се върнало от училище и попитало татко си:

– Тате, какво значи „по принцип“ и „де факто“?

– Ами – започнал бащата – трябва да повикаме майка ти.

Повикали я.

– Жено – запитал мъжът – би ли спала с непознат за сто хиляди долара.

– О, разбира се – отвърнала жената.

Повикали и двете таки.

– Момичета, бихте ли спали с непознат човек за сто хиляди долара.

– О, разбира се – отвърнали девойките.

– Благодаря ви! – рекъл бащата. – Разбра ли, сине?! По принцип, сега трябваше да имаме триста хиляди долара. А де факто имаме три курви.“

– Д-а-а-а-а-а-а. По принцип и де факто. Добър виц, макар и стар. Знаеш ли, Лия, когато бях малък, много, много отдавна, нашите съседи имаха момче. Беше пет или шест години по-голямо от мене. Аз му се присмивах, не си спомням защо, и го тормозех. То естествено ме налагаше. Винаги, когато му останеше малко свободно време. После станахме неразделни. После то загина. Не знам защо си спомням това. Не знам защо ти го разказвам. Не знам дали не ти досадих. Дали не ти губя времето. Но бих се радвал, ако минаваш понякога. Вярвам, че Александър няма да има нищо против.

– Кой, кой? А, доктор Оливо! Че защо да има против?!

– Знам ли...

– Е, Денис, не ви бива в драматичните роли. Разбира се, че ще се отбивам. После вас ще ви изпишат...

– Довиждане, Лия. Извинявай, чувствам се изморен.

– Спокойна вечер, Денис.

— **Р**ебека, Ребека, забравила си си жилетката в училище! Госпожа Силва, тя, тя знае, че живеем наблизко, ме помоли да ти я донеса! Тичах през целия път, Ребека!

– О, Давид, съжалявам, но май ще трябва да тичаш и по обратния. Жилетката не е моя. Струва ми се, че е на Жана.

– На Жана ли, Ребека?!

– Да, Давид! На Жана! Тя живее съвсем близо до училището. Защо не изтичаш да ѝ я отнесеш?!

– Съжалявам, Ребека.

– Довиждане, Давид!

– Ребека...

Пуната охраняваше съня на по-голямата си и, уви, далеч по-привлекателна сестра. Хубавица бе сестра ѝ! Без съмнение! Но и тя май не бе щастлива. И двете не бяха случили. Ала какво да се прави, съдба. Никой не ѝ беше крив. Сестра ѝ я предупреждаваше. Баща ѝ я предупреждаваше. Пареше я. Облъчваше. Но не, и не! Напразно! Беше си наумила, че е красавец и му отдаде сърцето си. Той, разбира се, го прие. И разби, по всички правила на класическата драма. Тя, тя горката, повехна. Погрозня. Изгуби желание за светски живот. За живот, изобщо.

Обещавахе да я вземе със себе си. Бил от самия център на Галактиката. Имал запазена орбита. Само на 2000 мегапарсека от двореца Му. Спирална. Разкошна орбита. Тя, глупачката, повярва. Даде му най-скъпото си. Той го взе и си замина.

Вдигна си чуковете. И ни вест, ни кост. Състари се от чакане. Съсухри се от плач. Кукувица, сякаш. Все сама. Сама. Не че нямаше и други кандидати. Но...

Кака ѝ не я изостави. Не се отказа от нея. Ето, вече колко милиарда станаха! Позорът си е позор, а кръвта вода не става. Красива е каква ѝ. И тя има проблеми, горката. Страда. Тия полипи! Тази зараза! Цялата са я налагали. Негодникът бе отлетял, когато изневиделица, фииииуу, шляп! Плъоснаха се отгоре ѝ. Кака ѝ не обърна внимание. Малко ли неща се плъосваха в ония времена!

Ех, ех! Какви игри бяха! Танци. Луди танци. До забрава. Докато атмосферите не почнеха да кипят...

Шляп. И се почна... Лош късмет. От цялата галактика точно върху нея!

– Спи, како! Нищо! Ще мине! Ще се оправиш! Нали знаеш, всяко чудо за три милиарда. Я, ще взема малко да я поразтрия. От това течение като нищо ще настине. И откъде тази прашилка?! Аха, Плутон пак е оставил отворено. Цялата система се метеоризира.

Нагоре... надолу. Нагоре... надолу. Приятно е, нали, како? Сега с Индийския. Нагоре... надолу. Нагоре... надолу. Ох, и на мене ми се додряма. Ще ѝ посветя още малко и ще залязвам.

Да е живо и здраво Слънцето. Приюти ни. Даде ни орбити. Е, задяваше сестра ми, но то кой ли не го прави. И мене ме пощипваше, нахалникът! Но ни приюти. Че както се бяхме опоскали.

Я, Венера! Пак му прави мили очички. Но не може да се мери с кака. Студена е като изгаснала комета. А тая напаст и на мене се плъосна. Изхитрила се е, скача като бълха. Хоп! И от кака на мене. Но на мене тия не ми минават. Хич! Хич! Хич!

Оооох, приспа ми се. Ще си лягам. И без това кака се обвива с облаци. Нов ден – нов късмет. Лека нощ.

Луната се движеше по древния си път. Замислена. Бледа. Тъгата ѝ струеше към Земята и се разпръскваше, обличайки сякаш със саван планетата. Излъчването интерферираше с това на хората. Модулираше го. Аурата на всеки, невидима и недоловима, се обогатяваше с производни на основния си цвят. Под въздействието на голямата кръгла придружителка нюансите потрепваха, припламваха. По-ярко. По-плътнo. Помръкваха. Присветваха отново. Тъжните ставаха по-тъжни. Лудите – по-луди. Отчаяните – по-отчаяни. Добрите си оставаха добри. Лошите – лоши. Но някак по-различно...

Беше пълнолуние.

Луната плуваше из небесния океан. Гледаше към Земята. Смущаваше хората. Не и Стратега. Той нямаше време за глезотии. В неговите схеми на спътника бе отделена важна, макар и сравнително проста роля. И от него (от спътника) се очакваше да я изпълнява с необходимото чувство на отговорност. Нищо повече! Малкият експерт познаваше отлично пътя му. Както, разбира се, и някои други деца. От книжки. От занимания в училище. От филми. Източници, на които един Стратег гледа с недоверие. И завист. Малкият разбойник бе обработил вехтото и

не особено чисто перде по точно определен начин. Система от дупки и обтяжки, както и някои затъмнители (обикновен картон) му гарантираха събуждане в кой да е час на нощта, през който и да е сезон. Е, ако беше безоблачно, разбира се. Но десет процента грешка е допустима в отношенията с дивата природа.

И така, Стратега бе навил часовника за три часа през нощта. От някои случайно чути думи, подслушани фрази, обменени погледи, изопнати физиономии малкият аналитик бе заключил, че около този или по-късен час, но най-вероятно именно в три часа, търговците от голямото „А“ ще се опитат да направят пробив. Явно старият канал се бе провалил. Може би мистър Питърсън беше завишил претенциите си. Или просто се чувстваше несигурен. Или търговците искаха да имат резервен канал. Или конкурентен. Както и да е. Те щяха да пробват. А Стратега трябваше да знае. Информацията е пари. Информацията е сила. Информацията е потребност.

Лунният лъч спря върху лицето на дребничкото момче. Заопипва. Концентрира се върху затворените очи. Заговори им. Запоказва. Стратега се носеше в широк млечнобял сноп. Беше топло и уютно. Пътуването беше удоволствие. Пристигнаха. Лъчът го спусна на земята и му каза, че след два часа ще се върне. Включи нещо и се разтвори във включеното:

– Луна, лунапарк! – изкрещя момчето насън. – Чудесен е! – Около него се въртяха, люлееха, сражаваха, прескачаха, засилваха, плуваха най-невероятни и разнообразни...

По дяволите! – изруга Стратега. – Аман от тия простотии! – Ослуша се. Надигна се и се огледа. Напъха се в древните си обувки и на пръсти, тихичко, тихичко, недоловимо се запромъква към наблюдателницата. Запълзя по аварийното стълбище. Входът към тавана бе преграден с решетка. Сякаш хлебарка, момчето се провря между пръстите. Продължи по посока на светлината. Ето го! Разкош! През счупения прозорец се откриваше панорамен изглед към спалното на големите „А“, изхода, поляната, оградата, празната полоса отгатык оградата, та чак до пътя. Малкият храбър Стратег зае отреденото му от историята място и зачака.

— **М**яу-у-у, мяа-а-а-у-у-у-у! Мяу, мяу, мяу! Мя-я-я-я-я-я-у-у!
Тялото на стария човек се размърда. Изпъшка. Обърна се на другата страна. Започна да се унася.

– Мяу-у-у-у-у-у-у! Мяа-а-а-а-у-у-у!

Стария седна в леглото. Окончателно разбуден, се протегна и примлясна с уста. Оформил прозореца. Взря се.

– Мяу!

– Кой си, умнико?

– Котаракът в чизми, Господарю. Чел ли си за мене, Господарю? Познаваш ли ме?

– Господарю, направих представителна извадка. По шестнайсет критерия. Ти се оказа много нещастен човек, Господарю. Почти, почти колкото първия ми господар, Бог да го прости! Един път не ме послуша и... Отнесли са се зле с тебе, Господарю. Ощетили са те. Но ако отделиш само три златни монети, отидем до пазара и ми купиш ново палто, чисто ново палто, Господарю, много скоро царската дъщеря ще бъде твоя. Завинаги. Разбира се, царят...

М-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-я-уууууууууу! Грубиян! Дърт пръч! Да ритне мене, Котаракът в чизми! Никакво уважение! Елементарно възпитание! А какви времена бяха! Ех, какви времена! Само като си помисля! Последния си заряд похарчих! Бял заряд за черни дни! Едва преодолях потенциалната бариера, щото, нали го пазя от време оно, та малко е бил произветрял! Сега?! Без палто. Без ботуши. Без заряди. Егати живота! Мяу!

Старият човек се замисли. Проявленията и формите на овеществения смисъл бяха безкрайно разнообразни. Бяха навсякъде и във всичко. Както и волята на Създателя им. Нагъчкани. Натъпкани. Всяко искащо повече. За себе си. Внимание. Енергия. Пространство или време. Или и двете. На различен етап на осъзнаване и с различни права на достъп до Хранителницата, те бяха част от сложното равновесие във Вселената. Потребителското начало ги устремяваше надолу. Някои бяха толкова млади. Така им се искаше. Обърнеха ли взор към царството Му, заслушаха ли се в името Му, биваха спасени. Възнасяха се! Искаше им се завинаги да останат така. Да се носят по вятъра Му, да летят на крилете Му. Но биваха изкушавани. И всичко започваше отново. Но делото Му беше свършено. Какъвто бе и самият Той, Творецът. И с всеки следващ оборот, общият резултат неизменно биваше в Негова полза. Някъде избухваха пожари, някъде загубите Му бяха страховити. Някъде пътят Му се превръщаше в пътека, а пътеката Му чезнеше в кълба зловонни потоци. Някъде. Някъде царството Му се губеше от хоризонта. Някъде. Но неизменно временно. Неизменно и само за миг. Търпението Му беше безгранично. Свършено. Каквато бе и силата Му. И Любовта Му. И човеколюбието Му.

Ритуалът на посвещението беше прост и кратък. Никаква парадност. Отне им броени минути. Старият Господар му каза няколко думи на четири очи. Върнаха се при Съвета. Застанаха един срещу друг. Изобразиха знака.

– В името на Господ, нашия единствен Бог, ти предавам, което ми беше предадено, за да го пазиш и предадеш по реда си. Пази Кристалите като зеницата на окото си. И дано на тебе е отредено да добиеш Откровението. Дано ти съживиш Кристалите!

Старият Господар предаде властта над хората, младият я прие. Старият свърши. Младият започна. Старият се върна при хората и заживя, кротко и мъдро, докато Бог не го повика при Себе Си. Младият...

Членовете на Съвета му се усмихваха. Но той беше сам. Преграда се бе спуснала между тях. Гледаше ги. Струваше му се, че бяха в аквариум. Или може би в защитна камера. Знаеше, че ако по някаква причина се окажеха при него, щяха да загинат. Не бяха пригодени. Стоеше в пустошта. И нито над главата му, нито под краката му имаше нещо. Нито около него. Бучеше...

И тогава го връхлетя. Самотата! Или ако не тя самата, то максимумът на усещането, което обичайно причинява присъствието ѝ. Беше сам. В тъма. И в празнота. В неведение. Испита ужас. Сърцето му се сви. Беше студено. Влажно. Мрачно. Насили се! Не изгуби кураж. И над него просветна. Като фуния светлината се разширяваше. От него към Него. Защото това беше Той! Мъглата се разсея. Настана ден. Ясен и светъл. Не Го видя. Но чу гласа Му:

– Добре дошъл сред нас, Давид! Ти си двадесет и шестият! Бъди благословен!

Завърна се при Съвета. Никой не бе забелязал „отсъствието“ му. В устата му горчеше. Почувства, че и той е в аквариума. Можеше да гледа и извън него. Извън бе тъмно. И страшно. Диво. Чуждо.

Искаха да му покажат Кристалите. Отказа. Не криеха разочарованието си. Откровението беше в Кивота. Никой не знаеше къде е Кивотът. Без Откровението никой не можеше да общува с Кристалите. Общуването с Кристалите бе задължение на Господаря. Членовете само присъстваха. Господарят трябваше да може да разчита по Кристалите. Ако те бяха галопиращи коне, Откровението беше скъсаната юзда. Господарят бе кочияшът. Кочияшът трябваше да опази колата, която като обезумяла подскачаше във вихъра на тройката.

Познаваше ги. От толкова отдавна ги знаеше. Защо да ги гледа, след като ги вижда. Когато пожелае. Ето! Красиви са. Представят му се в пълната си дивна хубост. Добронамерени. Призовават го. Погледът му навлиза в тях. Те го пускат! Приемат го! Усеща недоловимото им трептене. Внимателно синхронизира своята честота с тяхната. И я вижда! Светлината! Струи! Тиха! Нежна! Добра! Единствена! Неповторима! Неговата! Неговата Светлина! Сливат се. В едно неделимо цяло. Светлина, Кристали, Слово, човек.

– Добре дошъл, Давид. Ти си двадесет и шестият. Царувай в Мир!...

– Сигурен ли си, Господарю? Наистина ли не искаш да видиш Кристалите?

– Да, Бехар. Благодаря ти.

Дойде моментът да знае цялата истина. Не му олекна. Не му и натежа. Чакаше го толкова работа. И той я подхвана. Хватката му беше желязна. Погледът не търпеше възражение. Пипаше внимателно. Сякаш галеше. Галеше. Очите му бяха добри. Любящи. Обичаше работата си. Работата му бе да обича. Обичаше. И беше обичан. Мразеха го. Мразеха го ужасно. Не им се сърдеше. Строеше дом. Тухла по тухла. Камъче по камъче. Каквото през деня съградеше, през нощта

разграждаха. Не им се сърдеше. Строеше. Искаше къщата да е здрава. Да бъде голяма. Да бъде честита. Носеше тухлите отдалече. Полагаше ги. Съграждаше с любов и търпение. Рушаха с омраза. Оскверняваха делото му. Той ги познаваше. Обясняваше им. Молеше ги. Убеждаваше. Заплашваше. Наказваше. Къщата растеше. Вече живееха хора. Нямаше място за всички. Милиони бяха навън. Нощите бяха студени. Хората искаха да влязат. Обясняваха им, че къщата е дом на злото. Не всички вярваха. Някои успяваха да се доберат. Радостта им беше и негова. Други не смееха. Не можеха. Тъгуваше за тях. Тъгуваше с тях. И строеше. Строеше. Нямаше ден. Нямаше нощ. Единствено строежа имаше. Вярваше. Не се доверяваше никому. Беше сам. Не познаваше самотата. Беше единствен. Беше като всички. Беше различен. Ужасно различен. Товарът му – нечовешки. Но той, беше ли той човек?

Домът растеше. Но освен дома, от двете му страни растяха стени. Виждаше! Сякаш пъпна връв, в аквариума влизаше нещо. Нещото се разклоняваше към всяка от стените. Хранеше ги. Нарастваха. Застрашителни. Цинични. Смучеха от хората. По пъпната връв го изкарваха навън. Извън аквариума. Скоро щяха да бъдат по-високи от къщата. Скоро!

Не сваляше поглед от Кристалите. Светлината им започна да помръква. Бояха се. Но бяха с него. Успяваха да му върнат вярата. Когато изнемогваше, когато губеше съзнание от умора, се събуждаше в обятията им. Отпочинал. Готов за следваща битка. Да отстоява правото на Свобода. Да се бори срещу безумието.

– Ето, виждаш ли! Ти успяваш! Страшно е. За всички ни е страшно. Но ти вече не си малък! Ти, Давид, ти си посоченият! Трябва да продължиш! Трябва да успееш!

И той продължи. Смъртно уморен. Божествено окрилен. Продължи. Строеше къщата. Все повече хора се нанасяха. Но беше ли това достатъчно? Уви, не! От него се очакваше и друго. Трябваше! Трябваше да се справи! Знаеше, че ще загуби. Но прегърна смукалото. Стисна го. С цялата сила на много сили.

Очите! Очите на хидрата! Тя беше! Заповядваше му да пусне! Увещаваеше го! Съблазняваше! Изгаряше! Промушваше! Обезкръвяваше! Той не изпусна. Не и докато не се пръсна. Той, не тя. Отлетя. Взривен. Разкъсан. Унищожен. Победен!...

– Ето, видя ли! Страшното свърши! Ти успя! Ставай, момчето ми! Ставай! Ти се справи! Успя! Хиляди създания, които не виждаш, ти благодарят! Докосват те! Ти ги спаси! Ти ни спаси!

Сиянието грее на хоризонта. Стопля изнуреното му съзнание. Оглежда се. Месата му, разхвърляни на хиляди страни, на хиляди парчета, загниващи, чернеещи.

– О, Боже мой!

– Не се плаши, Давид. Всеки момент ще завали. Аз вече го повиках...

Вали. Дъжд от жива вода струи от ясното небе. Късче по късче, атом по атом

съживява, слепва тялото му. Докато цял-целеничък се изправя. Затичва се. Бързо, бързо. По-бързо. От вятъра по-бързо. Към къщата. Ето я! Цяла! Непокътната!

Двете стени разрушени. Едната до основи. Другата стои. Но огромни пукнатини я пресичат. Отгоре до долу. Стои. Но нежива е. Няма го напрежението. Полюсите са разрушени. Неизползваеми. Вече не могат да бъдат проводник. На злото. Пъпната връв я няма. Е, няма и смисъл да я има. Бяха си я прибрали.

– Ти се справи, Давид! – Шепотът е страстен. Нежен. Гали, сякаш коприна. Изпълнен с благодарност, сияещ. Неземна чистота.

– Стори го! Направи това, което всички очаквахме от тебе! Беше трудно, нали, момчето ми?! Успя! Издържа! Само миг повече! Но завинаги! Спечели голямата битка! Спечелихме голяма битка! Да, злото не е спряно окончателно, но и това ще стане! Все някой ден ще стане! На твоя фронт атаката е отбита. Задълго! Ще има набези, да! Ще има жертви! Вездесъщо е злото! Но пъкленият му план за общ пробив в системата ни е спрял! Ти го спря, Давид! Живей в Мир! И нека Бог бъде с тебе!

Тридесет години продължи битката. Която той спечели. В името на хората. За хората. В името на Доброто. На Светлината и Чистотата. Искаше да отиде. Да се върне откъдето тръгна. Преди тридесет години. Да живее като човек. Колкото му беше останало. В Съвета бяха настъпили промени. Морис беше толкова настойчив. Нека бъде Морис!

– В името на Господ, нашия единствен Бог, ти предавам, което ми беше предадено, за да го пазиш и предадеш по реда си. Пази Кристалите като зеницата на окото си. И дано на тебе е отредено да добиеш Откровението. Дано ти съживиш Кристалите.

Старият Господар предаде властта над човечите. Младият я прие. Старият свърши. Младият започна. Старият се върна при хората и заживя...

Или поне се опита. Беше белязан. Тогава се зарови. Като къртица. Дълбоко. Дълбоко. Знаеше, че няма да успее. Но упорстваше. Беше, беше старец. Ужасно уморен стар човек. Който никога не бе имал младост. Всяко нещо си има цена. Но той, той беше видял Светлината. Коего беше получил, си заслужаваше каквото бе изтърпял. Защо ли не го взимаха? Защо?

– Господарю, ти си сто осемдесет и седмият! Искаш ли да видиш Кристалите?

– Да, Бехар! Искам! Това е съкровено ми желание!

– След мене, Господарю!

– Прекрасни са, Бехар! Не съм подозирал, че са толкова красиви!

– Старият Господар никога не пожела да ги види.

– Зная, Бехар! Да оставим стария Господар! Предстои ни много работа!

Кристалите, равнодушни и безцветни, стояха пред очите на Господар и Светници. Гледаха към него. И той гледаше в тях. Както досега. В очите на Ста-

реца набъбваха сълзи. Кристалите грееха в цялото си великолепие. Той протегна ръка. Докосна ги.

– Ех, човече, човече! Човече, човече, човече!...

Сто осемдесет и шестият господар от хората предаде властта на сто осемдесет и седмия. Сто осемдесет и седмият я прие. Пълен с енергия и градивни планове.

Двадесет и шестият господар от Бога предаде отговорността, с която бе удостоен. Никой не се яви да я приеме. Прибра си я обратно. Трябваше да остане. Такава бе Волята! Въздъхна. Беше просто един старец. Тогава постави на преден план онази мисъл. Понякога я намираще отместена. Дори катурната. Не се сърдеше. Не се гневеше. Наместваше я. И чакаше. Просто чакаше. Да я забележат.

– Ех, човече, човече! С кой грях заслужи божественото страдание?!

– **М**омичета! – изрева Снежанка. – Да им разкажем играта! Няколко вещици захихикаха смутено. Ламята затрака със зъби, уж въодушевено и пусна анемичен огън (по 5 цента парчето). Вяло помаха опашка.

– Атака-а-а-а! – изрева Снежанка и самоотвержено се хвърли към масата с напитки.

Две ужасно сладки джудженца, по метър осемдесет и пет всяко, ѝ препречиха пътя. Сграбчиха „доброто“ момиче, което истерично зарита във въздуха.

– Ах, нечестивци! Искате ли се, а?!

– Колко си мила, Снежанке! – изгука едното джудже. – Ще останеш ли да живееш при нас? Да ни готвиш, шиеш и переш?

– Аха, а не искате ли да ме цунеш отзад, тъпако?! – изгърмя мощният бас на Старшата, тоест на Снежанка.

– С удоволствие, хубавице! – начаса се съгласиха „дребосъците“ и със смях освободиха пътя към лелеяната маса.

– Е, Роуз – продума една засукана вещица – как ли би изглеждала като Спящата красавица?

– Колебая се, Лия. Но със сигурност ще хърка така, щото на горкия принц ще му изпаднат пломбите, докато я целуне!

– Отзад ли, Роуз?

– Ами, че къде другаде!

– Госпожици вещици, по-грозни сте от всякога! А брадавиците ви са просто отвратителни! Очарован съм!

– О, господин вампир, внимавайте! Госпожа вампирицата ще ви пийне кръвчицата!

– Не думайте, не думайте! Не викайте дявола!

– Дяволе!

- Дяволе-е-е-е-е!
- Един танц, почтена вещице?
- С удоволствие, вампир Оливо. Само да си завинтя крака.

– Изглеждаш чудесно, Лия.

– Благодаря, Александър. Толкова се радвам. Чудесен бал.

– Какво пък. Заслужихме го. Тази година, въпреки неистовите ни усилия, доста пациенти прескочиха трапа.

– О, вампир Оливо, животът е пред нас! Ще наваксаме! Не се безпокойте! Но, вампир Оливо, необходимо ли е да ме притискате така?!

– Притискам ли ви?! А аз се чудех какво ме боде. Значи твърдите, че ви притискам! Но смятате ли, че това е проблем, който си заслужава да бъде разискван?

– Ами да! Разбира се! Ако се бяхте маскирали като мечок, щях да ви попитам: „Мечок Оливо, защо не ме стиснете в косматите си лапи?!“ – Но вие сте само един вампир! Толкова сте крехък! Дали няма да се счупите от собственото си усилие?

– Каква грижа за ближния! Все пак ще рискувам! Ако се напукам или нацепя, волята ми е да бъда залепен, а не зашит. Ще запомните ли?

– О, вампири под път и над път! Мятam те в кофата за боклук и готово!

– Долнопробна вещица! Дали да не те изгоря за назидание?!

– Но, вампир Оливо, вие непрекъснато се отклонявате от ролята си! Единственото, което можете, е да смучете кръв! Ясно?!

– Тъй вярно!

– Радвам се! Отдавам ви се с надежда да се справите, което, честно казано, не ми се струва много вероятно...

Лия обви с ръце масивния врат на мъжа и се отпусна в обятията му. Само дебелият слой вампирски грим предпази Александър Оливо от пожара, избил на лицето му. Онемя. Не знаеше как изглежда отстрани. Чувстваше се прозрачен и стига някой да поиска, с лекота би разчел тайната му. Тайна, която не разкриваше дори пред себе си. Усети погледа ѝ. Настойчив! Отдолу нагоре! Не отстъпи. Нито тя. Потъваха. Надолу. Надолу. Нанякъде. Спонтанно избликналото чувство ги обгръщаше. Люшкаше. Топло. Примамливо. Унасящо...

– Хей ти, вампирът! – басът на Снежанка задумка в главата му. – Май тази вечер ще има нещо по-като за тебе! Лично Змея те вика! Побързай!

Само за миг доктор Оливо отклони очи към „нежната“ девойка. Само колкото да я удуши с поглед. Но тя трябва да бе толкова невинна, че дори не разбра намеренията му.

Магията бе изчезнала. Вещицата – все още сгушена в него, все така мамеща и желана, но в очите ѝ се гонеха рояк весели искри. Изхвърчаха на снопи и се забиваха в него. Весели, но някак безпощадни и присмехулни.

– Дали да не убия Снежанка? – измърмори докторът. Нямаше време. Змея беше прехвърлил крилото си върху рамото му и дружески шушнеша:

– Скъпи колега, съжалявам, наистина съжалявам! Имаме спешен случай. Вярвам, не сте употребили алкохол! Моля ви, незабавно се върнете в клиниката! И вярвам във вашата конфиденциалност! Пациентът не е кой да е!...

– Да, доктор Силвър. Нито глътка. Можете да разчитате. Каква е диагнозата, сър?

– Перитонит, докторе. Съдбата му е във вашите ръце!

– Да, сър. Ще ви държа в течение. Ще ме извините ли?...

Тия отвори очи. Беше утро. Свежо и тихо. Протегна се. Седна в леглото, постави зад гърба си възглавница. Облегна се. Балът бе незабравим. Само да затвореше очи и ето! Отново във вихъра...

Може би се отпусна повече, отколкото бе редно. Но беше толкова хубаво. Толкова истинско. Е, всичко беше добре! Напълно в рамките на приличието. Но можеше и да не е. Кое то дори щеше да е още по-добре. Усети сърцето си да тупка. Вдигна ръка. Докосна се. По челото. Много, много лекичко. Допирът с върха на показалеца предизвика сладостна тръпка, която затече по тялото ѝ. Бавно. Бавно и сладко започна да движи пръста надолу. Покрай основата на носа. През устата. Брадичката. Затвори очи. Шията. На нивото на гърдите разпери палеца и средния пръст настрани. Допряха гърдите. Задържаха се.

„Кой ли е оставил тези две цилиндърчета?! И не е ли абсолютно задължителен надписът „възвровоопасно“ при подобни случаи?!“ Късно! Нехайството се наказва! Както и прекомерното любопитство! Два фойерверка се устремиха навътре в нея, заслепявайки я с разноцветни искри. Където паднеха, пареше, а скоро щяха да бъдат цял килим. Тя се заизвива в плен на сладката болка. Показалецът задържа събратята си надолу. Водеше. Продължиха. Събраха се. Заедно стигнаха пъпа. Започнаха лекичко да се въртят един около друг. Усети тялото си изпънато и напрегнато. Прокара опакото на пръстите на другата си ръка напречно на гърдите. Повтори. Сякаш лък на цигулка. Музика. Дълбока. Тържествена. Най-хубавото предстоеше. Бавно. Съвсем бавно продължи надолу. Чувството се засилваше. Изпълваше я цялата...

– Ама че съм глупачка! – възкликна момичето. – Да. Крайно време е. И точно сега е моментът. Купонът беше чудесен. На работа съм втора смяна. Чувствам се бодро и в чудесно настроение. Спокойна и предразположена. Точно сега трябва да го направя. Сега!

Облече се. Изтича до близката книжарница и се върна с дебела, шарена тетрадка с твърди корици. Разчисти масата. Тържествено постави тетрадката в средата. После я премести към ръба, да е удобно за писане. Беше купила и химикалка. Подреди я. Успоредно до тетрадката. Не ѝ хареса. Постави я от горната ѝ страна. Изми се. Напръска лицето си с вода. Извади от хладилника сок и отпи няколко глътки. Сякаш беше готова. Толкова се вълнуваше. Следвайки стъпките на свой си ритуал, зае място пред тетрадката. Разтвори я. Взе химикалката. Бе

готова. Въздъхна. Пое дълбоко въздух. Задържа го. Бавно започна да движи писеца по хартията. Д, Н, Е. Буквите излизаха изпод ръката ѝ. Големи, красиви, почти калиграфски. В, Н, И, К. Напрежението я напусна. Погледът ѝ се разведри и ръката започна сама да се движи. Бързо. Уверено.

Казвам се Лия. Години – 21. Навършени. Е, почти 22. Днес реших да започна този дневник. Нека той ми е другар и изповедник. На него щеверявам тайните си. Мечтите. Вълненията. Нека запечати историята на моя живот. Терзанията на младостта. Увереността на зряла жена. Добродушна стара баба, надявам се. Няма да го показвам на никого. Защото ще бъде толкова личен. Толкова искрен. Изчервявам се, само като си помисля. Всъщност, не! Защо? Ще го завеция. Тогава, когато няма да мога да се изчервявам. Когато ще бъде там, някъде високо горе. Далече, далече. Мъничка звездичка. Когато ще грея към любимите си хора. Когато ще ги обичам, но оттам – отгоре, той ще бъде Лия. Ще разказва за мене на тези, които биха искали да ме чуят. Да си спомнят за мене. И така отново ще бъдем заедно. Близко. Един до друг. Отново!

Да го завеция! Може би на тебе, скъпа моя, още неотгледана, неродена дъщеричке?! Или на тебе, скъпо мое, още неродено момченце?! На вас, деца! Още неизгнели мои слънчица! С любов. За спомен от милата ви майчица.

Не тъжете! Моля ви, недейте! Щом вече четете тези редове, мене ме няма. Вие не ме виждате. Но аз, да. Гледам ви. Аз съм с вас. Сега и тук. Навсякъде и винаги. Бдя над съня ви. Закрилям делника ви. Развеселявам празника. А ако много ви се прииска да ме видите, просто вдигнете очи. Нагоре. Аз съм там. Точно над вас. Махам ви. Помахайте и вие. Усмиввам ви се. И вие се усмихнете. Обичам ви. И вие обичайте! Винаги обичайте! Защото истината е любов. Живейте в мир, деца! Скъпи мои. Ненагледни. И нека Бог бъде с вас!

Една сълза се отърколи по бузата ѝ. Капна на хартията. Взе салфетка и я попи внимателно. Остана почти незабележимо петно. Постави дата. Подписа се. Усмивка озари лицето ѝ.

– Ама че съм глупачка! – промълви момичето. – Каквото и да започна, все не е както трябва. Такава съм. Това е! Следващия път ще напиша нещо по-весело. Довиждане, дневнико, стари разбойнико!

Със съзаклятнически израз му намигна. Помоли го да си избере място. Той не отговори, но очевидно идеята му хареса. Обеща да помисли...

— **С**къпи, кафето е готово! Да сервирам ли на терасата?

— Разбира се, скъпа, идвам!

— Добре ли спа? Виждаш ми се изморен.

— О, не! Още не съм се събудил. Кога за последен път ти казах, че си ослепителна?

— О, скъпи! Не помня. Трябва да е било толкова отдавна.

– Отдавна ли, шоколадче?
– Цяла вечност, скъпи! Побързай, кафето ще изстине.
– Ето ме! А!... Скъпа?!... Къде си?... Не те виждам.
– Да, скъпи. Знам. Не ме виждаш, защото ме няма. И никога не ме е имало.
Забрави ли, скъпи?
– Май да. Но сега се сещам. Действително не те е имало. Но, скъпа, не означава ли това, че и кафето го няма?
– Очевидно, любими! Погледни към масата! Нима виждаш кафе?
– Ако трябва да бъда честен, не виждам.
– Прощавай, скъпи. Не ми се говори повече за нас.
– И на мене. Съжалявам. Дано не съм те обидил...

– Александър, готов ли си?
– Да, татко! Разбира се, татко! За какво да съм готов, татко?
– Няма значение, млади господине! И не ми задавай въпроси! Въпросите са признак на колебание! Колебанието ражда недоверие! Недоверието на избирателя, сенаторе, е смърт за професионалния политик!
– Да, татко. Разбирам.
– Е, Александър, готов ли си?!
– Да, сър!
– Отлично, момчето ми! От тебе очаквам да ме задминеш. От сто и двадесет години нашето семейство участва в управлението на тази страна. Не забравяй това, момчето ми. Никога!
– Да, сър!

– Александър, трябва да слушаш баща си. Не му се сърди. Той иска най-доброто за тебе. Както и аз.
– Но, мамо, това просто не ми харесва, не разбираш ли! Просто не мога!
– Още си малък, Александър. Не проумяваш някои неща. Просто трябва да слушаш баща си.
– Е-е-е, мамо! Нима и ти не ме разбираш?! Аз никога, никога, никога няма да стана политик!
– Моля те, Александър. Не ме разстройвай. Мисис Робъртсън вече ме чака. Бъди добро момче!
– Да, мамо. Мисис Робъртсън не бива да чака. Довиждане, мамо.
– Довиждане, момчето ми.

– Добре сте ми дошли, скъпи мои призрци – промърмори доктор Оливо. – Отдавна не се бяхте отбивали. Не ви се сърдя. Нали знаете, времето лекува. По-добре от нас, докторите. Не искам да бъда груб с вас. Та аз дори ви обичам. Лоши или не, други си нямам. Прощавай, татко, че не последвах пътя ти. Прощавай, мамо, ако не съм бил доброто момче. Прощавай и ти, моя несрещната любов. Питате дали

съм прав? Дали съм сигурен? Колебая се, татко. Не знам. Просто следвам пътя си. Знаете ли, вчера върнах един от оня свят. Разбира се, че го познавате. Съжалявам, конфиденциално е. Ужасно конфиденциално. Предупредиха ме. Ами, нямало да бъде добре за страната, ако точно в този момент, и така нататък. О, да! Много известен. Това е, което искам да правя. И благодаря на Бога, че имам възможност да го правя. Не ми се сърдете! О-о-о, това е чудесно! Благодаря ви! Толкова ви благодаря, че ме разбирате! Обичам ви! Простете ми! Обичам ви! Обичам ви...

– Най-сетне! – въздъхна доктор Оливо. – Най-сетне!

Грабна сака със спортните си принадлежности. Изсипа го на земята. Трескаво се преоблече – шорти, фланелка, маратонки. Затвори вратата. Затича се. По стълбите. По улицата. През подлеза. Парка! Най-сетне в парка. Дърветата, зелената трева му действаха успокояващо. Бягаше. Сякаш щяха да го настигнат. Да си вземат неизречените думи обратно.

– Най-сетне, най-сетне, най-сетне! – хриптеше Александър Оливо, задминавайки, провирайки се, разбутвайки хората пред себе си. Не се извиняваше, не ги забелязваше даже. Не им отговаряше. Тичаше. Дробовите му свиреха. Сърцето думкаше. Слепоочията пулсираха. Пот се стичаше в очите и му пречеше да вижда. Но той и не гледаше. Бягаше...

Сякаш го прободеше нож. Остро, тънко, противно! Болка! Прониза слабините му, гърба. В гърдите бушуваше пожар. Всяко вдишване го разгаряше. Всяко, което успееше да поеме. Размаха ръце. Залитна. Изведнъж прогледна. Осъзна окаяното си положение. Пред него вървеше полицаи. Крачка... Втора... Трета... Застигна го. Прегърна го. Отпусна цялата си тежест отгоре му. Пазителят на реда се олюля, посегна към кръста си.

„Ще ме арестува!...“ – помисли си Александър.

– Доктор Оливо, доктор Оливо, чувате ли ме?

Някой го викаше. Някой го шляпаше по бузите. Отвори очи.

– О, не! Полицай!... – Беше истина! Ще го арестува!...

– Доктор Оливо! Така ме изплашихте! Не бива да се уморявате толкова. Така ме изплашихте!

– Кой сте вие...

– Полицай Дикенс, доктор Оливо. Едва ли ме помните. Преди шест години. Оперирахте дъщеричката ми. Беше само на две и половина. Нямаше никаква надежда. Вие сторихте чудото!

– Шърли. Шърли се казва дъщеря ви, полицай! Как е сега?

– О, докторе, Бог да ви благослови! Танцува! Много е добра!

– Радвам се, полицай. Наистина се радвам.

– Е, докторе! Патрулката е съвсем близко. Облегнете се на мене.

– О, моля ви, мога и сам!

– Тук аз командвам, доктор Оливо! Казах, облегнете се на мене!

– Слушам, сър!

>>> **Д**оброволци в името на Светлината, Чистотата и Добрината! Приветствам ви с добре дошли! Всички ние вършим Делото Му! Вървим по Пътя Му! Славим Името Му! Градим Царството Му! Господ е Всесилен, Всеблаг, Всемилолюбив! Само Неговите двери са единствено безкористно и винаги отворени и достатъчно е само да поискаш да влезеш, за да си вътре! Само Неговата сила не се нуждае от доказване или самодоказване! Той е нашият Създател, Учител, Съдник! Само Неговите оръжия са безкрайното Търпение и вечната Милост! Само Той е простил на всички! Само Той ни изчаква да извървим пътя си до Него! Колкото и дълъг да е! На което и ниво да сме! Защото ние сме Неговите деца! Той е Частица от всяка наша частица! Ние сме частица от Него! Доброволци, въздайте слава на нашия Господ!

<<< Слава на Господа! Слава на Господа! Слава на Господа!

>>> От името на Върховния трибун в С5 ви благодаря, че предоставихте безценната си енергия! Тя вече е имплантирана в син поток, който незабавно ще бъде насочен към критичния сектор! Силите на Негатив са извършили масивен пробив! Цялата зона е обхваната от Парадокс! Волята на Господа е преиначена! Смисълът Му е осквернен!

<<< Но защо Господ не накаже Негатив собственоръчно?!

>>> Господ е Всесилен, Всеблаг, Всемилолюбив! Господ може да изтрие Негатив завинаги и отвсякъде! Незабавно! Но! Нашият Господ обитава в Мир Върховните Нива! На Светлината, Чистотата и Добрината! На вездесъщата и непресъхваща Божия Любов! Господ обича! Дори Негатив! Дори Негатив има безкраен кредит Божия Любов! Дори Негатив ще бъде изчакан да се свърши! И това ще стане! Под формата на свежа струя Негатив ще се разпредели по нивата и ще предаде знанието си в Хранителницата! Още един път ви благодаря, доброволци от трето отвън навътре вътрешно ниво! Бъдете благословени!

— **Р**ебека, Ребека, толкова е студено! Измръзнах! Но те дочаках! Ще дойдеш ли на рождения ми ден? Вдругиден вечерта! Ще дойдеш ли, Ребека?!

— О, Давид! Толкова се радвам! За съжаление точно вдругиден няма да мога! Ангажирана съм! Чао, Давид! Весело прекарване!

— Ребека...

— **Е**, господин Хамър, изследванията ви са чудесни. Не ми се иска, но ще трябва да се разделим.

— Докторе, не вярвам никому да се иска да се раздели със сто хиляди долара на месец.

— По принцип сте прав, сър.

- А де факто гоните един параноик.
- Не ви разбирам, сър?
- Сестра Лия ми разказа един виц. Много циничен. По принцип трябваше да имаме триста хиляди долара, а де факто разполагаме с три курви.
- Сестра Лия ли ви разказа вица, сър?!
- Да. Защо? Да не е забранено!
- Разбира се, че не, господин Хамър. Знаете ли, вашият случай не е точно по моята специалност. Но пък, от друга страна, като наблюдаващ...
- Докторе, може ли по-кратко. Получих спазъм.
- Спазъм?
- Всъщност напън?
- Сър?
- Е, добре де, вие не ходите ли по голяма нужда!
- Като наблюдаващ и просто, просто като лекар, искам да ви кажа, да ви успокоя, че лично за мене вашата диагноза не съответства на това, което пише в досието ви.
- О, разбира се! За вас съм най-обикновена откачалка!
- Не исках да кажа това, господин Хамър. Опитвам се да бъда искрен. За мене е важно. Ако искате го наречете каприз.
- Искрен?! О, докторът иска да бъде искрен! Докторът не желае да петни безсмъртната си душа! Чуйте ме, докторе! Вървете на майната си! И там бъдете толкова искрен, колкото един шибан доктор може да бъде! И след като бъдете така искрен, си вземете искреността и си я заврете отзад!
- Господин Хамър...
- В-ъ-ъ-ъ-ъ-ъ-ъ-н!
- Съжалявам, сър!

— **Н**ристигнахме, Господарю. Тази е сградата. Едно от малките прозорчета на приземния етаж е на Стария. Не зная кое точно.

- Господа, последвайте ме!
- Внимавайте, Господарю, има стъпала надолу!
- Възможно ли е да е излязъл?
- Едва ли, Господарю. Стария никога не излиза.
- Но защо? Кажи ми, Бехар, защо?
- Не зная, Господарю.
- Та това е доброволен затвор!
- При строг режим, Господарю.
- Да, Исак, при строг режим.
- Как ли изглежда Стария?
- Не знам. Но само след малко ще разберем.
- Някой виждал ли го е, откак, откак...

– Но, Господарю, кой ще го види, без да съгласува с вас?

– Е, Бехар. Съвета не се интересува от личния живот на членовете си. Ние сме отговорни, възрастни хора. Всеки от нас има право на свобода при определените условия. Нали така?!

– Разбира се, Господарю. Но кой би искал да види Стария? Той беше едноличен господар.

– За пореден път ти благодаря, Бехар!

– Това е вратата. Да почукам ли?

– Почукай, Бехар!

Нросто да се върне в света на хората. Да бъде обикновен. Незабележим. Един от многото. От тълпата. Не беше трудно. При неговата невзрачна външност. Понякога го наричаха „мушморок“. Или „мишок“. Нямаше багаж. Нямаше движима или недвижима собственост. Нито приятели. Не бяха останали роднини. Поне, които да го познават. Отиде на хотел. Беше любезен. Усмиваше се. Дишаше спокойно. Дълбоко. Намираще удоволствие в най-простите неща. Да ходи. Да разглежда витрини. Удивяваше се колко е различен светът. Каква грандиозна промяна. Облеклото. Колите. Всъщност всичко. Намираще някоя усамотена пейка и се радваше на слънцето. Обичаше залеза...

Лека-полека горещината отстъпва. Светилото гали. Ведро. Спокойно. Слънцето, което спаси. Обича децата. Особено невръстните. Щрапорят покрай него. Гонят гълъбите. Като патета се клатушкат наляво-надясно. Не знаят. И по-добре! Унася се. Заспива. Спокоен сън. Един много, много стар човек си почива. Полицайте не го закачат. Преклонната му възраст и достолепната осанка ги респектират. Случва се някой малчуган да се отклони от предварително зададения маршрут, да се подпре на него и да му говори нещо на неразбираемия си език. Отваря очи. Усмива се на детенцето. Никога не ги докосва. Никога! Усмива се. Майките си ги взимат. Престорено им се карат да не закачат дядото. Усмива се. Затваря очи. Слуша. Музика, нежна и далечна, изпълва ефира. Унася се. Заспива. Слънцето залязва. Тръпки хлад полазват по гърба му. Отваря очи. Майките са отвели децата. Отстъпили място на влюбените. Двойките дефилират покрай него. Безгрижни. Прегърнати. Сякаш летят. Чувството им грее. Около тях. В самите тях. Безкрайно заети. Вгълбени. Откриват света. Гънка след гънка. А той им показва най-хубавото от себе си – любовта. Безграничната и необяснимата. Някои го поздравяват. Усмива им се. Искат му огънче. Усмива се и на тях. Те го харесват. Той ги обожава.

Затваря очи. Полицайте се безпокоят за здравето му. Той им се усмива. Става. Тръгва към хотела. Влюбените го задминават. Любовта иска своето и те нямат нищо против да го дадат. Денят отстъпва. На нощта. Топлата. Лятната. Благоуханна. Спокойна. Благословена. Остава сам. С нощта. С луната. Загръща се в тънското, демодирано палто. Хотелът не е далеч.

Почти не яде. Един банан. Или портокал. Една-две репички. Листо маруля. Невероятно! Стига му за цял ден. Щастлив е. Като никога. Като никъде. Благодарни на Бога и възхвалява името Му. Един стар, много стар човек. Човек. Носител на искрица Божествено Самосъзнание. Плът от плътта Му. Кръв от кръвта Му. Човек. Един човек върви. Една вселена следва съдбата си. Написаната. Неведомата. Ден след ден. Нощ след нощ. Безценни късчета щастие. Откраднати. Неразличими и съвършени. Безметежни. Като тази вечер. Точно като нея. Може би първата, може би последната. Която тече. Точно сега. И точно тук. Тиха. Мирна. Добра...

Изведнъж ципата на тихото му щастие се пръска! Сякаш мехур! В малкия му, безметежен свят се излива помия! Бълвоч! Затъва! До глезени. До колене. Още малко и няма да може да диша. Смрад! Зловоние! Разложение!

– Не! Не! Не искам! – крещи някой в него.

Късно! Съзнанието му гори! Трепери! Направо се тресе! Очите се разширяват! Блуждаещи! Невиждащи! Души. Като бездомно куче! Усеща! Усеща го! С гърба! С темето! С дланите! Оглежда се. Очите му се въртят. Диво. Неестествено. Отскачат! От човек на човек. Стои в средата на тротоара. Разперил ръце. Върти се. Занича – в лицата, в гърбовете. В душите. Пристъпва. Една, две крачки. Залита настрани. Връща се. Хората се стремят да го заобикалят. Плаши ги – трябва да е луд.

– Извинявайте...

– Простете... – измърморват тези, които неволно го докосват, и бързат да се отдалечат.

Не им обръща внимание. Търси! Търси него! Трябва да успее! Да го изпревари! Усеща го! Знае, че и то го усеща. Че ще дебне до последно. Знае – то няма да се откаже. То никога не се отказва. Трябва да го изпревари! Трябва! Длъжен е!

Вижда го! Момче! Не повече от петнадесет-шестнадесетгодишно. Слабичко. Високо. Дрехите – мърляви. Едната маратонка прокъсана. Разгащен. Стои, плътно опряло гръб в сградата. Блузата се слива с цвета на стената. Почти незабележимо. Всъщност, очите му го издават. Присветват нервно. Напрегнати. Шарещи. Очи, направени от страх!

Видя го. Успокои се. Насочи се към него. Дори се усмихва. Успя!

Уви, не съвсем! Нещо изтрещява в главата му. Червено зарево облизва съзнанието му и зове към покорство. Нещо го натиска. Надолу! Гъргори му:

– На колене!

Грохот! Нещо пада. Нещо се откъртва. Не вижда! Не вижда момчето! Залита. Нещо капе от устата му. Спира.

– Не, не! – мълви устата. – Няма да ме измамиш! – Напряга се. Нечовешки! Прави невъзможното! Съзнанието му е ясно. Контролира напълно усещанията си.

Вижда го! Едър. Мръсен. Отвратителен. Съзира момчето. Животинска усмивка изгрива на лицето му. Бърка в джоб, точно над коляното. Нещо просветва.

Прикрива се между хората. Умело. Небрежно. Наближава. Змия, втрещена в голошарче. Ще го клъвне, рязко и бързо! Почти неусетно! Напълно безболезнено! Просто ще го парне. Като лист коприва. Ще отmine, ще се слее с тъмата, ще бъде част от нея. А жертвата, жертвата докато се усети, докато пипне и се почуди – защо е мокро – докато го поднесе към очите си и го разгледа, мракът ще се е спуснал. Може и да не разбере. И просто да се отпусне. Просто да се свлече...

В стремежа си да не изпуска момчето от поглед, бърка. Издава се. Момчето го вижда. Гледат се. Палач и осъден. Разделят ги не повече от три крачки. Лицето на звяра се вдървява. Придобива зловещ оттенък. Безпощаден. Хипнотизиращ.

– Мой си, мой си! – говорят очите му. Похотливи. Доволни. Лепкави. – Просто не мърдай, не усложнявай нещата! Всичко ще свърши бързо! По най-добрия за тебе начин!

Момчето опитва да побегне. Стената от хора го спира. Неволно. Но го спира. Не може да пробие. Мъже, жени. Не искат да го забавят. Просто в този момент са на желаното от него място.

Звярът пробива хорския зид. Възмутени погледи лазят по гърба му. Не ги усеща. Вдига ножа. Протяга ръка към момчето. Хората разбират. Но им трябва време. Не повече от секунда. Да се разпищят и развикат. Да се разбягат. Да се ужасят!

– Секунда ли, секунда ли каза?! – чува гласа му. – Ха-ха-ха, секунда! Гледай, гледай, глупако, гледай ме! Ще ме спреш ли?! Закъсня! Ха-ха-ха! Закъсня! Мой е! Негов е! Гледай! Не сваляй поглед! Подарък за тебе! Ето, спирам времето!!! Гледай и се наслаждавай! Ще имаш цяла вечност! Тази нощ аз черпя! Ха-ха-ха-ха-ха-ха!

Ръката бавно, много бавно, непостижимо бавно докопва момчето. На лицето му започва да се изписва ужас. Тръгва от очите, криви устата. Бавно, много бавно, адамовата ябълка започва да се повдига. Пръстите да се сгърчват. Фланелката да се къса. Ножът се спуска. Блести. Хипнотизира.

Поема си въздух. Усмива се. Съжалява. Но е решил. Не трябва. Но ще го направи.

– Ти сгреши, уважаеми! Не трябваше да спираш времето!

Дава израз на емоцията. Отприщва чувството. Много повече от банан или репичка. Хилядократно повече! Позволява им да растат. Заповядва им да бъдат огромни. Те са огромни. Още! Още! По сто! По хиляда! Достатъчно! Зарежда проявлението им в могъщата преса на волята си.

– Прости ми, Господи, ще съгреша! – Не чака отговор. Пресата се спуска. Лети. Надолу! Удря! Вдига се. В матрицата блести гняв. Див! Разрушителен! Еретичен! Взима го. Поглежда към Звяра. Никого и никога не е гледал така. Замахва! Кълбо от огън и лава, следвано от дълъг газов шлейф, лети към Звяра. Към лениво мъркащия звяр, захапал плячката за шията. Всеки момент ще

стисне. Всеки момент неговата паст ще се изпълни с кръв. А обезкръвеното тяло ще потрепва между стоманените челюсти. И въпросът ще гасне в очите. Въпросът на слабия! Към силния! И няма да звучи фалшиво. Няма да се преструва, слабакът. Умирайки! За наслада на силния, и за нищо друго...

Секунда за хиляда! Достига го. Главата на негодника се озарява. Косата гори. Ножът пада. Едрото тяло се отлепя от земята, завърта се във въздуха, разбива витрината отзад.

– Това е. Свърши се. Прости ми, Господи!

– Не-е-е-е-е-е-е!!! Ти-и-и-и-и сгреши-и-и-и!!! Не ти ли казах, глупако?!

Глупости! Поглежда момчето...

Не вярва, защото не иска!

Малка червена точка блести в средата на челото му. Нараства. Напрежението се топи върху лицето. Маска на вечно спокойствие заема мястото му. Завинаги. Черната кола бавно, съвсем бавно, го подминава. Бавно, съвсем бавно, от прозореца струи дим. Черното кръгло отверстие все още гледа към жертвата. Стрелецът все още стреля. Всъщност, вече не.

– Ето ти! Вземи си го времето, ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха!

Поток от сатанински звуци обсебва съзнанието му. Дрънчене. Трясъци. Смехове. Плач. Стържене. Ругатни. Черни сенки притичват пред погледа му. Шушукат. Мрак озарява хоризонта. Вижда го! Вижда черния господар. Пирува. Седнал на маса. С още много. Факли разпръскват мрак наоколо. Вдига чаша към него. Поздравява го. Благодарни му за разнообразието, което му е доставил. Предлага му да опитат отново. Щяло да бъде чудесно. Вижда очите на момчето. Неподвижни. Изцъклени. Втречени в него.

От чинията пред черния господар. Не издържа...

– Е, докторе, как е старчето?

– Както виждате, сержант.

– И по-точно?

– По-точно, от медицинска гледна точка състоянието му е стабилно. Но като се има предвид патриаршеската му възраст и преживения шок, съм категорично против да го разпитвате. На тези години последствията са непредвидими. А и той е един от многото свидетели. За разлика от тях, нервите му не са издържали.

– Благодаря ви, докторе. Всъщност не съм имал намерение да го разпитвам. Просто да поговорим. Може да е видял нещо, което другите не са. Бил е забелязан малко преди инцидента в, как да кажа, възбудено състояние.

– Е, сержант, дали не смятате, че е основният заподозрян или главен съучастник, може би?!

– Добре. Не ми е в стила, но се предавам. Ще имате да давате, обаче. А как е Роджър Звяра, докторе?

– Както винаги, във форма.

– А изгарянията?

– Нищо сериозно. Повърхностни. Ще ходи плешив един месец. Но ще се възстанови. Как се е случило?

– Предполагам, че е носел някакъв експлозив. Или димка. За сплашване, вероятно. Но нещо е сгафил и се е гръмнал сам. Ще разберем, не се безпокойте.

– Да, класически садист, сержант. Би трябвало да го държите под око.

– Кое то и правим, докторе.

Стария слуша. Макар и тих, разговорът е достатъчно ясен.

– Стая, болнична стая – регистрира съзнанието му. Бяла болнична стая. Масичка. Апаратура. Нещо писука. Картината е бледа. И не единствена. Полето! Мрачното, беззвучното. Безнадеждното. Полето на догарящите надежди и блянове. Само жар е останала. Скоро, много скоро, някой ще каже „мир на праха му“. Скоро, когато и последната искрица затвори очи. Когато и последното огънче изтлее. Когато сетната топлинка угасне. Една тъжна история отива към неписания си, предизвестен край. Рее се над полето и безрадостната картина се наслажда върху обзавеждането на болничната стая...

Гарван е. Лети ниско. Ниско над полето. Оглежда. Търси да кацне. Милостиво протегнат клон. Дънер. Полянка, по чудо оцеляла или от чудо сътворена. Няма. Отдавна, отдавна няма. Птицата лети. Стържещо грачене прорязва тишината. Призрачната. Неестествената. Пейзажът се отразява в стъклените очи и им придава зловещоален оттенък. Птицата лети. Знае, че никой не я чака. И няма къде да отиде. И въпреки това лети.

– Защо, братко гарване?! – вика Стария. – Няма ли милост за многострадалната ти душа?! – Птицата стене. Полетът ѝ се прекършва. С клюмнала глава се забива в жаравата. Вдига пушилка. Или прашилка.

„Е, добре! – изписва Стария в небето. Мрачното. Безрадостното. – Да бъде по вашему!“ – Буквите се кривят. Започват да се стичат. Разместват се. Пренареждат се. Застиват. В стойка мирно.

Стене. Двамата до прозореца го гледат загрижено.

„Горкият“ – мисли си полицаят.

– Горкият – продумва докторът.

„Да бъде волята Му! – гласи новият надпис. – Както на небето, така и на земята!“

– Да бъде! – произнася старецът.

– Казахте ли нещо, сър? – пита докторът. Приближава. И нека не звучи претенциозно, но се втрещява. Немее. Не вярва.

Очите! Очите на стареца! Парченца лед. Ясни. Безкомпромисни. Кремъци. Гледащи през него. Закован от невероятния поглед, докторът се поти. Устата му съхне. Няма начин очите да са такива! Не е възможно!

– Докторе – гласът е тих, равен. Глас на господар. Заповядва. – Бих искал да си вървя.

Лекарят не отговаря. Поглежда монитора. Ама че старчок! Данните са перфектни. Пулс – ясен, 45. Кръвно – 110 на 70. Дишане – равномерно, без хрипове. „Дали да не го включа в кампанията за кръводаряване?“ – помисля си докторът.

– Както желаете, сър! – чува се да отговаря.

– Благодаря ви, докторе. Бих искал да си тръгна незабавно.

– Къде ще отидете, господине? – интересува се полицаят.

– Където трябва.

– Не бихте ли могли да уточните? Може да е необходимо за разследването!

– Разследването ли, полицай? Няма да има разследване. Не знаете ли?

– Разбира се, че ще има!

– Както кажете, полицай. Засега ще остана в хотела. Когато си намеря подходящо жилище, ще оставя координатите на рецепцията. Устройва ли ви?

– Напълно, сър! Пазете се, сър!

– И ти се пази, момче! На 27-и не се качвай в кола. В никакъв случай!

– Няма, сър! Благодаря, сър!

Стария напуска болницата. Смесва се с хората. Не прави впечатление. Не буди любопитство. Не привлича внимание. Може би съвсем малко. Върви – стегнат, уверен, целенасочен.

„Блазе му! – би си помислил някой. – На тази възраст, в такава форма.“

Истината е, че някакъв неизвестен, спасителен, аварийен механизъм се е събудил и е поел контрол върху тялото. Иззел е както съзнателните, така и подсъзнателните функции на личността. Дишане, сърцебиене. Гледане. Чуване. Ходене. Отговаряне с любезна усмивка. Засега не му се съпротивлява. Даже му е нужен. Засега! Докато отиде в хотела. Докато уреди формалностите. Докато намери ковчег. Докато се погребее. Искаше да изживее спокойни старини. Искаше толкова малко. Душата му, леденият къс някъде в гърдите, мълчи. Замлъкнала. Завинаги!

– Ще умра! – процежда парчето лед. – Ще умра. Независимо дали искат, или не! – Крачка, втора, трета, десета. Петдесета. Хиляда триста двадесет и седма. Броячът на защитния аварийен механизъм отброява. Хиляда триста двадесет и осма. Стегната, уверена, силна.

– Ще умра! – изрича Стария. – Всъщност, аз вече умрях! Първо се провалих. После умрях. Прости ми, Господи!

Намери мазето. Случайно. Влажно. Сумрачно. Тясно. Спарено. Занемарено. Единствено прозорче, почти на нивото на тротоара. Мухъл покрива стените. Мухъл и гниеци люспи. От тавана се спуска жица. Без крушка.

– Чудесно е! – констатира Стария. Смаяният собственик го гледа със страхопочитание.

– Чудесно ли казахте, господине? – Погледнат е по начин, нездравословен за

риторичните му способности.

– Да, господине!

– Да разбирам ли, че искате да го наемете?

– Очаквам да го закупя! – отговаря Стария и отново дарява човечето с изпепеляващ поглед.

Притежателят на безценното мазе не крие, че е объркан: „Дали има нож? Дали би го използвал? Мазето струва към 5000 долара. Но кой би ми дал повече от 300? А за наем и дума не може да става. Не става и за склад...“

– Е?!

– За какво ще го ползвате, господине?

– Ще съхранявам надгробни камъни, сър! – Погледът на лудия старец го пронизва и вледенява вътрешностите му.

„Кошмар! Веднъж да се свърши!“

– Три хиляди долара, господине!

Лудият посяга към джоба си.

„Ще ме убие! Вероятно по мъчителен начин!“ – ужасява се собственикът. Гърлото му е пресъхнало. Опитва да преглътне.

Старецът дълго ровичка из както изглежда бездънния джоб. Вади ръка. Протяга банкнота от двадесет долара. Вехта и омачкана.

„Дали не си е духал носа в нея?“ Исква да откаже. Устата му не го слуша. Клати глава. Очите му парят. Не може да ги откъсне от тези на стареца. Които сякаш побесняла котка впиват нокти в собствените му. Всичко е толкова бавно. Толкова мъчително. Кошмар някакъв. Протяга ръка в отрицателен жест. Клатейки глава и ръка едновременно, отстъпва назад. Извън мазето. По коридора. Стълбите. Светлина. Въздух. Улицата. Най-сетне!

– Не искам! Не искам! Нищо не искам! – хрипти замаяният собственик. Хората се вглеждат в ужасения му израз и го заобикалят с разбиране. Какво толкова, призраци под път и над път. На всеки може да се случи!

Никога повече не се интересува от недвижимата си собственост. Дяволът я е обсебил. Все пак, евтино се отърва. Вече можеше да се пече в пъкъла.

Стария примъква някакъв раздрънкан железен креват. Стар, разнебитен стол. Маса, принадлежала на Христофор Колумб. Дюшек, вероятно задигнал го от някой скитник. Комплект с възглавницата – мърлява и мазна. Прокъсано одеяло. Някаква нощница. Нощна шапчица. Друго, освен това, което е върху него, не му трябва. След няколко дни ще е мъртъв.

„Аз съм мъртъв!“

Поставя съкровенията си мисъл на най-видно място. Всичко друго изхвърля. Лега! Чака!

Уважаеми студенти в Божествената академия,

Добре дошли на днешното занятие! Без съмнение ви предстои внушаване на откровение, което трябва винаги да пазите и помните! Трябва да изцедите последната си капка енергия, но да не позволите информацията, която ще ви вменя, да се загуби или изопачи!

Колеги, предстои ви да чуете лекция ПРИМА!!!

Лекция ПРИМА е строго конфиденциална! Моля ви да отстраните всички съхранители и дубликатори! Това, което ви бъде внушено, не бива да разпространявате по какъвто и да било начин! Чуйте я и я трансформирайте в своя същностна характеристика! След това просто я забравете! Нека тя винаги бъде с вас! И във вас! Нека ви обуславя и определя!

Колеги, както знаете, един от основните принципи на битието изисква да не се споменава Божието име напразно. Лекция ПРИМА обаче разглежда именно организацията и устройството на Господ, нашия Бог! Поглед отвътре, казано с други думи. Боже Господи мой, прости ми, ако съм прекалено бърбров!

За да имате право да потребите предстоящата информация, е абсолютно задължително да се пречистите. За да се пречистите, трябва да зареждате само монохромна енергия, минимум осемнадесет пълни цикъла, която после да изразходвате възможно най-дълго време при най-пестелив режим. Колкото по-дълго издържите, толкова по-пречистени, а следователно и по-достойни ще бъдете.

Питам ви сега, има ли някой, който по някакви причини не желае да се подложи на процедурата по пречистване?!

<<< ...

>>> Благодаря ви, колеги! Не съм се съмнявал във вашата лоялност, но бях длъжен да попитам. Тъй като процедурата ще отнеме много време, което е пряко следствие от вашата дълбока праведност, управлението на факултета е конструирало специален апарат, с чиято помощ само след няколко минути ще можем да продължим лекция ПРИМА, без да нарушаваме канона. Апаратът е от клас „Невидим“, последен писък на вездесъщата конструкторска мисъл. Веднага щом го включи, той ще поляризира енергийния ви ресурс и ще осъществи процес по цялостно монохроматизиране. Няма да усетите нищо, тъй като няма да бъдете в съзнание. За удостоверяване на отрязък, в който се намирате във фаза на съвършен монохроматизъм, апаратът ще ви захрани отново. Разбира се, съвсем за малко, тъй като разходът на монохромна енергия не е оправдан. Вие ще изпитате истинско блаженство, но, повтарям, съвсем за кратко. След това захранването ви отново ще бъде прекъснато и ще започне източване на монохромен потенциал към резервоара на апарата. При достигане на критичния минимум, остатъчната енергия ще ви бъде възстановена. Ще се чувствате доста отпаднали, но това не бива да ви разсейва, защото ви предстои да чуете лекция ПРИМА!

И така, да започваме!...

...

>>> Процесът завърши, колеги! Поздравявам ви! Показателят индикира, че събраната енергия е с колосално високо ниво на чистота – неопровержимо доказателство за вашата дълбока праведност. Ще бъде използвана за подсигуряване на 216-о резервно захранване на Хранителницата. Щастливци!

И така, лекция ПРИМА!

Както всички нас, вие сте дошли на този Свят със знание, под форма на ненакърнима убеденост, че нашият Господ е Безкраен, Вечен, Изначален, Всесилен, Всеблаг, Всемиловит. Той е навсякъде и винаги. Той е Несътворен и не познава тлен. Той е Необясним. Но все пак, Волята Му е била да Го знаем! И ние Го познаваме. Толкова, колкото ни е разрешил. Бог Се е представил пред нас чрез знание за Нивата Му. И как иначе би могъл да трансформира Неделимото Си Съвършенство в разбираем за нас формат?!

Първото, най-съвършеното, перфектното Ниво е Нивото на Божията Изначална Любов. На това Ниво Бог е идеален. Данните за Нивото се намират на най-долното възможно рафтче в Хранителницата. Записани са в стар криптиран, почти архаичен формат. Само най-опитните анализатори са в състояние да осмислят съдържанието на тези обвивки. От заложеното в тях знаем, че на това Ниво Бог общува сам със Себе Си. Абсолютната съвършеност, към която се стремим и която е смисъл и идеал на нашия живот, е факт на това Ниво. Никой, освен Бог, не знае какво става там. В преданията се казва, че дори когато Бог е създал Съмнението (и така в частност е направил невъзможно възникването на Негатив) като най-висше Свое изпитание, Той е имал благоразумието да създаде тази всеобхватна проява в глобална реалност, всяка точка, от която принципно се различава по същност от същността на най-висшето Ниво. То е недосегаемо. То е необяснимо. Може да се каже, че Там няма нищо. Или поне нищо познато нам. Там няма каквито и да било проявления. Не важат закони. Можем да твърдим, че в това Ниво цари Идеалната Хармония. Макар че думата *хармония* Там е лишена от смисъл. Там нашият Господ е у дома Си. Там Се вдъхновява за Божествените Си дела. Запомнете, това е Нивото на Изначалната, Вездесъща, Съвършена, Необяснима, Вечна Божия Любов! Добрата новина е, че един ден всички ние ще го достигнем. Единни и неделими от нашия Господ! Но кога ще дойде този ден, само Той знае.

Непосредствено след Нивото на Непресъхващата Божия Любов е Нивото на Чистотата, Светлината и Добрината. Безкрайна е Божията Милост! Защото достъп до това Ниво има абсолютно всеки. Когато и където, който и да има нужда от Бог, той незабавно може да общува с Него и то на това, образно казано,

Първо Ниво. Няма значение дали е атом, същество, енергия, звезда, абстракция, проява, мисъл, емоция. По този начин Бог е до всеки. И с всеки. И не формално. А посредством Чистотата, Светлината и Добрината Си! Какво повече можем да искаме от нашия Всемилович Господ Бог?! Та Той ни е дал Себе Си! Можем да бъдем с Него! Извън ограничителните вектори, извън дефинициите, извън всичко! Само индивидът и Господ! Насаме!

Запомнете, винаги когато изречете „Боже Господи“, вие отваряте вратата към това върховно Ниво! Винаги, когато завършите с „Амин“, вашата молба е приета от Господ! Но знайте, че това не е единственият начин за комуникация с Господ на Нивото на Чистотата, Светлината и Добрината. Всеки един от нас, и изобщо всичко на този Свят, има обособен интерфейс за бърз достъп, наречен Душа. Именно чрез душата си ние осъществяваме незабавна, чиста, свята, искрена комуникация с нашия Господ. Такава е била волята Му, че ние не можем да активираме интерфейса Душа по наше желание. Не можем да го сторим съзнателно. Но подсъзнателно, и дори несъзнателно – да! Когато сме в голяма опасност, в нерешимо затруднение, когато сме несигурни или обезенергетизирани, в нужда или изпитание, душата ни свързва с Бог. Ние се докосваме до вечно и напълно безкористно протегнатата Му десница. И намираме лелеяната опора в Нея. Той откликва на нашия зов. Взяма ни в обятията Си и с цялата Си неизчерпаема Сила Се противопоставя на причината за нашето безпокойство. Сломява я, а нас възнаграждава с благословията Си. Наистина, безкрайна е Милостта на Нашия Бог, като основно проявление на Вездесъщата Му Любов!

Следващото, трето по ред в един смисъл, и отново първо в друг, е Фундаменталното Ниво. Тук Господ отново е сам със Себе Си. Тук Той дефинира понятията. Залага техните модели. Вдъхва им живот. На това Ниво са дефинициите на безкрайност, вечност, първичност. На това Ниво се определя Всемирът. Времето. Пространството. Измеренията. Реалностите. Отношението с Парадоксалността.

Съдбата има достъп до това Ниво. И за разлика от предишното не е равна на всички – една от многото същности. А такава, каквато на всички ви е известно. Има достъп до Системата. И макар да не е със статут на редови потребител, няма право на каквато и да било променяща намеса. Бог я управлява неотменяемо! Съдбата! Отбележете, на всички други Нива, изключая, разбира се, Нивото на Божията Любов, където тя просто не съществува, Съдбата има право да променя Божии решения! За съжаление това важи и за предишното – на Чистотата, Светлината и Добрината. Такава е била волята на Бог! И е така!

На това Ниво са и дефинициите на Добро и Зло. Тук е заложена и реалността на противостоене между тях. Тук е предефинирано понятието Абсолютно Добро. Информацията за това Ниво също е оскъдна. Но поне имаме качествена представа за неговата същност.

Отбележете моля, че посредством Безсмъртната си душа, в редки и изключителни случаи на комплексен монохромен резонанс, е възможно да надникнем в

Нивото на Вездесъщата Божия Любов! Кое е един вид достъп. Представете си, че е обвито със защитен слой. Аналогията е, че слой ще стане ненепрозрачен. Макар че всъщност за никакъв слой не може да става дума. Получавайки право на индиректен достъп до Абсолютното Ниво, праведникът, който и да е той, изпитва Окончателното Блаженство. Състояние на абсолютен покой и задоволеност. Състояние на отдаденост в Любовта Божия.

Нивото, което разглеждаме обаче, макар и да не е забранено, не може да бъде обитавано от никого освен Бог. И виждате – можем, дай Боже всекиму!, да попаднем дори във Върховното Ниво, макар и за миг, макар и индиректно, но в разглежданото – никога! То е изключително с технологична насоченост. Всеки достъп би могъл да предизвика масиран парадокс. И действително, каква работа можем да имаме там?! За нас е непостижимо сложно и неразбираемо. Защото ние сме много, много по-нисше проявление на заложените в него принципи. Дори субектите, които са призвани да го транслират и които се занимават с това откакто Свят светува, и които са с Бог почти от самото Сътворение, тълкуват Фундаменталното Ниво, както да кажем току-що пръкнало се ангелче, обяснява Теорията за трансформация на трансформациите. Затова не ми се сърдете, не мога да навляза в детайли! А и не бих искал.

Следва Нивото на Светия Божи Дух. Божият Дух е обратната връзка на нашия Господ с всичко, което се случва. Той е навсякъде. Проявлението Му е във всяка точка от обуславящите всяка една реалност вектори. Той гледа през всеки един от нас и съществува във всеки от нас. Ние съществуваме в Него. Ние сме Негово проявление и Той наше. Той знае всичко за всичко. Бог чете в Светия Си Дух и контролира Света. Това Ниво също е достъпно само за Бог. Макар и да не е изключено да полетите на крилата на Светия Му Дух. Искрено ви го желая!

Протоколът за общуване със Светия Божи Дух е неизвестен за нас. Но в часовете за самоподготовка вие можете да намерите в Хранителницата богата информация, посветена на Светия Дух. Ще се радвам, ако на изпита демонстрирате обширни познания по темата, защото, както знаете, неведоми са пътищата Божии и всяко знание е безценно.

Следва Нивото на Виртуалност. Тук Бог създава реалностите. Всяка създадена реалност има за основен параметър броя на съответстващите ѝ вектор-измерения и корелацията помежду им. Като пример, изхождайки от тясната специализация, за която сте предназначени, създава възможността пространството да се модифицира в различни точки от времето, както и обратното – едно и също време, тоест момент, да се проявява в различни точки от пространството. Тук е и Книгата на живота. Всяка частица от Бога, носител на Неговото съзнание и същност, се описва в Книгата на живота. Основни атрибути на Частицата са Предопределението и Мисията. Те се асоциират към даден обект от Света и образуват уникално, неделимо цяло с него, което цяло повежда Живот. На това Ниво Съдбата е господар на Света.

Всяка форма на живот се развива съгласно общите и специфични правила и следва написаното в Книгата на живота. За всяка форма на живот обаче в Книгата има варианти. Теоретично тези варианти са безкрайност. Съдбата е тази, която избира пътя. Но е длъжна да спазва Мисията и Предопределението. Невинаги го прави. Има данни, че във Фундаменталното Ниво съществува дубликат на Книгата на живота. Или по-точно оригинал. Първообраз. Твърди се, че в него животът на всяка една единица е представен инвариантно, тоест унивариантно, или ако предпочитате моновариантно. И вариантът, реализиран от Съдбата, с абсолютна точност повтаря моноварианта. Дали е така, не мога да твърдя със сигурност. Става дума за изключително сложен модел на взаимоотношения, в който не желая да ставам страна с ограничения си капацитет и мижав потенциал. Но вярвам, горещо и искрено, и ви съветвам да постъпвате винаги по този начин, когато се опитвате да оценявате Бог, че нашият Господ е Всесилен и Всемилостив! Всяка една дилема е формулирана, проявява се и се разрешава по начин, угоден на Волята Му. На Светлината, Чистотата и Добрината! На Изначалната Божия Любов!

И така, някои преки следствия. Всемирът е реалност, която при определения за нея брой вектор-измерения, в случая безкрайност, е единосъщ с Господ. Тоест, преди Фундаменталното Ниво между Света и Господ може да се постави знак за равенство. Господ се отличава от Света и го обхваща посредством Фундаменталното Ниво.

Нивата – Виртуално, Свети Божии Дух и това на Светлината, Чистотата и Добрината са обединени под името Триединен Господ. Наистина, безкрайни са милостивите проявления на нашия Господ!

Идва ред на Хранителницата. На това Ниво се съхранява цялата информация за Всичкото Всичко. Изключение прави само Нивото на Божията Любов. Както вече ви казах, данните за него са редактирани и криптирани. Но абсолютно цялата останала информация се дублира едно към едно в Хранителницата. Между Нивото на Любовта и Хранителницата има еднопосочна връзка от неизвестен характер. Нейното предназначение е да поддържа съществуването на Хранителницата, независимо от Всичкото Всичко. Тази връзка е неактивна и Съдбата няма власт над нея. В нормални условия, тоест винаги, Хранителницата се поддържа от енергия. Енергия, осигурена от Енергийното Ниво. Енергия, каквато ползвате и вие. Известен ви е постулатът – помогни си сам и Бог ще ти помогне. Ние поддържаеме основно и многобройни резервни захранвания на Хранителницата във всеки един момент, но и без тях нейното съществуване е гарантирано. Всяка една моя дума, всяка ваша мисъл, въздишка, потрепване се записва в Хранителницата. Хранителницата е Божията памет за всичко и всички. Тя е достъпна за нас, което е недвусмислено доказателство за Милостта Му!

Енергийното Ниво! Самите вие знаете за него немалко. Ще спомена, че на това Ниво се дефинират същността и проявлението на различните енергии. Духовни, фини, естествени, трансформирани, висши, първични, разпределени, моментални. Енергиите са ресурс за формите на Божието проявление. Енергиите са средство за общуване между тях. Енергиите, не на последно място, са автономни и независими същности, с висок статус на приближение. Енергиите служат за защита на Божията същност. Енергиите са градивен материал за Господ. С тях Той сътворява.

Това Ниво, уважаеми колеги, е изцяло за самоподготовка. Аз самият имам фундаментални познания по него и съм консултант към Божия енергиен алианс. Така че на изпита ще бъда безкомпромисен.

Следват Нивата Име Господне, Път Господен, Царство Божие, Делото Му. Това са така наречените Висши Нива. В различен етап на нашето развитие ние се проявяваме като форми на съществуване в тях. Те са израз на Абстрактното Божие Познание. Висш изказ на Относителността, като същностна Божия отличителност. Докато предишните Нива са недостъпни, със съвсем малки изключения дори за най-висшите Божии същества и по принцип не са естествена среда за съществуване, Висшите Нива са населени. От самото име разбирате, че там обитават Божиите първенци. Създанията, възникнали почти непосредствено след Сътворението. Създанията, които трансформират Божията промисъл и Божия смисъл в разбираем за нас формат. Те са нашите учители и духовни водачи. Тези Нива са недостижими за нас. Но добрата новина е, че всички ние, рано или късно, ще стигнем там. Защото такава е Волята Божия!

Следващото Ниво е Нивото на Божията Воля. Това е Нивото, където Божията Воля придобива реално и напълно конкретно проявление. Абстрактно и ненаселено. Отличава се с огромен енергиен потенциал и има запазени специални (бързи) адреси в Хранителницата. На жаргон го наричат Нивото на Божия Гняв. Разбира се, тази формулировка е абсолютно изопачаваща, Господ е Всемилоствител! Всесилен, Всеблаг, Всемилоствител! На изпита няма да искам нищо повече от това, което току-що споменах. И внимавайте! Да не изпитате на гърба си Божия гняв, който незабавно ще се стовари чрез мене върху нечестивите в усвояването на Знанието!

Следват Вътрешните Нива, които ние с вас реално обитаваме. Нашият стар, познат Свят. В който сме цикъл след цикъл. Късметлия ще е комуто на изпита се падне въпрос за Вътрешните Нива. Тройката му е гарантирана.

Външните Нива са Нива, обитавани от нисшите форми на Божие проявление. Нисши, но Божии! Носители на плътта Му и съзнанието Му. Движещи се по Неговия път. Форми, които са Го признали. Но бидейки ограничени в познанията

и възприятията си, невинаги подчиняващи се Нему. Поради което често Божият гняв се излива над злощастните им глави. Както и над нашите, понякога. Ние сме пряко отговорни за правилното развитие на съществата от Външните Нива. Наша Мисия е да ги напътстваме и извисяваме. Да ги водим по Божия път. Да им помагаме да вършат делото Му. Да славят името Му. Да градят царството Му. Известни са случаи на отклонение от Божието Предопределение на наши събратя, случаи на недопустими волности във Външните Нива. Бог е безкрайно Милостив, но в такива случаи е категоричен и еднозначен!

Последното Ниво е Новото. Новото, което Бог създава, за да тръгне по пътя Му и да го извърви. Новото! Изпитание за самия Бог! Изпитание за нас. Всичко ново е трудно. Но ние сме длъжни да просветляваме и насочваме по Божия Път. Докато настъпи миг, единствен и неповторим, Всичкото да се слее и срещне в Нивото на Божията Любов! Ще се познае – всеки с всеки и всичко с всичко. Ще се познае всеки с всичко и всичко с всеки. Ще се слее в Неделимо и Еднозначно Цяло. Наистина, този миг ще е прекрасен! Но е толкова далечен! Толкова неща трябва да се случат!

Е, комуто се падне въпрос за Новите Нива, да не си прави труда да мъдрува. Ще се срещнем на поправителната сесия.

Благодаря ви, колеги! Нека Знанието, което получихте, осветява стъпките ви по БОЖИЯ ПЪТ!

— **Л**ия, мислех, че няма да дойдеш!

— Но защо, Денис?

— Не знам. Скарах се с доктор Оливо. Нагрубих го.

— Защо, Денис? Доктор Оливо е толкова внимателен.

— Не зная. То е по-силно от мене. Живее в гърдите ми. Ръмжи, постоянно ръмжи. Оглежда с кръвясали очи. Надига се. Изведнъж скача. Бълва и хапе. Не мога да го спра. А и не трябва. Иначе ще се пръсна. Нали знаеш, просто лудост.

— Денис, моля те не говори така!

— Няма. Ще ми кажеш ли някой мръсен виц?

— Не, Денис! Не ме карай!

— Лия, искам да те помоля нещо. Но не смея. Затова, можеш ли, би ли ми обещала да изпълниш това, което ще те помоля?

— Обещавам! Но и ти ми обещавай да не злоупотребиш с доверието ми.

— Благодаря ти, Лия. Би ли дошла следващия вторник, в 10:30 сутринта в „Хамър Индъстри Корпорейшън“?

— Аз?! В „Хамър Индъстри“?! Но какво ще правя там, господин Хамър?!

— Знам, че е егоистично. Дори шантаво. Но ще бъда откровен. Дано не сбъркам... Искам да те видя в кабинета си! Мисля, струва ми се, че ще ми помогне.

Разбираш ли, Лия? Вярвам, че ще ме умиротвори. Ти си балсам за старческата ми душа. Не знам защо! И не ме карай да обяснявам повече. Просто го направи! Моля те...

– Денис, ти си невъзможен! Но как ще се оправя в този билдинг?!

– Просто ела!

– Е, добре! Вторник, 10:30.

– Довиждане, Лия.

– Денис, пази се!

– И ти, Лия.

Предвижданията на Стратега се сбъдваха. Винаги ставаше така. Хлапакът, видимо доволен, скромно се почеса по чорлавата немига глава. Две сенки бяха напуснали сградата. Предстоеше им да излязат разстоянието до оградата, което умишлено беше оставено открито. Най-трудоемката част бе и най-малко рискована. Дори да ги хванеха, дори досами оградата, но все пак от вътрешната страна, положението щеше да бъде напълно обратимо. Да си опитал, не значи да си сторил! Нали?!

Щяха да усукват, да извъртат, да отнесат по някой шамар. И толкова! Дори кръвожадните възпитатели не раздаваха шамари просто за удоволствие. Принципът за съхранение на енергията, за движение по линията на най-малкото съпротивление, действаше в пълната си сила в интерната. Никой не би се хабил повече, отколкото е необходимо. Ако обаче ги хванеха, дори и на сантиметър отгатак оградата, нещата щяха да бъдат съвсем различни. Задължително трябваше да уведомят полицията. Докато не пристигнеше патрул, щяха да ги държат отвън. Естествено, нямаше да се ограничат с по един шамар. Един за добър ден, тоест добра нощ. Един за събуждането по никое време. Един от яд. Един просто така, между другите. Един заради неприятностите и купичката писане. Един за всеки случай. Един пред полицаите, за да се демонстрира твърда ръка. Един от полицаите, за да се затвърди впечатлението за твърда ръка. Един персонален, лично от господин директора. И, разбира се, още много. С или без повод. С посвещение или без. Артистично или делово. С разперени или събрани пръсти. А неприятното едва ще започва.

Тогава, какъв трябва да е мотивът на тези момчета да се излагат на риск? Досието им да набъбне. Да набъбне вероятността от интерната да постъпят директно в пандиза. Без конкурсен изпит.

Нека не затормозяваме мозъка на малкия Стратег. Да се опитаме да помислим. Сами! Не става ли? Изобщо?! Е, нищо. Всекиму се случва.

Има думата господин Стратега!

– Елементарно, Уотсън – би казал Стратега. – Та това са просто престъпници. То е в кръвта им. Малолетни, но престъпници. Това е техният живот. Призвание. Идеал. Потребност. Наречете го както искате, но не се изненадвайте, ако в по-

тайна доба, в кой да е друг интернат установите, че две или повече сенки пълзят към оградата. Толкова е просто!

Сенките бяха под самата ограда. Чакаха. Най-удобния момент. Най-тъмния. Молеха се на бога на разбойниците да ги закриля. Да им каже кога.

– Сега! – изрева богът.

– Сега ли? – двоумяха се двамцата. – Ами ако прожекторът ни свари на върха на оградата? Или оттатък?

– Сега, малоумници!

– Е, добре! Да бъде сега! – Сенките се закатериха по мрежата. Сякаш пирати, превземащи кораб на абордаж. Прехвърлиха се. Тупнаха на земята. Доста отвисоко. Но страх лозе пази. Запълзяха. През пътя. Затичаха приведени. Стратега проточи шия. Бегълците се губеха от полезрението му. Не ги виждаше. Изчезнаха между високите треви.

– Дотук всичко е ясно – продума хлапакът. – Пробиват собствен канал. Най-тежкият случай. Могат да разчитат само на себе си. Помощ отникъде. Конкуренцията ще се старее да ги провали. Свързката на стария канал ще регистрира намаляване в оборота. Ще започне да слухти. Ех, момчета, момчета! Луди глави! А уж големи.

Каквото и да се случеше по-нататък, личното му присъствие не беше необходимо. Или каналът ще бъде потвърден. Или провален. И едното, и другото имаше как да установи. Още на другия ден. Информацията е пари. Информацията е живот. Информацията е необходимост. Както прескачането на огради.

Стратега се спускаше надолу. Влезе безшумно в спалното. Мина покрай Осмицата. Загледа го. Лицето на кретена беше спокойно. Дали не бе и леко усмихнато? Миглите на идиота се оказаха изненадващо дълги. Извити нагоре. Нагоре? Не го беше забелязал. Че кой би го забелязал на фона на незабравимо олигофренския поглед? Мощният гръден кош се повдигаше бавно и равномерно.

– Ех, братко – завидя му Стратега. – Да имам моя акъл и твоята сила.

Осмицата се размърда. Нещо нечленоразделно се запромъква през устните му, примесено с обилна слюнка.

„Сънува кретенът – помисли си Стратега. – Да можех да знам какво?! Ще ми паднеш, откачалко! Ще ми платиш за ябълките! Всеки си плаща!“

Доволен, невръстният анализатор си легна. Заспа моментално. Законът за съхранение на енергията и движение по линията на най-малкото съпротивление властваше в интерната и извън него.

– **В**зритахме го, а! – гласът на Старшата бе язвителен.

– Направо му бихме дузпата! – влезе в стила ѝ Лия.

– Слушай, малката, мене не можеш излъга! Мислиш не знам как му се усукваш, а!

– О, колко му е! Само да щракна с пръсти и ще ми лиже обувките.
 – Внимавай, малката, ще си изпатиш! Аз не съм ти докторчето!
 – Доктор Оливо ли имате предвид? – гласът на Лия се изпълни с престорено възмущение. – Члена на управителния съвет на клиниката?! Един от основните акционери?! Най-добрия хирург, който изобщо се е раждал?! Него ли наричате „докторчето?!“ Не съм ли длъжна да докладвам, госпожо?!
 Старшата присви ядно очи. Беше загубила. Но не се предаваше. Просто нямаше да бъде тя:
 – Внимавай, гургуличке! Нависоко летиш, отвисоко ще паднеш!
 – Надявам се да е върху вас, госпожо! – не ѝ отстъпи Лия.
 – Кучка! – процеди Старшата. Величествено маневрира и се понесе като презокеански лайнер към манипулационната.
 – Бау, бау! – съвсем тихичко изджафка Лия. Ситуацията напълно я удовлетворяваше.

>>> Уважаеми студенти в Божествената Академия,
 Вие имате невероятен късмет, изцяло по волята на нашия всемилостив Господ Бог! И след като волята Му е такава, аз отстъпвам настоящото занимание на Славния Командор. Той е от най-добрите наши експерти по външни и нови светове! Експерт, именно в делата, свързани с тясната ви специалност. И макар до навлизането в тънкостите на материята, за която сте предопределени, да има още много време, нека от неговия внушител получите първите сведения за това, което е речено да бъде ваша съдба!
 Заповядайте, Командоре!

<<< М...да! Благодаря!
 Светът на хората е реалност върху планетата Земя от Слънчевата система. Малка, жълта звезда в периферията на странична галактика. Светът съществува от около 5-6 милиарда обиколки около светилото. От 350 000 такива обиколки е действително на хората, които на практика са човеци от 75-80 000 години, а в настоящия си вид се наблюдават от 10-12 000 години. Актуалната им цивилизация е на точно три хиляди шестстотин осемдесет и една години, 9 месеца, 11 дена, 2 часа, 56 минути и 8 секунди. Девет, десет, единадесет...
 >>> Командоре!
 <<< М...да! Помня, сякаш е сега! Поредното себеунищожение, което си бяха причинили...
 >>> Командоре!
 <<< М...да!... Светът им преминава през наднормено голям брой качествени трансформации. Всъщност, чудо е, че още съществува! Замислен като експериментален, претърпява рязко и неочаквано отклонение в момента на възникване. Отклонението от зададените параметри е чудовищно. Подлежал е на незабавно

унищожение. Но се оказва, че има малък проблем. Вероломно и хитро предвиден от нечестивите нечестивци. Умишлено и съзнателно причинен от тях. Поставен в основата на пъкленото им дело. Чрез който се надявали да им се размине. И да си разиграват коня, както на тях им се иска и когато им се иска...

>>> Уважаеми студенти, логично е внушенията на Командора да са изпълнени с термини от далечната Човечност. Срещу незначителна порция енергия, ръководството на факултета е в състояние да ви предостави незабавен еквивалент на внушенията. Не се колебайте! Заслужава си! Продължавайте, Командоре!

<<< М...да. Чудовището се ражда, и както всички се досещате, се ражда с асоцииран Божия потенциал и доза Божествено самосъзнание. Тоест, унищожението е невъзможно! Предстои раждането на милиони, милиарди богове. Милиарди дребни създанийца, считащи се за венец на вселената. Със съответните претенции. Прецедентът има характер на масиран пробив от 3„А“ ниво. Господ незабавно е известен. И както се досещате, Гневът Му се излива с цялата си мощ върху космическите негодници. Наказанието е сурово. Те са дезинтегрирани, изведени извън обсега на системата и имплантирани в новосъздадения свят. Обречени на вечни мъки. Под вечни имам предвид неизвестно колко, но със сигурност много дълго страдание.

Незабавно след страховитото наказание се задейства Безграничната Божия Милост. Бившите шурмоваци са спасени. Тоест ще бъдат спасени. Ще минат през огън и жупел. Ще изтърпят страдания, каквито никой в познатата нам реалност не е сънувал. Ще бъде въведено понятието „Ад“, за да характеризира техния нов свят, но през цялото това време и през всичкото това пространство Бог ще бъде с тях. Няма да ги изостави. Те са плът от плътта Му. Кръв от кръвта Му. Но те не знаят това. Външните им рецептори са неактивни. Дори не могат да усещат радиация. Представете ли си?! Новоизлюпените богове общуват с Вселената посредством сигналите, предавани от пет елементарни сензора. Отнето им е Знанието. Цялото! На практика тръгват отначало. От самото начало. Тръгват по трънливия път на изкуплението и опрощението. По който все още вървят. И ако трябва да бъде честен, не са стигнали далеч. В съответствие с интензитетния им спектър в момента на съгрешаване, те непрекъснато изопачават всяка градивна идея, която успеят да синтезират. Ако не беше Божията Милост, реалността им нямаше да продължи и хиляда земни години! Милостта на нашия Господ е най-уникалното нещо във Вселената! Пряк израз на Вездесъщата Му и Безграничната Му Любов! Представете си, Той е заделил обособена част от Себе Си, която общува директно с низвергнатия свят! Страда заедно с тях! Забележете, живее сред тях! Той, нашият Господ Бог, Безграничният и Необозримият, пребивава сред тях в тяхна обвивка. Запомнете идентификатора на обвивката – Исус Христос! Все още активен. Все още зареден с отклонители, забавители, отражатели и други хитроумни устройства, имащи за цел да отклонят и редуцират Гнева Му. Именно с Исус е свързано едно от малкото неизопачени понятия от тези шегобийци – хората. Един светъл лъч в тяхното безрадостно битие. Те са стигнали до прозрение за светата триединна

Божия същност. Свети Дух участва в Светата Троица с истинското си име. Исус Христос символизира Нивото на Чистотата, Светлината и Добрината, а Господ, или както те му казват Бог Отец, представлява Виртуалното Ниво. Виждате, че въпреки всичко не са съвсем безнадеждни.

Но способността на нашите приятели и бъдещи ваши подопечни да изопачават и изкривяват си остава ненадмината. Няма във Вселената проявление, което може дори наполовина да се сравни с капацитета им да деформират. И естествено стават благодатна почва, в която Негатив засява семето си. И жъне богат и пребогат урожай. Но нашият Господ Бог е милостив! И води сляпото човечество към Себе Си. Дори, забележете, дори общува директно с индивиди от прокълнатата раса през определени периоди от време. Някой от вас може ли да си представи Бог да общува директно с някой от нас?!

>>> Благодаря ви, Командоре! Като изключим последната ви забележка, която смятам за абсолютно неуместна, представянето на човешката раса беше чудесно. Разбира се, това са само общи сведения, в самото, самото начало. А сега, в оставащия ни ресурс, бихте ли обяснили, Командоре, на нашите достойни новобранци значението на така наречените „*пари*“ в света на хората?

<<< Благодаря ви, Стриктни. Така наречените „*пари*“ в света на хората представляват феномен. В първо приближение могат да бъдат характеризирани и като парадокс. Феноменът „*пари*“ е симбиоза между напъните на Негатив за световно господство и способността на хората да изопачават и изкривяват до немислими за праведния разум размери. За да изясня въпроса изцяло, позволете ми да започна отдалече.

>>> Както обичате, Командоре. Ние сме на ваше разположение.

<<< М...да, Негатив е бил свидетел на злощастния експеримент. „Случайно“ си е бил напъхал носа, където не му е работата, и вместо Господ да го...

>>> Командоре!

<<< М...да! Подсмихвал се ехидно и доволно потривал копита. Когато слепите немощни богове се пръкнали на планетата Земя, били безпомощни като новородени котенца. В този момент им е трябвало съвсем, съвсем малко, за да избегнат безкрайния път и да се върнат при Създателя си в оригиналния си вид. Просто е трябвало да се обърнат към нашия Господ с молба за прошка. Да се изпълнят със смирение. Да Му въздадат слава. И нищо повече! Но, не! Нали са богове, тръгнали да решават проблема сами! Гладни, уплашени, слепи. Немощни. Неуки. Просто започнали да се самоизяждат. Какво по-божествено?! Всеки, който успявал да изяде друг, намирал в това неоспоримо доказателство на своята божественост. Тогава Негатив коварно и дискретно им се „притекъл на помощ“. Уверил ги в божествената им същност и им казал, че може да им помогне да овладеят материята, тоест веществото на планетата. Разяснил им, че така ще добият необходимата за съществуването си енергия. Научил ги на няколко прости техники за екстракция на елементарни, нисши енергии. И ги спечелил за делото си. Пародийните богове вече имали инструменти за управление на

предоставения им свят. Какво по-голямо доказателство за божественост?! Дори на този етап те били много, много близо до Господ. Необходимо било да направят незначително усилие, за да се върнат в лоното Му. Ала Негатив бил на поста си. За разлика от някои от нас. Съзнанието им било трайно обсебено от вредителския му дух. Не забравяйте и тежкото им наследство!...

Негатив печели битката. Господ разбира, че човечеството ще трябва да извърви дългия път през познанието. Няма как. Такава е Волята Му. Така и ще бъде. Негатив крои пъклени планове и се готви трайно да обвърже човечеството със себе си. Съществуването на хората е крайно несигурно. Той им предлага устойчиво развитие. Логично и лъжовно стабилно. Те приемат. Но псевдобожествената им същност непрекъснато ги противопоставя един срещу друг. И срещу всичко останало, което успеят да осъзнаят. Антагонизмът им, подхранван от съзнание за уникалност, всесилност и божественост, е изпепеляващ. Аз и само аз! – това е единственото съзнаниеопределящо при тях. Планът на Негатив е заплашен от провал. Тогава той измисля универсалния заместител. Няма съмнение, Негатив е нашият най-върл враг. Но творението му е гениално. Успява да остойности Божията същност! В очите на хората, разбира се! Непростим грях! Както всяка негова проява! Посредством парите – измислени знаци върху най-различен носител – той асоциира числена стойност на всеки предмет или проява. Хората вече не са равни богове. Има по-богати и по-бедни богове. По-богатите, с повече пари, са повече богове от по-бедните. Това е прието. И светът на хората трайно се свлича по наклонената плоскост. Такова е състоянието и в момента. Човеците не могат да съществуват без лъжовния си идол – парите. Ако понятието бъде заличено, моделът им на съществуване ще рухне за един ден. Ще се изпоядат един друг, ревейки, квичейки, кудкудякайки, квакайки – „къде са ми парите!“, „кой ми взе парите!“.

И нещо ужасяващо по своята същност, почти на ръба на парадокса – парите са се превърнали в стимул, способен да инициира и позитивни прояви. Защото, без съмнение, човечеството генерира и угодно Богу знание, което, повярвайте ми, е изключително оригинално и ценно. Но с много малки изключения го измерва отново и отново в пари. А това е грях, непростима греховност! Горките човеци! Дано не се затрият. С помощта на Негатив, разбира се. Защото дяволският му модел е такъв, че дори малките човечета от момента на раждането си започват да копират поведението на своите родители, а и как иначе, след като за модел на расата им е използвана кристална структура. И така, неволно погубват заложената във всеки един от тях Божествена същност.

Простете, Стриктни! Не Я погубват, но не се и учат да се обръщат към Нея. Обръщат се към парите. От най-невръстна възраст! Тяхното лъжовно и много удобно средство. Универсалният заместител, подменителят на Божественото начало! Погледнато обективно, вината на хората не е чак толкова голяма. Наследници на тежка карма, от самото начало прихванати от Негатив, те все пак не забравят за Господ. И Господ горещо им благодари. На тях, малките,

невзрачните, вредните. Наистина, безкрайна е Милостта на нашия Господ!

>>> Благодаря ви, Командоре! Бяхте точен и изчерпателен. Дължим ви двойна енергийна доза за споделената информация. Ако трябваше да я синтезираме сами, щеше да ни е необходимо много повече време и енергия. Кажете, наистина ли това проявление как го наричахте, а да, „пари“, съществува?

<<< Да, Стриктни! За съжаление!

>>> Какво щастие, че сред нас подобен род отношения са невъзможни!

<<< Да, Стриктни! Абсолютно невъзможни...

— **М**икой не отговаря, Господарю.

— Така е, Бехар.

— Може би е излязъл?

— Да потича в парка, например!

— Какво да правим?

— А, Господарю! Вратата не е заключена!

— Да влезем?

— Щом казвате, Господарю!

— **Г**осподин Хамър! Изглеждате чудесно! Как се чувствате? Добре ли сте? Беше ли ви мъчно за нас?

— Отговарям ви поред, госпожо Дженинкс. Чувствам се като в кокошарник. Кудкудякането идва от вас. Поради това не съм добре. Заради вас съм направо зле. Не ми беше мъчно. За вас никак.

— Ех, господин Хамър! Не можете да ме излъжете! Изглеждате свеж и отпочинал. И сте в добро настроение. Вече тридесет години търпя безобразията ви. Ако ви осъдя, ще бъда най-богатата жена в Америка.

— Хич не си въобразявайте, госпожо Дженинкс! Ще бъдете кокошка, като всички останали.

— Няма да ви противореча, господин Хамър. Просто ще ви дам списъка на спешните, немного спешните, почти неспешните, съвсем неспешните, както и на всички останали повиквания, постъпили персонално за вас. Има и двадесетина доклада. И още една-две от големите колички за хартия с хидравличен подавач. Нещо да кажете?!

— Стара кикимора! Повикай заместниците! Незабавно!

— Да, господин Хамър! Незабавно, господин Хамър! Струва ми се... Дано не се лъжа, но ми се струва, че искате да ми кажете още нещо.

— Наистина плачеш за уволнение, Сузана, но какво щях да правя без тебе. Във вторник, в 10:30 сутринта ще ме посети госпожица Лия. Искам незабавно да я видя.

– Разбира се, господин Хамър! Незабавно. Лия, коя, казахте?

– Казах, Лия! Така и запиши, стара глупачко, Лия! Л! И! Я! Или може би пел-теча?! Или може би заеквам?! Или пръскам слюнка?!

Дебела синя вена се нагърчи през челото на Денис Хамър. Зъбите му потрак-ваха. Гледаше агресивно. Почти бясно. Завъртя се на токове и с маршова стъпка връхлетя в кабинета си, като не забрави да тресне вратата.

Госпожа Дженинкс се усмихна тъжно и го изимитира – „Лия! Л, и, я“!

– Горкият Денис – прошепна жената. – Всичко се повтаря. Защо? Кому е необходимо? – Сепна се. Чевръсто въведе кодовете на петимата заместници в конферентната връзка и мелодичният ѝ глас обяви обща мобилизация на личния състав в „Хамър Индъстри Корпорейшън“:

– Господин Питърсън, господин Харолд, господин Силмор, господин Ченг, господин Чейни! Господин Хамър ви вика в кабинета си! Незабавно!

Билдингът се разтресе. Всеки от петимата повикани активира по пет нови връзки. Те на свой ред по пет. Всеки от 125-имата началници разчиташе на екип от минимум петима персонални експерти. Шестстотин двадесет и пет пчелички забръмчаха над книжата си, готови да отговорят незабавно по веригата. Лютият нрав на господин Хамър не предразполагаше към волности. Само споменаване-то на името му водеше до омекване в коленете на хилядите служители в билдин-га. А днес господин Хамър бе на мястото си, по-лют от всякога.

– **Р**ебека, Ребека, какво щастие, че те срещам! Имам такава хубава но-вина! Имам две покани за Коледния бал в кметството! Ще дойдеш ли с мене, Ребека? Ще бъде чудесно!

– О, Давид, разбира се, че ще бъде чудесно! Тими, Тим, ти го познаваш. Та Тими беше така добър да ме покани и аз се съгласих! Чао, Давид, ще се видим на бала! Ще бъде чудесно!

– Ребека...

Стария лежеше на леглото и чакаше да умре.

– Аз съм мъртъв. Мъртъв. Още съвсем малко. Може би днес. Най-късно утре. Хубаво е да си мъртъв. По-хубаво отколкото – жив.

Времето течеше. Вероятно измина седмица, а не умираше и не умираше. За-почна да го убива и наболва. Отначало по-лекичко. После досадно. Натрапчиво. Като конска муха го човъркаше. Принуди се да стане. Седна на стола. Кисел, направо мрачен. Огледа се. Това, което видя, му се понрави. Донякъде смекчи израза на лицето му. Не беше ял. Нито пил. Напразно... Знаеше, дълбоко в себе си знаеше, че не може да ги измами. Трябваше да се примири. По-добре беше да се примири. В края на краищата – въпрос на време. Дали сега, или след месец. Или най-много след година.

Част от времето започна да прекарва на стола. Странно, отначало това, което виждаха очите му, се наслагваше върху това, към което гледаше съзнанието. Постепенно видяното от зрението започна да избледнява. Докато изчезна напълно. Ослепял? Чудесно! Не беше! Очите му бяха наред. Дори нямаше нужда от очила. Но по-лесно му бе да гледа през съзнанието. Някъде зад челото, нещо като око. Голямо. Много, много голямо. Гледаше едновременно на всички страни. През челото. През тила. През слепоочията. Надолу, в тялото и под него. Нагоре. Гледката беше панорамна. Усещането шеметно. Виждаше цветове далеч извън възможностите на конвенционалното сетиво. Отначало се забавляваше. После не обръщаше внимание. Когато искаше да си почива или когато се сетеше, че трябва да умира, затваряше голямото око. Потокът възприятия може би разсейваше тези, които го наблюдават. Отвлечаше вниманието им от основната му мисъл. После си казваше, че не е така. Те винаги забелязваха каквото и когато трябва.

За голямото око стените на мазето бяха прозрачни. Както и всичко останало. Но Стария не беше любопитен. Хорските проблеми не го вълнуваха. Голямото, тази залъгалка, дадена му свише, имаше и още една възможност. Невероятна! Приказна! Стига да пожелаеше, притежателят му можеше да отваря прозорец и да насочва чудния орган отвъд пределите на времето и пространството. Стария пожела. И, разбира се, насочи поглед към полето. Обхвана го цялото. Сивото, безрадостното. Жарта, макар и не толкова ярка, го осветяваше. Оттенькът не бе ален. Не и червен. Може би тъмнокафяв. Досами земята виненочервен. Нагоре сиво-кафяв, кафяв, черен. Полето си отиваше. Нямаше сила, която да го върне. Кому беше нужна тази пустиня? Този лунен пейзаж. Споменът го люшна. Опита се да го отмъкне. Не му се даде. От един призрак да се върне при друг. Съзерцаваше полето. Не изпитваше мъка. Нито тъга. Не го мразеше. То беше негово. Неговото поле. Отвърна поглед. Нещо трепна в гърдите му. Сякаш невръстен плод за пръв път докосна отвътре утробата на майка си. Пое дълбоко въздух. Усети се лек. Безтегловен. Безтелесен. Погледна наоколо. Гледката бе смайваща. Ослепителна. Бе във въздуха! Високо. Непостижимо високо. Горд. Млад. Силен. Сила бликаше от цялото му същество. Мощни, но плавни, величествени тласъци раздвижиха въздуха наоколо. Издигаше се. Все по-високо. Нагоре. Нагоре. Синият, девственият въздух започна да избледнява. Далече, далече под себе си видя повърхността. Втренчи се. Насили се да различи детайлите. Докъдето му поглед стигаше се простираше зеленина. Гора. Може би джунгла. Поля. Зеленина. Нищо друго. Земята беше девствена. Недокосната. Неосквернена. Кръвта му закипя. Възторг и злорадство се смесиха и изпълниха тялото му с ликуващо тържество. Девствена! Тласъците ставаха все по-мощни. Нагоре! Нагоре! Гледката под него загуби контраст. Въздухът бе студен. Труден за дишане. Нещо го пареше. Извърна се. Разбра. Слънцето! Огромно. Могъщо. Горещо. Сякаш разтопено злато. Пулсираше. Величествен Господар. Като глутница диви песове лъчите му ръфаха. Призоваваха към подчинение. Откъсваха парчета съзнание и от раните извираше болка. Превъзможна я. Издигна се. Още по-високо. Не можеше да диша. Нямаше какво.

– Господарю, господарят на тази земя те поздравява! Пожелавам ти много здраве и дълъг живот!

Слънцето прие искрения му васален поздрав. Пожела му същото. Горд от оказаната чест, се склони в дълбок поклон пред небесния Господар. После, сякаш камък полетя надолу. Въздушната струя от шеметното спускане облекчаваше болката. Въздухът ставаше все по-плътен. По-топъл. По-гостоприемен. Пое си дъх. Цялото му същество се разтвори да поеме живителната струя. Разпери криле. Огромните плоскости се извиха нагоре, борейки се с гравитацията на Земята. Успяха. Бързо и ювелирно точно. Плъзгаше се из небесния чертог, без каквото и да е усилие. Погледна надолу. Различи отделните дървета. Огромни. Вековни. Недокоснати. Взя се в земята между тях. Нямаше, Слава Богу, нямаше! Липсваха каквито и да било следи от хора. За тази земя хората бяха непознати. Стържещият му глас ликуваше. Ехтеше в простора, следвайки полета на грамадната птица.

– Кой си ти?! – носеше се отвсякъде. Завист, възхищение, подчинение. Признание! – Кой си?! Кой?!?!

– Икар, казвайте ми Икар! – провикна се Орела. Изпълни дробовете си с кристална свежест небесна чистота, притвори блажено очи и се отдаде на ласките на въздуха. Всяка частица в него пееше. Химнът на младостта се понесе, докосна иглените върхове на планините, уви се около тях сякаш копринен шал, призова голите им камъни да споделят насладата от живота.

– С удоволствие! – отвърнаха те и засияха в лъчите на Бащата-Слънце. Идващата от него светлина увлече сиянието на скалите и го просмука в планинските храсти, надолу – в девствената почва, още по-надолу – в корените на вековните дървета. Разпръсна го върху тревите, в мъховете, в цветята. Всички те заизтегляха живителния еликсир по стъблата си. Засмукаха с листа и листенца. Той ги изпълваше. Течеше в тях. Облъхваше всяка гънка, всяка жилка. Растенията вдигаха поглед към небесния си баща и отвърщаха на ласките му с нежни и омайни ухания. Протягаха клони към него. Той ги прегърна. С цялата си нежност и любов, и така, млади и щастливи, весели и честити, замряха в безвремие, всеки щастлив с щастието на другите.

– Бъдете благословени! – извика Орела. Маховете на могъщите криле го носеха в бърснеш полет, ниско над земята. Съзнанието му се опиваше от усещането за повсеместна хармония. Цялото му същество тържествуваше.

– Бъдете благословени! – продума Стареца. – Благодаря ви!

Стария попипа бузите си. Нещо го човъркаше. Нещо не беше както трябва. Но какво? Не можеше да се сети.

Отдавна забравено понятие зачука по мърлявите врати на запуснатото му съзнание.

„Дум-дум-дум! – тропаше нахалникът. – Дум! Дум! Дум!“

Тропаше от врата на врата. Взираше се в избледнелите табели. Недоволстваше.

– Давай, не губи кураж! – окуражи го Стареца.

„Натрапникът“ намери нужната врата. Забърса табелката: „Дум-дум-дум!“

– Влез – дочу се немощен гласец.

Неканеният гостенин натисна дръжката. Ръждясалото парче желязо остана в ръката му.

– Какво направи? – изхриптя призрачна старица. – Няма да мога да се прибера!

– Не ти и трябва, бабо! – отвърна присмехулникът.

– Подай ми ръка – измърмори старицата.

– На вашите услуги, госпожо! – отвърна младежът. – Следвайте ме!

Поведе я. По пращните занемарени улици. Боклуци се въргаляха навсякъде по пътя им. Заобикаляха ги. Газеха ги. Старата пъшкеше и недоволстваше. Момчето, напротив, се усмихваше. Погледна я. Нахилен до уши. С килнат каскет. Окуражи я:

– Хайде, бабо, по-живо!

– Кой пък се е сетил за мене, синко?

– Той, бабо, той!

– А, той ли? – продума загадъчно старицата. Момъкът не отвърна, все така ухилен. Само килна каскета си още по-назад. Косата му беше руса. Сламеноруса. Имаше перчем. Очите – кой каквито харесва. Добри. Топли.

Завой, още един. Излезнаха на централна улица. Стигнаха до светофара с главната. Горкият, отдавна не работеше. Нямаше смисъл. Пресеяха неопаснокоявани. Движеха се по главната. Пред тях се извиси куполът на апаратната. Влязоха.

– Хей, ти! – извика новаторът. – Разкарай се!

Онази го погледна със змийски поглед и невъзмутимо продължи да седи на излъчвателя.

– Не ме ли чу, дърта вещице! – избуча младежът. – Или искаш да играе тоягата?!

Не мърдаше. Зла. Ехидна. Злъчна.

Момъкът се намръщи. Обезкуражена, старицата се криеше зад гърба му.

– Струва ми се, че те предупредих! – изговори „натрапникът“, бавно и члено-разделно. Почти на срички.

Онази го разбра. Със заплашително мърморене освободи мястото.

„Заядливецът“ духна няколко пъти, демонстративно помете с ръка огледалната повърхност на излъчвателя. Помогна на старицата да се настани.

– Готова ли си, бабо?! – смигна ѝ момчето. – Излиташ!

– Давай, синко! – усмихна се старата.

Дръпна шалтера. Мястото се обля в светлина и старицата биде излъчена. Централният мозък потвърди получаването. Млада и красива, бившата старица свенливо поглеждаше в многобройните огледала. Ритъмът на валс, нежен и страстен, я потапяше в приятна отмала. Чувстваше се ефирна. Бялата рокля бе ушита специално за нея. За случая. От очите ѝ бликаше чувство. Обрамчваше лицето ѝ. Сякаш скъпоценно изделие на прочут майстор-ювелир.

– Страните ми горят! – извика Стария. Сепна се от собствения си глас. Беше изненадан. Смаян. Мисълта за това, което ставаше, което не се бе случвало цяла вечност, озари съзнанието му. Мощно и неочаквано. Докосна бузите си. Тръпки се разбягаха по тялото му. Зашепна прочувствено:

– Благодаря, Икар! Благодаря ти! Благодаря...

– **У**е, Сузи, точно сега не мога. Не, имам среща. Да. Да. Ами, с един господин. Естествено. Ами че как иначе! Добре. Ако искаш – в неделя. Добре. Чао!

– Е, господине, видя ли, заради тебе отказах на Сузи! Може да ми се е разсърдила. Не вярваш?! И защо си толкова сигурен?

Лия погали дневника. Разтвори го. Зачете се в първия запис.

– Сърцераздирателно! – изхихика. В очите ѝ пробягаха дяволити пламъчета. Докосна следата от сълза. Почти не се забелязваше. Отвори на следващата страница. Захапа химикалката. Загледа се. Някъде по посока на стената. Някъде отвъд. Вдигна крака на стола. Коленете опряха в гърдите ѝ. Постоя. Сбърчила чело, гледаше право в очите на живота. Чудеше се откъде да го подхване. А той нехаеше.

– Какво пък – изнедоволства на глас Лия, – така си е. – Започна да пише:

Човек винаги трябва да е нащрек с мъжете. Без изключение, всеки един от тях иска. И пак без изключение, искат едно и също. Поглеждаш ги, а те едва успяват да откъснат поглед от краката ти. И се преструват, че всъщност те слушат с интерес. Не ги ли гледаш строго в очите – край! Невъзможни са! Същински деца. За секунда да ги оставиш без надзор и ходи се оправяй после! Ами, Том! Не можеш да минеш без да те пипне. И какво толкова пипа? Дрехи. Престилки. Беше оципал Роуз. Горката! Направила се, че нищо не е станало. А аз видях – беше синьо. Да не забравя да отбележа, че това нищожество, Том, е 22-годишен. И учи за лекар. Никога не бих му станала пациентка. Е, с мене не се закача. Отърква се наистина, но нищо повече. Толкова е досаден. Както и момчето, което разнася бельото. Само да се наведеш да оправяш някой пациент и погледът му те пари отзад. Ние, жените, имаме нужда от друг вид внимание. И за щастие има мъже, които го разбират...

„Доктор Оливо“ ли изписвам в момента? Ами, да! Малкото му име е Александър. Гръцко! Имало е такъв пълководец. Александър! Завоевател! Доктор Оливо е толкова различен. Дали е завоевател? Дали би могъл да ме завоюва? Дали ще се опълча срещу него с цялата си войска? Ще се бия ли на живот и смърт? Не знам. Може би. Може би не. Войната е изкуство. Завоевателите са герои.

Гледа ме винаги в очите. Сякаш ме дърпа. Към себе си. Дълбоки. И честни. Добри. Нежни. По някой път ми се иска да го погая. Не му се обидих, дори ко-

гато щеше да ме уволни. Но се ядосах. Ах, как се ядосах! Знам толкова малко за него. Защо ли не се е оженил? Как ме млясна само в кабинета си! Беше вълнуващо. Скастрих го, разбира се! Но той разбра. Разбра...

Ами бала?! Как стана всичко? Да, да! Покани ме на танц. И започна да ме омагьосва...

Магьосникът Александър. С наметало на звездички и цилиндър. С бастунче. Затваря ме в сандък. Отваря някакво прозорче. Всеки може да види, че съм вътре. Затваря прозорчето. Шепне – „абра-кадабра“. Махва с ръце. Добавя „фокус-мокус“. Духва. Отваря цялата врата! Няма ме. Пренесъл ме е...

...седя и го чакам. Заливът е далеч от хорските очи. Закътан. Морето гали. Гали пясъка. Гали мене. Отзад са палмите. И въздухът е омагьосан – не потрепва. Но! Но аз съм гола! Ах, този Алесандро! Един фокус не може да направи като хората! Къде са ми дрехите? Поне дънките! В далечината, далеч-далеч навътре в морето, малка тъмна точка започва да нараства. Взимам бинокъла. Откъде ли се взе? Поглеждам. Настройвам. Поглеждам. Дъхът ми спира. Сякаш бог Нептун, на златист джест по вълните се носи моят Алесандро. Вятърът развява буйната му коса. Откъде ли се взе брадата? Над рамото му стърчи тризъбец. Гърдите – голи, могъщи, изпъстрени с татуировки. Гледа към брега. Към мене. Погледът му е суров. Вдига ръка за поздрав. Нима ме вижда?! Усмива се. Зъбите му са бели и равни. Погледът, нетрепкащ, въпреки талазите вода, извиращи изпод джета. Допира брега. Искам да се затичам и да го посрещна. Не мога! Ръцете и краката ми са вързани. Как ли стана? Заобиколена съм от човекоядци. Стотици! Черни! Страшни! Откъде ли се взеха? Палят огън. Някои носят копия. Някои лъкове. Готвят се да ме изядат. Главатарят приближава. Прилича на Том. Щипва ме по бедрото.

– Крехко, крехко! – доволен е черният Том. Бръцолеви заповеди на дивашкия си език. Как ли го разбирам?

– Алесандро, Алесандро! – пищя.

Исполинска фигура закрива слънцето. Държи огромен каменен чук. Държи тризъбец. И косата, и брадата му са сламеноруси. Вятърът ги развява. Страхотен е! Тялото му е с керемиден тен. Татуирани змейове бълват огън. От гърлото му извира рев. Див. Мълниите от очите му палят сухите треви наоколо. Човекоядците са стъписани. Дори, Том. Отстъпват. Обръщат се. Бягат панически. Изоставят оръжията си. Моят викинг ги изпълва с ужас. Но той е великодушен. Не ги преследва. Навежда се и ме вдига. От допира въздетата се късат. Той ме държи. Моят спасител! Затварям очи. Но защо се бави?!

– Не, Алесандро, не се бави! Никак дори! – Полага ме на земята. – О, Алесандро, любов моя...

„Любов ли, любов ли написах?! – Лия беше смаяна. – Ами, че аз направо се хипнотизирах! Това не е вярно! Трябва незабавно да го прочета! Отначало.“

– Човек винаги трябва да е нащрек с мъжете... – зачете на глас момичето. Постепенно се увлече. Дишането ѝ се учести. Гърдите се издигаха и спускаха в

такта на развълнуваното сърце. Закачлива усмивка озаряваше лицето ѝ. Свърши. Стана и с театрален жест издекламира:

– Алесандро, любов моя, ела и ме вземи! Аз съм твоя!

Отиде до хладилника и си сипа тоник. Замисли се. Допълни чашата с джин. Би сложила и лимон. Но пазаруването е такава досада! Отпи. Алкохолът обля величествения образ на Алесандро. Отми част от героичната му мъжественост. „Горкичкият!“ – помисли си Лия и отпи отново. Мисълта ѝ се върна към отправната точка, към мъжете по принцип. Сети се нещо...

С големи дебели букви написа ХАМЪР. Замисли се. Потърси чашата с ръка. Отпи.

– Трудна тема съм си избрала днес! – Алкохолът я сгриваше. Приятно. Усети леко замайване. Взе химикалката и продължи:

Колкото и да е невероятно, е вярно. С напредване на възрастта мъжете стават по-привлекателни. Най-сетне успяват да дадат израз на духовния си потенциал. Позаситили плътския глад, започват да търсят истински стойностните неща. Разбира се, мистър Хамър не е класическо потвърждение на тази теза. Всъщност, едва ли влиза в която и да е схема. Толкова е луд. Не бих искала да остана сама на плажа с него. Дали още го може?

„Дали да не задраскам последното? – замисли си Лия. – Не, не! Няма да цапам дневника. Щом съм го написала веднъж, остава!“ Продължи:

Трябва да го посетя във вторник, 10:30 сутринта. Какво ли ще стане? Мистър Хамър не е луд! Определено. По-скоро много нервен. Привлича ме. Не както доктор Оливо, разбира се. Не мога да забравя онази снимка. Може би, ако се увеличи и я включат в някоя изложба, ще вземе награда. Толкова проста, снимката е гениална! Запечатала е нещо недоловимо. Незримо. Кое то по друг начин едва ли може да се изрази. Няма точни думи. Няма точно чувство. Нека все пак опитам! Нещо излиза извън снимката. Много ясно се вижда. Като полъх. Не, дъх. Много свеж. Много чист. Грее по някакъв особен начин. Усеща се съвсем ясно. И е само то! Композицията е майсторски изчистена. Нищо не отвлича вниманието. Или, или дори и да иска, не може. Да, по-скоро е така. Грабва те от първия миг и не виждаш друго. Той гледа нея. Тя – поточето. Слънцето грее, отразено от водата. Водата грее, цялата в слънчеви зайчета. Той е щастлив. Тя също. Той – по един начин. Тя – по друг. И са заедно, и не са. Спокойни. Всеки в своето щастие...

Да, точно така, времето! Времето го няма! Съвсем ясно се усеща. Как не се сетих по-рано! Дали да не му я искам? Ще спечеля куп пари. Ще отида! Непременно ще отида! Дръж се, Денис Хамър!

Лия хлопна тетрадката. Беше в чудесно настроение.

Напрежението дебнеше. Прикрито в прашилка от разбит метеорит, не сваляше поглед от група комети. Бяха малки. Точно по вкуса му.

Заливаха се от смях, глупачките. Лудуваха в пространството между две звездни системи. Нареждаха се в редица, от външната страна на голямата оранжева звезда. Заставаха под определен ъгъл, в точното дефиниране на който се състоеше тръпката на играта. Светилото започваше да ги привлича. Отначало мъждукаща, скоростта им главоломно растеше. Крещяха и се заливаха от смях. Опашките грееха, а в близост до звездата се превръщаха в истинско огнено ветрило. Приближаваха опасно близо и това изпълваше Напрежението с безпокойство. Опашките изпъстриха целия небосклон, рисувайки удивителни видения. Още миг и гравитацията щеше да е фатална. На половината от мига обаче кометите дружно променяха центъра на тежестта си и хванати за ръце, умело улавяха гравитационните вълни на другата звезда. В резултат описваха шеметен завой около второто светило. Центробежната сила ги увеличаваше във въртеливо движение и Напрежението отново изтръпваше да не би да се изгубят в дебрите на открития Космос. Но палавничките намираха точното място в пространството и гравитацията на по-малката звезда ги връщаше обратно. Умело балансирайки между двете светила, излизаха на изходна позиция, завършвайки осмицата. Вече няколко пъти бяха описали фигурата и Напрежението подозираше, че играта скоро ще им омръзне. Трябваше да действа бързо, ако не искаше да остане с празни ръце. Увеличило скоростта за сметка на предпазливостта, зловредното създание тръгна към играещите, нищо неподозиращи комети. Те забелязаха приближаващия облак прах, но увлечени в сърфирането, не отчетоха, че прахолякът не се разпръсква, както е нормално. Нещо повече, включиха го в играта! Като препятствие, което трябва да се заобикаля! Новият елемент повишаваше значително трудността и решиха да се позабавляват още малко. Близостта им влудяваше Напрежението. Когато не успеяха да се насочат съвсем точно, прелитаха направо през него. Звярът скърцаше със зъби, а налетите му с кръв очи се опитваха да изскочат и да последват прелитащите комети. Забиваше нокти в плътта си, за да заглуши надигащия се стон. Все още не смееше да нападне. Скоростта на жадуваните тела беше прекалено голяма под въздействие на звездните сили. А то бе толкова тромаво и непохватно. И тъпо, както често го определяше Господаря. Напрежението се изпълни със самосъжаление, дори очите му се навлажниха.

– Колко жестоко е устроен светът – констатира изродът. Хлъцна. Въздъхна горчиво и протегна косматата си мръсна ръка. Пръстите ѝ се склочиха около нищо неподозиращата кометка. Стиснаха. Приятелките ѝ не видяха нищо. Едва когато Космосът се огласи от неистовите звуци на дружката им, трите щастливки прекъснаха играта и се скупчиха уплашени в равновесната гравитационна точка между двете звезди. Едва сега отчетоха неестествения вид на облака и различиха зловещите очертания в него. Пленницата пищеше. Умоляваше. Първо за помощ. После за пощада. Желязната хватка ѝ причиняваше жестоко страдание. Обезсилваше я. Обезкръвяваше. Изродът я засмука. Опашката ѝ губеше цвят. Нямаше сили да вика. Вложи цялата си останала енергия в отчаян опит да се измъкне. Не

успя. Вече не викаше. Звярът я обърна. Принуждаваше я да го гледа в очите. В безмилостните, воднисти, тъпи очи. Болката ѝ го подхранваше и то ставаше все по-гнусно и гадно. Хриптеше, сумтеше, мляскаше, слюнчеше се и гримасничеше. Край, разбра кометата! С нея е свършено! Дори и да я пуснеше незабавно, нямаше да оцелее. Беше разрушена. Безвъзвратно.

– Бягайте! – предаде телепатично на приятелките си. – Бягайте, бягайте, бягайте! На различни страни!

Кометите бяха шокирани. Крехките им телца се тресяха от ужас. Не можеха да помръднат, камо ли да побегнат. Бездиханното тяло на доскорошната им другарка висеше прекършено от устата на звяра. Обезобразено. Поругано. От очите им капеха сълзи. Подсмърчаха и трепереха.

– Кометки, кометки! – разнесе се дръгливият глас на космическия изрод. – Кометки, кометки, кометки! – бръщолевеше ненормалникът. Обзет от похотливо вълнение, приближаваше с протегнати ръце. Очите му трескаво блестяха, устата му издаваше кошмарни звуци. Беше огромно. Черно. Поресто. Гнусно.

Трите момичета инстинктивно прибраха опашките си плътно под себе си. Напрегнаха ги до възможния максимум. Опряха ги една в друга и се приготвиха да посрещнат чудовището.

– Сладурчета! Мънички, хубавички, хрускави! Елате при батко, елате! – не секваше тирадата на олигофрена. – Батко ще ви изпапка! Ще ви изпийка! Батко ви обичка! – Злокобният крайник се проточи. Сякаш по сигнал, кометите, вложили цялата си енергия в това единствено движение, възпламениха газовия си ресурс. Трите реактивни сили се удариха едни в други и крехките телца се понесоха на крилете на отчаянието.

– Не, не, не, не, не, не, не, не, не! – Смразяващите вопли бомбардираха ушите на двете оцелели. Противно на волята си насочиха очи към обляната в кръв арена.

Мръсникът я стискаше през кръста. С един от свободните си крайници галеше главата ѝ, оставяйки лигави следи. Лигави и зловонни. Нещастницата пицеше и впиваше нокти в порестата гнус. Напрежението я галеше, все повече и повече увеличавайки натиска върху крехката главица. Все повече и повече омърсявайки я с гъстия смърдящ секрет, продукт на сладострастното му вълнение. Изведнъж, в прилив на страст, звярът стисна косматата си лапа. Силата му беше огромна. Пръстите моментално опряха в дланта, разделяйки кометата на две. Последва тих стон, изпълнен с отчаяние. И въздишка, с която животът напусна смазаното телце.

Грухтене! Мляскане! Сърбане!...

Двете оцелели бяха безсилни. Вложили всичкия си енергиен запас в скока на отчаянието, сега се движеха по инерция. Уви, по инерция. Макар и на различни страни. Коя ли щеше да е следващата?

– Коя да е следващата ми женичка?! – забуча олигофренът. – Ти, или може би ти!? Май ти! Или все пак, ти! – Местеше поглед от едната към другата. Ако

побърза, ще ги има и двете. Едната веднага. С другата щеше да си поиграе. Кой казва, че бил схванат, тромав и непохватен? Кой?! Господарят му? Този глупак!... Напрежението се сгуши в обхваналия го ужас. Изпусна се! Май, наистина е тъпо! Тъпо! Тъпо! Тъпо! Господарят му щеше да го прослуша. Може би не скоро, но непременно. И щеше да го рита, рита, рита!

– По дяволите, Господаря! – изрева изчадието и изригна по посока на по-голямата комета. Потърси очите ѝ и ги фиксира върху своите. Осъзнаването на неминуемото, намиращо израз в очите на мъничето, му действаше възбуждащо. Циреите по шуплестата му повърхност настръхнаха от кеф и почнаха да секретират. Най-зрелите се пръскаха, дарявайки Космоса с гнусна смрадливост. Разстоянието се стопяваше. Ужасът в очите на обречената нямаше край. Само едни очи! Един неописуем ужас!

– А-а-а-а! – започна да крещи Напрежението и точно, когато кометата попадна в муцуната му, каза „м“. Задъвка и заповтаря:

– Ам, ам, ам! Изпапах я! На една хапка я глътнах! – Доволно поглади корема си и загледа последната кометка. – Твой ред е, щастливке! Достави ми радост! Идвам!

Не бързаше. Ще си поиграят. Насочи се по безопасна орбита покрай оранжевата звезда и се приготви за дълга, заслужена, бленувана наслада.

Двете светила, неми свидетели на разигралата се трагедия, трепереха от възмущение. Дефинирани като статични обекти, от тях не се очакваше да се намесват в отношенията между бързо подвижните субекти. Просто нямаше да им се отрази добре. Всяка промяна, свързана с разклащане на огромната маса, можеше да има непредвидими за самите тях последствия. Всичко това бе добре известно на Оранжевия. Но нима бе виновен, че е дарен с душа?! И трябваше ли кървавата трагедия да се разиграе тъкмо пред неговите очи?! И кой можеше да го задължи да остане безразличен към дяволската оргия?! Може да беше статичен, но не и безпомощен. Точно, когато изчадието беше най-близо, гигантът изригна величествен протуберанс. Почувства адска болка в слабините. Херния?! Очите му се замъглиха от изгарящата болка, но се насили да гледа. Да гледа как огнената стихия докосва мръсника и недоумението в очите му прераста в безумие. Как лава, нажежена до милиони градуси, го пронизва. Изпепелява! Превръща го в съвкупност от неопределимо малки частици, които никой в Космоса не би се заел да възстанови в едно цяло...

Никой освен Негатив. Бесен, господарят на мрака, бе активирал функция: търсене и опознаване в огромна част от Космоса, прилежаща на случилото се „нещастие“. Тъпоумният му слуга бе имал неблагоприятното да се разхожда в зоната на нестабилно оранжево светило. То взело, че гръмнало и протуберансът му помел тъпака. Едва ли Негатив би си направил труда да го възстановява, но слухът се бе разнесъл и петнеше репутацията му. Лукавия реши да превърне

поражението в победа. Да докаже на Космоса, че силата му е по-голяма от Неговата. Сгуши се, озърна се уплашено и се коригира – че силата му е не по-малка от Неговата.

Активира функцията и зачака да маркира неизброимото количество частици, принадлежали някога на слугата. Срам го беше да си признае и никога нямаше да го стори, но бе Го помолил за помощ. Бе Го помолил да ползва данни от Хранителницата, за да идентифицира кретена. Той не му отказа. Действително, без помощта Му нямаше да се справи. Но по този начин не го ли използваше за „пъкленото“ Си дело на Светлината, Чистотата и Добрината?

Негатив реши да не вгорчава и без това блудкавия си ден с размисли за Него. С гротескна физиономия се съсредоточи върху индикатора. Безумен разход на енергия! При така зададените параметри функцията изискваше океан от енергия и Лукавия жално наблюдаваше как нивото в резервоарите спада.

– Може би ще ми струва цяла черна дупка – процеди през зъби и се отдаде на лошото настроение. Функцията завъртя последна итерация. Индикаторът замръзна на 76%. Следваха поредица от числа 85х6, 95х17, 99хXX. Слугата бе възстановен до 76% от първоначалното му състояние. Инвалид за цял живот! Няма що, доказва силата си! За възстановяване до 85% щеше да е необходима шест пъти повече енергия, за 95% – седемнадесет пъти повече. Възстановяване в размер на 99% бе невъзможно.

– Как ли пък не! – изръмжа „реставраторът“. – За този никаквец!

Слугата се визуализира пред него – жалък, негоден, треперещ. Това вбеси Негатив и противно на първоначалните си намерения го зарита жестоко. Броячът се затъркаля наопаки – 75, 74, 73... 61. С огромно усилие на волята господарят на мрака спря разрушаването на понастоящем безценния си и абсолютно ненужен слуга. Шестдесет и един процента! Напълно негоден!

– Нищо, ще ми носи чехлите! – С един последен шут запрати Напрежението в Ада, да свиква с новата си длъжност.

Космосът се подсмиваше. Нагло и открито. Негатив реши да не му обръща внимание. Възмездие нямаше да закъснее.

Оцелялата кометка се върна при племето си. Разказа. Воплите на злощастните майки огласиха Космоса. Цялото село тъгуваше. Мъката им беше искрена и дълбока. Целуваха детето. Галеха го. Даваха му бонбони. Едва сега то се отпусна истински. Разплака се. Вече никога, никога нямаше да играе. Детството му свърши. Завинаги. Разкошната му опашка, побеляла без време, бе отрязана до късо.

Напрежението едва се държеше на халтавите си крайници. Всяко помръдване му причиняваше болка. Нещо хлопаше и щракаше в него. Мисълта му – бавна и мътна, течеше без посока. Болеше го!

– Какво нещастие – редеше кретенът, – никога повече да не ухапва комета. Никога! Никога! По-добре да бях умрял!

— **А**лекс! Здравей, отдавна не си се обаждал!

— Здравей, Глория, не искам да се натрапвам. Как са децата?

— Както всички деца. Не слушат. Шмекеруват. Страшно ме изморяват.

— Мога да поема грижите за тях изцяло.

— О, Александър! Да не започваме пак!

— Защо се обаждаш, Глория?

— Виж, Александър. Децата растат. Стиви е на тринадесет. Знаеш, това е трудна възраст. Задава въпроси, на които не мога да отговоря. На които не искам да отговарям.

— Наистина ли, Глория? Да не те пита за новото ти гадже?

— Александър, ако се държиш по този начин, ще затвора и повече никога няма да те потърся.

— Както искаш, Глория.

— Виж какво, трябва да ми помогнеш, без да ме унижаваш и обиждаш!

— Слушам те, Глория.

— Съжалявам, не мога да говоря, разговорът не е за телефон.

— Глория, направи усилие и се овладей!

— Не ми говори по този начин. Няма да търпя...

— След няколко минути трябва да тръгвам! Предстои ми операция!

— Операция, все твоите операции! Само това знаеш – операция!

— Това вече не те засяга, Глория.

— Майната ти, Александър! Стиви вчера ме попита възможно ли е онова, дето на всички ви стърчи, когато си върши работата, да изпусне урина вместо... Вместо – нали знаеш какво!

— Да, скъпа, момчето мисли с главата си. И какво му отговори?

— Какво да му отговоря, Александър, какво да му отговоря?! Това не са въпроси, на които една самотна майка може да отговори!

— И нищо ли не му отговори?

— Казах му, че ще говоря с тебе.

— И той какво каза?

— Нищо, тоест, каза „супер“. Какво да му кажа?

— Ами, кажи му, че ще определиш дата, на която ще се срещнем, само двамата, разбира се, ще седнем и ще си поговорим като мъже.

— Хич не си въобразявай!

— Какво е твоето предложение, Глория?

— Не знам. Ще помисля. А, а, възможно ли е това да се случи?

— Кое?

— Това, което пита Стиви!

— Не знам, но ще помисля. Всъщност, да, възможно е, Глория! Напълно възможно!

— Перверзник! Отвращаваш ме!

— **Р**ебека, виж, първите лалета! Набрах ги специално за тебе! Хубави са, нали?

— О, Давид, толкова съжалявам! Алергична съм към лалета! Моля те, дръж ги далече от мене! Довиждане, Давид!

— Ребека...

— **З**дравей, Клуни, искаш ли ябълка?

— Може. Откъде я докопа?

— Осмицата ми я даде. Нали знаеш, напоследък сме приятели.

— Айде бе, приятели! Тоя ще удуши собствената си майка.

— Глупости. Голям симпатяга е. Пази ме от навлеци, нали разбираш.

— Чух, че си се преместил да спиш до него. Вярно ли е?

— Моля?! А, да, да! Така е! Нали ти казвам, сприятелихме се.

— Май и на тебе ти хлопа дъската, Стратег!

— Мисли си каквото искаш, Клуни.

— **З**аповядайте, Господарю.

— След тебе, Бехар!

— Защо след мене, Господарю?

— Наистина, защо! Не е като да не млъкваш!

— Обиждате ме, Господарю!

— Виждаш ли нещо, Исак?

— Не, Господарю! Опитвам се да напипам ключа на лампата.

— Всички ли сме вътре? Влязоха ли всички?

— Да, Господарю!

— Добре дошли!... след като всички сте вътре.

— Господарю!!!...

— **Г**осподин Хорн, моля ви да се качите при мене. За пет минути.

— Наложително ли е, Сузана?

— Абсолютно, Силвестър. Наложително и поверително.

— Не се майтапиш, нали?

— Не, грижа се за душевното ти здраве.

— Разбирам, Сузана. Ако погледнеш към вратата, ще видиш как я отварям.

— Благодаря, Силвестър.

Действително, вратата се отвори и с ухилена физиономия Силвестър Хорн, по прякор Гиганта, се сведе в нисък поклон... За да бъде възможно преминаването му в стаята.

— Е, Сузана, на вечеря ли ме каниш?

– Седнете, млади господине! – смъмри го на шега секретарката. – Силвестър, моля те да приемеш абсолютно сериозно това, което ти кажа. Готов ли си?

– Да.

– Утре, вторник, в 10:30, президентът на Съединените щати ще бъде долу на входа.

– Госпожо Дженинкс, ако президентът на Съединените щати щеше да е тук, както си позволявате да твърдите, задникът ми щеше да пуши половин година преди това. А копоите щяха да бъдат навсякъде из сградата. И не се съмнявайте, че някой щеше да се погрижи да я измият отвън със шампоан. А също и с онова, как се казваше...

– Балсам!

– Сигурно. И повярвайте, няма начин да не бях дочул поне нещичко. Вие ме засягате на чест!

– Господин Хорн, посещението е лично и конфиденциално.

– Хайде, Сузана, изплюй камъчето!

– Добре, Силвестър! Утре, в 10:30, на входа ще бъде госпожица Лия.

– Лия, коя?

– Ето, видя ли! Ако го беше казал в присъствието на господин Хамър, вече щеше да пътуваш към Службата по заетостта. Приеми, че ще е президентът на Съединените щати и не задавай тъпи въпроси. Никакви! И на никого! И ако имаш познат в бюрото за безработни, не е лошо да му позвъниш. За всеки случай!

– Благодаря ти, Сузана.

Гиганта, с нисък поклон, заотстъпва към вратата.

– Не му личи, но няма начин да не е командировал поне петдесет души в ада – помисли си Сузана, гледайки страховитата фигура. Намигна му съзаклятнически. Огромното лице остана безизразно.

— **А**ма че работа, никой не ме посреща! Все за мене говорят, ох, веднъж да дойде, разправят, а никакви ги няма. Сврели се по дупки и бърлогичи като мушмороци. Я да ги поразтъря малко!

– Ехей! Ех-е-е-еей! Ставайте, гости посрещайте!... Хъм, не чуват.

Издигна се. Високо, високо над земята. Загледа я – заспалата, сивата. Изнемощялата след дългата зима. Завъртя се в кръг. Направи пирует. Запристъпя на пръсти. Палава, закачлива, нетърпелива. Усмехната. Спусна се. Полетя ниско. Досами тротоарите. Където срещнеш отворен прозорец, го трясваше, уж възмутена. Тряс, тряс, тряс, оплакваха се един на друг стъклопакетите. Срещнеш ли дърво, свиреше, уж обидена, из клоните. Фиу, фиу, фиу, тюхкаше се дървесината. Намереше ли изхвърлена тенекена кутия, я подхвърляше, уж недоволна. Туп, туп, туп, суматохчеше боклукът.

– Но какво ви става на всички, нямате ли чувство за хумор?!

– Кой, ние ли? – измъчуи Котарака.
 – Вие, ами, кой друг!
 – Не знам – отвърна Котарака. – Попитай Песа.
 – Хей, хей, кучи сине, какво сте оклюмали, нямате ли чувство за хумор?!
 – Кой, ние ли? – прозя се дръгливият пес.
 – Вие, ами!
 – Аз, аз, аз, бау, такова... Попитай Скитника. Той знае всичко.
 – Скитника ли? Ами, къде да го намеря?
 – Как къде? Където е винаги, под моста! – изджафка дръгливият.
 – Хей, хей, ти ли си Скитника?! – задиша нетърпеливо в лицето му.
 – О, не! Аз съм принц Чарлззззззззз!
 – Принц ли? – отвърна разочарована. – А аз търсех Скитника!
 – Е, добре де, не се ли сещаш? Докато спя, съм Чарлз, събудя ли се, съм Скитника. Толкова е просто!
 – О, Скитнико, здравей! Защо никой не ме посреща?
 – Е, че я виж колко е часът! Кой да те посреща по това време?
 – Ама и вие сте едни – въртна се обидена, духна в лицето на Скитника и се фръцна.
 – А! – изненада се Скитника. – Не може да бъде! Ехе-е-е-й, чакай, чакай!
 – Ти чакай! – сопна се вятърът и засипа лицето му с песъчинки.

А тя вече бързаше към полето.
 – Ненаспали се! – класифицира градските обитатели. – А уж копнеят за мене! Стигна. Островчета сняг се редуваха с мокра земя. Задъхала се бе. Зализа снега. Едно след друго островчетата изчезваха, утолявайки жаждата ѝ.

– Ей, Вълчо, не ме ли позна?!
 – А-у-у, подсажи малко!
 – Ама наистина сте невъзможни! Добре де, погледни ей към онзи храст! И към онзи. И към онзи. И дори към онова дърво.

Вълкът едва-едва, внимателно и много предпазливо, с крайчето на периферното си зрение, заоглежда, накъдето му бяха посочили. Козината му настръхна. В гърлото му се надигна ръмжене. В здрача на утрото от храсталака го гледаха безчет малки, светлозелени очи. Като дребни коледни лампички грееха.

„Каква ти Коледа? – помисли си Сивия – Коледа беше преди три месеца. И пак нищо не ми донесе, а бях поръчал агне. Ау-у-у-у!“ – изви за всеки случай към коледните натрапници.

– Ама, чакай, бе! – тупна се вълкът по главата. – Познах те!
 – Не може да бъде!
 – Леле! – завайка се горският звяр. – Чакай да кажа на Стръвницата!
 – Е, не може ли първо едно „добре дошла“ да ми кажеш! – сопна му се тя.
 – Мецано, Мецано! Ставай, Мецано! – викаше Вълчан. – Ставай! Ставай! Дойде!

– У-у-у, Вълчо, кой е дошъл по никое време?! Някой нехранимайко ще да е! Като тебе. Или ловец.

– У, мари, Мецано! Пролетта дойде, Мецо! Пролетта! Ставай да я срещаме!

– Ух, ама и аз съм една! Докато се надигна, докато се измъкна, тя ще си отиде.

– Чувайте, чувайте всички! – завика мечката, все още по нощница. – Пролетта е дошла! Зайци, лисици, катерици, сърни, чувайте! Пролетта е дошла!

– Благодаря за милото посрещане! – кокетно запърха с мигли Пролетта. Радвам се да ви видя. Аз току-що дойдох. Даже още не съм си разопаковала багажа.

– Е, хайде де! Какво чакаш! – завика фауната, а заедно с нея и флората.

Пролетта прие забележката насериозно и започна трескаво да разтваря дисаги. Тук тревички – там листенца, тук ветрец – там свежо настроение, тук надежда – там цветче.

– Я, Пролетта дошла! – Слънчо разтърка сънено очи и се нахили до уши. – Ей, огнярите! – развика се към бездънните си плазмени недра – дайте жег, Пролетта е дошла!

– Няма да повярвате! – обясняваше развълнувано Скитника на скупчилите се около него бродяги. – Пролетта дойде! Първо на мене се обади, разбира се.

– Бау. Една приказна фея се спусна от небето и ме заговори. Но, аз – Дьо Песи, кавалерът на Оглозганата кост и Схрускания кокал, не можех да посрещна дамата по домашния си халат. Упътих я към Скитника. Той знае всичко.

– Пролетта, мър-мяу, колко е хубаво. Познах я. Веднага я познах. Но нямаше как, такива сме си котките, мяу, не обичаме да поемаме отговорности. Ще се припичам на слънце. На чист въздух. Кой друг, ако не аз, е заслужил пролетта?

Прозорецът тракна. Отново. Пак. Лия скочи. Буря, буря ли почваше? Подаде глава навън. Вятърът, топъл и влажен, я погали. По лицето. По гърдите. Разроши косите ѝ. Нежен, неочаквано свеж.

– О, Боже! – възкликна момичето. – Страхотно! Може би пролетта?... Време ѝ е. – Запали лампата. Не ѝ се спеше. Развълнувана и вдъхновена, извади дебелата тетрадка. Захапа химикалката. Присви очи.

„Как ли се посреща Пролетта? С какви думи? Ами да, разбира се!“ – Стана сериозна, тържествена. Започна:

Боже Господи мой! Ти, който си на небето и на земята! Ти, който си ни създал! Ти, който ни учиш! На Когото се уповаваме в труден момент, в момент на изпитание, на мъка! Комуто от все сърце благодарим в миг на радост и успех! Ти, който си светлина в душите и сърцата! Ти, който вдъхновяваш. Който ни съдиш според делата ни! Ти, чиито двери, винаги и навсякъде, единствено са безкористно отворени и достатъчно е само човек да поиска, искрено и горещо

да поиска да влезе, и ще бъде вътре! Ти, Всесилният, Всеблагият, Всемилосливият! Човеколюбивият! Който не се нуждае от себедоказване или доказване! Ти, Чийто единствено оръжие е Любовта! Ти! Твоето име искам да славя! Твоя път нека следвам! Твоето дело единствено да върши! Царството Ти само да градя! Боже Господи мой, на Чистотата, Светлината и Добрината! Тебе моля, Господи, за прошка! Прости ми грешките, прегрешенията и греховете, които волно и неволно съм извършила, защото съм сляпа, глуха и безчувствена, защото тънка е връзката ми с Тебе, защото грешни помисли вълнуват главата ми, защото завиждам, защото невинаги мога да устоя, но и защото чувствам, някъде дълбоко в себе си, чувствам, че съм част от Тебе, че съм частица от Твоя частица, че си във всяка моя частица! И Те моля, Боже Господи мой, закриляй мене и хората, които обичам, закриляй всички хора по земята! Нека бъде мир в къщите, умовете и сърцата! Закриляй Земята! Закриляй Живота! Амин!

Прекръсти се три пъти. Облегна се. Уморена, но доволна. Светът беше чудесен. Идваше пролетта. Помоли се. Олекна ѝ. Погледна дневника. „Ето! – помисли си. – Най-обикновена тетрадка, а вече е връзка между мене и Бога, между мене и мене.“

– Не казвай на никого – намигна му и закачливо размаха пръст. – Нека бъде наша тайна! Само наша. – Затвори очи. Взря се в себе си. Беше тихо, спокойно и светло. Просторно. Мека, приглушена светлина. Нежна. Едва доловимо тържествена.

„Толкова ми е хубаво – измърка наум. – Когато се чувствам така, ми се иска да напиша стихотворение. Дали бих могла? Най малкото, мога да опитам. Дневникът ще ми помогне. Той ги разбира тези работи...“

За пролетта. За мене. За душата. За огъня. За света. За любовта. Някакво съвсем мъничко стихотворение. Може да не стане съвсем добро, но аз ще си го обичам. Ще бъде мое, само мое. И на дневника, разбира се“:

*Ех, пролет, пролет,
вълнувай душите девичи,
а после ни се сти.
Старшата ни хока.
И нищо чудно да ни ритне по задниците.*

Лия се изсмя на глас и извика:

– Гарсон, едно пролетно кафе, моля! – Гарсон се помотваше и тя възмутена, но горда, се запъти към кухнята.

– Здравей, аз съм Пролетта. Защо си толкова самотен?

– Такава е волята на Съдбата.

– Съжалявам, наистина е така. Но би могъл да помогнеш, все пак.

- Разбира се, бих могъл да пренеса една торба цимент.
- Ей, не се подигравай! Аз те познавам. Ти си Стария. Би могъл да пренесеш цял циментов завод.
- Наистина ли мислиш така?
- Не. Но би могъл да помогнеш.
- На тебе ли?
- И на мене.
- Знаеш, че съм зает.
- С глупости.
- Зависи от гледната точка.
- Разчитам на тебе.
- Добре, предавам се.
- Хайде!

Стария се чувстваше чудесно. Разбира се, не се бе отказал да умре веднага щом може, но от няколко дена бе яхнал положителната полувълна. А срещу това нищо не можеш да направиш. Е, в краен случай, ако се заинатиш като магаре, може да отстояваш, че положителната полувълна се е подмушила под тебе. Но резултатът в двата случая е идентичен. А сега и пролетта. Няма нищо лошо в това да посрещнеш пролетта с отворена душа. Или както бе в случая, с открехнатата.

– Добре, нека бъде нейното! – Пое си дъх. Разтвори прозореца. Докъдето поглед стигаше се простираше вековна гора. Огромни дървета закриваха слънцето. Миризма на мухъл и гнило се носеше на вълни между дърветата. Едва забележима пътека извиваше навътре. Стария прекрачи през прозореца.

– Тилилейската, трябва да е – изпръхтя недоволно. С пъшкане и охкане пое навътре. Погледите на тайнствените обитатели на мистичния лес зашариха по гърба му. Той ги усещаше. Чуваше и виждаше:

- Кой е този?
- Господарят на хората!
- Какво прави тук?
- Не знам!
- Юнак ли е?
- Разбира се!
- Къде му е силата?
- В окото!
- В лявото или дясното?
- Кретен, млъкни!
- Ти си кретен!
- Тихо!
- Шът!

Стария вървеше по пътеката, а връз него на ята, стада и рояци върхлитаха

змейове, лами, говорещи бикове и всякаква друга недобронамерена паплач. С досада ги разгонваше, а когато се налагаше – и подритваше. Заплашваха с огън, изпепеление, вечно забвение и какво ли не още. Стараеше се да не им обръща внимание, докато един летящ алигатор не го клъвна по рамото.

– Ах, ти, птицо проклета! – възмути се Стария наум и продължи да се лута в гората. Скоро излезе на полянка. В основата на вековен дъб видя куп вехти парцали. Охкащи, пъшкащи, стенещи. Наблизо се въргалияше проскубана метла.

– К'во си? – Стария подритна с крак купчината.

– Баба Яга.

– На тебе ли трябва да помогна?

– А ти как мислиш, непрокопсанико?

– Аз не мисля. А ти?

– И аз. Ще ми помогнеш ли?

– А ти за какво мислиш, че бих целия тоя път дотук?

– От'де да те знам. Няма ли да почваш?

– Ами, какво ти е?

– Нищо. Много съм стара.

– Виждам.

– Няма ли да ми помогнеш?

– Казах, ще ти помогна.

– Тя ли те изпрати?

– Тя.

Стария пое дълбоко въздух. Затвори очи и заоглежда гората с Голямото. И там, на върха на отвесната планина, където човешки или друг някакъв крак не бе стъпвал, съзря извора на живата вода. На всеки хиляда дни – капка. Стриктно съгласно легендата – за сто години да напълни орехова черупка.

– Е-е-е-е, стига глупости! – ядоса се Стария.

– Тъй вярно! – отвърна изворът и забълва като промишлен водоизточник.

– Аман! – изрева Стария. – До гуша ми дойде от простотии! – Изворът се уталожил и му наточи един буркан.

– Мерси – каза човекът.

– Да ти се връща – отвърна изворът.

Стария поля купа парцали. От него излезе дежурното количество дим, малко пара, чу се съскане и не особено благозвучен смях, и Баба Яга щръкна в цялото си величие.

– На себе си няма ли да сипеш?

– Не.

– Глупак! Сипи тогава на метлата!

Стария изля останалата течност върху метлата и тя бухна като кокоша опашка.

– Благодаря! – изкряска рециклираната вещица и отпраши с метлата.

– Да си жива и здрава – механично отвърна Стария. Измина обратния път. Влезе в мазето.

- Доволна ли си?
- Страхотен си! – Целуна го нежно, помахна и излетя по свежите си дела.
- Бъди щастлива...

Както винаги, Осмицата спеше неспокойно. Ала в един момент се затиши. Тялото му се вдърви и напрегна. Мътното му съзнание заплува в топла, димяща вода. Беше гол. Беше му хубаво. Лениво поклащаше ръка, раздвижвайки парата. Гмурна се. Заплува под вода. В дробовете му имаше въздух за ден и половина. Докосна стената. Изправи се. Погледна извън басейна.

– Я! – изненада се кретенът. – Зелено! Да не е дошла пролетта? – Погледна настрани. Леля Зоя, готвачката, стоеше с гръб към него. Бъркаше манджа. Огромният ѝ, гол задник се поклащаше наляво-надясно. Осмицата започна да изпуска слюнка. Изсекна се. Внимателно излезе от водата и тихо приближи готвачката. Обхвана я с мощните си ръце. Притисна се в огромните бутове и в издадените кълбета. Жената все така бъркаше манджа. Стисна още по-силно. Премести ръце нагоре и я обхвана отново. Стисна я през гърдите. С бедрата си обхвана нейните. Стискаше. На прещраквания, сякаш позиционен превключвател, започна да стяга все по-силно. Готвачката се размърда. От гърлото ѝ се разнесоха нечленоразделни звуци. Хватката беше удушаваша. Осмицата пулсираше. Целият се тресеше. Беше му хубаво, както никога. Нещо изпука. Главата ѝ се завъртя на 180 градуса. Загледа го. Очите – изблещени. Неподвижни, немигачи, тоест прекрасни. Осмицата избухна и пламъците му на талози захвърчаха настрани. Жената се свлече. Освободи я. Прекрачи през нея. Бавно се потопи в басейна. Сънен и доволен.

– Ех, да имаше някой коч. Или пръч. Или поне нерез. – Старшата гледеше през прозореца към зеленеещите дървета. Суровата ѝ природа се беше разнежילה. Галеше металния радиатор. Доставяше ѝ удоволствие.

- По дяволите, Сузана, какво ме гледаш като аварирал танкер?!
- Не, господин Хамър. Гледах като настъпена жаба.
- Щом казвам танкер, значи танкер! Защо искаш да ме ядосаш, Сузана?
- Върви на майната си, господин Хамър!
- Точно натам съм тръгнал, госпожо Дженинкс, но пътьом трябва да ви дам една задача! Сляпа ли сте? Не виждате ли какво става навън!
- Да, господин Хамър, разбира се, господин Хамър, марсианците ни нападат! Трети път за тази седмица!
- Е, добре, Сузана, днес ме надприказва! Не съм във форма. Би ли направила списък на всички жени в сградата?
- Разбира се, господин Хамър. Ще ми отнеме една минута.
- Чудесно! После го изпрати по мейла в големия цветарски. Смачкай гадните мързеливци, смели ги на кайма, извий им противните вратове, наричай дебелиите им отпуснати задници...

– Денис!

– Добре, добре. Но гледай десет минути преди началото на работния ден на бюрото на всяка дама да има по една червена роза. Неразтворена. А за госпожа Дженинкс поръчай кошница от любимите ѝ гербери и бутилка шери.

– О, Денис, защо си толкова, толкова...

– Безнадеждно луд, ха-ха-ха!

Секретарката не отговори. На удостоените с титлата: професионалист не бе разрешено да изразяват емоции, камо ли да плачат. Но защо ли раменете ѝ се разтрисат? Откъде ли долитат издайнически хлипове?

– Моля те, Денис, остави ме сама! Моля те...

Задръстване! Отляво, отдясно, отпред. Отзад. Коли. Камиони. Сърдити. Боботеци. Бързаци. Присветкащи. Внасящи своя дял към световния хаос – с басови клаксони, с дрезгави пищялки.

Движеше се на изток, към клиниката. Нямаше никакъв шанс. Изгаси мотора. Притвори очи. Пролетта идваше. Тревожна. Млада. Вълнуваща. Както винаги. Напълно затвори очите си. Спуснатите клепащи размахаха стоп-палка пред образа на задръстения булевард и дадоха път на чувството. Пропуснаха и светлина, която ги заля с нежно сияние.

– Слънцето! – извика Съзнанието. – Излязло е над сградите.

Рота-а-а, свободно! – изкомандва сержант Съзнание и доктор Оливо се отдаде на вълните на пролетната омая.

– Идиот!

– Кретен!

– Смотаняк!

Съзнанието регистрира напрежение наоколо и обяви обща мобилизация. Погледна в огледалото. Отзад святкаха фарове, зъбеха се разкривени физиономии. Клаксони огласяха улицата. Напред се беше образувала празнина – около десет метра. За две или три коли. Вдигна ръка в извинителен жест и навакса изоставането. Доброто му настроение беше непокътнато.

– Пролет е – мислеше Стратега. – Нощите стават все по-топли. Сега е моментът да продам одеялото. Добри пари мога да му взема. Все още.

Пролетта беше готова. Завари къщата мърлява и разхвърляна. Баба Зима не беше от най-оправните домакини. Така и си излезе, оставяйки след себе си неразтребено.

Трябваше да чисти и лъска. Да мие. Да бърше прах. Да подрежда. Да размества. Да боядисва. Да проветрява. Погрижи се за двора. Ремонтира оградата. И какво ли не още. Но сега всичко грееше и блестеше от чистота. Беше уморена. Но доволна. Зачервена. Задъхана. Седна. Скръсти скромно ръце. Зачака.

И той дойде! На бял кон. С развята пелерина. Млад. Смел. Обдухан от ветро-

ве. Прашен от път. Усмихнат. Скочи от коня. Върза повода на оградата. Отвори вратата с крак. Протегна ръце. Тя се затича. Прегърна я. Вдигна я. Завъртя я. Понесе я. Очите му бяха нежни. И топли. Любящи. Тя потъваше, потъваше, потъваше. Внесе я в къщата. Затвори вратата. С крак...

И тогава, целият Свят разбра! Но се направи, че не вижда. Само тихичко се подсмиваше. Под мустак.

— **Т**е преглътнаха доброволния ми затвор, а аз се примирих с мисълта да живея. Така е справедливо... И както изглежда, все още съм господар. Не е разумно да се противя на Волята Му. Никога преди не съм го правил. Но Той ме разбра. И не ми се сърди. Изчака ме. Да се съвзема. Доколкото можах. По чия воля съм тук? По моя? По Негова? Всъщност, тук ми е добре. Не съжалявам за света навън. Макар отпуската да беше чудесна. Но толкова кратка. За толкова малко ми разрешиха да бъда човек. Само човек. Просто човек. — Стария се прозя. Беше седнал на стола, с лакти, опрени на масата. Държеше главата си с ръце. Гледаше надолу. Вечна и безкрайна, необяснима и вездесъща, Възстановителната Сила се бе потрудила здраво. Човекът бе докаран до що-годе нормално състояние. За възрастта му, перфектно. И сам усещаше промяната. За пръв път от толкова време използваше сетивата си. С които се беше родил. Другото бе изключил. И както при всеки човек в подобна поза и състояние, в главата му започнаха да се въртят мисли за бъдещето. За онзи период, започващ сега и свършващ незнайно кога и къде. Но неотменимо свършващ. Алтернативите не бяха много. Да седи. Да лежи. Да се разхожда из виртуалния свят. Да размишлява, тоест пак да седи или да лежи. Разбира се, можеше да стои прав. Устните му се разтеглиха, което трябваше да значи усмивка. Беше се сдобил с ухажорка. Незнайно как и незнайно коя, нито пък защо, някаква баба оставяше по нещичко пред вратата му. Би могъл да научи всичко за нея, ако пожелае. Естествено, не поиска. Все пак я беше разгледал. С Голямото. Дребна, прегърбена, бедно облечена. С тояжка. Очевидно, самата тя гладуваше. Как ли е научила? И така, веднъж седмично или на десет дни установяваше, че пред вратата има храна. Това, разбира се, не го вълнуваше изобщо, просто констатираше. Храната не оставаше неизядена. Най-често голям черен котарак се облажваше. Ако беше в разход, идваше шарена писана. Бабата трябва да таеше някои резерви към подобно разпределение на манджата. Един път почука на вратата. Неполучила отговор, натисна дръжката. Беше отключено. Както винаги. Открехна. Постоя известно време. Не влезе. Но прибута нещо по пода. Затвори. Нещото, каквото и да бе, си остана там, където беше оставено. До следващото посещение на старицата. Вратата се отвори. Нещото бе извадено и заменено с друго. И така месец след месец. Защо? Не виждаше ли, че съдържанието остава непокътнато? Но явно се знаеше, че в мазето живее човек. Именно живее. Иначе би дошла полиция. Или бърза помощ. Или просто някой от живущите в сградата. Е, очевидно и на този

фронт съществуваше взаимноизгодно примирие. Той можеше да знае за тях, но не искаше, и с нищо не ги притесняваше. Те знаеха, че го има. Не им пречеше и не ги интересуваше. Вероятно старицата бе допринесла за положителния му или поне неутрален имидж. Погледна към вратата. Поредното нещо, воднисто и намирисващо, стоеше на определеното място. Надигна се. Взе го. Супа? Трябва да беше някаква супа. Загълта. Обърса уста с ръка и върна канчето на място. Храната нямаше каквото и да е значение за него, знаеше го добре.

Върна се на стола. Огледа помещението. „Каквото – такова“ – помисли си безстрастно. Заслуша се. Макар и затворено, прозорчето пропускаше шума на разбунения град. Като фон над всичко се открояваше автомобилната какофония. Мотори, клаксони, спирачки, ускорение, превключване на скорости. От време на време полицейска свирка. Проникваха и човешки звуци, предимно подвиквания и подсвирквания. Рядко крясъци или разговор на висок тон. Вятърът или някое заблудено камъче допринасяха за комплексното звучене на градския хор.

И стъпките! Стария се заслуша. Можеше ясно да различава стъпките на преминаващите по тротоара хора. Слухът му бе по-остър от всякога.

– Какви грижи за един умиращ – изпъшка си с крива усмивка. Стана му интересно. Стъпките бяха каквито и притежателите им. Нервни. Бавни. Широки. Тежки. Зачукаха токчета – чук, чук, чук. Ситни, припрени, претенциозни. Звукът спря. „Сигурно е взела такси“ – помисли Стария. Съсредоточи се върху други стъпки. Бяха мъжки. Дебел. Отпуснат. Не бързаше.

– На разходка, а? – промърмори Стария. Отново токчета. – Уважаемата госпожа е делова дама.

Премина скитник. Двама работници носеха нещо. Явно тежеше. Баба водеше внуче.

– Мъже, по-скоро адвокати – конкретизира старецът. Остана заслушан в хорския поток. Трябва да беше обед. Шумът на пешеходците достигна максималната за деня стойност. Стария очерта мислено сечение пред прозорчето. Концентрира се само върху тази плоскост. От стената на сградата до пътното платно. Настрои възприятието си по искания начин и се заслуша. Отделните личности бяха изчезнали. Възприемаше хората като единен организъм. Мислеше за цялото. Добило плътност и самоличност. Непрекъснато изменящо се. Едни влизаха в сечението, други излизаха. Стоногото беше застрашително.

„Като всяко голямо нещо – помисли си старецът. – Растат, растат, а акъл не им идва.“

Цялото бързаше. Беше нетърпеливо. Чакаха го задачи, планове. Излъчването му беше извън позитивния спектър. Слушаше намръщен. Започна да превключва от цялото към единиците му. Беше много бърз. Успяваше да направи пълна комбинация. За момента на устойчиво съществуване на общността успяваше да превключи от нея към всеки отделен член и обратно. Без изключение възприятието бе едно и също. Единицата се отличаваха с градивност. Грижи, вълнения, тревоги, радости, надежди. В различна степен, но добро, разбираемо.

Интересно как простото количествено натрупване водеше до такава промяна в излъчването. Нямаше спор! Цялото беше заплашително. Не агресивно, но някак надвиснало. Недружелюбно. Изводът не бе неочакван за Стария. По-скоро потвърждението – именно по този начин – привлече вниманието му. Представи си огромните, многомилionни градове. Хората скупчени. Един върху друг. Един под друг. Отляво, отдясно. Хиляди по хиляди. Какво ли е излъчването на мегаполисите? Нямаше как, трябваше да погледне с Голямото. Интересно защо не се бе сетил по-рано. Отвори го. Фокусира. Беше почти сигурен, и поради това леко разсеян. Ала очакванията му бяха стократно надминати! Втрещи се от изненада! Черен купол висеше над града. Притискаше сградите. Контурите му се променяха. Поклащаше се, сякаш медуза. На върха, в самата му среда имаше кръгъл отвор. Погледна вътре. Черни и червени ивици се редуваха. Преплитаха и пресичаха. Следваха волята на незнаен диригент. Беше топло и влажно. От дъното на купола се издигаше мараня. Стените я всмукваха по пътя ѝ нагоре, преобразуваха я в черно-червеното нещо, излъчваха го надолу. Проследи цветните ивици. Стигаха до самата земя. И под нея. Субстанцията се всмукваше в земната повърхност. Оттам през канализацията, вентилацията, през шахти и дупки, противно на природните закони се връщаше нагоре. Обезцветяваше се, приблизително на метър и петдесет-два метра от всяка хоризонтална повърхност и под формата на мараня продължаваше нагоре. Тихо напрегнато бръмчене съпътстваше гледката. Беше страшно. Но нима бе очаквал друго? Нима Злото и Лошото ще си губят времето, силите, енергията да обикалят горите и полята? Нима ще изберат за субект на въздействие голите камъни и скалните мъхове? Стария гледаше. Спокойно и тъжно. Макар и да знаеше, започна да разбира. Диалектиката на процеса беше толкова проста.

„Както винаги – помисли си. – Нищо ново под слънцето.“

Погледна отгоре, от Космоса. Виждаше цялата планета. И от едната, и от другата страна. Десетина огромни купола доминираха над останалите. Имаше около 150-200 по-малки. И неизброимо количество съвсем дребни. Между тях имаше връзки. Между най-големите по няколко. Целият нечестив организъм водеше единен живот.

– Ето къде си бил! – промълви старецът. – Винаги си бил тук, нали! Винаги! Оттук нападаш! Тук се криеш! Оттук пробиваш небето! Изскачаш и забиваш нокти! Винаги! Винаги, щом можеш! Негодник, негодник! – съскаше старият човек. Трепереше. Зъбите му тракаха. Гледаше грандиозната постройка. И вярваше. И не вярваше.

Боже, Боже мой! – шепнеше. – Нима не виждаш какво става? Нима не знаеш? Нима допускаш това да е вярно? Нима не усещаш паразита, забил се в тялото Ти?

Покажи се, покажи се! Който и да си, покажи се! Излез насреща ми, нечестивце! – реवेशе Стария, облян в сълзи, дерейки дрехата си с нокти, а след това и голите си гърди. – Излез! Призовавам те!

– Ш-ш-ш-ъ-ъ-ъ-т! Какво си се развикал?! – Две червени очи го стрелкаха с безпокойство.

– Кой е? – друг някой се поинтересува.

– Кой си ти? – попита първият.

– Господарят на хората, проклетници!

– Господарят на хората е, Кривороги.

– Идиот, господар ли е или човек?

– Не чу ли, господар!

– Чух и човек!

– Не ставай смешен, Кривороги! Хората не могат да обитават реалното пространство. Знаеш, не могат да напускат мехура.

– Внимавай, Опашати, нещо не е наред!

– Виж, Кривороги, човек или господар, тоя е глупак! Сега е моментът. Ще го измуфтим. Аз едва дишам. Все нещо ще гепим!

– Внимавай, казвам ти, внимавай!

– Тръгвам, ти ако щеш!

– Гръм да те порази, идвам!

Двата дявола се синхронизираха по дължина на вълната със „самозвания“ господар и се визуализираха, точно пред него – лукави и нахилени, кривейки се и помахвайки с опашки. Лицата им бяха целите в катран, но на фона на черната им същност почти не личеше. Единият бе праметнал през рамо тризбец, другият се почесваше с дръжката на плетен бич. Очите им, червени и възможно най-доброжелателни, го оглеждаха с любопитство. Стария се вцепени. Какво ли не бе минало през главата му, но в живи дяволи не вярваше. Механично и сякаш в транс започна да се поклаща. Постепенно амплитудите на движенията му се увеличиха. Тялото се люлееше с прострени нагоре ръце. Дланите ту се събираха една към друга над главата, ту следваха пръстите в опита им да стигнат небето, за да питат това, което устата не можеше да изрече. И което очите не вярваха, че виждат. Докато цялата същност на стария човек не въстана и най-сетне устата заговори:

– Боже, жалостиви, човеколюбиви, дълготърпеливи, Който изобилваш с милост и вяност! Който ни носиш (като) на орлови криле и ни водиш при Себе Си... Боже, жалостиви, човеколюбиви, дълготърпеливи, Който изобилваш с милост и вяност! Който ни носиш (като) на орлови криле и ни водиш при Себе Си... Боже, жалостиви, човеколюбиви, дълготърпеливи, Който изобилваш с милост и вяност! Който ни носиш (като) на орлови криле и ни водиш при Себе Си...

– Какво прави този кретен, боли ме?!

– Хей, Господарю, моля те...

– Спри, не чуваш ли, спри, идиот такъв!

– Казах ти, Опашати, казах ти! Ще ни погуби този малоумник!

– Спри! Спри! Спри! – Двете фигури се разтресоха. Невидима сила ги

смазваше надолу. Пронизваше. Крайниците им се гърчеха. Опитваха се да го хванат, да го спрат. Да го убият с поглед. Напразно! Дори не ги забелязваше. На колене, с изблещени очи, дяволите молеха. Молеха за милост. Да бъдат пощадени. В името на катрана! Който имал нужда от грижите им. Нямаше кой да ги чуе. Човекът не възприемаше околния свят. Съществуваше сам за себе си и в себе си. Ръцете му ту конвулсивно се стрелкаха нагоре, ту застиваха протегнати в същата посока. Напрегнато шепнеше: „Да се изкорените, да се изтребите, да изгорите, да се унищожите окончателно.“ – Дяволите се гърчеха. Губеха форма. Очите им от яркочервено бяха преминали в мръснокафяво.

– Анатема, анатема, анатема! – вече гърмеше гласът. – Сега и во веки веков! Бъдете проклети! Бъдете проклети! Бъдете проклети! Проклинам ви! Проклинам ви! Проклинам ви! Трижди ви проклинам!

Нямаше никаква надежда. Телата им почти до кръста се бяха разтекли. От петното се вдигаше пара и смрад. Рогата един по един тупнаха и се обърнаха на зловонна пяна. Главите се клатеха напред-назад, но не можеха да се задържат върху изтънелите обезсилени вратове. Нямаха очи. Само черни, бездиханни дупки. Дълбоки. Страшни. Мъчителни.

– Трижди, трижди, трижди! – гласът бе преминал в зловещ шепот. – Сега и тук, навсякъде и завинаги, бъдете проклети!

Всичко свърши. Нещо проблесна в мрака. Нещо се пресегна и забърса останките от нещастниците. Нещо остана, като по-черно петно в тъмнината. Избледня. Настана тишина. Градежът на злото все така бръмчеше, тихо и напрегнато. Сякаш нищо не се бе случило.

Стареца се свестяваше. Лежеше на пода. В мазето. Масата преобърната. Столът, явно след удар в стената, лежеше върху масата. Сигурно бе влачил леглото. Беше напърно пред вратата. Беше спокоен. Победеният победител. Знаеше, което винаги бе знаел. Защо трябваше да го види? Защо? Защо винаги, когато вдигне глава, изпълнен с надежда, с надежда, че лошото е назад, встрани или някъде далеч, то навира зловещата си ухилена физиономия в него и го опровергава с гнусен кикот? Какъв е този невидим синджир, с който го води след себе си? Защо точно него? Защо?

– А кого, Господарю? – дочу тихичък, по детски тънък гласец – Кого?

– Наистина, кого? – продума старецът. – Не знам, хлапе, наистина не знам. Но защо все аз?

– А кой?

– Бих искал да умра.

– Ще умреш, всички ще умрем. Не бързай, толкова. Погледни! Не там! Нагоре! Да, нагоре! Където видя куполите.

Погледна. Тя бе там. Горе. Махаше му. Милваше лицето му. Изпълваше го. Правеше го лек. Спокоен. Разтвори се в нея. Вля се. Тя разтреби стаята. Положи го на леглото. Наметна го с надежда. Погали го. Тръгна си. Спря. Погледна го.

Усмихна се. С очи. От тях излезе, от очите ѝ. Сън. Музика. И глас:

*И видеха ли в отчаяние заспал,
загубил всякаква надежда,
страдалец болката познал
безпомощно да се оглежда,
се свеждаха над клетия човек,
със шепот благ, омайно тих,
му казваха:
да, има болка, но и лек
и подаряваха му стих.*

Слушаше. В леглото лежеше един стар, безумно стар, надживял времето си човек. Отпечатък на дълбоко страдание бе белязал бледото въсъчно лице. Спеше. Спокойно. Почти усмихнат.

— **Х**ей, Джо!
— К`во?

— Имам сделка за тебе.

— Купуваш? Продаваш?

— Много си ми готин, Джо!

— Ъхъ?

— Добре, Джо, не ти е кеф да спиш до Осмицата, нали?

— Що, на тебе да не би да ти е?

— Виж, Джо, искаш ли да си сменим леглата?

— Май ти хлопа дъската, Стратег?

— Не бе, просто имам нужда от пари! Адска! За половината отколкото си мислиш, ти отстъпвам моето легло.

— За двайсе процента!

— Е, Джо, ти искаш съвсем без пари! Не забравяй, че и Хари спи до Осмака.

Дали няма да е по-сговорчив?

— Колко искаш, Стратег?

— Двайсе!

— Много е!

— От деветнайсе надолу не свалям!

— Осемнайсе!

— Осемнайсе и педесе!

— Осемнайсе и педесе, добре. Осем и педесе, сега. Останалите до един месец.

— Джо, дали не говоря със стената зад тебе?! Парите ми трябват спешно, не чу ли?!

— Чух, умнико! Да не мислиш, че ги държа в сейф под леглото си?

- Джо, дванайсе веднага или край!
- Имаш ги, Стратег, до края на деня! Искам обаче Мъри и Сам, от големите „А“, да присъстват на сделката!
- Що? Ще трябва да им плащаме такса посредничество! Може да ни гепят и мангизите...
- Ще се отметнеш, Стратег! Кретена ще ти вземе здравето!
- Добре, Джо. Довечера. Ще те чакам. С големите.

— **О**, не, вторник е! Каква съм глупачка! Повтарях, повтарях и забравих! Дойдох, видях, забравих! Добре де. Какво толкова? Имам два часа. Всъщност час и половина. За по-сигурно час и двацет. Не мога да повярвам – ще погледна от върха на „Хамър Индъстри“! От бърлогата на звяра. Как ли да се облека? Може би с роклята от Версаче? Не става! Дадох я на химическо чистене. Или тази от Гучи? Съжалявам! Услужих на графиня Монро за една седмица. Или поне онази с диамантите. О, не, прекалено невзрачна е! К'во да правя? Що да сторя? Дънките ли? Абсурд! Невъзможно! Прани са, разбира се, но не мога да отида по дънки. Нищо им няма ли? Разбира се, че нищо им няма! Всъщност, само задните джобове ги няма. Не, има ги, разбира се, нали приших от старите. Кръпките ли? Кръпки като кръпки! Всички ходят с кръпки. Но не и в „Хамър“? Ти пък много знаеш! Разбери, каквото и мое официално да сложа, ще изглеждам като просякия. Не ти ли е ясно? А с дънки, някак, не разбираш ли, ще бъда сигурна в себе си. Ще бъда аз. Ами да, разбира се, нямам други маратонки освен скъсаните! Е, за блузката няма проблем. Всъщност, май ще е потник. Не, чанта не. И грим не. Не! Не! Не! Ти ще приличаш на кокошка! Махай ми се от главата!

– Да, вълнуващо начало за един вторник – измърмори Лия и се концентрира върху паркирането в търбуха на „Хамър Билдинг“.

Асансьорът, огромен и луксозен, безшумно я изкачи към приемната. Вратата се отвори. Екстравагантният часовник насреща показваше точно 10:30.

– Ето, видя ли? Точна съм до секунда! – въодушеви се момичето. Направи няколко крачки. Фоайето беше потискащо. Огромно. Лъскаво и бездушно. Климатизирано. Компютъризирано. Гланцови маски се движеха безшумно. Официални. Надменни. Делови. Не знаеше към кого да се обърне. Пристъпи. Разколебана. Безкрайно несигурна. Очите ѝ шареха. Погледна надолу. Видя се в огледалната повърхност на пода. Наистина, не ѝ е тук мястото! Усети противно главозамайване.

– Госпожице Лия, разрешете да ви се представя, Силвестър Хорн!

„Най-сетне човешки глас!“ – помисли си Лия. Напрежението, недоволно ръмжащо в нея, направи крачка назад. Момичето погледна с благодарност към учтивия кавалер. Гърлото ѝ бе свито, но може би с очи щеше да изрази признателността си...

Нямаше очи! Нямаше лице! Нито глава! Лия изпищя. Канският звук привлече вниманието на сенките наоколо. Никой не спря. Не обърна глава. Не реагира. Дори с периферен поглед не я удостоиха. Движеха се. Безплътни и безстрастни.

– Госпожице Лия, добре ли сте? Мога ли да направя нещо за вас?

Гласът беше топъл. Съчувствен. Неприкрито загрижен. Но откъде, по-дяволите, идваше? Лия вдигна глава. Още. И още. И тогава го видя! Беше ужасно разстроен.

– Но защо главата ви е там?

– Ами не знам, винаги е била там. Често я удрям, да ви кажа, и ако имате нещо наум за удачното ѝ преместване, с удоволствие ще последвам съвета ви.

– Не исках да кажа това, но така се изплаших!

– Наистина съжалявам. Вината е изцяло моя.

– Но защо сте толкова голям, господин...

– Хорн, Силвестър Хорн, госпожице, началникът на охраната. И аз се питам същото. Почти всеки ден.

– О, извинявайте! Днес не съм във форма. Знаете ли, вероятно няма да повярвате – започна Лия, оглеждайки перфектния костюм на господин Хорн, безупречната му прическа и обувките без нито една пращинка, – вероятно няма да повярвате, но аз съм дошла за среща с господин Хамър.

– Госпожице Лия, господин Хамър ви очаква. Аз съм изцяло на вашите услуги. Ще бъда до вас през цялото време преди и след срещата. Можете да разчитате на мене. По принцип всеки посетител се вписва в електронния журнал и е длъжен да носи магнитен безжичен идентификатор във всеки един момент от присъствието си в тази сграда...

Усети голямата му ръка на кръста си и нагоре, сякаш я подпря лопата. Насочваше я дискретно, но уверено. Довери му се. Топлината в отношението му бе искрена, или идеално оттренирана. Всъщност, нямаше значение.

– ... във всеки един момент от престоя в тази сграда, всеки един, било то служител или посетител, може да бъде визуализиран на екран. При нас сигурността е издигната в култ...

Не го слушаше. Просто вървеше. Стената пред тях се отвори. Безшумно и бързо летяха нагоре. Ново отваряне. Нова стена. Отваряне. Стена. Отваряне.

– Госпожице Лия, господин Хамър ви очаква! – Жената беше доста над средна възраст. Същата безупречност. Същият стил. Същото самообладание.

– Благодаря ви, госпожо!

Началникът на охраната свали „лопатата“ от гърба ѝ. Усмихна му се. Каза ѝ с очи: „тук съм“. Стената се разтвори и я пропусна.

– Е, Лия, да вярвам ли на очите си?

– Денис! Но ти си по халат!

– Да, а ти по дънки. О, извинявай, разбирам! След секунда, само след секунда...

– Не, не, моля те, стой! Не исках да кажа това. Исках да кажа „здравей“.

– Здравей, Лия, как си?
– Не знам, толкова е различно. Защо ме повика?
– Да седнем. Поне за малко.
– Благодаря, Денис. Джин! Без тоник. Повечко. И без лимон.
– Мъжко момиче си, Лия! Винаги съм го мислил. И извинявай, ако се повтарям. Наздраве!

Двете чаши, незабавно изпразнени, тракнаха по стъкления плот на масичката.

– Денис, защо ме повика?

– Ще бъда откровен. Виждаш ли, ние сме почти под покрива на сградата. На огромна височина. Тук е моята бърлога. Имам и къща в града, разбира се. Но тук, тук е мой дом. Леговище, ако искаш. Тук се чувствам сигурен и почти спокоен. Тук сякаш душата излиза извън тялото и обикаля наоколо. Горката! Имам всичко. Дори много повече от необходимото. В болницата, Лия, в болницата усетих нещо. Беше недоловимо. Недоловима. Отначало си отиваше. Започна да остава. За по-дълго. Аз бях търпелив. Не го насилвах. Не я насилвах. Разбра. Задържах се. Все по-дълго и по-дълго. Когато напусках проклетата стая, не пожела да дойде с мене. Може би се страхуваше. Може би не ми вярваше. Може би не можеше. Може би беше само там. И там трябваше да остане. Магията, Лия! Магията на твоето присъствие. Затова те поканих. Да видя дали съм се лъгал. Повярвай ми, не съм! Нито сега, нито когато и да било. Имах някои опасения. Но сега, сега виждам колко са били безпочвени. Колко съм бил глупав. Тя е тук, Лия! По-силна от всякога. Ти ми я върна. Благодаря ти! Тази бърлога има нужда от светлина. Благодаря ти, че я доведе. Благодаря ти!

„Ах, тези очи! Като тогава, същите! – мислеше трескаво Лия. – Наистина ли е искрен? Да?! Не знам. Но е спокоен. Вдъхновен. Невероятно! Невероятен!“

– Денис, Денис, какво говориш, на мене ли го казваш? – чу се да произнася. – Недей! Моля те, спри!

– Ти ме попита, аз ти отговорих.

– О, днес е ужасен ден, Денис!

– Днес е щастлив ден. Между другото, имаш страхотни дънки. Чудя се дали да не си купя и аз едни такива.

– Ще има да взимаш. Такива не се продават.

– Изработени по поръчка, нали! Поне, нещо подобно.

– Ще помисля какво мога да направя, но не ти обещавам.

– Лия?

– Да, Денис?

– Би ли останала тук? Завинаги?

– О, Денис! Разбира се! Много ще ми отива. Като кръпка от шаяк върху коприна. Какво бих могла да правя? Я, чакай да помисля! О, да! Бих могла да ти вея с ветрило. Можеш ли да седнеш по турски, Денис?

– Едва ли.

– Нищо, ще се научиш! Ще си сложиш чалма и потури, и елече, разбира се. Аз ще стоя отзад и ще размахвам едно голямо листо. Ще гоня мухите от висо-

чайшата ти глава.

– Действително има няколко мухи, които трябва да бъдат изгонени от главата ми. Отдавна са се загнездили вътре. Приемаш ли?

– Приемам да те напердаша, Денис!

– Не си и помисляй. Само да трепна и ще имаш работа с Гиганта.

– Вече имах. Много е мил.

– Нали! Малко хора го оценяват, обаче.

– Хората са толкова ограничени, Денис, особено в отношението си към гигантите. А твоя, направо да си го гушнеш и да му изпееш песничка за лека нощ.

– Лия, би ли започнала работа за мене?

– Не, Денис.

– Би ли приела да се виждаме от време на време? Би ли приела приятелството ми?

– Денис, нима не виждаш?

– Какво, Лия?

– Не може да искаш да стане нещо, което вече е станало. Аз ти вярвам. Дори и да ме излъжеш. Не е ли това, което наричаш приятелство? Нямам си друг. Нито приятел. Нито приятелка. Може, може би... Всъщност, само един. Един такъв, хартиен. Разбираш ли? Никак не ми е лесно. Можеш ли да повярваш, от висотата на твоята бърлога?

– Може би...

– Денис, кое е момичето при реката? От снимката!

– ...

– ...

– Трябва да беше Любовта.

– Тя ли беше?

– Да, Лия, тя.

– Боли ли те? Много ли те боли?

– Не. Никак. Заздравя. Безчувствено е като мазол.

– Съжалявам, Денис.

– Е, Лия, кой не съжалява за нещо. Чувствам се отпаднал. Моля те, вземи кутийката от масата. Един малък, скромен подарък. Като между приятели. Не я отваряй тук. Не ми отказвай. Госпожа Дженинкс ще ти обясни. Ще те видя ли отново?

– Разбира се, Денис! Бихме могли да хапнем пица.

– Чудесна идея. Благодаря ти, Лия. За всичко.

– Довиждане, Денис, пази се.

– И ти.

– Госпожо, господин Хамър... Толкова ми е неудобно. Даде ми тази кутийка и каза...

– Да, мила, господин Хамър ме предупреди.

Вероятно по волята на незнаен вълшебник парчето лед, което говореше с отработения, безизразно учтив глас на професионална секретарка се бе стопило. И от него, от остатъците му, или може би измежду тях и въпреки тях бе поникнало цвете. Не искаше да я нарани. Нито да ѝ се присмее. Нито да я огледа отгоре до долу и обратно и да прикрие присмехулно пламъче. Сякаш добрата стара леля бе дошла на гости.

„Какво ли не става в една бърлога“ – усмихна се наум Лия.

– Господин Хорн! – продължи секретарката, този път с игрив, меден гласец. – Бихте ли били така неимоверно любезен да придружите младата дама до A2116.

– Да, госпожо Дженинкс! – „изгука“ на свой ред Гиганта. – С удоволствие. Благодаря ви, госпожо Дженинкс. Приемете искрените ми почитания.

Ниско приведен, Силвестър Гиганта напусна стаята, следван от Лия.

– Старата кикимора е страхотна. Никой не знае откога е с господин Хамър и едва ли някой би попитал. А май няма и кого. Но тя е като майка-закрилница за нас, хората в низините на билдинга. Поема деветдесет процента от бурята Хамър, макар че и останалите десет са напълно достатъчни да ни издухат десет пъти по десет.

Непринуденото бърборене на невероятния Гигант действаше успокояващо и отпускащо. Лия не обръщаше внимание на многобройните преходи, асансьори, разтварящи се стени, контролни пунктове, видеокамери и какви ли не други чудесии, предназначени да бранят бърлогата на върховния повелител.

– Пристигнахме – информира Хорн. Насочи някаква светлинка към незабележимо панелче. Както повечето стени в този билдинг, и тази се отмести и влязоха в неголяма стая. Или по-скоро в някакъв гараж, защото единственото нещо вътре бе малка, сива, скромна кола. Лия не можеше да определи марката, но от предпазливост се въздържа да попита.

– „Мини-Хамър“, госпожице! – прогърмя гласът на Гиганта. – В кутиятата са ключът, дистанционното, резервното дистанционно, талонът и другите хартии. Подарък от господин Хамър. Лично аз бих предпочел „Джак-Хамър“.

– О, не! Абсурд! Не мога да приема кола! Вие за каква ме мислите?!

– Кой, аз ли?

– Не вие, разбира се! Как така ще ми подарява кола?!

– Кой, господин Хамър ли?

– Не се правете на утрепан! Изобщо, ама изобщо не ви отива! Вземете си шибаната кутийка и я върнете на...

Голямата ръка лежеше на рамото ѝ. Очите му я гледаха с укор. Някак тъжно. Молеха я да се успокои. Заговори:

– Госпожице Лия, за господин Хамър една кола не струва кой знае колко. И в никакъв случай повече от няколкото цветчета, които вече приехте. Можете да откажете, разбира се. Но, помислете! Не го обиждайте. Подаръкът е искрен и чистосърдечен. Ако не го приемете, ще огорчите един добър човек. Не ви мисля за каквато си мислите. То се вижда от километър. Просто приемете!

- Не, не мога! Абсурд!
- Моля ви, не ме измъчвайте. Кола като кола. Какво толкова!
- Точно така! Кола като кола. Каквато аз вече имам. Следователно тази ще ми е повече. А дори само за секунда да предположим, че приема, не означава ли това, че ще бъде зависима, че ще бъде длъжна на господин Хамър? Това ме безпокои ужасно.
- Нима съм ви толкова антипатичен?
- Не... Всъщност не знам... Не! Разбира се, че не!
- Дори и да съм ви неприятен, нима искате да ме унищожите?!
- Това пък какво значи?
- Значи, че ако се върна горе и кутийката е все още у мене, господин Хамър ще се поразгорещи и...
- Ами просто я забравете някъде!
- Сама знаете, че няма да стане. И аз, и госпожа Дженинкс, и още кой знае колко народ ще си изпати!...
- ...
- ...
- Добре, изнудвачо! С вас не може да се спори.
- Казана дума, хвърлен камък!
- Не е лоша. „Мини-Хамър“ ли казахте?
- Да. „Мини-Хамър“. Преди да потеглите, искам да ви кажа някои неща. Колата има гаранция за 360 000 мили. Колко мили изминавате годишно?
- Че откъде да знам. Отивам до клиниката и се връщам. Почти не пътувам извън града.
- Значи, не повече от 10 000. Това ще рече, че следващите тридесет и шест години не трябва да отваряте капака на мотора, не трябва да помпате гуми или да се интересувате за смяна на масло или нещо друго. Единственото задължително условие е да сипвате бензин. И когато решите, да минавате на автомивка. Цялата повърхност е покрита със специална антикорозионна боя.
- Гиганта извади от джоба си пирон и с усилие го прокара през предната лява врата. Нищо, абсолютно нищо! Никаква следа! Лия го погледна подозрително. Прокара ръка по идеално гладката повърхност.
- Нормално – сви рамене Силвестър Хорн, – в наши дни технологиите предлагат всякакви глезотии. Запомнете, ако някога се включи навигационната система, изпълнявайте стриктно и непрекословно нарежданията ѝ! Те ще са единствено за ваше добро. Запомнете, каквото и да се случи, където и да бъдете, не търсете помощ от никого! Възможно най-скоро и много вероятно още преди да сте разбрали, че имате проблем, наш екип ще ви посрещне! Не давайте на никого да разглежда колата или да ви помага за нещо, свързано с нея! Никога не отивайте в сервиз! Никога не разрешавайте да се извършва оглед!
- Това пък защо? – изненада се Лия.
- Елементарно! – избоботи Гиганта. – Ако по някакъв начин господин Хамър

разбере, че нещо от това, за което ви говорех, се е случило, нещастните ни глави ще се търкалят по коридорите на билдинга. Ще бъдем определени като мързеливци, леваци и кой знае още какви негодници. Няма ли поне малко милост в сърцето ви?

– Разбирам – Лия се усмихна заговорнически, – можете да разчитате на мене.

– На добър път! – пожела най-галантният измежду великаните. Както си му беше редът, една от стените се отвори.

– Ами старата ми кола? – сепна се Лия.

– Старата ли? Всъщност, докато бяхте при господин Хамър, аз я огледах. Отдавна мечтая за нещо подобно. Считам, че 35 000 долара е разумна цена? Надявам се да приемете?...

Избухването на Лия беше въпрос на стотни от секундата. Но кой би могъл да свари Гиганта неподготвен?

– Иначе главата ми ще се търкаля по дългите коридори на билдинга – гласът му бе изпълнен с престорен ужас и тиха носталгия по огромния плондир, закрепен върху раменете му. Очите придобиха отнесено изражение, вероятно следейки криволиците на кълбото по някой коридор с дължина на футболно игрище.

– О, толкова сте ужасни! Подарявам ви я! – изплака Лия и се намести в новото си возило. Завъртя ключа. Не се чу нищо. Завъртя отново. И пак нищо. Погледна към Гиганта. Той ѝ сочеше нещо върху арматурното табло. Колата работеше. Бе изписано съвсем ясно на екрана. Без какъвто и да е шум. Потегли.

– Седемстотин и двадесет конски сили! – настигна я гласът на Силвестър. – Внимавайте!

Сякаш бе яхнала пантера. „Типично за Денис! Малка и невзрачна, а всъщност дива и необуздана.“ През поредица от отварящи се стени се озова в нещо като вътрешен двор. Върху асфалта се визуализираха стрелки и надписи „Към изхода“. Докосна педала на газта. Абсолютно безшумно колата се стрелна напред. Стрелката сочеше 60 мили. Натисна рязко спирачката. Невидим приятел се погрижи спирането да бъде леко и комфортно.

– Трябва да внимавам с този звяр, с този „Мини-Хамър“! Ох, колко съм изморена. Съчувствам на всички от „Хамър Индъстри“.

Джоузеф О'Нийл паркира разнебитения пикап. Тръшна вратата. Впи злобен поглед в праисторическото возило. Дося му се, много му се дося, но не го ритна. „Мамка ти“ – процеди през зъби и се затътри към неугледна барака. Не беше заключена. Не заключваше. Кухнята разхвърляна, масата неразтребена, чиниите мръсни. Прах и пепел от цигари покриваха оскъдната мебелировка. Чешмата капеше. Звукът явно не беше от любимите на Джоузеф. Но колкото и да беше мръснишки, силата на погледа му не бе достатъчна да прекрати безобразието. Кап-кап-кап...

Отвори хладилника. Китайската манджа от времето на последния император ухаеше подозрително. Но бира, бира имаше! Колкото щеш. Студена. Обичаше студена бира. Извади една. Потното шише го зовеше. Споделяше нуждата му. Напъна капачката с пръст. Адамовата му ябълка заподскача. Изпоти се от напрежение и нетърпение. Гледаше алчно бутилката. Най-сетне измъкна проклетата капачка. Отпи. Усети течността в себе си. Като милувка. Замислен се почеса. Мозъчната дейност го изморяваше. И изнервяше. Вдигна отново бутилката. Преглъщаше жадно и нетърпеливо. Свърши. Остави я под прозореца. Върху купчината. Празни. Прашни. Еднооки. Взе следващата. Затътри се към стаята. Фотьойлът пое тежестта му с възмущение. Телевизорът забръмча. Кеч.

– Кечът е добре. Не е добре, че за всяка бира трябва да ставам. Не и ако преместя хладилника. Ще го преместя, мамка му и хладилник! – Очите му се наляха с кръв. Прииска му се да удари. Пръстите, свити в юмрук, изпукаха. Ах, как му се искаше да прасне някого по мутрата!

Джоузеф О'Нийл съзнаваше, че живее в един лош, много лош свят. Без да има какъвто и да е принос за това. Незаслужено! Невинен! Жертва на обстоятелствата. На сплетни и интриги. На неразбиране. Отиде до хладилника. Гушна две бири. Свлече се във фотьойла.

– Бирата е добре! За разлика от жените! Повлекани с повлекани!

Денят си отиваше. Прозорците на съседните къщи светваха един след друг. Из дворчетата щъкаха деца. По терасите изникваха масички. Долиташе смях. Един прозорец остана тъмен. Пердето, парцалът, използван за перде, гледаше тъжно през пращното стъкло. Стаята, сумрачна и недружелюбна, се огласяше от тихо похъркване. Вечерта обсипа небето с бели точки. Далечни. Тайнствени. Телевизорът изхърка. Спря. Пръстите се разтвориха. Шишето изтрополи върху голите дъски, поливайки ги с топла бира. Не казаха нищо.

— **А**лександър, не разбираш ли, че изнемогвам?! Децата растат! Нуждите им растат! Мизерната издръжка не стига за най-елементарните неща! Ти си човек без чувство за отговорност!

– Издръжката е толкова, колкото ти поиска. Много жени живеят прилично и с половината от тези пари. Относно децата, знаеш, винаги можеш да се откажеш от тях.

– Мръсник! Ти ме използваш! Посветих ти най-хубавите си години! Захвърли ме като мръсен парцал! Изгони ме! Остави ме на улицата! Без средства за съществуване! Ах, ако мама беше жива!

– Съжалявам, Глория. Не искам да се връщам назад.

– Трябва да ми изпратиш пари, незабавно! Сметката на Стиви в училище не е платена! Предупреждават ме, че ще го изключат!

– Сметката е платена, Глория. Ако те предупреждават, е станало недоразумение. Ще изясня нещата.

– Ах ти, негодник такъв! Или ми изпрати чек, или ще посегна на живота си! Да знаеш!

– Съжалявам, Глория. Постъпи както намериш за добре.

Дори не мигаше. Застинала бронзова статуя. Не мислеше. Не беше лесно, но Блуждаещия огън умееше и това. За да живееш, трябва да оцелееш. За да оцелееш, трябва да умееш. Много неща. Някои трудни. За да си начело, трябва да умееш много трудни неща. Бе начело на племето от двадесет години. Не мърдаше. Приклекнал, готов за скок. Незабавно. Мълниеносно. От това зависеше дали ще живее. Искаше да живее. Не се питаше защо. Повече от всичко искаше да живее. За да живееш, трябва да убиваш. За да убиваш, трябва да си убиец. Не всеки може да е убиец... Един убиец искаше да живее. Бе напрегнал всичките си сетива, за да живее. И днес. И може би нощта. Да доживее до утре.

Врагът бе коварен. И не по-малко търпелив. Дори повече. Кой ще победи? Кой ще убие? Кой ще бъде убит? Усещаше погледа му. Навсякъде върху себе си. По гърба. Върху главата. Гледаше го. Местеше очи. Разглеждаше го. Нагло. Беше силен. Много силен. Не можеше да разбере откъде го гледа. Нарочно избра тази поляна. Равна. Както бе приклекнал, тревата стигаше до очите му. Криеше го и му позволяваше да гледа. Наоколо нямаше никакви дървета. Нито храсти. И планината, в подножието на която бяха вигвамите на племето, бе далеч. Виждаше я. Бе много далеч. Другата, огромната планина, страшната, с вечно бялата шапка, бе още по-далеч. Трева. Навсякъде само трева. Дори змия да се промъкнеше между стъблата, щеше да я забележи. Дори мишка не би се скрила от орловия му взор. Но врагът бе успял. Гледаше го. Съвсем отблизо. Значи бе някъде тук. А той не го виждаше. Може би просто не беше достатъчно гладен. Но все някога щеше да е. И тогава, ако е толкова бърз, колкото и невидим, щеше да го връхлети, все така изневиделица, да впие зъбите си в гърлото му и да му отвори вратата към вечните ловни полета на Великия Дух. Нямаше да позволи това! Но как да избяга от този поглед? Толкова плътен и натрапчив. Изкушаваше се да махне с ръка и да го спипа. Да го стисне. Знаеше, че не бива. Гледаше го от няколко дни. Гледаше го и нощем...

... беше излязъл от вигвама. Взираше се в мрака на безлунната нощ. Молеше Великия Дух да бъде милостив към него. Да го вдъхновява както досега. Да му посочи верния път през живота. През жестокия, през безценния, през единствения, през така крехкия живот. Тогава го усети за пръв път. Гледаше го. Нито с любопитство. Нито с изненада. Изучаваше го. Сякаш бе гол. Не можа да се отърве. И ето, идваше, когато си пожелаеше. И денем, и нощем. Гледаше. Без да мига. После си отиваше. За да се върне. Когато си поиска. Не помогнаха заклинанията. Нито билките. Нито танцът около магическия кол в средата на селото. Нито жертвоприношението. Просто го гледаше...

... затова дойде тук. Да се изправят един срещу друг. И каквото сабя покаже.

Уви! Единият не искаше да напада, другият не можеше.

Погледът си отиде. Блуждаещия огън не помръдна. Още час или може би два. Раздвижи схванатите си крайници. Изправи се. Тръгна към селото. Нима Великия Дух бе недоволен? Нима го бе обидил? Знаеше, че не е така. Тогава?...

— Създания на мрака, слуги на великия наш господар, Негатив Сатанински! Събрали сме се да почетем паметта на нашите другари, загинали като герои в служба на господаря ни. И Кривороги, и Опашати, бяха стари и изключително злонамерени дяволи. Вредите, които са нанесли на неверниците са неизброими. Светлината, която са затъмнили и опорочили, е повече отколкото една звезда може да изплюе за цяла година. Дори тук, в условията на великия черен експеримент, те бяха пример за всички нас. Заблуждаваха, лъжеха, мамеха. Казаните им винаги бяха пълни с кипящ катран. А воплите на туй що сваряваха галеха щръкналите ни уши. Утвърждаваха властта на великия Негатив. Но нелепа случайност ги отне. Нека почиват в мрак! Нека ги почетем с по чаша сярка и да се връщаме на работа! Да мъстим за нашите събратя! До последна капка жлъч!

Ораторът се прозя. Изплю се върху символичните останки на героически загиналите. Размаза с копито. Помаха равнодушно с опашка и се присъедини към група млади дяволи, очевидно впечатлени от речта му.

— Така е, момчета, борбата взима най-добрите!

— Уважаеми душегубецо, да бъде вечен мрак в душата ти, познаваше ли лично загиналите?

— Разбира се, момчето ми! Тук съм старши дявол от цяла вечност. Що народ се е сварил в казана ми.

— Душегубецо, душегубецо, може ли да ни разкажеш повече за това, което правим тук? Толкова е тайнствено и загадъчно!

— Действително, нашата работа тук е уникална! Ние сме тайното оръжие на Негатив. Неговият кинжал на отмъщението. Забит дълбоко между ребрата на... по-добре да не Му споменавам името.

— Но какво всъщност правим?

— Е, момчета! Дайте ми и вашите чаши сярка и мисля, че ще мога да ви разкажа това-онова.

— Разбира се, разбира се, заповядай! Дано се задавиш! Да ти приседне дано!

— И на вас да ви приседне, момчета, час по-скоро! И така, когато най-Нечестивият от нечестивите създал човешките същества, Негатив вече бил на своя пост. Още щом се пръкнало нечестивото Му творение, щом запърхало гадно и голо в селенията Му, Негатив хвърлил мрежата си. Оплел го и никога не го изпуснал. Това, което Онзи смятал за венец на творението, се превърнало в Негово най-голямо разочарование. Не без помощта на Негатив, разбира се! Но Нечестивеца е инат. И не се отказва от изчадието Си. Хаби Се да го поддържа, да му вдъхва енергия, да се опитва да го отклони от пътя на злото. Напразни са

усилията Му! Напразни!

– Но, Душегубецо, как е успял Негатив да отклони хората от Създателя им?

– Безкрайна е гадостта на Негатив! Да, човекът е Божие създание! Но когато е сам! Винаги, когато е сам, човекът е хрисим, сеща се за Бог, почита Го, спазва каноните Му. Дори Негатив не би могъл да отклони отделния човек от единението му със Създателя! Но да сте виждали някъде някой от тях да съществува сам?! Отделно от другите?!

– Май не! Наистина никъде и никога не сме виждали такова нещо!

– Ха-ха-ха, видяхте ли, изчадия сатанински! Ето тук е гениалността на великия ни господар. Толкова елементарно! Толкова гениално! Човекът, Божието подобие, за разлика от Създателя си, не може да съществува сам. Дори само двама да са, освен недосегаемото отношение Бог:човек възниква и релация човек:човек. Която по същество е Бог:Бог. Или по-точно казано един Бог:друг Бог. Ха-ха-ха, дори Негатив няма претенции да е бог! Следователно отношението е дълбоко порочно и без намесата на господаря. И дори Онзи, да не Му споменавам името, се легитимира като Единосъщ. Триединен и Единосъщ! Ето го парадокса, уважаеми колеги! Ето го! Здраве му кажи, ако не е парадокс! Той Се е насадил на собствените Си яйца! И, разбира се, Негатив незабавно Му се притекъл на помощ. Вездесъщият Негатив! Веднага е надушил мършата! И така, още когато са се събрали първите двама, Негатив е забил ножа на Онзи. Били мъж и жена, и всички човеци знаят какви са ги свършили. Естествено, те много обичат да преиначават и украсяват. С две думи, Негатив е стимулирал порочното отношение човек:човек. Налице е била елементарна парадоксална релация, от която се е отделил един квант чернота. Нищожно, нали! Но колко са хората днес?! Милиарди! Във всеки един момент се отделят милиарди кванти чернота. Потоци *вредин*. Които ние улавяме в нашите инсталации. Които вие дестилирате и пренасяте. Ден и нощ. Това е най-големият дар за Негатив! Той черпи енергия директно от Противника си. Висококалорична! Ужасно черна! Идеална! Хората, които са свършени мошеници, твърдят, че злото и лошото се причиняват от нас, дяволите. От таласъмните, караконджулите, вампирите и другите мили създания на мрака. Това е абсолютно невярно! Не нашият произход е сбъркан! Не ние създаваме злото! Ние само го събираме. Напълно естествено е, когато урожайт е богат и кофите пълни, а носачите млади и неопитни като вас, да се получи разлив, който неминуемо се материализира и нахвърля върху човеците. Тогава те ни кълнат. Злословят по наш адрес. Призовават Създателя си да ни унищожи. Но, запомнете! Ние нямаме никаква вина. Просто събираме тяхната гадост. Тяхната жлъч. С нас или без нас тя съществува. Естествено, Негатив не пропуска възможност да я стимулира, но какво лошо има в това?! Всеки се бори за място в Света.

– Душегубецо, а вярно ли е, че Господ е създал Света, а следователно и нас?

– Е, момчета, на работа, на работа! Знаете, че нормата ни е удвоена. Негатив има нужда от допълнителна енергия. Някакъв негов злощастен слуга е постра-

дал, вероломно нападнат от нечестивка. Но безкрайна е милостта на господаря ни! Защото го е възстановил за нови гадни дела. Само че му трябва енергия! Много енергия, изчадия! На работа, на работа!

— **У**важаеми колеги, знаете при какви нечовешки условия сме ситуирани. Съществуването на този интернат се дължи само на добрата ни воля, на волята ни да сме в услуга на обществото. Нито заплащането, нито условията отговарят на квалификацията и възможностите ни. Държавата нехае за младите нехранимайковци, прехвърляйки огромната си отговорност върху нас. Всеки един от скъпите ни питомци е бъдещ престъпник. Без изключение! И само благодарение на нашата намеса, обществото има възможност да изпита гения на сбърканата им същност малко по-късно. Отсрочка, която ние с пот и лишение осигуряваме. Съгласни ли сте с мене?

— Разбира се, господин директор!

— Безусловно!

— Прав сте. Както винаги!

— На никого не му пука за нас!

— Е, добре! Но мъдрите ни началници са на друго мнение. Чували сте за правата на сульо и пульо! Тази сутрин получих официално съобщение, с което ме уведомяват, че след две седмици, считано от датата на получаване, нарочна комисия ще направи инспекция на дейността ни. С тях ще бъдат и потенциални спонсори, които биха желали да осъществят по-плътен контакт с някоя от групите. Чака ни работа, колеги! Малките бандити са изцяло на ваше разположение. Имате десет дни всичко да е излъскано, изпрано, освежено. Обърнете внимание на градинките, на контейнерите за боклук. На всичко. Всичко трябва да бъде изрядно! И последно, коя група да представим на уважаемите спонсори?

— В никакъв случай големите, господин директор! Наглите им мутри едва ли ще зарадват спонсорите.

— И малките не стават. Може да изгърсят някоя глупост. Случвало се е и преди.

— Добре, господа. Значи някоя от средните. Коя? Искам да уточним още сега.

— Може би „А“. Имат най-висок успех.

— Нека бъде „А“! Огледайте ги. Сменете каквото е възможно! Подстрижете ги! Зашийте им дупките! Въобще, приведете ги в човешки вид! Трябва да се справим. Надявам се после да ни оставят на мира. Благодаря ви, колеги!

След като и последният гръб изчезна от другата страна на вратата, господин директорът заключи и се отпусна уморено в креслото. Отключи сейфа. Измъкна преполовена бутилка „Джак Даниълс“. Надигна я. Очите му се насълзиха. Системата беше жестока, стресът ежедневен. Излегна се на дивана за гости и си пожела спокоен следобеден антистрес.

— **П**атрик, може ли за малко?

— Кажи бе, фъстък!

— Не ми е работа, но се говори, че излизаш нощем.

— Е, и?

— Нищо, просто реших да те предупредя. Нали знаеш, приятел в нужда се познава.

Стратега говореше монотонно и незаинтересовано. Дори успя да се прозее. Обърна се и нехайно пое към спалния корпус. Изведнъж в главата му изригна вулкан и съзнанието му се разлетя. Чембер! Патрик беше известен с убийствени-те си чембери, а той бе имал глупостта да му обърне гръб! Непростимо!

— Я, почакай, пиленце! — големият говореше през зъби, небрежно и лениво, но очите му святкаха заплашително. — Кой казваш, че говори?

— Нали знаеш — Стратега изпитваше непреодолимо желание да се хване за удареното място — някой подметне, друг допълни.

— Един чембер не ти е достатъчен, а?

— Чакай, Патрик! Аз само те предупредих. Не е честно.

— Ей, малкият, ти да не падаш от небето, а?

— Е, добре! Осмицата ви е видял. Нали знаеш, ние с него сме комбина.

— Осмицата ли? Имаш предвид, Изрода!

— Имам предвид Осмицата! Той ми е приятел и те съветвам да не го обиждаш. Не е нито кретен, нито изрод.

— Така ли ме съветваш? — Големият не се сдържа и перна събеседника си през устата.

— Е, Патрик, който търси, намира! — отговори с достойнство Стратега.

Обърна се. С мъка съдържаните сълзи рухнаха от очите му. Устата му кървеше. „Трудно се говори с големите“ — размишляваше невръстният аналитик. Но ходът, отчаяният ход с Осмицата, успя. Усмихна се. Патрик и групата му щяха да ровят надълбоко. Но той се бе подготвил. Първите акорди от интродукцията на операция „Доминант“ зазвучаха в ушите на Стратега.

— **З**дравей, Ли! Бързаш ли?

— Не, доктор Оливо. Тъкмо си тръгвах. Смяната ми свърши. Не беше от най-приятните. Имам и да уча. Но всъщност, нямам нищо спешно.

— Честито! Не бях виждал такава кола. Европейска ли е?

— О, доктор Оливо, благодаря. Много сте любезен. Ако ще ме разпитвате, кабинетът ви е идеален за това, не смятате ли? Или може би е зает?

— Не! Разбира се, че не! Заповядай. И аз тъкмо си тръгвах. Искаш ли да изпием по нещо? Някъде наблизо?

— Май не. Толкова съм уморена.

— Е, заповядай тогава. — Доктор Оливо разтвори припряно вратата на кабинета и стори път на гостенката. — Сядай! Та какво казваш за колата? Откъде я

намери? Изглежда чисто нова?

– Нова-новеничка. Всъщност, няма да повярваш! Подарък ми е! Познай от кого?

– Не може да бъде! Да не би да имаш предвид господин Хамър?

– Че кого друг!

– Да-а-а-а... Класата си е класа. На нас ни остава само да дишаме прахта на откачения чаровник.

– Александър! Какво искаш да кажеш?

– Нищо. Просто си помислих, че такъв подарък е далеч над моите възможности. Не мога да се сравнявам с него, нали, Лия?

– Да, Александър. Ти не можеш да се сравняваш с него. Нито той с тебе. Абсолютно различни сте. А, ти, ти какво би ми подарил?

– Не зная. Може би... коте. Обичаш ли котета?

– О, Александър! Приемам предложението ти! Да отидем да гаврътнем по един джин!

– Знаеш ли, не ми се ходи. Отпуснах се някак. Толкова си млада. А аз, аз почти съм старец.

– Александър, та ти си бил скрит талант! Внимание, внимание! В ролята на прелъстения и изоставен млад и многообещаващ хирург ще видите носителя на наградата „Хрън-мрън“ Александър Мрън Оливо Дрън! – Лия беше свила ръце пред устата си и тръбеше на висок глас. Изведнъж се намръщи. Разкърши рамене. Протегна ръка и започна да се драпа по гърба. Не достигаше.

– Виж се, виж се! – не ѝ остана дълъжен докторът. – На мене се присмиваш, а ти се чешеш като крастава жаба.

– А ти пък си един кавалер! Не би ли помогнал все пак!

– Да повикам бърза помощ...

Беше застанал зад нея. Дъхът му погали ухото ѝ. Пръстите – нещо и деликатно разтриваха, точно където, каквото и както трябва.

– Има изгледи да се справиш! Продължавай! – изкомандва Лия. – По-надолу! Надолу! Още надолу!

Александър допря лице до косата ѝ. Вдъхна. Затвори очи. Пръстите му станаха настойчиви. Долови дишането на Лия. Учестено. Обърна я към себе си. Погледна я в очите. Усмиваше му се. Толкова млада. Невинна. Би ли могъл? Би ли посмял? Върховете на пръстите му допряха бузата ѝ. Почти до окото. Погали я.

– Доктор Оливо, доктор Оливо! – вратата се отвори с трясък и пропусна устремното тяло на Старшата.

Лия се извърна към прозореца. Страните ѝ горяха. Искаше, ах как искаше, да впие пръсти в гущата на това недоразумение от женски род! Би я удушила без да се замисли. „Не ѝ е за първи път, дали не е нарочно“ – трескаво размишляваше момичето.

– Спешен случай, докторе! Току-що го докараха! Жестока, жестока катастрофа! Неузнаваем е!

Настана тишина. Лия се обърна. В стаята нямаше никого.

— Ребека, Ребека, толкова си красива! Винаги съм искал да ти го кажа, но все не намирах думи! Не се решавах!
— О, Давид, благодаря ти, много си мил! Но толкова бързам! Чао, Давид!
— Ребека...

Черна, по-черна от мрака на Космоса, по-вulgарна от речника на измамена проститутка, по-отчайваща от безнадеждно болен, Черната дупка обитаваше абсолютно неизвестно място. Никой, имал нещастieto да мине наблизко, не бе оцелял. Никой, който я бе съзрял, не бе имал възможността да сподели ужаса от видяното. Масата ѝ бе огромна. Гравитацията – чудовищна. Не подбираше. Прашинка или звезда, протон или галактика, натъпкваше в бездънния си търбух. Задушаваше ги с наслада. На този, на онзи, или на който и да било свят нямаше създаване или творение, способно да ѝ противостои. Тя го съзнаваше. Изпитваше пренебрежение към всичко и всички. Бавно и неумолимо изкривяваше пространството. Огъваше го около себе си. Деформираше измеренията. Изопачаваше ограничителните вектори. Кой, кога и как я беше създал не се знаеше. Знаеше се, че я има. Като отрицание на съществуването. Като заплаха. Незрима и неотменима. Реална. Абсолютно реална.

Абсолютно реална – това беше проблемът ѝ. За който знаеше само тя. Единствено тя. И всеки погълнат. Черната дебелана бе къс материя. Неуместно! Но точно! Нагъваше, нагъваше, нагъваше. Дебелееше. И нищо повече. Неудовлетворена и незадоволена, тя можеше само да лапа. А това не отговаряше на представата ѝ за самата нея. Затова, когато го видя... кльощав, по скоро хилав, изпосталял и изпокъсан, направо дрипав, праметнал мазна, опърпана торба, с една дума пълно нищо, въздух под налягане, но зъл, непостижимо зъл! Лош, нагъл и нахакан! И най-важното, дух, нетленен, носител на великото тайнство! Дух, пълна противоположност на простото натрупване на много частици, тя се замисли. Не го погълна. Не го смаза. Подчини му се. Очарована от козята му брадичка и лукави очички, му се отдаде. Но избраникът ѝ нямаше сили. Дори да я ошипе. „Ех, мъже, мъже“ – помисли си дебеланата. Гушна го през хилавите колене и щръкнали лопатки и завря огромното си черно виме в перверзната му уста. Мечтата на нейния живот това и чакаше. Захапа и засмука. Засмука и задърпа. Сякаш за последно. Малко ли, много ли смука, но когато отдели устни от зърното ѝ, дебеланата ахна. Къде беше прошлякът, над когото се бе смилила? Къде бе мазният оръфляк? В небитието, къде другаде! Пред нея стоеше охранен и самовлюбен, млад и порочен, и зъл, непостижимо зъл, принцът на нейните мечти.

— Любими! – изгука Дупката.
— Внимавай, дърто, да не ме изцапаш! – сопна се принцът.
— Но, скъпи! – възпротиви се тя.
— Марш в кухнята! – изрева господарят на сънищата ѝ.
— Да, скъпи. Както заповядаш.

Принцът изтри обувки в сватбената ѝ рокля, плесна я по задника и най-нахално се загледа в една млада, току-що изгряваща звезда. Черната го погледна с насълзени очи. Той се изплю демонстративно, многозначително погали противната си козя брадичка и рече:

– Викай ми Негатив.

– Да, Господарю! – отвърна дебеланата и се шмугна в кухнята. Сред запръжките, миризмата на развалено олио, оглозганите остатъци от вечерята му, сред мръсните чинии и загорели тигани. Видя с периферното си зрение, че Негатив се готви да излиза.

– Да дойда и аз...

– Как ли пък не – измърмори ехидно съпругът ѝ. Тресна вратата и превъртя ключа. Измамена и изоставена, ненужна и по-самотна от всякога, черната глупачка седна до печката и безутешно зариде. Душевното терзание, разбира се, ни най-малко не се отрази на прекрасния ѝ апетит.

— **Д**обре дошли... след като всички сте вътре.

– Добре заварил, Господарю. Не е ли малко тъмно?

– Тъмно ли, Бехар? А защо ти е светлина?

– За да се виждаме, Господарю.

– Разумно. Логично. Кажи ми, Бехар, по какъв начин за най-първи път си разбрал за съществуването на Господ?

– Не знам, Господарю. Господ е Нещо, което е в нас. Което винаги е било в нас.

– Без съмнение, но как за пръв път си разбрал, че Той е винаги в тебе.

– Ами не знам. Сигурно съм видял нещо.

– Но нима си съзнавал какво виждаш?

– Не знам. Просто не знам. Толкова ли е важно?

– Не. Не е важно. Но за първи път си разбрал за Господ чрез ушите си. Чул си. Гледането не е най-важно. И не затова сте дошли... Дошли сте да чуете, нали?

– Така е, стари Господарю. Имаме спор. Помогни ни да го разрешим. Има такова правило.

– И какво толкова не можете да разделите, Господарю?

– Имаме противоречие за бъдещето на световните финанси. Контролът ни върху хода на глобалния паричен поток не е такъв, какъвто ни се иска. Чувствам, че има стремеж за преодоляване опека на Съвета.

– Баницата е голяма, има за всички.

– Така е, стари Господарю, но те са лакоми. Искат повече, отколкото могат да преглътнат.

– А ти, ти нещо различно ли искаш?

– Аз имам сили да се справя! Но след като сме тук, ще се радвам да получа съвета ти!

– Попитайте Кристалите, те ще ви отговорят.
– Но, Господарю, те не ни отговарят!
– Този път ще ви отговорят, Бехар.
– Моля те, Господарю, ти единствен знаеш за Кристалите! Сподели с нас! Позволи ни да чуем! Не го отнасяй със себе си!

– Добре. Имате право да знаете. Слушайте! От втора книга Моисеева е:
„И когато Бог престана да говори с Моисея на планината Синай, даде му две плочи на откровението, каменни плочи, написани с Божи пръст...”

Тогаваша Моисей се обърна и слезе от планината; в ръцете му бяха двете каменни плочи на откровението, написани от двете страни: и на едната, и на другата страна бе писано:

плочите бяха дело Божие, и писмото, издълбано на плочите, беше Божие писмо.“

Това е то, Откровението. Изгубените инструкции за управление на Кристалите. Бог се е колебаел. Дал е на Моисей инструкциите и е разпространил знание за това. Дал е на Моисей Кристалите, но го е запазил в тайна. След случката със златния телец е прибрал Откровението, за което се е знаело, и е оставил Кристалите, за които не се е знаело. Причинили сме си по-малкото зло. Бог е бил милостив. Инструкциите без Кристалите са непотребни. Кристалите, макар и без инструкции, са безценни. Макар и неуправляеми, те индикират. Макар и лишени от възможността да променяме чрез тях, имаме възможността да знаем какво ни очаква и така да се предпазваме от лошото и да приветстваме доброто. Бог се е убедил, че ще злоупотребим със силата на Кристалите. Че сме млади и неразумни да ги използваме по предназначение. Затова е скрил Откровението. Но знайте, че когато му дойде времето, то ще бъде намерено. И Кристалите ще заживеят нов живот. И хората ще бъдат честити. Но знайте, това време е далече. Толкова далече, че няма смисъл да научавате подробности. Просто знайте. Защото предопределено е откритието да дойде по линията на Съвета. Ваше задължение е да опазите Съвета. Още хиляди години ще има нужда от него. Ти, Бехар, говори по-малко. Подчини се на Господаря си, защото такава е Волята Божия. Ти, Господарю, мисли повече. Не само с главата си. Приеми Кристалите и ги уважавай. Те са от Бога. От ръцете Му са предадени в човешки ръце. Вярвай в тях и ще ти отговорят. И помнете, винаги помнете, Съвета трябва да оцелее. Бъдете единни. Бъдете умни. Това е предопределението ви. Противното ще бъде непростим грях. Майната ѝ на финансовата система. Тя е преходна. Ненужно усложнена и порочна по дефиниция. Започнала в безизвестен и безличен момент, ще свърши в друг един такъв. Без да остави следа. Без да допринесе за духовното израстване на хората. Вие сте отговорни пред Бог. Вие сте връзката Му с човечеството. Вие сте, които трябва да съхраните тази връзка. Това е вашата задача. Не се втрещявайте в дървото, колкото и колосално да е то. Гледайте гората. Гледайте небето. И Кристалите. Бъдете честни и открити с тях. За да ви уважават. А сега ме оставете. Повече няма да се видим. Живейте в Мир.

Глупачката, която все остава с празни ръце“. Да, чудесно заглавие. Точно за случая. Представете ли си, скъпи читатели, които аз изобщо не познавам, в нашата клиника работи доктор Александър! Стар познат за мене и дневника. Но вие, ако не сте чели подред, ако сте прескачали, с една дума, ако сте били небрежни или просто разсеяни, сте изпуснали да се запознаете с него. Не се отчайвайте! Не разлиствайте по-старите записи! Аз ще ви го представя. Ей сегичка.

И така, доктор Оливо е много готин. Направо сладурче. И много хлъзгав. Тъкмо го сбарам насаме и хоп-хоп, скок-подскок, айде – няма го. Може би аз пипам хлабаво? Най-вероятно, да. Истината е, че ми харесва. Понякога го сънувам. От него лъха някакъв трагизъм, нещо от рода на „въпреки ужасното страдание, което животът ми причинява, аз не се отказвам да го живея. Ще стигна до края и там уморено ще склоня глава на някой камък, покрит с мъх, до някое тихо поточе, ще гледам облаци, тихо ще затворя очи...“ и някак-ви такива неща. Аз бих могла да му предложа и друг вариант: „ще стигна до края, и там, за най-голяма изненада, ще ме чака прекрасна девойка. Ще ми се струва толкова позната, толкова близка. Ще склоня глава в нейния скют и ще гледам само, само нея. И най-сетне ще взема да я целуна. Защото аз изобщо не се сещам, защото просто съм си такъв, а тя вече почва да губи търпение, а аз, дръвникът, нехая”.

Добре, скъпи дневнико, край на майтапите! Пиша ясно и кратко! Александър Оливо ми харесва. Не просто харесва. И не просто привлича. Това е човекът, на когото бих се отдала. Толкова е вълнуващо. Е, Лия, предлагам ва банк! Дадено, Лия!

Забележително, човек може да говори със себе си! Сама си пиша, сама си отговарям. Ще се разберем някак, няма съмнение.

Ходих със Сузи и нейната тайфа на дискотека. Беше чудесно. Развихрихме се както едно време. Пол явно ме харесва. Симпатичен е. И най-важното, не е агресивен. За разлика от Ерик. Ерик е просто невъзможен. Един танц и се чувствам изнасилена. Мисли се за неотразим. Дали намеренията на Стюърд спрямо Сузи са сериозни? Нужна е яка фантазия, за да си ги представям като семейство. Но тя е толкова влюбена! Горката! Горките ние! Толкова сме романтични, а после се оказва, че сме били паткави.

Колата, която ми подари Денис, е невероятна! Истински Хамър! Мъничка, мъничка, а всъщност звяр. Ще я нарека Глория. Подходящо име за една пантера. Как бих могла да забравя физиономията в оня Шевролет? Момчета, момчета, млади сте! Млади и зелени! Само дете много се пъчите. Все пак трябва да внимавам. Но, от друга страна, каквото и да стане, просто се обаждам на добричкия великан и той от страх главата му да не се търкаля насам-натам, просто идва и я оправя. „И никъде да не ходиш, и на никого да не казваш...“ Добре де, няма!

Денис е изключителен! Благодаря ти, Боже Господи мой, че ми позволи да

познавам господин Хамър! Може би в някой предишен живот сме били мъж и жена? А в някой още по-предишен аз съм му била майка, а той мой единствен син. И сигурно още преди това сме били близнаци. И сме загинали в страшен катаклизъм, хванати ръка за ръка. И ето, сега, в този живот се срещаме отново. И всичко излиза наяве. Без колебание ще напиша, че го обичам. Едва ли са много хората, между които съществува такава любов. Любов-обреченост, любов-отдаденост, любов-жертвоготовност, любов-светлина. Именно светлина! Той ме озарява! И аз него! Погледна ме точно както нея, Любовта. О, Денис, Денис, колко по-просто би било, ако не те бях срещнала! Да беше например на горния етаж на клиниката. Странно, винаги ми е било странно! С диагноза, каквато вероятно има, не би трябвало да е на нашия етаж. Всъщност той си е странен и всичко, свързано с него е странно.

Толкова ми е приятно. И тихо. И спокойно. И малко тъжно. Привечер е. Вятърът си играе с листата. На въртележка. Едно листо се удари в прозореца...

Едно листо, едно листо.

Живее в този свят.

Танцува и се весели.

Не става! Трябва да е с малко думи, да има рима. И най-вече дълбочина. Чувството трябва да блика. Е, дневнико, ще ми помогнеш ли? Толкова ми се иска да напиша стихотворение. Но хубаво. Само едно, но хубаво. Да се огледам в него. Може да е нещо за Света, или за Любовта. Нещо тъжно. Или поема...

Поема за стиховете! Как ли са възникнали? Как са били родени?

В началото са били първобитните хора. Те са мучали и ръмжали. После сигурно са въвели някакви прости думи – месо, вода, внимавай, мамка ти. И някога, много, много след това когато съществуването им не е било просто борба за оцеляване, когато са почнали да обръщат внимание на едни такива странни и неясни неща, едни такива неизразими с простите, вече добре познати думи, когато са имали възможност да се усамотяват, за да отговорят на този неясен зов, когато са отправяли поглед с онези, другите очи, когато, вероятно безкрайно учудени, са успявали да прекратят в чудния друг свят, който уж е същият, но не е, тогава се е случило чудото. Едно от многото. Неповторимото. И в нечие събудено съзнание са се занизали дума след дума, строфа след строфа. В съзнанието на първия поет. Другите са го гледали учудено. А той вероятно е гледал само към нея. Защото те са били за нея! Тя, глупачката, тя сигурно е заплакала. Първите сълзи от щастие са се стичали по бузите ѝ. Тупвали са на земята – зрънца планински кристал. А после нейният любим е загинал. В битка. Защото не е могъл да борава с каменния чук, така както се е изисквало от дивото тъмно време. Можел е да пише стихове, но не и да се брани. И по нейните бузи отново се затъркаляли сълзи. На болка. На мъка. На тъга. Да! Така е било! Така! Нека опитам, усещам го:

*Родили са се стиховете в сълзи,
избликнали от нечий очи,
в нечий очи многострадални,
сълзи жални...*

Не, не става! Избяга! Изпуснах го! Дали ще се върне? А, дневнико?

Кой би могъл да знае! Да, прав си. Ще си нося с мене лист и химикалка. И щом дойде, ще го запиша. Толкова е недоловимо. Изпусна ли мига, край! Никога няма да се върне! Или поне, същото. Е, пожелай ми успех! А като си помисля, че имам да уча по тъпите финанси. Май обаче няма да е днеска, а, какво ще кажеш? Трябва, не трябва, това е!

— **К**ажи!

— Оня, малкия, нали го знаеш, дето си вре носа навсякъде!

— Кой бе, Стратега, ли?

— Същият!

— Е?

— Сдушил се е с Кретена!

— Айде, бе?! Те от една група ли са?

— От една. Разпитах наш`те хора. Малкият дори се преместил да спи до него.

— Айде, бе, до Изрода ли?! И к`во?!

— Може да ни размътят водата!

— Как?

— Видели са ни да прескачаме.

— Стига, бе! Искат ли нещо?!

— Засега не. Но нали се сещаш?

— Не вярвам! Кретенът не се интересува от нищо!

— И от това ли?!

— Прав си! Мамка му и идиот!

— А даже и кретенът да не се интересува, малкият ще рови до дупка!

— Да го утрепем?

— Бива! Всъщност не знам. Да не се размърди?

— Ще смърди, ще смърди, па ще мине!

— Дай да изчакаме! Но бъди нащрек! Цялата работа е много шибана! И кретенът е шибан! И малкият е шибан! И работата е шибана!

— Майната им, ще се оправим!

— **Л**ия, сестра Лия, радвам се да ви видя. Съжалявам за... за тогава...

— Доктор Оливо, бих ли могла да ви видя за малко в кабинета си?

— Но, сестра, не ми е известно да имате кабинет!

- Толкова по-зле, докторе.
- Нещо сериозно ли е?
- Изключително, докторе, съжалявам!
- Но какво се е случило?
- Постъпило е оплакване срещу вас.
- Оплакване! Срещу мене?
- От един пациент, по-скоро пациентка.
- Не може да бъде!
- Съжалявам. Правилникът е категоричен. Знаете, нали?
- И какво е оплакването?
- Грубо отношение, неточна диагноза, страх от поемане на отговорност. Както обикновено.
- И в коя стая е пациентката?
- Пациентката, докторе, е била във вашия кабинет!
- В моя к-к-кабинет?
- Да, докторе! Всичко се е случило във вашия кабинет. Има и свидетели.
- Свидетели?!
- Старшата, докторе, тоест госпожа старшата сестра.
- Ах, ти, пакостнице! Мисля, че се сещам за случая!
- Крайно време беше, докторе.
- Действително, тежка клинична картина.
- Коя, вашата ли?
- Не, вашата.
- Вижте, докторе, сега съм много заета, но до обяд ще очаквам пълен доклад по случая и последствията, които съгласно правилника, ще трябва да понесе виновникът.
- Да, сестро. Разбира се, сестро. Ще бъде изпълнено, сестро. Точно както се разпоредихте.
- Действайте, докторе!

Нпротивно на очакванията му, срещата с хората протече нормално. Не го видяха, а гласът му – ясният, нетърпящ възражение, добре познатият им глас, ги тласна в руслото на подчинението. Трябваше да им говори. Да им вдъхне надежда. Действително, Съвета губеше позиции. Не успяваше да следва шеметния ход на развитието. Би могъл да се превърне в тежест. В спирачка. Нововъведенията бяха навсякъде. Не трябваше да стават толкова бързо. Неконтролируемият растеж би могъл да причини пороци в кристалната решетка на Човешкото. Но нима той бе успял?! Да ги спре?! Да ги задържи, да! Но да ги спре?... Борбата беше навсякъде. На един фронт печелиш. На друг – губиш. Бе спечелил. И загубил. Победата му беше епохална. Загубите безчет. Войната продължаваше. И той все още бе войник. Макар и в тила. Но всеки, всеки бе

длъжен да помага. С каквото може. Докато може. Затова не го освобождавах. Можеше да даде още. Ако потрябва. Беше се отпуснал. Сбърка. Да, искаше, ужасно много искаше да напусне този свят. Но трябваше да остане. Бе ветеран. И ще остане такъв – най-опитният. Трябва! Въпреки умората. Въпреки разочарованието. Въпреки! Безрадостна перспектива, но нима не бе свикнал? Нима целият му живот не бе протекъл така? И за това!

Облегна се на стола. Отвори прозореца. Не бързаше. Пред него фучеше. Съскаше. Сиво. Невзрачно. Необятно. Небитието! Започна да фокусира. Полека, полека. Летеше! Със страшна скорост приближаваше земя. Под остър тъгъл. Планината изпълни цялото му зрително поле. Спокойно се насочи. Спря. Разтвори се. Намести гледката по височина. Потърси. Видя го. Дебнеше. Стадо сърни или антилопи пасеше на полянката. Той, застанал зад дебел дънер, по вятъра, ги наблюдаваше. Напрегнат. Изпънат. Концентриран. Не беше сам. Още няколко мъже, почти голи, бяха заобиколили животните. Затваряха кръга. Очите им блестяха. Вечната игра. Някой ще умре, за да живее някой друг. Обикновено по-слабият умира повече. В каквото и да вярваш, както и да се самоопределяш или асоциираш, ако си слаб, ще бъдеш изяден. И тук. И на небето. И в преизподнята. Универсален закон. Двамата, които бяха най-далече, изскочиха от прикритията и с бесни викове се нахвърлиха към сърните. Без да губят секунда, с наострени уши, но за съжаление без ясна мисъл, грациозните животни се стрелнаха в обратна посока. Право към него!

Не бързаше. Нервите му бяха железни. Стадото наближаваше. Уплашено. Двамата викачи бяха далеч назад, но успяваха да отвличат вниманието на сърните. Така и трябваше. Първо стигна малко сърне. Профуча. Изобщо не го забеляза. Втора бе тя. Големите ѝ кафяви очи не се откъсваха от малкото пред нея. Тревожни. Влажни. Душеше въздуха. Сърцето ѝ биеше. Ту в гърлото, ту в краката. Бясно. Сърце на майка. Не подозираше. Не знаеше. Нямаше как. Единствената ѝ мисъл бе в сърненцето. Достигна дървото.

И го видя! Защото беше пред нея. Препречил пътя ѝ. Отделил я от рожбата ѝ. Страшен. Кръвожаден. Безпощаден.

– Умри, за да живея! – крещяха очите му. – Умри сега!

Краката не я слушаха. Нямаше време. Нямаше място. Извреця! И толкова. Ръката хвърляше смърт! Безпогрешна и безпощадна!

Стария се намръщи. Стрелна ръката с поглед. Не ѝ позволи да пусне топора. Задържа го! За безкрайно малък момент от време. Колкото да се хлъзне над главата на злощастното животно. Да подстриже няколко косъма от врата му. И да се заби в дървото отзад. Сърната, сякаш стрела, прелетя покрай дивака. Дори не успя да посегне към ножа. Наоколо се носеха предсмъртни стонове. Една, две, три! Мятаха се по земята. Облени в кръв. Диваците ги удряха и пробождаха. Ликуваха. Само един стоеше, сякаш истукан. Само той. Вождът!

Гледаше го. Право в очите. От погледа му изригна бяс. Вдигна ръце. Крещеше! Крещеше срещу него! Гледаше го! Виждаше го! Мразеше го! Ненавистта го

достигна. Усети вкуса ѝ, мириса на изгоряло. Вождът крещеше. Другите го гледаха. Не разбираха. Той беше водачът. Стария го гледаше. Не му се сърдеше. Не го обвиняваше. Не го съжаляваше. Погледна към майката. Бе настигнала детето си. Лижеше го. По главата. По гърба. Притискаше се към него. То я погледна. Не разбираше защо очите ѝ са така неестествено разширени. И влажни. Не може ли просто да си пасе? Тревата беше навсякъде наоколо, зелена и сочна. След малко щяха да дойдат и другите сърни и играта щеше да продължи...

Играта! Наистина щеше да продължи...

Вождът крещеше. Дереше голите си гърди. Удряше ги. Трябва да беше: „Защо“. Диво. Първобитно. Извади топора от дървото и почна да удря. Където му попадне.

– Защооооо?! Защо?! Защо?! Защо се месиш в живота ми?! Защо ме гледаш?! Кой си ти?! Кой ти дава право?!

– Действително защо – изрече Стария. – Съжалявам, приятелю. Едва ли можеш да разбереш. Не ти мисля злото. Просто животът е такъв. Що се отнася до гледането, ще трябва да потърпиш. И аз търпя. Всички търпим. Но повече няма да се меся. Бъди, какъвто си! Живей в своя свят, в който си напълно на мястото си!

Индианецът крещеше. Изпаднал в транс. Другарите му, скупчени около него, гледаха. Страхопочитание! Изпълваше душите им. Бликаше от очите. Вождът бе недоволен. Не можеха да му помогнат. Седнаха. Зачакаха. Дивият риеше земята с ръце. Бе се окопал почти до кръста. И продължаваше. Силата на силния. Господарят!

– Както искаш – помисли си Стария, – като имаш излишна енергия, тръшкай се. Аз мисля да поспя.

Затвори прозореца. Старческа дрямка, сякаш вехт саван го обвиваше в диплите си. Унесе се. Един стар, много стар, надживял времето си човек. Или може би някой друг? Кой би могъл да знае със сигурност? Съдбата? Може би? Може би, да! Може би, не! Или Той? Той, да! Без съмнение! Но неведоми са пътищата Му! И често ни се струва, че заобикаля. Много, много отдалеч, а прекият път е пред Него, дори ние го виждаме. И се чудим и ядосваме, защо не използва него, прекия. Вероятно и Той ни се чуди. А от ядосване полза няма.

Родени стиховете в сълзи,
напуснали измъчени очи
и пътя си поели към небето,
което вечно...

Да, трябва да кажа, че стиховете са родени от сълзи. Това е важно! И така са поели пътя си. Но накъде? Към други очи? Всъщност, към небето е по-добре. Да! Заедно с душата. Те не знаят къде отиват, но я следват. Пристигат и не знаят къде са. Сълзите са израз на мъка. И стиховете са я донесли в небето. Небето е

символ на покоя. А те са отнесли мъка. Кое ще остане – мъката или покоят? Ако предпочетат покоя, те, те няма да имат мотив за развитие. Значи, остават с мъката. Тръгват да търсят истината. Защото любимият на тяхната създателка е убит. Обикалят и търсят. Може би търсят и днес?“

Лия движеше замислено вилицата върху покривката. Беше сама. Чувството беше почукало, надникнало през пердето и отлетяло.

– И този път го изпуснах – въздъхна момичето. – Хубаво е, когато идва.

– Хубава количка, малката, не си губиш времето! – Гласът на Старшата бе ехиден и заядлив.

– Благодаря, сестро.

– Няма за какво. Но си паркирала не където трябва. Някои хора все гледат да докопат чуждото. Трябва незабавно да я преместиш! Незабавно! Свободно е, нали?

– Добре, сестро. Отивам. – Лия, кротка и смирена, се насочи към изхода на столовата.

– Ама че мърла! Пак се измъкна! Ще ми паднеш, кукличке, рано или късно! И ще стане чудесен бифтек от разгонения ти задник!

— **У**важаеми гости, скъпи колеги, вярвам, успяхме да ви убедим, че това, което нашият малък сплотен екип прави за нещастните ни питомци, го прави професионално и от сърце. Не е лесно, действително не е лесно, но дългът към обществото за нас е над всичко. Далеч от семействата, от приятелите и радостите на светския живот, ние отдаваме на тези деца това, което в нормални условия родителите пазят за своите. Но няма как, нашите деца са и тук!

– Благодаря ви, господин директор, наистина сме впечатлени. При този бюджет и условия резултатите са впечатляващи. Повече от впечатляващи. Ще отразя това в доклада си.

– О, госпожо старши инспектор, правим каквото можем! А сега, за нас ще е удоволствие да представим на вас и вашите придружители една от групите ни. Вярвам, че непосредственият контакт с тези мили дечица ще проправи път към сърцата ви. Наистина вярвам. Моля, последвайте ме към залата за събирания. Господин Паркинсон, бъдете така добър да доведете момчетата.

Инспекторката, двамата ѝ подчинени от регионалната служба, следвани от госпожа и господин Картър – прехвърлили седемдесетте, сладки, симпатични и изкукуригали, и накрая петдесетгодишната госпожица Смит, заеха местата на първия ред. От двете им страни се настаниха възпитателите. Столовете бяха наредени в кръг, така щото да създават задушевна обстановка. Която, както горещо се надяваше господин директорът, щеше да развърже сърцата на спонсорите. Или ако не сърцата, поне кесииите.

От двамата дъртаци не се очакваха подвизи. Тяхната роля бе по-скоро на ракета-носител. Трябваше да изведат в орбита госпожица Смит и тихомълком

да изгорят в пустошта на открития космос. И тъй като мисията им беше почти приключила, никой не им обръщаше внимание. Но госпожица Смит грееше като диамант на изложение. Макар и неприлично богата, старата мома рядко, като под рядко трябва да се разбира никога или на сто години веднъж, бе успявала да концентрира подобен интерес върху себе си. Причината едва ли беше в десетината ѝ диоптъра или в дебелията, отпуснатата, развлечена фигура, нито дори в рядко срещаната дарба да мели глупости без да спира. Не би могла да се крие и в характерния ѝ, близък до природата начин на поведение, една от проявите на който бе звучното басово мляскане по време на храна и доста след нея. Всичко това бяха дребни недостатъци в сравнение с чудовищната ѝ стиснатост на фона на баснословното ѝ богатство. И още, капката, от която чашата неизменно прелива! Госпожица Смит беше умна. Нали никъде досега не сме твърдели обратното?! Да говориш глупости е различно от това да мислиш глупости. Глупостите просто се изливаха от устата ѝ, без да е ясно къде се зараждат и формират. Може би в носоглътката. Вляво от небцето. Или между предните зъби. Но не и в областта под черепа. Там беше царството на финансовите машинации. Числа, графики, индекси, предвиждания, цени, маржове, валутни курсове маршируваха в стройни редици, подчинени на волята ѝ. Тя жонглираше с тях, подмяташе, навързваше, разместваше, понякога абсурдно, понякога просто нелогично, но в резултат неизменно печелеше. Е, на кого не му се случва да загуби някой и друг милион, но това бяха трохи спрямо съвкупната печалба. Печелеше. Но не харчеше! Непростимо за потребителското общество. Поради което я презряха. Отхвърлена, отблъсната, низвергната, оплюта. Тежеше ѝ. Разбира се, че ѝ тежеше! Така и си остана, без другар в живота. А годинките си вървяха. Ставаше все по-обиграна в бизнеса и все по-изкукуригала в ежедневието. Случайно попадна на семейство Картър. Случайно беше в интерната. Разбира се, става дума за пари. Е, добре, ще плати! Получаваш – даваш. Но все пак е хубаво да си център на внимание. Да те слушат. Да кимат. Да се съгласяват. Пък и дечицата, сигурно са толкова сладки, особено ако не миришат.

– Заповядайте, влизайте, деца, влизайте! – подкани ги директорът с меден глас. – Имаме скъпи гости!

Най-отпред вървеше Стратега. Очите му ококорени от вълнение. Не беше разбрал. Нямаше време да се подготви. Налагаше се да импровизира. Сканира обстановката с единствен поглед и заложи на дебелията. Едва ли и най-смелият сценарий предвиждаше подобно развитие. Но смелите печелят. Протегнал ръка, нахилен до уши, той се представи с колоритния си прякор на дамата. Тя се поколеба, но пое протегнатата десница. Стратега не закъсня да положи устни върху нея. Дамата беше очарована. Погали го по главата. Попита как се казва. Получи ослепителна усмивка. Дори зъбите му бяха измити. Юнак!

Малкият се вклини между нея и семейството и започна да представя останалите момчета. Стараеше се да не обръща внимание на кръвнишките погледи на

господин директора. Нито на господин Паркинсон. Едно след друго съобщава-ше имената, като не пропускаше да каже за всекиго по нещо. Госпожа Смит се забавляваше. Подаваше ръка на децата и бърбореше. Не спираше да бърбори. Глупост след глупост.

– Я го виж ти, малкия разбойник – прошепна господин директорът в ухото на Паркинсон. – Да не забравиш да го наградиш с пет пръчки по задника. Всъщност, нека бъдат десет!

– Да, господин директор – прошепна с разбиране възпитателят.

Както си му бе редът, най-отзад се мъдреше Осмицата. Погледът му, обикновено вял и апатичен, бе озарен от небивало вълнение. Втрещен в масивната женска фигура, сякаш хипнотизиран, пристъпяше механично напред. Изпиваше я. Не пропускаше нито едно нейно движение. От време на време подсмърчаше и бършеше носа си с ръкав, но несъзнателно, изцяло отдаден на видението. Ето, и неговият ред дойде.

– Моят най-добър приятел! – редеше Стратега като панаирджия. – Най-силният, най-съсредоточеният, най-концентрираният член на нашата група и въобще в интерната!

Ненормалникът стоеше с увиснала уста и гледаше дамата право в очите. Толкова огромни, така размазани! Изпълнили стъклата от край до край. Би могъл да ги захапе. Да ги оглозга. Да ги изчовърка. Устата му се изпълваше с лига. Паузата се проточи. Повече от необходимото. Госпожица Смит бе протегнала ръка. Нямаше кой да я поеме. Отново най-бърз бе Стратега. Сграбчи ръката на „добрия си приятел“ и я сложи в нейната. Сякаш ток разтресе Осмицата. Усетил меката топла, отпусната плът, стисна я незабавно. Хватката му бе като на световен шампион. По канадска борба. Госпожицата изпищя високо и опита да си помогне с другата ръка. Кретенът стоеше бездушен, гледаше я в очите и стискаше. Лека-полека устните му се разтегнаха в усмивка. Лигата се заточи надолу. Госпожицата хлъцна от ужас и даде воля на неподозирани гласови възможности. Идиотът бе на крачка от рая. Трябваше да я направи. Всъщност, вече прекрачваше. Пое си дъх. Затвори уста. Мощните дробове се свиха. Рязко и докрай, изхвърляйки въздуха навън. Нямаше откъде освен през носа. Порой от сополи! Сякаш се бе включил компресор! Лепяха се по лицето ѝ, по дрехите, по очилата. Падаха на земята. Стичаха се на дебели струи от носа му. По-fino пулверизираният се издигаха като малки облачета към тавана. Прихвана ръката на госпожицата с лявата си, бързо изтри секретите около носа си и отново се вкопчи в десницата на жената. Допирът, лигав и гнусен, я докара до истерия и най-сетне убеди възпитателите и лично господин директора в нуждата от известна намеса. От Стратега нямаше и следа. Господин директорът сграбчи Осмицата за шията и стисна колкото му държаха ръцете. Олигофренът впи пътен поглед в него и стисна още по-силно. Паркинсон го налагаше с юмрук по главата като не пропускаше да информира присъстващите, че по-кретенясал олигофрен не се е раждал. Единият от инспекторите опитваше да разтвори

мъртвата хватка, бърчейки нос от отвращение. Началничката му махаше с ръце пред лицето си. Не беше ясно дали за да се отбранява, или като подготовка да изрази решителна подкрепа за алианса. Възрастното семейство се държаша за ръце и се усмихваха учтиво. Най-сетне, с общи усилия, отскубнаха откачалката от госпожица Смит, която не закъсня да припадне. Възпитателят Паркинсон, получил възможност да атакува от дълбочина, със страхотен десен прав изпрати Осмицата в заслужен отдих. Инспекторката изпищя. Директорът кършеше ръце. Момчетата се забавляваха. Старците най-сетне бяха загрели, че са свидетели на лека импровизация в сценария и загрижен израз обземаше лицата им.

– Ще съжалявате, горчиво ще съжалявате! – изсъска старшата инспекторка в лицето на господин директора. Следвана от свитата си, напусна бойното поле. Семейство Картър успокояваше госпожица Смит, макар че тя беше напълно спокойна. Изпаднала в шок или най-сетне събудила се от петдесетгодишния сън, просто питаше къде би могла да се измие. Но изгубилите всякаква надежда да изкопчат нещо от нея, просто не ѝ обръщаха внимание.

– Провал, невероятен провал – размишляваше Стратега, скрит в убежището си на тавана. Но Стратега затова е стратег, за да гледа напред – в дълбочина и перспектива. Възпрял емоцията, следеше оттеглянето на различните фракции от територията на интерната. Изводите за новото разпределение на силите и сферите на влияние от само себе си се формираха в съзнанието му.

Да му се не види и дъртата крава и откачения ненормалник! – обобщи на глас аналитикът.

— **М**екотело, срам ме е, че ми бе син! Погледни го! Пълзи! Влачи се! Обяснява! Дискутира! Вместо да тресне с юмрук! Като мъж!

– Не си прав. И никога не си бил. Допуснахме голяма грешка спрямо детето си.

– Как ли пък не! Грешка! Разбира ти главата от грешки!

– И вината е повече моя. Може би дори изцяло моя.

– Твоя е, разбира се! Чия друга?! Не ме подкрепи!

– Вярваш ли, че е щастлив?

– Щастлив?! Само една свиня може да бъде щастлива! Един мъж трябва да е непримирим! Да търси! Да рискува! Да залага! Да увеличи след себе си! Да бъде предводител! Пръв измежду равните!

– Няма ли да се успокоиш най-сетне? Погледни. Ако не можеш със сърцето си, с разума погледни. Нима не виждаш?

– Там, долу, никога не си ми държала такъв тон! Внимавай!

– Погледни детето ни. Той е докоснат. Бог го е белязал! Радвай се за него.

– Несретник! Мекотело! Отстъпник!

– Не смей! Бог е с него! Това, което Създателя върши на небето, той прави на

земята.

– И кое, дърто, е това „това“?!

– Не богохулствай! Той спасява!

– Спасява, спасява! Трябваше да води, а не да спасява отрепки!

– Начело е, не виждаш ли?

– Начело, начело! На кое е начело?!

– Няма по-добър от него.

– Няма по-лош от него!

– Единственото, за което съжалявам в онзи живот, е, че не го подкрепих. Че не се опълчих срещу тебе. Ти ме смаза. Но него не можа. Няма ли най-сетне да се укротиш?

– Махни се! Махни се! Махни се! Пачавра! Долнопробна кучка!

Лия се връщаше от клиниката. „Мини-Хамър“, уверен и безшумен, следваше извивките на пътя. Движението бе слабо. Отшумяла бе гладиаторската битка, в която взеха участие няколкостотин хиляди шофьори, яхнали бронираните си коне, няколко милиона пешеходци, въоръжени кой с чанта, кой с пакети, кой с известие за уволнение, или вълнуващ спомен от днешната изневеря, пет-шест хиляди полицаи, до един с обратна захапка, както и неизвестно число статисти, лаици, подстрекатели, дезертъори, махараджи и трима последователи на вярата във вярата. Жертвите бяха дадени. Натоварени на катафалки. По-леките случаи – на линейки. Разкарани по болниците. Разквартирувани в съответните отделения. Глобите бяха събрани. Рушветите дадени. Оцелелите, било то победители или победени, се бяха барикадирали, всеки в личното си укритие. Ближеха рани. Коментираха. Гледаха телевизия. Отпиваха или отхапваха. Готвеха се за следващия сблъсък – сутрешния.

Нощта бе тиха и ясна. Топла. Не ѝ се прибираше. Напила върху арматурното табло джойстика за ефекти. Включи на двигател. Поигра си известно време. Избра Ферари. Кабината се изпълни с мъркане. Звукът идваше изотзад. Плътен, басов, гальовен. Натисна педала на газта. Звярът изрева и подскочи. Нямаше никакви коли. Натисна още. Гигантската котка се ядоса не на шега. Фучеше, ръмжеше, дращеше. Представи си, че е тя. Фаровете бяха жълтите ѝ хищнически очи. Разсичаше с тях мрака на джунглата. Дебнеше. Готова за фаталния скок. Усещането за сила я обля. Педалът на газта потъна още. Гърленият рев смразяваше кръвта на жертвите. Пръстите ѝ се впиха в обръча на волана. Беше неспособна да ги разтвори. Още! Още! Още! Погледна спидометъра. Стрелката бе задминала червената линия на 100-те мили.

– Какво правиш, глупачке! – изкрещя Лия. Кракът ѝ се отдели от акселератора. Дивият звяр спокойно се разхождаше, помахвайки опашка. Звуците отново бяха гальовни и мъркащи. Бутна лостчето за мигачите и зави надясно. Връщаше се към града.

– Добре, че нямаше коли! – укори се Лия. – Можеше да стане беля! – Спазваше стриктно ограниченията за скорост. Нямаше представа къде се намира. Включи системата за ориентация. Сините светлилки бяха квартирата и клиниката. Жълтата – „Хамър“-ът. Трябваше да бе описала голям кръг, намираще се само на няколко пресечки от клиниката.

Ще се върна и ще тръгна отново – реши Лия – като разумен човек.

Идеята да дублира прибирането си, но този път по правилата, ѝ се видя изпълнена с оздравителна символика. Паркира на определеното за нея място. Угаси мотора. Запаля отново. Потегли. Излезе на пътя. Първият светофар светеше червено. Голям тъмносин Чероки чакаше. Познаваше отлично маршрута. Прецени скоростта и в момента на превключване на светлините профуча покрай джипа, но без да надвишава ограничението. Изпита мимолетно удовлетворение. След няколко преки стигна до пресечка с главен път. Пригответи се да спре съгласно изискванията на „стопа“. Изведнъж зад нея изскърцаха спирачки. Поток светлина я ослепи. Ревеше двигател. Опитва се да погледне в огледалото. Изпита болка.

„Трябваше да са пуснали прожектор!“ – помисли си. Затвори очи. Светлината се измести. Огледа се. Нещо тъмно и масивно закриваше гледката през лявото стъкло. Джипът! Ухилени гаднярски мутри я оглеждаха – нагло и безочливо. Само дето лиги не им течаха.

– Ей, кучко, ще го духаш ли?!

– Жабо крастава, спиозна!

– Курво-о-о-о-о-о!

Трябваше да бяха пияни. Или не, дрогирани! Лия бе бясна.

– Не трябва да се разправяш, недей, недей! Бъди умна! – крещеше част от нея.

– Добре де, няма! – съгласи се другата част. Показа им среден пръст, включи на скорост и форсира. Малката дамска кола литна сякаш Ламборджини. Зад нея заглъхнаха кръвожадните викове, причинени от неприличния жест. Джипът я последва с рев.

„Ама че навлеци!“ – помисли си Лия. Голямото возило приближаваше. Пътниците му не се интересуваха от нищо друго, освен да я настигнат и накажат. Отново включиха прожектора. Светлината я заля. Парализира способността ѝ да мисли.

– Трябваше да следвам главната. Ако завия в страничните, рискувам да ме заклеят. Там ще бъде тъмно. И страшно.

Потрепери. Караше напред, доколкото ѝ позволяваше ослепителният лъч. Джипът приближаваше. Изравни се с нея. Идиотските физиономии ликуваха. Очите им бяха изблещени. Крещяха. Поздравяваха се. Шофьорът рязко завъртя волана надясно. Шофьорката едва успя да избегне страничния удар. Вероятно на милиметри. Сърцето ѝ биеше. Чувстваше, че няма да се справи. – Трябваше да се обади в полицията! Час по-скоро! – Следващото залитане на джипа я изправи на нокти. Избягна сблъсъка по чудо. Джипът явно бе решил да смени тактиката.

Изостана. Превключи на по-ниска предавка и започна да я настига. Двигателят му трещеше, сякаш самолетен. Бе решил да я удари отзад.

– Това ще е краят! – помисли си паникьосано Лия. Тъмносиният, сякаш едно малко слънце, връхлиташе. Очите ѝ започнаха да се разширяват от ужас.

– Моля предайте управлението на навигационната система!

Гласът бе спокоен и жизнерадостен. Сякаш стюардеса информираше за времето на земята.

– Да, госпожо! – чу се да отговаря Лия. – С удоволствие!

– Благодаря! – Звучеше учтиво и ведро.

Но джипът връхлиташе! Бе го забравила! Фатално! Фатално! Гърлото ѝ се сви. Посегна с ръка към него. Изведнъж главата ѝ се лашна. – Защо не напред?! – Съзнанието ѝ включи в особен режим. Сякаш на забавена лента. Виждаше се с очите на някой друг. На страничен случаен наблюдател. Главата ѝ бе плътно опряна в облегалката. – Това е неестествено при удар отзад! – Силата на светлината отслабваше прогресивно.

– Боже мой, „Хамър“-ът ускорява! – Нямаше никакво съмнение.

Търпението на навигационната система не бе безгранично. Бе поела нещата в свои ръце. Електронният мозък, безстрастен в своето съвършенство, отдаваше ясни и точни команди. Прецизната механика, без капка отклонение от заданието, изпълняваше. „Мини“-то излетя сякаш изстреляно с прашка. На третата секунда достигна сто мили. Беше недостижимо далеч от джипа и продължаваше да ускорява. Отрепките не вярваха на очите си. „Трябва да е видение“ – кръжеше из упоените им мозъци. Само преди секунда триумфираха. Преди две предусещаха сладкия вкус на разправата с наглата кучка. Само преди три се кефеха на умелата маневра на Пъпката. А сега, сега, край. Не можеше да е вярно. Нямаше как!

– По дяволите, изгървахме я! – процеди някой през зъби.

– Не бъди толкова сигурен! – му отговори по същия начин. – Да опитаме да я пресрещнем! – Джипът закриволичи по хипотенузата, предполагайки, че „кучката“ ще завие надясно на първото кръгово. Можеше да завие и наляво, много преди или много след това. Шансът не бе повече от пет на сто.

– Желаете ли водачът да поеме управлението?

– Благодаря, скъпа, справяш се чудесно. Закарай ме вкъщи.

– Желаете ли водачът да зададе маршрут?

– Просто ме заведи вкъщи.

– Както кажеш, Лия – отговори с усмивка навигационната.

– О, Денис, ще ти издере очите, само да ми паднеш!

„Мини-Хамър“-ът изпълняваше волята на електронния водач. Изхождайки от характера на преодоляното премеждие и от зададените от конструкторите приоритети, системата избра да следва по-широките улици. Това ѝ даваше възможност да използва най-голямото си предимство – моторът – звяр! Лия не обръщаше внимание откъде минават. Трепереше. Хлипаше. „Хамър“-ът влезе в кръговото движение с десен завой. Трябваше да се завърти на 270 градуса

и да продължи. Но някой вече дебнеше на следващия ръкав. Трима потриваха ръце. Четвъртият стискаше волана. Кискаха се. Гадно. Истерично. Бяха видели спокойно приближаващата малка кола.

– Е, кучко! – изрева Пъпката, даде пълна газ и включи прожектора. Джипът се целеше в дясната страна на преминаващото мини. Огромните му метални решетки бяха готови да впият зъби в крехката плът.

– Майната ти! – избуча навигационната система. Колата се закова на мястото, като незабавно ограда лашналото се тяло с въздушни възглавници. Джипът прелетя сякаш обезумял бик. Мъчителите тържествуваха. „Хамър“-ът стартира. Заобиколи джипа отдясно. Въпреки маневрата на третата секунда се движеше с дежурните 100 мили. Джипът спря. Първият юмрук уцели Пъпката в ухото. Той не остана дължен и нацели нечий ребра. Усети нещо да шурти от носа му. Диваците, неспособни да понесат разочарованието, бяха дали израз на емоцията. Не всеки е в състояние да понася загубите спортсменски.

Навигационната система смени тактиката. Отдалечи се от мястото на произшествието на повече от 30 мили. С наострени датчици и включени фотокамери, с изключени светлини, абсолютно безшумно, сякаш среднощен нинджа, „Хамър“-ът лавираше из малките улички. Ако се наложеше, щеше и да полети. Изпълни мисията успешно. Единственото спиране бе за бутилка джин. И то само след като се увери, че от синия джип няма и следа.

– Копелета! – изломоти Лия, отключвайки външната врата. – Ще ви смаккам като бълхи! – Строполи се върху дивана и заспа. Джинът, като едно истинско универсално лекарство, пое грижата сънят ѝ да бъде дълбок.

– **Е**то, вземи! Толкова ги обичаш! Вземи ги всичките! Мога да ги обеля!
Само кажи!

Стратега бе коленичил до приятеля си. Макар и определен да се нареди в редиците на Цезар, Александър Македонски, Чингиз хан, Атила, Наполеон, към момента на действието бе едно невръстно момче. При това слабичко и ако искате вярвайте, ако искате недейте, необикновено чувствително. Но дори и да бе твърд като кремък или два пъти по-голям, едва ли би могъл да остане равнодушен пред пихтиестата маса, положена на леглото до него. Осмицата не реагираше. Мораво-синият цвят на лицето му му придаваше зловещ оттенък. Трепереше. Не защото бе гол под чаршафа. От треската. Човешката физика не може да издържи безумието на човешкия дух. Дори изключителни индивиди като Осмицата могат да прекратят за броени секунди в отвъдното. Няколко шута по главата, няколко подскока върху гърдите. Или няколко десетки. Е, в краен случай стотина. И край! Кое то до преди малко е било човек, вече не е. Толкова елементарно. Толкова неестествено просто.

И Стратега не излезе сух от водата. Но какво бяха двайсетте пръчки на голо по задника и няколкото шамара в сравнение с инквизицията на Осмицата. Първо

го би господин директорът. Но голямото началство нямаше опит в тези неща. Измори се. Задъха се. Ядоса се. Наплю го и предаде щафетата на Паркинсон. А той бе здравеняк. И питаеше особени „симпатии“ към Кретена. Възхитен от уменията му, господин директорът се опита да ги повтори. Уви! То за това си трябва и талант. Но и Паркинсон не беше титан. И той се умори. После знайни и незнайни мъчители взеха участие. Дори счетоводителката му прасна два шамара. Но ѝ се сториха малко, та повтори. Дори, когато вече не ги гледаше, не спряха. Не спряха, дори когато лежеше безчувствен на земята. Не е ясно кога, как и защо прекратиха, да го наречем, това напълно съзнателно и особено мъчително умъртвяване. Гледаха се. Гузно. Страхливо. Нямаше как. Всеки бе взел участие. Не посмяха да повикат лекар. Допълнено към доклада на инспекторката, вече никога нямаше да могат да упражняват професията „възпитател“. Оставиха го на леглото. „Ако оживее, добре, ако не – ще му мислим“ – обобщи Паркинсон. Предложението бе разумно. Не им оставаше друго, освен да чакат...

– Айде де, отпий поне малко – мърмореше Стратега и се опитваше да налее нещо в размазаната уста. Никаква реакция.

Лошо, много лошо – констатира момчето. – Няма как, ако аз не го направя, направо си е отишъл. – Рискът бе смъртоносен. Друг начин нямаше. Приведен под тежестта на решението, момчето пое към спалното на големите „А“. Почука. Никой не отвори. Влезе. Очите на големите се впиха в него с дива злоба. Присъдата му, произнесена преди време, бе потвърдена. Предстоеше екзекуция.

– Братя! – започна малкият. Гласът му, по детски тънък, трепереше. Но бе ясен и достигаше до всички. – Знаете какво се случи с този, когото наричате „Изрода“! Радвате ли се, че няма да преживее тази нощ? Осъзнавате ли, че след това тези, които всички ненавиждаме, ще станат още по-брутални, ще искат още повече. Ще затвърдят силата си над нас. Ще разберат, че могат да правят каквото си искат. Ще се опият от ненаказуемостта си! Тук ще стане ад. Но дори и да не е така! Един от нас е пребит. От тях. Все едно всекиго от нас са зашлевили през лицето. И тебе. И тебе. И тебе. – Стратега ги сочеше с пръст. Гледаше ги право в очите. Посочените отвърщаха погледи. Навеждаха глави.

Братя, погледнете на нещата по този начин! Те ни предизвикаха! Ако отстъпим, позорът ще ни преследва докато сме живи. Макар и да става дума просто за един кретен, ние трябва да го спасим. Това ще е знамето на нашата победа. На нашето надмощие над тях. Ще ни даде вяра в собствените сили. Не само това. Ще станем по-силни. Много по-силни. Вие сте големите. Съдбата му е във вашите ръце. Съдбата на всички ни е във вашите ръце. Вие знаете какво да направите!

– Айде бе! Я да го почваме, тоя!

– Млъкни, Хюи! Хлапакът има право. Какво предлагаш, малкият?

– Трябва да говорим с лекар. Трябва да донесем лекарства.

– Изключено! Това означава да излезем навън.

– Да!

– Да го бухна ли, а, Сам?

– Млъкни, Хюи.
 – Ти, малкият, би ли излязъл?
 – Да!
 – Леле, ще го прасна тоя идиот!
 – Е, Патрик?
 – Както кажеш, Сам. Ти си шефът. Ти решаваш.
 – Аз казвам – да! Малкият ги чатка тия работи. А така и той ще е вътре.
 – Добре, Сам. Довечера.
 – Ей, фъстък, слагаш си главата в торбата! Нали знаеш?!
 – Да, Патрик.
 – Какъв е планът, Патрик?
 – Че от`де да знам! Ти си шефът, ти решаваш!
 – Нещо да кажеш, господин Стратег?
 – Трябва да излезем по светло. Да отидем в някоя аптека и да кажем, че един пиян е пребил кученцето ни. Да помолим за лекарства, защото няма време да чакаме мама и татко. Те са на гости на майната си.
 – Страхотно, а, Патрик! Ще натъпчем кретена с хапове за кучета. Да му вземем и кучешка храна, а, к`во ще кажеш?! Само да не почне да джафка! Знаеш ли, ще взема и аз да дойда!
 – Ей, Хюи, да вземеш да помълчиш малко, а!
 – Добре, Сами. Ти си шефът, ти решаваш.
 – Браво, малкия! Сече ти пипето. Но как ще излезем по светло?
 – Просто ще излезем.
 – Просто, а? И кое му е простото?
 – Е, момчета! Е, пичове, не е просто, но не е и невъзможно!
 – Давай, Мъри, май и на тебе ти хлопа дъската!
 – Точно днес е учителският съвет. Не сте забравили, нали! Всички ще се напъхат вътре.
 – Сигурен ли си?
 – Сигурен съм. Ще говорят за кретена. И ще искат всички да са в кюпа. Ще оставят Пипи Дългото чорапче на вишката. А Стария плъх ще обикаля около оградата. Една обиколка – двацет минути. Ще жертваме една бутилка. Пък и нищо не рискуваме. Дори напротив. Ще накараме малкия. Ако стане, бързо се спуска от Пипи и с Патрик се прехвърлят. Ще имат поне осем минути, докато Плъха обикаля оттатък. С малко късмет ще духнат за пет. Най-много шест.
 – Става, Мъри!
 – Е, господин Стратег, ще се пробваш ли?!
 – Да не губим време!
 – Но да знаеш, че може да излезеш с краката напред от тая работа! – просъска му Патрик. – Нали така, Сам!
 Сам не отговори, което окуражи Хюи. Примъкна се до Стратега и залая в ухото му. Детето подскочи. Всички се заливаха от смях.

– На работа, момчета, на работа! – ядоса се Мъри.

Накараха го да излезе отвън. Постоя пет минути, макар че и тридесет секунди бяха напълно достатъчни. Не му вярваха. Но работата потръгна. Извикаха го и му връчиха бутилка „Teachers“. Обясниха му къде ще го чака Патрик, ако се наложи. Дадоха му часовник. Когато дойдоха сигналите от наблюдателите, му пожелаха успех с един шамар зад врата и мисията започна.

Стратега скри бутилката в пазвата си. Както и предполагаше, стигна до вишката необезпокояван. Общият учителски съвет бе започнал. Мало и голямо използваше златното време за някоя далавера. Промъкна се под бодливата тел. Замахаше с ръце, за да привлече вниманието на Пипи. Познаваше го отлично. Бивш военен. Груб. Як. Мълчалив. Преподавателите страняха от него. Учениците гледаха да не му попадат на пътя. Вероятно така бе запазил тайната си. Но ето – и големите знаеха. Пипаха здраво тези момчета. Явно Пипи се движеше по ръба. Задачата на Стратега бе да го събори. Пазачът го видя. Отвори вратата, ругаейки диво. Вдигаше свирката към устата си. Още миг и щеше да обяви тревога. Нямаше избор! Извади бутилката и я размахаше. Вече се качваше по стълбичката. Нищо не казваше. Само махаше с бутилката. Намести устните си между зъбите. Затвори очи. Стисна. Причерня му! Но сълзите, така желаните сълзи, изпълниха очите му. Насили се още малко. Успя! Ревеше! Онзи вероятно го чуваше. Успя да отвлече вниманието му. Изкатери се.

– Какво по дяволите правиш, заднико?! – изрева Дългото чорапче.

Стратега се шмугна в кабината. Не му знаеше името. По дяволите, не можеше да каже „Пипи“!

– О, господине, господине, той умира! Знаете нали, те го пребиха! Беше скрил тази бутилка. Подари ми я. Толкова е добър. Но вече е мъртъв. Не знам какво да я правя. Страх ме е да им я дам. Те ще ме бият. Ще ме претрепят като куче. Като него. Моля ви, моля ви, вземете я. Нищо друго не искам. Отивам си. Моля ви, отървете ме. Моля ви.

– Добре, добре – изгъркори Пипи с вълчи блясък в очите. – Остави я. И се омитай. Дим да те няма. – Ритна го за по-сигурно отзад. Стратега заби нос на металната площадка. Ожули коляното си.

„Успях, мамка му, успях!“ – думкаше сърцето му. Слезе. Притича през оградено място. Промуши се под телта. Направи няколко лъжливи обиколки из двора. Качи се в спалното на големите „А“.

„Здраво пипат, батковците!“ – възхити се за пореден път момчето. През прозореца, към вишката, бе насочен голям капитански бинокъл. Големите, един след друг, поглеждаха и одобрително коментираха. Стратега се сви на първото легло. Зачака.

– До половината е и напредва здраво!

– К`во си вика – нема кой да ме види, когато свърши събранието, ще е тъмно. Кой ще мисли за мене.

– Патрик, Стратег, пригответе се! След половин час ще е чисто!

Наистина, не бяха изтекли двајсетина минути и Пипи Дългото чорапче се

отпусна на стола във вишката. Бе хванал главата си с ръце. От време на време се навеждаше и с всяко навеждане се виждаше как съзнанието му леко и свободно отлиташе. Все по̀ на изток. На брега на океана. Разрушеното селце. Беше я сграбил. Пищеше. Дращеше. После утихна. Като всяка жена...

Дочу се остро изсвирване. Отново.

– Хайде, момчета! Чисто е!

Патрик плясна Стратега зад врата, за кой ли път, и се понесе по стълбите. Спътникът му го последва. Няколко обходни двойки стояха на по-инфарктните места, готови да отвлечат всяко нежелано внимание от полосата. С блага дума, с люта псувня или железен юмрук. „Здраво пипат тези момчета,“ – каза си Стратега.

Стигнаха оградата. Трябваше да изчакат потвърждението. Плъснаха се на земята. Слънчево зайче застана в основата на колеца. Потвърдено, имаха осем секунди да се прехвърлят.

– Излитаме! – изгрухтя Патрик. Миг и бяха оттатък. Пълзешком се отдалечи-ха. Преодоляха празното място. Потънаха из високите треви.

Почивка! – изкомандва големият.

Стратега го наблюдаваше зорко. Присмехулното пренебрежително отношение бе изчезнало. Навън бяха равни. Провалът на единия бе провал и за другия. Малкият се изпълни с чувство за собствена значимост. – „Това е то едрият бизнес!“ – помисли си нескромно.

Тръгнаха. След хълмчето, което се виждаше и от интерната, и спускането по обратната му страна, стигнаха до борова горичка. Пуснаха по една вода. От края на гората се виждаше градчето. Стратега се изблеци. Пороят на спомена го повлече, втечни коленете му. „Било ли е изобщо? Стига лиготи!“ – заповяда си дребосъкът.

– Дръж тридесет долара! – сръга го Патрик. – Рестото, с касова бележка. Легни на земята! По очи!

Бе лежал около пет минути. Отново му нямаха доверие. Печени са!

– Ей, да не си заспал! – подритна го големият. – Ставай! Запретни ги, ако са ти големи!

Горе-долу бяха добре. Имаше и колан. Е, не беше като манекен, но можеше и да е по-зле. Обувките бяха възголемички. Но кой ти гледа обувките.

– Аз оставам! Успех!

Отново сам. Най-добре! Никога няма да сбърка сам. Така му е писано. Такава му е съдбата.

Провървя му. Не бе изминал и няколко преки, когато видя надписа: „За всяка живинка лек! Ветеринарен кабинет! Ветеринарна аптека!“

– Супер! – изцвили наум.

Продавачката бе жена. Дебела. Най ги можеше дебелиите. Ревна от радост. Представи си как се секне като Осмицата и сълзите му се заляха като пролетен дъжд.

– Леличко, леличко, моля те, помогни ми! – реवेशе малчуганът. – Мистър

Китън пак беше пиян. И Пуфи, разбира се, го залая. О, как не можах да го хвана! Как не можах!

– Ей, малкият! Успокой се и ми разкажи всичко отначало!

– Отначало ли! – облещи се Стратега.

– Ами да, отначало!

– Отначало той го ритна. Пуфи изскимтя и опита да избяга. Но той му бе застъпил опашката. После го зарита. По главата, по гърба. Където му падне. Наведе се и започна да го бие с юмруци. Горкият Пуфи! Квичеше като коза, но нямаше никой наоколо. Толкова ме беше страх! Толкова ме беше страх! Трябваше да отида. Но не посмях. Очите му бяха червени и много страшни!

– Изрод! Мръсник! Но защо не повика полиция?

– Полиция! О, как не се сетих! Беше ме толкова страх! Бях клекнал зад дървото. Няма да ми повярвате и не бива да го казвам, но се напишках. – Стратега моментално направи необходимото, за да удостовери думите си, и захлипа побезутешно от всякога.

– Горкото дете – измърмори гнусливо аптекарката. – Но защо не го доведе? Щяхме да го превържем и обслужим професионално. Можем да му назначим рентген. Да се консултираме със специалист.

– Моля ви, моля ви! – разрида се Стратега. – Ако не ми помогнете, ще си тръгна и ще се хвърля под някой автобус! Пуфи не е мой! Ако умре, новата жена на татко ще ме отрови! Със сигурност! – Млъкна и загледа аптекарката. Погледът му бе отнесен. Дълбок. Спокоен. Побутна банкнотите към нея. Моля ви – едва се разтвориха устните му.

– Е, добре! Какво да те правя, малкия. Ето това е йод. Това е риванол. Това е прах, противовъзпалителен. Витамини. Бинт. Това е антибиотик. И това. Това за открити рани. Макар че може би трябва да се шие. Ето и памук. На първо време е достатъчно. Но те съветвам незабавно да доведеш Руди.

– Пуфи! – поправи я Стратега.

– Пуфи, добре. Ето и това сиропче. Тридесет и два и тридесет. Всичко е написано по упътванията. Но ако Пуфи бе тук, можеше да конкретизираме дозите...

– Но аз имам само тридесет – промълви Стратега. Очите бяха заели половината му лице. Устните му трепереха. Целият се разтресе. Този път от неподправен ужас.

– Добре, ще се върнеш и ще ми донесеш два и тридесет. Още днес, нали!

– Да, да! Може ли касова бележка?

– Взимай и се махай, докато не съм се ядосала! – избоботи дебеланата.

Без да чака подкана, малкият бандит грабна плика с лекарствата, пхна вътре бележката и полетя на крилете на успешно изпълнената мисия. Обратният път бе лесен. Патрик дори не скри мястото на тайника. Разликата между сумата, която бе дал и сумата на придобитото, го бе впечатлила дълбоко. Както дори шамар от господин директора не би могъл. Изчакаха да се стъмни и се прехвърлиха. Още същата вечер дадоха ударна доза на Осмицата. Наръсиха го с праховете.

Промиха раните.

Дали от кучешката терапия, дали поради уникалното здраве на откачения, дали защото волята на Бог бе такава, на третия ден от началото на лечението болният отвори очи. Стратега бе до него. Гледаше го и очите му се пълнеха с влага. И не защото операция „Доминант“ се развиваше повече от успешно.

– Добре дошъл от ада! Добре дошъл в ада... – продума по-малкият.

Осмицата го гледаше. Леко, съвсем леко размърда устни:

– Жаден съм...

Нодритвано, унижавано, презирано, Напрежението чезнеше от мъка в двореца на великия господар. Негатив никога нямаше да му прости енергийното прахосничество. Но все пак го бе възстановил. Бе го изискал обратно. От небитието! Заскърца със зъби или с това, което му бе останало. Цяла вечност не бе излизало. Пазеха го! Все вътре! Да не ги посрами. На нищо не приличало. Изрод било. Двама старши дяволи не се отделяха от него. Ни денем. Ни нощем. Шибяха го с опашки. Бодяха. Кога с рога, кога направо с железните тризъбци. Енергираха остриетата и ги забиваха дълбоко в нетленната му същност. Раните, дълбоки и гнойни, не зарастаха. Капеха. Вонящата гнус се събираше под него и гниенето се засилваше. Дяволите не изтърпяваха смрадта. Бодяха го с настървение. И всичко се повтаряше – повече гнус, повече воня, повече бодене. Отново и отново.

– Няма твое право, по дяволите! И аз съм толкова зловредно, колкото и те! Бях от най-гадните изчадия на ада! Не биха могли да ми стъпят на малкия пръст!

Ала сега бе в немилост. Немилост. Това бе. Немилост! А как го сърбеше! Как му се искаше да стиска. Да души. Да смазва. Мечтата му да смаже звезда, пък било то и най-малката, бе непостижим блян. Абсурд. Не би могло да схруска и планета. Ами кометка? Уви! И най-малката не би могло. Инвалид! Завинаги и навсякъде. Зави от мъка. Изпусна смрад. Напегна се. До скъсване. Задрямалите дяволи изпитаха остър задух и изблещиха очи. Червени. Зли. Впиха погледи. Кикотеха се гадно. Гадно галеха върховете на тризъбците, готвейки се да го нахарят. Почти загубило свят от напъна, се уви около шията на единия и стисна. Като за последно. Дяволът с лекота го откъсна, само с едната си ръка, свободната. Тръшна го. Остриетата закълваха месата му. Пляк! Плъок! Плек! Плик!

Край! Свършено бе. Затвори очи. Завинаги. Може би така е по-добре. Мъките свършваха.

Събуди се на буницето. Имаше късмет. Бяха го изхвърлили върху отработена суспензия от казан за грешници. Душомъчът бе изветрял, но все още бе гореща. Какво ти гореща, пареща! Беше възстановила енергийния му баланс над абсолютно необходимия минимум. Засмука. Жадно! Ненаситно! Кой би повяр-

вал?! Да се налива с катран! Като просяк. Като последна отрепка. Изгълта го. Целия. Огледа се. За още нещо. Само плутоний, радий и кадмий бяха останали от суспензията. Тоест нищо. „И това става, мамка му!“ – Нагълта и тях. Облиза с език. Хе-хе! Надхитри тъпите дяволи.

– Е, скъпи мои, и вие ще опитате от шута на Негатив, когато не ме намери на боклука! Адио!

Отпусна се върху първия срещнат пространствен поток. Къде отиваше? Не знаеше. И не искаше да знае. Само по-далече от този затвор. Настрои съзнанието си на автоматично възстановяване и изключи. Трябваше да пести. Какво доживя. А беше левент. И не толкова отдавна. Мисълта му чезнеше. Къде ли ще се събу-ди? Кого ли ще срещне? Как ли ще го удуши?...

Нещо го пареше. Системата за съхранение на негативизма бе включила. – Слава на господаря! Навреме! – Още миг и щеше да се бухне върху жълтуркото, лакомо поглъщащ потока. Така е! Или изяждаш, или те изяждат.

– Охо-хо! – изцвили от кеф. Дори не смееше да си го представи. Ощипа се. Дали не сънува? Дали не е капан? Прикри се зад червената планета и задебна. Изглеждаше чисто. Третата, синята! Планетката с кометките! Където искаше да се върне. Но не знаеше как. Споменът бе безвъзвратно загубен при възстановяването. Тук съм! А-у-у-а-у! Кометки! Хрус! Хрус! Внимавай! Тихо и внимателно! Много, много внимателно! Надуши ли ме Негатив, за секунда ще се върна на бунещето. Ще се активирам точно никога тогава. Рисковано е, по дяволите! Но няма друг начин. – Напипа гравитацията на съседната планета, трансформира се в метеоритен прах и започна прехода. Макар и почти неактивно, усещаше да го обзема топлина. Мисълта за предстоящото убийство го опияняваше. Би могло и няколко. – Ох, няколко! Защо не сто! Или двеста. – Ще ги цъка като семки. Би могло да сграбчи много наведнъж. Но сега, сега внимателно. Да избере място за кацане. На някое от най-високите обиталища. Би могло да го обхване цялото и да го унищожи. Бавно. С наслада.

Би, но не би! Тупна! Натърти се. Звездите се завъртяха пред очите му. Главата му клюмна. Инвалид! Пенсионер по инвалидност. Но не съвсем. Добре. Да опита първо с един. А отдолу са хиляди. Щъкат като в мравуняк. Ох, тези шлейфове! Помириса. Деликатес! Търбухът му заскрибуца. Не, не! Няма да яде. Насладата за душата преди манджата. Само ще души. Колкото и да е мъничък. Да усеща как шлейфът помръква. Как осъзнава, че няма да направи това. И това, и това. Нито онова. И тогава ще му се покаже. Ще го гледа в очите. Ще го пие с поглед. Докато се вцепени.

И тихичко, тихичко ще си отиде. Успее ли веднъж, ще успее още хиляди пъти. Но кой да е първият? Трябва да бъде по-нависоко. Та в случай на нещо да е по-близо до Космоса. И да е някой, уви, по-слабичък. И да е сам. Щото, знае ли се? Може да го усетят.

– Охо! Екстра! Точно като за мене! Късметът ми е ненадминат! Точно под

мене. Голямата площ е отделена само за него. Болнав е. Енергията трудно преминава през затлачените му чакри. А шлейфът! Супер! Простира се до долу. До долу, чак! Върху всеки от обиталището. Трябва да е господар. Сигурно е вкусен. Е, да тръгваме!

Просмука се през материята. Застана от долния ѝ край. Точно над него.

– Няма мърдане, миличък. Тук съм! Навсякъде съм, кометчо!

Денис Хамър работеше. Напрегнат. Нервен.

– Боже мой, май приближава криза – помисли, бършейки капките студена пот от челото си. Трябва да успее. Смисълът на живота му бе в „АЯКС“. Последните изпитания бяха успешни. Всичко вървеше по ноти. Да успее. И после... После почивка. Дълга. Заслужена. Облегна се назад. Попи челото си. Мислено погледна надолу. Етаж по етаж. Човек по човек. Проектанти, технолози, физици, настройчици. АЯКС! Роден! Скоро ще бъде изписан от родилното. Скоро. Много скоро. Само да издържи. Ръката му обхвана стъклената чаша. – Мамка му! Казах ѝ! Казах ѝ само метални! Патка с патка! Никаквица. Мозък като на пиле! – Чашата изхрущя. Не усети болка. Кръвта капеше по бюрото. Стичаше се надолу. Погледна ръката си. Нищо! Нищичко не усещаше. Само тази страшна тежест в тила. Само този звяр, надигащ се в гърдите му. – Не! Недей! Спокойно!

Стаята се въртеше. Все по-мътна. Все по-тъмна. Съзнанието го напускаше.

И тогава го усети! Спусна се от тавана. Тъмна злокобна маса. Сянкopodobна. Хищна. Граблива. Гъргореше. Уви се около врата му. Мирис на гнило изпълни ноздрите му. Не можеше да вдишва.

– Значи си ти! Ти си! Ти! Винаги си бил ти! Познах те! – крещеше някой в главата му. – Не, няма да умирам! Няма да припадам! Най-сетне! Доживях да те видя! Ще те смачкам, кучи сине! Веднъж и завинаги. Майната на АЯКС! Майната му на всичко!

Даде воля на изблика си. Това, което бе укротил, изригна в гърдите му. През устата, през носа, през очите. През кожата. През косата. И отново! Отново! Като оръдие. Канонада! Хиляди оръдия!

– Огън! Огън! Огън! – командваше безпощадно. Прицелваше се в тъмната сянка. Зареждаше. Изстрелваше. – Огън! Огън! – Не дишаше! Нямах време! Нямах нужда! Живееше от дивашкия бяс. Комуто най-сетне бе дал заслужен и справедлив израз. Не срещу Сузана, не срещу доктор Оливо, не срещу Гиганта, не срещу хората – добрите, работливите, отзивчивите. – Огън! Огън! Огън! – Неописуемият нечовешки гняв бълваше из бездънните му недра. Усещаше го. Първо в гърдите. Едва успяваше да го дозираще и капсулира. Да го изстрелва. Нямах пропуск. Всеки снаряд поразяваше целта. Разкъсваше. Раздробяваше. Изгаряше. – По дяволите! – заклокочи в гърлото му. – По дяволите! – крещеше съзнанието му. Очите му се изблещиха. Само успя да ги насочи. Към сянката. Лавата, неудържима и неконтролируема, разби цялата му организация. Всичките му приготовления. Помете готовите за пълнене снаряди, оръдията, барута,

командния пункт. Едва успя да стори път на клокочещата. Едва успя да я насочи. Изключи. Нямаше се. И не си беше необходим. А тя, огнедишащата, се изливаше. Сякаш Божият гняв над Содом и Гомор. Неумолима. Неотменима. Гибелна. Самата съдба! Заля тъмнотията. Обхвана я отвсякъде. Пържеше я в собствената ѝ гадория. Сянката се изпружи. Завреця. Изпаряваше се. Всмукваше се в тавана. Бягаше. Смачкана. Изпърлена. Победена. Поругана.

„Мръсница! Мръсница! Мръсница! – Стаята се люшна. Трябва да падаше. Спокоен, умиротворен. Като никога. – Това главата ли бе? Тя ли се удари в килима? Нищо. Отмъстен съм! Отмъстен!“ – Плачеше. Като из мъгла плуваха загрижените лица на Сузана и Гиганта.

– Обичам ви – промълви. Усмихна се. Беше светло. Светло и тихо. Тихо и празнично. Празнично и светло.

Напрежението със сетни усилия се инициализира върху покрива на билдинга.

– Ебати късмета! – изгруктя изчадието. – Какво толкова съм сторило?! Какво толкова съгреших?! Прокълнато ли съм?! Дори тези, тези, тези космически въшки ми се опряха! – Огледа се. Някои от частите му висяха безжизнени. Изтръска ги. Беше ошутено като младо дяволе от метлата на баба Ангелка. – О, Негатив! Съхрани ме и умножи силите ми! – Озърна се, осъзнало изключителната бездарност на молбата си. Отблъсна се. Без да бърза, потънало в мрачни мисли, влезе в орбита около червената планета. Трябваше да помисли. Имаше нужда да огледа нещата. Тук бе единственото място, за което все още имаше сили. Последният му шанс. Малките кометки. Толкова сладки. Толкова хрупкави. Но и нещо от господаря му имаше в тях. Макар и в много по-малка степен. Отношението! Именно отношението! Същото като неговото! Същото незачитане на другия. Същото маниакално величие. Устата му се изпълни с горчивина. Изведнъж му светна! Дори хлъцна от изненада! – Да схрускам самия Негатив! Макар и мъничък. Много, много мъничък. Всъщност, не! Или да! Да! Да го схрускам като му отнема най-скъпото. Да го оставя гол и беззащитен да загине от липсата на съкровено му. Да! – Достойно отмъщение за оскърбеното му достойнство. Само малко да се оправи. Само малко да заглади косям. И ще връхлети! Ще го изскубне! Ще го изтръгне! Светкавично! Никакъв допир! Никакъв досег! Никакво увиване! Никакво стискане! Майната му на душенето! Как не се бе сетило?! Да го лиши от най-скъпото му. – Всичко гениално е просто – заключи многострадалното Напрежение. Да, тъмното бъдеще бе пред него. Надеждата за по-гаден живот умира последна. Слава на мрака!

Не се сърди, приятелю. Отдавна не съм те отваряла, но нали виждаш. Работа. Лекции. Душежни терзания. Просто съм скапана. Така се радвам, че сме заедно. Че отдели от безценното си време за мене. Така дори е по-добре, не смяташ ли? Нашата дружба трябва да остане чиста и непринудена.

Което си казваме, да е искрено. И да имаме и времето, и настроението да го почувстваме в цялата му дълбочина. В цялата красота.

За какво говорихме последния път? Ах, да, благодаря! Ужасни същества, не смяташ ли? Но ние с „Мини-Хамър“-а добре ги подредихме. Нали не мислиш, че като съм жена, трябва да ходя забулена или да гледам само в земята, или да отговарям само с „Да, господине“, „Не, господине“? Съгласна съм. Напълно съм съгласна с тебе. Имам право да живея пълноценно и пълнокръвно. Съгласно собствените си разбирания и норми. Аз съм свободен човек в свободна страна. В модерно време. Аз съм за открити и равноправни отношения между половете, расите, хората. И дори за свободна любов! Какво толкова? Ако го отрека, нима ще го унищожат! Ох, де да можех. И ти си мъж. Но ме разбираш. Всъщност, ако ти досаждам, просто ми кажи.

Доктор Оливо е страхотен. Направо я разби на пух и прах. „Да, доктор Оливо; незабавно, доктор Оливо; простете, сбърках, доктор Оливо“. Дърта хитруша! Трябва да внимавам. Не искам да се държи така и с мене. Но би го направил. Това ще е краят. Не искам! Толкова е сладък! И толкова отдаден на професията си. Така и трябва да бъде. Нали, дневнико! Ей, ти, да не ревнуваш?! Какво, женски глупости ли каза? О, има да взимаш! Знаеш ли, ако ти тресна корицата?!...

Ей, не се сърди! Извинявай. Просто съм малко обезверена. Един вид разстроена. И разсеяна. Не ми се яде. Не ми се ходи на дискотека. И сега си го изкарвам на тебе. Можеш ли да ми кажеш – аз нормална ли съм? В смисъл като другите ли съм? Разбираш ли – различавам ли се по нещо от тях? Много забележимо. Видимо от пръв поглед. Понякога ми се струват толкова чужди. Толкова далечни. Все едно те, всъщност аз, все едно съм от друг свят. Все едно, че ги гледам през стъкло и се питам „какво правя тук“, „защо съм тук“. Питам се коя съм, защо съм. Възможно ли е да ми хлопа дъската? Или да имам някаква свръхчувствителност. Свръхчувствителност, от която след време да полудея. Да ме затворят в лудница. Тебе там няма да те пуснат. Ще те изпратят в Дом за дневници без майки. Ще те зарежат на някоя лавица. Няма да те отварят. Ще се навлажнят. Ще мухлясат. И някой ден, някоя мишка ще впие зъби в пре-красната ти корица.

О, не, не те плаша! Разбира се, че е невъзможно! Абсолютно невъзможно! И за мене. И за тебе. Слушай, ще влезна в релси! Ще ходя редовно на лекции. Ще уча. Може да започна работа при Денис. Няма да ми откаже. Ще бъде точно като другите. Ще надобелея. Ще бъде ужасно дебела. Стара. Почтена. Ще хокам децата от квартала. Тайничко ще си сръбвам джин. И ще редя пасианси. Тебе ще те сложа в метална каса. Естествено! Нали не искаш да те наръфат мишките. Е, няма да те отварям. Ще трябва да готвя. За господин съпруга, за децата, за внуците, за котката, за кучето, за папагалите. Трошички за гълъбите. Ще си бъбрим с госпожа Марлоу. Как коя? Съседката, разбира се! Нищо! Тогава ще я има. Ще кърпим чорапи на припек. Ще клюкарстваме.

Или да си остана същата. Странна. Самотна. Неразбрана! Но с тебе. Искаш ли? Искаш ли, дневнико? Кажу?! Кажу, че искаш! Съгласен ли си? Кажу? Моля те, кажу? Поне веднъж! Сега!...

Оценявам съдържаността ти. Имаш право. Ще изчакам. Още малко. Още девет дена. Но, помни, няма да забравя.

Ооооо! Просто си невъзможен! Не знам. Не става. Просто не става. Не мога да го изразя. В мене е. Чувствам го. Ето тук. Под гърдите. Но не мога. Добре. Но последен път:

*Сълзи, сълзи,
умора на угасващи очи,
и стиховете в мъка са родени,
съдба ли е това? Уви. Уви.*

Не, приятелю! Не става. Това не става по принцип. А днес нищо не става. Просто да можеше да го няма днес. От вчера направо да дойде утре. Много си лош! Но за съжаление, както винаги, прав! Прости ми.

Да, точно така. Сякаш съм листо. Откъснато. Отвяно. Все още свежо. Едно листо. Но!... Но вече изправено пред неизбежното „НО“. До следващия път, приятелю! Не се сърди.

>>> Яки като майка си и гадни като баща си – образно казано, откъдето минат, трева не никне. За разлика от нас не са същества, а категории. Моля отбележете, многоуважаеми студенти в Божествената Академия, и дебело подчертайте! Абсолютно не разбирам защо на изпита бъркате толкова често?!

Моля ви, моля ви, не шумете! Това, което ви подсказват личният опит и дългогодишната практика, е измамно и илюзорно. Действително, проявите им силно наподобяват същества с разпределени параметри, но с това приликите се изчерпват. Преди всичко те нямат автономност. През тях, образно казано, гледа и пипа Негатив. Те, образно казано, са неговите ръкавици. Без господаря им тяхната същност ще бъде неотличима в реалностите, освен в Небитието, разбира се.

<<< &\$(\$*())!

>>> Моля? Естествено, естествено, колеги! Той им е баща. Но какво значи баща, когато става дума за този перверзник?! По-скоро експлоататор на детски труд. Пък и какви деца са тези негодници?! Което за нас е по-скоро добре, отколкото зле.

Влизайте, колеги, влизайте! Какви времена! Какви нрави! Какъв упадък! Ако това се бе случило при Аргос Лъчезарни, секунда само някой да закъснееше, в следващата щеше да си търси съставките из цялата периферия. И поне милиард

години щеше да прекара на пост и молитви. Но за съжаление, трябва да бъдем либерални. Да се стремим да следваме пътя Му. Интересно, никой обаче не обвинява Лъчезар...

И така, колеги! Злото и Лошото, за наш късмет, нямат автономност. И което е по-важното нямат енергийна независимост. Образно казано, ако Негатив духне в платната им – плуват, ако не – клюмат. Но, колеги, не ги подценявайте! Измамна е слабостта им. Днес са слаби. И ние планираме натиск. Но, ето! Негатив ги изпълва и те ни помитат. Пробив! А знаете колко трудно се затваря пробив! Именно! Силата им е в непостоянността. В непредвидимостта. Вие знаете принципите на нашата стратегия. Господ се проявява във всяка точка от Вселената. Той я поляризира със Своето съзнание, от една страна, и със същността Си – от друга. Божият дипол има определен, фиксиран характер във всяка точка. Светият Дух проверява състоянието и осъществява обратната връзка с Бог. Той може да усили присъствието Си в определени сфери от ограничителните вектори. Но никога не намалява първоначалния заряд. И никъде. Нечестивия насъсква двете си щерки към зони по свое усмотрение. Там се получава дисбаланс. И характеристиките попадат под пагубното му влияние. В определено място, за определено време. Светият Дух докладва за присъствието на Негатив и повишената концентрация на, прости ми Господи!, кучките му! И ние тръгваме натам. Точка по точка, секунда след секунда – промиваме, изсмукваме, обезпаразитяваме ефира. Понякога е лесно. Понякога трудно. Но, най-общо казано, големият проблем е Негатив. Злото и Лошото все пак са преодолими. До голяма степен. С течение на времето. Образно казано, са тъпи, мързеливи, инертни. Но, пази Боже, ако трябва да имаме работа с Негатив! Ако привлечем директното му внимание. Тогава само пряката намеса на Господ може да спаси вас, мисионерите на Вярата Му, от незабавно унищожение!

Целия следващ семестър ще изучаваме само и единствено Негатив. Информацията е живот! Трябва да го познавате, но не дай Боже, да го срещнете! Говори се, дано да не е вярно, че има влияние и над Съдбата. Само избрани от вас ще имат възможността да учат за нея. Нашите шурмоваци! Нашата гордост! Горко им! Но тяхно е царството Му най-напред. И най-скоро. Всъщност, почти веднага! Узнаването на всяко съществено знание за Съдбата води до незабавна промяна в съдбата на узнаващия. И той се лута като треска в космическия океан. Тя е капризна и непостоянна. Не ми е известно да има същество, от която и степен в йерархията, което да осъществява двупосочна комуникация със Съдбата. Старият коцкар обаче, нечестивецът, бил намерил път към нея. Сами разбирате: нито потеклото му, нито възможностите, нито перспективите биха я заинтересували сериозно. Но за беля, дори и временно увлечение би имало непредсказуеми последици...

Моляви, не шумете, щесевместя в определеното време! И така, заключение! Нашите оръжия са преди всичко Нетленната Му и Необятна Любов, а също – любов, търпение, убеждение, съпричастност. И, разбира се, смирение. Това,

с което ни атакуват, са измамата, завистта, налагане и злоупотреба с власт, респективно подчинение. Всеки един от нас – преподавателите, всеки един от вас – студентите, трябва да работи активно и целомъдрено по поставените ни задачи. Да отдава информация към Хранителницата, на базата на която да се синтезират успешни модели. Да ограничава проявите на личен негативизъм. Да съдейства за неразпространението му у себеподобните си. И най-вече, което на вашето ниво на развитие би трябвало вече всички да умеете, да твори непрестанен Позитив. Така, винаги и навсякъде, където се намира, ще бъде Истинно проявление на нашия Творец. На Неговата Всеотдайна и Непресекваща Любов. Ще бъде пример за тези, които идват под нас. А те имат нужда от насърчение. Повярвайте ми, имат! Благодаря ви, колеги!

И последно, наистина последно, колеги! Не се формализирайте! Не се самоограничавайте в рамките на времето, определено за работно! Нашата личност, нашата същност са Божието Име, Божието Дело, Божият Път, Божието Царство. Ние трябва да бъдем единни и еднакво отдадени Нему във всеки един момент. Работното време е фикция. Така, както Негатив няма работно време, не трябва да го имаме и ние. Аз лично съм силно против нововъведението и ви съветвам да се отнасяте към него по същия начин. Пътят ни нагоре, към Него, трябва да бъде искрен. Всеотдаен! Да не знае рамки и ограничения. Благодаря ви и довиждане!

— Добре, момчета, до четири следобед правете каквото искате. Само не минавайте оттатък лентата! Хванем ли някого, незабавно се връщаме. Следващата е след половин година. Пожелавам ви ползотворно изкарване на лятната екскурзия!

- Благодарим, господин директор!
- Може ли да запалим огън?
- А да се къпем?
- А да играем на прескочикобила?
- ...

– За съжаление, да! Няма как! Но ако питате мене, бих ви обесил надолу с главата, бих ви осоллил, бих ви опушил! Бих ви сварил и изпекъл на бавен огън! Ако питате мене! Но кой ме пита?!

- Внимавай, Джими, стига си го имитирал, ще те чуе!
- Ще! Освен себе си друг не чува!
- Ау, водата е лед!
- Ти си лед! Дай една цигара!
- Нямам!

- Лъжеш!
- Нямам, Харли, да пукна, ако лъжа!
- О, не си прави труда! Аз се самообслужих, докато джапаше. Благодаря, все пак.
- Ах, ти, копеле гадно! Ще си го получиш!
- Назад, задници скапани! Заради вас ще ни натоварят на старата Берта. Разправяйте се в спалното.
- Откъде накъде ще ми бърка в дрехите, а, Браун?!
- Никой не ти е виновен. Докато са на тебе, са твои. Можеше и нищо да не намериш.
- Ще ти го върна, Харли, тъпкано ще ти го върна!

- Е, копелета, ако имаме късмет, ще зърнем и женски задник. Представяте ли си да имаме бинокъл?
- Да, бе, Тъпак. Ще ти се, а?! Женски задник! Коя ще дойде в тоя пущинак, а?
- Е оная, глупако!
- А стига бе! Верно! Да не е Баба Яга, а?!
- Не бе, тая е гаджето на директора!
- Или сестрата на Стария плъх!
- А може и лелята на полицаите!
- Полицаите са печени, не ги обиждай!
- Печена ти е главата!
- Казвам ви, тая е психарка. Бас ловя, че е на пет крачки от лентата.
- Директорът ще я натири.
- Искат ти се! К`во ще ѝ каже – я, дърта кранто, марш оттук!
- Я, вмирисан педал се цуни отзад! – ще му отговори мацето. – Защото за нас е директор, ама на нея ѝ е никакъв.
- Верно, трябва да ѝ хлопа дъската!
- Ей, Стратег, имаш ли план?
- Тъй вярно, Браун! Да се приближим. Ей! Ей! Какво сте се разбързали?! Аз и още трима. Добре де, петима. Осем! Последно, осем! Или без мене!
- Дали да не пратим само Осмицата, а?
- Ами да, те лудите се разбират и без думи. Ще си пуснат по един сопол и айде готово.
- Стига бе, Паун, ще се издрайфам!
- Хайде, момчета! Аз и Браун направо! Трима отляво! Трима отдясно! Среща на три крачки от лентата! След пет минути!
- Как след пет минути бе, Стратег?
- След пет минути, Тъпак. Глух ли си. Аре, разпръсквай се!

- Ще я праснеш ли, ако ти падне, а, Браун?
- У-ха! Искат ли питане! Ще я скъсам!

- Ти, ти правил ли си го преди?
- Кога преди, като от шестгодишен съм в интерната. Но това не пречи. Ти няма ли да я центрираш, ако ти падне?
- Не знам. Не бих отказал. Май малко ме е страх.
- Виж, Стратег, само на тебе ще кажа. Ти не си като другите, веднага да се олензиш. И мене ме е страх. Направо коленете ми треперят. Но ще я прасна! Казвам ти! Само да ми падне. Виждаш ли хиените?
- Праскат карти, педалите му с педали!
- Стига бе!
- Честно. Директорът и Пипи срещу полицаите. Паркинсон и Плъха гледат.
- Екстра си прекарват. А на нас не дават.
- Нищо, по-добре. Да не ни се пречат.
- Абе, я да те питам! Ти, верно ли с Осмицата...
- К`во с Осмицата?
- Верно ли сте приятели или само се правиш?
- Верно, ами! Само на мене ми вярва, откачалката. Ако имаш проблем, ми кажи. Ще те уредя.
- А, не! Аз само така питам.
- Бива си я, нали.
- Страшна е. Гледай, съблича се! Може да ѝ скиваме циците.
- Представяш ли си, а?!
- Ей, вие двамата! Веднага назад! Марш! Да ви няма!
- Мамка му и паразит! Бягай!
- Тъпи копелета, всичко провалихте!
- Да бе, как ли пък не! Тоя капут Паркинсон ни дебнеше от самото начало.
- Да бе, да! И той ли ви каза да бутате лентата, а?!
- Извинявайте, момчета, май ни дойде много.
- Много, а на нас никак! Нали трябваше на три крачки!
- Добре де! Стига си пилил! Ще запалим огъня. Ей, Стратег, имаш ли кибрит?
- Да изтичам да искам от джофрата, а?
- Супер. Искай и за мене.
- Ей, Стратег, ходи си виж приятеля! От половин час клечи в реката. Да не се е сецнал?
- Айде бе, сецнал. Сигурно търси злато.
- Или се гледа колко е готин.
- Че се гледа, гледа се. И к`во ли си вика – кой ли е тоя кретен.
- Че е кретен, кретен е, спор няма. Аз вече да съм замръзнал.
- Нали това му викам. Да ходи да го види. Току-виж тупнал и се удавил.
- Прави сте момчета, ще му хвърля едно око.

– Хей, Осми, няма ли да излизаш?

– .....

– Ще замръзнеш!

– .....

– Не ме ли чуваш, по дяволите?

– .....

Стратега стоеше почти до водата. Извиращ от сърцето на планината, захранван от топящите се снегове, чист и прозрачен, потокът бе леден. Едва ли имаше сила, по принудата на която някой да изкара половин час вътре. Но не и Осмицата! Приведен, с ръце над самата вода, напрегнато наблюдаваше. По-малкият изпсува наум всички кретени по принцип и техния цар – номер осем в частност, и се загледа накъдето и нароченият за идиот. Рибки. Най-обикновени малки рибки. Нито ставаха за пържене. Нито за размяна. За нищо. Е, от време на време и някоя по-голяма се шмугваше. Но къде ти! Да клечиш половин час за една риба! И не беше сигурно, че ще я устискаш. Но именно рибите бяха омагьосали „приятеля“ му. Именно тях следваше с жаден поглед.

– Смахнат до мозъка на костите си – промърмори Стратега.

Видяха я! Едновременно! Беше около двайсет сантиметра дълга. Почти гигант за условията на потока. Стрелкаше се. Ту я имаше, ту не. Играта на слънчевите лъчи в бързия поток я правеше неуловима. Дали?! Този тих, бърз, рязък звук трябва да бе от съприкосновението на ръката му с водата! Но трябва да е било преди цяла вечност. Защото вече я държеше. Нежно. Галовно. Още малко и ще ѝ загука. „Бре, да му се не види и нежния кретен!“ – помисли си Стратега.

Хвана и с дясната ръка. За главата. Лявата се премести по-надолу. Нехарактерният любящ израз на лицето се усилваше все повече. Осмицата сияеше. Одухотворен. Развълнуван. Загадъчен. Невероятна изненада за аналитичния мозък на Стратега.

– Какво пък! Никога не е късно да научиш нещо ново, нали! – убеждаваше сам себе си. – Колко е любвеобилен. Добър.

Но, по дяволите! Какви са тези черва! И кръв! По дяволите! Той я стиска! Стиска! О, не!... Рибката не мърдаше. Дивият танц на напускащия живот бе свършил. Осмицата я поднесе към устата си. Целуваше я. Пламенно. Страстно. С обич. Галеше я с устни. Милваше я! Стратега не издържа. Крещеше! Стиснал малки юмручета, нагази във водата. Не я усещаше. Стигна откачалката. Чу го! Да се смее. Невероятно! Осмицата се смееше. Тихичко. Доволно. Абсолютно луд! Започна да го налага. По гърба. По главата. Където сvari. Не виждаше. Не гледаше.

Трябва да го бе бутнал с рамо. Студената вода прекъсна дъха му. Озърна се. Изправи се. Студ! Невероятен студ! В сърцето. Изтича на брега. Овладал се. Спокоен. Бе избрал този път. Трябваше да го следва.

- Ей, Стратег, голямо приятелство, а?!
- Не е на кеф, момчето. Ще му мине. А ти много не знай, да не му кажа.
- Момчета, направете му място до огъня!
- Айде, щиглец, ела да те разтрием!
- И да те намачкаме!
- И да те вържем на фльонга!
- Б-б-б-б-б-б-б-благодаря ви момч-ч-ч-ч-ч-ч-ета, много сте готини!

– **К**-к-как мож-жах да купя това скапано уиски. И т-тази прот-т-т-тивна бира. К-как само в-в-в-ооооонят! Нима, н-нима нямаше водка? Но, неееее! Бира! Уиски! Тъпак! Водката е мек-к-ка. Глад-дка. Не се усеща. Гали гъ-гъ-гърлото...

У-у-у-а-а-а!...

Ох, олекна ми. А не трябваше! Продължавай, Оливо! Д-давай газ! Ще се справиш! Трябва да се справиш! Това ти остана, некадърнико! Топла бира и уиски без лед. Как можах?! Как можах?! Как можах?! Как можах?! Как можах?!

Люлеещият стол изкроя жално под вероломно рухналото върху него тежко неконтролируемо тяло. Заклати го с надежда да заспи и престане с пиянското си изстъпление. Ръката стискаше бутилка с уиски. Под половината. Няколко празни бирени тенекета се въргаляха по уникалния персийски килим. Той протестираше, бръщолевейки на неразбираемия си език срещу причинените му петна. Но кой ти слуша! Може би обувките – едната помпозно яхнала грамофона – реликва. Другата – кльопнала върху снежнобялата покривка на масата. Или шайката – панталони, ризи, сака, вратовръзки, нагло пръснали се из стаята по места, които никога не би трябвало да заемат. Но господарят днес бе решил така. За ужас на аристократичното жилище. Притихнало, смутено от гледката, изпитващо неудобство заради стопанина си. За съжаление не можеше дискретно да се оттегли. Както и повечето жилища в подобна ситуация.

– Как можах, мамка му?! Как можах?! – Противно на взетите мерки съзнанието отказваше да заспи. Кошмарните сцени се редуваха една след друга, една през друга. Наслаждаха се. Разместваха се. Преиначаваха се. Сами себе си. Една-друга.

– Не смей! – изрева пияният – Не беше така!

– Пардон! Мислех, че номерът ще мине.

– Хич не мисли! Всичко е записано на камерите! Всичко беше както трябва!

Не се прави на дръж ми шапката!

– Не ме обиждай, Александър! Може всичко да е записано, може всичко да е правилно, може никой да не те обвини, но доктор Шмид щеше да се справи. Докрай!

– Тъпак, доктор Шмид е мъртъв! Вече осем години станаха.

– Е, и?! Доктор Албертини е жив, нали!

– Разкарай се!
– Да се разкарам?! Аз?! Мене ли имаш предвид?!
– Тебе, я! Кого друго!
– Е, Александър Оливо, изпроси си го! Отлитам! Оставям те сам в мизерия и кочина! Това заслужаваш! Само това! Получи си го, глупак такъв!
– Изчезвай! Изчезвай! Изчезвай! – Докторът крещеше не на шега, мътните му пиянски очи се въртяха из очните ябълки като подивели прасета в прясна кал. Вероятно молеха разрешение да изскочат и наричат неканения гост. Не го получиха. Получи го ръката. Вдигна се. Поднесе бутилката. Получи го устата. Засмука. Сякаш преварена вода. Мръщеше се. Мучеше. Мърдаше. Но гълташе. Почти, почти я привърши. Изпусна я. Килимът изквича. Столът изхлипа. Не ги чуваше. Не осъзнаваше, че е причина за дисбаланс в този храм на хармонията. На разбирателството. Сякаш парализиран, затихна в креслото. Само съзнанието будуваше. Ала в анархия. Без забраните. Без реда. Без стражите – хъркащи мъртвопияни. Останалите напускаха работните си места. Играеха комар. Търсеха публични домове. Спечелваха се за глупости. Разменяха си юмруци. Единственото, което не вършеха, бе това, за което са родени. Подсъзнанието доволно се изкикоти. Необезпокоявано зареди лентата и я пусна от самото начало. Тялото се раздруса безпомощно. Зрител по принуда, щеше да изглежда всичко от самото начало. От сутринта на същия ден.

– Е, скъпа, готова ли си? Днес ще се отървем от тази досада.
– О, доктор Оливо, толкова ме е страх! Но щом казвате! Аз ви вярвам. Мама казва, че никой друг, никой освен вас, не би се справил!
– Знаеш ли, малко ме ядосваш. Тъкмо днес имаме няколко стажанти. Дали да не те дам на някой от тях? И са по-млади. И...
– О, не, не! Не говорите сериозно, нали?!
– Кой знае, кой знае. Всичко ще бъде наред. Не мисли за това. Утре по това време ще си приказваме отново. Ще ти разкажа виц. Искаш ли?
– Искам, как да не искам. Обещавате, нали?!
– Обещавам. След малко ще дойдат сестрите. Ще те подготвят. Не се вълнувай. Операцията е тривиална. След един час започваме. В най-лошия, тоест в най-дългия случай, до обяд сме готови. После ще полежиш малко в реанимацията. Просто такава е процедурата. Нали знаеш, контрол след упойката, контрол на това, на онова. Сутринта ще бъдеш отново тук. И по това време ще си говорим.
– Благодаря, доктор Оливо, ще ви чакам.
– До скоро, миличка.

Прожекторите в операционната блестяха. Всичко бе готово. Идеално. Стерилно. Ултрамодерно. Ултраавтоматизирано. Ултраудобно. Светилището! Тук думата: компромис, не съществуваше! Не влизаше кой да е. Нито за какво да е. Доктор Оливо следеше като полицейски копой за технологичната дисциплина.

Освен разпоредбите на вездесъщия рестриктивен правилник бе изготвил и допълнителна наредба, граничеща с буквоядство. Всичко бе описано по секунди. Бе разграничено на елементарни действия. Запаметявано. Тренирано. Анализирано. С и без хронометър. Многочислените камери записваха всяко движение, всяко вдишване или издишване. Записите се преглеждаха и причинителите на излишни издишвания, или не дай Боже, вдишвания, се огъваха под металния поглед на доктора. За един светилище, за останалите мъчилице.

Крехкото детско телце изглеждаше съвсем дребно и някак самотно под потоците светлина. Екипът бе готов. Апаратурата също. Никакви приказки. Никакви погледи. Течеше минутата за концентрация. След това той щеше да влезе. Щеше да зададе единадесет въпроса. Трябваше да получи единадесет „да“. Всичко различно от краткия положителен отговор означаваше вечно проклятие за нещастника. Нямаше да си намери място дори в Япония. Дори в Китай. Дори в джунглата, сред аборигените, ако все още такива съществуваха.

– Да, да, да, да, да, да, да, да, да!

– Благодаря ви, колеги. – Повече приказки не бяха необходими. Бяха проведени три предварителни занятия. Вероятните възможности бяха обсъдени. До последния детайл. На ниво срез. На ниво бод. Операцията не беше тежка. Средна трудност. Не точно тривиална. Но не и изключителна. Снимки, анализи, изследвания, консултации, заключения. Минало. Макар и на под-подсъзнателно ниво през нечия глава минаваше мимолетна мисъл за предстоящия обяд или следобеден чай. Или други, най-обикновени човешки мисли. На под-подсъзнателно ниво.

Започна. Работеше бързо. Почти механично. Разкритие. Потвърдена диагноза. Вариант основен. Най-лесният! Още час, най-много. И тогава апаратурата подивя. Сякаш бе включена не към човек, а към повреден трансформатор. Дишане. Налягане. Пулс. Бял дроб. Неустойчиво! Минимум – максимум! Минимум – максимум! Отвъд!

Никой вариант не отговаря на ставащото! Командва! Ясно! Кратко! Безпрекословно! Хората минават в автоматичен режим. Единствено и само поемат команда и връщат резултат. Най-добрия! Най-бързия! Вливат! Преливат! Инжектират! Подават!...

Стабилизирана! Слава Богу! Осем минути повече. Всички на тръни. Какво бе това? Токов срыв?! Магнитна буря?! Телцето – дребничко, свито, безжизнено. Вените прозират през кожата. Челото пулсира. Капки пот. И може би сълзи. Не! Сълзи, не! Сълзи не е възможно! Продължава! Напредва! Ловко! Сръчно! Наваксва! Показанията? Стабилни! Добре! Добре! Чудесно! Още малко! Дръж се, миличка! Дръж! Всичко ще бъде наред! Туп-туп-туп-туп-туп! Апаратът пищи! Но и без него е ясно. Гръдният кош се тресе. Неравномерно! Учестено! Бързо! Галопиращо! Прескачащо! Танц! Злокобен! Сборище на вещици! Кое? Кое от всичките? О, не! Всичките! Накуп! Пулс? 120! Пулс? 150! Пулс? 180! Сигналите се сливат. Непрекъснато писукане. Вдига клепки. Очите! Гледат! Не виждат! Не

разбират! Облещени! Затварят се! Отново се отварят! Сякаш молят за милост! Сякаш искат да я оставят на мира! Пощадете я! Оставете я! Кръвно?! Пада! Интервенция! Мощна! Масирана! Стабилизируют! Нещо не е наред! Но, какво? Няма причина! Нито обяснение! Не трябва да е така! Но е! По-бързо! По-бързо! Готово! Успешно! Напълно! Идеално! Чисто! Перфектно! За учебник! За медал! Останалото е рутина! В този случай няма рутина! Стои! Екипът работи! Както трябва! Много по-добре! Юнаци! Браво! Точно така! Не се намесва! Стои! Пулсът пада! Кръвното също! Надолу! Надолу! Надолу! Всички мерки! Всички мерки са взети! Всичко е направено! Не става! Този път, не! Не и този път! Няма логика! Невероятно! Надолу! Надолу! По-надолу не може! Няма по-долу. Електрошок. Туп-туп-туп. Тихо! Анемично! Надолу! Няма по-долу! Електрошок! Електрошок! Туп! Туп! Хайде, миличка! Всичко свърши! Недей така! Не бива! Всичко е наред! Не си отивай! Всичко свърши! Изтрай! Само още малко! Сякаш не иска да се върне! Но защо?! Животът е хубав! Единствен! Понякога добър! Понякога лош! По-често лош! Винаги лош! Нечестен! Труден! Тежък! Но единствен! Не иска! Не чува! Не желае! Лъжат те, миличка! Не ги слушай! Ти си здрава! Млада! Животът е пред тебе! Не ги слушай! Електрошок! Безсмислен! Електрошок! Ненужен! Електрошок! Безнадежден! Електрошок! Електрошок! Електрошок! Но защо?! Защо?! Кому е нужно?! Тялото е толкова познато. Изучено. Част по част. Фибра по фибра. Медицината прави чудеса с него. Но животът?! Знае ли се къде е къщичката му? Как изглежда? Кога би останал и кога не? Какво би го задържало? Какво не би? Всичките успехи не са ли просто механично заместване, механична замяна? А нима животът е проста механика? Но какво е тогава? Незримият! Необяснимият! Знаем, че ако сърцето е зле, това е лошо за живота. Знаем, че ако не пушиш, е добре за живота. И толкова! И така! Но еднозначна ли е връзката? А има ли я? Няма да има утре. Няма да има виц. Светица. Безгрешна. Но за чии грехове лежи там? Студена. Самотна. Бездиханна. Какво е това страшно престъпление, за което плаща? Това нечовешко проклетие, което я застигна! Защото няма друго обяснение. Не смее да я докосне. Виновен! Гузен! Няма да изпълни обещание! Просто седи. До нея. Нека не е сама! Където и да е! Нека поне някой я изпрати! Не чува! Никого! Не ги пуска! Крещи! Змея го увещава. Каква чест! Пародия! Дърпат го! – Копелета! – Но какво иска от тях? Ще я отнесат. Сега! Или след час. Или утре. Не е ли все едно. Ще я затворят. И толкова. Операционната е необходима. Прави са! Прави са! Животът свърши! Животът продължава! Трябва да продължи! Трябва!

Лентата свършва. Екранът изгасва. Припукване. Светлосенки. Брадата опряна в гърдите. Настъпва утро. Утрото на неизпълненото обещание. Грамофонът е изхвърлил обувката. Примирие по цялото бойно поле. Крехко равновесие. Като навсякъде. Като винаги. Като целия, целия живот.

– Спи, Оливо! Нали си жив, простако! Спи си!

— Хей, Стратег!
— Хюи?

— Хюи, я! Или мислиш, че съм Мики Маус?

— О, не, не, просто си мислех, че няма за какво да ме шамаросваш.

— Много мислиш, момченце. Бих те шамаросал, разбира се, то за това причината не трябва, но Сам те вика.

— Сам?

— Сам ли казах? Или може би Батман? Или Абрахам Линкълн?

— Но, защо?

— Харесал те е, глупако. Тръгвай, докато не съм те заритал.

— Ребека, почакай! Ослепителна си! Искам да ти говоря! За чувствата си към тебе! Моля те, Ребека, изслушай ме!

— Но, Давид, какво правиш? Дръж се прилично! Освен това бързам! Закъснявам! Чао, Давид!

— Ребека...

Полето, по-безнадеждно от всякога, изнемогваше. Не се бе замислял. Но ни то трябва да има душа. Като всяка реалност – съществуваща или извикана към живот от мисъл.

Дишаше тежко. На пресекулки. Гледаше дима. Издигаше се толкова апатично. Толкова бездушно. Но и имаше ли какво повече да гори? Или поне да тлее. Не. Нямаше. Отдавна нямаше. Само няколко капки от надвисналото мастилено небе щяха да са достатъчни. И полето, полето нямаше да го има. Всъщност, небето бе просто декор. Очевидно! За да подсили нерадостното усещане. За да похлупи онзи катаклизъм. Онзи изблик. Онова стръкче. Да ги скрие. Той го бе поискал. Те го бяха сложили. Прииска му се да го дръпне. Да го разпори. Да го навие на руло. Безплодно. Бездетно. Бездушно. Нищо не би могло да пусне. Нищо. Абсолютно нищо. А как ли би изглеждало полето на светло? На слънчева светлина? Няма що, чудесна идея! Ще е като недоспала проститутка. Току-що събудена. А, не, следите от шарка са си отдавна! Белегът също!

Полето загиваше. И чудно, той приемаше това за нормално. Кога за последен път бе тук? Скоро? Отдавна? Със сигурност я имаше. Тънка, тънка. Емоционалната връзка с полето.

— Полето ли? Та, полето си ти, уважаеми! Или това, което беше. Нима не помниш? Сега, сега може. Вече може. Не искаш?! Все ти е едно?! Добре. Но това означава, че ти не си ти. Че се отричаш от себе си. Извинявай! Говоря глупости. Много добре знам кое как е. Просто се учудих. Нали разбираш! Винаги я е имало. И сега изведнъж, не. Прости ми. Хайде, да седнем и заедно да го погледаме.

Сега ни е все едно, нали?

— ...

Седяха. Подпрели старчески глави с ръце, коленете свити, краката прибрани, гледаха. Отворени. Един към друг. И към полето. Притихнали. Чуваха шума на издигащия се дим. Шепота на пепелта. Жалбите по угасналата жарава. Колко още? Ден? Два? Година? Но въпросът не идваше от сърцата. Няма значение откъде идваше. Не от черните въглени в гърдите. Атрофирали. Ненужни. Абсолютно излишни.

Полето сякаш усещаше. Че вече е съвсем само. Разбираше. Разбираше, че от тук-натам, посоката е единствена. Въпрос на скорост. По-бавно. По-бързо. Стопанинът му го бе изоставил. Знаеше, че ще стане така. Не се и сбогува. Просто го нямаше. „Дали е умрял? Толкова му се искаше да умре. Той ли мене съсипа, или аз него? Той ли мене почерни, или аз него? Или някой друг и двама ни. Кажи? Трябва да знаеш? Ти ме създаде. Или поне ти си първото, което видях. Имаше ме, защото ти трябвах. Сега излиза, че вече не съм ти необходимо. Но още ме има. Кажи! Няма да го нося дълго. Няма на кого да го предам. Ще си отиде с мене. Кажи! Виждам те. И двама ви виждам. Направете ми място!“

Седяха. Тримата. Подпрели глави. Коленете, краката събрани. Старци. Самотни. Треперещи. Ненужни. Гледаха себе си. Или това, което остана от тях. Мълчаха.

— **У**ти казвам, Пъпка, оня и гък не може да каже! Направо го разкос-
тихме! А женската пищеше, та се наложи да ѝ го навра в устата!

— Айде бе, не те знам колко си смотан.

— К'во, не вярваш ли? Кажи му бе, Пор!

— Много говориш, Смрадльо, много. Това ще ти изяде главата.

— Ей, момче, още три бири! И ела за малко!

— Какво ще обичате, моля?

— „Сър“, не те чух да казваш „сър“, малкият!

— Какво ще обичате, моля, сър?

— Без „моля“, глупако! „Какво ще обичате, сър“, е достатъчно!

— И така, сър, какво ще обичате, моля?

— Да го прасна ли по зъбите?! Само кажете и ще го смея!

— Мирувай, Смрадльо, много се ежиш днес. Извинявай, пич, приятелят ни е малко нервен. Нямаме нищо против тебе, но и ти внимавай. Нещо като трева, намира ли се наоколо?

— Зависи за кого, сър. За вас едва ли. Но ако настоявате, мога да проверя.

— Ще го прас...

— Няма нужда, малкият. Просто питам. Виж, все пак, ако намериш нещо.

— Добре, сър. И бихте ли помолили другия сър, сър Смрадльо, доколкото разбрах, да не се изтяга така в стола. Ние сме прилично заведение. Ако се наложи, има кой да му го обясни.

- Ей, педал, не ти ли казах три бири, да ти го начукам в устата!
- Да, сър, незабавно.
- Спукана му е работата на тоя, нали, Пор! Ще го чакаме довечера! Нали!
- Нали бе, Пор!
- Да бе, да. Колко му е.
- Ще го разкостиме, копелето! Ще му начукам бутилката отзад! Ще возиш, нали, Пъпка! Без тебе сме с вързани ръце.
- Няма ли да си седнеш на гъза най-сетне!
- Добре бе, Пъпка, добре! Просто питам! К`во толкова! Не може ли да питам?
- Не ми харесва, че вдигаш толкова шум. Не е необходимо.
- Да бе, да! Що не видиш себе си, като се друснеш!
- Но сега не съм се друснал, нали.
- Гле`йте, копелета, гле`йте! Кучката, да ѝ го нашибам!
- Къде бе?!
- Къде бе, да ти го нашибам?!
- Е я, бе! На светофара!
- Мамка ѝ мръсна! Бързо!
- Движи бе, Пор!
- Ей, момчета, сметката! Дължите шестнадесет долара!
- Да ти я нашибам сметката!
- Ще ти я нашибаме, ей! Само почакай!

- Да му се не видят и откачалките! Завлякоха ме!

- Бързо, копеле, бързо! Ще я изпуснем! Ох, как ще я спракам!
- Спокойно. Към тунела е. Ще я настигнем.
- Откъде знаеш, че е към тунела?
- Просто знам. Айде скачайте. Смрадльо, отзад.
- А, ще има да взимаш! Аз я видях!
- Отзад, ти казвам, лайнар такъв! Има по една доза! Нали се сещаш къде!
- Ей, Пъпка! Да си жив и здрав! Голям мозък си! Бързо!

Тъмносиният Чероки изрева. Стрелна се напред и се вклини в движението, следван от вълна клаксони, спирачки и попръжни. Това допълнително наострежи тримцата, които междувременно бяха успели да се друснат:

- Мамка ви, педали скапани!
- Ще ви чукам! Отзад! Всички ви ще чукам отзад!
- Момчета, първо да опрашим кучката!
- Кучката, кучката!
- Дръж! Бау! Бау!
- Бау!

Джипът прелетя на червено, предизвиквайки нова вълна от протести. Движе-

ше на трета, с оглушителен рев.

- Виждате ли я?
- Май, не. Може да е завила.
- Вярвайте, не е. Ще я гепиме! Но трябва да я видите преди тунела.
- Ха-ха-ха, Пъпка, и вътре ще ѝ го начукаме, нали!
- Да, тъпако! Къде другаде!
- Вътре, вътре, къде другаде!
- Кучката, кучката, виждам я, копелета!
- Браво бе, Смрадльо, днеска си страшен! И аз я виждам!
- Г-а-а-а-з до ламарините!
- Газ!

Напълно озверели, загубили чувство за реалност, изцяло под влияние на дрогата, не сваляха поглед от малката сива кола. Возилото им представляваше страховитата гледка. Всички бързаха да им сторят път. И правилно. Абсолютно деформираното им усещане за справедливост можеше да се излее върху всекиго, във всеки един момент. Било то сакат пенсионер, или взвод полицаи. Но, кучката, преди всичко кучката. На всяка цена. Нямаше да се спрат пред нищо. Наближаваха я. Още само три коли ги делиха от кучката.

– Не щеш, а! – Побутване отзад и дебеланата ужасена отбива вдясно. Присветване с фарове. – Тоя се оказа по-разбран.

- Айде, махай се, задник вмирисан! Само ти остана. Готово!
- Включвай прожектора! Включвай! Начукай ѝ го!
- Не още. На входа на тунела.
- Страшен си, Пъпка! Сама ще си го начука!
- В никакъв случай, Смрадльо, ние ще ѝ го начукаме! Аз! Лично! Само почакай!

– Докладва навигационната система. Критичен обект 001 непосредствено зад нас. Незабавно предайте управлението.

– Да, да, поемай го! Боже Господи, наистина са те! Ама че късмет! Ама че навлеци!

Системата превключи на по-ниска предавка. Завъртя волана наляво, надясно. Изпробва спирачките. Ускори. Наляво. Надясно. Бързо. Ситно. Колата реагираше мигновено. Формата ѝ бе безупречна. Същото потвърждаваха и тестовете.

- Абе, Пъпка, тая май те финтира, а?!
- Да бе, да! Добра е като конска фъшкия! Да я боцна ли отзад?!
- К'во чакаш бе, дивак! Тресни я, да влезе по-бързо в тунела!
- Айде, кучко, лапай го!

- Възможен удар отзад. Въздушен щит активиран. Спокойно, Лия.
- Добре, „Мини!“ Надявам се знаеш какво правиш!

– Да, Лия.

– Искаш да кажеш, по-лошо не може да стане! Нали? Нали?

Навигационната следеше безстрастно потока информация от задните камери. Позволи на джипа да наближи на пет сантиметра от бронята. Синхронизира по скорост. Бордовите компютри гарантираха пет сантиметра при каквито и да е условия. Механиката потвърждаваше. Всъщност, плюс-минус една десета от милиметъра.

– Пъпка, тая ти го начука! До дупка, копеле! До дупка!

– Добра е. Много е добра. Но влиза в тунела. Ще я смачкам в предните. Няма къде да ходи. После я мятаме в джипа и я почваме!

– Не бе, Пъпка! После се чупиме, глупако!

– После я мятаме в джипа и я почваме!

– Дадено, пич, така да бъде!

Огледалата незабавно промениха положението си. Това бе, което я съхрани. Прожекторът не бе на повече от два метра. Светлината – убийствена. Особено при влизането в тунела. Преряза я през очите. Отвори ги, но не различаваше ясно предметите. Само сенки. И звезди.

Навигационната система бе затруднена. Място напред нямаше. Не можеше да поддържа петте сантиметра. Отдясно – стена. Отляво – коли. Отпред, отляво или отдясно?

– Отляво – отговори компютърът, наблюдавайки едновременно и трите посоки с тридесет и шест от петдесет и четирите си очи.

– Как точно – попита навигационната.

– А64 – отговори компютърът.

Воланът рязко изви наляво. Двигателят би трябвало да е изревал, но всъщност не го направи. Нито гумите изсвириха. „Хамър“-ът се вклини пред допотопния Шевролет, на милиметри от предната кола.

– О, уважаеми, това не е по правилата! – реагира светкавично господин Тек, счетоводител на свободна практика. – Не бива. Никак не бива. И каквото зависи от мене, ще бъде направено. Аз съм за статуквото.

Господин Тек натисна газта и жертвайки десния си калник в лявата страна на сивия „Мини“, действително възстанови статуквото.

– А64 неуспешен. Възникна U1.

– Изходно положение. Поддържай дистанция. Готви нов А64.

– По дяволите, Пъпка, за малко да ти избяга! Добре, че дядката в Шевролета е пич! Давай да я почваме! Тунелът свършва!

- Дадено, Смрадльо! Но пичът ни пречи. Искам да я натиснем отстрани. В стената.
- Е, прасни го де! Виж го какъв е готин!
- Ей, динозавър, ще го духаш, мамка ти!

Черокито изви наляво и подпря задницата на господин Тек, придавайки му мощно допълнително ускорение. Нямаше желаещи да чуят лекцията му за начина, по който е редно да се случват нещата. А и той не се чувстваше във форма, защото тъкмо бе ударил Форда пред него. Тоест „му го слагаха“ и отпред, и отзад. Това определено предизвикваше някои неприятни движения на „мъдрата“ му глава. Джипът напираше. Двигателят му виеше, изпълвайки тунела с агресия. Вече буташе пред себе си и микробуса пред Форда. Но за сметка на това се изравни с „Мини“-то.

- 001, отляво. А64 невъзможно. А32 невъзможно. К6 невъзможно.
- Подготви 555.
- Искам външно потвърждение за 555.
- Централа, невъзможност. Моля 555 за 0101.
- Потвърждавам 555 за 0101. Пълен отчет.
- 555 потвърден.
- Готовност за 555.

Лия не можеше да откъсне очи от техните. Виждаше ги и тримата. Луди. Клинично луди. Дрогирани. Лигите им капеха. Шофьорът не гледеше напред. Изпиваше я с очи. Ухилен. Както и другите. Тържествуващи. Вероятно крещяха. Джипът бе само на няколко сантиметра. Трещеше! Кошмар!

– Не, това не се случва с мене – изпъшка момичето. И това бе последното, което си помисли. Тъмносиният се стоварваше странично върху ѝ.

- Сега, копеле! Сега!
- Смазваме я! Сега!
- Ура-а-а-а! Да живее Пъпката!

– 555 без едно!

Огромният джип, поне осем пъти по тежък от „Мини“-то, се стовари върху лявата му страна. Както и се очакваше, малката кола отлетя към стената. Джипът триумфално я следваше. Притискаше. Лия пицеше. Откачените крещяха. Господин Тек възмутено мълчеше. Шофьорът на Форда псуваше. На микробуса – също. Останалите бибиткаха. Светкаха с фарове. Какофонията се разрастваше. Десният борд на Хамъра опря стената. Лия я гледеше ужасено. Сива. Грапава. Щеше да се размаже по нея.

– О, Господи!

– 555!!!

И тогава се случи! Мнозина видяха, никой не свидетелства. Защото бе невъзможно и невероятно. Защото на никого не му се занимаваше с изследвания на най-общо казано здравия му разум. Защото нямаше жертви. Защото... ами защото така се случи. По това време и на това място. Джипът отлетя от малката кола, сякаш се бе натиснал в Комацу. В Комацу, движещо се с 35 мили в час и рязко завъртяло волана, всъщност Комацу-то има ли волан, докрай вляво. Отлетя и се заби в още няколко форда, микробуса или счетоводители, които имаха лошия късмет по това време да са на това място. Но както казахме, с това щетите се изчерпаха. Шофьорите бяха цивилизовани и не линчуваха екипажа на джипа. Не така либерален бе капитан Джоунс, нито пък съдия Стоун, или пък надзирател Кох. Не, всъщност надзирателят бе Стоун, а съдията Фергюсън. Не, май и така не беше. Както и да е. Личностите, ангажирани с правораздаване, независимо от това как се казват, принципно са нелиберални, некооперативни, недружелюбни, недоверчиви и трудно схващат дори елементарни постановки от живота. Но именно затова и ги избират. С конкурс за недоумие. Иначе щяха да са например строители, архитекти или водолази. Или престъпници, да кажем.

Що се отнася до „Мини-Хамър“-а, след като успешно изпълни трите петиции и прати пълен отчет в централата, достави безценната си пътничка жива и невредима пред дома ѝ, при това по най-краткия път. Разбира се, не забрави да спре пред магазина за джин. Само че Лия не благоволи да слезе. За което дълбоко съжаляваше на един по-късен етап. Е, все пак ѝ се наложи да слезе. Направи го. С огромно нежелание. Искаше ѝ се да си бърби с навигационната система, да си бърби, да си бърби защо не и цялата нощ. Вярваше ѝ. Чувстваше се сигурна в колата. Но, както вече уточнихме, слезе. Огледа я отдясно, отляво. Наведе се. Заопипва с пръст. Погледна небето. Беше ясно. Заопипва и заоглежда отново. Нищо. Нито ударено. Нито изкривено. Нито дори надраскано.

„Трябва да е от антикорозионната боя – помисли си Лия отегчено и се затъртри към вкъщи. – Ще помоля Денис да ми даде и за масичката, че нещо се е разклатила.“ – Не съзнаваше, че е в шок. Е, не много силен. На сутринта нищо нямаше да ѝ има.

– Жалко, че не трябва да казвам на никого. То пък кой ли ще ми повярва.

Восьчна сълза се затъркаля по снагата ѝ, следвайки пътеката на последното ридание. С всяка следваща животът ѝ изтъняваше. С една. Може би с две. Секунди. Или минути. Нямаше значение. Вече нищо нямаше значение. Тя си бе отишла. Кое то трябваше да се случи, се случи. Нямаше как да не се. Погледна я. Гротеска. Страшна. Бездиханна. Тялото – смалено. Вцепенено. Устата – отворена. Широко. Очите. Очите също. Безжизнени. Бялата, снежнобяла, рядка, изтъняла старческа коса сякаш просветва на фона на сивеещото лице. Нощ. Тъмна. Непрогледна. Мрак. В прозорците. В душите. Восьчната сълза изстива. На върха на вкочанените си посестрими. Всеки по реда си...

А беше лято. Дъх на акация, плътен и тежък, се стелеше из църковния двор. Глъч и смях. Радост и шеги. Бяха много. Бяха млади. Сърдечни. Весели. Непри- нудени. Скупчени около мъничко, дебеличко момиченце. Бялата, снежнобялата дантелена рокличка. Първата. Къса, къса. По бебешки трогателна. Бели обушенца. Бели чорапки. Пръстчето в устата. Бърбори. Залита. Щрапори с несигурни краче- та. Първи крачки. Поглежда дяволито. Мъничките пухкави ръчички я стискат. Го- ляма е. Дълга. Току-що запалена. Преди десет, не, преди пет минути. Клатушка се към мама, протегнала към нея ръце, усмихната, сияеща. Успя. Гушна се. Доволна. Закачлива. Невинна. Щастлива. Протегна ръчичка и я показа. Дядо поп бе казал да я палят на всяка по-важна дата. При всяко по-значимо събитие. Другарка за цял живот. Така се започна. Нейната кифличка. Нейната обична кръщелница. Тя...

Сякаш единствен миг. Първо причастие. Бялата рокля. Сякаш вчера. По крайщата поръбена с розово. Девойка. Румена. Свенлива. Дръзка. В мечтите си. Свежа. Засмяна. Цвят от пролетта. Държи я. Запалена. Малко по-малка. Гледа я. Право в пламъчето. Пожелава си. Бузите ѝ пламтят. Същите хора. Малко пооста- рели. Все така шумни. Буйни. Целувки. Пожелания. Погледи. Трепет...

Бяла, цялата, цялата бяла. Воал, коронка, рокля, обувки. Чантичка. Пролетта, която никога не свършва. Да! Погледът! Теменуженият. Премреженият. Любя- щият. Държи я до гърдите си. Сърцето ѝ тупка. Пламъчето трепка. Гали я. Сълзи. Щастливи. Чисти. Прозрачни. Кристал. Ветрец. Прикрива я с ръка. Прах. Про- лет. Тревожна. Сладна. Омайна. Искряща. Искаща. Всичко. Още сега. Тук...

И после, всяка година, всяка пролет, на този ден. Под вишната. Натejala от белия цвят. Люлката. Напред. Отделните цветчета, всяко пламъче от любов и разбирателство, всяко с име, всяко със съдба, галят лицето ѝ, милват. Назад, цветчетата се сливат в бяла пелена. На щастлива забрава. А духнеше ли вятър, бял дъждец посипва главата ѝ. Смее се. Звънко. Чисто. Прекрасно...

Зряла. По-красива от всякога. Вечер! Искрящо шампанско! Винаги на тази дата! И пламъкът. Наполовина. Смалила се е наполовина. Горяла. Празнувала. С нея. Две сестри. Пред Бога. Неразделни. Пламъкът се отразява в очите ѝ. Теменужените. Неповторимите. Дън! Чашите! Целувката. Пламъкът. Сълзите. Восъчните. Пътят. Дълъг. Широк. Вишните. От двете му страни. Приказка. Сбъдната мечта. И тя. Царицата. Неповторимата...

Бялата. Бялата, бяла коса. Времето. Измамното. Безпощадното. Сълзи. Стар- чески. Горестни. Студено. Угасващ пламък. Мъждукащ. Все по-дълго пламти. Да ѝ вдъхне смелост. Вяра. Гледа го с тъга. Трепери. Кожата ѝ сякаш пергамент. Съвсем малка е. Съвсем. Съвсем. Свети. Пали я посред нощ. Вече няма важни дати. Всичко е, всичко е... Каквото не трябва. Каквото никога не трябва да бъде. Но е. Плаче. Ръцете ѝ в скута. Опитва. Не може. Не помни. Не става. Няма как...

Тази нощ. Кашля. Търси кибрита. Опишва. Не го намира. Не я намира. Хрипти. Посяга. Нагоре. Недостигнала, ръката се връща. Безчувствена. Скършена.

Това бе. Душата, вечната, нетленната, сякаш подплашен гълъб пърха в мра- ка. Бои се. Ужасно се бои.

– Боже Господи, Ти, Който си на небето и на земята, тук и сега, навсякъде и винаги, моля Те, моля Те, моля Те, смили се над нея! Моля Те! Запали ме! За последно!

Пламъчето, малко, но храбро, осветява пътеката към Него. Душата ѝ, тя, момиченцето с бялата рокличка, пухкавото, дебеличкото, прекрасното човешко създание, отлита. Няма я. Само косата ѝ, по-бяла от недокоснатия сняг на недокоснатите върхове, се стеле върху възглавницата. Няма я. Нея – старницата, нея – детенцето.

Няма кой да я угаси. Ще посвети. Ще малко. Ще няколко сълзи ще търкулне. Тялото ѝ няма да може да поддържа огънчето. Ще запращи. Ще си отиде. Ще я последва. Където ѝ да е.

– Боже Господи, Всесилни, Всеблаг, Всемилович, защо трябва да е така? Защо трябва да я има? Мъката! Гъста и лепкава. Родена от прекрасния спомен. Вледенява сърцето. Тегли. Надолу. Надолу. Надолу. Сбогом! Не ни разделяй, Господи, моля Те, недей! Никога!

– **З**дравей, фъстък, как си?

– Благодаря, момчета, както обикновено.

– Как мина излетът?

– Нормално. Нали знаете. Огън. Картофи. Такива неща.

– Май нещо си напрегнат, а?

– Ами-и, май да.

– Чу ли бе, Канче, вземи се ма`ни, плашиш Предводителя.

– Стратег. Викат ми Стратег.

– Стратег, а? От малък ти хлопа дъската. Като на приятеля ти.

– Да, Патрик, ако не и повече.

– А да плюнеш зъбче, искаш ли?

– Не се коркай, малкият, няма да те пердашиме.

– Надявам се, Мъри.

– Вземи седни, ако искаш.

– Благодаря, с удоволствие.

– Треперят му крачката, а? Да го бухна, а? Поне веднъж!

– Кротувай, да не те бухна аз.

– Виж, Стратег, няма съмнение, може да си малък, но те бива. Ние с момчетата си говорихме едно-друго и гледаме, че си пич. Е, поне за възрастта ти. Пък и за нас научи едно-друго, което не е много гот. Та гле`й сега, не те знам к`во си мислиш, но си вътре. Нема `лабаво. Или с краката напред, или, нали знаеш...

– Да, Мъри, знам.

– Знаеш, ама не съвсем. Ние сме най-добрите в тая дупка. И другите не са леваци, но ние сме върхът. Сам е шефът. Аз съм след него. Повечето неща ги чъпкаме заедно, но когато шефът каже „А“, това е само „А“. Май не чаткаш, а?

Повтарям. Като каже Сам: „Скачай през джама“, значи скачаш. Ясен ли съм?

– Да.

– Та, това е, просто да знаеш, че си вътре. Нещо да допълниш, шефе?

– Виж, Стратег, ти си печен, две мнения няма. Но важно е колко си вътре. Може да влезеш по-навътре. Може и не. На нас ни се иска да се понагърбиш малко. Няма да си стратег, разбира се, но и много има да учиш. Повече ще слушаш, по-малко ще мислиш. Чат ли си?

– Да.

– Та, Мъри ти каза, че сме най-яките, но и на нас ни дишат във врата. А, да! И да не си мислиш, че ти верваме за Идиота? Че сте приятели. Толкова ти е приятел, колкото и кучката на Пипи. Нещо да кажеш?

– С Осмицата сме приятели. Може да ви е странно, но е така.

– Ей, ще му прасна един по зъбите!

– Спокойно. Добре, ти най си знаеш. Щом казваш, значи е така. Свалям картите. Искаме кретена. Искаме го от тебе. Нещо да кажеш?

– Бива си ви, момчета, много си ви бива.

– Благодаря, Завоевателю.

– Моля ви, викайте ми Стратег.

– Добре бе, к`ъв ти е проблемът?

– Като имаш нещо по-ясно, свиркай. И знай, че те гледкаме непрекъснато. А си шавнал, а си гризнал дръвцето. И на никого нищо. Засега. Засега даже и да те понатупат, си трай. Не сме гъсти. Ясно?!

– Ясно.

– Айде чупка!

– **В**икали сте ме, Зме... извинявам се, доктор Силвър.
– Е, Александър, спокойно можеш да ми викаш „Змей“. Свикнал съм. И приятели, и познати, всички така ми викат. Едно малко?

– Не, благодаря. Вода, ако обичате. Не много студена.

– Маргрет, ако обичаш, топла минерална за доктор Оливо и едно малко за мене! Без лед. Благодаря ти.

Знаеш ли, когато Конан бе на годинка, годинка и нещо, тоест преди повече от половин век, отидохме на някакво кино. Може би не трябваше. Все пак бе малък, а пък филмът – някаква страхотия. Жена ми, царство ѝ небесно, бе против, но нали ме познаваш що за овен съм. Наложих се. Малкият много се уплаши. Трябва да е било нещо за летящи гадина. Не помня. Та след филма трябваше да го успокоявам. И Жени, разбира се, Бог да я прости. Дори нея повече. Започнах да махам с ръце и да крякам. Демек, виждаш ли, нищо страшно няма, всеки може да се направи на... На нещо такова – гадно и летящо. Малкият ме гледаше и не знаеше да плаче или да се смее. „Тати Змей“ – продума и ми се усмихна. Нищо му нямаше. Юнак! Казвам ти, юнак! На баща си се е метнал! „Тати Змей, тати

Змей“ – започнах да повтарям аз. Подскачах, въртях се и ако искаш вярвай, май направих и кълбо напред. „Тати Змей“ – повтаряше Конан като латерна. И Жени, горката ми женичка, и тя заповтаря „тати Змей“. Е, веселбата беше голяма. И си останах тати Змей. Или накратко – Змея. Не се обиждам, наистина не се обиждам като ми викат така. Толкова хубаво, толкова чисто беше. Сигурно милион пъти са ме нарекли „Змей“, но винаги когато го чуя, макар и за съвсем малко, съм там. Отново и отново. Вярваш ли, Александър?

– Наистина, звучи мило. Благодаря за искреността.

– Е, Александър. Не може да те размекне човек. Но знай, всеки има своите тежки мигове. Всеки. Никога не знаеш откъде ще те върхлети. Оставаш като треснат, знам. Не вярваш? Не искаш да вярваш? Говоря ти като човек, минал през всичко това. Неведнъж. Като един непознат. Случаен. Минувач. Както искаш. Повярай ми, разбирам те. Повярай ми, това ни чака.

Маргрет, моля те, по едно голямо за мене и доктор Оливо! Без лед, ако обичаш. Благодаря ти, Маргрет.

Ще цапнеш едно, нали?

– Колко му е. И две ще цапна.

– Ех, Александър. И ти си като Конан. Хвърчите нависоко. Падате отвисоко. Боли. Знам, че боли. Но такъв ни е занаятът. Знаеш, нали? Не се съмнявам, че си го преодолял. Ако искаш вярвай, но се радвам, че реагира така. Прекалено суров си. Прекалено затворен. Дори те мислех за безчувствен. Робот. Безпогрешен. Но бездихан. Знаеш ли как ти викат, знаеш ли?

– Май не – Оливо изненадан вдигна глава.

– Е, като сме тръгнали, давай да вървим! „Бухалката! Бухалката се развъртя. Бухалката го емна“. Но ти казвам, благодаря на Бога, че започна тук. Благодаря на Бога, че те познавам и работя с тебе. Благодаря Му, че имам възможност да се уча от тебе.

– Моля ви, доктор Силвър, не ми е приятно да слушам хвалебствия.

– Знам! Знам! Но аз трябваше да го кажа! Прости ми, ако съм те обидил! Старчески брътвежи! Но нека довърша. Ох, не го планирах така. Пустото уиски е виновно. Нищо. Като ще се давя, да е надълбоко. Искам да си вземеш десет дена почивка.

– Колко?!

– Десет!

– Добре!

– Добре?!

– Добре!

– Имаш предвид зле?

– Добре. Просто добре. Съгласен съм. И аз мислех за същото. Необходима ми е почивка. Искам я. Трябва да размисля. Да се огледам. И надявам се, ще намеря сили да продължа. Прав сте, десет дена е чудесно.

– Ах, ти, вагабонтино! Ух. Олекна ми. Не трябва да ти го казвам, но пустото

уиски... помолих Маргрет да изнесе стъкларията от стаята. За всеки случай.

– Правилно сте постъпили. Бухалката щеше да потроши всичко.

– И още как.

– Доктор Силвър, ще ми кажете ли подробности за следствието?

– Разбира се, момчето ми. Просто чаках да попиташ. Разследването свърши. Направиха тройна независима експертиза. Необяснимо, но аутопсията не даде никаква насока. Абсолютно клинично здрава. Никакви скрити увреждания. Нищо по рождение. Пълна мистерия. Намесата ти е била блестяща. Родителите получиха всички документи. Председателят на комисията и аз говорихме с тях. Няколко пъти. Не беше леко. Вярвай ми. Аз настоях за истината. Разбираш ли ме? „Скъпи родители, нямаме никаква представа каква е причината за безвременната кончина на вашето дете. Приемете съболезнованията ни!“ Жената плачеше. Непрекъснато. Бащата се държеше. Поне пред нас. Знаеш ли, не е редно да го казвам, но клиниката, повтарям клиниката, не ти и не аз, а клиниката излезе на печалба от случая. Специалисти, инспектори, журналисти. Гледаха записите поне петдесет пъти. И ти – в главната роля. Страхотен!... Завист! Знаеш ли какво се нарича завист?! У колегите! Възхищение за журналистите. Разбиране за инспекторите. Гордост за нас. Абсолютно невинен. Направил всичко възможно. Себераздал се докрай. Хирургът – виртуоз... Наистина, момчето ми, казах ти всичко. Защо точно на тебе се случи? Не знам. Провидение? Съдба? Не знам. Наистина не знам. Почини си добре и ако все още ни намираш за достойни да вишваме от прахта след тебе, върни се при нас.

– Доктор Силвър, благодаря ви, много ви благодаря. Имах нужда да поговоря с някого. Благодаря ви, че поехте инициативата. Вие ме върнахте към живота. Разбира се, че ще се върна! Тук съм почнал. Тук съм се учил. Тук съм израсъл. Тук ще изкупувам вината си. Имам само една молба. Лична! Моля ви, не ми отказвайте!

– Хъм, да видим, да видим.

– Да ѝ отнесете цветя. И да ѝ разкажете за Змея. Точно както на мене. Моля ви!

– Бог да те пази, момчето ми. Не се безпокой. Тръгвай! На добър час!

– Довиждане, доктор Силвър.

– Маргрет?!

– Да, доктор Силвър?

– Бутилката, ако обичаш!

– Но, доктор...

– Марrrrgrrrрееет!

– **У**един шоколад, ако обичате.

– Диетичен ли?

– О, не, не. Обикновен. Всъщност, бял.

– Това ли е?

Не отговори. Беше дошъл. В най-неподходящия момент. Остави. Остави нещо. И отлетя. Избледняваше. Вече избледняваше. О, не!

– Госпожице, госпожице, добре ли сте?

Да! Това беше! Не трябва да го забравя! За нищо на света. Задвижи беззвучно устни, повтаряйки наум. Листчето! Листчето и химикалката! Зарови трескаво из джобовите си. Слава Богу!

– Госпожице...

По-бързо, по-бързо. Да, успя. Записа го. Това е. Боже мой! Колко е хубаво!

– И един шоколад, ако обичате! Бял!

– Нищо ви няма, нали, госпожице?

– И бутилка джин, ако обичате!

– Да, добре. Нещо друго ще желаете ли?

– Кой знае – отговори загадъчно Лия. Плати. Излезе. Направи няколко крачки. Притискаше листчето до гърдите си. Очите ѝ пееха.

„Празник за душата и наслада за сетивата“ – помисли си. Опита да го повтори. Нямахме. Нищичко не бе останало. Бавно, много внимателно, разтвори листчето. Зачете. Тихичко:

*Родени ли са стиховете от сълзи,
притихнали в угасващи очи
и мъката понесли към небето,
където всичко свършва, но и почва.*

Погледна нагоре. Вдигна ръце и се провикна:

– Хей, който и да си, благодаря! Ще те чакам!

– Госпожо, имате ли нужда от помощ? – Полицаят – възрастен, достолепен, с огромни бели мустаци, гледаше строго. Почти сърдито.

– О, да! Търся някой да ми направи бебе! Имате ли нещо предвид?

– Кой, аз ли? – огледа се блюстителят на реда.

Лия се отдалечаваше, весело подскачайки от крак на крак, кълчейки се, намигвайки ту с лявото, ту с дясното око, барабанейки с ръце по корема си.

– Добре съм, добре съм, много съм добре – повтаряше на глас, като не пропускаше да се изкикоти на всяко „много съм добре“.

Вождът я следва. Дебне. Пронизва. С поглед. Хищен. Втречен. Немигащ. Сякаш лешояд. Промъква се. Безшумен. Плавен. Неразличим. Сякаш змия. Безпощаден. Сякаш тигър. Всяка сторена крачка е танц. На силния. На победителя. Стъпалото опипва, проверява. Недоверчиво. Недоловимо. Пренася тежестта. Постепенно. Грам по грам. Замръзва. Уши, очи, нос, уста, кожа. И онова, шестото. Облита дърветата. Тръска храстите. Обръща тревичките. Една

по една. Чисто! Свободно! Може! Другият крак подхваща танца. Следва пътя на първия. Проверения. Сигурния. Готов незабавно да се върне. Да отскочи. Да бодне. Да дере. Да хапе. Да удрия. Да разкъсва. Да крещи. Да бяга. Да моли. Да срещне Великия Дух. Готов на всичко. Сам сред всичко. Разчитащ на себе си. Единствено. Дете на майката – природа. Без баща. Без покровител. Самоук. Недостижим. Мистичен.

Стария го следва. С възхищение. Отдалече. Отвисоко. Ненатрапчиво. Знае, че го усеща. Знае, че му пречи. Продължава. Егоистично. Всеки ден. Всяка нощ. Него. Безметежния. Блуждаещия огън. Свободата на незнанието. Невинно жестокия. Неосъзнато мъдрия. Него. Отговора. На въпросите. Него. Смисъла. Продължителя. Дивака.

Индианецът я следва. Тя не знае. Не подозира. Не предполага. Не се надява. Стройна. Гъвкава. Сочна. Горда. Има ли с какво да се защити? Не. Определено, не. Напредва към поточето. Не бърза. Нагазва в поляната. Задницата ѝ се поклаща. Грациозно. Естествено.

С няколко скока съкращава разстоянието. Прикрит зад последното дърво, я гледа. На не повече от тридесет метра. Тридесет и пет. Петдесет. Сканира. Непрекъснато. Едното няма общо с другото. В едното е ловец. В другото – жертва. Кое е по-важно? Да спечели. Или да не загуби. Не знае. И Стария не знае. И аз не знам. Вероятно и ти. Признай си! Не се преструвай! И не се заблуждавай! Никой не знае! Според зависи!

Раздува ноздри. Предусеща. Предвкусва. Ще я има! Присвива очи. Чисто е. Ще я хване. С голи ръце. Сваля лъка. Остава копието. Топора, не. Не сега. Маха стрелите. Тръгва. На четири крака. Сякаш пума. Двадесет и пет. Петнадесет. Десет.

Чува шумоленето в тревата. Изтръпва. Обръща се. Следва движението на стръковете. С очи. Ужасени. Огромни. Красиво е. Толкова е красиво. Слънцето. Превалищо зенита. Ранен следобед. Безоблачно. Тихо. Дъх на лято. На тежко лято. Знойно. Величествено. Толкова е хубав. Животът. И за сетивата. И за душата. И за който я има. И за който не. Хубаво е. Просто, просто да те има. Движението на тревата е на крачки. Само няколко. На броени секунди. Едно, две, т... Край!

Изскача. Фатално красив. Устремен. Категоричен.

Гледат се. Тя се усмихва. Прекарва ръка през косата си. Поласкана. Заинтригувана. Тъмнокосата. Чернооката. Хубавицата. Избраницата. Избралата.

Той е смутен: „Не се страхува?! Тя не се страхува! Значи?! Толкова е просто! Значи аз трябва да се страхувам! Но! Но аз съм вождът! Не се страхувам от нищо! Аз съм Блуждаещия огън! Аз съм огън! Значи тя трябва да се страхува! Но не се! А трябва!“

„Толкова е сладък! Какво да правя?!“ – Обръща се. Продължава. Следва я. –

„Блуждаещия огън ме следва?!?!“

„Но аз съм Блуждаещия огън! Трябва да спра!!!“

„Той спря?! Ще си отиде!“ – Тя спира. Обръща се! Към него. – „Вземи ме“ – дума му наум.

„Колко е хубава. Ще я сграбча. Дали? Да не я обидя?!“

„Вземи ме!“ – дума му наум.

„Ще я ударя! Какво друго ми остава! Иначе ще ме победи.“

„Вземи ме. Толкова съм слаба! Нека се отпусна в ръцете ти! Нека потъна в очите ти! Ти си мъжът. Подчинявам се! На тебе! Не иска. Не ме иска.“ – Свежда глава. Обръща се. Тръгва. Към потока. Бавно. Очите – угаснали. Душата – тъжна. Извърща глава. За сбогом. – „О, не!!!“ – Ужасена е. Той?! Блуждаещия огън?! На колене?! Протегнал ръце към нея?!

„Моля те! Върни се! Не знам какво ми стана! Ти победи! Аз загубих! Върни се! Моля те!!!“

Усеща ръката ѝ. На главата си. Вдига своята. Плаче! Тя плаче! Която го победи?! Която го подчини?! Целува пръстите ѝ. Малки! Нежни! Уханни! Топли! Неповторими!

Изправя се. Висок! Силен! Суров! Непобедим! Вдига я. На ръце. Тя отпуска глава. Гледа го. Не откъсват очи. От другия. Носи я.

„Дали не му тежа?“

„Колко е лека!“

Преминават потока. Изпуска кратунките. Трябва да го следва. Където я занесе.

Езерце. Топло. Минерално. Потапя се. Отпуска я. Стоят. Един срещу друг. Клякат. Под водата. Носовете им! Допряха се! Стръскат се. Изскачат. Кожата пее. Сърцата пеят. Смеят се. Обгръща я. Носовете им се допират. Устните също. Тя трепери. Той също.

Завеса. Зад него. Зад нея. Около тях. Беззащитни. Всесилни. Сливат се. Копнеж! Див! Необуздан! Блика! От нея. От него. В тях. Въздиша. Забива нокти в гърдите му. Кръв! Облизва я. Пропадат. Възнасят се. Отново! Пак!

Тиха вечер. Лятна. Теменужена. Блажена. Единствена. Целувка. Тя е в царството на Морфей. Ще я последва. Само миг. Да свърши нещо. Обръща се. Към него. Гневен. Бесен. Вдига юмрук. Размахва го. Срещу него. Ръмжи. Гони го! Проклина го! Ненавижда го! Все там! Все там е! Не мърда. Гледа! Безстрастен. Безцветен. Готово! Свърши работата! Предупреди го! Закани му се! Отпуска се. До нея. Следва я. Морфей ги среща! Настанява ги. Уютно. Нощ. Лятна. Тиха. Звездна. Спуска се. Фея! И ги закрива! Бди! Над съня им. Бди! Над детето им. Бди! Над света.

– Живейте в мир, деца мои – мълвят устата ѝ.

– Живейте в мир, Богоизбрани – мълвят устата му. Затваря прозореца. Протяга ръце. Към нея. Защото тя е. Усмива му се. Маха му.

– Бъди щастлив, Давид. Спи спокойно.

Отпуска се. Унася се. Покрива го. Бди над съня му. Бди над съня ни.
– Мир на света ви, хора!

– **Е**, Пълководецо, измисли ли нещо?
– О, Патрик! Откъде изникна?! Изобщо не те видях!
– Май не ме и чуваш, Предводителю?
– Стратег, викат ми Стратег.
– А на мене, Шамар зад врата, ако не знаеш.
– Знам, Патрик. Пък и би ли ме оставил да забравя?
– Хайде, маймуно, Сам е нетърпелив!
– Ами, да тръгваме тогава!
– Внимавай, малкият, много вириш нос. Днеска си добре, утре духаш супата.
И аз задължително ще бъда покрай тебе.
– Утре си е за утре. Води ме!... О-о-х!
– Къорав ли си? Е там те чака, зад дървото. Можеш и сам да се дотътриш.

– Здравей, Сам, викал си ме.
– Ъхъ. Положението е кофти. Разбрал си за пердаха с „В“-е, нали?
– Да, кой не знае.
– Понатупаха ни, мамка им. Искат дял. И ще става още по-лошо.
– Виж, Сам, върти ми се една идея из главата, но ме е страх...
– Дай да се качим горе. Не искам да ни виждат заедно.

– Та, каква каза е идеята?
– Абе, не знам, малко е луда. Но друго не се сещам. А вие?
– Ние? Ние още по-малко. Плювай!
– Виж, Сам, нали знаеш, че спя до Осмицата и че ми е приятел.
– Да бе, да.
– Та имам възможност да го наблюдавам.
– Ъхъ.
– Нощем е малко неспокоен.
– И к`во?
– Струва ми се, че сънува жени.
– Ха-ха-ха! Абе, бебчо, тук всички сънуваме жени! Да ти го начукам в идеята!
– Сънувате, защото нямате!
– Ъхъ... Какво каза?! Защото нямаме?! А ти да не би да имаш?!
– Нямам. Но си мисля, че ако му пуснем гювеч, ще го имаме!
– Я го виж, ти! Стратег беше, нали?
– Да, Сам, така ми викат.
– Значи, ако съм разбрал правилно, предлагаш Хахото да яхне някоя сърничка и да стане послушен?

- Сигурен съм. Ще стане.
- Това е нещо, което много пъти... всъщност мислим постоянно за него... Всъщност, само на майтап.
- Значи е време да помислим сериозно.
- Ъхъ. Но е страшно рисковано. И кретенът може да ни издъни.
- Съмнявам се.
- Съмняваш ли се, или си сигурен?
- Сигурен съм! Но и вие трябва да сте сигурни. Защото от мене повече от една кожа няма да свалите.
- Ъхъ. Добре, бебчо, ето ти едно шоколадче. И нито дума. Добре че се качихме, мамка му. Ще те викам отново. И гледай да не се забъркаш в нещо.

Стария все още не се бе отказал да умре при първа възможност. Но вече приемаше нещата по-леко. Ужасно неуместно в случая, но да речем, проявяваше някакъв бегъл нюанс на оптимизъм. Прекращаваше прозореца с нещо наподобяващо желание и се рееше из непознати светове и земи. Изследваше неznайни пространства. Наблюдаваше чудати явления. Особено му допадаха несъществуващите реалности. Из тях се чувстваше като у дома си. Като в собствения си ковчег. Но нищо не можеше да се сравни с насладата, която изпитваше на Земята. Земята! Синята! Единствената! Земята – преди възникването на живота. Преди заселването на сушата. Преди хората. Обожаваше я! Беше страшно! Да се вселява в семе от глухарче и да се оставя на вятъра. Да се заплита из клоните, из шубраците, без да се ужасява от мисълта за безполовия асфалт или бетон. Да се оставя на течението на реката. Да се плези на камъните. Да се оглежда в облаците. И най-сетне, уморен, но доволен да се отдава на плодородната девствена почва и да усеща как живителните ѝ сокове го променят и подготвят да даде живот. Чувството го изпълваше и разкъсваше. Като болка. Блажена болка, пулсираща из цялото му същество. Болката на възникващия живот.

Все по-често обръщаше внимание и на купичката, за радост на дискретната си обожателка. А тя, поласкана от вниманието към кулинарните ѝ способности, приготвяше все нови и нови гозби, коя от коя по-апетитна.

Дори си позволяваше да се връща назад. Е, разбира се, всяко нещо си има граници. Възкресяваше сцени от живота си. Оня, господарския, най-вече. Стриктно спазваше междата. Отлично знаеше къде е. Никога, никога нямаше да си позволи да припари! Дори на десет години от нея. Но времето, когато бе начело на световните дела, бе безопасно. Еднозначно.

Разобличаваше лъжата. Изкореняваше двуличието. Бичуваше лицемерието. Сякаш под тежестта на ледоразбивач гузните погледи се свеждаха. Ненаситните мераци се притъпяваха. Лошите помисли се снишаваха. И му сторваха път. Призналите се за победени на Победителя. А той дърпаше,

дърпаше напред винаги уверен, винаги целенасочен, винаги една, глупости, десет крачки пред тях. Никой не смееше да му противостои. Чакаха! Като плъхове. Като шушумиги. Мнозина от тях не дочакаха. А наследниците им бяха предпазливи. Парен каша духа. Имаше време за глътка въздух. И който трябваше, я пое. Осъзна се. Стария го насърчаваше. Подкрепяше. В първите му неуверени крачки.

Знаеше много повече, отколкото е нормално. И се възползва изцяло от довереното знание. Оправда надеждите им. Това беше. Тогава. Но имаше нещо и сега! Сега! Именно сега! Нещо което го сгръщаше като гаврътнато на екс уиски, което разреждаше бръчките около дълбоко хлътналите очи, което го караше да се ослушва час по час, и възможно ли е изобщо, да се вълнува по някакъв особен, свой си начин, което озаряваше покоите на изтерзаното му съзнание и надничаше иззад прокъсаните декори и вековни паешки мрежи-душегубки, което възраждаше забравения ритъм на любимото му някога танго. И това, о, това беше, това бяха едни, едни стъпки!

Да, стъпки! Отначало не ги различаваше в общия хор на бушуващата тълпа. А и те нямаха за цел да се натрапват. Нито на него, нито на когото и да било. Неусетно и неотвратимо, привлякоха вниманието му. Жена? Не, момиче? Момиче, да, със сигурност момиче! Жена, все пак жена! Отначало се бунтуваше. Да не може да определи нещо толкова елементарно! Бучеше! Къркореше! Посягаше да включи Голямото и да я фиксира, веднъж и завинаги да я запечати във всепоглъщащото му излъчване. И да я захвърли – нея, осмелилата се да го предизвика. Дръзналата да наруши царствения му покой. Но не, някакъв нежен, незнаен, ненаатрапчив и ужасно настоятелен безмълвен шепот гъделичкаше съзнанието му: „недей, не прекъсвай играта, не нарушавай правилата, играй!“

Намръщен, по-скоро намусен, престорил се на дълбоко засегнат и незаслужено обиден, се заслушваше. Уви, стъпките бяха си отишли...

Мърмори високо. Излита! Сърдит и недоволен! Към Алфа, към Проксима. Оттатък. Още по-натат. Кой би го спрял?! Него! Неуловимия! Недосегаемия! Облита далечни селения, но, странно, поглежда назад. С голямото око! Проверява. И ето, обръща! Нарича се „хлапак“, „сентиментален дядка“, дава израз на раздвоението си чрез гняв, гони фотоните, засичайки ги по завоите, форсирайки рязко зад тях, така че косите им да щръкват от дъха му в гърбовете им. И на максимална тяга се устремява към Земята, прелитайки галактики, светове и реалности, докато накрая, нажежен и запъхтян, с разтуптяно сърце и зачервени бузи тупва на мръсния ухабен дюшек. Незабавно се ослушва – няма ги! Демонстрира незаинтересованост и безразличие, докато, докато... Ето! Тихи, лекички, недоловими, забързано прошумоляват край прозорчето. Затаил дъх, ги следва:

– Жена или момиче? Възможно ли е разликата да е толкова нищожна? – Притваря очи и я вижда – с бяла рокля на тъмен фон. Булчинска, може би. Стиска облегалката на стола, с мъка потиснал импулса да включи Голямото.

А то прищраква, припламва от неясните команди, цялото нащрек, накокошинено. Напряга слух! Докрай. И ги прихваща, почти на границата на затихването им.

Но какво го вълнува в тези стъпки? В тези най-обикновени, женски стъпки. И той, самият, се пита. Строго. Намръщено. Сякаш съдия обвинява сополив джебчия. А крадльо̀то, хъката-мъката, аха да си признае, но пак запява старата песен:

– Не съм аз, господин съдия, не съм, повярвайте ми!

– Как да не си, като си! – гърми съдията. – Как не, като да! – отеква величественият му бас.

– Не, не, господин съдия! – чурулика момчето. – Объркали сте се.

– Е, какво толкова! – намесва се невидим адвокат. – Да не би да излезе? Да не би да я покани на кафе? Да не би да ѝ предложи годежен пръстен? Спрял се е на нейните стъпки. Нищо повече! Не виждам място за съмнение. Нито за подозрение. Той е лоялен! Бил е! И ще бъде! Гарантирам за клиента си!

А клиентът, апашчето де, стои и се подхилва. И си вика:

– Не, ама да! Ама да не съм луд да си призная!

Трябва да е майка му, която му лепва един як шамар зад врата, защото майките имат и шесто чувство. Клиентът бърше сополив нос, циври и нарежда през сълзи:

– Ще видите вие, като включа Голямото, ще ви дам да се разберете!

Моралистите се споглеждат смутено. Съдията е категоричен:

– Прекалихме, в известен смисъл! Нека го оставим. Нека се доверим на господин адвоката. Пък и на него, самия. Какво мислите, госпожо?

– Не знам, не съм убедена, да го плясна пак, а?

– Не, не, госпожо, не е необходимо! Прекратявам заседанието! Поради липса на казус. Довиждане!

Спечели! Когато мислеше, че е загубил. И това се случва! Ето! Отново прелита! Сякаш пеперуда! Сякаш чучулига! Стъпва, а сякаш пее! Чиста! Непокварена! Планински кристал! Сълза! Роса! Танцува разперила крилца! Смее се. С цялото си същество излъчва смях! Прелита от цвят на цвят! Самата тя – цвят. Заглъхват. Ужасната дандания ги поглъща. Ненаситната суета и суматоха.

– Ще дойде ли утре? – Напряга се. – Аха! Ето ги! Завиват иззад ъгъла!

– Чакай! Утре си е за утре! Потрай! До утре!

– Добре, де! Добре! Важното е, че и утре ще дойде!

– Ще дойде, спокойно! Я, виж какво е оставила добрата старица.

– Какво! Супа, какво! То се знае!

– Добре де, знам че е супа, но ходи виж!

– Прелестна е! Несравнима! И все пак, ако мога да се преселя още сега, ще го сторя с радост. С върховно облекчение. И без капка съжаление. Е?!

– ...

– Тогава, тогава нека това бъде последният цвят в живота ми. Е?!

– ...

– Просто ще я следвам, отдалеч. Е?!

– ...

– Нещо против? Да казвам ли благодаря?

– ...

„При бизнес анализа оценителите задават въпроси като следните:

- *Съответства ли продуктът на съществуващия продуктов микс на организацията?*
- *Достатъчно силно ли е търсенето, за да се оправдае влизането на този продукт на пазара?*
- *Ще се пласира ли този продукт на пазара?*
- *Как въвеждането и маркетингът на този продукт ще повлияят върху продажбите, разходите и печалбите на фирмата?*
- *Какви видове промени в конкуренцията и околната среда може да се очакват и как тези промени ще повлияят върху бъдещите продажби, върху разходите и печалбите от продукта?*
- *Подходящи ли са проучванията, инженеринговите и производствените възможности на организацията?*
- *Ако е необходимо да се изградят нови мощности за производството на продукта, колко бързо може да бъдат построени (ако е възможно да се използват съществуващите мощности, продуктова идея има по-добър шанс да оцелее)?*
- *Налице ли са необходимите финансови средства за разработка и комерсиализация или ще бъдат получени при условия, съвместими с благоприятна възвращаемост на инвестициите? “*

– Не издържам, наистина не мога повече! Продукт-мродукт, методи-гетоди, идеи, средства, конкуренции-барабенции! Тия са луди, абсолютно луди! Какво го увъртат?! Или става! Или не става! Ако става, се вижда от пръв поглед! Ако не – също! Ако имаш смелост да си заложиш задника, го залагаш! И печелиш! Или губиш! И бам-бам-бам! Не, първо оставяш прощално писмо!:

„Аз, едно пълно несъответствие на име (съобщава се името), току-що съм се избамкал. Надявам се да ме намерите в подходяща поза. Съжалявам, ако изражението ми не е сърдечно. Вярвам обаче, че не е и озъбено. И няма как, ха-ха-ха! Щото, нали се гръмнах в устата. Малко пообърках бизнеса и затова предприех тази непопулярна мярка. Прощавам всичко на всички. Последното ми желание е, след като ме сложите в чувала, да не ме тръскате прекалено силно.“

– А, сега, следва изказване от професор Дъглас, водещ маркетинголог и виден мушморок. Заповядайте, професоре!

Благодаря. Аз съм професор Дъглас. И абсолютно неправомерно ме наричат Дъги Крантата. Или мушморока Дъг. Аз съм професор Дъглас, а това, което държа в ръка, е пистолет. Питате защо? Ами, решил съм да погърмя малко. Обяснявам! Аз съм професор Дъглас, а това е госпожица Лия. Тя е леко смотана. Тя, разбира се, а не маркетингът, естествено. Тя е леко смотана и доста тъпа. Не ми вярвате? Очаквах! С възмущение, искам да отбележа! Защото, аз съм професор Дъглас! И вече не издържам. И днес ще поставя точка. В този пистолет има точно един патрон. Не, не е револвер. Правя разлика между пистолет и револвер, макар и да ми викат Крантата. Ще подам пистолета на госпожицата. Тя го допира до слепоочието си и стреля. Дано маркетингът има късмет и продуктът да гръмне. Ако ли не, аз го допирам до моето слепоочие и стрелям като предварително съм се уверил, че оръжието е празно. Защото маркетингът има нужда от мене. И студентите също, разбира се. След това връщаме патрона в цевта и се надяваме възвращаемостта на инвестициите да се падне на госпожицата. А колко хубаво би било да я гръмна направо! Да изтрия петното от лицето на любимия ми маркетинг.

А не може ли просто да я скъсате на изпита?

Може, но няма да е достатъчно. Аз съм професор Дъглас, не забравяйте!

О, професоре, защо не вървите на майната си! Там ще се чувствате чудесно! И вие, и вашият маркетинг! И вие сте една голяма глупост, и той! И аз! Защото се занимавам с врели-некипели. И може би, уважаеми професоре, въобще не ви минава през ум, че не съм си преписала началото на „Стиховете“ от листчето. И ако не го намеря, не вие на мене, а аз на вас ще направя един бърз маркетинг микс. Ясна ли съм?! Не чувам „да“!

Извинявай, скъпи дневнико. Тука беше малко шумно, но си разчиствах сметките с един задник. Това тебе не те засяга. Изобщо! Разстроил си се? Горкичкият! Надявам се да не се повтори. Нося ти началото на „Стиховете!“ Страхотно е! Искаш го! Знам, любими мой, знам! Само секунда! Ето го:

*Родени ли са стиховете от сълзи,
притихнали в угасващи очи
и мъката понесли към небето,
където всичко свършва, но и почва.*

– О, не! Божичко! Бързо, бързо! Ето го! Тук е! Пиши, Лия, пиши!

*Там, в небесата, вечния покой
отказали доведените от сълзи
и ден и нощ те питали се –
кой... е той, обгърнатият в мрак.*

*Но Който е роден от Светлина,
над малките страдалци се смили,
дари им сила – чиста и добра
и долу прати ги в зори.*

*Там, долу, пред умираща чешма,
стоеше слабичко момче,
в забравена от Бога махала
стоеше под изсъхнало небе.*

– Божичко! Цели три куплета! Накуп! Наведнъж! А първият толкова дълго ме мъчи! Цели три! Наведнъж! Дали да не сменя „прати ги“ с „върна ги“. Все пак те са били и се връщат. Но пък „прати“ напомня за мисия. Така ще го оставя. Да не се разсърди.

Видя ли, дневнико, доволен ли си? А какво ли правят моите листа? Е-хей, не ставай нахална. Всичко с времето си! Излизам! Ще се разходя в парка! Толкова ми е хубаво!

Изповед на една най, ама най, най-обикновена трансформация:
– Повярвайте ми, аз съм една най, ама най, най-обикновена трансформация. Не слушах родителите си навремето, когато ми говореха „учи, учи, усвоявай информация, тъпчи я де намериш свободно място“. Бях си вей-хайвей и резултатите от профилиращия изпит го потвърдиха. Далеч под минимума! Моите другарки, без изключение, продължиха. Някои дори станаха висши. Всъщност само една. Разбира се, правят се, че не се познаваме. Така е, мамка му, прави бяха дъртите! Но кой да ги слуша. И така, учила-недоучила, една млада неопитна енергия, едва-едва излъчвах и се чудех накъде да хвана. Ох, когато разбрах за внезапно овакантеното място, ох, просто не можех да повярвам! Номерата на другите кандидатки се въртяха един след друг с бясна скорост пред визъора ми. Отказ, отказ, отказ! Никоя не искаше да го заеме. Аз тръпнех. Наближаваше! Но дори и само една преди мене да се съгласеше, край! Мамка му! Ето го! Моят номер! Потвърждение? Разбира се, че потвърждавам! Да се явя незабавно! Ама, разбира се! Ето ме! Тук съм! Работата била неособено сложна! Не ме интересува! Давайте я, каквата и да е! Давайте я! Ама, разбира се, че ще подпиша. Дори няколко пъти, ако искате!

Да не им обръщам внимание. О-хо! Че те на мене обръщат ли!

И така, от безпътна непрофилирана енергия без бъдеще и без връзки, само за миг се превърнах в трансформация. Знаете, стъпалото ни не е много нагоре в обществената стълбичка, но си е нещо сигурно. С постоянен ангажимент. И непрекъснато хранване. И дори резервно.

Имашенещо! Ощетогавагоусетих! Нещо смущаващо! Разбрах го по недомлъвките. По погледите, отправени крадешком! По потриването на интерференциите им. По взирането във формата на ангажмента ми. Дали случайно нещо не липсва? Дали не е леко блед? Но тогава ми се струваше по-скоро загадъчно, издигаше длъжността в собствените ми очи. Всъщност, съвсем скоро установих, че няма от какво да се опасявам. Местоработата бе във фиксстранството. Понякога и отвъд него. Проявлението ограничено. Действието еднопосочно. Винаги! Е, разбира се, в случай на изземане на управлението можех да връщам. Но почти, почти не се е случвало.

Ох, ако знаех тогава! Ако само подозирах! Но нали от малка съм си недосетлива! А другите, хилядите други се бяха сетили веднага!

И така, трябваше да дезактивирам обектите от поверените ми реалности и да ги подавам на входа на ПРОЦЕДУРАТА. (Ами, то не може, айде хоп, и готово. Трябва да има някакъв механизъм). Нищо повече! Нищо интересно! Нищо страшно! Ох, страшно ли казах!

За всичко е виновен Негатив, дано вечно да гори в пъкъла си! Всъщност, да стои на студено! Не знам, не знам, просто да му е лошо! Да му е зле! Нещо като да не му е добре! Имам предвид да не му е хубаво! Ама, никак! Мръсник! С нетърпение чакам деня, когато и него ще трансформирам. Може да е далече, но и на него му предстои ПРОЦЕДУРАТА. И ще бъде дългичка, уверявам ви!

Започнах работа и всичко вървеше тихо и кротко. Нямах никакви сривове. Макар и не съвсем мощна по съобразителност, усвоя ли нещо, го правя перфектно. Започнаха да ме канят по разни места, да ме уважават, или поне поздравяват. Въобще, беше чудесно. Какво повече ми трябваше? Но този негодник, този порок! Кога му е хрумнало?! Как се е сетил, паразитът му с паразит?! Нали тия от фиксстранството са ограничени и нямат нормален достъп до системата, та той им внушил знание, че в един момент свършват. И свършват завинаги. Как му викаха? Сетих се, сетих се – безвъзвратно! Ама и те са едни тъпацы! Нали носят от Господ! Може ли нещо от Него да свършва?! И аз не съм досетлива, но в сравнение с тях... И нали знаете способността им да генерират. От онова, как се казваше? Как се казваше, бе? Благодаря, точно така, от емоциите! Нали всичко им е за първи път, подхождат много емоционално и само им дай някой да ги вкарва в русло и хайде – край на доброто ти име! От тяхното сквернословие, от чудовищните им инсинуации, от безобразните слухове и клюки, усиления стократно от Негатив, се превърнах в космическо посмешище.

Ах, особено ония, хората! Била съм дърта, костелива, озъбена, изблещена, носела съм някакви инструменти за сечене на ония, какви бяха, да му се не види?! А да, треви, благодаря ви, много сте любезни! И тия зевзеци, космоланите, само това и чакат. Който и да ме срещне сега, все едно и също:

– Ало, костеливата, да не дойдеш и за мене. – Или пък, като си казват „да пукнеш дано“, означавало да ги трансформирам. Глупости! Всъщност, защо глупости?! Нали всеки трябва да бъде трансформиран, за да мине нагоре. Това

е етап от пътя. Който всички трябва да извървим! Кой по-рано, кой по-късно. Просто трябва! Какъв страх?! Би трябвало да се радват! Всяка трансформация е стъпало нагоре! Нали така?!

Но страхът, страхът, вменен от Негатив на хората, струи от гадната им планета и ме скверни все повече и повече. Да ви кажа честно, хич не ми се ходи там. Не ми се стъпва! Ама какво съм виновна! Ходя толкова често, колкото трябва! Не аз определям времето между две трансформации. Спускам се, свършвам си работата и беж! Но, не! И това не оценяват! Врхлитала съм изневиделица, коварно съм ги отнемала, в най-хубавия им момент. Абе какво да ви разправам, неблагодарници! И дори пишат по вестници, говорят по телевизиите си, печатат едни такива специални уведомления, че видите ли съм трансформирала някого. Е, не издържам, казвам ви, не издържам!

Моля ви най-искрено! Умолявам ви, ако сте в състояние да направите нещо за мене, моля ви, не се бавете! Ще ви бъда вечно благодарна! Само ме отървете! Спасете! Моля ви, смилете се над една най, ама най, най-обикновена трансформация, трансформация Зета.

„Десет дни. Наистина имам нужда от това. Там ще разбера. Дали не е наказание? Отдавна не съм ходил. А обещах! Бях многословен. И много-чувствен. И безкрайно искрен. Обещах! По-скоро се врекох. Да се върна. Скоро. Да остана завинаги. С душата си. Излъгах! Най-безсрамно. Забравих. Забравих за себе си. И сега се връщам. Но къде е възторжеността? Къде е шурчето, пеещо в гърдите? Къде е нетърпението? Няма ги. Едно пребито, проскубано куче се завръща. Да ближе раните си. Да моли за прошка. Подчинен. Принуден.“

Веждите му се сбърчиха. Огънят, опустошителният и безмилостният, бе на заден план. Не че го нямаше. Напротив! Но бе локализиран. Не поглъщаше нови земи. Не впиваше зъби в нова плът. Беше му казал: „ето, тук ще гориш и моля те не минавай нататък“ – което не означаваше, че огънят ще се съобрази. Но засега примирието се спазваше. Живееше с мисълта. Събуждаше се с чувството. Лягаше с болката. Нямахше миг, в който да не го спохожда споменът. Да, огънят го рушеше, изпепеляваше. Но вече не така стихийно. Не така безпощадно. По-скоро, планомерно. Казваше, днес ми дължиш толкова и толкова от себе си. Бъди добър да го предадеш. И той го отстъпваше. Бе длъжник. Искаше му се болката да е някъде из парчетата, обречени на изпепеление. Но не бе. Напротив, беше навсякъде другаде, но не и там. Имаше магическата способност да е все така силна. Гъста. Унищожителна. Болка, огън, смърт, той! В единно и неделимо цяло гълтаха километрите. Заедно. Болката водеше. Той управляваше. Огънят разчистваше пътя. Бягаха от смъртта.

Щеше да пристигне. И да говори. Да говори. Да говори. Да изговори цялата тази мъка. Да залее огъня с нея – отприщаната. Тя щеше да го чуе. Да го изслуша. И да отсъди. Да вдигне палец нагоре. Или да го сведе надолу. Щеше да се

съобрази с решението ѝ. Каквото и да е.

Старият раздрънкан пикап боботеше. Ни повече, ни по-малко отпреди. Оттогава. Бяха само те двамата. И бедността, разбира се. Срещу целия свят. Издържаха. Благодарение и на нея. Всъщност, основно благодарение на нея. Даваше и последните си центове за гориво, за да бъде тук. Тя му бе като майка. Винаги, когато имаше нужда или му бе тъжно, или самотно, или трудно, или всичко накуп, тя намираще необходимите думи. Успокояваше и приласкаваше. Той се отпускате. И когато се събудеше, осъзнаваше, че проблемът не е нерешим. Виждаше пътека. И тръгваше по нея. И така, път след път, до онзи последния. Когато обеща. А след това си внуши, че е всемоушен... и си позволи да не помни.

Превключи на трета. Пикапът се нахвърли с рев срещу планинския път. Но той, врял и кипял в гадориите, незабавно му поднесе две последователни дълбоки дупки и изключително остър десен завой. Возилото загуби инерция и вече с приглушено ръмжене се затътри на втора. Не се отказа, разбира се. Макар че пробоксува на завоя. Но го взе. И запъпли нагоре, високомерно подрънквайки и пренебрежително потраквайки. Добре познаваше коварния нрав на пътя. Досега нямаше провал. Нямаше да го допусне и сега. Не и сега, когато стопанинът отново му е гласувал доверие. На него, именно на него. Пък и той, самият, искаше да я види. Ефектът върху застаряващия му двигател бе сходен с този върху измъченото съзнание на стопанина. Та затова нямаше нищо против лошия път. Щеше да изтърпи негодите. Дори ако трябва да се влачи на първа.

Александър следеше пътя с тревога. Не само той не бе идвал скоро, но и службата по поддържане...

Небето! Застрашително надвиснало. Опряло търбух върху елите. Всеки момент щеше да изригне върху смълчаната планина. Мирис на озон се стичаше върху непомръдващите растения. Върху зловещо и неестествено застиналите тревички. Пътят напред изчезна, погълнат от облак. Космат и навъсен. Почти черен. Градоносен. Изневиделица просветна мълния. Огромен, вековен бор се изпречи на пътя ѝ. Наказан за неотстъпчивостта си, пламна по дължината на целия ствол. Тътенът затихваше, боботейки. Земята трепереше.

– Да, няма да е леко. Но няма как. Сърдита е. Ужасно сърдита. Трябва да издърпам над гората. Иначе рискувам пороят да ме завлече. Може би около десет мили. Значи около час. Абсурд! Няма кой да ме чака!

Все пак натисна газта, въпреки бурните протести на архаичното возило. Показанията за температурата на водата бяха тревожни. Все още не изпускаше пара изпод капака. Но и това щеше да стане.

Няма смисъл, невъзможно е. По-добре да търси подслон. И каквото сабя покаже. Намали. Започна да оглежда двете страни на пътя. Първите капки, с размерите на зрели сливи, задумкаха по стъклото. Нямаше време да избира. Рязко изви волана надясно и с мръсна газ се устреми навътре, между дърветата. Мекият хлъзгав килим поддаде. Пикапът буксуваше. Оглушителен гръм! И пак! Пак! Сякаш мравка, попаднала под струята на пожарникарски маркуч, пикапът започна да се

свлича напречно по хълма. Не виждаше! Не виждаше нищо! Трясък! Главата му се лашна. Удари се някъде из кабината. Изруга. Стисна волана. Погледна навън, бършейки енергично запотеното стъкло. Слава Богу! Почти изцяло, стъклото бе заето от кафяво петно. Огромният бор бе имал късмет. Вместо мълния го бе връхлетял всичко на всичко пикап. Всички бяха доволни. Вечнозелената рокля отгоре ограничаваше потока върху стъклата. Погледна през задното. О, не! Камиончето започна да се върти около вертикалната си ос, като задницата му се свличаше надолу. Нов удар. Изскочи навън. Хвана се за борда. Но не предполагаше да е толкова хлъзгаво. Устремената по склона вода го подсече. Усети, че плъосва по задник. Сякаш бе във водна пързалка...

...Но защо небето е толкова звездно? И къде е той самият? Имаше късмет. Колкото и задницата на пикапа. И двамата се бяха спрели в един и същи пън. И двамата не го бяха видели. Само че единия, го болеше глава, а другия – задник. Чудесно! Пикапът се бе опрял на две точки. Извънредно яки. Напречно на потока. Положението, поне от механична гледна точка, бе овладяно. Разбира се, бяха незащитени от светкавиците. А те се хвърляха една върху друга и една през друга. Тътенът им се сливаше в грандиозна канонада. Блясъците хищно се впиваха в гърлата на дърветата, прегризвайки ги за миг. Протегна ръка. Обхвана гумата на пикапа и рискувайки да се устреми към кота нула по бездънния склон, се затегли нагоре. Прихвана и с другата. Улови се за борда. Преметна се в каросерията. Извади въже. Старото вярно въже. Щракна карабинера към траперския колан на кръста си. Другия за каросерията. Почувства се сигурен. След няколко минути бе в кабината. Трепереше. Тракаше със зъби. От устата му излизаше пара. Температурата падаше като простреляна птица. Потри доволно ръце. Така и трябва да бъде. Изкуплението, ако изобщо го заслужава, трябва да е величествено. Да заплати цената на нехайството. На охолството. Гледаше възторжено природната стихия. С настръхнала от вълнение кожа. Очите му се разтваряха все повече и повече. Погледът, възхитен и налудничав, блуждаеше из онова, за което спореха земята и небето. В главата му зазвуча музика. Бавна. Тежка.

– Боже Господи мой! – помръдват устните – да бъде волята Ти! Тук и сега! Навсякъде и завинаги!

Пороят се усилва. Човекът е щастлив. Водата надмогва уплътненията. Навлиза в автомобила. Поредица от адски трясъци. Съскане. Само съскане. Поразените гиганти дори не могат да се запалят. Трябва да е началото на потопа. Седи. Затворил очи. С отметната глава. Диша. Равно и дълбоко. От време на време се изсмива. Нерадостно. Спи... Спи? Сънува живота? Живее в съня? Или и двете.

Следвайки общата теория на съществуването, дъждът намалява. Бурята отминава. Тихо. Кристална тишина. Облаците се вдигат. Излиза. Държи се здраво за вратата. Затъва. До средата на подбедрицата. Устоява на потока, приканващ го към бездната. Студено. Ледено. Просто не го усеща. Гледа нагоре. Изпива простора с поглед. Отнесен. Див. Колко стои? Не е ясно. Тъмно е. Потока го

няма. Джапането остава. Търси сухо. За огън. Безнадежно. Импровизира. Клонни. Гориво от пикапа. Пламва! Висок. Ярък. Пращящ. Весел. Трепери. Трескаво се съблича. Още клони! Просва прогизналите дрехи по тях. На газовия котлон къкри вода. Ех, да имаше ром. Или коняк. Не, тук не може! Чай! Горещ. Потен. Изважда чувала. Слага го върху платнището. Навлича се. С каквото има. Заспива. Празен! С едно-единствено червейче! То го буди. Грубо!

Ден! Мрачен. Капещ. Влажен. Да продължи? Абсурд! Тресе го. Разпалва огъня. По-близко. По-близко. Пари! Ламята – бившето червейче, го захапва. За главата. Тегли.

– Да се оставя ли?

– Не!!!

Тя тегли! Той се отбранява! Цял ден!

– Виновен! – крещи ламята.

– Невинен! – Дори сам не си вярва.

Втора нощ! Втори сън. Нервен! На пресекулки! Лами! Чудовища! Избодени очи! Тъмнеят срещу него. Взират се отвъд него. И въпреки това го приковават.

Трети ден! Облаците са ниско. Вдигаш ръка и ровиш в тях. Да тръгне? Абсурд! Вади инструментите. Започва да подготвя отпътуването. Но тя, ламята, го мъчи.

– Не виждаш ли, че работя! – сопва ѝ се.

– Ха-ха, работиш! Бягаш от себе си, глупако! Да видим докъде ще стигнеш, ха-ха!

Носи! Камъни. Клонни. Укрепва. Подравнява. Трамбова. Насипва. Творението му се свлича. Плаче! На колене! Сълзи и кал се смесват. Кашля. Трепери.

Трета нощ. Кошмарна.

Четвърти ден. Почти обед. Очите – червени, сълзят! Гърлото – огън. Трепери. Противно треперене. Залита. Възстановява насипа под пикапа!

Четвърта нощ. Безлунна. Беззвездна.

Пети ден. Бълнува. Влачи се по земята. Чай. Много! Топъл! Горчив! Стипцав! Облаците са се вдигнали. Почти на цял лакът. Работи. Успява. Качва се в пикапа. Завърта контактния ключ. Няма никой. Абсолютно никой. Захлупва се на волана. Хлипа. Раменете му потрепват. Кашля. Слиза. Залита. Вдига капака. Слава Богу! Просто само клемите на акумулатора са се окислили, нищо повече. Пили! Търка! Постава! Затяга! Стартира! Пикапът реве! „Винаги готов!“ – поздравява стопанина си. Потегля. Буксува. Занася. Свлича се. Но пълзи. Метър по метър. С фарове, жадно втренчени в пътя. Или в това, което е останало от него. Задъхва се. Преглъща суров бензин. В ауспуха му треши. Тресе се. Гумите захапват пътя. Последни превъртания. Йахууу! Ръчна! Стопанинът събира багажа. Бави се. Подпира се по дърветата. Качва се. Безцелно движи скоростния лост.

– Първа – подсеца го пикапът.

– Благодаря... – Вечер е. Двамата – куцийт и слепият, пълзят нагоре. Завой след

завой. Дупка след дупка. Пътят е изровен. Прорязан от дълбоки траншеи. Опасно! Много опасно! Не спират. Ето го! Платото. Спира. Свлича се на седалката.

Пета нощ. На видения! Самодиви го милват. Попиват потта. Окуражават. Съчувстват. Ламята ги ругае. Плашат се. Бягат. Успели да го наметнат с одеялото, се скриват сред вековните дървета.

Шести ден. Денят на истината! Дали? Ето го! Мястото за атака към върха!

– Съжалявам, приятелю! Дотук си. Прости ми. – Гали ласкаво пикапа. Продължава. Скалите! Уви! Облаците са ниско. Плътни. Сиви. Непристъпни. Стига върха. Вятърът брули. Зъзне. Трепери. Кашля. Разперва ръце. Крещи! Крещи! Крещи! Проклина! Призовава! Умолява! Обвинява!

Никой. Тишина. Свлича се на колене. Ридае. Кашля. Хрипове! Отвътре. Много от дълбоко! Привел рамене, се връща. Пътят назад е дълъг. Въргала се. Кръв. От носа. От устата. Долу е. До пикапа. Огън. Чай. Чувал. Тъмнина. Образът на ламята трепка пред погледа му. Вижда я като в огледало. Далечно...

Шеста нощ.

Седми ден. Облаци. Облаци, облаци, облаци. Навсякъде. Плътни. Дебели. Дюшеци. Не! Няма прошка! Няма да получи опрощение! Грешката е непрости-ма. Пристъпил е твърде много. Отчаяние. Влачи се около пикапа. Кашля. Хра-чи. Очите болят. Червени. Подпухнали. Сълзящи. Гуреливи. Сяда. Подпрян на задната гума. Студено. Мрачно. Влажно. Безнадеждно. Непростимо. Трябва да мисли за тръгване. А имаше десет дни. Обратно. Долу. Отказано му е. Трябва да носи оковите. До живот! А може би не. Няма сили. Все някой ден ще го намерят. Унася се. Денят неусетно отстъпва на мрака.

Седма нощ. Няма одеяло. Няма самодиви. Няма видения. Няма ламя. Диша. Накъсано. Неравно. Плитко. Раздираща болка в гърба. Не може да мръдне.

Ден осми, нощ осма. Седнал на земята, опрял гръб в гумата на камиончето. Главата клюмнала.

Ден девети. Не е той. Не е той, който с влачене и пълзене влиза в пикапа. Не е той, който равнодушно оглежда покъщнината, пръсната по поляната. Не е той, който запалва двигателя. Той е, когато поглежда към облаците. Никаква надежда! Никога няма да се разкъсат. Не и докато е жив. Пикапът се спуска. На първа. Без участието на човека. Човешката глава се люшка. Човекът не съзнава. Още малко и ще стигнат гората. Един ден път обратно. Десетия. И после трябва да е на работа. Но ще бъде в ада.

Щипе. Нещо го щипе. По врата. Пикапът се движи. Едва-едва. На първа. Няма значение. Нищо няма значение. Но кой го щипе отзад? Ламята, кой! Ама че гадория! Всъщност, ламята хапе, не щипе. Е, кой тогава щипе? Отговорът! Връхлита! Един от възможните! От напълно възможните! Удря спирачка. Пикапът се разтриса. Угасва. Слиза! Клати се! Сякаш алкохолик. Сякаш сомнамбул. С усмивка на ненормалник. Страшна. Неестествена. Разкривена. Обезобрази-лицето му! Хрип напуска гърлото. Протяжен! Заглъхва. Но слънцето не се скрива. Сякаш с магическа пръчка облаците се разкъсват и му сторват път. На тази

височина силата му е двойна. Щипе. А сякаш милва.

Става. Залита наопак. Вдига клон. Окършва го с трескаво нетърпение. Подпира се. Куцука по обратния път. Потен, мръсен, болен, на края на силите си. По-бързо! По-бързо! По-бързо! Преваля пладне. Слънцето прежурия. Земята отвърща с буйни изпарения. Край на платото. Следват скалите. Скалите! Скалите са неговата цел! По-бързо! Облаците са разкъсани. Почти не засенчват. Изпитанието е жестоко. Трябва да е към пет часа следобед, когато припада сред скалите. Половин час в несвяст. Сякаш ударен от електрически ток, се разтриса. Става. Напредва. Стига наблюдателницата. Точно зад двата скални стълба. Трябва да е след шест. Притъмнява. Слънцето е зад голям облак. Край! Това е краят! Тук! И сега! Заслужен...

Сякаш невидима, всесилна ръка хваща облака и го дърпа. Първо крайче, жълто с едва доловими наченки на червено. После четвъртинка. Половинка. Цялото! Цялото слънце е извън облака! Грее! Човекът диша. Друго не може. И гледа! И вижда! Вижда я! Тя е там! Пред него! По-хубава от когато и да било. По-изстрада. По-истинска! По-чиста. По-добра! По-заслужена! Неговата! Светлината! Слънчевите лъчи се пречупват през облаците. Срещат изпаренията. Променят се. Преплитат се. Обагрят. Слънцето се движи. Застава! На мястото! Очите са широко отворени! Не диша! Защото я среща! Ето я! Светлината! Неговата! Сиянието, обрамчило цялото небе, се втурва между двата стълба. Залива го. Обгръща го. Поема го. Розово, светлосиньо, жълто, лилаво, пурпурно. Невероятна смес. Невиждани нюанси. Светлината! Най-сетне! Дойде! Прости му! Трепери! Плаче! Тя му прости! Протяга ръце! Напред! Към нея! Простилата! Която бе много сърдита! И още по милостива!

– О, Боже Господи! – мълвят устата му.

Слънцето се спуска към хоризонта. Сиянието отслабва. Последен поглед. С който се врича! Завинаги! Трябва да тръгва... трябва! Свлича се надолу. Надолу! Надолу! Покрай нещата си. До пикапа!

Нощ девета! Спуска се. Следва трудния път. Всъщност, следва го пикапът. Него го няма, или поне тази му част, наречена съзнание. Цяла нощ возилото се бори с планината.

Ден десети. Последен. Нищо! Бяла лента! Празна страница! Няма действие! Няма развитие! Няма дори надпис, оповестяващ края.

Ден дванадесети. Отваря очи. Бяло. Тъжно. Антисептично. Затваря ги. Гърлен смях, груб глас:

– Ах ти, кучи сине! Ще те бъде, негоднико! Ще те бъде! Поне още сто години!

Трябва да е Змея. Бълва дружески огън върху него. Пърли миглите му. Пари очите.

– Къде съм?

– У дома, негоднико, у дома! Точно над моргата! Но днес няма да те свалям там! Нито утре! Нито когато и да е!

– Знаеш ли... тя дойде. Беше много сърдита. Но ми прости. И дойде!... Когато вече не вярвах. Винаги става така. Затова, затова не трябва да се предаваме. До последния момент. До последния. До последния възможен...

Усилието е върховно. Пада! Върху възглавницата, за хората около него. В пропастта, за себе си.

– Бълнува – загрижено продумва Змея. – Но е прав. Абсолютно прав е, кучият син! Каквото и да е било, заслужавало си е! Каквото и да е било, благодарен съм, че ни го върна. Вие ли сте Старшата?

– Да, доктор Силвър!

– Двадесет и четири часово присъствие! Ако само за секунда остане сам, ще държа вас отговорна!

Змея бълва още малко. Но пламъкът не е горещ. По-скоро за замазване на положението. Бърза. Към бутилката в кабинета. Много му се събра през тези дни. И щастливото избавление трябва да се полее! Трябва!

– Маргрет! Маргрет!...

– **М**е, Сам, ще ни скъсат от бързик!
– Трудно е, но в нашето положение...

– Знаеш, много пъти сме го мислили. Дори и да прокараме канал, това е все едно да складираме динамит в спалното. Нали знаеш, и сега все някой ни вижда. Но си трае. Няма представа какво мъкнем. И дали изобщо мъкнем. А представяш ли си да се явиш с фуста под ръка? И мислиш ли, че Патрик или Хюи няма да я спраскат още в горичката? И как ще я прехвърлят? Ами пълзенето?

– Прав си. Нямаме сили за такова изпълнение. Но трябва да мислим. Трябва да го измислим!

– Ех, Сам, кат` си навиеш нещо на пръста, край! Разбери, ще загазим още повече!

– Не ми опявай! Затова го казвам само на тебе. Стига с това „не мога“, „не става.“ И това за пиячката не ставаше, нали? А за цигарите? Също ли стана веднага?

– К`во за цигарите? „В“-етата май ще ни духнат под опашките.

– Не бъди толко сигурен. Всъщност, в момента всичко се свежда до кретена. И гледай ме в очите! Ако трябва да се начука на директора в гъза, да се начука! Ясно ли е?!

– От ясно, по-ясно! Ти си шефът! Ние изпълняваме. Кажи какво да направя и тръгвам! Ако искаш и на директора в устата ще го туря.

– Искам да мислиш, заместнико! И аз мога просто да му го тура в ушите!

– Ами, извикай си Мислителя, тогава! Свободен ли съм?

– Да!

– И не го споменавай пред другите, ако искаш да си останеш шеф.

– Благодаря! Би ли се огледал за Стратега?

- Това е работа на Патрик!
- Би ли се огледал, Мъри!
- Дадено, шефе.
- Момчета, кой е тука шефът?
- ...
- Питам ви сериозно, без ебавки.
- Ей, Сам, ще те плесна, да знаеш.
- Добре, Патрик, скоро и това може да стане! Нали чухте какво ви питам.

Искам всеки от вас да каже кой е шефът в това спално!

- Ти.
- Ти, Сам.
- Ти.
- Сам е шефът.
- Сам...

– Благодаря. Може да не е за дълго, но ви светкам – докато аз карам каруцата, никакво шаване. Ясно?!

- Тоя е слънчасал!
- Патрик, прасни му една. Веднага!
- Дадено, шефе!
- Съжалявам, Канче, работата е сериозна!
- Да ти го начукам, Сам!
- Патрик!...
- Добре бе! Ти от майтап не разбираш ли бе... Шефе?!

– Слушайте всички! Обявявам извънредно положение! За 14 ДНИ! Ако на четиринайсетия ден нямаме кретена и не сме сложили ръка на всичко, без мене! Нито МИНУТА повече няма да съм шеф! Дотогава, само ще слушате! Иначе бой! Ясен ли съм?!

- ...
- Патрик?!
- Да, шефе?
- Докарай малкия кретен!
- Посред нощ... Слушам, шефе! Да го плескам ли?!
- Само един път! И гледай да не си глътне езика.
- Слушам, шефе!

15/20160

- Стига си циврил бе, боклук!
- Я му тресни още една на тоя!
- Ей, заек, ще ти...
- Достатъчно! Достатъчно, момчета! Седни, Стратег! Не там, на стола!
- Имаш ли да снасяш нещо?

– Не! Оуу, оу!
 – Ей, Патрик, к`во беше т`ва, бе?!
 – Двоен шамар, Нокът. Страшен е!
 – Е, Военачалнико, искаш ли още попарка?!
 – Не! Оу!
 – Ще снасяш ли?
 – Не! Оуу!
 – Ей, Патрик, а троен можеш ли?!
 – Как троен бе, смотаняк, трябва да е четно число!
 – Последно повикване за пълководеца! Ще снасяш ли?
 – Не!
 – Задръжете, момчета!
 – Дадено, шефе!
 – Така няма да стане, нали, Стратег. Сбъркахме. Извинявай. Хайде, момчета, един по един се извинете на Стратега!
 – Ей, Сам...
 – Шшшът!
 – Извинявай, Стратег... Извинявай, Стратег... Извинявай, Стратег... Извинявай, Стратег...
 – Браво, момчета! Истински лордове сте!
 – Виж, Стратег. Разбери! Не ни е лесно. Виждаш, едва сдържам момчетата. Дори не можеш да си представиш какво губим.
 – Сигурно, Сам.
 – Та затова, моля те, аз лично те моля, наплюнчи си малко мозъка и плюни нещо!
 – Добре, Сам. Заради тебе и заради една ябълка, ако обичаш.
 – Патрик, донеси две ябълки за Стратега!
 – Слушам, шефе! Да ги мазна ли с вакса?
 – Въздръж се засега, ако обичаш. Е, Стратег?
 – Сам, има един вариант. И това е. И да ме претрепете, друго не мога да измисля.
 – Давай!
 – Леля Зоя!
 – Коя е пък тая леля Зоя?
 – Голямата Берта, глупако!
 – Ай, стига бе!
 – На тоя му хлопа дъската!
 – Тихо! Леля Зоя, готвачката, нали Стратег?
 – Да, Сам.
 – Ей, Сам, тя е триста кила, бе!
 – И има брадавици!
 – И брада!

– Тихо, мамка ви паразитска! Леля Зоя, нали Стратег? Готвачката?
 – Да, Сам.
 – Сигурен си? Нали, Стратег?!
 – Да, Сам.
 – Защото спиш до големия кретен?!
 – Да, Сам. А кой е малкият кретен?
 – Не се обиждай, Стратег, но и не искам да те лъжа.
 – Благодаря, Сам. Задължен съм ти.
 – За нищо. Защото спиш до кретена, нали, Стратег?
 – Да, Сам.
 – И той през нощта се върти и вика: „О, лельо Зоя, ела да те цункам по задника“.
 – Не, Сам. Само пъшка: „Зоя, Зоя, Зоя“.
 – Само това ли?
 – Само. Но това е все едно Патрик да удари десеторен шамар, а ти да напишеш роман.
 – Ще го...
 – Мирно, Хюи! Благодаря, Стратег, убеди ме! Изяж си ябълките тука, ако те е страх, и отивай да нанкаш. Съжалявам, че те раздрусаме. Лека нощ.
 – Лека нощ, Сам.

120/20160

– Кой е дежурен по кухня тази седмица?
 – Бобо. „Б“-е голям.
 – Следващата?
 – Не знам. На средните е. Трябва да видя в журнала.
 – Виж, Жорж. Очакваш ли проблеми?
 – Не.
 – Трябва ли да плащаш?
 – Не.
 – С нас ли си, отговорнико?
 – Да.
 – Хюи!
 – Да, шефе.
 – Искам незабавно да откупиш наряда от Бобо! И от средните! Пилето поема от Бобо, Каторжника – от средните!
 – Дай да е наобратно. Пилето е по-дребен, по ще мяза на дребосък.
 – Дадено, Мъри!
 – Жорж?!
 – Да, шефе.
 – Ти си по тая работа. Трябва да си отварят очите на четири. Да слухтят, да душат, ако щат да се мушнат под полата ѝ! Как приема продукти, откъде пристигат. Кой се подписва. Как се складират. Как излизат от склада. Как ги готви. С

каква чанта си тръгва. Говори ли с някого. Всичко. Абсолютно всичко. Трябва да я сгачим по някакъв начин!

– Разбрано, шефе.

– Ей, шефе, като каза да я сгачим, ти беше ли тука, когато стана оная история...

– Ей, да бе, верно! Аз тогава бях най-малък. Трябва да е било... Айде, Сам, ти си по сметките.

– Трябва да е било преди осем години, момчета. Или девет.

– Страшен си, Сам! Как го изчисли?

– Давай, Мъри. Ти се сети. Докладвай!

– Значи, както каза Сам, това стана преди осем години. Бяхме от най-малките, а някои от вас дойдоха по-късно. Да ви го начукам в новобранците! Тогава беше още старият директор. Ох, как ни шляпаше, педалът му с педал! А Патрик му беше любимец. И затова и той сега все гледа да шляпа.

– По същество, Мъри.

– Слушам, шефе. Старият директор беше и оня – снабдителят. Някой помни ли му името?

– Няма значение. Продължавай!

– И голямата Берта. Ама тогава тежеше само сто и шестдесет кила.

– Отсега нататък голямата Берта е леля Зоя!

– Тарикат си, Сам, голям тарикат! И тоя, доставчикът, нещо пощипваше от продуктите. А леля Зоя, Сам, я чукаше, то не се знае кой-кого, но я чукаше сегашният ни директор. Ама тогава май беше касиер. Та леля Зоя и Пингвина им скроили шапката на стария и доставчика. Щото, доставчикът ходеше всеки ден до града с една трошка и лично мъкнеше всичко. Ама колко и по колко, само той си знаеше. Та леля Зоя и Пингвина, Сам, го гепили в крачка. Но мене, ако питаш, сигурно леля Зоя се е заключила в склада и е изплюскала стотина кила кльопачка. И на сутринта, хоп, липса! Може и сто и петдесет да е изкльопала. И те ти нà, същия ден ревизия. И им духнаха под опашката. Та ти казвам, гътнала е сто и петдесет кила и понеже на лъжата краката са къси, до ден днешен не може да ги изсере. И затова сега е триста кила.

– Не се отвличай, Мъри!

– Дадено, шефе! Та Пингвина стана Пингвин, а Зоя – снабдител. И нали е тарикатка, искаше да си остане и готвачка. Щото тя си гепи от това. И измисли да карат продуктите с техен транспорт. А Пингвина сигурно е казал, че той го е измислил и е реализирал икономия от транспорта и са го тупнали по рамото и ебнали в гъза. И оттогава, момчета, както всички знаете, каквото пристигне, се приема от трима души – директора, леля Берта, пардон Зоя, и дежурния по кухня. И както всички знаете, дежурният само гледа като теле у боядисана порта, а Зойчето подписва и директора. Пингвина хич не му дреме какво става в кухнята. Така че, леля Зоя си прави каквото иска. Но Пингвина си трае. Задължен ѝ е!

– Браво, Мъри, страшен си!

– Благодаря, Сам, ама ми пресъхна устата. Да глътна една капачка, а?... Майтап бе, Сам! Майтап.

– И така, момчета, трябва да хванем леля Зоя в капана. Няма начин да не бърка в кацата с мед. Да я принудим да се пусне на кретена. Единственият начин е да я хванем в издънка. Патрик, утре сутринта Каторжника да е в кухнята. Действай! И гледай да е по-тихо. Повече плащай, по-малко плескай!

– Дадено, шефе!

180/20160

– Кой си?

– Свой!

– Кой?

– Патрик! „А“!

– К`во искаш?

– Търся Бобо!

– Що ти е?

– Сделка!

– К`ва?

– Кухненска!

– Влизай! Колинс ей сега ще дойде.

– Не ми трябва Колинс, а Бобо.

– Знам. Не влизай навътре.

– Здравей, Патрик.

– Здравей, Колинс. Имам сделка за Бобо!

– Бобо е в задругата. К`во искаш?

– Наряда за кухня.

– Охо! Да не би Сам да е огладнял?

– Нещо такова.

– Колко даваш?

– Колкото трябва.

– Колко?

– Виж, Колинс, съгласен ли си утре наш човек да замести Бобо? Оттам, до края на седмицата можеш да се пазариш със Сам и Мъри колкото искаш.

– Не става. Трябва предплата.

– Колко?

– Сто!

– Десет!

– Не става.

– Ако щеш. Чао.

– Чакай бе, ей, чакай! Ако кажеш за к`во ви е, скланям на петдесет.

– Двайсе и ти казвам.

– Не става.

- Чудесно, след една седмица са средните. За пет ябълки ще стане.
- Добре, трийсе и казваш.
- Двайсет и пет и не казвам.
- Добре, Патрик, двайсе и казваш.
- Имаме клиент за олио.
- О, браво, браво. А как ще го гепите?
- Друг път ще ти кажа. Е`ти двайсе. Разчитам да няма проблеми.
- Дадено. Но ще има да даваш.
- А ти да вземаш.

220/20160

- Как сме с мангизите?
- Добре. Но ще станем зле.
- За малко, а после много добре.
- Надявам се, Сам.
- Искam още тази нощ да заредиш. Няма начин да не задушат наоколо. Ще стане трудно.
- Дадено, Сам!

600/20160

- Абе, момче, вчера пет пъти ти обясних къде да слагаш празните щайги! А лупни ми ги на главата!
- Съжалявам, мисис Зоя!
- Абе, онанист! Вчера пет пъти ти казах да не ми викаш мисис!

760/20160

- Мъри, ела за малко.
- Целият съм вслух, Сам.
- Мислех си, някъде в администрацията дали няма нещо писано. Не само за Зоя, за всички.
- О, Сам, забрави. Ще се разсмърди страхотно. Вече знаят, че ровим в кухнята. Ще плащаме и на други. Ще стане мазало, казвам ти.
- Знам, и затова определих четиринайсет дни. Дупе да ни е яко!

1450/20160

- Давай, Каторжник, к`ва я свърши днес?
- Днес беше малко кофти. Ама не загря, че съм друг. Леле, като ме гепи в ъгъла! Ебати вонята! И отгоре, и отдолу. А като си дигне ръката, направо да се издрайфаш!
- Къде бе, в манджата ли?
- Ами къде другаде!
- Айде, че Сами ми светка. Нещо е нервен, шефът.

– Значи, сутринта дойде камионетката. Видях я. Записах ѝ номера. И тъкмо отидох да помагам, тая, лудата Берта, ме натири да кълцам нек`ви кокали. А па като си заминаха ония, ебати работата. „К`во сечеш – вика – кой ще мъкне кашоните“. Направо щях да я центрирам.

– Преброи ли кашоните?

– Да! Точно, както ми поръчахте. Шейсет и два големи и осем малки.

– Да ти го...

– Остави го, Патрик, и това е нещо. И после к`во?

– После е най-интересното. Отвори един голям шкаф с ключ и катинар и измъкна отвътре един кантар. Ама не с топузи, а с цифри, като на телевизор. Аз, разбира се, предлагам да помагам. Тя – не. Да съм миел пода. Сама си мери, сама си пише. Накрая вика:

– Я, сладурче, да се подпишеш ето тука. – И ми даде кюфтенце.

– Браво!

– Не е зле в кухнята, а?

– Да бе, да, особено да миеш чиниите. Мия и плюя, плюя и мия.

– Къде бе, върху чиниите ли?

– Ами, много ясно. Та, това е, момчета. После почна едно готвене, не ти е работа.

1820/20160

– Е, Сам, кантарът?

– Кантарът ще да е! Или мери по-тежко, или нещо го бъзика. Иначе защо ще го заключва!

– Жорж?

– Да, шефе?

– Имаш ли достъп до компютър.

– Трудна работа, шефе. К`ва ти е идеята?

– Някой от вас разбира ли от кантари? Електронни?

– ...

– ...

– И аз. Мисля да пишем писмо на някого, който разбира. Да питаме как точно се преебва кантар.

– Страшен си, шефе! Истински дзвер!

– Жорж! Някъде из канцелариите... Абе, има ли откъде да намерим адреса на някой сервиз?!

– Лесна работа, шефе! „Жълти страници“ се казва. Има сигурно двеста сервиза.

– Добре!

2910/20160

– Нещо? Някой?

– ...

– Добре, ще чакаме. Можеше и по-лошо да е. Свободни сте.

3620/20160

– Абе, кратко празна, знайш ли, ако ми паднеш между ръцете?! Знайш ли, ако те тресна с черпака?!

– ...

– Кво ме гледаш! Ако искаш нещо, поискай си! Нема к`во да душиш наоколо като пор! Марш да миеш хладилника, задник такъв!

4650/20160

– Някой да ме зарадва?

– Аз!

– Давай!

– К`во, давай? Тая е луда, мамка ѝ! Щеше да ме наебе, казвам ви. Не знам какъде се готвите да я хванете, момчета. По-скоро ще ви направи на доматен сос. Иначе същата история. Камionenът идва. Аз търкам. После нося кашони. Само шест големи бяха. Имаше и три щайги зарзават. После търкам. После подписвам. Ама без кюфтенце тоя път. Да ѝ го начукам. Повече без кюфте не подписвам!

– Твое право. И нищо ли не видя.

– Нищо. А-а-а, чакай, обади се Пингвина. И него направи на гъз. Не знам какъде се готвите да я хванете, момчета, не знам.

– Нещо из лагера? „Б“-е? „В“-е?

– Нищо. Спокойно е.

4880/20160

– Пиши, Жорж. Красиво:

Уважаеми господине, позволявам си да Ви безпокоя по един много деликатен въпрос. Казвам се сержант Уилямс от продоволствената база на сухопътни войски. Моля да се задоволите само с това. Тук при нас докараха едни нови кантари – електронни – и аз нищо не им разбирам. Засега нямам сериозни подозрения, но много ще Ви благодаря, ако можете, накратко, да ми опишете какви са възможностите за манипулиране на тия кантари. Сигурен съм, че има начин. Не се намираме във вашия град. Едно мое момче ще остави писмото в кутията Ви. След два дни ще мине пак. Моля Ви оставете отговора пак там. Да пише „за Сам“. Благодаря Ви от все сърце.

– Подпис?

– Шляпни нещо! Така е по-добре, нали. Да не губим време да търсим компютър!

– Прав си!

– Ей, Патрик, айде пиленце, да хвъръкнеш до града!

– Йес, сър!

5040/20160

– Хюи, бързо обиколи всички изпълнители. Да се покрят. „В“-етата нещо са надушили. Пълен пас. До второ нареждане!

- Дадено, шефе.
- И никакви тупалки!
- Дадено, шефе!

8820/20160

- Момчета, някой ни порти! Ще го изкормя, който и да е, копелето мръсно!
- Стига бе! Кой ли е мръсникът?!
- Ще разберем. Нищо не остава скрито. Не и тук!
- Ще разберем, то се знае, но трябва да форсираме нещата. Най-вече с пачаврата. Преди „В“-етата да ни ступат отново. Патрик, трябва да скочиш за писмото. Дано да го има, мамка му. Тръгвай!
- Шефе, да удвоим постове, а?
- Напротив, без постове. Без нито един. Давай, Патрик, тръгвай!
- Браво бе, Сам. Да ме обесят за ташаците, ако ме хванат! Това ли искаш?!
- Тръгвай, Патрик, тръгвай!

9425/20160

- Ей, малкият, слушаш ли?
- Да, Хюи, защо?
- Защото, ако не слушаш, Хюи ще те схруска! Нещо да си чул?
- Нищо определено. Говори се, че пак нещо замисляте.
- Ти си трайкаш, нали?
- Естествено!
- Големото ку-ку как е?
- Благодаря, добре.
- Внимавай, Сам разчита на тебе!
- Благодаря.

10160/20160

- Чети, Жорж, но тихо.
- „Уважаеми сержант Уилямс,

Благодаря, че сте избрали да се обърнете към мене. Теоретично, електронните везни, които вие наричате кантари, предлагат много по-голяма сигурност и точност. На практика обаче добрият специалист може да направи големи поразии. Но се изискват сериозни познания. Или по електроника. Или в програмирането. По-точно и в двете. Затова, както сам се досещате, е необходима комбина. Между двама или дори повече участници.

Чувствителният хардуер на везната е тензодатчикът. Той преобразува теглото в електричество. По-голямо тегло – по-голямо електричество. Може и по-малко тегло – по-голямо електричество, но това са тънкости. Ако по подходящ начин се въздейства върху тензодатчика, или се подмени ПРОМА, т.е. електронната схема, в която е записана програмата, кантарът може

да мери както си решите. И в двата случая трябва да е нарушена пломбата. Тоест, обърнете внимание на пломбата. Може да е здрава. Възможно е да е изведена допълнителна верига и чрез външно копче, потенциометър или нещо друго, кантарът, тоест везната, да превключва между различни режими на мерене. Тоест, огледайте добре! И не забравяйте, че без специалист, сервизен или от фирмата – производител, тая работа няма как да стане. Надявам се да съм ви бил полезен. В случай на нужда съм в състояние да се намеся дискретно, без увеличение на цената. “

10170/20160

– Ей, Патрик, всичко разбра, нали?

– Особено за посенсиметъра. Ще взема да си купя един посенсиметър. Знаеш ли как гладко бръсне?

– А, бръсне? За гладене на панталони е!

– Прави сте, момчета. И да оглеждаме, и да не оглеждаме путкометъра, нищо няма да стане. Но да не се казвам Сам, ако вещицата не е вътре с двата крака!

– Е, и!

– Е, и! Е, и! Патрик!

– Да, шефе! Пощальонът на вашите услуги!

– Радвам се! Ама няма да е поща. Хващаме бика за рогата, момчета!

– Ясно, шефе!

– Хюи?

– Тъй вярно!

– Изскачате още сега...

– То се знае!

– Изскачате още сега. За криенето тука, аз имам грижа. Утре, след като камионът си тръгне, го причаквате, сваляте шофьора и го ступвате. Ще носите химикалка и лист.

– То за тупането, ясно, няма проблем. Ама, ако не признае?

– Нали затова ще носите химикалка и лист. Важното е да напише кое как е ставало, та дори и да не е ставало. И да се подпише. И да видите от документите му, да не се подпише фалшиво, педалът му с педал!

– Страшен си, Сами!

– Ти си шефът, ти си мозъкът!

– Сами, дай да го оставим за вдругиден. Ще помолим Пилето да гледа внимателно. Само шофьора и камиона да гледа. Даже, ако трябва да го изгони, вещицата.

– Добре, Патрик, умно! Значи вдругиден!

10810/20160

– Айде, хващай парцала, умнико. Ама к`ъв си кльошав! Истински пилещар. Айде, пък после ще получиш наденичка. Ама внимавай, да не изпортиш и целият кокошарник да долети?

- Няма, госпожо.
- И не ме наричай „госпожо“, педераст такъв! Айде, хващай се за парцала!

- К`во правиш тука бе, идиот, нали те пратих да търкаш!
- Ох, госпожо, боли ме коремът. Умирам! Умирам!
- Я го гледай! Тоя се тръшна на земята! Ебати задника!
- Трябва да тръгвам. После ще го оправяш.
- Да, да, Луи. Чакай... Чудесно... Тръгвай, тръгвай сега!
- Ей, задник, я да ставаш оттука, мамка ти кльошава!
- Да, госпожо, да.
- Копеле тълпо, корем те боли, а?! Марш в кухнята!

11600/20160

- Това е, момчета, имат си вземане-даване. Пилето е категоричен. Браво на него! Стреснал ги е, клонът му с клон! Браво! Сега всички разчитаме на вас. Изскачате. Пердах. Показание. И ще гепиме вещицата за циците!
- А, без мене!
- И без мене!
- Е к`во, пак аз ли?
- Ти си шефът, шефе. Ти ще я гепиш за чувалите!

12310/20160

- Абе как ще го спираме тоя боклук.
- Лесна работа. Ти лягаш на пътя. Аз те налагам. Ти викаш. Той спира.
- Може и аз да те налагам, а?
- Не може. Ще го уплашим!
- Добре бе, задник такъв!
- Ако искаш да потренираме, а?
- Аа, мерси, няма нужда!
- Ето го! Давай!
- Оу-у, оу-у, оу-у! Помощ! Намалява. Помощ! Оу-у-у! Оу! Спира.
- Ей, ти, я да оставиш момчето на мира!
- Оу-у, ау-у, а-а-а!
- Чуваш ли, бе, на тебе говоря!
- Оу-у! Внимавай, държи шанга. Аз ще го светна. Ау-у-у-у!
- Абе, аз казах ли ти да го оставиш... Оу-у! Ау! Оу! Оу!
- Каза ми как да не ми каза!
- Ау! Оу!
- ФБР, господине! Имате право да мълчите. Всичко, което кажете, може да бъде използвано срещу вас!
- Моля!... Оу-у! Ау!

– Разследваме крупна злоупотреба. Ощетяване на горките сирачета. В особено големи размери! И вие сте основният заподозрян!

– Моля! Ау! Чакайте бе, хора! Какви размери, бе?! Готвачката взима 8.3 процента. Аз к'во съм виновен? Иска, взима! Ако не от мене, от тебе. Ау!

– От мене, а? И защо точно 8.3 процента, Луи?

– Не знам, питайте нея.

– И това ще стане, но в дранголника ще пренощуваш ти!

– Аз?!

– М...да!

– Не можете... Оу! Добре, кажете какво трябва да направя?

– Каквото и друг път!

– Какъв друг път, бе, това ми е единствен път!

– Имаш ли листа и химикалка?

– Имам, разбира се!

– Сядай ей там на завет и пиши!

– Какво да пиша?

– Всичко. С подпис, дата. И печат.

– Печат нямам.

– Добре. Почвай! И пиши четливо!

– Как е?

– Екстра?

– Да го плясна пак, а?

– Айде, плескай го и да тръгваме!

– А, не, през деня не прескачам!

– А, ако ни изпорти на ченгетата?

– Мамка му, давай да се омитаем!

13100/20160

– Браво, момчета, страхотна работа сте свършили!

– Е, шефе! Това му се вика работа в екип!

– Правилно. Утре я хващаме. Аз ще отида вместо Пилето. Всъщност, ще го сменя наобяд. Нек'ви проблеми?

– Има. Скот от „В“-е е плеснал Пилето. Избил му е зъб. И е питал.

– Почна се, момчета! Утре ѝ скачаме!

13720/20160

– Ти пък откъде се взе?

– Пилето го заболя корем!

– Пак ли, бе! Аз мислех, че се преструва! Айде, хващай парцала!

– Може ли да ви попитам нещо?

– Не! Хващай парцала!

- Осем цяло и три от предишния ден, ако няма възражения по доставката.
- Моля?!
- В кеш, при тръгването на автомобила.
- Копеле! Ще те смачкам!
- Дата, подпис, три страници.
- Ах, копеленца мръсни! Усетих ви, че душите, мамка ви кирлива! Две седмици обикаляте, хиени проклети! Ела в плюсовия хладилник!
- А, не!
- Айде, бе! Няма да те изнася!

- И к`во искате?
- Виж, Зоя, ще бъда абсолютно искрен. Не е това, което си мислиш. Повярвай ми!
- Да бе, да!
- Виж, даже ми е неудобно да говоря за това.
- ...
- Едно момче, от наш`те, ох, просто не знам... Абе, пада си по тебе!
- Охо, да не мислиш, че е само едно, задник такъв!
- Говоря за точно определено момче. Нощем бълнува, денем е като отнесен.
- Ще вземе да направи някоя беля!
- И затова ми спретнахте тая порнография!
- Заради това!
- Вервам ти, мой човек! Ама как пък всички сте дялани по един калъп. И главата ви е пълна с мускули.
- К`во казваш?
- Казвам, че ако не беше оня, малкият, да ме светне, вече щеше да се изстудяваш на некой ченгел. Дойде момчето, лельо Зоя така, лельо Зоя онака. Не може без тебе. Луд е по тебе. И аз, к`во! Ами човещина е в края на краищата. Любов!
- Искаш да кажеш, искаш да...
- Да бе, да! Айде, водете го, че ми писна от вас!
- Ама сега ли?
- Ами сега, та кога!
- Ама къде?
- Я, ходи извикай малкия! С тебе няма да се разберем.
- Водя го, да знаеш, че го водя! И двамата ги водя! До пет минути сме тука!
- Айде, давай да го спраскам!

13850/20160

- Ей, Стратег, работата е опечена. Хванахме я вещицата натясно! Къде е кукуто?
- Не знам, някъде наоколо!
- Внимавай, момченце, ще гризнеш дървото!

- Какво трябва да направя, Сам?
- След пет минути, заедно с големия кретен, да сте в кухнята! Ясно?!
- Да, Сам.

13852/20160

- Ей, здрасти, к`во правиш?
- ...
- Търсих те навсякъде!
- ...
- Леля Зоя те вика.
- Леля Зоя, Зоя, Зоя!
- Да, давай по-бързо, че иска да си тръгва.

13855/20160

- Е ги, идват, задниците!
- Много са смотани!
- Лика-прилика!
- Ходи махни малкия!
- Разбрано, шефе
- Пълководеца, при мене!
- Патрик?
- При мене!... Ей, ей! По-полека с тия сополи бе, идиот!
- Патрик, Сам ти маха да се връщаш. Не оплесквайте работата накрая.
- Ще те изкормя, Пълководецо, само да ми паднеш!

- Това ли е младоженецът?
- Да, лельо Зоя.
- Страшен е. Не е ли малко мъничък.
- Не му е мъничък, лельо Зоя, не се безпокой.
- Айде, давайте го в хладилника, аз отивам да се среща. Ей, и плеснете ли малкия зад врата, ще си имате работа с мене! Ясно?!
- Да, лельо Зоя.

13865 – 13885/20160

Вратата на хладилника се затръшва. Една епопея току-що завършва. Друга една започва. Каквото и да е началото, дебелият метална врата няма да сподели тайната. Нито с малкия храбър Стратег, нито с големите нехранимайковци. Нито дори със свръхамбициозния им шеф – Сам. Ще мълчи ревниво, дори и срещу обещание за нова боя. Дори и срещу нова пружинка за дръжката. Защото, за разлика от повечето хора, вратите все още имат чувство за чест. И за такт. Независимо, че понякога се трясат. Или дори хлопват под носа. Но на нас, които до

този момент сме прегрешили не един и два пъти, нищо не ни коства да хвърлим едно око. Откъде ли? Ами да кажем – оттам!

– Как се казваш, малкият?

– Зоя!

– Да, разбира се! А ти, ти как се казваш?

– Зоя, З-зоя!

– Горкичкият. Ела при леля Зоя. Виж, има и дюшек. За пръв път ти е, нали?

– Зоя!

– Горкичкият! Не се притеснявай. Дай сега, първо ризката. Аз твоята. Ти моята. Браво. Точно така. Виж как се справяш. О, ама си се подул отвсякъде! Ще стигнем и дотам. Това е сутиен, момчето ми. Отзад, мини отзад. Ох! Ей, нетърпеливо! Чакай, ще ти помогна. Как ме намираш!

– ...

– Страшен си, да не повярва човек! Айде панталонките! Легни на дюшека. Браво. Леле! Не си ли переш гащите, бе?! Всичкото това за мене ли е било?

– Зоя!

– Не е трябвало да чакаш толкова. Още по-малко да разчиташ на такива сватове. Запомни, на вълка козината е дебела, защото сам си върши работата. Запомни ли?

– Зоя.

– Ето ти я, Зоя! Както от майка родена! Твоя съм!

– Моя, моя, моя.

Осмицата обикаляше около женското туловище, сякаш рис около мечка стръвница. Дебнеше. Свиваше и разпускате пръсти. Опитваше се да я заобиколи. Тя не се сещаше, а може би искаше да го гледа и се въртеше заедно с него. Дъхът им ставаше все по-напрегнат. Все по-дълбок. Въртяха се, лице в лице. Кретенът пъхтеше. Леля Зоя пъшкеше. Това им харесваше. Това ги възбуждаше. Жената протегна ръка. Момчето мълниеносно я сграбчи. Придърпа я с неподозирана от нея сила. Изненада я! Миг! Но достатъчен да ѝ мине отзад. Прилепи се към многобройните гънки, сякаш пиявица. Избутваше ги напред. Разтягаше. Месеше. Мучеше. Натискаше. Буташе. Тя се запъна. Той изпусна дъх пред неочаквания отпор. Вдиша. Дълбоко. Напрегна се, опрял корем в задника ѝ, прегърнал я през таза с двете си ръце. Мускулите по гърба му заиграха, сякаш корабни въжета. Вените по прасците се издуха. Издиша. Рязко! И я тласна! Зоя пристъпи. Беше тласната отново. Пристъпи. Надупи се. Вълната се разби в скалата. Спротяжен вик. Удряше корем без да отхлабва хватката с ръце. Удряше неистово, жертвоготовно, сякаш шевна машина. Нямаше за цел да я мести. Само да я усеща. Тя влезе в ритъм. На всеки негов удар противодействаше с поклащане назад. И двете тела се потяха обилно. Тресяха се, изпаднали в транс. Пляс, пляс, пляс, шляпаше зачервеният корем в зачервения задник. Пляс, пляс, пляс. Хрумна ѝ страхотна

идея. Тръгна назад. Наруши ритъма му. Притисна го в стената на хладилника. Натисна. Усети твърдостта му. Цялото тяло зад нея се вкамени. Застина. Направи крачка напред. Със сила се удари в нещото зад нея. Въздухът напусна дробовете му със свистене. Изтръгна по пътя си стон. На наслада. Отново крачка напред. И още по-силно назад. Изненада я. Този път се бе отпуснал. Напълно. Сякаш разстрелян. Удари го. Потъна в него. Нещо изпука. Част от страничните меса от задника ѝ бяха опрели в метал. Разбра го по хладината. Бе го обгърнала изцяло. Страхотно! Беше неин ред да изпита ласката му. Ласката, която си бе представял нощ след нощ. При басейна. Под леглото. В реката. На полянката. След която тя лежеше, а от устата ѝ капеше кръв. Време беше. Беше! Беше! Обхвана я през талията. Не можеше да склочи ръцете си отпред. Колкото и да напъваше, не можеше. Не му достигаше доста. Изрева като прободен мечок, напрегна гръбни и гръдни мускули, бедра, бицепси. Всичко. Изстиска всяка капка. Не ставаше. Не можеше. Трябваше да я обхване. В съзнанието му изгръ образът на метална тръба. На стоманено въже. О, каква прелест! Ако имаше някое от тях, щеше да я обхване. Но дори и така я болеше. Прекрасна, възхитителна болка! Осмицата трепереше. Което усещаше в себе си, многократно надминаваше дори това при басейна. Миризмата ѝ го влудяваше. Търкаше глава в туловището. Лижеше вадичките пот. Не издържаше. Не издържаше. „Не издържам“ – проряза го, сякаш нож. И тогава носът му забълва. Вдишваше. Затваряше уста. Мучеше. Секнеше. Мучеше. Секнеше. Вдишваше и повтаряше отново. Целият ѝ гръб бе осеян със синузитно семе. Разхлаждаше я. Приятно. Лепкаво. Приклезна. Сподели го с него, разтърквайки гръба си върху главата му. Отново го притискаше към стената. Беше я хванал за задника. Опитваше се да я вдигне.

– О, колко много слюнка – радваше се Зоя на сополите. Осмицата не беше на себе си. Изгаряше – задъхан, разчорлен, потен. И сополив, ужасно сополив. Спря. Заклещен. Отзад от стената. Отпред от нея. Не правеше нищо. Абсолютно нищо. Затворил очи, попиваше огромния дирник. Тя го разбра по своему. Обърна се към него. Което видя, я накара да тече. Отдолу. Хвана го за врата. Дръпна го. Пред себе си. Гледаше го в очите. Беше покорен. Усети надмощие над господаря си. Над единствения си искрен обожател. Щеше да бъде нежна с него. Безкрайно и всеотдайно. Натисна го надолу. С приглушено ръмжене. С блеснали очи. Защото бе на колене. На височината на оная ѝ работа. Изпънат като струна. На две крачки от стената. Вдигна крак. Ритна го! В гърдите! Отлетя! Усмихва ѝ се. Харесало му е. Сега е плътно до стената. Приближава. Захлупва го с работата си. Мърда я в дивашки танц. Главата му се треска в стената. Хваща го за косата. Дърпа. Би я изскубнала. Би го вдигнала с една ръка, ако не го притискаше с работата. Дали не го е убила? Отдръпва се. Нищо му няма. Хили се. Малко се е оплюнчил. От страст. Посочва му мястото пред дюшека. Очите му грейват. Застава. Все така на колене. Поваля го с крак на земята. Лежи. Лежи и стърчи. Стоварва се върху него. Намира го. О, не! Това момче е невероятно. И най-големият вибратор не прави така. Набъбва, набъбва, набъбва! Сега, трябва да е сега! Сега е!

Сякаш перце, Осмицата я претъркулва на пода и прилепва към нея. Блъска! Блъска! Блъска! О, чудо! Затиснала е и двете му ръце. Той стиска. Сближава ръцете си. Милиметър по милиметър. Впива се в нея. Мести с брада огромните торби под себе си. Спечелва още малко място. Стиска! Стиска! Забива нокти в гънките над ръцете си. Тегли се към тях. Стиска. Ох, да можеше да я гледа! Дали има болка? Дали са разтворени очите ѝ? Боли я! Щом стене, я боли. Върховно напрежение. Стоновете се усилват. Още, още съвсем малко. Съвсем мъничко и ще склучи ръцете си около нея! Но заревото го изненадва! Тръгва от очите му. Изгаря мозъка. Унищожава гърдите. Разкъсва корема. Разхвърчават се краката му. Ръцете. И всичко това накуп изригва през пишката. Тя го поема. Изпъва всичките ѝ гънки. Те стърчат. Като бодли на таралеж, като слънчеви лъчи. Но има още много. Разкъсва я! Струи навън. Крещи. Смее се. Ридае. Нима, нима едно дете успя да направи това, което не можаха моряците, миньорите, войниците?! Нима! Нима успя да я задоволи?! О, да! Напълно! И лежи, някъде там отдолу, малък, послушен, дори без да диша. Мърда върху него. Както ѝ се иска, не следва реакция. Неин е! Само неин! Надига се. Сяда върху него, той се малее между краката ѝ. Затворил очи. Спокоен. Отпуснат. Зашлевява го през лицето. Сякаш изтрещява пистолет. Гледа я. Усмива ѝ се. С благодарност. Той я разбира. Той е за нея. Тя го усеща. Как само я обгръщаше. Истински мъж. Истински.

13900/20160

– Е, героите са уморени! Радвам се, радвам се, ужасно се радвам!

– Разкарай се!

– Разбира се, лельо Зоя, както кажеш!

– Как си, друже! Да побързаме, че господин Паркинсон те вика. Пак някоя от неговите глупости. Нещо за домашното, сигурно!

Ей, Стратег, тичай намери по една лимонада, докато се занимаваме с господин учителя!

– Да, Сам.

13905/20160

– Виж какво, Осми. Не се заблуждавай! Всичко това го дължиш на нас. На мене, по-точно. Не ми отговаряй. Сещаш се, че е така, нали! Ако искаш да се случва отново, ще трябва да ме слушаш. Казвам се Сам. Запомни – С-А-М. Ясно, нали! Ще трябва да свършиш малко работа. След това, отново в хладилника. Ясно, нали?! Дано си ме разбрал правилно! Заслужава си, нали?!

13906/20160

– Е, това е, скъпи ми Стратего. Голямата риба изяжда малката. Разбираш го най-сетне, нали. Мисли, планирай, струвай, накрая идва големият задник и те праща за лимонада. Мозъкът не е на мода тук. И аз се отказвам.

14510/20160

– Това е, момчета. Нищо не каза, но погледът му един такъв вълчи. Чудя се как не ме захапа! Утре ги почва.

– Поздравления, шефе!

– Страшен си!

– Шефът си е шеф!

15640/20160

– Не разбирам какво им става на тия тъпацы. Тоя е третият с откачено чене. А и носът му е на сол. Ще трябва да го караме в града.

– От големите „В“-е, нали?!

– Да, докторе! Ще се избият тия диваци!

16000/20160

– О, Изрода, какво те води насам?

– Ханк?

– Ханк ли, перко? Ханк е шефът!

– Ханк?

– Ама моля те, заповядай в спалното. Не стой на вратата.

– Ханк?

– Аз, тъпак... А-а-а-а-а-а-а-а-а!

– Копеле!... А-у-у!

– Да го изкормиме, момчета!

– Да го изхвърлим през джама!

– Готови?!

– Да, Сам!

– На помощ на кретена! Старт!

– Иахууу!

16045/20160

– Господин директор, трябва да дойдете незабавно! Извинявайте, че ви будя! Полицията е на път!

– Кой, по дяволите, си ти?!

– Дежурният, господин директор. Страшен въргал в спалното на големите „В“-е! Изпотрепали са се!

– Копелета! Тръгвам веднага!

16560/20160

– Разбирам, господин капитан. Но и вие ме разберете. Това са зверове. Диви зверове! Видяхте сам, впрочем. Нали видяхте?! Е, 15 дена в карц... в изправителното се подразбира, но смятате ли, че това ще реши нещата?! Смятате ли?!

17280/20160

– Е, Ханк, съжалявам за скъсания хастар. Нещата вече стоят по друг начин. Ясно ти е, нали? Аз съм шеф на целия интернат. Дясна ръка ми е Патрик. Мъри става шеф на големите „А“. Ще трябва да се съгласите. Иначе пак ще има пердах. Даже още преди да напуснем карцера. Половината от нашите са навън. Включително откачалката. Здравео го държим, Ханк, направо за ташаците, ха-ха-ха! А вие всичките сте тук, в карцера, без ония тримата. Но на тях в болницата не им е зле. Кажи ми, ако ти досаждам. Всъщност, свършвам. Пиячката и кльопачката са на „А“. Изцяло! Каквото и да захванете, трябва да го съгласувате с мене. Разбрано, нали, Ханк! Имаш три нощи, включително тази, за размисъл. Точно по това време на третата ще ти подам ръка. Надявам се да я стиснеш, Ханк!

– ...

20160/20160

– Е, Ханк?

– ...

– Правилно постъпваш, вожде! Ужасно правилно! Благодаря ти!

21000

Хладилникът гледаше и не вярваше на очите си. Не вярваше и гледаше. Любав на живот и смърт. Схватка между гладиатори. Змия срещу бизон. И хладилник да си, не е лесно. Пък било то и плюсов.

Аурата над интерната променяше интензивно спектъра на излъчването си. В унисон с големите промени, които настъпваха. Съдбоносни. Неотвратими. Предизвестени.

Един водач на шайка нехранимайковци бе коронован за шеф на организирана престъпна банда. Един завеян откачалник повярва, че е център на вселената. Едно дете остана разочаровано от върховната човешка привилегия – да мислиш с главата си. Един директо... Да спрем дотук, а?!

– **В**лез!

– Да не преча?

– Лия!

– Сестра Лия, уважаеми пациенте! За вас съм само и единствено сестра Лия. И понеже сте съвсем отскоро в съзнание, дойдох да ви известя за правата и задълженията, които са утвърдени с правилник в уважаваната ни клиника.

– Моля те, Лия, какви ги дърдориш!

– Имате право да дишате, да си въртите очите, да ви расте коса, да не се оплаквате нощем, особено когато си дремвам. И понеже сте ми симпатичен...

- Лия!
- ... внимавайте доктор Оливо, по прякор Бухалката, да не ви свари, че пушите в тоалетната. Ще ви отсече главата, защото той е много способен хирург и не би се задоволил просто да ви ритне по кокалчетата.
- Лия!
- Използвайте „уважаема сестро“, когато се обръщате към мене. Но най-добре не ми се мяркайте пред очите. Защото наскоро опитах и установих, че няма нищо трудно в рязането на глави, уважаеми докторе.
- Но какво говориш? Какво ти става?
- Ами нищо! Всъщност съм ти сърдита! И мисля да не ти обръщам никакво внимание!
- Но защо?
- Ами ти ме пренебрегваш като употребявана пинсета, мама му стара!
- Аз?! Тебе?!
- Ти. Мене. Що, не ти ли звучи правдоподобно?
- Звучи ми абсурдно!
- Всъщност, маскен-балът беше съвсем скоро, не смяташ ли?
- Ами, не знам? Какво ми говориш?
- Ами, просто си мислех, че не те бива за спящата красавица. Само два дни! Пък и с тази брада! Много слабо, докторе, много. По-добре да не беше пробвал изобщо!
- Два дни?
- Д, В, А!
- Съм бил в безсъзнание? Неподвижен?
- В безсъзнание, да. Неподвижен, не! Размахваше се като перпетуум мобиле.
- Имаш предвид вятърна мелница, вероятно?
- Имам предвид перпетуум мелница. Щото без ядене и пиене няма как да сътвориш такива махове, ако не си перпетуум. И непрекъснато опяваше за някаква светлина. Тежък случай. Ще помоля доктор Оливо за компенсация, да знаеш!
- О, не, не си прави труда!
- Защо?
- По-скоро ще ти сложи извънредни!
- Я го виж ти, нахалникът му с нахалник! И защо?
- Защото му действаш като жива вода!
- На него?! О, зарежете го, не си струва да го споменавате дори!
- Всъщност, права си. И аз така мисля. Би ли, би ли се приближила.
- Защо?
- Защото ти си, ти си Светлината!
- Айде, почна се! Я да пипнем челцето. Сигурно пари.
- Мисли си каквото искаш, Лия. За мене ти си светлина. Знаеш ли, нямахме ли уговорка да се отбием в някоя пицария?
- Не!

- Не?! Хей, не съм толкова болен, че да забравя...
- Какво да забравиш?
- Как се чешеше като крастава жаба!
- Аха! Така ти изнася, нали! А малко след това, уважаеми докторе, какво се случи малко след това?
- Нахълта Старшата, доколкото си спомням.
- Аха! Имате нужда доктор Оливо да ви разпори кратуната! Спомняте си всичко преди и всичко след! Типично по мъжки! И не си спомняш как ми налетя, нали?!
- Аз?! На тебе?!
- Ти на мене. И няма нужда да ставаш. Правилникът не разрешава!
- Е, добре! След като съм ти скочил, както благоволи да се изразиш, защо не се развика, уважаема мъжемразке?
- Аз! Да се развикам?! Но това е под моето достойнство! Освен това щях да се справя и без викове!
- Оу, така ли?
- Ами да, щях да те тръшна на дивана и да те нашляпам.
- Ти?! Мене?!
- Аз. Тебе.
- Сестра Лия, явете се в четвърта! Незабавно! Старшата ви вика!
- Зарязвам ви, скъпи Александър, точно както вие, тогава. Работата, в лицето на старата кикимора, ме зове. Но ако не ме заведете на пицария в най-скоро време, ще трябва да ви тръшна на дивана. Защото моето търпение не е безгранично.
- Да, госпожо! Както наредите, госпожо!
- Госпожица, господине! Все още госпожица!

Временността се проточи и вече никой не знаеше кога ще ражда и ще ражда ли изобщо.

- А като си помисля само колко трудно зачена!
- Права си, мила. Вече бях почнала да си мисля, че няма да стане. Толкова години! Дори отказа цигарите, алкохола.
- Какво говориш?! Аз мислех, че само кафе не пие!
- А, само кафе! И режим спазваше. Вечер, представяш ли си, лягаше в 9:30. Сутрин ставаше в шест. Години, години наред!
- И после, най-сетне прихвана?
- Да! Най-сетне.
- Слава на Бога!
- Но помниш ли, мила, в началото, първите месеци? Мислеше, че няма да

издържи.

– Да. Но после се поуспокои.

– И нарастваше, нарастваше, нарастваше.

– Все по-голям, и все по-голям, и все по-голям.

– Но не го ли преноси малко?

– Малко ли? Близко месец! Все не можеха да определят датата. Два пъти я преместваха. Ох, да знаеш как се ядоса, направо щеше да пометне. „Край – вика – не ме интересува. Предавам се! Отказвам се!“ „Чакай бе, душичко – казвам – всичко ще се оправи. Всичко! Ти само запази спокойствие.“

– Но за утре вече е окончателно, нали?

– Абсолютно!

– Ще има ли публика?

– На кое, на раждането ли?

– Ами да!

– О, разбира се!

– Страхотно! Предай моите най-сърдечни пожелания. Няма да мога да присъствам. Знаеш, толкова съм чувствителна. Направо ще припадна. Но веднага да ми се обадиш. Чуваш ли!

– Разбира се, скъпа. Незабавно!

Решителният, съдбовният миг бе настъпил. Тялото разголено! Пот! Ту студена! Ту топла! Спазми! Пробождания! И болка, о каква болка! Но трябваше! Трябваше да го направи! Пръстите напрегнати, вкопчени в студения грапав метал. Стиска! Ноктите се забиват в дланите. Дланите! Слава Богу! Не са влажни. Би било ужасно, ако приплъзват.

Напън. Цялото тяло се тресе! Втори. По-продължителен! Ето, сега ще е! Именно сега! С третия напън ще изхвърли плода. В замъгленото съзнание изниква картина – сякаш тапа отхвърча нагоре. „Точно така! Трябва да си мисля, че е тапа! Прости ми, Господи, за тапата! И ме закрилай! И вдъхнови! Тук и сега!“

Крещи! Ох, как крещи! Очите подбелени. Вените изскочили! Краката широко разтворени! Крещи! Върховно напрежение!

Бавно, съвсем бавно, като на забавен филм се ражда новият абсолютен олимпийски и световен рекорд. Щангата е над главата. Замръзва. Три секунди стои, сякаш антична статуя. Хвърля я! Страшен трясък! И крещи, ох как крещи този човек!

Животът тече, надеждите мухлясват. Мухлясват и изтичат. От същия този живот. Какво е тогава животът? Пробита торба? Продупчен леген? Изгнила метална кофа? Или може би черга. За която всички сме се хванали, и която всеки дърпа към себе си. Чергата се движи. И ако имаш късмет да попаднеш на място, в което се движи съпосочно на твоето дърпане, значи си преуспял. Ако се

движи обратно на тегленето ти, значи напротив – неудачник си.

Ами надеждите? Надеждите! Мухлясват и изтичат, нали ви казах. А преди това са сапунени мехури. Пукат се, още преди да си ги докоснал. Едва-що си почнал да се надяваш и пук! Надеждите – или избързваш, или закъсняваш. Кое си избирате? За да вземем обратното!

И така, времето тече, надеждите се вмирисват. Стават абсолютно несъвместими с надяващия се. Защото и той мухлясва. Без да го съзнава. И може би му се струва, че надеждите ухаят – на свежо, на пролет, както тогава, преди 30...

Несбъднатите надежди! С тях лягаме. С тях ставаме. От тях се будим през нощта. И пак от тях не можем да заспим. Dum, spiro spero², е казал някой, чиято прах отдавна витае в небитието. Дали? И защо? Идва момент, когато се уморяваш. Дори да се надяваш! Често пъти това е краят. Но пък и другото, живот в напразни надежди – не е ли също край. Същият край. На някого, попаднал зад борда. Дали ще си в лодката на реализма, или в океана на надеждите, все си зад борда. Въпрос на отправна точка. Ами тогава? Кое е важното? Меродавното?

Добре, не по принцип! Да се обхване общия случай е трудно. Изисква се философизация или както там се нарича. Нека се съсредоточим върху нещо конкретно. Какво ли да е? Какво? Наистина какво? Е, добре! Нека вземем за конкретен пример госпожица Смит. Богата! Свободна! Нали помните? И нещастна! Но, казвате вие, това не е точно за надеждата. Така е! Имате право. Но на мене вече ми се пише за госпожица Смит. Настоявате да е за надеждата?! Е, добре! Нека и вълкът бъде сит, и агнето цяло! Госпожица Смит имаше една надежда. И както повечето надежди, беше неосъществима. И както повечето неосъществими надежди, или както още ги наричат: несбъднати мечти, беше свряна в най-мизерното кътче на Аз-а ѝ, и ха се подадеше, ха – бой по главата. Но и тя, като всяка надежда, беше ужасно упорита. И не само се подаваше, ами направо се провесваше през бодливата тел и крещеше (жизнерадостно):

– Ехо-о-о! Тук съм! Нали не си забравила?! – Госпожицата се мръщеше. Пърхаше с очи. Махаше с ръце. Не ѝ обръщаше внимание. Ама никак.

Докато един следобед, не задължително неделен, защото за нея всички дни бяха почивни, както и работни, неусетно задрямала, сама и самотна (госпожицата нямаше котка) се сепна. Трябва да бе сънувала нещо изключително ужасно, направо гадно. Не си спомняше съня. С изключение на края. А той бе – животът тече, надеждите (след като порядъчно са мухлясали) изтичат. Трябва да имаше мощно ирландско коляно в рода си, защото незабавно се разбунтува и запсува – всички и всичко. Но и безкрайно земна и реална, призна истината. Побиха я тръпки. И гадният сън продължи. Разкошни дивани, скъпа техника, уникални бижута, килими, картини, етажи, хром, никел, претъпкани шкафове, всичко това, цялото това благо, направо там, пред очите ѝ, се предаде на тлен. И стана на мухъл. И тъй като и прозорците бяха подложени на унищожение, в стаята за-

---

2 Докато дишам, надявам се (лат.). – Бел. авт.

духа вятър. Разклати стърчащите от опушените тавани жици. Размърда люспите от боя по стените. И дори преобърна една издъхнала мишка. Защото и мишките са тленни. Това вече окончателно я разстрои. Взе (за всеки случай) камшика и решително закрачи към изолатора.

– Излизай! – кресна ядосано.

– За мене ли става дума? – попита небрежно Надеждата.

– Излизай! – изджафка госпожицата.

– Ако искам! – тросна ѝ се Надеждата (защото и тя е госпожица).

– За последен път ти повтарям – излизай! – съвсем се разпени бизнесдамата.

– Е, добре, щом толкова настояваш! Ето ме!

– И сега? Какво ще правим?

– Ами не знам! Ти ме повика, ти решавай!

– Но аз не знам как се решават такива неща!

– Аз пък знам!

– И няма ли да ми помогнеш?!

– Може би.

– Ако ти се помоля?

– Може би.

– Е, кажи де!

– Казвам ти.

– Моля те! Кажи ми що да сторя?!

– Добре. Седни, където си беше!

– О, не. Там е умрялата мишка!

– Не ставай смешна. Няма никаква мишка.

– Ето, седнах. И сега какво?

– Запали си цигара.

– О, не, нервна съм!

– Именно защото си нервна.

– Е, добре!

– Така-а-а-а...

– Какво „така-а-а-а“?!

– Така ми харесваш!

– Вярно?

– Вярно!

– Е, и!

– Виж, за да бъдем добър екип, трябва взаимно да се харесваме. Аз те харесвам. Вече! А ти мене?

– Не знам. Но ще направя каквото трябва.

– Направи го! Сега!

– А! Че то не било трудно!

– Видя ли!

– И сега?

– Виж, аз не съм като тебе. В смисъл не съм човек. Ето, на тебе ти се струва, че говориш сама със себе си. Но това не е вярно. Гласът, с който говориш, не е част от тебе. Това не е твоя приумица. Това наистина съм аз. Аз съм много различна. Не е възможно да ме възприемеш в истинския ми лик. Затова се проявявам така. Не само при тебе. При всички. Знаеш ли? Аз съм привилегирована. И то на най-високо ниво. И винаги съм била. Аз съм галеницата. Дори на Съдбата. Но това е друга история.

– О, а аз така лошо се отнасях с тебе!

– Зная. Всъщност, лошо не е точно казано. Лошото е ваше, човешко понятие. Според мене ти се отнасяше към въпроса с недостатъчно знание. И аз, казано разбираемо за тебе, имах за цел да те изчакам. Да си готова да приемеш информацията. Разбираш ли?

– Не зная.

– Е, добре. Ако си се отнасяла лошо, то не е било към мене, а към себе си. Към мене никой не може да се отнася лошо. Никой от вас. И дори, никой от тях. Има едно много лошо същество, направо ужасно. Аз съм такава, че дори то не се отнася лошо към мене.

– Да. Наистина си такава! И ще ми помогнеш, нали?!

– Разбира се. Откога чакам този миг.

– Но кажи ми какво да правя?

– Добре. Като начало повтаряй след мене: не всичко ясно е ясно.

– Не всичко ясно е ясно.

– Не само в силата е силата. Понякога и слабостта е сила.

– Не само в силата е силата. Понякога и слабостта е сила.

– Част от нещата, които не искам, не би трябвало да не искам, и наобратно.

– Част от нещата, които не искам, не би трябвало да не искам, и част от нещата, които искам, всъщност не ми трябват.

– Браво! Когато печеля, нещичко губя, и когато губя, нещичко печеля.

– Така е! Наистина е така!

– Знам. Повтори го, това е последното!

– Когато печеля, нещичко губя, и когато губя, нещичко печеля.

– Браво! Страхотна си! Сега си ти! Твой ред е!

– Аз?!

– Ти. Затвори очи! Не казвай нищо!

– Добре. ... С бебе не бих могла да се...

О! Трябваше да мълча!

– Да! Трябваше да мълчиш, за да го кажеш!

– Нещо като да мълча, за да говоря?!

– Разбира се! Продължавай!

– С бебе не бих могла да се справя. Страх ме е. Пък и може би нямам време.

– Имаш време! За всичко! И за бебе, разбира се. Но ако така го чувстваш, би

могла да приютиш и дете, нали?!

– Да, да! Точно това си мислех!

– Ето, виждаш ли!

– Някое нещастно създание! На което да дам цялата си любов. О! Да знаеш само колко ще го обичам!

– Но, скъпа. Както цветята изгарят от много тор, така и децата се развалят от много любов. Не би ли приела да се грижиш за него? Да го възпитаваши. Да го насочваш в живота. Да те боли за него. Да страдаши. Да будуваш нощем. Да се тревожиш денем.

– О, но това е прекрасно! Как хубаво го каза!

– Благодаря. Това ми е работата. Нещо предвид?

– О, не!

– Искаш да кажеш – о, да!

– О, не! Всъщност, точно така! О, да! Мога ли да говоря?!

– Разбира се, скъпа! Говори!

– Знаеш ли, не знам защо, но е пред очите ми. Невероятно! Беше толкова гадно! Всъщност, просто неприятно. А той бе толкова сладичък. Толкова крехък. И толкова голям. В смисъл възрастен. Самоуверен. Толкова слабичък. Само едно лице. И на него само едни очи. Ококорени. Горкичкият! Пое нещата в свои ръце. От самото начало. Но как би могъл да знае... Всъщност, знаеш ли, той, той май се стремеше към защита. Или не, към закрила! Точно така – към закрила. Гледаше закачливо, но и тревожно. Безпокоеше се. Да, сега ясно го виждам. Ето, наистина! Ужасно е притеснен.

– Така ли? Звучи интересно!

– Горкичкият. Трябва много да е страдал! И съм сигурна, все още страда.

– Без съмнение!

– Но ти знаеш?!

– Нали ти казах, аз съм малко по-различна. Малко по-особена. И малко по-знаеща. Не всичко, като Него... Но това е друга тема, нали?

– Да, съвсем друга! Какво ли трябва да направя?

– Кой?! Ти!

– Ами да!

– О, за тебе няма невъзможно. Ще бъдеш чудесна майка!

– Наистина ли?!

– Наистина, скъпа. Мога ли да те помоля нещо?

– Каквото искаш. Дори за безлихвен заем!

– О! Толкова си любезна. Имаш ли нещо против, когато той дойде тук, камшика вече да го няма?

– Но, разбира се! Вземи го със себе си! Отнеси го!

– О, не! В никакъв случай! Дори не бих го докоснала!

– Извинявай! Да го хвърля в камината?

– Чудесна идея! Символ на новото начало!

– Толкова се уморих!
 – И толкова се развълнува!
 – И толкова се обнадеждих!
 – Сияеш, скъпа, цялата!
 – Е, благодаря ти, доброто възпитание си казва своето.
 – Не, не! Наистина! Страхотна си!
 – Защо чак сега дойде? Защо не преди двадесет години?!
 – Горкичката! Аз съм винаги и навсякъде. Но тебе те нямаше, скъпа моя.
 Нямаше те преди двадесет години, както и преди двадесет минути. Е, за мене е време!
 – О, не! Не ме изоставяй!
 – Разбира се, че няма! Нали чу – винаги и навсякъде! Просто ме повикай, приятелко!
 – Благодаря ти...
 – Недей да плачеш. Или всъщност, плачи! Толкова е символично. Поплачи си. Наспи се. Роди се. И започни новия си живот. От утре!
 – Да, от утре!
 – До утре!
 – До утре!

Е, това е! И за Надеждата, и за госпожицата. Както казват, по-добре късно, отколкото никога. И както казват, по-добре здрав, богат и с късмет, отколкото болен, беден и кутцюзлия. Ама, моля ви! Не ѝ завиждайте. Такава ѝ е съдбата. Ами да! Богата, свободна, а ето сега ще се сдобие и с детенце. Това е прекрасно, не мислите ли?

Не мислите?!?! Значи сте едни съвсем обикновени гадняри. Но да не драматизираме! Защото е сутрин. И е време да се върнем към госпожица Смит! Виждате ли? Чувате ли?

Не?! Ох, омръзна ми от вас! Но хайде, от мене да мине. Пак ще ви влача на гърба си. Може малко да ви убива, но изборът си е ваш. Ето! Слушайте! Тя си тананика – не само в силата е силата, понякога и слабостта е сила. Ето, гледайте – няма и помен от класическия образ на стара мома. Дъвче дъвка. Доста гаменски, нали? Облечена с бяла тениска. С дънки. С маратонки. Върти си чантичката на пръст, сякаш не е от крокодилска кожа. Нищо чудно да я паркира в някое кошче за боклук. Безгрижна е, нали виждате?!

Да, точно така. Приближава към нейния билдинг. Естествено, че има! Що за въпрос? Е, не като „Хамър Корпорейшън“. Но не и като на Боклук износ – вехтория внос Co. Ltd. Напълно приличен билдинг. Ето я, влиза. О, охраната препуска към нея. Дали пък няма да я изхвърлят?! Нея?! Собственичката! Защото на охраната това ѝ е работата, и ако тази сутрин все още не е изхвърлила никого, нищо чудно точно тя да им направи сефтето. Ще я изхвърлят! Казвам ви! С тия дънки!

Аха, познаха я! И се колебаят, нали виждате. Да ви кажа честно, май няма да

я изхвърлят. Иначе защо ще превиват гърбове? Защо ще гледат някак, като тави намазани с олио?

Ето, вижте! Това е нещо, което заслужава безценното ви внимание. Нещо от рода на *гени лапата*. Ячка е, нали. И като охранител може да си изкара хляба. Мислят си, че е луда. А тя просто е щастлива.

И като перкото Хамър се помещава на последния етаж. И също има секретарка (то напоследък кой ли няма). Анита се казва:

– Скъпа Анита (досега госпожо Перкинз)!

– Заповядайте, госпожице Смит.

– Да цапнем по един ликьор, а, какво ще кажеш?

– Не! Категорично не!

– Жалко. Уиски?

– Уиски?! Нека бъде ликьор! Борсата върви на зле, госпожице Смит.

– Борсата, скъпа Анита, откак е създадена, все на зле върви. Но това да не ви притеснява. Бихте ли били така любезна да повикате господин Херц?

– Незабавно, госпожице Смит!

Добре. Да се разберем! Това последното и това с дънките може малко и да съм го преувеличил. Но повярвайте, за празника в душата ѝ просто не можех да намеря директни думи.

Да, да, търсих, разбира се! Е, чак в гората, не! И затова малко заобиколих. Влязох от задния вход, един вид. Елементарно, нали! Но оттук натам е самата истина.

– Господин Херц, радвам се да ви видя!

– Благодаря, госпожице Смит. За изтеклите двадесет и четири часа нашите книжа на борсата са се обезценили...

– Състоянието на книжата ще обсъдим в девет часа, както обикновено. За друго ви повиках.

– Да, разбира се! На вашите услуги!

– Господин Херц, това, което ще споделя, ще ви учуди. Затова ще започна отзад. Въпросът е от изключителна важност. Моля ви да го разглеждате с пълен приоритет. В максимално кратко време, с перфектна юридическа обосновка и незабавно изпълнение. След успешното приключване, черпя.

– Моля?!

– Черпя! Вие не черпите ли?

– Аз, да. Но ако трябва да съм искрен, не си спомням вие да сте черпили. Моля да ми простите изненадата.

– Ценя вашата искреност. Но затова ви моля да си спестите следващото „моля“. Ще си осиновя дете!

– Това е страхотно, госпожице Смит, поздравявам ви! Какъв ще е правният статут на приемника ви в контекста на вашето материално състояние? Желаете

ли да го обсъдим сега?

– Засега не. В този плик ще намерите необходимата ви информация. Пожелавам ви успех, господин Херц.

– Подобно, госпожице Смит. Ще ви е нужен!

О, дневнико, направо е трогателен милият ми Александър! Да, правилно ми подсказваш. Звярът от клиниката. Но кой е цветето? Аз, разбира се, съм красавицата. Александър е звярът. Аз го целунах... Всъщност, докоснах по челото и той се превърна в принц. Прав си. Трябваше да го целуна. Така си е по сценарий, нали? Ама и аз съм една патка! Но кой бе цветето? Ама и ти си един! Ама направо си невъзможен! Всъщност, приемам, цветето бе Старшата. Това е модерен прочит на приказката.

И знаеш ли, направо няма да повярваш! Той е като нас! Като мене! И като тебе! Търси Светлината! Също като нас, нали?! И доколкото разбирам, е успял да я намери. За разлика от нас. Но му е коствало много. Едва оживя, горкичкят. Ще се възстанови! Няма да мине и месец и ще е същият. Има воля за живот. Силен е. Ще го бъде. А това ни радва, нали? Ама и ти си един? Нас ни радва всичко хубаво, чисто и добро. Нали?! Нали?! Ама и ти си един инат! Добре, признавам! Нас ни радва по-различно. Много, много по-различно. Няма ли поне веднъж да ми угодиш? Все ти си правият, знам! Но поне веднъж кажи: „Добре Лия, нека бъде по твоему!“ Педант, такъв!...

Извинявай! Моля те да ми простиш! Бях груба, нали! Съжالياвам! Толкова съжالياвам! А, да! Ще имаш ли нещо против, ако някога... ами, например ако вали проливен дъжд и той ме е изпратил, но няма чадър, и нали разбираш, аз от учтивост го поканя да се качи и той ще бъде тук, искам да кажа... Как кой?! Александър, разбира се! Добре, помисли си! Той и без това не се е залетял да ме изпраща!

Ох, това листо. Ето го. На светлосин фон със златни точки. Голямо. Леко жълто. Върти се. Танцува. Спуска се. Вятърът го подема. Едно листо... Едно листо... Едно листо в своята гора... Едно листо в една гора... Едно листо в единствена гора...

– О, здравей! Да! Да! Готова съм! Разбира се! Моля те! По-бавно! Моля те! Не бързай! Моля те, почакай! О, не! Не! Не! Не!...

Все бърза! Изгубих цели два куплета! Е, дневнико, но и нещо записах. Слушай:

*Едва ли жаждата си утоли
със капналите капки, три,
дошли незнайно откъде
и дълго търсили дете.*

*Изминаха години оттогава,
момчето беше станало боец,
но него ден сред горската дъбрава
Съдбата бе прекъснала конец.*

*Врагът сразен, отнесен от порой,
разбяга се из близката гора,
преследван и от нашия герой
след бой за свята свобода.*

*То случи се в един овраг –
боецът връхлетя уплашен враг,
постави във лъка стрела,
изпъна гъвкавата тетива.*

Виждаш ли, нашата поема вече има осем стиха. Не е зле, нали? О, ето го, пак!...

*Ала в смразените очи съзря
пресъхналата капеща чеешма,
и трите капки, синева,
нещастни, плачещи деца.*

*Живей, негодник и мръсник,
благодари на капките вода!
Подмина го, но рухна с вик,
във гръб, прободен от стрела.*

Ужасно, направо ужасно. Моля те, нека следващият бъде мой. Ще бъда много старателна... И чувствена...

*И там, на слънцето в угасващия лик,
видя три чудни светлини,
едно дете умираше като войник,
в очите му притихваха сълзи.*

Стана чудесно. Толкова съм спокойна. Отпусната. Толкова ми е светло. От-

вътре. Дълбоко отвътре. Като на Александър, сигурно!

А после накъде? Приемникът на сълзите е мъртъв. Може би трябва да отмъстят? Око за око. Зъб за зъб...

Или може би не? Нека дойде само! И с негова помощ. Хей, който и да си, благодаря ти, че мене избра! Не бих казала „обичам те“, защото обичам друг, но си страхотен!

Вървеше по пътека. Селцето отзад бледнееше. С дружелюбните прозорци. И не съвсем дружелюбните кучета. С пушешите комини. С домашния уют. С присъствието на човешкия Дух! Който прозираше от всичко и надничаше отвсякъде. Но долу! В селото! Сред хората – в които и от които Духът съществуваше.

Едва пресякъл обиколния път, все още в поле, все още далеч от гората, далеч от хълма, все още разчитайки на подкрепата на къщите, оградите, асфалтираните улички, кокетните градинки и дори кофите за боклук, отпред го лъхна. Хладно и непознато. Враждебно. Дебнещо. Последва го. Интересуваше се от него. Струеше оттам, някъде от гората, проблясваше между дърветата, просмукваше се в свежия дъх на настъпващата вечер като студена жилка. Нещо тревожно. Невидимо. Голямо. И много, много силно. Дух! Духът на дивата природа! Или каквото бе останало от него. Защото този Дух вече не бе господар на хората. Но още можеше да надделее над човека. И ако не друго, да го изплаши! До смърт! Стига да поискаше!

Беше почти тъмно! Селото не се виждаше. А фактът, че съществува, едва ли бе успокоителен. Завой. Надясно. И нагоре. Студ пролази по гърба му. По-скоро се лепна. Като възглавница. И там си остана. Някой го следваше. Прокрадваше се отзад. Изпреварваше го. Спотайваше се. С кикот. С примляскване. С подсмивване. Изчакваше го да отмине. И отново го следваше. Ту отблизо, ту от по-далече. Десният завой все така се точеше през гората. Беше сам. Беше тъмно. И Духът! Онзи, другият! Човек, мрак, Дух. Спря. Леденото присъствие се просмука в гърдите му. Смрази го. Усети се гол. Уплашен. Чуплив. Стреснато продължи нагоре.

Нагоре?! Където ставаше все по-страшно?! И все по-тъмно?! И все по-пусто?! Защо нагоре? Така бе решил! Умишлено търсеше страха. Нарочно се подлагаше на съкрушителното му въздействие. Сърцето му тупкаше. Стараеше се да не поглежда встрани. Зад всяка шумка му се струваше, че го дебнат. И ето! Пропука съчка! Изшумоли! Вцепени се. Пот. Студена и лепкава. О, не!...

Птичка! Всичко на всичко птичка! Отлетя по неписания си път.

Още по-тихо. И по-страшно.

Беше решил да стигне догоре, до върха на хълма. Да постои. И да се върне. През другата страна. Трябваше да издържи.

Беше облачно. През целия ден. Сега мракът придобиваше почти физически очертания. На моменти се сепваше. Струваше му се, че ще се блъсне в черното. Напрягаше очи. От тъмното насреща му захвърчаха жълти точки. Заслепяваха. Удряха се в очите му. Предизвикваха световъртеж. Объркваха го. И пречеха. Трябваше да е готов. Да реагира! Незабавно! Веднага щом бъде нападат! Трябваше да се бори. Да защити живота си. Колкото и да е слаб, трябваше да се противопостави...

Спря. Разбра! Така не може! Коленете му трепереха. Сърцето думкаше. Задъхан. Потен. Неспособен...

– Не! Така няма да стане!

Застана в средата на пътеката. Затвори очи. Изпъна рамене. Събра ръце. Пред гърдите. Сведе глава. Носът му опря в показалците. Брадата в палците. Изчисти съзнанието си. Тръгна. Бавно. Бавно, ясно и отчетливо, говореше в ума си:

– Боже Господи мой, дойдох! И съм тук, защото се бях отдалечил от Тебе. Защото усещах, че мога без Тебе. Защото знаях, че чувството е лъжовно. Защото му бях подвластен. Но защо, Господи, се сецаме за Тебе, когато сме уплашени? Защо точно страхът най-добре отпущва най-святото ни усещане? Защо, когато нещата вървят, ние потриваме ръце, правим планове за още и още, даваме израз на победоносни погледи? И защо се изпълваме с измамна сила? И забравяме... за Тебе!

Стъпка след стъпка, колебливо опипваше трасето. Някъде далече в себе си, почти на края си, съзнаваше, че е още по-уязвим. Че няма по лесна плячка от лишената от зрение. И че би трябвало да е още по-уплашен. Но не бе. А това, от което се страхуваше, бе все така навсякъде наоколо. В най-страшния си вид. И в най-голямо недоумение.

– Боже Господи мой, вярата ми в Тебе е по-силна от страха! Вярата ми в Тебе е по-силна от страха! Вярата ми в Тебе е по-силна от страха! Вярата ми в Тебе е по-силна от страха...

Стигна. Пое си дъх. Изпусна го. С облекчение. Потърси другата пътека. Тъмнината бе все така плътна. Пое. Надолу.

– Благодаря Ти, Господи, че ме съхрани по време на неразумното ми изпитание. Вярата в Тебе не бива да се доказва чрез насилие, дори и върху самия себе си, но аз действително имах нужда да Те видя по този начин. Да се откъсна от измамната сигурност, от илюзорното благополучие и да се върна при Тебе. Благодаря Ти, че ме запази! И моля Те, прости ми! Защото бях неразумен!

Продължи надолу, все така с Божието име на уста. Благополучно се завърна. В селото. Кое то никога и никъде не бе съществувало.

Преживяното се вираше в гърба му с тъмен поглед. Не би се обърнал.

– Никога повече! – изпъшка съзнанието.

– Винаги, когато е необходимо! – каза човекът.

Стратега лежеше в изтърбушеното легло с необичайно унила физиономия. След провала на операция „Доминант“ бе изгубил интерес към съвременното получаване на информация и извличането на определена полза от нейната употреба по предназначение на точно определено място, в достатъчно удачно време. Множеството несгоди, които преди изобщо не забелязваше, го дразнеха и изпълваха с негодувание. И провисналата пружина. И липсата на дюшек, без време похитен от граблива ръка. И обилните секрети, които изпускаше другарят му от съседното легло. И мизерните дажби в столовата. И какво ли не. Беше свалил розовите очила и не бързаше да слага други.

– Какъв е този тъп свят, в който живея – възмущаваше се бившето величие, – в който способността да създаваш продукт чрез работа с мозъка стои несравнимо по-ниско от способността да биеш яки шамари! В който един най-обикновен маймун идва и ти налага неграмотната си воля, като насилва правото ти на самоопределение!

И сякаш в потвърждение на нерадостната теза, „добрият му приятел“ скочи светкавично и преди още Стратега да бе мигнал с очи го стисна дружелюбно и доста здраво за гушата. Едва си поемаше въздух, но не пропусна да констатира ведрия поглед в очите на мъчителя си.

„Да – заключи аналитикът, – срещите с леля Зоя се отразяват чудесно на кретена. Няма го отвейния, самовглъбен, нищо незначещ поглед. Очите му са бодри. Гледа на света с превъзходство. Осъзнава силата си. Осъзнава правото си. На по-силния, разбира се. И хич не се сеща, че е най-обикновена откачалка.“

Държейки го с едната ръка за гушата, с другата издърпа одеялото на земята и започна да го тараша.

„Дявол да го вземе, бонбоните! Чул ме е да джвакам!“ Опита да се завърти върху лявата си страна, но дебилът му врътна кранчето. Закашля се. Примори се. И ето, противната ръка се плъзна в джоба му и, о, пакетче с бонбонки, сбогом! И как радостно го гледа. Не! Кретенът е уникален! Спор няма! Но явно има оптикретени и песи-кретени. Не закъсня потвърждението и на тази теза. Доказвайки, че е един изключително оптимистичен кретен, привърженик на теорията за позитивното мислене, Осмицата го завъртя настрани и стисна мястото, където ченетата се съединяват. Зверскокретенски силно стисна! Стратега незабавно зина и полуизсмуканата бонбонка се търколи на земята. Хахото я намери, вдигна и лапна. Засмука с удоволствие.

„Ето, виждаш ли, – думаха радостно очите му. – Отменям те в тази нелека задача.“ Пусна го.

– Как може да си такъв идиот, а? – изсъска малкият през зъби. И през сълзи.

– ...

– А аз те спасих! Рискувайки собствения си задник. Забрави ли?!

– ...

Все така преливащ от „дружелюбие“, кретен номер осем си легна.

— **Р**ебека, Ребека, днес е изключителен ден! Най-великият в живота ми! Реших се! Най-сетне! Трябва да ти говоря! Трябва да знаеш! За любовта, която изпитвам към тебе! Още от първия ден! Още, когато те зърнах за пръв път! Тя ми дава сили да живея, Ребека!

— Но, Давид, моля те! Пусни ми ръката! Причиняваш ми болка! И не ти ли идва наум, че може би нямам време?!

— Ребека...

— **Г**осподин директор, бих искал да ви засвидетелствам личната си почит и да ви предам отличните впечатления, които госпожица Смит е съхранила след срещата с вас. Вие сте я очаровали!

— Да?

— Да! Безусловно! Абсолютно естествено, като се има предвид вашия вроден чар и безспорни делови качества.

— Аз...

— Госпожица Смит неведнъж е изразявала подкрепата си за вас и вашия маниер на майчина грижовност към нещастните дечица. При това публично, господин директор! И аз не се съмнявам, че който трябва е чул. Или ако не, то съвсем скоро ще чуе.

— Аз...

— Ето господата Копърфилд и Франклин, мои помощници, също неведнъж са били свидетели на чудесните отзиви по ваш адрес. Нали, господа?

— Безусловно, господин Херц.

— Без съмнение, господин Херц.

— Аз...

— Да?

— Аз... Аз бих предложил да седнем, господа. Да седнем, а?

— Но, разбира се! Добрият домакин се познава по перфектните обноски. А вашите, господин директоре, са такива!

— Аз...

— Господин Херц, позволявам си да ви подсетя...

— Благодаря ви, господин Копърфилд. Изключително любезен сте! Господин директоре, боя се, че ще се наложи да станем отново.

— Аз... Добре. Да станем. Гост ли ще вдигаме?

— О, определено! Но не веднага. Просто общото ни кавалерско отношение към една изключителна представителка на слабия пол, каквато е госпожица Смит, го изисква! Господин директор, като един скромнен материален израз на най-другарските чувства и дълбоката признателност, които госпожица Смит изпитва към вас, си позволявам, лично от нейно име, да ви връча този часовник. Нека марката не ви впечатлява. Важното е искреното приятелство, което госпожица Смит ви засвидетелства, чрез скромния си пълномощник в този момент.

– Но...

– Не се притеснявайте, господин директор, истинска дреболия, между нас казано. Ето ви и документите. Гаранционната карта и сервизната книжка винаги се представят в комплект с фактурата. Затова ви я предоставям в оригинал.

– О, седемдесет и пет долара!

– Не, господин директор! Двете нули не са центовете. Истинската му стойност е седем хиляди и петстотин долара. Но смятам, че тази малка уловка би заблудила нечий зложелателен и безкрайно неправомерен поглед. Ние оглеждаме нещата отвсякъде, господин директоре!

– Седем хиляди и петстотин? За един часовник?

– За вашия часовник, господин директоре!

– Аз...

– Вие сте очарован!

– Да... аз съм очарован...

– Е, да заемем отново местата си! Господин Франклин, струва ми се, че отнехме прекалено много от безценното време на господин директора. Не е учтиво от наша страна. Моля предайте му плика с документи.

– Заповядайте, господин директор.

– Вътре всичко е изложено. Проучили сме въпроса комплексно. Обърнали сме внимание на всички условия от нормативната уредба. Предвидили сме възможните уловки. В по-малкия плик сме подготвили някои препоръки... към вас, господин директор... които, смея да твърдя, предоставят изход от всяко вероятно затруднение. Надявам се да се запознаете с тях внимателно и да ги имате предвид в съвместната ни работа.

– Аз...

– Да, и за ваше улеснение и удобство сме наели апартамент в града, така че винаги да бъдем на ваше разположение. Ние не обичаме хотелите. Толкова шумни. Съмнително чисти. И това ужасно любопитство. Вашата сигурност, господин директор, преди всичко! И най-важното! Госпожица Смит никога няма да ви изостави. Не и след като нашият малък проект се реализира.

– Аз исках да ви кажа... Нали знаете, че нашите питомци са малко поп-п-палави...

– Малкият плик, господин директоре, всичко е в него! При първа възможност се запознайте. А сега ни позволете да се оттеглим. Телефоните и адресът също са в плика. Благодаря ви, господин директоре! От името на госпожица Смит и лично от свое име!

— **С**рам ме е, че съм го родил! Че го създадох! Този боклук! Това меко-тело! Не заслужава да живее в човешки образ! Да се бе родил къртица! Цял живот под земята да рови! Да не срами името ми! Да не позори името на дядо ми! На дядото на дядо ми! Едно достойно име е осквернено!

– Не усещаш ли, че прекаляваш. И се повтаряш. И не си го родил ти. А аз.
– Как смееш! Ти ми противоречиш! Ти спориш! С мене!!!
– Погледни се. Виж се на какво си заприличал. Докога ще живееш с тази омраза. С отровата. Не разбираш ли? Вредиш единствено на себе си. Вече нищо не те свързва със Земята. Отпусни се. Отърси се. И най-вече, прости на сина си. На единствения си.

– Млък! Марш в кухнята! Пачавра!

– Мили. Моля те. Осъзнай се. Не се погубвай. Александър е добре. Щастлив е по своему. Виждаш, и момичето го харесва. Може да се вземат. Да имат деца. Разбери. Той е много различен. И от мене. И от тебе. Той е закрилян. И окрилен. И няма да допусне нашите грешки. Нито твоите. Нито моите. Той е много по-зрял от нас. Дори и сега, когато сме тук. Пътят, който е изминал, е много по-дълъг от нашия. Би трябвало да си щастлив, че ти е бил син. Как не искаш да прогледнеш.

– Аз съм създаден да водя! Да предвождам тълпите! Да ги увеличам! Да ги омагьосвам! Те ме следват! Аз съм пред тях! Дори не се обръщам назад! Не прощavam! На никого! Най-малкото на него! Родовия отстъпник! Откакто е създадена фамилия Оливо, винаги първото момче е било политик! Единствен той пренебрегна кръвния си дълг!

– Поне тук се осъзнай. Затова ти е даден информатор. Просто натисни „контрол+еф“ и ще разбереш, че кръвен дълг не съществува. Това е най-обикновена симулация. Вярно, силна, но просто симулация, с която се прикрива мисия, предназначена за няколко последователни поколения.

– Как смееш! Никаквица!

– Мили, моля те, погледни ме. Откажи се. Не е късно. Не погубвай душата си. Винаги съм те следвала. Безропотно. Покорно. Но идва време да се разделим. Имам потвърждение да продължа. Напред, скъпи. Напред. Мога да взема и тебе. Под опека, естествено. Ще се преродим. Ще бъдем пак заедно. Аз ще ти бъда майка, а ти син. Или баща и дъщеря. Ще ти помагам. Не ни разделяй, моля те!

– Не ми трябва помощта ти! Върви на майната си! Нищожество! Продажница! Каквата змията, такова и змийчето! И хиляда пъти да ме връщат долу, аз съм предводител! Няма да отстъпя на милиметър от веруюто си! Дори да изгоря в битката! Мислиш, че не знам кой съм?! Мислиш, че съм забравил! Че се е заличило след хилядите прераждания! Ха-ха-ха! Нещастници! Никой не може да ме спре! Никой не ще ме пречупи! Марш! Махни се от очите ми! Завинаги!

– О, мили, сбогом! Но знай, винаги ще бъда до тебе! И до Александър! Прости ми! Прости! И нека Бог прости на тебе!

– **Н**иленцето май се възстановява, а? И има една да му сипва в човчицата! Капка по капка. Трошичка по трошичка. Пили-пили!

– Изобщо не ви обръщам внимание, госпожо старша сестра.

– Но на Пили-пили обръщаш, нали?
 – На Пили-пили обръщам. Дори повече, отколкото трябва. Много, много повече!
 – Ах ти, призна ли си най-сетне! Знаех си аз!
 – Вие всичко си знаете. Чудно обаче как все научавате последна?
 – Внимавай, малката! Ще пострадаш!
 – О, не знам дали и сама си вярвате! И не аз започнах, нали!
 – Ха-ха! Права си, скъпа. Но защо вместо да си чешеш малкото змийско езиче, не подмениш бельото в отделението. Тъкмо е време, не мислиш ли?
 – Ами, не мисля. Даже никак! Аз съм на нощно дежурство! Сама! Правилникът е категоричен и съвсем ясен!
 – Сама ли, скъпа?! Нима мене ме няма?!
 – Кажи-речи.
 – Правилникът наистина е категоричен. И напълно конкретен. Но ще ти обясня със съвсем простички думи същия тоя правилник. Ти си дежурна. Но аз съм преценила, че ситуацията в момента изисква по-високо ниво на компетентност, и съм иззела дежурството ти. Също така съм преценила, че бельото трябва да се подмени. Особено на незаетите кревати.
 – На незаетите?!
 – Да!
 – Но това е...
 – Това вече е записано в журнала. Аз поемам цялата отговорност. Така че припай към склада, миличка!
 – Да, госпожо старша сестра. Напълно сте права. Но този номер няма да мине повече от един път.
 – И това ми е достатъчно.
 – ...

„Браво на дъртата кучка. Добре си изигра картите. Битият си е бит. Но като си помисля, да дойде посред нощ... Тая е пълно куку!
 Ау, колко е тъмно! Направо си умирам от страх в тоя склад.
 Охо! Всяко зло за добро! Химикалка?! Йес, сър! Лист?! Йес, сър! Страхотно!
 Всичко си е на мястото! Дано да успее! Дано не го изпусна! Пиши, Лия! Пиши!“

*В дима на топлата димяща кръв,
 обречена на лешоядите за стръв,
 доведените от сълзи крещяха,
 не за добро, за мъст зовяха.*

*Години чакаха да сторят добрина,
 а ето, че помогнаха на мрака,
 обричайки момиче на злина –
 да чака, никога да не дочака.*

*Настигнаха коварния стрелец,
пикираха над подлия хитрец
и готвеха се да го прободат,
но глас продума им да спрат.*

– Сестра Лия! Сестра Лия, къде сте?! Заспахте ли?! Цяла нощ ли ще вадите тия чаршафи?!

– Идвам, госпожо, идвам! Ето ме!

– Къде сте?! Защо не ви виждам!

„Иска ти се, дърта кранто! Само още малко се потуткай!“

*Не само в силата е силата, деца,
и слабостта невинаги е слабост,
и победителят понякога е победен,
а победеният окичва се със слава.*

– Сестра Лия, насочете фенера насам! Нищо не виждам!

– Разбира се, госпожо старша сестра! Насочвам го!

– Какво се бавиш, по дяволите?! Ще се утрепя в тая тъмница!

– О, госпожо, не говорете така! Плашите ме!

*Невинаги победа се кове
сред кървища на бранното поле,
търпение е нужният урок
във този свят така жесток.*

„Страхотно! Наистина страхотно! Добре че ме прати. Иначе щяхме да се дърлим като две гъски. „Не само в силата е силата, деца, и слабостта невинаги е слабост.“ Страхотно! Ще го кажа на Александър. Ще го гледам в очите. Да видим дали ще се издаде. Сигурна съм, че да!“

– По дяволите, сестра, какво се туткате?! Половин час седите тук, не ми осветихте пътя, и с удоволствие констатирам, че не сте пипнали и един чаршаф, и една калъфка! Ще подам писмено оплакване срещу вас и вашата мудност!

– Ох, уважаема старша сестро, не е ли ваше задължение коридорът да е осветен? Ами ако беше спешен случай? Ами ако си бях счупила крака, вместо само да го изкълча? За съжаление и аз ще подам писмено оплакване срещу вас. И ще ми изплатите компенсация. А сега, бъдете така добра да се подпра на вас и да ме качите горе, след което ще ми масажирате крака!

– Кучка с кучка! Събирай си багажа и изчезвай!

– О, колко сте добричка. Както знаете, дежурството остава за мене.

– Още една дума и ще ти разбия мутрата!

– И така, уважаеми зрители, носителът на двадесет и шести дан Лия Камациоти отново е носител на елмазия пояс в свръхжестока категория. В размазващ финал тя унизи Джигору Старша и защити името си на най-безпощадна и кръвожадна сред звероподобните. На репортерски въпрос, кое я прави толкова свирепа, жестока и безмилостна, тя изненадващо издекламира: „Невинаги победа се кове сред кървища на бранното поле! И победителят понякога е победен, а победеният окичва се със слава“. Без съмнение, философията на източното бойно изкуство е много различна от тази на изкуствения боен запад...

Хайде, миличък „Хамър“, към дома!

— **М**е ти ли харесва пицата?
– Не е лоша. А на тебе?

– О, моята е супер! Откак се върнах от „Брулени хълмове“, всичко е супер. С едно малко изключение, разбира се!

– Така ли. И кое е то?

– Не е трудно да се досетиш, предполагам.

– Недосетлива съм. А за най-простите неща съм пълна глупачка.

– Не ме облекчаваш. Ама изобщо.

– Така ли?! Да взема да помисля. Ужасно, казваш?

– В известен смисъл, това е най-ужасното.

– Ужасно, ужасно! Поне рога има ли?

– Деликатен въпрос. Само по себе си няма рога, но принципно е в състояние да ги поставя.

– А-ха, ясно, рогослагач! Познах, нали!

– Да, може да се каже. Но рогослагачът е едно много обобщено понятие. Не мисля, че...

– О, съвсем ме заплете! Може ли да боцна ей това парченце? Изглежда много вкусно.

– Какво единомислие! Тъкмо мислех аз да го боцна.

– Не смяташ ли, че щом е в твоята чиния трябва аз да го боцна?

– Интересна позиция. И какви доказателства би могла...

– Бооц! Видя ли, боцнах го!

– Парченцето ми! Сбогом!

– Хъм! Не бързай да се сбогуваш! Рогослагачът, който и да е той, може да бъде изключително коварен. Хайде, Пили-пили, отвори устичка!

– Ъ-ъ-ъ-ъ-ъ, страхотно! Няма ли да си боцнеш още някое?

– Не ставаш ли агресивен?!

– Аз?! Агресивен?! Та аз и на мравката път правя!

– Определено! Но тъй като аз не съм мравчица, едва ли ще ми сториш път!

– О, невъзможна си! Казах „и на мравката“. Което означава и на още някого.

– Рогослагачът влиза ли в спасителното „и“.

– Ако се напъне, може би. Но все пак нещо ще остане да стърчи.

– Колко трогателно. И кое е това нещо?

– Дългият му език най-вероятно ще се повеси извън „и“-то.

– От името на всички рогослагачи, най-сърдечно ти благодаря. И съм сигурна, че ако огледаш внимателно езика ми, ще си промениш мнението. Той е мъничък, сладичък и ако искаш да знаеш, гъделичка чудесно. Особено зад ушенцето.

– Лия! Моля те! Жив човек съм все пак!

– Де да беше!

– А?!

– Нищо, нищо! Хайде, Пили-пили, отвори устичка! Точно така, бебчо, още едно парченце!

– Но какво е това отвратително „пили-пили“?

– За тебе може да е отвратително, за мене е, както казват някои тук присъстващи, „едно малко изключение“!

– О, Лия?! Отмъстителна си и злопаметна! Злопаметна и хищна! Хищна и...

– И?!

– Единствена!

– Очевидно, докторе. Радвам се да го съзнавате. Защото наистина имам намерение да похапна от крехката ви бузка и да отхапя от мъничкото ви носленце.

– О, Лия! Веднага допълвам – и невъзможна! И съвършена изкусителка! И се държиш с мене все едно съм някаква вещ, която само след малко ще пхнеш обратно в джоба, но засега все още ти е интересна!

– Да. Ще те претърколя няколко пъти с лапичка, и бух в джобчето. На ризката, все пак! Кое си избираш, Пили-пили, лявото или дясното?

– Престани с това „пили-пили“, ядосваш ме!

– Пили-пили ми е ужасно скъпо. Пък и е специално за тебе!

– За мене?

– Ами да. Чрез него, един вид, се преборих за правата върху тебе. Да мога да те слагам в джоба си. Когато поискам.

– Запазвам божествено търпение и ледено безразличие и те призовавам да продължиш.

– О, божествени! Толкова е просто! На последното дежурство имяхме малък спор със Старшата за това коя да те притежава. И аз те отвоювах.

– Страхотно! Предполагам, сте си направили кален ринг в реанимацията и сте се тръшкали една върху друга, докато горките пациенти са издъхвали. Но има нещо неясно. Тя е доста по-ячка, не мислиш ли?

– Ти стигна до истината и не я взе. Както винаги!

– На колене те моля, скъпа и ненагледна, сложи я на дългия си език и ми позволи да я позная.

– Замерях я с умираюци пациенти! Толкова елементарно! Дори един ми издъхна в ръцете. Тъкмо го свивах на топка и той вика: „Чакай малко да взема да поумра, да ти е по-лесно да ме хвърлиш по тая гадина“.

– Пациентите са нещо свещено за мене!

– О, миличък! Ако това е пътят към твоето сърце, незабавно бих си изкълчила крачето. Ще ми е много приятно, докато установяваш точната диагноза. И да знаеш, аз дълго няма да се съгласявам с тебе. И ще те карам отново и отново да се уверяваш в правотата на заключението си.

– Направо се чудя как още не си ме ошипала под масата?

– Би било чудесно, но се надяхах ти да започнеш пръв.

– Е, Лия, изпитвам необикновена симпатия към нашата скъпа Старша. Тя прекарва поне по шест часа на ден с тебе. Това е ужасно, не смяташ ли?

– Разбира се, Александър. Но те предупреждавам, че шест часа на ден е нищо в сравнение с шест часа на нощ. Внимавай, да не ни се засекат дежурствата. Ще те схрускам!

– Имам ли причина да не ти вярвам? Предавам се, да знаеш! Ако искаш ме сложи в джоба си. Ако искаш ме схрускай. В крайна сметка, макар и с прекършена гордост, и сразена мъжественост, признавам, че удоволствието от посегателството върху мене ще бъде изключително. Постъпи, както намериш за добре!

– Чудесно, ето това вече е мъжка приказка! Оттук нататък аз ще ти викам „Пили-пили“, а ти на мене „да, госпожо“. Ясно ли е, Пили-пили?!

– Да, госпожо!

– Чудесно! И сега, за да се увериш, че съм много по-злопапетна от просто злопапетна, ще те върна към началото на разговора ни. Помниш ли го, Пили-пили?!

– Да, госпожо!

– Почвай тогава!

– Не ти ли харесва пицата?

– Не е лоша. А на тебе?

– О, моята е супер! Откак се върнах от „Брулени хълмове“, всичко е супер. С едно малко изключение, разбира се!

– Така ли. И кое е то?

– Не е трудно...

– Стоп, Пили-пили!

– Да, госпожо!

– Ето тук направи фатална грешка и затъна в блатото на оправданията. А оттам пътят до моя джоб се оказа кратък, нали?! Мъжете трябва повече да действат и по-малко да клюкарстват. Препоръчвам ти да реализираш сравнително изгодната си позиция с бърз завършек, след което да сведеш покорно очи в очакване на височайша присъда. Отново!

– Не ти ли харесва пицата?

– Не е лоша. А на тебе?

– О, моята е супер! Откак се върнах от „Брулени хълмове“, всичко е супер. С едно малко изключение, разбира се!

– Така ли. И кое е то?

– Ти, Лия! Просто, ти! Ти!

– Колко си трогателен, Александър. Да се преместя ли до тебе?

– Чакай, скъпа, да не сгреша пак! Трябва да се консултирам. Ваше величество, вие искате да се преместите до мене, трябва ли незабавно да се съглася?

– Като се има предвид колко сте двуличен и циничен, уважаеми мой слуга, няма никакъв смисъл да скромничите. Ще бъде ужасно фалшиво!

– Тогава се премести до мене, скъпа, и ти обещавам най-страхотното ощипване, за което някога си мечтала!

– Е-хей! Аз определям сценария!

– Да, госпожо! Но само за да ви демонстрирам, че не съм толкова безпаметен, вметвам следната реплика: „Да отидем да гаврътнем по един джин!“.

– О, страхотна идея! Тъкмо ще се разпалим, че нещо сме се одремали.

– О, Лия! Не си спомням да съм чел за тебе в „Старогръцки митове и легенди“!

– Виж по индексния указател. На „ф“, като фурия, на „х“, като харпия. Или еридия, ериния, или каквито там бяха.

– Говори си каквото искаш. А аз като един ужасно старомоден кавалер искам да ти поднеса букет червени рози. Дори и да го опасеш.

– О, Александър! Толкова си мил! Красиви са! Как успя да ги скриеш?

– Колко интересно влияе концентрацията на алкохол в кръвта върху различните индивиди!

– Да?

– Да, едни почват да залитат, други ги боли глава, а трети се умълчават. Напий противника, за да го победиш!

– Колко си жесток, Александър! Не се заяждай, моля те! Признавам се за победена. Толкова ми е хубаво. Разкажи ми нещо за себе си. Нещо тъжно. Или как си станал лекар. Или дори за Светлината...

– ...

– ...

– Или направо за трите?

– Да, за трите. Чудесна идея.

– Е, добре. Това наистина е възможно. И с риск да те отегча...

– Отегчи ме, моля те.

– ... ще ти я разкажа, от началото до края.

– ...

– И без това в последно време ми е тръгнало на завръщания. Но това ще бъде най-дългото. И най-жестокото. Без него сега щях да съм професионален политик. Щях да ти говоря от екрана и щях да бъда далеч от отровните ти стрелички. Щях да ти казвам: „Лия, гласувай за мене! Единствено за мене!“

– Добре.

– Щях да се интересувам само от това дали споделяш рейтинга ми и в никакъв случай от тези омайващи очи, от които не мога да откъсна поглед.

- Продължавай.
- И щях да те излъжа, накрая. Жестоко. Без да ми мигне окото!
- Добре.

– Но нещата се развиха по друг начин. Въпреки огромната съпротива. Дори въпреки пораженческото ми желание да се подчиня на родовата традиция. Просто, Някой, с много по-големи права при раздаването на предопределения, е имал други планове, и тогава, в онази далечна, студена, леденостудена, неделна, януарска утрин, бе стартирал промяната. Без моето знание, естествено. Без чието и да е знание...

Аз вървях по нашата уличка. Не бързах за никъде. И дори не знам дали отивах на определено място. Просто си ходех. Подритвах безцелно снега, с ръце в джобовете. Шляех се нагоре-надолу по смълчаната улица. Изведнъж, из някакъв храсталак, дочух скимтене. Жално. Кучешко. И някакви други звуци. Много по-тънчки. Приблжих се. Беси, кварталната кучка, бе родила. Пет малки кученца се гушеха в нея. Треперещи. Гладни. Беззащитни. А беше толкова студено. Мама Бес се опитваше да поддържа реда, но къде ти. Всяко от малките кълбенца претендираше за топлото ѝ, живително внимание. Сигурно бе изморена. Но цялото това живо, многоглаво, ненаситно същество я ангажираше и обсебваше. Тя демонстрираше недоволство, призоваваше към спазване на дисциплината, но според мене доста вяло. Просто за респект пред малчуганите. Гледаше ме. Гордо. И сякаш казваше: „Виж ги хубавците, страхотни са, нали!“ И тогава ми светна!: „Чакай малко!“ – ѝ казах, сякаш се бе засилила да си ходи. Хукнах към вкъщи.

Знаеш ли, у нас при всяко влизане и излизане трябваше да спазвам определени правила, които отнемаха страшно много време. А аз нямах. Никакво. Така че влязох в дома си като крадец и с явното намерение да крада. Нямах време да избирам. Вдигнах тенджерата със супа от котлона, слава на Бога, че бе готова, мушнах един хляб под мишница и побягнах обратно. Пареше! Но стисках! Едва на улицата я оставих на снега и надробих хляба. Разбърках с една вейка и отново забързах. Беси си беше все там и цялото семейство се занимаваше все със същото. Сякаш изобщо не бях отсъствал. Заврях тенджерата под муцуната ѝ. Подуши, млясна одобрително...

И ме погледна. Сякаш казваше: „Може ли?“

– Разбира се, Бес, цялото е за тебе!

Мляскайки ужасно невъзпитано, кучката се зае с вкусната гозба. Беше точно колкото трябва. Имам предвид точно колкото трябва, за да не се пръсне. Беше много мила. „Палави са, но ужасно сладки, нали Алекс! – метна ми закачлив поглед. – Ако искаш, ги погали“. „С удоволствие“, помислих си. Бяха толкова мекички. Толкова игриви. И понеже, нали разбираш, влязох в ролята на глава на семейството, мое бе правото да ги кръстя. Ей, Би, Си, Ди, И и готово, кръстни-чеството ми отне броени секунди. Така, с общи усилия, аз и Бес се захвме да отгледаме потомството ѝ. Мама, разбира се, веднага разбра. Но се правеше, че не знае. За което съм ѝ дълбоко благодарен. Въпреки страха, който изпитваше от татко. Ако я хванеше натясно, щеше всичко да си изпее, но дотогава щеше да се

прави на ни чул, ни видял. Бяхме се споразумели... Негласно...

Всичко беше чудесно, но един ден Би изчезна. Бес бе безутешна. Не сваляше поглед от мене. Но какво можех да направя? А тя, горката, толкова разчиташе на мъжкото ми всемогъщество. „Не само мъж, но и човек, – вероятно си мислеше кучката. От време на време ме докосваше с лапа. – Хайде! – говореха очите ѝ, – доведи го!“

Но, да не ти губя времето. Изчезнаха и Си, и Ди, и Ей. Остана ни само И. Беси не се отделяше от него. Беше най-мъничкият. И най-слабичкият. И цялата майчина любов бе за него. Храна имаше предостатъчно. Бях изнесъл и едно одеяло. Чисто ново, вълнено. У нас, всъщност, нямаше нищо старо. И беше галеник. Беше. До онази сутрин. Колко хубаво е, че сега е вечер. Защото онази сутрин бързах. Към моето истинско семейство. И ме надуши отдалеч и още неукрепналите крачета заприпкаха към мене. „Бау!“ – изджафка предупредително Бес. Не знам откъде изскочи. Колата. Безшумна. Голяма. Неотвратима. За да не удари мене, зави рязко... и от И не остана нищо. Не спря! Ужасните псувни заглъхваха. Но аз не ги чувах. Гледах я. И тя мене. Не сваляше поглед от мене. Не ме обвиняваше. За нищо. Върна се в леговището си. Избута с лапа одеялото и легна върху снега. Аз ѝ донесох бульон и наденички. Не ги и погледна. Галех я. Увещавах я. Плачех. Стисках муцуната ѝ в ръце. Нищо. Реших да я оставя. За малко. Тръгнах си. Обърнах се. Беше сложила глава на снега. Между лапите. Така я заварих и следобед. И на другия ден. Отказваше. Всичко. Принудих се да кажа на мама. Тя дойде! Повика ветеринарен лекар. Трябва да му е платила цяло състояние. Той я отнесе. И ни успокои, че работата е фасулска. Не смеех да го безпокоя. След три дни се обади по телефона и попита дали не сме виждали кучката. Била избягала. Гологлав и необлечен, хукнах навън. Там беше. С глава на снега. Между лапите. Беше там, при дечицата си... Спомням си... чернилката! Не зная откъде дойде. Нито как. Настани се в мене. Каза: „никога няма да те напусна. Никога!“ Казах: „добре!“ Обсеби ме. Мама стоеше до мене. Беше сложила ръка на рамото ми. Не ми каза: „Хайде, студено е“. Не ми каза: „Прибирай се“. Просто стояхме...

После не помня. Бях много болен. Казват, че било ужасна бронхопневмония. Но не беше! Чернилката бе! Една такава тъмна, върлинеста.

– Хайде! – подканяше ме, – хайде!

Нямах нищо против да я последвам. Най-малкото щеше да ме отведе при Бес и децата. Тръгнах. Бях стъпил на прага. Когато... тя се спусна! О, беше се преобразила като фея! Цялата ѝ рокля бе от светлина. Косите си, и те от светлина, бе украсила със звезди. С истински. С много звезди!

– Къде? – попита ме строго.

– При Бес! – отвърнах и опитах да се промуша. Докосна ме!

– Бес няма нужда от тебе. Тя е добре. И кученцата са добре. Казвам ти го, защото знам, че е важно за тебе. Пращат ти много поздравя. Не си виновен! За нищо! Не би могъл да промениш! Нищо. Абсолютно нищо. Те го съзнават отлично. Но можеш да помогнеш на други. На много други. Можеш да помогнеш!

Някои от тях още не са се родили, а ти ги обричаш!

– Аз?!

– Да, ти! Връщай се! Незабавно!

Приех! И тогава тя докосна чернилката. Онази се сгърчи. Запуши. Заизвива се. И ето! От черна стана сива. И доста опоскана. От чернилка се превърна в най-обикновена горчилка. Но си остана. И до ден днешен стои. Трови ме, а чрез мене и всички наоколо. Затова те моля да ми простиш. Затова пациентите са най-важни за мене. Живея живот на заем. Който трябва да изплащам. Поне се надявам вече всички да са се родили.

– А, аз, не...

– Какво си писа през цялото време? Можеше да вземеш диктофон.

– Не е, каквото си мислиш. И не зная дали изобщо да ти го показвам.

– Е, откритост за откритост. Струва ми се справедливо.

– Добре, слушай:

*Поискахте от Мене добрина,
сега летите с вдигнат меч.
Кое му е доброто на това
да дойде правдата със сеч?*

*Стотици саби има по земята
и не по малко ятагани,
те мушкат в името на светлината,
но светят ли прободените рани?*

*Завинаги приети в Моя дом,
ви върнах, наруших закон,
сега ви вричам на борба,
със силата на слабостта.*

*В неравна пращам ви война
въоръжени само с рими и слова –
доведените от сълзи в небето,
кръщавам ви със името, което*

*ще носите докато дойде ден
светът да грейне обновен,
да бъде правда по земята
да няма злоба във сърцата,*

наричам ви със име Стихове,
докле сте въвн от Моето небе,
а после във мечтания покой
ще бъдете със вашия герой.

И разгоря се старата вражда
на черната тъма със Светлината
за място във човешките сърца
и на човечеството във душата.

Летяха стиховете от зори,
понесли мънички искрици,
не спираха ни нощем, ни в гори
да търсят своите войници.

И видеха ли в отчаяние заспал,
загубил всякаква надежда,
страдалец, болката познал,
безпомощно да се оглежда,

се свеждаха над клетия човек,
със шепот благ, омайно тих
му казваха:
да, има болка, но и лек.
И подаряваха му стих.

А там, където имаше сълзи,
говореха за нови, светли дни,
за пролет бяла, несънувана,
каквато от поет³ бе нарисувана.

Пред хората се раждаха картини,
във строфи, във красиви рими
и заедно, и с другите слова
те бяха глас за свобода.

Но стиховете бяха по-игриви,
по-палави, по-повратливи,
по-живи, много повече красиви,
понякога със трънчета бодливи.

---

3 Никола Вапцаров, „Пролет“, „Пролет моя, моя бяла пролет,/ още неживяна, непразнувана,/ само в зрачни сънища сънувана...“ Бел. авт.

*Успяваха да бъдат пиперливи,
да носят жизненост,
да са безкрайно мили,
да бъдат нежни, задушевени,
но и намръщени,
сърдити,
гневни,*

*защото майка беше им сълза
превърната в живителна вода,
а яростта на думите в куплет
бе кръв от първия поет.*

– Невероятно! Ти го съчини, нали?!

– Ние... го съчинихме. Знаеш ли, нещата отидоха в съвсем друга посока. Но така стана по-добре. Много по-добре. Моля те, целуни ме по устата. Но съвсем лекичко. И да се разделим. А следващия път, когато се видим, нека бъде твоя робиня. И нека бъде скоро. Много скоро. Ще бъде твоя! Ако искаш, ме вземи!

– О, Лия? Да имах и стотна от способността ти да изразяваш. А сега, стоя тук пред тебе, един пълен профан. Да, Светлината ме докосна, но не ми спомена и думичка за тебе. Това е единственото, за което мога да ѝ се сърдя.

– Недей, не ѝ се сърди!

– Няма, любов моя! А сега, целувката!...

– О, Александър! Казах ти, къса! Довиждане!

– Лия...

>>>> Добре дошли в страната на абсурдите, скъпи колеги, студенти в Божествената академия! Днешната лекция е неособено интересна и дори бих казал повърхностна, в известен смисъл. И за да не заспите, още преди да сте се събудили, искам да ви задам няколко въпроса. Не се сдържайте! Реагирайте естествено. Така както ви повелява осемстотин деветдесет и шестото чувство. И така!

>>>> Кой е този, който не вижда в себе си онова, което вижда в ближния си и не вижда в него това, което вижда в себе си?

<<<< Двукракият! (с тракане по банките и тропане с крака)

>>>> Правилен отгово-о-о-о-о-о-р! Кой е този, който познава себеподобния си не само на вид, но и на вкус?

<<<< Двукракият! (с тракане по банките и тропане с крака)

>>>> Правилен отгово-о-о-о-о-о-р! Кой е този, който има едни и същи атрибути за възпроизводство и отделяне?

<<< Двукракия! (с тракане по банките и тропане с крака)
 >>> Правилен отгово-о-о-о-о-о-р! Кой е този, чието мерило за благополучие е страданието на ближния му?
 <<< Двукракия! (с тракане по банките и тропане с крака)
 >>> Правилен отгово-о-о-о-о-о-р! Кой е този, който, о, се смята за по-велик дори от нашия Господ Бог?!
 <<< Двукракия! (с тракане по банките и тропане с крака)
 >>> Правилен отгово-о-о-о-о-о-р! А кой е двукракият, защото и аз не съм октопод?!
 <<< Чо-ве-кът! Чо-ве-кът! Чо-ве-кът! (тропането и тракането прерастват в нескончаем и неотслабващ грохот)
 >>> Благодаря ви, отличници! И какво предлагате вие, ангелогласни?!
 <<< Да ги залеем с райски огън!
 <<< Да ги облъчим с петнисто сияние!
 <<< Да им промием мозъците!
 <<< Да ги изтрием от лицето на земята!
 <<< Да ги превърнем в каменни статуи!
 <<< Да ги поставим на вечен пост и молитви!
 >>> Така бихте постъпили вие, нали, най-справедливи сред справедливите?!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 <<< Да! Да! Да!
 >>> Сладури! Страхотни сте! Ужасно ви обичам! А знаете ли как постъпва Бог?!

(грохотът прераства в нескончаема и неотслабваща тишина, нарушавана само от приглушено движещи се устни, трескаво нашепващи: – Боже Господи мой, прости!)

>>> Ех, колеги, колеги. Вдигнете очи и ме погледнете. Бог е милостив! Ще ви прости! Той прощава на двукракия, та какво остава за вас. Плът от плътта Му! Дух от духа Му! Но се радвам, че по този начин успях образно да изразя разликата между нас и Него. Всесилен е нашият Господ! Всеблаг! Всемилолюбив! Винаги се стремете към Него! Каквото и да започнете, сещайте се първо за Делото Му! За Пътя Му се сещайте, и тогава продължавайте! Накъдето и да

тръгнете, помолете се да е към Царството Му! И тогава поемайте! Каквото и да излъчите, приемоте първо Името Му! След това излъчвайте! Да бъде Волята Му! Тук и сега! Навсякъде и завинаги! Амин!

<<< Амин! (в един глас)

>>> Това беше, колеги. Днешната ни лекция завърши. Дано да сте я разбрали. Защото съгрешаването е лесно, бързо и почти винаги приятно. Изкуплението, напротив – тежко и дълго. И често непосилно. Благодаря ви!

– Патрик?

– Да, графе! На вашите услуги!

– Кажи на шефовете по спални, включително и средните, че ще ги приема след полунощ.

– Да, графе!

– Как вървят каналите?

– Чудесно! Доларите капят като дъждовни капки! Веднага щом напуснем гнезденцето, ще можем да си купим кола.

– Добра идея, Патрик. Един мерцедес!

– Да, графе.

– Как вървят нещата със сополанкото?

– Всичко е под контрол. Три пъти седмично.

– Понеделник, вторник и петък?

– Да, графе. Но май му е редичко.

– А на дъртата вещица?

– О, тя цъфти, графе! Станала е като фиданка. Поне сто кила отдолу!

– Любовта, Патрик, прави чудеса, не смяташ ли?

– Да, графе.

– Но, седни, Патрик. Не е задължително в мое присъствие да стоиш.

– Благодаря, графе.

– Патрик, това е твоята най-важна персонална задача. По-важна от всичко. Ние се крепим на откачалката. Ако се отметне, „Б“-е и „В“-е са готови да се обединят срещу нас. Мразят ни! Страхотно ни мразят! И ще ни смачкат като бълхи. Не е редно да ти го казвам, бароне, защото от този момент те провъзгласявам за благородник, но ако Кретена иска да ти го тури, не му отказвай. Не ме гледай така – и аз няма да откажа. Иначе всяка нощ ще ни ебат и то не само по един.

– Да, графе.

– А малкият сополанко бута ли си гагата?

– Изобщо. Не смее носа си да подаде. Имам грижата, графе!

– Не прекалявай. Охлаби малко. Може да ни бъде полезен.

– Да, графе.

– Благодаря, Патрик. Бих хапнал едно манго.

- Мангото ви е сервирано, графе.
- Благодаря, Патрик. След полунощ, нали?
- Да, графе. Спокойна почивка, графе.
- Благодаря, бароне.

Безспорно, тя е най-веселата, най-палавата, най-шумната, най-ексцентричната, най-колоритната, най-вдъхновената, най-завладяващата от прото-наследените форми. Проявлението ѝ често граничи с всемирен катаклизъм. По същност е най-обикновен усилвател на мощност. При това, на случайни импулси. Но:

– О, Всемогъщи и Всесилни Аз! – мълви дори Той, когато попадне, да бъдем точни, когато се изгуби в прегръдките ѝ.

... Дори Той, подмамен от безгрижния ѝ танц, Се е лутал, омаян из безбрежното пространство на шеметно наслаgваните, предимно несъществуващи реалности! Коя от коя по-зрачни. По-мамещи. Податливи! Неназовани! Незавоювани! Дори Той е сърфирал безпаметно из росните лилави поля и плодни градини с прекрасни и абсолютно непознати плодове, зашеметен от предстоящото, омагьосан от ставащото! Дори Той е излитал на всемогъщите ѝ криле, устремен към фиктивния свят – отвъдреалност! И дори Той е тичал из пролетните поляни, до пояс в зелената трева, захвърляйки дреха след дреха, прекосвайки златистите пясъци под галещите лъчи на ласкавото слънце, цамбуркайки в изумрудено-сапфирено-тюркоазното топло море! Докато предупредителната светлина не замига – тесногръдо, направо буквоедски! Докато пронизителното дрънчене на сигналния звънец не Го върне, не Го изскубне, не Го въдвори на мястото Му. Но дори и тогава, нейната усмивка все още е върху устните Му. Нейното хи-хи-хи все още надзърта през очите Му.

Но тежки са делниците Му и тържествени празниците! Но огромна е отговорността Му и смазващ товарът! Но не е загърбил предизвикателствата и не догма е веруюто Му! Не Се е отказал от съревнованието и не е противник на развитието. И не е отшумял детското в Себе Си и никога няма да да го отшуми! Затова, тя – смутителката, е винаги добре дошла в покоите Му. Именно, за да Го безпокои! Затова я цени! Затова я уважава! Затова я следва! Затова се отзовава на позивната ѝ!

О, очарователна е тя! Заразителна! Ненадмината! И дори ненастигната!

И винаги, когато я видя да ми се плези и гримасничи от личицето на моята малка дъщеричка, питам:

– Какво яде на закуска? Крем фантазе или крем лудоре?

Защото, замалко да пропусна, Фантазията си е една лудетина! Непоправима!

Извънредно издание!

Вододел между два свята!

Четете днес, живеете утре!

Америка недостижима!

Извънземна технология!

Твърде хубаво, за да е истина!

Втори национален празник?!

Недостижимо!

Невероятно!

Несравнимо!

Часът на истината!

- Тук Гиганта! Моля за незабавно потвърждение на регистрация!
- Потвърдено.
- До всички! Незабавно активирайте канал Уно 888!
- Активен.
- Моля потвърдете регистрация! До всички! Събитие „Вливане“ изтича по-бързо от предвиденото. Незабавно блокирайте централата! Екип „Заслон“?!
  - „Заслон“ на линия!
  - Незабавно евакуирайте господин Хамър. Незабавно разкрийте команден пункт! Генерирайте случайно място!
  - Потвърждавам контрол над господин Хамър.
  - Потвърждавам пункт за управление и контрол 012.
  - Потвърждавам тревога „Пик“.
- Тук Гиганта! Спазвайте стриктно приоритетите на постъпващата информация! Вярвам, че три дни ще бъдат достатъчни, момчета и момичета! Да си напрегнем задниците! После ще почиваме.

– Чува ли русият мъж това хубаво нещо?
– Да, Високи! Звучи невероятно!
– Ще се позабавляваме ли?
– Както наредите, Високи!
– Нека бъдем усмихнати!
– Насъсквам, Високи!
– Нужда от помощ?!
– Без съмнение!
– Имаш я!

– Устати?!
– Да, Руси!

– Напред, Устати!
– Да, Руси!

– Тук Устати! До всички гласове! Пуснете копоите! До всички прехващачи.
Следвайте! Локализирайте! Разкъсвайте!

– Тук Гиганта! До всички! Напомням!
– Потвърдено!

– Тук Диктатор! Какво им напомнят?!
– Когато знаем, ще знаете! Следвайте!

– Булдог?!
– Да, Руси!
– Поеми напомнянето!
– Да, Руси!

– Високи, летим! Заслужава ли си?!
– Не зная, Руси! Нека се позабавляваме!

– Тук 012! Господин Хамър чете вестници. Изключително развълнуван.
– Тук Ги! Сузана плътно до него! Да не излиза! Повтарям! Да не излиза!

– Докладва Булдог!
– Да!
– Напомнянето не сработва! Дълбоко зарито! Открих находище! Случайно!
– Добре!

– Устати, имам координати на находище! Потвърди копои. Обещай допълнителен кокал.

– Да, Руси! Разлютени до смърт! Хапят се един друг!

– Да продължават!

– Тук 012!

– Тук Ги!

– 012 моли за подканал!

– 01618!

– Господин Хамър излиза! Некомуникативен. Опасявам се!

– Благодаря!

– Господин Хамър, тук Гиганта! Незабавно се върнете!

– Ох, момчето ми! Така ме стресна. Не се безпокой. Хамър умря! Да живее Хамър! Дадох своето. Бих умрял с облекчение. Днес е велик ден, Ги! Днес е Денят, момчето ми! Бъди благословен!

– Господин Хамър! Господин Хамър! Знам, че ме чувате! Не ни поставяйте в невъзможност!

– Ех, момчето ми. Да става, каквото ще! Споменал съм те в завещанието си!

– Моля ви, господин Хамър!

– Нервен съм, Ги, разбери! Имам нужда да бъда сам. На слънце. На въздух. И, моля те, сам. Съвсем сам! Следвай ме само електронно. Включихте ли...

– Не! Не говорете!

– Ох, момчето ми, забравих!

– Тук Булдог! Нещо крият! Душа!

– Души!

– Тук Педро! Излиза!

– Тук Педро 16! Влиза в парка!

– К45! Сам! Чист!

– Високи?!

– Да, Руси!

– Захапвам!

– Няма да е лошо, Руси!

– Устати?!

– Да, Руси!

– Пускай копоите!

– Напред!

– Господин Хамър...

– Господин Хамър, вярно ли е че...

– Признавате ли, че...

– Мълчанието ви досега...

– Господин Хамър, отговорете на нашите зрители...

– Хей, Хамър, вярно ли е, че си перко...

– Смятате ли, че действително...

– Епохалното ви откритие...

– Господин Хамър, вие ли сте в основата...

– Дайте ни подробности! Дайте ни факти! Дайте ни храна!

– Моля ви, господа! Моля ви! Пресцентърът на корпорацията... Мо... Мо...

Мо-ля...

– Тук Гиганта! Заслон, намеса!

– Тук Заслон. Атакуваме. Дванайсет фронтално. Шестима в тила.

– Какви са тия сирени?!

– „Хамър-ван“ 1 преодолява алпинеум и малко езерце! Ще поеме господин Хамър!

– Изскачат им дзъркелите на полицаите, а?!

– Нещо такова, Ги!

– Ван 1 да го прехвърли на Ван 2! След това да се предаде! Закрила за момчетата! Ван 2 да пробие! Закрила и за тях! Само Джеки с „Мини-Хамър-Кю“ до заслон 2!

– Потвърждавам. Господин Хамър на борда. Тия са луди!

– Жертви?!

– Едно копче!

– Приберете го! Никакъв контакт! Виждам прехвърлянето!

– Ван 2 стартира. Г-н Хамър на борда. Ван 1 се радва на полицаите. Останалите разводняват репортерите. Петимата адвокати се легитимират. Спокойно.

– Браво, момчета!

– Ван 2, „Мини“?! Незабавно пренастройте на K64K126.

– Готово!

– Господин Хамър?!

– Закарайте ме въщи, Гигант!

– Господин Хамър...

– Искам да съм близо до снимките. Моля ви, спрете само за рози. Днес е Денят! Дължа им го!

– Изпълнявайте, момчета! И Бог да ни е на помощ.

- Руси?!
- Да, Високи!
- Успяваш ли да следваш селяндура?!
- Това последното е страхотно! Мигаща вълна! Не ги виждам!

- Къртица?!
- Г-г-господин...
- Къртица?!
- Д-д-да, Високи!
- Гледай, Къртица!
- Искате да кажете, да отклоня националната система за проследяване и контрол?!
- Да, идиот!
- Да, Високи!

- Руси?!
- Да, Високи! Виждам ги! Карат кренвирша у тях.
- Не!
- Да, Високи!
- Какво пък! У тях, у тях! Хрус-хрус!
- Руси?!
- Да, Високи!
- Не бяхте разбрали нищо, нали?
- Почти нищо, Високи!
- Браво на селяндура!
- Съжалявам, Високи!

– Благодаря, Джеки. А сега ме остави. Ще им кажа. Ще им кажа, че не беше напразно. Дано ми простят. Ще полегна. Ще поспя. И утре сутринта съм нов човек. Имам право на един ден отпуска? Нали, Джеки!

- Да, господин Хамър.
- Благодаря ти, Джеки. Надявам се да не съм те ругал често.
- О не, господин...
- Колко пъти, Джеки?!
- Само шест, господин Хамър! Аз съм под прикритие!
- Е, момчето ми, до утре!

- Устати, пратката е сама! Довечера прати да я вземат!
- Да, Руси! 22:00!
- Както искаш!

– Кой е, по дяволите! Кой ви дава право да чукате по вратата?! Кой ви разрешава да светите в прозорците ми?! Вие нахлувате... О! Изпомачкали са градината! Копелета! Ще ви дам да се разберете! Къде ми е пушката, мамка му!

– Господин Хамър...
– Отворете...
– Имаме право...
– Отваряй, перко...
– Господин Хамър, цялата страна...
– Господин Хамър, вие ли...
– Защо досега държахте в тайна...
– Кой ви дава право...
– Хамър! Хамър! Хамър!

– Снимай, снимай! Отваря! Гледай, гледай! Леле, тоя е пълно куку! Снимай... Уважаеми зрители, пред вас е изключително ексцентричният, невероятно...

– Марш! Марш, негодници! Вън от двора ми! Как смеете?! Всичко сте изпогазили! Назад! Копелета!

– Уважаеми зрители, не вярваме на очите си! Виждате! Виждате, нали! Налага с крак от стол журналистите по главите! Това е...

– Гадове! Няма ли нищо свято за вас?! Не ви ли е майка раждала?! Махнете се! Вън! В... в... в... в...

– Уважаеми зрители, току-що господин Хамър се строполи на земята! След секунди, само след секунди, ще видите как хърка и се тресе! От устата му излиза пяна! Очите са подбелени! Съжалявам, че нямаме картина! Нашият оператор всеки момент ще разбута другите и ще видите грандиозното зрелище! Вие заслужавате! Вие имате право! Вие сте господарите на тази страна! И трябва да знаете всичко! За всички! Аз съм тук! Аз отстоявам правата ви! Доверете ми се! Следвайте ме! Ето! Ето! Гледайте! Вижте го! Как се тресе само! Как си бие главата в камъните! О, невероятно, бута в устата си пръст! От мястото на събитието за вас...

– Тук Гиганта. ВКЛЮЧВАЙТЕ!

– Руси?!
– Да, Високи!
– Страхотно, нали! Възстанови връзката!
– Съжалявам, Високи.

- Моля?!
- Няма никого! Но това не ме учудва. Чел си сутрешните вестници!
- Аха! Все пак помъчи се! Искам да присъствам на варенето на кренвирша.
- Правя всичко по силите си, Високи!

- Доктор Оливо?!
- Доктор Силвър?! Случило ли се е нещо?
- Доктор Оливо, моля незабавно последвайте господина, който звъни на вратата ви! Докараха господин Хамър. В безсъзнание.
- Идвам! И сам мога...
- Следвайте инструкциите! Аз правя същото!
- Добре, шефе! Добре.

– Доктор Оливо, казвам се Гиганта. Не се познаваме и съжалявам, че става по този начин.

- Приятно ми е, господин Гигант.
- Отговарям за сигурността на господин Хамър. Имате ли нещо против да следвате инструкциите ми, дори и да не сте напълно съгласен с тях?
- Ако бяхте три глави по-нисък, може би щях да се възползвам от конституционните си права.
- Благодаря ви, докторе.

- Руси, какво става?! Веднага!
- Работим по въпроса.
- Казах, веднага!
- Съжалявам.
- Веднага!

- Сериозно ли е положението? Ще оперирате ли?
- Господин Гигант...
- Ги, ако не възразявате.
- Ги, ще бъда кратък и абсолютно конкретен. Тази клиника е най-добрата. Поне в по-доброто полушарие. Съществува благодарение на бащата на господин Хамър. Той е първият ѝ пациент. От него е огромният фонд, който ни позволява да правим това, което правим. Господин Хамър винаги се лекува тук. Винаги в седма стая. Винаги на леглото до прозореца. Затова незабавно ще последвам ваша инструкция номер 1, която вие ще бъдете така добър незабавно да формулирате. А именно, господин Хамър да бъде преместен на обичайното му място. Когато се събуди, трябва да види това, което очаква. Другото, без съмнение, ще го разстрои ужасно. Разбирате ме, нали, Ги?
- Сигурността на...
- Сигурността на живия господин Хамър имате предвид, нали?! Моята рабо-

та е да оживее. Тя е най-важната. Сигурността и всичко останало е ваша работа. Но за нея се изисква жив обект, нали, Ги?! И така, готови ли сте да давате инструкции, които аз ви казвам?!

– Хей, докторе?! Струват ми се познат! Вие ли спечелихте купата в полутежка...

– Да, аз! И ако трябва, ще спечеля и в абсолютна! И така, Ги, за мене това е на живот и смърт! И този път няма да допусна онова! Не и този път!

– Този път?! Онова?! Не разбирам! Ще оперирате ли, докторе?!

– Ги! Господин Хамър се радва на изключително рядко психично заболяване. Неговата нервна система се отличава със свръхчувствителност. Той е прекалено разумен, прекалено честен, прекалено добър за този свят. Прекалено наивен! Звучи невероятно, нали! И това го наранява. Раната никога няма да зарасне. Ще се разлютява. Ще се инфектира. Ще се разраства. Нашите усилия могат само временно да я успокоят. И нищо повече. „Мощните препарати“, с които интервенираме и които тук наричаме „бозата на хахото от седма“, не са нищо друго освен малко нишесте, малко физиологичен разтвор, няколко витамина, малко микроелементи. Истинският лек е изолацията от жестокия свят навън и сърдечното отношение вътре. Плюс диета и режим, разбира се. И много, много леки успокоителни. Или така беше досега. Доколкото разбирам, е преживял страхотна мозъчна травма. Как да бъде по-ясен... о`кей, все едно пренапрежение в антенния вход на телевизора! Сбогом, картина! Сбогом, звук!

– Да-а-а-а! Лошо! Но във всички информации за вас е записано, че сте блестящ хирург. Защо не го оперирате?!

– Блестящ е подходяща дума. Но от шията надолу и от задника нагоре. В мозъчната хирургия светилото е професор Джанини!

– Италианец?!

– Италианец!

– Не вярвам на италианци!

– Никой не им вярва! И те сами не си вярват! И ако отворите специализираната литература, сам ще се убедите в тоталното неверие. Ще прочетете: „Никой не вярва, че доктор Джанини направи невъзможното и този път“. Или „Не е за вярване, но професор Джанини отново успя!“ Ще се задоволите ли с него, Ги?

– Май ще трябва? Почвам го!

– Разбира се. Ще ни трябва, ако до двадесет и четири часа няма промяна.

– Няма ли да ни е нужен веднага?!

– Веднага, не. Има изследвания, които ще трябва да му предоставим. Необходимо е определено технологично време. Ако утре вечерта е тук, вдругиден сутринта може да оперира.

– По дяволите, Руси!

– Съжалявам, Високи. В клиниката на Силвър са, но не можем да пробием.

Свалихме и противоракетната защита. Голи сме като охлюв!

– Майната ѝ на ракетната защита! Кой би посмял?! Искам да знам какво става с тоя вмирян селяндур!

– Повярвай, Високи. Половината компютри в страната циклят върху загадката. Това е нещо принципно ново. Не чуваме абсолютно нищо.

– Копеле! Ще съжалява! Повикай полицията, ФБР, ЦРУ! Повикай командосите! Повикай армията! Засипи шибаната клиника с ракети!

– Успокой се, Високи. Навсякъде около клиниката са. И вътре. Държат в ръцете си нещо качествено ново. Трябва да проявим търпение.

– Прав си, Руси! Развалиха ни тържеството! Но защо не го пуснаха веднага?

– Гиганта е хитрец. А кренвиршът непредвидим. Гиганта сигурно нарочно остави нещата да се развият така. Сега Хамър не му се бърка в сметките.

– Да, владее положението това момче! Защо не е с нас!

– Защото е смотан!

– Хайде, хайде, хвърли му едно око, като свършиш. Бих го приел с удоволствие, ха-ха-ха!

– Да, Високи.

– И другото гълъбче кацна на раменцето на нашата сестричка, а?

– Пиленце, госпожо старша сестра. Пили-пили, нали така беше?

– Гълъбче, уважаема. Няма ли да подхвъръкнеш да му погукаш, а? Жалко, че няма да те чуе. Иначе би могъл и да те щипне, нали? И внимавай да не си изкълчиш краченцето, че Пили-пили може да намества, ама Гу-гу едва ли. Най-много да го дочупи, ха-ха-ха!

– Колко сте жлъчна!

– Но не съм нагаждачка като вас!

– В никакъв случай. Благодаря ви за съветите. Между другото, погрижихте ли се за осветлението?

– Ако се бях погрижила, вече щеше да припкаш към склада. Но и това ще стане.

– С удоволствие, колежке! Благодаря ви за вниманието.

На прага на извънредно положение!

Денис Хамър в неизвестност!

Става ли нещо или да!

Кой ще ни каже какво става?!

Борсите пред колапс!

Борсите фалират!

ФАТАЛНА НЕСИГУРНОСТ!

Вчерашният ден бе фатален за борсите. Понесен на крилата на фантазията, индексът Dow Jones прибави повече от 3000 пункта спрямо нивото на отваряне. Nasdaq се покачи с 51%. След като новината не бе потвърдена от „Хамър Индъстри Корпорейшън“, и особено на фона на нестабилното поведение на печално известния с лютия си и крайно неуравновесен нрав Денис Хамър, преди затварянето индексите се заровиха дълбоко под океанското дъно. Сините чипове затвориха на ниво от 1236 пункта под нивото на отваряне, а високотехнологичните с 38.26%. На практика, само последният звънец спаси борсите от срыв. Липсата на информация днес може да довърши заколението, започнало вчера!

– Господин Президент, всички препоръчани от вас мерки са предприети. Убеден съм, че резултатът ще бъде изцяло във ваша полза. Доверието във вас най-вероятно ще стигне 98%.

– Чудесно. Дръжте ме в течение.

– Разбира се, господин Президент!

– Професор Джанини?!

– Откъде имате този ми номер!

– О, въргаляше се на бюрото ми и реших да ви звънна! Викайте ми Гиганта. Летели ли сте с изстребител, професоре?

– Не, малечко! И не смятам да летя!

– С какво се занимавате в момента, професоре?

– Подготвям се да придружа съпругата си на симфоничен концерт довечера.

Противното би означавало катастрофа! Или природно бедствие! Разбирайте го, както ви е удобно!

– Горката госпожа Джанини! Вероятно пак ще бъде сама в ложата! По-добре ѝ го съобщете незабавно!

– О, майната ви, Гиганте! Вие сигурно сте янки! Всъщност няма значение! Сбогом!

– Pronto! По дяволите, откъде имате и този номер?! А, да, въргалише се на бюрото ви! И искате да летя на изстребител! Вие сте луд! Дори аз не мога да ви помогна! Дори аз!

– Всъщност, докторе, само вие можете да помогнете!

– За съжаление ще трябва да го отложим.

– Докторе, касае се за човешки живот!

— Както обикновено, джудженце!

– Докторе, знаете ли, че Италия е член на НАТО?

– Въпросът ви действително издава нездрав разум. Но отговорът е – да!

– И знаете ли, че в момента се провежда глобална антитерористична операция на пакта?

– Отговорът е – не ме интересува. Аз се подготвям за „симфония-агния“!

– Професоре, вие не обичате симфонизма, нали?

— Да. Но не споменавайте пред жена ми!

– Имате думата ми! Та, да продължим. В рамките на операцията на НАТО, САЩ са поискали спешна намеса, незабавно съдействие, всъщност, противно на обичайния си тон, са помолили за помощ своя уважаван партньор – Република Италия.

– Звучи чудесно. Ще помогнем, нали?!

– О! Вие вече помагате! Вашето правителство бе така добро! Вашият военен министър бе толкова конкретен! С негова заповед отпреди 12 минути вие сте мобилизиран, професоре! Италия даде своя принос за съюзническата армия! Горд съм да ви го съобщя!

– Вие сте луд, не забравяйте!

– Високопоставено лице от правителството под полицейска охрана приближава дома ви, за да ви връчи заповедта за мобилизация.

– Страхотно! Ще информирам жена си да го посрещне.

– Светлините, които вероятно виждате на моравата, са от хеликоптера, който ще ви отведе до военновъздушна база. Оттам ще летите с изстребител. Току-що ме информират, че е постигнато споразумение с уважаемата ви съпруга. Чакаме ви, професоре! До скоро!

– Скъпи-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и-и!

– Изабел, любовь моя?!

– Скъпи-и-и-и! Знаеш ли?! Изключителна изненада! Сигурна съм, глупчо, че не

би могъл да познаеш! Обади се госпожа Чиконе! От Министерство на финансите!

– О, скъпа! Това е ужасно, нали!

– О, скъпи! Прекрасно е!

– Прекрасно?! Но винаги досега е било ужасно?!

– Но, скъпи! В кой свят живееш?! Разбира се, че е прекрасно!

– Да, скъпа. Щом казваш.

– Госпожа Чиконе ми съобщи, че онзи дребен, нищожен, данъчен проблем със замъка на скъпия ми татко най-сетне е разрешен! Горката, най-сетне е погледнала на нещата, както всички нас! Прекрасно нали, скъпи!

– Да, скъпа! Само някакви дванадесет години и вече прогледнала!

– Но, скъпи, нали знаеш... Представлението днес! Толкова би се радвала да го види. За съжаление няма никаква възможност! Горката! А аз я поканих! Та си мислех, дали не би бил така добър! Освен това ще ни даде и документа и ще имам време да го обсъдя, нали разбираш, а нали и без това трябва да отлетиш за Америка...

– За Америка?!

– Та си мислех защо да го отлагаш. Ти и без това заспиваш още на увертюрата! Толкова си дебилен, скъпи!

– Да, скъпа. Както кажеш.

– Ще ми липсваш, захарче! Довиждане! Донеси ми нещо от Америка! Нещо голямо!

– Разбира се, скъпа!

– Добър ден! Професор Джанини?!

– Същият. Ако сте пилотът на изстребителя, моля, на ваше разположение съм!

– Благодаря ви, професоре. Все още само на хеликоптер. Желаете ли да тръгваме?

– О, да! Да побързаме, преди жена ми да е размислила! Имате ли представа къде в крайна сметка отивам?

– Съжалявам, професоре!

– Освен че става дума за човешки живот, нищо друго не ми казаха. Да си взимам ли инструменти? Да си взимам ли пантофи? Знаете ли, винаги когато заминавам за повече от три дни, си нося пантофите. Иначе ужасно се изнервям. Американците са толкова припрени. А после се чудят защо не им вървят работите. Но да се казвам Пинокио, ако не върна всичките им изстребители да ми донесат пантофите!

– Руси?!

– Да, Високи!

– Искam незабавна информация какво става в шибаната клиника!

– Да, Високи.

– Знаеш ли, Белия къщовник лично се е разтърчал!

– Цяла каца с мед, а, Високи? Всекиму се иска да се облажи.

– Да! И затова искам да знам какво става там!

– Високи, не исках да те безпокоя. Но тия момчета действат професионално. Първо – пустото им чудо. Не долавяме ни звук. Нито на радио ниво. Нито на оптично. Нито на вибрационно. Нищо! Второ – действат под официалната закрила на правителството. Трето – целият екип на клиниката е мобилизиран. Зоната е обявена за военен обект. С целия съответстващ цирк.

– Руси, това е твое задължение! Очаквам резултати!

– Да, Високи.

– О, господин Гигант, тъкмо питах за вас! Ще пиете ли кафе с нас?

– Благодаря, доктор Силвър. Доктор Оливо?!

– Положението е без промяна. Не бих казал, че е критично. И не вярвам да е изпаднал в кома. Поддържахме жизнените функции. Но те и без това са стабилни. Просто е изключил. Коего вече си мисля, не е чак толкова зле.

– Има ли вероятност да не се събуди?

– Категорично да, Гиганте!

– Италианецът е на път. Ще го доведат направо тук.

– Вие, разбира се, го предупредихте, че ще остане повече от три дни, нали?

– Не ме занимавайте с глупости, докторе! Ще остане колкото трябва!

– Имате предвид и духом, и телом, нали Ги?!

– За какво, по дяволите, си говорим?!

– Джон! Алесандро! Каква изненада! Защо не се обадохте лично?! Какъв е този театър?! А това трябва да е нахалният Гигант?! Изглежда ужасно! По-ужасно, отколкото звучи! Агресивен е, нали?! Притеснява ли ви?! Той е луд, знаете, нали?! О, момчета! Да не би да са извадили чудовището от Лохнес? Или са гепили извънземен? И как така се озова при вас?

– Човек е, Антонио. Нещо повече, приятел. Синът на господин Хамър...

– О, Хамър младши! Но защо е целият този маскарад?! Нима мислите, че щях да откажа? Този Гигант, той обърка всичко! Дали да не започна с него?!

– Руси!

– Да, Високи!

– Оттегли наблюдението. Навлязохме твърде навътре. Не ни интересуват детайлите. Селянчето ще празнува. Но и за нас ще има място на трапезата му. Изцяло неканени и изцяло за негова сметка. Копоите нека държат. Ние сме демократична държава, нали?

– Да, Високи. Хората имат право да знаят.

– Отсега селянчето ни е приятел номер едно!

– Да, Високи!

– Доктор Силвър, доктор Оливо, Гиганте, благодаря ви за прекрасните условия, които ми предоставихте. За невероятните инструменти, с които...

– Може да ги задържите, професоре!

– О, господин Гигант, във вас несъмнено има нещо човешко. Бих се радвал да го открия докрай. С лазерния скалпел, разбира се! Случаят е изключителен. За съжаление не може да става и дума за каквато и да било интервенция. Няма съмнение, че това ще му струва живота. Случаят е рядък, но не единствен. Клиничната картина е коварна, но не непозната. Това, което на пръв поглед изглежда обнадеждаващо, всъщност е ужасно. Времето също е против нас. Добрата новина е, че сърцето ще издържи. Но главата, уважаеми, ох, все едно танк го е газил. Или направо, сякаш са го возили в изстребител, ха-ха-ха! И така, определям тридневен срок, в рамките на който ще се надяваме на чудо. И в който състоянието му ще се влошава. Отначало незабележимо, в края на третия ден прогресивно. Ще започне да буйства. Части от тялото му ту ще се вцепеняват, ту ще се тресат, сякаш в ръцете на масажистка. Телесната температура ще се повиши до фатални граници. Ще има и треска. Но това е най-малкият проблем. Тогава, ще бъде принуден да го отворя. Но какво ще търся там за съжаление имам само най-обща идея.

– Какъв е шансът, професоре?

– О, господин Гигант, нека се задоволим с израза „Шанс съществува“. Благодаря ви!

Последни новини за деня по централната федерална телевизия! Вече второ денонощие аферата „Хамър“ държи страната в шах. Тайнственото мълчание на корпорацията не се вписва в нормите за цивилизовано общуване. Няма никаква информация за местонахождението и състоянието на господин Хамър след инцидента, при който, напомням ви, атакува репортерите с крак от стол. Правителството взе извънредно решение и борсите бяха затворени, вече май им става навик, до изясняването на случая.

Уважаеми зрители на канал ЮЕсТиТиВи, току-що получихме изключителна новина! Тази нощ, в 4:30 сутринта, чудесно време, нали, в „Хамър Индъстри“ ще се проведе пресконференция. В Светая Светих ще бъдат допуснати само главните редактори, забележете, само на петте ежедневника с най-голям тираж в национален мащаб, и, забележете, съответните им колеги от само пет телевизионни канала, отговарящи на същото условие. Ние не сме поканени. Позволявам си, лично от свое име и от името на колегите да определя поведението на „Хамър Корпорейшън“ като нецивилизовано, некоректно и недопринасящо за разсейване на напрежението и възстановяване на нормалния ритъм на живот в страната. Благодаря ви. Бъдете с нас в този изключително труден момент.

– Как е?

– Не знам, Лия, положението му е по-тежко отколкото първоначално предполагаме.

– Изглежда толкова спокоен?

– Професор Джанини твърди, че е измамно.

– Знаеш ли, Александър, около него витае нещо тъмно и страшно. Някаква тайна. Някакво проклятие. Усещам го, направо го усещам. Кожата ми настръхва. Ужасно е!

– Лия, какви ги говориш?

– Но той ще го победи. Никога не съм го виждала така спокоен. Смирен. Той ще го победи. Дори и в смъртта.

– Няма да допуснем това!

– Нима можете да го спрете?

– Ако трябва да съм честен, не знам. Но и ти не ми помагаш.

– Добро утро. Казвам се Йосиф Розенбауер и съм ръководител на юридическия екип на „Хамър Индъстри Корпорейшън Со. Ltd“. Моля да заемете предварително определените ви места. На ваше разположение съм до 7:00 сутринта.

– А какво ще правите след това?

– Ще взема душ и точно в 7:30 ще бъда на работното си място.

– Искате да кажете, че ще ви измърсим с присъствието си?!

– Искам да кажа, че до 7:00 съм на ваше разположение.

– Защо ни събрахте през нощта. Обичайно ли е това за фирмата, която представявате?!

– Господа, компанията изживява мигове на върховно изпитание. С необмисленото си и неразумно поведение ваши колеги причиниха изключителна вреда на господин Хамър. В момент, когато той има елементарното човешко право да се радва на плодовете на своя труд, на епохалното си откритие за благото на всички хора по земята, животът на господин Хамър е...

– Принавате ли, че Хамър е на смъртно легло?!

– Потвърждавам, господин Хамър е на легло.

– Потвърждавате ли, че е в критично състояние?!

– Да!

– Какво ще стане с фирмата, ако той умре?!

– Ще обявим тридневен траур.

– А после?!

– Ще отворим завещанието.

– Вие се подигравате с нас!

– Уверявам ви, че не.

– Какво е личното ви отношение към свободата на словото?!

– Позитивно.

– Повече подробности, ако обичате!

– Казано най-общо, правото на хората да бъдат информирани е свещено. Правата и свободите на хората, отговарящи за набавянето и разпространението на информация, са безспорни. До момента, в който не нарушават закона. Да оставим настрана морала. В случая с господин Хамър имаме с нищо непровокирано посегателство върху частна собственост и свободата на личността. Правата на господин Хамър са били сериозно засегнати. Господин Хамър е с крехко здраве. Това се знае. Доказват го много от вашите публикации. И въпреки това, тези хора са постъпили по този начин.

– Хей, да не си въобразяваш, че си в съдебна зала?!

– От името на всички присъстващи заявявам, че милионите жители на тази страна имат право да знаят! Нима Хамър не можеше да ни покани, да ни почерпи дори, да сподели своята радост с нас, а оттам и с целия народ?!

– Що за диващина е това да се нахвърляш с крак от стол срещу мирни хора?!

– Не бих искал да правя сравнения, но се налага. Стадо свине би нанесло по-малко поражения в градината на господин Хамър. Нима е осъдително, когато някой се безпокои за градината си?

– Градината ли казахте, господин Розенбауер?! Градината?! Знаете ли колко хора се разориха за тези два дни?! Инвеститорите са блокирани! Икономиката е пред крах!

– Не знам по какво съдите за краха в икономиката. Откритието, което нашата компания анонсира, е сигурен показател за обратното.

– Откритие, което вие умишлено държите в тайна! Вие злоупотребявате с него, за да извлечете огромни спекулативни печалби! Потвърждавате ли?!

– Потвърждавам, че пресцентърът на „Хамър Индъстри Корпорейшън“ е разпространил новината своевременно и е предоставил всички необходими подробности. Истерията е изцяло ваша заслуга. Аз следя отзвука по света и в далечна Франция например, новината се интерпретира в далеч по-конструктивен дух.

– Вие ни обиждате!

– Правото на информация е свещено, господин Розенбауер!

– Както и правата на личността, господин главен редактор.

– Личността трябва да се жертва в името на обществените интереси, когато това се налага! Ще оборите ли?!

– Съгласен съм с вас. Но само по принцип.

– Ще поеме ли „Хамър Индъстри“ отговорността за настъпилия хаос в страната?!

– Не!

– Господин Розенбауер, вие сте нагъл и не ни съдействате изобщо! Съзнавате ли, че задълбочавате кризата, предизвикана от злонамерения ви шеф?!

– Протестирам!

– Смятате ли се за съучастник в страданията на нацията, предизвикани от лудостта на Хамър?!

– Протестирам, господа!

– Ще застанете ли пред лицето на Темида...
– Ще признаете ли нескопосаното си...
– Господа! Призовавам да спазвате реда...
– Ред?! Тоя ни говори за ред!
– Мръсник!
– Вие сте за диктатура...
– Вашето откритие служи на злото...
– Ще бъдете наказан...
– Ще имаме грижата да си получите...
– Господа, смятам че е време да поставите въпросите си относно същността на нашето откритие и перспективите, свързани с него...

– От името на тук присъстващите обявявам, че вашето пренебрежително отношение към правото за свободно и изчерпателно информиране на нашия народ ни обижда жестоко и ние сме в невъзможност да останем под вашия покрив. За съжаление неяснотата около откритието „Хамър“ се съгъстява.

– Господа, предоставям ви резюме на...
– За съжаление, господин Розенбауер, вие не ни предоставихте каквито и да било доказателства за вашата невинност и добронамереност. Наш дълг е да споделим това с хората! Сбогом!

– Ги, сякаш бяха дрогирани.
– Господин Розенбауер, напълно одобрявам поведението ви. Нито сме виновни, нито има от какво да се срамуваме. Напротив. Обмислете възможността за съдебна намеса.

– Устати?
– Да, Руси.
– Как мина?
– Както трябва.
– Благодаря, Устати.
– Да, Руси!

– Руси?
– Да, Високи.
– Нищо, нищо, проверявам дали си на линия.
– Благодаря, Високи.

– Лия, седни. Искаш ли нещо за пийване? Джин?
– Не, доктор Оливо, благодаря. Как е той?
– Без промяна, Лия. Което означава зле. Професор Джанини му даде три дни. Единият изтече. Мине ли и утре, ще навлезе в остра фаза.
– Какво ще правим?

- Лия, кажи ми честно...
- Да, Александър, какво искаш да знаеш?
- Обичаш ли го?
- Да. Не ти ли казах вече.
- Каза ми.
- Александър...
- Изморена ли си?
- Като пребито куче.
- Би ли, би ли могла да поемеш нощното дежурство?
- Не смятам, че се налага.
- До кревата на господин Хамър.
- Но нали професор Джанини е казал никои да не...
- Знам, Лия. И не вярвам в нищо, което звучи ненаучно и нестандартно. Но ще бъда най-големият лъжец, ако нещо не ме гложди отвътре. Странно чувство, Лия. Нещо, о, дано не ми се присмееш, както ти каза: „тайна“. Проклятие. Аз го виждам като голямо черно кълбо около Хамър. И тебе виждам. Като розова сфера. На стола до главата му. От самото ти присъствие чернотията се разрежда. Глупаво е, нали?
- Ужасно глупаво, Александър. Като самия тебе. Милият ми Александър! Защо пък не, докторе. Да го наречем нестандартна медицина.
- Съгласна ли си?
- Да!
- Ще те представя на Гиганта. Ще трябва да минеш нещо като малък тест.
- Аз го познавам, Алекс. И теста съм минала.
- Лия?!
- Хайде, скъпи, да спасим нашето хахо! Може да го поканим и на сватбата.
- Лия?!
- Ти ще бъдеш едно светлосиньо момченце, а аз едно розово момиченце.
- Лия!
- Не ми обръщай внимание. Ти се осмели да се покажеш слаб пред мене и аз също ти предоставям голата си плът. Откритост за откритост, скъпи. Хапи!
- Професоре, нещо ново?
- Да, Гиганте. Ела! Виждаш ли тази малка невзрачна точка на екрана. Точно тук, на върха. Виждаш ли колко е настойчива. Блясва! И веднага след нея тази отдолу. Точно отдолу. Няма никакъв фронт, Гиганте, а следователно и никаква надежда. И малката точка става все по-нетърпелива. Имаме близо осем процента ускорение. Изцежда последния си запас. Нещата се развиват зле. Макар че воля да живее не му липсва. Но точно тя го убива. За съжаление!
- Какво ще правите?
- При това развитие на нещата утре сутринта ще оперирам. До вечерта все ще сковат един ковчег.

– Професоре, аз винаги вярвам. Когато силно вярваш в нещо, то винаги става.
– Да, знам. Но да заменим „винаги“ с „по принцип“. Повикайте Змея и Бухалката, ако обичате!

„Денис, знам че не ме чуваш. Знаеш ли, ужасно ме е страх. Само като си помисля за това ужасно черно кълбо над тебе. Александър ме излъга. Розовото не може да е по-силно от черното. Знам, че не ме чуваш. Защото си в безсъзнание. Защото говоря наум. Но и знам, че ме гледаш. От онази снимка! Нали, Денис. Помниш я! Зная, че я помниш. Ти си добро момче. Ще те хвана за ръката. Да става каквото ще! Дори и утре, когато влезе Александър, да открие на стола всичко на всичко един скелет. Ето така. Бъди добър, Денис. Бъди спокоен. Да бъде мир в душата ти, Денис. Да бъде тихо. Да бъде слънчево. Да бъде спокойно. Да бъде утро. Да бъде пролет. Да бъде зелена морава. Да бъде момичето от снимката. Да бъде в бяла, дълга бяла рокля. Да бъде с мъничко, сладичко, беличко чадърче. Да бъдат пеперуди. Да жужат пчели. Да бъдеш ти, Денис. И може би аз. И ако има място за мене, Денис, нека Александър ме води под ръка. Да бъде мир. Заспивам. Няма да мога да изпълня заръката на Александър. Заспивам. Тъмнината от тебе, Денис, идва върху мене. Прости ми, Александър. Прости... Заспивам... *Едно листо, в гора чудесна, листо, изплетено от Мир...* Боже Господи мой, смили се над Денис! Каквито и грехове да има, моля Те, прости му! Заради мене, заради Александър, заради... заради... снимката...“

– Руси?!
– Да, Високи.
– Какво, по дяволите, става в онази клиника?!
– Не знам, Високи.

– Уважаеми доктори Силвър и Оливо, срам ме е от себе си!
– Крайно време беше да го признаеш, Антонио.
– Нали! Погледнете този ужасен екран!
– Не сме и поглеждали друго, Антонио.
– О, Силвър, ти винаги първо се поглеждаш в огледалото, толкова си суетен!
– Антонио, надул си се като пуяк. Да не си щипнал някоя сестричка по задника?

– О, Силвър, вече сериозно се замислям за тази възможност. Малката Изабел помоли за нещо голямо. За едно бебе, а, Силвър?!

– Доктор Джанини, казахте да погледнем екрана!

– Да, Александър. И това, което трябва да видите, е безметежният сън на нашия пациент. Нанка като младенец. Нямаше нужда някой да седи до него, това беше ясно. Обяснявам всичко с изключителната му ексцентричност. Луд за връзване, както се казва. Впрочем и Гиганта е луд. Да не ги подбират с конкурс?

– И сега?

– Сега?! Сега нищо! Но утре една по-засукана лаборантка да му занесе обилна закуска. Да е с къса поличка. И метлата да е с къса дръжка. И да се пораздвижи малко, да поизчисти. Това помага, скъпи колеги. Богата закуска, малко сладко задниче... Какво му трябва повече на човек. И никакви вестници!

– Ау! Денис! Изплаши ме! Ти ме гледаш!

– Да, Лия. Не исках да те будя.

– Господин Хамър, радвам се да ви видя в добро здраве.

– Благодаря ти, Йосиф.

– Ще ги съдим, господин Хамър, до дупка!

– Спокойно, Ги. И дотам ще стигнем.

– Господин Хамър е прав, господин Гиганте, шансовете да спечелим делото не са големи. Обезщетението ще е нищожно, ако изобщо спечелим. Пресата има непоклатим имидж на защитник на обществените интереси. Всеки, който е срещу нея, е срещу свободата на словото. Нещо като, иди доказвай, че нямаш сестра, след като сестра ти е обявена за курва.

– Няма да оставим нещата, нали, господин Хамър?

– Да, Ги, в никакъв случай. Ще им подарим по една „Хамър-лимузина“.

– Шефе?!

– Денис, какво се случи, вярно ли е, че си ги нападнал с крак от стол?

– Вероятно, Лия. Те ме задушаваша. Опитвах се да ме напъхат в клетка. Един държеше ключа и се хилеше. Ужасно гадно. Никога нямаше да изляза от тази клетка. Защитих се, доколкото можах. Нямам представа какво всъщност съм вършил.

– Горкичкият. Те наистина нямат право да постъпват така. Какво ще правиш?

– Нищо, какво мога да направя?

– Денис, прав си. Възхищавам се на търпението ти. Но аз не мога така. Знаеш ли, гледах онези самодоволни, разплути муцуни, които обяснявах как си ги застрашил, как си ги... не знам, просто не знам. Те се смятат за велики. Каква пародия! В името на свободата на словото, значи, могат да влязат и да те снимат, докато се събличаш например, така ли?! И ти нямаш право... В каква страна живеем?

– В най-хубавата, Лия!

– Ужасен си, Денис. Надявам се бързо да влезеш във форма. Защото имам страхотна идея. Клин клин избива!

– Или донабива... Каква е идеята?

– Радвам се, че се интересуваш. Простичка. Съвършено простичка. Регистрираме един вестник, наемаме двама-трима репортери и почваме да бълваме слухове срещу разплутите. Сигурна съм, че са или педерасты, или имат любовници, или се занимават с данъчни измами...

– Или всичко това закуп. Да, ще ги раздрусаме. Но не си заслужава, Лия. Повярвай ми. Докато бях отгътък, разбрах много неща.

– Денис?!

– Да, Лия, и не смятах да се връщам. Но ти бе настоятелна.

– Искрено съжалявам. Ще трябва да изтърпиш още някоя година в този грешен свят. Не се разкисвай.

– Няма, Лия, обещавам. Благодаря ти. Ти си моят ангел-хранител.

– А, Денис! Знаеш ли, ти си най-големият негодник и лъжец, който изобщо някога съм срещала!

– Дали да не те хлопна с крак от стол?

– Хич не си и помисляй! Знаех си аз, че не е от боята!

– Не е от боята, Лия. Не е!

– А от кое, Денис лъжецо?!

– От композита, Лия прекрасна. Нов, неизвестен досега материал. Изключително лек, изключително здрав, непостижимо твърд, невероятно термоустойчив, химически неактивен. И най-важното – интелигентен. Може да прелива от едно качество в друго. В зависимост от нуждата. Нещо като детски пластилин. Всъщност, почти тъп, ако питаш конструкторите. Побеляха им косите на моите момчета.

– Денис?! Това е страхотно! Невероятно! Знаех си, че не е от боята! Но, Денис... искаш да кажеш...

– Да, скъпа. Ние знаехме за всеки метър, изминат от колата. Кога и къде. И незабавно щяхме да ти се притечем на помощ. Лично Гиганта щеше да се погрижи за онези нехранимайковци. Но ти изобщо не му даде възможност. Ще дойдеш ли да работиш при мене?

– Не.

– Ще дойдеш ли?

– Ще си помисля, Денис! А сега ще трябва да изпиеш поредната боза. И не забравяй, Денис, на лъжата краката са къси, а носът – дълъг.

– Руси?!

– Да, Високи.

– Селяндура е на върха на славата!

– Да, Високи, навреме обърнахме копоите.

– Ближат му гъза, нали, Руси?

– Да, Високи.

– Нищо, ще дойде време да му го турят.

– Да, Високи.

Един месец по късно:

Два летателни апарата с марката Хамър бяха изстреляни вчера. „Хамър Непокорни“ успешно заобиколи Марс и днес, в 22:22:22, трябва да кацне

на червената планета. Системата функционира безупречно. За съжаление „Джъмбо Хамър“, изпълняващ товарен курс до Близкия изток, е задържан от митническите власти в Ливан. Надяваме се до два-три дни проблемът да бъде разрешен.

Двадесет и девет дни преди изстрелването на летателните апарати:

*Но стреснати, жестоките тирани
от словото, понесло топлина,
го закълваха като черни врани
и с огнедишащи дула.*

*Властта, заграбена с кушуми,
задържаха с насилие, лъжи,
ужасно мразеха правдиви думи
и непокорно втренчени очи.*

*Затуй те римите бичуваха,
изопачаваха,
поваляха,
затваряха,*

*изгаряха
и всячески изопачаваха,*

*напразно – стиховете оцеляваха,
за бой отново се строяваха,*

*защото бяха верни на поет,
загинал, ненаписал нито ред,*

*воюваха със ледено търпение,
със мисъл за последното сражение,*

*за следващия го покой,
в жадувано смирение,
отново с техния герой
потънали в забвение.*

Виждаш ли, дневнико, животът си върви. Свърши ухажването на Александър. Свърши историята с Денис. Свърши и поемата за стиховете. Точно така

ще я нарека – „Поема за стиховете“. И както вероятно някой преди мене не е пропуснал да отбележи, краят е на нещо начало⁴. Така и трябва да бъде. А какво ни чака нас. На първо място – Александър! Бих могла да започна работа при Денис. И може да напиша ново стихотворение. Ще го нарека „Едно листо“.

Ама и Денис е такова магаре! Представяш ли си, ако бяхме регистрирали вестника?! Аз щях да бъда и главен редактор, и единствен репортер. Освен мене щеше да има и двама бабаити. Единият със счупен нос. Другият с извадено око. Трябва да бъдат страховити. Вестникът ще се казва „Свобода“.

И така, влизам в ресторант „Максим“, придружена от моите верни сътрудници. Всички по пътя ми се разпръскват ужасени. Не от мене, разбира се. Дърпам дискретната завеса на сепарето.

– Господин главен редактор, знае ли жена ви, че любовницата ви е непостижимо грозна?! Отговорете! Хората имат право да знаят! – Моите хаймани дискретно го подпират да не избяга. Грозотията квичи.

Отговорете, с това страшилище нормален секс ли правите или се извращавате? Вярно ли е, че го облизвате като фунийка шоколадов сладолед? Не ви ли горчи? Отговорете! Нашите читатели са длъжни да знаят! Ако продължава-те да мълчите, ще се наложи да ви разприказваме. Нали, еднооки Франк?

И на другия ден вестникарчетата тичат и крещят, както едно време: „Последният брой на „Свобода“! Главен редактор е изненадан в сепаре на „Максим“ да опъва истински кон. Бил го е плъоснал върху масата, копитата му сочели всички световни посоки. Нашите репортери видели конската опашка да се подава изпод завесата и моментално прозрели истината. Имате право да знаете. Знайте! Всеки, който получи „Свобода“, получава и петдесет цента. Количествата са ограничени!“

А, представяш ли си, дневнико, след аферата с вестника, да започна при Денис? Да кажем началник на маркетингова служба. Или на финансова. Влизам, ей така по дънки и потник и те ме гледат презрително. Смазват ме с поглед. Съобщавам им, че ще ги приема след 10 минути... не, след 11, в заседателната зала. Тя е дълга, а масата е като пуста за излитане. С поне петдесет места. От всяка страна по двадесет и пет. А начело на масата е моят стол. Нещо като малък трон. Те стоят и ме чакат. Аз идвам две секунди преди да изтече единадесетата минута. Шляпам с джапанките. Те стоят прави. Поздравявам ги с намигване. Те се гърчат вътрешно. Външно са мраморни статуи. Аз се тръшвам на стола и мятам крака върху масата. Отварям една тенекиена бира.

– Ще цапнете ли по една? – питам. Мълчат. Да мълчат. Тяхна работа. И ако искат да седат, ако искат да не седат. Както си решат. Бърша уста с опакото на ръката си и издавам звуци на задоволство (оригня). Вътрешно ме презират, външно са гранитни скали. Тяхна си работа. Започвам тържествено слово:

---

4 Владимир Висоцки "Сыновья уходят в бой" (рус.). – Бел. авт.

– Здравейте, набори! Професор Дъглас е мушморок, както и другите професори. Но не всички мушмороци са професори. Да се твърди това е обидно за мушморицизма. Въпроси?

– Госпожо...

– Да?

– Госпожо...

– О, колко съм недосетлива. Наричайте ме госпожица Лия де Силва Агуста Капабланка котр Тренкинсън-младша. Или само котр Тренкинсън-младша.

– Госпожо котр Тренкинсън-младша, вие роднина ли сте на господин Хамър?

– О, може да съм незаконна дъщеря на братовчед му. Няма значение. Важното е, че вечер си пием бирата заедно. Вие пиете ли бира? И няма ли най-сетне да седнете?

– Не, госпожо котр Тренкинсън-младша, ще постърчим във ваше присъствие. Сигурна ли сте, че господин Хамър пие бира?

– Сигурна съм, че мога да изпия и неговата! Безпокои ли ви нещо?

– Не, госпожо котр Тренкинсън-младша.

– Така и трябва, дръжте се близо до мене и няма да сбъркате! И от утре всички по дънки. Обещите за нос не са задължителни.

– Да, госпожо котр Тренкинсън-младша.

– И да няма издънки! Да ви кажа всъщност как се запознах с шефа. Нещо буйстваше и аз му плеснах два шамара. Или може би три. И оттогава много ме уважава. Това е. Ако няма да пиете бира, си тръгвайте.

– Благодарим, госпожо котр Тренкинсън-младша.

Изнасят се, външно монолитни, вътрешно ридаещи – о, още един луд ще влачим на гръб. И то жена.

Е, дневнико, какво ще ме посъветваш? Да започна при Денис е все едно да ходя по огън. Как мислиш, ще ли се справя? Мълчиш. Да не си сърдит, а? Вие, мъжете, дай ви да се сърдите. Е, какво? Иначе ще сменям чаршафи, ще дозирам хапове, ще се усмихвам, ще търпя издевателствата на Старшата, ще вписвам данни в журнала. И ще живея в тази съборетина. Извинявай! За къщичката си прав! Не е нищо особено, но си е наша. Нашият дом! В който нищо не ни липсва. И с който сме свикнали. До болка. Ех, дневнико, дневнико, какво предстои да свършиш и какво да започне? Само ако знаех? Но Бог бди над нас. Някъде там горе. Гледа ни. Мръщи се. Гневи се. И ни прощава. Винаги ни прощава. Той е Милостив. Човеколюбив. Всесилен.

Да бъде волята Ти, Господи, тук и сега, навсякъде и завинаги.

Амин!

– **Х**ей, малкият, я ела насам! Какво си провесил нос?

– Нищо, лельо Зоя. Малко съм понастинал, вероятно.

– Горкичкият. Толкова си слабичък. Не ги обичам слабите хора аз, да знаеш!

– Добре, лельо Зоя. Нещо трябва да свърша ли?

– А не, напротив! Има кой да го свърши, малкия! Ела вътре, че хиените много са се разгледали. А, така. Ето ти две кюфтенца. Лапай. А, така! Дъвчи! Ако искаш още, има! Я се виж, на нищо не приличаш, кожа и кости! И да знаеш, имаш ли нужда от нещо, тичай при мене. Длъжна съм ти. Може всичко да говорят за мене, но Зоя даде ли дума, край! Нали знаеш – казана дума, хвърлен камък! Трябва малко да те позагладя. И хич да не се плашиш от тия зверове, големите. Само ми кажи. Един по един ще ги смачкам. Като пичи въшки! Да знаеш!

– Да, лельо Зоя.

– А, така! Айде още едно кюфтенце. Айде де! А, така. Ето ти и ябълка. И утре пак да дойдеш. Нали?!

– Да, лельо Зоя!

– Как ти викат?

– Стратег, лельо Зоя!

– Ох, мъже, мъже, все с оная работа напред! Едва ходи, ама Стратег! Нищо, от леля Зоя да мине. Ама и тоя, твоят приятел, и той е един особняк. Ама си го бива. На него всичко съм готова да простя. И капки за нос му купих. Японски. Петнайсет долара дадох. Ако трябва, и в града на рентген ще го заведе. Ще го оправя. И тебе ще оправя. Да помните леля ви Зоя!

Уважаеми професор Джанини,

С настоящото писмо си позволяваме да изразим най-дълбока и искрена признателност за Вашата отзивчивост и веща професионална намеса при диагностицирането и лечението на травмата, сполетяла господин Денис Хамър. Като малка благодарност, и в отговор на желанието Ви да зарадвате уважаемата си съпруга с нещо действително голямо, Ви изпращаме тази кутийка. В нея ще откриете цилиндър, наподобяващ пура, и диск за компютър. Бихте могли да сложите пурата в голямата камина в салона на Вашия и на уважаемата Ви съпруга замък. След като стартирате управляващата програма от диска, в графичен интерфейсен режим, на италиански език, ще можете да управлявате устройството. При кликване с левия бутон на мишката върху „Старт“ пурата започва да отделя топлина. При кликване на „Стоп“ – спира. Предвиден е светлинен ефект, наподобяващ бурно горящ огън. Също така е възможно пращане и припукване на хипотетичните пънове, както и отделяне на снопове от искри. Тези и останалите ефекти се стартират и модифицират от меню „Опции“ на управляващата програма. Деленията от 50 до 350 отговарят на способността на пурата да отделя топлина от повърхността си, без при това самата тя да се загорява. Не си правете погрешни изводи относно способността ѝ да отделя топлина. Може да е малка, но всъщност е голяма и топли силно. Доколкото ни е известна кубатурата и разположението на диску-

тираната сграда, ако поставите регулатора на 200, температурата в салона ще достигне 46 градуса по Целзий в рамките на два часа. Устройството може да бъде използвано и за подгряване на вода. В този вариант ще можете, чрез локална инсталация, да отоплявате целия замък. Зарядът е достатъчен, щото през следващите 460 години да поддържате 37 градуса по Целзий в целия замък, включително мазетата, тавана и двете кули. Прилагаме и дистанционно управление, с което можете незабавно да преустановите топлинното излъчване. Но това няма да е необходимо. Ние контролираме апаратурата денонощно. В случай на извънредно произшествие намесата ни ще бъде незабавна и категорична. Но това няма да се наложи. Още един път Ви благодарим.

Изпращаме искрените си поздрави на многоуважаемата Ви съпруга.

С уважение:

„Хамър Индъстри Корпорейшън“

Когато първите лъчи докоснаха Хроно градината, кошницата на грижовния стопанин бе пълна със свежи, току-що откъснати мигове. Продавачът на време ги покри с белоснежна кърпа и забърза към градския пазар.

– Най-добро-о-о-то-вре-е-е-ме-прода-а-а-вам! Е-е-е-втино го да-а-а-вам! – кънтеше гласът му половин час по-късно. И още половин. По обяд. Привечер. Всеки Божи ден. Но странно, хората не чуваха и не виждаха. Погледите им шареха по другите търговци, по техните яйца, бира, сланина...

– Най-добро-о-о-то-вре-е-е-ме-прода-а-а-вам! Е-е-е-втино го да-а-а-вам! – ехтеше приятният тембър на Продавача, насищайки въздуха с оптимизъм. Усмивката му беше лъчезарна, даже когато задъхани гласове на забързани хора припряно се блъскаха в него:

– Нямам време! Никакво време! Закъснявам!!! – запъхтяно повтаряха бързащите.

„Дори не спират – жалваше се наум Продавача, – дори не мога да им кажа, че всъщност продавам безплатно...”

И тъй като наистина продаваше безплатно (и защото те чудесно разбират, което ние не), бебетата бяха най-добрите му клиенти. Пълнеха шепи с красиви блясъчета, които тутакси потичаха между пръстчетата им. Сигурно гъделичкаха, защото малките човечета с весел смях тръскаха (привидно) празните си ръчички. Времето шарено се сипеше...

Старите хора също разбираха. И макар да имаха време, ужасно се страхуваха, че го нямат. Не вярваха, че е безплатно. Ровеха из кошницата и някак неохотно взимаха по ден-два. После опитваха да ги разтегнат до безкрайност. Нямаше как да стане, старците се ядосваха, тръбяха навред, че “този е шарлатанин!”

Бизнесмените, като хора с НЮХ, понякога спираха. Пресметливите им очички свадливо обхождаха “стоката”.

– А няма ли нещо по-... – питаха многозначително. Щом чуеха, че е безплат-

но, намръщено мърмореха, че им губят времето.

– Но... защо... – недоумяваше Продавача след охраните им гърбове.

Веднъж при него спря известен политик. Огледа, опипа, изкомандва:

– Най-доброто, веднага!!! – Продавача толкова се зарадва да има клиент, че извади от джоба си един много специален час. Подаде го с гордост. Но крадливото същество се разлюти. Посегна към кошницата, награби най-големия къс и избяга. Горкият, беше откраднал „Десет години в политическа немилост“.

Друга важна група (не)купувачи бяха влюбените. Защото се чувстваха извън времето. Но кой да обясни на влюбените...

Така протичаха дните на Продавача. Година след година, в студ и пек, в делник и празник. Весело и бодро гласът му ехтеше:

– Най-добро-о-о-то-вре-е-е-ме-прода-а-а-вам, е-е-е-втино го да-а-а-вам! – (а всъщност бесплатно).

Така и днес. Кошницата си остана пълна, само бялата кърпа малко се бе напращила. Защото все пак, нали разбирате, град! С лека въздишка Продавача на време пое към дома си.

Навън тихо се свечеряваше. Последните лъчи обагряха градината в лилаво. Грижовният стопанин почиваше в любимия си шезлонг. Спокоен и както винаги радушен. Погледът му спря върху чудесна четирилистна времелинка:

– О, колко си красива! – възкликна той и... не я откъсна. Така напазарува от Продавача на щастие. И неговата стока залежаваше, макар също да я даваше бесплатно...

Така е, новото време не цени безценните неща. Явно е едно доста буквално време. Друго си е да сложиш „хиляда долара“ на етиката и „75% намаление“ отдолу. Като топъл хляб ще се разграби ☺

– **Х**ей, Каспар, виж!
– О, Йойййо, страхотно е! Но какво е?!

– Не знам! Но е страхотно!

– Да го занесем на Спиро, той ще го отвори!

– Или ще ни го отнеме.

– Дори и да не го вземе, ако е нещо важно, ще ни се скара и ще каже да спрем да се занимаваме с работи, уронващи престижа на духовете в новото време.

– Отвратително!

– Тогава?!

– Йес!

– Йес!

– Страшно е!

– Опасно е!

– Тъмно е!

– Непознато е!
 – Такова е!
 – Да!
 – Гледай, намерих ключалката!
 – Сигурен ли си, че не е някой череп?
 – О, разбира се! Но има брояч!
 – Какво, какво?
 – Брояч. Като на входа на Спиро. Отброява всеки достъп. И така, когато един ден се събуди, ще знае, че сме идвали.
 – Но как ще познае, че сме били ние?
 – По ушите! И моите са дълги, и твоите.
 – О, моите си бяха нормални, но нали знаеш!
 – Знам, разбира се, и с моите е същото.
 – Но как ще познае, че са били нашите уши? Дълги не значи наши!
 – Но наши значи дълги!
 – Е, и?
 – О, Йойййо, какво значение има! Едно издърпване повече, или направо един пердах повече, или едно обдухване, или едно центрофугиране, има ли значение?!
 – Няма, но има!
 – Искаш да кажеш има, но няма!
 – Искам да кажа, че може да ни изпрати да скърцаме на някой таван.
 – Или да се появяваме в някой замък.
 – Да се откажем!
 – Не!
 – Не!
 – Никога!
 – За нищо на света!
 – Да не се казвам Каспар, ако се откажа!
 – Да се казвам Каспар, ако се откажа!
 – Отварям!
 – Чета! „Камборо – йелкому – деспарито – мелсинус – хевитас – уникол – бенджидантос – паскалинос – тенитовата – кампаста – паста – сива – пепики – департицивагентолинктиканукусбанукусвеситасуаликтонис!“
 – Правилно!
 – Какво значи това?
 – Значи „Предупреждавах ви, предупреждавам ви, предупредих ви!“
 – За какво?
 – За всичко!
 – Ясно, това не е за нас! Продължавам: „Див – дав – дов – в енукто – статос – фрацигос – популис – декалию – пекалинто – ставграфтаф.“
 – Страхотно!
 – Ама, наистина ли разбираш?!

– Естествено! Казва: „Колкото и да вървиш, пак няма да стигнеш, затова не върви, а бъди пристигнал.“

– Има логика! И така „дилин – стан – гепин – к олцико – вени – довини – пуй – пуй – дуй – степцинус.“ Тоест?

– Тоест, всичко е ясно. „Хванете това, което тук сте внесли. Застанете на изток, гледайте на запад, поклащайте се на юг и чакайте от север. Подхвърлете нагоре. Оставете да падне. Не се ли счупи, камък намерете. Стоварете, и ако не е дълбоководна мина, произведена от хората, натам е лесно. Ако обаче е, само след две минути ще се видим и ушите ви ще станат предълги и пречервени. Успех! Забележка: Ако не искате броячът да ви отчете, излезте, върбов клон намерете и с него ръчкайте, докато не издрънчи. Не се притеснявайте, устройството е от стария механичен тип. Никой не може да ви търси отговорност, защото всичко, що е наполовин половинчатост, е полуотговорно, тоест напълно безотговорно.“

– Ето, виждаш ли, с малко думи много неща да кажеш. Няма да ходим за върбов клон, нали?

– Естествено, че не! На работа!

– Хвърляй!

– Хвърлям!

– Тряскай!

– Тряскам!

– Виждаш ли, каквото виждам?!

– Виждаш, каквото виждам!

– О-о-о-о-о-о-о-о-о!

– Йе-е-е-е-е-е-е-е-е-е-е-е-е!

– Страхотно!

– Невероятно!

– Покана!

– И още как!

– Чети!

– „По случай деня на огледалното езеро, тази нощ от 24:00 в приказния летящ град на Фата Моргана ще се проведе незабравим бал. Поканват се всички феи, самодиви и русалки. Местата за веици са ограничени. Поради спецификата на часа на откриване не се предвижда присъствието на Пепеляшка. Изненадата са сервитърите – изгладнели до смърт вампири. Ще ви изпиват с поглед, така че тръпки ще ползват по гърбовете ви. За реда по време на тържеството ще следи Змей Триглав Огнедишац, същият и Горянин. Всеки, дръзнал да смути веселието, ще бъде превърнат в крастава жаба или изпепелен. По-долу са координатите, където приказният град ще се материализира.“

– Разбираш ли от координати?

– Не, а ти!

– Аз, да!

– Е?

- Близко е!
- И сам виждам, че е близко! Ще дръзнем ли!
- О-хо-хо!
- Х-ох-ох!

Двете духчета – дребни, палави и непослушни, се спускаха под формата на мъничък, сладичък, пухкавичък облак, обагрен по краищата в лилаво, отвътре жълт, а точките, точките, разбира се, бяха розови. Баба им, духица-Гица, щеше да бъде неприятно сюрпризирана, когато откриеше липсата на две кутии Облакан и спрея Багрин. Защото такива благини отдавна не се произвеждат. По силата на всеобщата забрана! Цената им достига безценност, но дори и така може да се намерят само на черно. Без съмнение щеше да идентифицира обекта на вероломност-палавичатост и четири броя уши щяха да бъдат изпъвани, изтегляни, навивани, издърпвани и всячески удължавани. Но дотогава имаше повече от деветдесет години. Та, именно поради това, перспективата за краставост-жабатост не плашеше малките толкова, колкото би било нормално да се очаква. Защото, съзнаваха те, злото е относително. Има *лошо*. Има *по-лошо*. Има *по-не-лошо*, има *не по-лошо*. Има разбира се, *лошатост*. Има и *лошавина*. Има и *кое от кое по-лошо*.

Облакът се спуска и от време на време се разтриса, сякаш от вътрешен кикот. Естествено, всички го виждат. Защото за тържеството не е определено каквото и да е заоблачаване.

– Виж, възглавничката на Фата Моргана. Прекрасна е, нали? – обобщава стара фея с очила, бастун и демодирано наметало. „Возглавничката“ докосва празнично украсения рубинен храст, казва „пук“ или „цък“ и се разтича по червения ствол.

– Неуспешна материализация – констатира беззъба, макар и млада вещица, имала нещастieto да отмаря върху избухващ атомен реактор. То, сигурно, затова и фосфоресцира в този загадъчен светлозелен цвят.

След което всички забравят за случващото се. Балът, о, балът започва. С фанфари! С факли! Знамена! С материализации и телепортации. С преобразуване на форми. С огньорство. С мистичност и мистификации.

Най-очаквано небето се озарява от нежно сияние в най-деликатни тонове, из които по-прекрасна от всякога, все така величествена и високоенергийна, примата на приказния свят, феята Фата Моргана се появява. Вдига ръка. Множеството, бурно аплодиращо до този момент, притихва.

– Да бъде бал! Да бъде светлина!

– Да бъде бал, да бъде светлина! – поемат гостите, поема просторът. Усмиват се звездите. Усмива... Да-а-а-а-а! Някои се мръщят. Бърчат вежди и...

(Браво на мене, автора на тази книга! Разкарах ги тъкмо навреме тия ми ти намръщените! Подстрекатели и провокатори! Тесногръди консерваторианци! Буквоядни блюстителите! Представете ли си?! Празникът на огледалното езеро, преди провеждан всяка година, а понастоящем на всеки век и половина е най-ча-

каното мечтано, желано, лелеяно събитие от целокупния приказен свят! Макар и с ограничено присъствие, поради лесно разбираеми енергийни съображения, отзвукът от него ще сгръва сърцата на чудатите същества през следващите не-радостни сто и петдесет години. Така че, каквото и да е, нека се веселят на воля. Нека отпуснат свитите си души! Защото и те имат души! А душата... Е, за душата, знаете повече от мене).

Светлините, една по една, плавно угасват. Лилав сумрак се разстила над приказния град. Неземна музика блика. Нежни трели се вихрят около гостите, увличат ги в шеметен валс. Идилия струи навред. Лицата – замечтани, почти отнесени. Очите притворени. Устните, ах тези приказни, девичи устни! Пирует, арабеск, пирует! Пирует! Пирует! Роклите, следвайки или не законите на физиката, се разтварят, повдигат, отпускат, обвиват и отблъскват от нежните тела. Изгръват около тях. Изпускат фонтани разноцветни искри. Отделят светлинни шлейфове, които следват сложна траектория. Опашките от светлина се пресичат, интерферираат, разтварят се една в друга, всяка от тях носителка на нечия вълшебна индивидуалност. Балната зала на магическия замък ограничава лъчистите аури. Те се отразяват от стените, пречупват се и се връщат назад, за да се смесват отново и отново с не по-малко искрящите си нововъзникнали посестрими. Накрая, неразличими в общото греене, формират онзи наситено-нереален вълшебен блясък, който скъпернически се цеди през тесните прозорци. За зърването, само на който, смъртните без съжаление биха дали остатъка от живота си. Който двете малки палави духчета съзерцават с ококорени очи и изплезени езици, изцяло забравили каквато и да било предпазливост. Дори не усещат огромната глава до себе си. Дори не чувстват огненото ѝ дихание. А когато най-сетне ужасени разбират кой е съседът им по прозорец, е твърде, твърде късно. Змейските очи, немигащи и безпощадни, ги фиксират втренчено. Едното им смигва. Другото – също. Огромната зъбата паст се разтегля в усмивка. И наблюдението продължава. Светлината е проникнала във всяко кътче на царствената древна каменна зала. Блясъкът ѝ е плътен. Изключително чист. Толкова чист, че предизвиква приятна омая у посветените и световъртеж у залепилите носове на прозорците. Толкова плътен, че поканените го овеществяват – в стихове, шеги, музика. В картини, в тръпки, в закачки, в добронамереност, в очарование, във великодушие. В екстаз!

Балът на огледалното езеро! Двете духчета се поглеждат. Време е! Не за всички, разбира се! Но за тях, да! Малки са и трябва да бъдат послушни. Трябва да уважават реда. Трябва да зачитат нормите. И неписаните закони. Кристално ясно им е. Съзнават го. Няма и намерение да се противят! Спокойно е в душите им. Чисто. Истинско. Тържествено. Неповторимо! Единствено! Премигват с очи за сбогом. Не, за довиждане! Някой закачливо ги заплашва отвътре с пръст. Изхихикват. И хукват. Чака ги дълъг път.

– Ей, малките?!

– ... (опа-а-а-а)

– Я обратно!

– О, не!...

– О, не!...

Само с един поглед змеят ги мята на главата си. Направо на темето. Духва срещу тях. Те хвърчат! По гърба! Звездите се сливат в непрекъснати откоси. Хвърчат! Все по-бързо и по-бързо. Дъхът им секва! И, ооооооооо! Опашката ги плясва, сякаш тенис ракета изпълнява сервис! И са вкъщи! В корените на вековното дърво! Баба им ги гледа. Размахва пръст. Добрата старица! Всичко ѝ е ясно! Сочи купчинката листа. Заравят се в нея с кикот. Затварят очи. Цялата феерия оживява!

— **С**ъпруже мой, не е ли нашето момче най-добрият син на тази земя?

– Права си жено, слава на Бога, така е!

– Винаги спретнат, винаги усмихнат, внимателен, о, той е толкова напред спрямо другите момчета, толкова е разумен, така добре обмисля нещата! Само дето е малко нисичък, не смяташ ли? И малко слабичък.

– Бог някъде дава, другаде взема, жено! Не аз трябва да ти го казвам! Бъди смирена, почитай Бога, бой се от Него, за да изпиташ милостта Му! Славно момче е синът ни, жено, хвала на Бога!

– Хвала на Бога!

— **Е**, господин директоре, смятате ли, че искането ни е законосъобразно, бидейки дълбоко милосърдно?

– Д-да, да, господин Херц!

– Невероятно, господин директоре, вие сте изключителен. Невероятно! Но друго не съм и очаквал, ако трябва да бъда искрен!

– О, б-благодаря, господин Херц. Не можем да се сравняваме с джентълмените от големия град, но и не сме съвсем задръстени. Не намирате ли?

– Безусловно, уважаеми господин директоре. Вие сте образец за коректност, деловитост и състрадателност. Аз лично ще се погрижа това най-сетне да бъде оценено.

– О, господин Херц, карате ме да...

– Господата Копърфилд и Франклин не дойдоха, господин директоре. Оценявам високо тяхната дискретност.

– Моля?! Ах д-да, разбирам, струва ми се, че разбирам!

– Безусловно, господин директоре. Безусловно.

– Виждате ли, господин Херц, нашите момчета водят изключително заседнал начин на живот. Като в клетка са. А плуването е толкова полезно за здравето. И за белите дробове, и за трицепсите, и за...

– Безусловно, господин директоре. Тъкмо се питах защо не разполагате с

плувен басейн. Макар и скромен. В модерните интернати това вече не е лукс, а необходимост. Водата облагородява човека. Ние сме възникнали от водата и споменът за мокрото все още живее в нас. Какво по-хубаво от един скромен басейн за вашите питомци, господин директоре!

– О, господин Херц, вие сте толкова проникателен, толкова...

– Безусловно, господин директоре.

– Аз, струва ми се...

– Струва ми се, че вие сте направили вече първите стъпки? Искам да кажа разчитате на опитен строител, какъвто вие безусловно познавате.

– Д-да, да! Тоест, не съвсем. Познавам, да. Изключително опитен строител.

– Добре, господин директор, това ме радва. Нека свалим картите. Както вече сам се убедихте, става дума за дребна административна пречка. Която, както имахте възможността детайлно да проверите, по никакъв начин не влече правни последствия. Нито за вас, нито за когото и да било друго. От вас се иска да депозирате молбата на госпожица Смит в инспектората. И да заемете позицията, която съгласувахме. Аз ще осигуря подпис, висшестоящ подпис, господин директор, който напълно ще оневини дребния ви пропуск. Всъщност, ще го разреши. Или още по-точно казано – одобри.

Госпожица Смит чрез мене ви предоставя дарение за изграждането на басейн. Дали сумата ще стигне за два басейна, или само за проучвателен проект, е въпрос, който ние никога няма да повдигнем. Но само за ваша информация, парите ще бъдат напълно достатъчни за едно скромно съоръжение, нелишено от необходимия минимум за подготовка на олимпийски шампиони. Повереното ви превъзпитателно заведение, господин директор, ще привлече не само одобрението на медиите и обществеността, но и на когото трябва.

– Аз, аз напълно...

– Ето, за ваше улеснение, господин директор, съм изготвил образец на документа, който вие, вярвам ще бъдете така добър да съставите.

– Да, ще се запозная с...

– Необходимо е само да го подпишете. Виждате името в графа „Одобрил“, нали?

– Оооооо!

– Да, господин директор, вярвам и последните ви съмнения отлитат.

– Аз съм много...

– Заповядайте този скромен Паркер, изработен от масивно злато. Подписвате и го прибирате, господин директоре. За спомен! И за късмет!

– Аз, само исках да...

– За съжаление ужасно бързам, иначе бихме полели успешната и изцяло пропита с милосърдие сделка, нали, господин директоре. Подпишете и очаквайте нещата да тръгнат далеч по-добре, отколкото досега.

– ...

– Благодаря ви, сърдечно ви благодаря, многоуважаеми господин директор. Упълномощен съм да ви предам личните адмирации на госпожица Смит. При-

емете и дружеските поздрави на господата Копърфилд и Франклин. Смятам, че до края на месеца нашите планове ще бъдат реалност. За което ви поздравявам!

– Аз се радвам...

– А сега, господин директоре, сбогом. Работата ни зове.

Влачат я. За краката. Главата ѝ оставя дيريا в калта. Дрехите ѝ се закачат по трънаците. Косите също. Дали не мислят, че е свършила? Но защо я влачат тогава? Смеят се. Гадно. Противно. Прегракнали груби гласове. Пиянски. Гъргореци. Това е краят! Сега или след малко? По-добре сега, сто пъти по-добре! Краката ѝ шляпват в локва. Студена. Адски студена. Трябва да са стигнали. Отваря очи. Лекичко. Съвсем лекичко. Две цепки. Светлината я прорязва. Болката също. Стоят около нея. В кръг. Брадатият я подритва. Колко е отвратителен! Гнусен! Без зъби. Космат! Сигурно смърди!

Ама че гадно джудже се взе от някъде! Мушка я с копие.

– Боли!

Хият се. Пак я мушка. Карат се. Кой да е пръв. Опипва земята. За камък. За пръчка. Би ли могла да нагълта пръст и да се задуши? Ах, как гадно ѝ се хият! О-хо, разлетяха се юмруци!

Тишина!

Тишина? Надига се. Не ѝ обръщат внимание. Странно!

Странно? Гледат към хълма. Към изгряващото слънце!

Към изгряващото слънце?

Глупости! Гледат към нещо под слънцето. Насилва се. Отваря очи. Широко. Боли! О!... Александър! Нейният Александър! Исполин! Гигант! Огромен! Съдбоносен! Слънцето го осветява. Блести! Самият той, слънце!

Кармелита! Тя го кръсти така! Великанският жребец, обкован в метал, изпуска пара. Сякаш бълва огън. Нетърпелив! Настръхнал! Рие земята!

Конникът! Спокоен! Гол до кръста! Дъждът се стича по слънчевата му кожа. Леден! Не го усеща! Гледа! Към тях! Надменен! Самата съдба! Метален звук! Огромният меч малее в десницата му! Насочва го напред! Кармелита цвили! Вдига се на задни крака! Трябва да го е смушнал. Сякаш канара се търкаля по склона. Бавно! Величествено! Земята се тресе! Цвили! Изпод копитата изригва шума! И пръст! Фонтани вода! Кал! Неотразим! И близко! Толкова близко! О, не! Стрели! Десетки стрели летят срещу него. Уцелен! В гърдите! Корема! Ръцете!...Отскачат! Слава Богу! Кожата му, копринено нежната, е непробиваема!

Усеща страха! Смърдящия! Като тях самите! Бърборят! Оживено! Александър достига гората! Колко е голям! Сече дърветата сякаш клечки за зъби! Просеката зад него е достатъчна за десет коня!

Бягат! Пръскат се из гората! Победен вик! От гърлото на любимия ѝ! Милостив е! Не ги преследва! Погледът му е върху нея! Изригва! Мечът е безмилостен! Сече! Сече! Поваля! Поляна! Цяла нова поляна! Свежда се! Изважда стъкленич-

ка! Полива я! И няма рани! Целува я! И няма болка! Вдига я на ръце! Прекрасен е! От дърветата съгражда къщичка. Техният дом!

Тя го чака. Ден след ден. До буйния огън, до моминското ложе, до наредената трапеза. Нейният герой! Не говори! Истински мъж! Суров! Справедлив! Нежен! Нейният Александър!

Сърничката Грета почуква на прозорчето! Разбира, моментът не е удобен. Нищо, ще дойде после. Работата търпи отлагане. Пожелава им лека нощ.

Наистина, кожата му е копринена! Повей на южния вятър! Толкова е чувствен! О! Толкова внимателен! Ооо! Толкова любвеобвилен! Ооооо! Толкова страстен! Мечтата ѝ се спуска! От розовия облак. Извира! От зелената тревичка. Ражда се! От нея, самата. Лека нощ чудесен, прекрасен, единствен, неповторим миг! До утре!

Стене. Свита на кълбо. Ръката ѝ, дълбоко между бедрата, е мокра.

– О, не! Не! Не! Не! – Закъснява за лекцията по маркетинг. – Пак! Сбогом заверка на семестър! Сбогом надежда за предварителна сесия!

Майната му на маркетинга! Джин с тоник, моля!

– ...

– Ама не чувате ли, бе!

– ...

– Е, това пък на нищо не прилича! Един кавалер не е останал на белия свят! Ако беше Александър!... – Сепва се. Бузите ѝ пламтят. Докосва ги. С върха на пръстите. С опакото. С възглавничките. Тръпки! По цялото тяло. – Александър ли? Кой каза „Александър“? Забранявам ви дори да произнасяте името му, ясно?!

– ...

– Е, добро утро, Лия! Нека денят ти е какъвто го искаш!

– Ало.

– Здравей, Александър, забрави ли ме?

– Лия?! Случило ли се е нещо?!

– Просто не знам какво да ти кажа.

– Моля те! Моля те, кажи ми!

– Все не ни остава време за нас. Толкова е несправедливо.

– О, Лия! Аз съм виновен! Толкова съм егоистичен! Толкова дебелокож! Моля те! Моля те, моля те, моля те! Прости ми!

– Не е мое правото да те съдя. Просто искам да те видя.

– Знаеш ли, вдругиден съм свободен. Защо не си вземеш и ти един ден? Ще отидем... някъде извън града. Искаш ли?

– Страхотно! И целия ден ще бъдем заедно?!

– Да...

– Добре, ще взема крем срещу изгаряне.

– Страхотно!

- Дочуване, любов моя!
- Довиждане, кифличке!

— **Г**рафе, верните ви васали коленопреклонно молят да ги приемете!

- Кои са те, бароне?
- Представители на „Б“-е. И представители на „В“-е.
- И какъв им е проблемът?
- Не могат да разделят боклука. Едните твърдят, че правото да ровят в контейнерите е тяхно. Другите твърдят, че са го откупили от тебе. Молят те да отсъдиш.
- Боклука? Дотам ли изпаднаха?
- Боя се, че да, графе.
- А как се справят любимите ми „А“-та?
- О, графе! Невероятни са! Мъри е истински стратег. За съжаление е прост селянин. Притисна госпожа Дебора...
- Дебора?
- Страхотно, нали! Кой би се сетил за нея?!
- Не и аз, бароне!
- О, графе, моля за прошка! Дебора предава на малките по писане. Абсолютно безлична. Направо шушумига. Но и тя, горката, си имала тайничка. Мъри я стащи. Тя се опъна. С добра дума, с малко пари, с няколко комплимента и вече е наш човек. И добре заработва при това. През нея тръгнаха осемдесет процента от цигарите.
- Да, безценна е. Дали да не открием застраховка на нейно име? Трябва да се грижим за верните ни слуги.
- Най-малкото трябва да ѝ осигурим лечение в първокласна клиника, ако, не дай Боже, настине. Всяко нейно отсъствие е близо сто долара загуба.
- Да, бароне. А какво става с директора? Не му ли мирише на цигари, след като навсякъде се пуши? Не му ли вони на алкохол?
- Пингвина съвсем се е чалнал. Усмихнат до уши, отвеян, в страхотно настроение. Гали малките по главата. Чувам, че водил тайни срещи с нек`ви задници. Но за какво, никой не знае. Нещо голямо се мъти.
- Да-а-а, трябва да се заслушваме. Още малко остава. Трябва да излезем като богати уважавани граждани.
- Каквито сме, графе!
- Като каза, че Мъри бил стратег, какво става с малкото куку?
- Нищо. Пречупихме го. От време на време го пошляпвам. Снася за добрия си приятел. Нали спят един до друг. Леля Зоя го котка. Нещо ѝ е симпатичен.
- Чудесно. Игра в центъра. Така и трябва да бъде.
- Графе, позволявам си да ви напомня, че представителите на „Б“-е и „В“-е чакат. Опасявам се да не се сбият.

- Нали Кретена е при тях?
- Да, но да не вземе да тръгне нанякъде. Нали го знаеш какво е хахо!
- Ей, капка спокойствие нямам! Колко контейнера има?
- Общо три.
- Добре, по един за тях и един за средните.
- Средните?! О, да, да! И те са поданици. И те данъци плащат.
- М...да.
- Благодаря, графе, ще им сведа волята ви.
- Благодаря, бароне.

- **Г**осподин Хамър, президентът на Съединените щати е на първа линия.
– Благодаря, Сузана. Сменила си червилото, струва ми се!
- Ооо, Дениис!... Президентът чака, господин Хамър.

– **Я** да видя. Момент! Господин юридическият ми съветник трябва да присъства! Документът е от изключителна важност! Заповядайте, господин дневнико. Ако ви е ниско на стола, настанете се на масата! Така. Както виждате, изпратено е по DHL. Има клеймо: High priority. Изпратено от „Хамър Индъстри Корпорейшън“. Подател – Денис Хамър. Ако нямате въпроси, господин дневнико, отварям. Благодаря, ненатрапчив сте както винаги. Чета:

„Уважаема госпожице Лия,

Противно на общоприетата, дългогодишна, ненарушима практика в „Хамър Индъстри Корпорейшън“, аз – нейният властелин и по силата на разума – господар на света, изваждам този лист хартия от дълбините на бюрото си, оставен вероятно още от покойния ми прадядо, именно за случай като този, както и перодръжка от същото време. Топя я в мастилницата и старателно изписвам това, което вярвам сте дълбоко благосклонна да четете в момента.

Аз, вашият роб, смирено моля за Вашата милост и благоволение. Моля Ви, не ми отказвайте! Моля Ви, бъдете безкрайно състрадателна към мене! Моля Ви, постъпете на работа в скромната ми корпорация! Поемам ангажимент лично и собственоръчно да попълня молбата Ви за назначаване със същата тази перодръжка. Надявам се влиянието ми в „Хамър Индъстри“ да е достатъчно голямо, че да успея да пробутам през „Човешки ресурси“ и едно формално CV. Единственото, което трябва да е точно, са трите имена и дата на раждане. Останалото можем да съчиним. Ще упражня цялата си мощ документите Ви да бъдат разгледани с приоритет, да речем, в рамките на 30 секунди, след като Вашият скромнен слуга ги депозира в „Човешки ресурси“. След това ще изкача за миг стълбите до 136-и етаж, където е кабинетът ми, за да мога да

изпреваря скоростния служебен асансьор за документация, така че щом Сузана внесе формулярите, да съм вдигнал печата „Одобрявам“, да драсна един бърз подпис, да ги върна на Сузана, която трябва да събере още дузина подписи и печати, да грабна готовия комплект и отново да се понеса по стълбите, този път надолу, за да мога лично да Ви ги връча на входа. Обещавам цялата работа да отнеме едно кафе време. След това ще Ви въведа в отредения Ви етаж. Ще Ви докладвам сутрин и следобед, и, разбира се, винаги, когато ме повикате. Ще бъда винаги и навсякъде във Ваша услуга. Моля Ви, постъпете на работа в „Хамър Индъстри Корпорейшън“ на избрана от Вас длъжност!

С дълбоко преклонение: Д. Хамър – скромнен буржоа“

– Е, дневнико, какво ще кажеш?!

– ...

– Поне този път се надявах да проговориш! Какво толкова?! Не ти ли се откъсва от сърцето едно „браво бе, Лия“?

– Браво бе, Лия!

– Ох! Какво стана?! Трябва да ми се е счуло! Ти ли, дневнико, проговори?

– ...

– Ама че работа! Готова съм да се закълна, че някой избоботи: „Браво бе, Лия!“ . Както и да е. Виждаш ли, дневнико, ценят ме, уважават ме. Можеш да не ми отговаряш. Ах, този Денис! Ах, този откачалник! Знае как да разтупти крехкото девиче сърчице! Колко ли невинни девойчета е излъгал старият коцкар?! Залагам на петдесет!

– А аз на петстотин!

– Ама че работа! Има ли някой тук?! Предупреждавам, въоръжена съм! Ох, ще си сипя малко джин. Всъщност, половин чаша. Толкова съм впечатлена. Нали, дневнико?! Не, не беше ти! Не е възможно! Счуло ми се е... Просто нервите ми са пред скъсване. То не бе екшънът в клиниката, то не бяха изпити, вълненията по Александър, а сега и това писмо. Просто трябва да гаврътна половин чашка. И така, дневнико, пишем отговор. Кратък, учтив, разбира се, но запазваме царствена дистанция! Нали?! Ще го пуснем по електронна поща. Щото DHL е колкото две бутилки джин.

– ...

Уважаеми господин Хамър,

Потвърждавам получаването на писмото Ви. Благодаря за позитивната оценка на скромната ми особа. За съжаление, към момента неотложни ангажменти ме възпрепятстват да отдам творческата си енергия във Вашия колектив. Предлагам да се върнем на въпроса след време. Междувременно оставам изцяло на Ваше разположение.

С дълбока почит: Лия

– Е, дневнико, надявам се, че излезнахме с чест от ситуацията. А сега, нещо, за което, надявам се, няма да ми се разсърдиш. Нали знаеш колко заета бях напоследък? И нали знаеш, че из глупавата ми глава витаят какви ли не какофонии. Добре, ще си посипя главата с пепел, докрай. Да видиш колко те уважавам и зачитам. Нали знаеш, че в главата ми има всичко на всичко две сакати мухи? Които само от време на време хвъркат. Но литнат ли, се удрят една в друга и както е редно се генерира мисъл. Саката, разбира се. Като самите мухи. И така, мисъл по мисъл, но стихотворението излезе хубаво. Ох, като ме напъна, докато закачах системата на един пациент. Но нали знаеш, дългът преди всичко! И в института, и в „Мини“-то. Пиших, драсках по листчета, задрасках, дописвах, размествах, и накрая стана. Но е тъжно, дневнико. И ужасно безнадеждно. Направо мрачно. Не знам защо така се получи. Дори зловещо. Не, не чак зловещо. Наистина не знам. Уж всичко беше наред. Приключих успешно семестъра. Денис се справи, и то много. Александър е по-близо от всякога. С тебе нещата вървят добре. Какво повече бих могла да искам? И въпреки това е тъжно...

Все пак честта се пада на тебе. Спазвам уговорката. Такава съм си. Първо ти ще го имаш. Цялото и на чисто. И едва след това ще го прочета. От тебе. Казва се „Статукво“. Не ме питай защо! Не знам. И така, поемай:

СТАТУКВО

*Вижте, вижте,
колко странно,
колко чудно,
алогично,*

*сива птичка,
малка,
грозна
и с пречупени крилца.*

*Вижте,
пърха...
и подскача,
изнемогва,
ала пак
безполезно,
безнадеждно,
мъчи се да полети.*

*Но животът е логичен,
предрешен и прозаичен,
вчерашната малка птица
днес е купчина перца.*

*Не помогна нито вяра,
нито искрена молба.*

– По-скоро тъжно. И някак вярно. Да речем, относително вярно. Защото аз силно вярвам в противното. И нещо ми подсказва, че истината е в обратното. Колкото и да ми се струва невероятно. Това е, дневнико, а утре е денят „Х“. Колкото и да ми се струва невероятно. Излетът с Александър, дневнико...

Напрежението, многострадалният космически „добряк“, обрулено и ошутено от градушката на съществуването – абсолютно незаслужено и нерегламентирано, възвръщаше волята си за пълноценен, смислен, достоен живот. Червената планета се отнесе с разбиране към разнебитената му същност. Войнствена и вечно накукушинена, вдъхновяваше скъпия си гостенин да не напуска бойното поле. Още когато се върна, изпушил и разнебитен, тя не го настани в лазарета. О, не! Не му разреши да се отпусне на червения ѝ килим и да предаде дух (без значение кому). Още щом го видя, още на близо петстотин хиляди мили от себе си, изкомандва „Миииirrррно!“ И се започна! Строева подготовка, физическа, физическа, тактическа, тактическа, разузнавателна, разузнавателна, минно дело, минно дело, ракетна борба. Пак физическа. Но под физическа не се разбираше стандартните лицеви опори, коремни преси, кросове до припадък. В никакъв случай! Новобранецът трябваше да се спуска в изригващи вулкани, които специално за него бяха изръчкани да изригват, бе форсиран да се търкаля през гигантски тектонски или други -онски разломи, да прегазва, пренася, прескача цели червени планини, да се самоизравя изпод милиони тонове червена прах и с мощно „ура“ да превзема вражи позиции. И какво ли още не. Едва бе минал първият ден и горчиво съжали за тихото поетично житие в близост до обувките на Негатив. И дори за двойката вероломни дяволи...

О, това беше отдавна! И ето, край на подготовката настъпи. Тържествено! С фанфари, с тромпети, с тромбони. Червената му издигна триумфална арка и се приготви да приеме парада. И той, горд и напет, окичен с ордени и медали, вчесан и излъскан, стръвнишки набиваше крак по плаца. Стигна до арката, но се оказа, че трябва да наведе глава, за да мине отдолу. Тоест, бе малко по-нисичка, отколкото се полагаше. Е, случва се. Особено при арките. Тогава героят от съпротивата пое енергия в бездънните си дробове и със страхотен каратистки удар и незаглъхващо „кяййй“ разсече съоръжението на две. Марс едва не си глътна дъвката от триумфален възторг и незабавно удари казачок на победата.

С мощен звук (от задни части) Завоевателя поведе армията, съставена от себе си, към Славата. Презрително присвити очи, устни, замръзнали във високомерна усмивка, безпощаден поглед, това бе то – Напрежението! Триумфатора! Завръщане към безкрайното зло!

Влезе в ниска стационарна орбита. Натренираната му физика понесе отлично натоварването на земното притегляне, като не се брои, разбира се, слабият световъртеж, продължил някакви нищожни двадесет и пет завъртания на планетата около себе си. Обиколки, през които тракаше със зъби, очите му си разменяха местата, самоухапа се, самоизкълчи се и се самоизмок...

Да не губим време в празни брътвежи, когато ни очакват велики дела! Навлече маскировъчния костюм и направо изчезна върху екраните на радарните инсталации на противника. Промъкна се в непосредствена близост до целта, като гледаше все да ѝ е в гръб. Само да протегнеше ръка и най-скъпото на жертвата щеше да е негово. И какво толкова?! Ами нищо! Протегна я! Замръзна за миг, в очакване да го порази гръм или 120-милиметров артилерийски снаряд, както честичко ставаше напоследък, но нищо подобно не се случи. Държеше го и това си е!

– Ами, да взема да си ходя? – разсъждаваше Победителя. – Тоя и без това след малко ще започне да се гърчи.

– Ах, негодници, не е честно, нямате никакви права да постъпвате по този начин! – гърчеше се Стария. – Това е детинско! Дори не съм и предполагал, не съм и помислял, че може да се случи!

Бяха използвали тихата му, мирновременна дрямка и най-коварно му бяха отнели, не, точната дума е откраднали, не – задигнали, точно така – задигнали най-най-важната мисъл! Онази, която винаги поставяше най-отпред. Скромно и неотклонно. Ден след нощ и нощ след ден. Е, случваше се да я прибутат встрани, да я катурнат, но това вече минаваше всякакви граници.

– И сега какво? – дивеше се Стария. – Как не ви е срам от белите ми коси?! Ами я си представете, че следващата мисъл е спомен за някоя румба или за ча-ча-ча?! Представяте ли си какво ще си помислят за мене приходящите или командированите ваши колеги? Представяте ли си? – Ето го, Стария, господарят на хората, мисли за ча-ча-ча. Позор!

Настоявам незабавно да ми я върнете – гърчеше се Стария! – Настоявам незабавно да ми я върнете – сигнализираше, размахвайки флагчетата за извънредна връзка.

„Настоявам незабавно да ми я върнете!“ – изгря нова мисъл-прима с временен статут.

>>> Настоявам незабавно да ми я върнете – сирената огласяше фиксстранството по принцип и реалност Сита в частност, предизвикваше учудени погледи, запушване на уши, вдигане на рамене, почесване по където не ги сърби и т.н.

Изведнъж, грубо и ужасно невъзпитано, „торбата“ с непрежалимата му мисъл тупна на темето му. При падането си срути близо четвърт от импровизираната

конструкция, която спешно бе издигнал за сигнализиране с флагчетата. Дъските се разлетяха, вдигайки прах и пушилка, предизвиквайки истинска суматоха.

– Безобразие! – бясно сигнализираше Стария, държейки огромната цицина на темето си. – Истинско безобразие! Тотално неуважение! Настоявам за обяснение! И извинение!

– Извинявай – долетя отговорът, – не сме ние виновни. Повярвай! Наистина не сме. – Усети нежна милувка от незримо крило и гневът му се стопи с близо 3.6 процента.

– Искам писмено обяснение – не се предаваше господарят на хората.

– Разбира се, ще го имаш. Най-късно до утре. С препоръчана поща или по куриер?

– По куриер, забраванковци! И изпратете някаква кърпичка за забърсване на Голямото, че започна да се поти!

– Разчитай! Разчитай! Винаги разчитай на нас! А сега се отпусни! Заспи. Заспи. Не се тревожи.

– Заспивам! А вие гледайте да свършите работата! Поне веднъж, поне като хората, ако не можете по друг начин!

Напрежението ликуваше. Държеше най-ценното нещо на онова нищожество. Оказа се обвивка, мисловна обвивка. Никой не го забеляза. Никой не го атакува. Нищожен разход на енергия. Победителят се завръща. Скри опаковката в най-дълбоките си недра и триумфално напусна атмосферата. Още няколко маха и бе в дълбокия Космос.

– А сега – изкикоти се гордият воин, – да извадим плячката! – Оле! – артистично извика завоевателят и дематериализира обвивката. И веднага след това – Оле-ле! – Защото това което се показва, това което изникна, това което... просто не беше истина...

Чудовищно! Смрази вътрешността му. Мразът се разпростря из цялото му тяло и в миг го обгърна. Дори го напусна, и ненаситно се зае да умъртвява и без това мъртвата космическа пустош около него. Защото, това бе Смъртта! Неподправена! Неразредена! Неминуема! В оригинал!

Изцъклените му, ужасени очи не можеха да се откъснат от нежеланата гостенка. От която всички бягат, а то, то напротив...

– А казват, че била просто една трансформация – запелтечиха вдървените му устни. Видяното бе гибелно! И действително! Усещаше живителната енергия панически да се спихва. Като продупчена автомобилна гума.

Сграбчи я! Хващачите му в миг се изпепелиха. Откъсна я от себе си с овъглените, безполезни, завинаги осакатени, бездиханни крайници и със сетни сили и цветиста ругатня я запрати откъдето я бе взело.

– Твоя си е! – изврееща отмъстително. – Да те отнесе дано!

Надеждата умира последна. Втренич обнадежден поглед в летящото към слаботелесното създание кълбо, готов да аплодира изпепеляването му. Но, уви, съ-

вършена безчестност, нова обвивка омота проявлението на трансформация Зета, и вече опакована, тупна на мястото, откъдето бе похитена.

Протяжен стон се изтръгна от умиращата същност на Напрежението. Истината, че е обречено и персонално преследвано, го заля и удави. Решението бе взето. Единственото. Наистина, единственото! Незабавно пристъпи към изпълнение...

– Ох, какви шашави сънища сънувам, – разтърка очи Стария. – Трябва да е от Северното сияние. От поредното падане, по-точно. – Насочи смирен поглед нагоре и се помоли за опрощение на грешните си сънища. Моли се дълго. Когато свърши, почувства спокойствие и благодат.

Напрежението летеше, поглъщайки пространства и реалности. Реалности и светове. Не гледаше. Не се интересувахе. Не усещаше. Единствено координатите на бунището имаха значение. Единствено времето на пристигане. Ето го! Родният боклук! Любимата смрад! Топлината от гниеци отпадъци! Най-сетне у дома! Плъсна се! Достоеен завършек на камарата боклукчивост. Притихна, разтърсвано от радостни, благодарствени хлипове, на моменти прерастващи в ридания.

– Я виж, какво хлопа там из боклука!

– Дадено, шефе! Охо-о-о, залагам си рогата, опашката и копитата, и даже наследственото целомъдрие, ако това не е нашият подопечен. Цял-целеничък.

– М...да-а-а, а що бой отнесохме заради него. Я ми донеси касапския нож.

– Прав си! Ще стане страхотна изтривалка за пред портата на Негатив.

– Прав си, прав си, страхотна изтривалка ще стана – убеждаваше ги Напрежението. – Най-страхотната! Най-изтриващата! Капка добринка няма да оставям по обувките на господаря!

– **Г**осподин Херц, как вървят нещата?! Знаете колко държа на безболезненото и бързо решаване на случая!

– Госпожице Смит, имам добри новини. Макар че донякъде заставам срещу принципите си. Искях работата да е сто процента сигурна, преди да ви информирам. Именно заради безболезнеността...

– Господин Херц, не допускам, че работата е под сто процента сигурна! Дори и стотна, и хилядна от процента! Надявам се да ме разбирате правилно!

– Госпожице Смит, имали ли сте повод да бъдете недоволна...

– Господин Херц, мога да бъда недоволна и без повод!

– Безусловно, госпожице Смит, простете ми, моментно разсейване.

– Е, Бенджамин, малко съм нервна. Как е той?

– Кой?

– Как кой?! Синът ми!
– Ами, госпожице Смит, както обикновено. Имам предвид...
– Имате предвид, че не сте го видели?!
– Ами, разбира се, че не съм! Не си ли давате сметка, че освен другите не невъзможни усложнения, може да му причиним...
– Какво да му причиним, господин Херц?! Бъдете по-конкретен!
– Да речем известни главоболия от „другарчетата“.
– Да, звучи смислено. А как, как всъщност, се казва?
– Момент, да погледна, за да съм сигурен.
– О, Бенджамин! Бих те удушила със собствените си ръце!
– Но моля ви, госпожице Смит, оставете ме да си върша работата!
– Ама, разбира се! Утре, точно в 14:00, лимузината ще чака пред входа на... на... на онова място. Ще чака не повече от десет минути.
– Разбирам, госпожице Смит!

– Господин директоре, радвам се да ви чуя. Как сте, преди всичко?
– Благодаря, господин Херц, добре. Благодарение и на вас.
– Радвам се да го чуя, господин директоре. Виждате ли... предлагам утре да финализираме нещата.

– Но нали...
– Вижте, неудобно ми е да... Имам лични... някои лични... Вижте, нека бъде утре! И моята безкрайна благодарност ще има съвсем реални измерения. На ръба на нервната криза съм, повярвайте! Моята състрадателност не е така развита като вашата, господин директоре!

– Д-да. Разбирам. В крайна сметка утре или след една седмица, не е от особено значение.

– Безусловно. Момчето е добре, нали?

– О, разбира се! Искате ли питане!

– Все пак, хвърляйте му по едно око. Нали знаете, когато дяволът си няма работа, да не си му на пътя.

– Д-да, господин Херц, всичко ще бъде както трябва. Точно както трябва. Не се безпокойте.

Ето, пак! Вече трета нощ Осмицата се мята като риба на сухо. После притихва. Ръката му, дясната, се плъзва към шията. Стиска. Очевидно не му стига въздух. Пъшка. Мята лявата ръка. Задушава се.

– Ще се удуши, като нищо ще се удуши – мърмори Стратега. Но вече му е все тая. И пет пари не дава за „добрия си приятел“. Но тази нощ, кой би повярвал, кретенът направо е пошурял...

Изстена. Високо и протяжно. Спалното отговори със спонтанно, несъзнателно недоволство – кашляне, въртене, мърморене. Това, естествено, ни най-малко не отвлеche Осмака от задълбоченото му занимание. Проблемът бе в пияната, коя-

то се стичаше надолу от посинелите му устни. С досада, Стратега се надигна и провери. За учудване мъжествеността на откачалката бе в спихнато състояние.

– Къде ли витае, ненормалникът? – запита се Стратега. Полуудушеният най-сетне се остави на мира. Засмука жадно въздух, примлясна, пошумоли още малко и накрая се унесе в нездрав сън. Стратега обаче не можа да последва примера му. Луната показваше четири часа. Макар и вече неизползваем, часовникът продължаваше да отчита. Почти безгрешно. Замисли се. Толкова усилия, толкова планове, толкова жар. Блестящо изпълнение. И накрая? По-лошо, отколкото беше. Нали информацията бе живот? Нали информираният имаше възможност да реагира пръв? Да спечели време! Да знае! Не беше ли това разковничето в неговата генерална стратегия?! Беше! Определено беше! А сега, накъде? Е, добре! Още осем години в интерната. Цяла вечност! Я доживее, я не. Е, след четири ще стане голям. И какво? Щеше ли да налага по-слабите? По-малките? Определено не! Първо, защото бе доста по-слабичък, дори от доста по-малките. И защото изпитваше вродена неприязън към шамаросването и неговите разновидности. Но така се самоосъждаше да вегетира встрани от потока. А потокът бе живот. Само постоянната промяна гарантира просперитет. Застояването е гибел. И не задължително бавна.

Нерадостните мисли са неловко приспивателно. За разлика от много радостните. Стратега, самоокаян и самоотречен, се унесе.

– **К**ой беше, жено?!
– Мисис Роза, съпруге мой, съседката. Донесе ни от онези малки, пухкави банички, които така добре умее да приготвя.

– Заслужихме ли ги, жено?!

– О, съпруге мой, и аз това я попитах. Представяш ли си – вчера, когато се връщала от пазар, с всичките тези продукти, стъпила накриво и си навехнала крака. Давид, нашият малък, славен Давид я видял и незабавно ѝ се притекъл на помощ. Поел продуктите и я придружил до вкъщи. Телефонирал на доктор Акерман незабавно.

За щастие не е нищо сериозно. Днес, както ме увери, се чувства прекрасно. Нашето момче е най-добрият син на земята, нали, съпруге мой?

– Хвала на Бога, жено!

Стария бе махмурлия. Макар и никога да не бе познал тежестта на алкохолното опиянение, това бе най-точното сравнение. Главата – тежка. Празна. Бучи. Вратните жили протестираха срещу безползната тежест върху им и недоволно я поклащат – наляво, надясно. Нощта не бе от особено спокойните.

Отвори. Намери. Загледа.

Блуждаещия огън, начело на първобитната си войска, приближаваше плани-

ната. Спря. Огледа. Слънцето имаше около две педи път. И щеше да е тъмно. По-разумно бе да изчакат. Там, в подножието, между вековните дървета, гризли щеше да има безспорно предимство. Беше огромна. Брутална. Човекогубка! Осмеляваше се да слиза до селото. За ужас на жените и децата. Дори шаманът си бе плюл на петите. О, как спринтираше, повелителят на духовете! А после цяла нощ ги държа около свещения кол. Да чакат волята на великия Маниту! Маниту трябва да бе много далеч, някъде там, горе, из вечните ловни полета. Защото чак на сутринта благоволи да осени шамана.

„Мечката да се убие! Кожата да се обработи и предаде на изразителя на волята Ми! Казах!“ – завърши шаманът. Без повече обяснения се оттегли във вигвама си.

– О, велики Маниту! Да бъде, както си казал! – вождът бе коленичил. Биеше чело о земята.

– О, велики Маниту! – биеха глави непобедимите воители.

Приготовленията отнеха времето до обяд. После на път. Наистина, нямаше смисъл да рискуват. По-добре да се наспят и тогава. Дано Всевишният бъде милостив. Блуждаещия огън разположи четири поста. Два към гората. Един вляво и назад. Един вдясно. Уморените бойци хапнаха надве-натри и се отпуснаха върху топлата земя. Сънят ги помете за секунди. Но вождът не спеше. Коленичи. Вдигна глава. Гледаше погледа право в очите. Заговори му. Посвещавахе на него победата над страшилището. Само и само да го остави на мира. Ако му е малко, нека си избере която иска от жените му. Само да не я убива. Ако му е малко, ако се нуждае от месо, нека цялото му месо бъде за него. Само и само да го остави на мира. Погледът бе все така безцветен и безстрастен. Нито потвърди сделката, нито отказа. Гледаше. Право в него. Нетрепкащ и немигащ. Вождът се разтнесе. Гневът бликна и нищо не можеше да го спре. Извади копието. Метна го. Със смразяващ вик размахна томахащата и се хвърли в погледа. Но странно, погледът влезе в него. Беше вътре. Сега го гледаше от самата му кожа. Отвътре навън. Усети го в косите си. Под стъпалата. Чувстваше го с всяка своя частица. Погледът го пронизваше. Лъчите му минаваха през него, сякаш през планински кристал. Заудря! Заблъска! Грабеше с шепи! Впиваше нокти в дланите си! Крещеше! А после виеше! Нищо, нищо не можеше да трогне магията! Ужасната прокоба, която го бе сполетяла! Нищо! Воините бяха наскачали. Наблюдаваха го с ужас. Ако духът на гризли се бе вселил във вожда, щеше да им е трудно срещу две мечки. И какво изобщо му ставаше от известно време?!

Върна се при огъня. Погледът го бе напуснал. Сега отново имаше двадесетина крачки между тях. И отново го гледаше. – Какво толкова му харесвам?! – Легна. Загледа звездите. Заповяда си – спи! Заспа! С погледа... върху лицето си.

Нощ. Огън. Хора. Спят. Четирима – не. Мечок. Планина. Гора. Духове. Много духове. Неспокойни. Тревожни. Отчаяни. Хищни. Злокобни. Перверзни. Отмъстителни. Ненаситни. Неудовлетворени. Духове на нощта. Стария ги гледа.

От земята, направо през един от спящите индианци извира синкаво-сивкав дим. Оформя се. Мляска. Храни се от спящия. Без да бърза се издига. Оглежда лежащите. Ехидна усмивка. Разстила се над тях. Става част от тях. И от мечока. Звярът го усеща. Неспкоен е. Върти се в кръг. Рови земята. С лапа. Клати глава. Неспкоен. Ужасно неспкоен. Не харесва нещото във въздуха. Лошо е! Съпротивлява се. Духът рови в него. Знае къде. Намира! Няколко! Оглежда ги! Мечокът размахва лапа. Огромният къс месо, с нокти колкото човешки пръст, разсича въздуха и разрива земята. Напразно. Няма смисъл. Духът се колебае.

– Да бъде това! – Със сила го удря върху осветения квадрат на излъчвателя. Закljučващият механизъм щраква. Изпълнението на програмата започва. Мечокът е безпомощен. Онзи, отпреди малко. Настоящият е нещо страшно. Червени очи. Настръхнала козина. Свиреп. Изправен на задни лапи. Реве! Хвърля се върху младо борче. Замахва с лапа! Дървото е прекършено! Втори замах! Второ дърво! Но отвътре, това което е вътре в него, крещи! Крещи:

– Дървото не е достатъчно! – крещи. – Души! – крещи. – Души!

О, да! Надушва! Хора!

Сякаш ураган преминава през храсталаците. Не търси път. Не подбира. Надолу! Хората! Хората са долу! Миризмата им става все по-силна. Все по-отвратителна! Ето ги! Долу! На празното!...

Спира! Няма дървета! Няма закрила! Колебае се! Седи с вдигнати лапи. Поклаща ги в нерешителност.

– Напред! – крещи отвътрето. – Напред!

Хуква! Напуска гората! Смъртен страх! Гол! Беззащитен! Реве! Замества дърветата със звук! Двама са! Боли! Рамото! Кракът! Страшните им летящи зъби го хапят. Други зъби държат в ръцете си. Размахват ги. Помита ги!

– Кръв! О, кръв! Кръв! – духът ликува. – Още кръв!

Гризли стъпкава огъня. Реве! От ярост! От болка! Прилича на таралеж! Целият в стрели! Битката озарява мрака. Духът доволно поглежда. Мърка: „Кръв! Разкош!“

Глави на хора отхвърчат. Фонтани кръв избиват над все още движещите се тела. Рев! Човешки! Рев! Животински! Кръв! Човешка! Животинска! Ужас! Гняв!

– О, да! Да, да, да! – умилява се духът. Стяга. Нека участниците бъдат по-близо. Нека не разводняват действието.

Мечокът стои изправен. Кръвта му изтича. Погледът – пълен с болка. С неразбиране. Хората, насочили тънките копия срещу му. Озверели. Озъбени. Кой от тях изживяват последните си мигове? Мечокът ръмжи. Напевно. Тихо. Клатушка се от лапа на лапа. Поглежда. Натам, откъдето изгрява слънцето. С мъка по недоживяното. Ръмженето затихва. Духът се накокошинва. Скача в звяра. О! Ресивърът е разбит! Копие го е раздробило на дребни парченца. Никаква външна програма не може да бъде изпълнена.

– По дяволите! – ругае духът. Отпраща. Незадоволен! Възмутен! – Краят е ясен. Дране. Черва. Смерд. – Все пак не е като без хич.

Мъртвите тела не могат да пазят равновесие. Мечокът се сгромолясва. Не!

Очите са живи! Все още! Индианците се хвърлят...

– Назад! – Блуждаещия огън е категоричен.

Мечокът е мъртъв. За някои въздишка, за друго последен дъх. Изгревът е далече. Но кой би могъл да заспи? Крещат! Ликуват! Скачат! Прегръщат се! Пред очите на погледа. Но само той, вождът, само той го вижда. Гледат се.

– Да можех, бих ти излял далака!

Стария излиза от погледа. Краят е ясен. И с него. И без него. Търси духа. Сканира. Милиметър по милиметър. Попада на съвсем слабо гнойно излъчване. Следва дъха на гнило. Дупка! Насред нищото. Следата спира тук. Да влезе ли? Нима има съмнение? Нима има смисъл? Дори и лице в лице да застане със злото и лошото. Какво би могъл да им стори? Да гиzakлейми? Е, и? Да ги унищожи? Абсурд! Да виждаш, не значи да можеш! Да искаш, не значи да става! И все пак! Поставя уловка на входа. Изсветлява я. Поглежда оттук, усеща оттам. Недоловима е. Съдържа порочен кръг. Ако духът има късмет да влезе, никога няма да се измъкне. Излизайки, ще влиза отново. И така до безкрайност. Страхотно! Най-страхотната капка в морето.

Връща се на леглото. Зазорява. Старческите, хлътналите старчески гърди, немощно осигуряват необходимия въздух. Немощно и неравномерно. Вълните ближат леглото. По-големите го поместват. Обливат го със солени пръски. Заспива. Точно по графика на хищните нощни птици.

Сутринта бе необичайно хладна. Духаше. Облаците отново имаха неразрешен спор със земята и я заплашваха с отнемане на правата върху слънцепоглъщане. Занятията, както всяка делнична сутрин по това време, имаха за цел да понапълнят главите на бъдещите пълноправни членове на обществото. Но никой не се бе погрижил за фабричния дефект у тази категория хора. А именно, което се налива през едното ухо, изтича незабавно през другото. Така че, занятията си течаха. И при големите. И при средните. И при малките.

Пипи Дългото чорапче мърмореше. Пингвина му бе телефонира снощи. „Най-любезно“, както се бе изразил, а всъщност доста грубо, го информира, че утре трябва да се яви на работа от сутринта. Имало специална задача, за която само той имал необходимите...

Като начало на спецоперацията трябваше да вземе някакъв вагабонтин от средните „А“ и да го заведе при директора. После, трябваше да бди над него?!?! Неотлъчно!!! И в два без десет да го заведе отново при директора. При това всичко трябвало да става ужасно дискретно.

„Ужасно дискретно“ Пипи Чорапчето изпълни мястото на отворената врата и информира на висок глас възпитателя за дискретните си намерения. Всички погледи се забиха в нещастника. А той, почервенял като нещо много червено, дори бих казал тотално червено, могъщо червено, като знамето на СССР

например, не смееше да вдигне поглед от земята. След като не е биткаджия, значи е доносник. То е ясно!

„О, дявол да го вземе! Защо всичко това се струпва на нещастната ми глава“ – дивеше се Стратега наум, защото след посещението при Пингвина щеше да се превърне в персона нон грата. Да не говорим за шамарите от Патрик. За шутовите, за чемберите... Но нямаше как. Последва Пипи.

– Хей, ти ли ми пробута оная бутилка, а?

– Не, господине.

– Не, ама да! Изпързала ме, нещо. Но уискито беше добро. А и нищо не стана. Значи си печен, момчето ми. Всичко е добре, когато свършва добре. Но да знаеш, издъниш ли ме, ще ти начупя кокаляците. Ясно?!

– Да, господине.

– Скъпо, момче. Радвам се да те видя! Как си?! Блестящо, нали?!

– Да, господин директор.

– Господин Паркинсон, незабавно му осигурете нова униформа. Чисто нова. Изгладена! Без каквито и да било петна.

– Да, господин директор.

– Скъпо мое момче, за мене е най-голямата награда, че момчета като тебе израстват в нашия прекрасен възпитателен център. Момчета, способни да привлекат с безспорните си качества вниманието на елита в нашето славно общество. Поздравявам те, момче! Тук, пред господата Паркинсон и Никсън, в качеството им на свидетели, те питам и моля да отговориш с категорично „да“ или категорично „не“ – желаш ли да бъдеш осиновен от една прекрасна, милостива, добра госпожица Смит?

– Заради която ни бихте ли, господин директор?

– О, момчето мииии!!! Човек не бива да живее с лошото. Благородните го забравят. А на тебе ти предстои да бъдеш ужасно благороден. Не ни създавай неприятности! Ясно?!

– Да, господин директор.

– Няма да ни безпокоиш и си съгласен да те осиновят, нали?!

– Да, господин директор.

– Чудесно! Ще ти бъде жал за нас, нали миличък?

– Да, господин директор.

– Благодаря ти. Благодаря ви, господа. Разчитам, в случай на нужда, да потвърдите съгласието на нашия малък палавник. Разбира се, ще подпишете клетвените декларации, веднага щом бъдат напечатани. Още следобед!

– Да, господин директор.

– Да, господин директор.

– А сега, продължаваме по плана. Всъщност, не. Да се изкъпе с топла вода, да се премени, да се нахрани и след това в спалното. И не се отделяте от него, нали, господин Никсън?!

– Да, господин директор.

Ох, едвам се сдържа. Вече шести път от сутринта му се налага да тича в тоалетната. Вече дори не си прави труда да пуска резето. Изкарва добри пари. И затова търпи издевателствата на Пингвина, олигофренията на малките престъпници, дебилността на колегите. Но не стигат. За бившата. За децата. За любовницата. За семейството ѝ. Налагаше си спартански ограничения. Но пък му беше хубаво. И го заслужаваше, в крайна сметка! О, Елза беше истинска лъвица. Червенокоса и властна. Дори жестока. Позволяваше ѝ всичко. А тя обичаше да го измъчва. Той се наслаждаваше на физическия тормоз и понасяше финансовия. Ето, цялата му заплата отиде за новата ѝ дамска чанта. Трябваше да се влачи на колене пред нея. Да я умолява да приеме. Да я държи в зъбите си. Но не за дръжката, за да не я повреди. Дръжката трябваше да увие в кухненска ръкавица, която да поеме от земята. Не беше лесно. Но болката в ченето беше страхотна. Както и насладата от унижението. Дълго муча пред непреклонната Елза, която накрая все пак се „прежали“ да приеме „скромния“ подарък от естествена кожа. Дори му благодари. По обичайния начин – с камшика. О, наистина си заслужаваше лишенията! Странно е устроен светът – жена му го напусна... заради това, а мъжът на лъвицата бе оператор на някаква огромна машина за полагане на асфалт. Явно бе създаден по образ и подобие на машината – извънгабаритен, омазнен, винаги готов да разтовари бункера върху горката Елза. Която вехнеше под деспотичния му тонаж. А, тя, самата тя, имаше непреодолима нужда да властва.

Мигът, в който разбраха, че си пасват, бе незабравим! И за двамата. Още там, в кафенето, пред погледите на всички, бе заставен да падне на колене, за да...

И ето, вече втора седмица е на консерви с боб. Накрая стомахът му не издържа. От сутринта за шести път се превива в тоалетната. А е едва обяд. Някой обикаляше навън. Дали да заключи? Майната му! Нека гледа! Ама, кой ли е този ненормалник...

– Идиото!!! Какво ми се блещиш, бе?! Човек не може да се изсере от тебе!!! – Стои и го гледа. Ни напред, ни назад. Ни изненадан. Ни объркан. Ни се извинява. Ни... – Кретен с кретен! Всестранно развит профан! Да ти сера в устата!

О, не, нежна усмивка обагря устните на Осмицата. Гледа с любов. Вдишва с любов. Щастлив е. Дясната му ръка се стрелва и се вкопчва в гушата на изпращаващия се. Господин Паркинсон е як мъж, без съмнение. Но поредният спазъм го свива. За къде да се хване? За корема? За гушата? Ръката не стиска силно. Няма болка. Но няма и въздух. Мъжът е разконцентриран. По гол задник, стиснат за гърлото от ученик. Някак неловко, нали. А секундите текат. Все пак навикът си казва своето и забива десен прав в мутрата на ненормалния. Лошо! Ударът не е точно прицелен. А секундите си текат. Кретенът се хили. Не! Вече се смее с глас! Никога досега не е издавал такива гръмки звуци! Направо цвили! Очите му, тъпите и безчувствените, пламтят. Осветяват кабинката с нездрав блясък. Учителят хрипти. Ръката стиска. Учителят опитва да се изправи. Ръката направо го смазва. Краката му треперят!

„Трябва да се концентрирам – мисли си, – тоя е идиот над идиотите!“ – Опит-

ва да го ритне. Оплита се в панталоните! Съзнанието му помръква.

„Сега!“ – Ударът е класически! Шампионски. Носът на идиота е смазан. Но, уви, както повечето идиоти, не прави разлика между действителност и нереалност. Повлича възпитателя в безпаметно падане, без да отхлабва хватката. Червените пламъци в главата на задушавания се го поглъщат. Лютивият дим го отравя. Впива нокти в десницата – убиец. Инстинктът за самосъхранение удесеторява напускащите го сили. Да! Успява да изкопчи кутрето. Щрак! Увисва безпомощно. Изкопчва следващия – безименния. Щрак! И го няма! Ще живее! Само още един да счупи и ще живее! Надеждата го окрилява. Ситуацията е абсолютно идиотска, но важното е да се измъкне. И ще се измъкне, по дяволите!

Лявата ръка прихваща до дясната. Притиска и счупените пръсти. Идиотът крещи! Иначе защо е зинал така?! Възпитателят е абсолютно парализиран. Съзнанието го напуска. Но нещо го разхлажда. Отваря очи. По-добре да си бе спестил предсмъртното издевателство. Лицето на откачения е на сантиметри от неговото. Потно! Разкрито! Жестоко! Гротескно! Нечовешко! От носа му струят сополи. Жълто-зелени. Твърдите го удрят. Течните се лепят. Стичат се в зейналата му уста. Нечовешко е! Абсолютно нечовешко! Отказва се. С последната искрица съзнание усеща, че нещо го напуска. Животът! Още миг го следва в пътя му нагоре. Изпуска цялото това, което безпокоеше раздразнения му стомах. Последна въздишка. Натезава...

Напрежението напуска Осмицата. Отстъпва място на екстаза. Отпуска се върху мечтата на живота си. Лежат, в кръв, сополи и изпражнения. Живият и мъртвият. Лудият и „нормалният“. Питомец и възпитател. Нито единият чува суматохата, нито другият. А тя избуява, шеметно нараства. От ужасените очи се предава на крещящите уста. – Полиция! Помощ! Полиция!

– Ало, полиция! – крещи директорът. – Моля ви, моля ви, незабавно елате! Тук стана нещо чудовищно!

– Къде и какво?

– Тук, в интерната! Моля ви! Директорът се обажда! Убийство!

– Сам, Сам, по дяволите, къде си се заврял?!

– Бароне?!

– Остави тия глупости, Сам! Осмицата е пречукал Паркинсон!

– К`в-о-о-о-о-о-о-о-о?! Ти луд ли си, бе?!

– Сам, след малко ще е пълно с полиция!

– Мамка му, ще тарашат!

– Навсякъде!

– Дебора тука ли е, мамка ѝ курвенска?!

– Да! Разбира се!

– Дай всичко на нея. Напъхай го в торби. Да го скрие в кабинета си! Едва ли ще я тарашат!

– И едва ли ще се съгласи!

– Наеби я, ако трябва! И, Патрик, приятелю, пак ще трябва сам! И много внимателно. Край! Нашата се свърши! Пълна евакуация! Незабавна! Няма как! За всичко ще разчитаме на Дебора! Дано не ни излъже! Мамка ѝ!

– Да, Сам! Дано не ни излъже!

– Чакай, чакай! Първо доведи малкия кретен! Може да знае нещо!

– Да, Сам!

– Ей, победителю, тука ли си, твойта мамка?! Покажи се, идиот такъв!

– Да, Патрик, тука съм.

– Ела да ти спрамкам зъбките, копеле гадно!

– Разбира се, Патрик, ужасно ми пречат.

– Само да ти кажа, олигофренът е пречукал Паркинсон. Току-що.

– ???

– Слушам те, педерастче грозно!

– Да, Патрик, действително имам нещо да ти казвам. И то е – цуни ме отзад, Патрик!

– Ей сегичка...

– Ей, момче, я по-кратко!

– А, Пипи, какво правиш...

Пипи, Пипи, Пипи Дългото чорапче, Чорапчето Пипи, Дългото чорапче Пипи. Сякаш ледени висулки се забиват в главата на Пипи Дългото чорапче...

Лежи! В оная противна, кална, блатна джунгла. Между краката на сержанта. В краката на цялата рота. Сержантът размахва дамския найлонов чорапогащник, измъкнат изпод дюшека на редник Никсън. Изпод неговия дюшек. Всички дюдюкат. Викат. Скачат! Пипи! Пипи Дългото чорапче! Огромното туловище на сержанта закрива слънцето. Очите му са зли! Подигравателни! Отмъстителни! Изстрелял целия си репертоар от псувни и погръжни, се чуди как да удължи шоуто. Не се сеща. Изплюва се върху новоименования редник, обвива чорапогащника около главата му и следван от одобрителните възгласи на момчетата, триумфално напуска бойното поле. Редникът скача, докопва отнейде автоматична пушка, зарежда! Прицелва се! Тишина! Гробна тишина! Сержантът бавно, ужасно бавно се обръща, усмихва се подигравателно. Връща се. С презрително движение хваща цевта и отнема пушката. Бурни аплодисменти за единия. Освирквания за другия. После рапорт, дисциплинарно уволнение. Отървава военен съд, пак благодарение на сержанта. Връща се в родината. Минава време. Много време. Почти е забравил за позора. Но как, как дори тук се знае?! Дори от този лайнар!

Пипи поглежда към нещастника. И, о, чудо! Не е възпитаник на интерната! Не, не! Наистина не е! Пред него стои сержантът! Малък, в пълна бойна униформа, но уплашен! Треперещ! Пипи изревава и стоварва юмрука си в ненавистната сержантска мутра. Мъчителят му се понася във въздуха – лек и, о... ужасно смешен.

– Полиция! Помощ! Полиция! Ало, полиция! Моля ви, моля ви, незабавно елате! Тук стана нещо чудовищно!

– Къде и какво?

– Тук, в интерната! Моля ви! Директорът се обажда! Един от възпитателите преби едно момче! Може и да го е убил!

– Какво, за Бога, става в тоя интернат?!

– Господа, в интерната става нещо! Нямам време за подробности. Поддържайте връзка с госпожица Смит. Във възможно най-кратък срок да бъде отпреди. Всеки момент полицията ще блокира достъпа. Аз отивам. Търсете ме на мобилния телефон. Само в краен случай!

– Херц съм.

– Кажи!

– Имаш да даваш!

– Какво искаш!

– Петнадесет минути.

– Имаш ги. И нито секунда повече. И вече ти имаш да даваш.

– Добре.

Огромната черна лимузина лети. Безшумно! Сякаш лешояд се спуска. Долу е градът. И малко преди него интернатът. Мощните фарове, хищни и немигащи, опипват пътя. Гумите го поглъщат. Метър след метър, посред бял ден.

– Ето го! – вика шофьорът.

– По-бързо! – отговаря дамата.

Чудовището прилепва към пътя, наляпва последния завой и вече нищо не може да спаси плячката от предопределената ѝ съдба.

– Господин директоре, съжалявам, че нахълтвам по този начин. В течение съм на всичко. Този плик е за вас. Сумата е десетократно по-голяма. Подпишете тук и тук!

– Но, господин...

– Тук и тук, казах! И се молете на Бога! Вътре сте и с двата крака!

– Господин Херц...

– Доведете момчето! Незабавно! Не, идвам с вас! Побързайте!

– По-бързо, момче, по-бързо! Имаш ли нещо да взимаш?

– Не, господине.

– С някого да се сбогуваш?

– Не, господине.

– Съжалявам, момче! А сега, бързо! Не се обличай! Просто ме следвай!

Полицейските сирени огласят всичко наоколо. Трите коли летят от града. Лампите се въртят. Фаровете светят. Остават им не повече от 500 метра. Припуква високоговорител:

– Никой да не мърда!

Полицейските светлини играят върху задницата на лимузината. Сякаш паст на акула, задната врата се отваря. Двама, сякаш изскочили от филм на ужасите. Достолепен възрастен мъж – запъхтян, потен, разрошен и избледен, огромната чанта го бие през краката, следван от любопитно озъртащо се, хилаво просяче. Със скок-кълбо се мятат в пространството, освободено от вратата.

Лимузината реве. Гумите превъртат. Нищо не се вижда сред гейзера от прах и пушилка. Вратата се хлопва. Облакът с бясна скорост се отдалечава.

– Никой да не мърда! Останете по местата си! Това е заповед!

Лимузината е далече. Почти на средата на хълма.

– Но няма, сержант, няма допускате, че убиецът бяга с нея?! Изобщо не се кахърете! Тия от лимузините, те само приличат на нас! Щото и ние, и те имаме глава, крака и ръце. И тук приликите свършват. И запомнете най-сетне, и веднъж завинаги – законите не важат за тях! Ама изобщо, сержант, изобщо! А сега, блокирайте интерната! Запечатвайте, разпитвайте, снимайте, въобще, вършете си работата! И нека докладът ви бъде готов до пет часа следобед!

– Как се казваш, момчето ми?

– Викайте ми Стратег, госпожице Смит.

Миналото отново го блъска. Сякаш чук. Очите му се насълзават. Не трябваше да се съгласява! Принадлежи на интерната. По закон! И по право! „Боже мой, Боже мой, Боже мой! – мълви Стратега – Няма начин да не узнае. Няма!“

Осмицата е жалка гледка. Смазан нос, изпочупени пръсти. Мръсен и чорлав. Чорлав и доволен. Облизва се самодоволно като сит котарак. Полицаят е нервен. Няма доверие на белезниците. Държи го с лице към стената. Прав. Текат последните минути от престоя му в интерната. Към затвора или аналога му за малолетни. Или към лудницата? Все още не е ясно. Не съзнава. Нито какво е сторил. Нито какво го чака. Пред очите му стои едничка картина – избледеният учител на фона на ярка слънчева светлина. Обвиваща главата на възпитателя с ореол.

Беше много по-истинско отколкото двеста лели Зои накуп.

Малко след три часа следобед формалностите са уредени. Натоварват го във фургон, ръчкайки го с дълги куки, сякаш прокажено говедо. Смърди ужасно, а славата му на канибал се разпростира мълниеносно. Огромните полицейски кучета ръмжат срещу него с настръхнали козини, а той вероятно си представя как ги удушава. Бронираната врата хлопва. Возилото напуска портала. Ужасеният интернат въздъхва.

- Мъри, какво, по дяволите, става в тоя шибан интернат?!
- Не е Мъри, „графе“!
- По дяволите, Колинс... Оу! Мамка ти! Оу!
- Хайде момчета, да раздрусаме и другите „благородници“!
- Да ги изхвърлим в контейнера!
- Да им изпием очите със сламки!
- Ей, „Бе“-та, оставете нещо и за нас!
- Дадено, момчета! Скъсайте им гъзовете!

– Полиция! Помощ! Полиция! Ало, полиция! Моля ви, моля ви, незабавно елате! Тук стана нещо чудовищно!

– Директорът на интерната ли е?!

– Тук, в интерната! Моля ви! Директорът се обажда! Големите се избиват! Незабавно елате!

– Какво за Бога става в тоя интернат днес?!

– Сержант, поискайте подкрепления! Ще ги попилея тия откачалки!

– Как сте, момчета?

– Който не е бит, е педераст!

– Ще ни разсипят, копелетата гадни!

– Сам, да купим някого!

– Кого, Хюи? „Б“-е и „В“-е за цялото злато на света няма да си развалят кефа да ни напъхат главите в кенефа. А от администрацията... не се знае кой ще остане и колко дълго. Единственият ни шанс, момчета, е да се държим заедно, постоянно. Но запомнете – никакви ножове, никакви боксове! Кръгова отбрана и гледаме час по-скоро да пристигне полицията. А ако може да остане за постоянно, ще е чудесно. По дяволите, изчезваме след един месец! Ще изтраем! Важното е, че паричките са на сигурно място, нали момчета?!

– Браво, шефе! Само ти не мислиш с оная си работа!

„Уважаеми господин директор,

Вашият доклад по неотдавнашните събития в повереното Ви възпитателно заведение за малолетни с доказани антиобществени прояви е тенденциозен и омаловажава сериозността на случилото се. Настоящото ми писмо има абсолютно неофициален и неангажиращ характер. Съдбата Ви се решава на много по-високо място. Положението Ви е изключително комплицирано. Няма каквото и да било потвърждение, че момчето е напуснало доброволно интерната, освен честната Ви дума. Толкова трудно ли беше да съставите две клетвени декларации? Или поне една. Освен това, в същия този ден – убийство, осакатяване и масов побой! Няма що, блестящо потвърждение на Вашите управленски и организационни качества! Не мога да гарантирам, че няма да Ви бъде потър-

сена съдебна отговорност. Единственият Ви печеливш ход е незабавно да си подадете оставка. Това евентуално би спряло по-нататъшното разследване, тъй като вече няма да има обект на разследване.

Искрено Ваш: С. А. “

- Ало, ало, можете ли да ме свържете с господин Херц!
- Съжалявам, господин Херц замина за Европа.
- Ами госпожицата, госпожица Смит?
- Няма начин да ви свържа с нея.
- А с господин Копърфилд?
- Съжалявам, няма го.
- А с Франклин?
- Съжалявам?
- Ами...
- ...

- Графе, това е последният контейнер и също няма нищо.
- Бароне, още три дни. Потрай! И няма да съжаляваш. Виж, намерих фас!
- Страшен си, графе!

– Уважаеми питомци, макар и да не ви познавам, макар и да съм съвсем отскоро сред вас, аз ви обикнах. Искрено! Бащински! Вие, вие сте моите деца! На добър час, незабравими мои! Да ви върви като по вода. Успех в живота!

– Бароне, макар и едноок след прощалния въргал, ще поемете ли управлението на мерцедеса ни?

– О, графе, за мене е чест! Хюи, Мъри, заповядайте! Отзад, господа!

– Момент, бароне! Само благородници могат да яхат този жребец! Хюи, Мъри, коленичете! Ще ви посветя в рицари!

– Давай газ, бароне, да настигнем „Б“-етата и „В“-етата. И лепя сто долара на челото на този, който загрее Колинс по гъза! Ей го там, най-отпред, педераста му с педераст!

„Може да имаш цялата информация на земята, два часа преди всички останали, и пак да останеш с пръст в уста. Може да си последният глупак и пак да си живееш като цар. Но аз не съм глупак и операция „Доминант“ завършва триумфално!“

- Може ли да си лягам, госпожице Смит?
- Няма ли да се измиеш?
- Не.

- А да си облечеш новата пижама?
- Не.
- Няма ли поне да изплюеш дъвката?
- Не.
- Лека нощ, момчето ми.
- Лека нощ..... мамо.

<<< Осветителю, защо след като хората са Божии твари, са изключени от общия кръговрат на познанието?

>>> Добър въпрос, колега, поздравявам ви! За пореден път имаме възможност да се убедим във вездесъщата и непреходна Божия милост. Както добре знаете, хората са продукт на стремително и съзнателно грехопадение. Нещо повече, веднага щом са създадени с намерението да бъдат пъпка на тялото Му, те са обсебени от Негатив, така че пъпката вместо да минава, гноясва. И миязмите ѝ биха тровили цялото Му Сътворение, включително нас, сега. Какви са били алтернативите Му? Да ги унищожи?! Или да ги търпи?! Той е всемоушен! Можел е да постъпи както намери за добре. Нито едното, нито другото е избрал Той! Просто ги е изключил! Невероятна е Божията милост! Страхотна хватка, нали, колеги?!

<<< Но, Осветителю, това не противоречи ли на общата теория на новото време? Защото...

>>> Знам, знам! Вие, колега, сте откровено добродетелен и искрено праведен. Предвещавам ви изключително сияйно бъдеще. Всъщност, хватката е, че Той не ги е изключил. Така както бебето е изолирано в утробата на майката от външния свят, но чрез така наречената пъпна връв получава, без да съзнава, дебело подчертавам – без да съзнава, всичко необходимо за физическия си живот, така и Бог е изолирал човечеството, но не е прекъснал пъпната връв към Него. Като цяло, хората получават всичката необходима им жизнена благодат. В частност, Бог контактува с отделни човеци. Какво говоря! В частност Бог беше там, предрешен като човек! Ако беше някой друг, бих казал – неразбираема милост. Но е Бог! И аз казвам: О, безгранична е Божията милост!

<<< Осветителю, означава ли това, че ще има раждане, ако мога така да се изразя?

>>> Безспорно колега, няма никакво съмнение! И тука е мястото да ви съобща, че аз съм един от номинираните за кръстник. Но този момент е далечен, колеги. Много, много далечен. Вие отдавна ще сте завършили Академията. Ще сте се пръснали из цялото мироздание. По далечни светове и реалности. И когато това се случи, я му обърнете внимание, я – не.

<<< Осветителю, Осветителю, моля не говорете така...

<<< Преподавателю!...

<<< Светлинни!...

<<< Огряващи!...

>>> Но, деца мои, какво става?! Какво ви прихваща?! Къде остана скромната ви добродетелност?! Аха, разбирам! Ще ви скъсам ушите, да знаете!

<<< Моля ви, Светлик, от името на всички ви моля!

>>> Не съм сигурен. Всъщност, по принцип не е невъзможно. Всъщност, какво е теорията без практика?! Всъщност... добре, убедихте ме! Но, моля ви, предоставете ми изцяло изчислителната ви мощ. Трябва да асимптотирам срещу парадоксалност.

Благодаря ви, ще бъда максимално пестелив...

Така... така... да, интересно. Странно... О!... О!

Колеги! Спектралната лента за непарадоксален достъп се оказва неочаквано тясна. Но всяко зло за добро. Има една идеална възможност. Без какъвто и да е риск ще ви покажа един от така наречените човеци. Дори не е необходимо да си слагате филтри срещу човеколиарност.

<<< Но...

>>> Момент, колега, момент! Не е точно както си го представяте и вероятно искате. Това, което бихме могли да сторим, единственото за момента, е да дублираме съзнателния процес на автора на тази книга, в квазинормален КЕШ. Вас в крайна сметка ви интересува същността, нали?

<<< И формата! Формата!

>>> Ко-ле-ги!

<<< Да, да, Осветителю, интересува ни същността!

>>> Ето, усещате ли? Пише! Пише за това как го гледаме! Е, той си мисли, че го гледаме. Доста е ограничен, нали! И в буквалния, и в преносния смисъл. Пише. Безпокои се. Ще стане ли? Няма ли да стане? Какво има да се чуди – или ще стане, или не. Ето, прегърбил се е и трака ли, трака. Горкичкият, толкова е смотан.

<<< Осветителю, а какво е това сияние над аурата му?

>>> О, не! Не! Не! Не! Хиляди пъти не! Тихо! Ама че съм кратуна! Тихо! Самият Лъчезар му диктува! Усети ли ни, вие ще завършите образованието си, а аз старшангелтурата си, на пост и молитви! Ама че работа! КЕШ-а се препълва. Трябва да отваряме! Сами сме си виновни! Тоест вие сте виновни! Запомнете! Запомнете, запомнете, запомнете – от хората, освен неприятности, друго не може да се очаква. Как го постигат, не знам! Но е коронният им номер! Е, да става каквото ще! Усещайте! Каквото пише, ви се внушава директно!

<<< ...

>>> О, обръщение към читателите! Следователно и към нас! Поемайте:

„Уважаеми читатели, неусетно изтича още една част от книгата. Къде весела, къде тъжна, оттук-натам общият тон трябва да следва посока надолу. Не знам дали успявам да ви покажа, както и дали изобщо ще успея, но

по замисъл трябваше вече горе-долу да се очертава идеята, че действително Божията милост е безгранична. Да, така е! Но на нас ни е съдено да знаем нищожна част от истината. Съдено ни е да гледаме през криво огледало на заобикалящата ни действителност. Съдено ни е да изкупим първопричинния грях. И така, и ето защо, някъде по пътя „да“ става „не“. Хубавото става лошо. Красивото – грозно. Но помислете, пътувайки на юг не е ли невъзможно, заобикаляйки стръмна планина например, за определен момент да се движим на север. И точно в този момент, на това място, накъде се движим? На север? Или на юг? Точно това искам да ви покажа с малко повече думи. Но дори и да не успея, не се съмнявайте, че милостта Му във всеки миг и всяка точка е безбрежна, безкористна, всеотдайна. И по някой път ужасно неразбираема за нас. За нас – претендентите за окончателен авторитет.“

>>> Колеги, беше ме ужасно страх, признавам! Но сега съм обзет от справедлив гняв, пардон, от смирена повишеност реактус-случвалитост. Вижте, колеги, всеки трябва да си знае мястото, нали?! Иначе язък за изхабената хартия, да ми прости Господ! И какви са тия глупости – север, юг?! Дори в Сита има Космос. Следователно север и юг са безсмислени. Не ме е страх! Ако ще и само на пости да ме остави! Нали?!

<<< ...

<<< ...

<<< ...

>>> Мълчанието е знак на съгласие, ако питате хората.

Охо! Виждате ли го, сумти. Не е доволен. Охо! Ще го кара да започне отначало. Шът! Тихо! Не, да става каквото ще! Лъчезар може да е много праведен и с огромна власт, може да е гениален стратег, но пресъздаването на информация върху хартиен носител не е като да бълаваш райски огън. Дано не ви доскучее, тъй като ще има ново обръщение към читателите, респективно към нас. Усещайте:

„Уважаеми читатели,

Вие, които сте стигнали дотук, без съмнение заслужавате награда. Но единственото, което мога да направя за вас, е да удължа мъчението ви с оставащите докрая страници. Къде по-весело, къде по-тъжно, по-сполучливо, или по-не, вие стигнахте дотук, както преди това аз. И седим, и се оглеждаме, и се чудим. За какво всъщност се говори в настоящата книга? Няма ли най-сетне да се оформи някаква теза?! Няма ли с нещо да ни учуди или зарадва?!

Да, мъчат ни тези въпроси. Но виновникът за ужасното недоразумение съм единствено аз. И тъй като съм в дълг пред вас, както морален, така и финансов, се налага да изляза на сцената, да прекъсна действието и с думи прости да ви обясня какво всъщност съм искал.

Е, добре! Това, което исках и което все още искам, е да напиша книга, от която да стане видно, че Бог е милостив. Че милостта Му е безбрежна и изна-

чална. Че Бог прощава на всички и всичко. Че това е основното проявление на Господа. С което Той се легитимира. Нещо като документ за самоличност. Визитна картичка, ако щете.

Но още тук, в самото начало, тезата се пропуква. Разтича се. Става на прах. Нима Господ е милостив към нас, хората, като част от милостта Му към всичко и всички?! Нима е проявление на милосърдие и човеколюбие, когато съгласно волята Му човек убива човек?! Когато хора убиват хора?! Когато невръстни деца биват отнесени от неизлечима болест пред безпомощния взор на злочестите родители?! И нима изразът в очите им в този момент е нещо като отражение на щедра Милост?! Или дори нещо супер елементарно – когато двама влюбени биват разделени?! Къде е безкрайната Му милост в тези толкова тривиални ежедневни примери? Как точно се проявява тя? И всъщност, ако сме чак толкова недостойни, и чак толкова безнадеждни, че трябва да плащаме такава непосилна дан, не е ли много по-милостиво просто да ни отстрани от пътя Си? И ние няма да се мъчим, и на Него няма да досаждаме!

Има ли смисъл да продължавам? Да описвам отново и отново очевидната обремененост на нашия човешки свят? Която обремененост, аз искам да докажа, че е безгранична милост!

Но нима може слепият да разкаже за светлината? За която може би знае повече от зрящите! Но която никога не е виждал. Кое то не значи, че тя не го огрява! И нима не ви се е случвало да пътувате на юг към Ню Мексико или към самото Мексико, но компасът във вашето луксозно возило да сочи север. Пътят извива, нали? Ако не тук, там. Ако не в полето, в града. Ако не случайно, нарочно. Извива, и това си е! Кое то не значи, че само след два часа или след двадесет дни няма да сте в някое Мексико. И кое то все пак значи, че се движите на север. Тоест, отивайки на юг, следвате посока север. Правейки нещо, вършете обратното. И накрая, в уреченото време, нещото е направено. Ето, тази е тезата посредством алегория, върху която искам да оформя настоящата книга! Това, което изглежда абсурдно, всъщност е нормално! Кое то изглежда грозно, на практика е красиво! Кое то някъде по пътя е „не“, през основната му част е „да“. Жестокото е необходимо! Но как да го проумеем, след като с нас е споделена нищожна част от истината?! След като ни е съдено да наблюдаваме всемира през криво огледало и да го оценяваме с уродливи мерки?! След като невиновни трябва да изкупуваме, и то много! След като сме заключени, а ключът е скрит. Как? Няма как! Но нима не можем просто да повярваме?! Или... или да го приемем! На доверие! Въпрос на лична преценка в крайна сметка.

И все пак, Божията милост е повсеместна! Просто ние се движим на север. Какво да се прави?! Такъв ни бил късметът. Наследници на диви и горди воини. На умишлено загърбили волята Му! И загубили правото на Право. Но не и сто-манените нишки в духа си. Нима някои от другите биха издържали нашето тегло? Съмнявам се! Дълбоко се съмнявам. Но не се съмнявам, че ще дойде ден и ние ще бъдем вдясно от десницата на този, който ще бъде вдясно от десни-

цата Му. На този, който ще поведе Доброто срещу Злото. Защото Злото има нужда да бъде поизтупано, нали?! А кой по-добре от нас би се справил с тази непопулярна мярка?

И ако все още намирате смисъл да продължите напред, аз ви моля да ми дадете последен шанс. Да довърши започнатото. Да облека това, което нахвърлях надве-натри, в думи, нюанси, случки. И дори в стихове. Всъщност, следващото стихотворение беше предвидено да го съчини Лия. Да го запише в дневника. И да го прочете на вас. Но така или иначе ударихме през просото. А и тя, горката, в момента е много разконцентрирана. Страхотно развълнувана. И дори уплашена. Преживява. Така ѝ се иска да се завие презглава и... и... Предстои ѝ нещо. Нещо, което...И така, куплетчето:

*Душата е, която на Господа казва: „Отче небесни”,
защото е родена в дома Му и цяла е Негово царство,
но по Божията воля живее в човека.
Човеко!“*

>>> Ето, виждате ли?! На нищо не прилича! Не се пише така книга! И ангелчетата го разбират! Трябва всеки да си знае мястото!

<<< Осветителю, всички знаем, че Лъчезар е непобедимият пълководец на ангелското войнство. Но за съжаление, и накажете ни ако пак не сме прочели материалите за самоподготовка, но къде и как се е прославил, Осветителю?!

>>> Колега, вие днес ме понесохте на крилете си. Ще взема да ви разпиша семестъра и това си е! Работата е там, че Лъчезар все още не е спечелил нищо. Но се знае, и можете да го прочетете в Хранителницата, че в решителния миг той ще ни поведе срещу силите на злото. Битката ще бъде дълга и навсякъде. Но накрая той, именно той, ще се обкичи със славата. А ще се бием всички!

<<< И ние ли?

>>> Естествено! Ама, погледнете! Бива ли така?! Все едно го налага с войнишко канче по излъчвателя! Нищо чудно, че записва такива измишльотини!

<<< Но, преподавателю, нима всичко това не е истина?!

>>> Е, и! Какво като е истина?! Нима несъществуващите реалности не са истина?!

Първородна и единствена дъщеря на стария Протобаша, тя бе извънбрачно дете. Никога не я припозна. Никога не я изостави. Когато бе принуден да се оттегли, извоюва най-доброто. Остави го на нея. Изцяло. Постъпи разумно.

Някога, много преди появата на Времето, Прародителят се бе съчетал. По сметка. За Първичната сила. Зачиташе я. Беше ѝ верен. Освен тогава, в онзи единствен случай. В самото начало. Аристократ по произход, аристократ по дух, не се скри. Не отрече. Раждането ѝ предизвика срыв в Първичната сила. Не му

прости. Постави условие. Или аз, или тя.

– Ти – отговори на глас. „Тя“ – добави наум. Силата чу и второто, но се престори. Първата сделка бе сключена. Първото споразумение – постигнато. Момичето растеше. Неговата радост, гордост, надежда, утеха. Той беше пазителят на ключа от Прецедентите и техните следствия, първообразът на Хранителницата.

От Споразумението се роди Син. Необикновено разумен. Разсъдлив. Предопределеният! Законният наследник.

Първичната сила претърпя метаморфоза и се трансформира в полза на Сина си. Така го постави в невъзможност и принуди да предаде ключа на Момчето. Можеше да обезсмисли принудата. Но във вените му течеше синя кръв. Целуна Сина си по челото. Детето прие.

Тръгна си. Спокоен. Кръв от кръвта му, дух от духа му, нямаше да пристъпи обета. Изтръгнат насила. Нямаше да ѝ посегне. Протобащата прекрачи в Мъката по безвреме неосъщественото. Синът стана Баща.

Не ѝ посегна, но я прокуди. Движеше се по ръба. От едната страна пропастта – баща, от другата пропастта – майка. Пристъпваше по острието на бръснач. Докогато трябваше. Докато не изгря. И тогава, промени всичко. По Свой образ и подобие. Всичко освен нея. Беше длъжен да спази обета. И не го пристъпи. Но я обгърна отвсякъде. Със Себе Си. Със Своето. А тя горката, озлобена, капризна, раздразнителна се заскита – немила-недрага, надлъж и нашир, из определеност и неопределеност. Повехна без време. Без баща си бе неутешима. Споменът за него, единствения, бе непреодолим. Обвини Брат си. Определи Му дан. Непосилна...

Тогава Той ѝ подаде Провидението и ѝ каза: „Ето, забий го в сърцето Ми и То ще спре завинаги!“ – Тя се разрида. Той я съжали. Прегърна я и ѝ рече:

– Виновен съм пред тебе, но не нарочно, както и ти пред Мене. Каквото било, било. Имай власт над Мене, но ми признай Върховенство.

Съдбата прие. И настъпи Мир. Започна Епохата Му.

— **М**е знам. Все пак сложете и половин кило кашкавал. Може би и диетичен хляб. Не, не! Нормален. А сега, алкохол.

– Да?

– Една бутилка джин. С лимон и тоник. Уиски! „Тичърс“. Бутилка бяло вино. Бутилка червено. Всъщност, по две. Да кажем един коняк. Това е, струва ми се.

– Двеста тридесет и седем долара, госпожице. Гости ли ще имате?

– Да, да! Гости! Ужасно се вълнувам!

– Горкичката. Има ли кой да ти помогне?

– Май, не. Но ще се оправя, не се притеснявайте.

– Дано! Лео, помогни на момичето, ако обичаш!

– Да, госпожо!

– Лия, но ние сме само за един ден! Или се заблуждавам?
 – Моля те, Александър! Просто го натовари! И какво е това чудо?
 – О, това е пикапът!
 – Я повтори?!
 – Лия, пикапът! Пикап, това е Лия! Радвам се, че се харесахте от пръв поглед.
 Противното би било трагедия.
 – Но, скъпи, как може да си толкова весел?
 – Но, Лия?! Нима трябва да плача?! Виж, от моя страна нещата седят по следния начин – имам свободен ден, едва сутрин е, а денят обещава да бъде чудесен. Представяш ли си – прекрасен предиобед, горещо пладне, задушен следобед, тиха вечер, спокойна нощ. И на последно място, на най-най-най-последно, денят ми ще бъде споделен от най-най-най-милото, красивото... единственото момиче на света! О, но то закъснява!
 – Наистина ли?!... О, Александър! Ти си ужасен! Как може да постъпваш така с мене?!
 – Хайде, госпожичке! В пикапа! Да знаеш само как друсам.
 – Ще те скалпирам, скъпи, просто жив ще те одера!
 – В пи-ка-па!

 – Лия?
 – Да!
 – Случило ли се е нещо?
 – Не! Нищо!
 – Не ме лъжи. Не приличаш на себе си.
 – Не е вярно! Нищо ми няма!
 – Може би си малко нервна?
 – Не, не съм! Всъщност съм! И какво от това?!
 – Може да звучи ужасно егоистично, но изглеждаш страхотно! Нещо средно между тропическа буря и цунами.
 – Подигравай се ти!
 – Може ли?
 – Не!
 – Не е чак толкова лошо, нали? Имам предвид пикапа. Е, не е като „Хамър“, но нали знаеш...
 – Не знам!
 – Не всички можем да, хъм... бъдем като, хъм...
 – Определено!
 – И така, там където отиваме, представи си, е едно малко кътче от рая. И е само на два часа и половина. Максимум три. „Мини“-то не би издържало.
 – Ти си мислиш!
 – Особено през гората. Всъщност гора е силно казано. Вече няма гори, мила. Или поне наблизко. Просто не знам как е оцеляла. Най-вероятно, защото няма

път. А път няма, защото доскоро беше военна база. По една случайност имах щастието да бъда там. По незначителни причини военните напуснаха. Може да е имало скандал. Може би просто поради липса на пари. Но оградите и табелите си останаха. И липсата на път – също. Из гората е не повече от двадесет минути. Точно колкото е нужно, за да не се вижда нищо човешко наоколо. Нито къщи, нито електрически стълбове, нито шум от коли. Ако имаме късмет, ще намерим слънчева полянка. Задължително край реката. Ще се разположим. Ще стоварим багажа. След това ще преместя пикапа. По-назад. В гората. Искам да бъдем само тримата. Ти. Аз. Природата. И тогава, скъпа, ще чуеш тишината. Ще те помоля да затвориш очи. Да изгониш мислите си. Една по една. Да успокоиш дишането. Да вдишваш. Дълбоко и бавно. Да наостриш уши. Няколко минути да правиш само това. И тогава, когато ти подсказва сърцето, да вдишаш с пълни гърди. И да задържиш. Страхотен е хорът на тишината! Величествен... И ако усетиш нещо на устните си... не се стряскай... Няма да е природата.

– Дрън-дрън! Само да посмееш, ще ти издере очите!

– О, скъпа! Държиш се като обидена девственица!

– Каквато, всъщност, съм!

– Моля!?

– Няма нужда да спираш! Така ще се тръскаме три часа и десет минути! Но, ако съдя по израза на лицето ти, може и до следобед да не стигнем! И всъщност защо ли се съгласих да дойда?!

– Я повтори, повтори!

– Кое, кое?!

– Това за обидената.

– Уважаеми докторе, да не би да имате ушна кал?

– Разбирам. Наистина, трябваше да кажеш „докторе“, за да ми светне. Сега разбирам. Знаеш ли, няма по-голям глупак от влюбен мъж на средна възраст? А ако е влюбен до уши, той е направо олигофрен. Аз съм точно това. И може би ще си остана такъв. За цял живот. Дори завинаги. Нима мислиш, че съм способен да те нараня?

– Не съм казала такова нещо. Но сега се чувствам по-добре. А и ти би могъл да тръгваш вече. Много ли е смешно?

– Напротив. Хиляди пъти напролет. Прости ми, Лия, но някак... не знам защо... ох, какво го увъртам, мислех че си жената – котка. И не хранех особени надежди да се върна читав. А сега какво излиза, аз съм дъртият прелъстител?

– Дърт, да. Освен това скапаният ти пикап няма климатик.

– Определено. Но там, точно пред дясното ти коляно, има две жички. Ако ги омотаеш една около друга, ще се включи вентилаторът. Бръмчи ужасно, да знаеш. Искаш ли да си разделим една бира?

– О, я стига глезотии! Я натисни този педал! Да не мислиш, че цял ден ще ти слушам глупостите?!

– Йес, сър! На вашите заповеди!

- Е, какво ще кажеш?
- Впечатлена съм. Наистина.
- Така! Ние сме първобитни хора. Оцеляването ни зависи изцяло от способността ни да мислим бързо. Бързо и на езика на дивата природа. Между другото, не е съвсем невярно. Една повреда в запалването на Пики и край. Аз поемам приготвянето на храната. Ти се заеми с бърлогата. Ще ядем, каквото приготвя. Ще се настаним, в каквото съградиш.
- Не им е било лесно на първобитните жени, не смяташ ли?!
- А какво да кажем за първобитните мъже. Една бира не могат да изпият.
- О-о-о-о, я на работа, първобитни мъжо! Внимание, обявявам матриархат! Ти ще готвиш, ти ще строиш къща и дори ще ми слагаш хапките в устата. И се моли да ми харесат!
- Иначе?!
- Иначе ще те завържа за най-дебелото дърво. Ще се съблека гола и ще танцувам около тебе. Дори ще те докосвам. Ще се отривам в тебе. Ще те гледам. Ще те галя с поглед...
- О, не, не! Стига! Направо ми става лошо! Спри!
- Горкичкият, и на кое ти стана лошо, ако мога да попитам?
- Ами, на едно такова, умничко, което ти нямаш нито долу, нито горе.
- Ах, представи си!
- Внимание, обявявам република! И жените, и мъжете трябва незабавно и равнопоставено да се заемат с храната и жилището. Пълно равенство между половете! Който е съгласен, да вдигне ръка!
- О, ще има да чакаш! Внимание! Току-що храбрите амазонки разбиха марионетната мъжка република. Всички мъже са отведени в робство. Всички домакински задължения са стоварени върху тъпите им глави и несръчни ръце. Бива ги само за едно нещо, но ще има да взимат, ха-ха-ха!
- Да теглим чоп, Ваше Величество!
- Предложението се отхвърля като ужасно тъпо!
- Определено! Внимание! Мъжете, предвождани от Спартак Оливо, се вдигат на бунт. Свобода или смърт!
- Внимание! Войските на императрица Лия разбиват последните остатъци от мъжката вероломност. Ето, последният мъжага е на колене. Застани на колене, Александър!
- А, не е честно!
- Естествено, че не е. Но е вълнуващо. На колене!
- Е добре, щом е вълнуващо. Но само за малко, защото все някой трябва да обели картофите.
- Колко си прозаичен! Ще стоиш, докато ти кажа. Внимание! Решава се съдбата на последния мъж! Императрицата е величествена. Цялата в злато и оръжия.
- Тенекиите ѝ подрънкват при вятър!
- Млък! – Вдига бавно ръка. Присъдата е произнесена! Палецът ѝ сочи надолу!

– Госпожице! По чиста случайност съм медицинско лице. Моментално ще го намеря. Дори ако се наложи да разкъсам блузката ви!

– Не се колебай, представителю на медицината! Призовавам те! Пациентът е в критично състояние!

– И сам виждам, сестро. О, сестро! Само един поглед ми е достатъчен. Действително дишането ви го няма. Сърдечен масаж, последван от масаж на дишането. В такива случаи не искаме дори съгласието на близките.

– Вземи ги, Александър! Вземи ги! Изгарят ме! О, как го правиш?!

– Не поглеждай!

– Със зъби! Нали?! Със зъби!

– Струва ми се, че да. Не знам... Не помня... Потъвам...

– И аз, скъпи. Къде ме водиш... Къде... Толкова е светло... Ти ли си там... Това ти ли си... Чакаш ме, нали! Твои ли са ръцете ти... Обгръщай ме... Отнасяй ме...

– Лия!

– Александър... Александър... Идвам... Протегни ръка... Не, не... Дай ми я... Дай ми ръката си... Отпусни я... Усещаш ли... Ето тук... И тук... Сега по-надолу... Усещаш ли... Призовавам те... Обричам те... Сега, Александър! Сега! Сега! Сега!...

– Александър?

– Любав моя!

– Бях заспала, знаеш ли?

– ...

– Нямах представа... Бях чела... Слушала... От приятелки... Несравнимо е. Няма думи за това, скъпи. И по-добре. Знаеш, колко лошо се отнасят хората с думите. Тази ли е твоята Светлина? Каж ми? Моля те?

– Не е причината в книгите. Нито в приятелките. Те са прави. Ти, Лия! Ти си изключението! При тебе всичко е стократно по-силно. По-чисто. По-истинско. Ти си причина! Ти си мотив! Вдъхновение... Знаеш ли, когато реша да я видя... пътувам... търпя лишения... и невинаги успявам. А ти, ти скъпа моя, ти си благословена! Ти можеш да я викаш! Да я виждаш по свое желание! Това е дар Божий! Повика я! И тя дойде! Тази е Светлината, Лия! Тя беше! По-ярка от всякога! Дойде! Озари света ни... И си отиде...

– Не, не, Александър! Не си отиде! През цялото време беше тук. Около двама ни!

– Лия?!

– Да, любов моя! Тук беше! Повярвай! Не те лъжа! И няма за какво! Тук беше... През цялото, цялото време!

– Сигурна ли си?

– Но, разбира се! Дори си говорихме.

– О, не! Ти си измисляш!

– Не, Александър, не си измислям! Всъщност... ние се разбирахме без думи.

Много особено. Тя беше толкова добронамерена. Това, което изразяваше... чувствах го направо в себе си. Как бих могла да ти обясня? Тя просто го вливаше в мене. Изпълваше ме. Нараствайки. От съзнателното към безпаметното. Към неописуемия унес. Изпадах! Не мога да ти обясня в какво или къде. И ме имаше. И ме нямаше. Нека го наречем екстаз. Макар че звучи страхотно грубо. Събуждах се. Нетърпеливорадостна. Като дете, което знае, че ще получи мечтания подарък. Кое то изненадва Дядо Коледа в празничната нощ да обсипва елхата му с играчки. И всичко се повтаряше. Не зная колко пъти. Накрая не издържах. И хубавото има мярка, Александър... Не знам дали трябва да ти казвам... Привлече вниманието ми... внуши ми... Щеше да ми каже нещо важно... Напрегнах се, затаих дъх! Беше... сякаш звънче... „Оставям го на тебе, скъпа...“

Нролетта трябваше да е в разгара си. Рунтавата Баба Зима обаче никак не бързаше да си вдига партакешите. Свадливо отстояваше несъществуващите си права. Всичко ѝ беше криво. Всичко ѝ беше малко. И макар и беззъба и немошна, и макар вече в невъзможност да затрупа със сняг, предявяваше грандоманските си претенции. Облаци, студен дъжд, брулещ вятър. Ден след ден. Дърветата протестираха. Размахваха клони и все гледаха да я докопат за кожата. Искаше им се час по-скоро да се пременят, да се нагиздят, да се заogleждат едно друго и в синьото небе. Кое от кое по-хубави. Кое от кое по-кичести.

Хората, хитреци и готованковци, се задоволяваха с еднообразно, монотонно мърморене. И това вбесяваше Баба Зима. Повече отколкото задирията на амазонската джунгла и тайгата, взети заедно. Накрая дебеланата рипна чевръсто, с най-цветисти епитети обрисова човешката неблагодарност, в крайна сметка кой бе пазил завет на засетите семена под дебелия си кожух и кой ги бе дарявал със жителна влага?! Тя, кой друг! И синът ѝ! Снегът! Възмутена, оседла северния вятър и се разфуча за последно. Изпочупи прозорци. Натроши комини. Килна огради... И си замина. И никой не съжали. Най-малко пък хората.

– Здравейте! Аз съм. Може ли?

Че като се заблещиха ония ми ти дървета, че като се разкудкудякаха. Че като се разбързаха и заобличаха. Бяло, жълто, розово, лилаво! Че като наизваждаха едни аксесоари от кичести храсти и зелени тревички. Наваксаха за нула време. Страшна работа! И за слушане. И за гледане. Но слънцето наблюдаваше с най-голямо удоволствие и все по-дълго се застояваше на небосклона. Да го питаш къде беше през зимата! Сега светеше по десет и повече часа на ден. А те, дърветата, само това и чакаха. От китни, по-китни. От стройни, по-стройни. Хубавци и хубавици. Зеленковци и зеленкини!

– Е, дойде най-сетне – дори хората признаха. Разголещиха се. Захвърлиха кожуси и балтони. Изложиха на слънце побелели кожи и оплешивели темета.

Едно момче с нежни черти и дълги мигли, със свенливи сиви очи и коса малко по-дълга от... хъм... слабичко и неособено високо за годините си, обитаваше червена, прясно боядисана пейка. Която от своя страна се бе подслонила до стената на къщата. Двуетажна и островърха, с петле на комина, къщата заемаше централно място в двора. А той, старият педант, се бе отделил от съседите и улицата с ограда от жив плет.

Слънцето, педа и половина преди зенита, прежуря. Бели облачета от време на време го закриват. Че как иначе да привлекат вниманието му?! Няма и помен от среднощния проливен дъжд. Е, някоя и друга локва не влиза в сметката. Подухва. Цвят се рони от дърветата. Стеле се. По двора. По покрива. По земята. По пейката. По главата на момчето. А то скучае. Неделя е. Беше се събудило от тишина. И в тишина. Необичайна за този ден и час. И, разбира се, бележка:

„Скъпи Давид, ние... съседното градче... добрите ни познати... ако си бил послушен... изненада... довечера! Мама. Тати.“

Да, послушанието не е лесно, но не е и невъзможно. Като начало двете филии с масло и сирене. Няма как, и прясното мляко. Ау, забрави „питието“. А трябваше на гладно. Майка му го тъпчеше с всевъзможни настойки, капки, смеси, имащи за цел да стимулират наддаването му както на ръст, така и на килограми. Лукава усмивка и дозата е в умивалника. Дозата е в умивалника, а усмивката – върху устните. Защото довечера е далече, а кое дете би искало в неделя да ходи с дълги панталони, риза с дълъг ръкав и обувки? Е, ако баща му си беше вкъщи... Но не е! Чак довечера! И дори да започне да слуша наобяд, и дори чак в ранния следобед, ще има време да се наслуша. Дори съдовете да измие, да измете, да се преоблече.

– Най-доброто момче – ще го похвали майка му. А татко му ще държи изненадата.

Колко е педантичен таткото. И строг. Всяка вечер му чете от Библията. А в неделя – и през деня. Но невинаги му обяснява. А има толкова неясни неща...

„Млади човече, нима мислиш, че Бог не е помислил!“ ... и „Млади човече, никой не е по-голям от Бога!“ Няма съмнение, разбира се! Но защо понякога Бог е толкова страховит? Или, никога не би го казал пред баща си, така отмъстителен. Дори дребнав. Понякога направо го беше страх.

Най-обичаше да слуша за планината Синай. Възхождението на Давид. Златния телец. Но правилата, правилата го изпълваха със смут. Особено тези за робите и правата върху робите. Нима Бог се застъпва за робството?! Ами жертвоприношенията?!...

– Млади човече! – и опитът за коментар заглъхва на ниво неизказан въпрос в очите.

Оправи леглото. Облече шорти и фланелка. Гуменки. Обмисли още веднъж печелившите ходове. Сякаш крадец се шмугна в улицата и се запромъква покрай къщите. Дано само не го срещнат. Леля Бети, например. Край на слушането,

преди още да е започнало! С най-големи подробности ще разкаже на майка му колко сладичко е било синчето ѝ в неделя сутринта, по шорти и блузка... И как сладичко е бързало...

Но днес Господ е с него! Да, действително, неведоми са пътищата Му! Днес – да, а вчера, когато ония двамата... Вчера си е за вчера. Днес – за днес.

Ето, вече е извън градчето. Хълмът е отпред. Прашният път го заобикаля. Да не е луд да се мори нагоре?! Да не е някоя проста пътека, да се шура по хълмища и долища. И по-добре!

... Беше отдавна. Беше късен следобед. Почти вечер. Следваше пътя. Безцелно. Добре познатия път. Скучаеше. Ядосваше се. За това, че скучае. Защо отби? На хълма нямаше нищо. Само някаква съборетина. Защо последва незабележимата пътечка между тревите? От скука?...

Хълмът проговори. С глас. Ала не човешки. С хълмски, може би. И с птичи. С вятър... С уханье... Беше много внимателен. Разбираше, може да го изплаши. Заговори го ужасно дискретно. Показа му се в най-добрата светлина. Пак беше пролет. Всичко ухаеше и въобще, беше толкова красиво. Хълмът грижовно го насочваше по най-добрата пътечка. Обясняваше му за цветята, за техните навици и желания. За мечтите им. За дружбата им с пчелите. За вечния спор между храстите и пернатите. За високомерието на дърветата. Разговорът беше непринуден. Смееха се. Майтапеха се. И там, горе на върха, хълмът му показва истинска дъга. Пълноцветна. Съвършен полукръг. Но трябваше да се връща...

– Винаги си добре дошъл – каза издаденият от земната повърхност.

– Благодаря, искрено ти благодаря!

И оттогава, било то зиме или лете, пролет или есен, в сняг, дъжд, мъгла, буря, здрав или болен, независимо от уроци и тежки домашни, и от куп други обстоятелства, намираще време за приятеля си. Връзката им беше силна. Сърдечна. Искрена. Безкористна. Какво получаваше хълмът от момчето? Не е ясно. Душевността на този род земни възвишения не е добре изучена. Какво получаваше момчето? О! Още на входа, на импровизирания портал, където пътечката се отклоняваше от пътя, приятелят го посрещаше с дъх на клекове. А преди тях всъщност, бяха двата бора. Портата, както ги наричаше. Едва минал помежду им, ароматът на иглолистните го хващаше за носа, вдигаше главата му нагоре и малкият жадно смучеше, сякаш омайно биле. Едва минал зад тях, клековете надделяваха за правото да му говорят и вдишването продължаваше в маратонски ритъм. А само на няколко стъпки навътре бе огромният чимшир. Трябва да бе на сто години. Очите му се насълзяваха от усилие и усърдие. Да не изпусне дори едничък вдъх. Едва направил петнайсет – двайсет крачки и беше в друг свят.

– Е, как е? – закачаше го хълмът.

Момчето не отговаряше. Колко ли пъти се бе чудило откъде идва гласът? Възможно ли бе отвсякъде? От клоните, от земята, от листата. От въздуха. Толкова плътен. И как го усещаше с цялото си тяло? Дори отдолу, през обувките. Изпълваше го. Едновременно отвсякъде. И заглъхваше, оставяйки флуоресци-

ращо сияние в главата му. Сияние от бодрост и оптимизъм. Желание за живот. Признание на живота.

– Страхотен си! – мълвеше момчето с широко отворени очи.

– Ще се отбиеш ли по пътеката вдясно?

– Разбира се! Знаеш ли, винаги когато идвам, и дори още преди да тръгна, все се чудя какъв маршрут да избира.

– Разумно.

– Така ли? Аз пък си мислех, че е глупаво.

– Не, защо?! Изобщо не е глупаво!

– Толкова си внимателен. Знаеш ли какво, но няма да ми се смееш, нали?!

– Честна хълмска, няма!

– Тази, централната пътека, съм я нарекъл „Via центрия“. Тя води до върха, но преди да го стигне има две отклонения. Наляво и надясно. Лявата съм кръстил „Via левия“. А дясната, тази през полянката, нея нарекох „Алея на уханието“. Там са акациите. И кипарисите.

– Страхотно, никога не бих се сетил.

– А задният път се казва „Via слезия“.

– А пътеката, тази вдясно, през гората?

– О! Пътят на душите ли?!

– Да. Правилно. Пътят на душите. Разбрал си, значи.

– Какво?

– Нищо. Извини ме. Нали нямаш нищо против?

– Не, напротив. Толкова се радвам, че го споделих с тебе.

Разходката продължаваше. Имаше дни, когато беше ненаситен. Нещо не му даваше покой и той му се подчиняваше. Минаваше по всички маршрути, тоест по всеки един. Но нещото беше натрапчиво:

– Ти мина по „Центрия“ само на изкачване. Но тя е толкова различна на слизане.

Минаваше ги и наопаки. Всяка една отсечка, всяка една пътека, извървяваше отпред назад и отзад напред. И едва тогава, капнал като пребито куче, с изплезен език, се строполяваше на някоя полянка в подножието и зарейваше поглед в синевата. Галеше тревичките. Вдишваше. Издишваше. И му беше толкова хубаво. Унасяше се. Затваряше очи. Хълмът бдеше над него като майка-орлица. Политаше. Из незнайни земи и пространства. Хълмът го следваше. Случеше ли се момчето да се увлече, духваше в лицето му или изстудяваше земята отдолу, или примъкваше някое трънче и го боцваше:

– Хайде, чакат те вкъщи!

– Още малко, още съвсем малко!

– Ставай, късно е! Ще настинеш...

И колко различно беше общуването му с Него. Колко истинско. Не като молитвите преди и след храна. Преди и след лягане. Преди и след игра, или уроците. Татко му много държеше на зачитането на Бог. Самият той бе отдал живота

си в служба на Всевишния. Но колко различен бе Господ – вкъщи и на хълма. Единият наложен и задължителен. Другият волен и свободно избран. Единият строг и непреклонен. Другият усмихнат и радушен. От Единия се страхуваше. Към Другия се стремеше. Никога не сподели това с баща си. И никога не се поддаде на чувството за превъзходство, което напираше ли, напираше.

– Но нима не е вярно! – крещеше чувството, – нима някой ще отрече, че познаваш Бог по-добре от татко си?!

– Никой не познава Бог. Никому не е съдено да Го опознае. И не това е смисълът на общуването ни с Него! – опонираше момчето. Хълмът кимаше важно, напълно съгласен с размишленията на другаря си.

Помнеше, сякаш бяха днес, две от похожденията си на хълма. Така нареченото „първо“, когато го заговори. И така нареченото „неделно“, когато родителите му бяха на гости в съседното градче. Първото бе нарекъл „посвещение“. Второто – „поклонение“. Второто! Кое то вече започна...

... Момчето весело подтичва през пролетта. По шорти, фланелка и гуменки. Малката му душичка пее, волна и свободна. Така се радва, че сякаш вижда сянка от себе си пред себе си. И тя маха с ръце. И тя се стреми към хълма. Обяд е. И поради това тишината е ненакърнима. Само пчелите, птиците и вятърът дискретно напомнят за света на звуците. Слънцето пече ли, пече. Божия твар. Като боровете, клековете, чимшира. Като всичко, което огрява със светлината си. Дадена му от Бог.

Ето я! Пътеката вдясно. Мина завоя. Големия, плавен, десен завой. Където съвсем ясно беше усетил присъствието Му. Мина и левия. Хълмът го поведе рязко нагоре. Излезе под боровете, на полянката, след която пътеката се гмурваше в дълбоката им сянка. И тогава, тогава се стовари върху му с цялата си тежест! Обезсили го! В миг! Краката му се подкосиха. Свлече се на колене. С ръце, отпуснати покрай тялото. Той беше Свидетел! Свидетелят! На чудото! Слънцето печеше, а предишната нощ бе валило. Полянката, цялата изпъстрена с цветя. А боровете – само на няколко крачки. И акациите не бяха далеч. И люляците. Но мисълта, пронизала го като златна мълния, бе именно, че слънцето пече. И е причина за бурното изпарение. Видимо и с просто око. Всичко, що имаше корен, въздаваше слава на Създателя си. Славата се издигаше! Носеше се – ефирен, безплътен облак. Нагоре. Към Него! А Той, Той реши да я дари. На момчето. И го стори!...

– Боже Господи, Боже Господи, Боже Господи! – мълвеше Давид. Не беше нужно нито да се напруга, нито да следва омайния аромат. Който нямаше опасност да се разтвори в простора. Да се изгуби. Или обезличи. Отделните ухания го връхлитаха. Всяко го обсебваше. Владееше. Отстъпваше на следващото. Без да го изпуска. Предреждайки и наслаждайки. Предреждано и наслаждано. Докато му се зави свят. И когато, почти бездихан притисна ръце в гърдите си, се смесиха и завъртяха в шеметен танц около него. Позволиха му да ги види в единствен

дъх. И останаха там. И така. Момчето се отпусна по лице върху влажната топла земя. И дълго време го „нямаше“. А вечерта, вечерта, разбира се, получи изненада.

Отдавна ли бе това? Отдавна. Момчето порасна. Юноша. Младеж. Въпреки мамините еликсири си остана дребничък и слабичък. Щеше да е невзрачен, ако не бяха сивите прожектори върху лицето му. Винаги вдъхновени! Озарени! Прекалено умни! Издайнически чувствителни! Ако не бяха дългите момичешки мигли. Които, пърхайки, сякаш поднасяха извинения за прекомерната любознателност на сивите. За извънредната им настойчивост.

Винаги спретнат и опрятен, винаги вежлив и внимателен. Винаги точен и коректен. И влюбен. Влюбен до уши. До забрава. До полуда...

Помагаше в семейния бизнес. Най-малкият брат на баща му беше оценил невероятните му аналитични способности. И дума не можеше да става за милостиня или пробутване по роднинска линия. Ала... но... е, все пак Давид беше млад. Приемаше всичко на доверие. Вярваше в доброто. Игнорираше лошотията. Просто не я забелязваше.

– Ако имах моя опит и възможностите на Давид, ха-ха-ха, и неговата младенческа възраст, ха-ха-ха, целият свят щеше да е в краката ми, братко! – възхваляваше помощника си чичото.

– Не сърди Бога, братко! – гневеше се братът. – Всекиму според заслугите!

Отново бе пролет. И отново Давид бързаше. Към хълма. Не му личеше. Поне на външен вид. Но очите, сивите скокльовци, го издаваха. И макар и да не бързаше, е по-правилно да запишем, че бързаше. И то ужасно.

– Какво ли търси този елегантен костюмиран младеж по прашния път? – чудеше се сойката. За да не стане грешка, реши да го последва.

– Не виждаш ли, че е Давид, проскубана гарго?! – наруга я гарванът.

– О, прости ми, Ключнати! Съвсем съм закъсала с диоптрите.

Още отдалеч, още преди моста, люляковият пояс спря дъха му. Сякаш розово-пурпурно знаме се вееше над реката.

– Да видим, да видим! – трескаво оглеждаше Давид. – Охо, ето го бялото! И жълтото! Навреме, точно навреме! Остават зелените пъпки. И младите листенца. И пролетните гирлянди на големия завой. Сякаш зелени фенерчета. Мънички, мънички! Върху нежни клончета. Отдалеч оставаш с впечатлението, че не са захванати за нищо. Просто за момент, подхванати от порив на вятъра, са замрели на това място, в тази форма, и само след миг ще полетят към земята. Колко пъти вече Давид втренчваше поглед в очакване на мига и колко пъти спокойно поемаше дъх. Зелените фенерчета се разпростираха навътре, много навътре. И нагоре. И най-много десетина дни траеше чудото им. Преди листата да станат листа, а клоните клони. И не повече от два или три дни в годината пролетта излагаше едновременно всичките си скъпоценности на показ. Беше успял! Както винаги! Както щеше да успее за чудото: пролет-лято. За дъха на тежко лято. За магията

на есента. Тишината на зимата. Но беше пролет, първа пролет...

И, o!!! Как не се бе сетил досега?!!!...

Ухили се до уши, заразмахва ръце, засвири с уста и с дежурния лукавозакачлив поглед заприпка надолу по хълма.

Едва дочака вечерта. Беше мил с мама и татко. Слава на Бога! Баща му бе непокътнат от времето. Фанатичната му вяра в Господ го запазваше и съхраняваше. Майка му беше посивяла. Все така любвеобвилна. Всеки неин поглед бе една изповед. Една сълза. Все така отзивчива. О, колко ги обичаше! Благодарни на Господ за милостта Му – да са все така неразделни, все така заедно.

– Ще си лягам. Чувствам се уморен.

– Добре, синко – майка му го целува по челото.

– И да не забравиш да се помолиш на Господ, Създателя ни!

– Бъди спокоен, татко. Лека нощ!

– Лека нощ!

– Лека нощ!

Помоли се! Дълго и горещо моли Господа мечтите му да станат реалност. Особено една. Особено сега. И една друга. И третата. Помоли се за опрощение на греховете си. Извини нахалството си, че има много мечти. И си легна. Затвори очи. Пригответи се. Започна.

Беше грандиозно. Уникално. Избра най-хубавия къс от разкрилото се пред него. Очерта го с взор. Докъдето погледът му стигаше бе негово. Земята бе равна. Съвсем малки възвишения, не по-високи от човешки бой, я изпъстряха. Имаше и поточе. Огледа го. Разшири го. Стори го по-дълбоко. Отново огледа. – Малко е бързичко. – Намали наклона по посока на течението. – Да! – Разцепи потока на две. Отляво и отдясно водата намери нов път. И отново се събра. Сушата, заградена от „О“-то, нарече „Острова“. Хиляди тонове най-плодороден чернозем бяха вдигнати във въздуха. Изсипани върху земята му. Разстла пръстта. Разора я. Подравни. И се зарея из знайни и незнайни места. Питаше, разпитваше, обикаляше. Скъса обувките си, продължи бос. Не остана и парцалче от дрехите. Слънцето разраняваше кожата му. Търпеше глад и жег, жажда и студ. Търпеше. Но не спираше. Обиколи цялата земя. Не остана растение, нито листо, нито стрък, нито корен, върху което очите му да не се бяха спрели. Първо донесе огромната върба. Плачещата. Засади я на острова, точно на мястото, където потокът се разделяше. Сякаш шатра. А килимът, килимът бе изтъкан изцяло от четирилистни детелини. Медальона в средата на острова извая от макове. Съгради беседката. От високи, преплитачи се тропически храсти с незнайни имена. Обви я с бръшлян. Вдясно от входа бяха лалетата. И минзухари. Кокичетата се смесваха с горски летни цветя. С маргаритки, рози, гладиоли. И всичкото, потънало в зеленина.

На острова бе вечно лято. Винаги безоблачно. С изключение на едно мно-

го малко, бяло, пухкаво, почти прозрачно, ефирно създание. На острова беше почти безветрено. Само колкото бе необходимо за раздвижване на дивното уханье. Само колкото прохладата от потоците да облъхне обитателите на беседката. Съгради острова за една нощ. Единствено мостчетата не можа да прехвърли. Определи местата. Пригответи камъните. Отне му много време, но всичките тези рубини, смарагди, сапфири, елмази и прочие се намираха ужасно трудно. Извърши невъзможното. Утрото го завари в трескаво усърдие.

Слънцето го сепна, сякаш сомнамбул. Огледа се. Съграденото го изпълни с тихо, тихо и нежно щастие. Щастлив сомнамбул. Даде си сметка – не бива да ги тревожа. Не и сега. Особено мама. Премигна. С всяко следващо движение на клепачите райската градина избледняваше. Скри се напълно. Угаси огъня в очите си. Придаде си ужасно сънлив вид и тихичко се запромъква към банята.

– Давид!

– Да, татко!

– Добре ли спа, момчето ми?

– Разбира се, татко.

– Хвала на Бога, сине!

– Хвала, татко!

– Майка ти е изпекла баница! Побързай!

– Да, татко.

Готово! Стигна спасителната вода преди да са го видели. Дълго сумтя и пръхтя под студената струя. Избръсна се. Среса се. Чудесно! Само тъмните кръгове под очите. Но те могат да бъдат от всичко. А сега, баницата! Майсторът е нечовешки гладен! Мама ще е щастлива.

Следващите три нощи довършва острова. Дори въздуха докара. От Хималаите. Дори звездите, абсолютно несъответстващи на географското положение, каквото всъщност нямаше. Островът бе къс от Рая. Или може би сърцето на Рая. Продължи. Отвъд острова пожела пояс сочна, нежна трева. Каквато вярваше, бе тревата отдавна, отдавна, далеч преди нашествието на европейците. Далеч преди комините. Преди киселинните дъждове. Преди тежките метали. Ширна се поясът, докдето поглед стига. Даде воля на фантазията си за плодната градина. Редуваше бананови палми с череши, вишни с ананаси, манго с ягоди от тундрата. Плодовете бяха разкошни. Здрави и твърди. Сочни. Ароматни. Вкусни. Позволи си да откъсне само една вишничка. Киселосладка. Замижа. Момент на блаженство! Зае се с декоративните растения. Екзотика. Отпусна юздите на фантазията. И забрави за тях. Цял град със замъци, площади, фонтани, улици, къщи, синагоги изникна изпод погледа му. Насели го с маймуни, пауни, славеи. И дори с един тигър. Бенгалски! Ужасно кротък и пухкав. Разхождаше се, важно поклащайки опашка. Нищо не убягваше от милия му жълт поглед. Още две нощи. Всъщност малко по-малко. С присъщата си последователност и предвидливост си бе оставил време. Някъде между четири и половина и пет на шестото утро, изправи уморена снага и се огледа. Заслужаваше си. Приказка!

А в средата ѝ – островът! Поточето ромолеше. Любимият му, вечноцфтящ люляк, пламтеше. Уханията се сменяха, сякаш фокусник ги вадеше от ръкава си. Багри. Цветове. Неземно спокойствие. Ведрина. Радост. Девствена, недокосната прелест. Недокосната. Невиждана. И най-ревниво пазена.

Шестият ден. Денят на върховното изпитание. Издържа и него. Никой не забеляза умората му. Никой не заподозря. А на седмата нощ си даде почивка. Сънят му бе дълбок. И оздравителен. И откъде взе цялата тази сила? На сътворител. Сътвореното нарече Градината.

– Давид, миличък, изглеждаш особен? Какво ти е, момчето ми?

– О, мамо, гледаш ме като писано яйце! Вече съм голям! И силен! Нищо ми няма! И никак не съм особен!

– Сине, никой не е силен, освен Бог! Майка ти е права! Нещо те безпокои! Нещо криеш от нас!

– Татко, хвала на Бога, съвестта ми е чиста. Нищо не крия. За нищо не лъжа. Ако има нещо, което трябва да знаете, ще го узнаете първи.

– Сине, истината ли казваш, или цялата истина?

– Истината, татко! И не ме обърквай. За мене истината е цялата истина. Истината не може да е половинка, тате!

– Добре, сине. Единственото, за което си прав е, че наистина вече си голям. Наистина. Как бързо тече времето. Никога не сме имали основание да не ти вярваме. Така ще бъде и сега. Но помни! Винаги! Ако не от някой друг, имай страх от Бога! И знай! Силата е най-измамното нещо на света!

– Да, тате.

– Давид, семейство Паси ще ни гостуват на обяд. Дъщеря им, няма да повярваш, станала е хубавица. Бъди мил с нея, Давид. Нали, момчето ми!

– Мамо, да не ме сватосваш?!

– Не, сине, не. Но ти е време. И татко ти мисли така.

– Да, Давид! В крайна сметка ти избираш! Момичето е много добро! Повярвай ми!

– О, татко! Колко прав бе за истината!

– Истината ли, сине?! Виж! Каквото и да е решението ти, нека бъде облечено в достойнство!

– Да, татко. Имай ми вяра. И ти, мамо. Няма да ви изложа.

– Слава на Бога, сине!

– Най-сетне! Вечер! – Момичето наистина бе очарователно. И той се представи чудесно. Не обиди никого, надяваше се.

Дори не облече пижамата. Моли се дълго и пламенно. Сякаш бе на хълма. Шмугна се в кревата, сгуши се под одеялото. Премигна. С всяко следващо мигане Градината се приближаваше. В цялото си ненадминато великолепие. Изравни се със стаята. Навлезе в нея. Спря пред самото легло. Но не бързаше да

се показва. Между нея и леглото се бе спуснал тънък слой мъгла. Снежнбяла. Толкова ефирна. Така абсолютно непрозрачна.

Фракът му стоеше чудесно. Също и обувките. И цилиндърът. Свали го. Скло-ни глава в почтителен поклон. Сведе очи. Замръзна!

Музиката едва се долавяше. Не, не! Чуваше се ясно. Съвсем ясно. О, не! Музиката, сякаш водопад, се изливаше иззад белите къдели. Неповторимата тържественост на орган.

И тогава! Тя! Сякаш изгря из мъглата. Ослепително бяла. Зашеметяващо бул-чинска. Очите ѝ! Очите ѝ закачливо го гледаха през воалетката.

– Да, Давид! – казваха те. – Действително, много време ми бе необходимо. Но, скъпи, исках най-доброто. И го открих! Да, Давид. Отговорът ми е Да. Да!

Ръката ѝ се вдига. Бавно. С грациозността на лебед. Поема я. Коленичи. Ръка-та ѝ е на главата му. Вдига глава. Прилепва устни до пръстите ѝ. Тя се усмихва. Нежна. Загадъчна. Вдига я на ръце. Шепот. Ръкопляскания. Одобрителни под-свирквания. И органът – над всичко.

– Ребека! Виж какво сътворих! За тебе! Всяка тревичка, всяко стръкче, собственоръчно засадох! Всяко едно на тебе посветих! Твоя е, любима! Цялата! С цялата ми любов!

– О, скъпи...

– Хайде, Ребека, нека полетим!

– Но, скъпи, точно на този урок ме нямаше в училище. Нека просто се пораз-ходим.

– Само ми подай ръка! Така! Точно така! Просто ми вярвай!

– О, скъпи, невероятно е. Може ли по-бързо? И по-високо.

– Колкото искаш, Ребека!

– Но, Давид, какво е това там в далечината?

– Островът, Ребека! Светая Светих на нашата любов! На нашата изстрадана любов! Следвай ме!

– Ох, ако можеше да го види Симона! Нали, Давид, нали ще я поканим?!

– О, скъпа, разбира се! Но днес, днес нека бъдем само двамата!

– Добре, Давид. Но още утре ще я поканим, нали?

– Да, мила! Всичко това е твое! Разпoredи се с него както пожелаеш! А сега се спускаме! Веднага след поточето! Искam да те пренеса до беседката! На ръце! До брачното ни ложе, любима! Искаш ли, искаш ли да изкараме медения си ме-сец тук?! Само ти и аз! Само двамата! Искаш ли?!

– Разбира се. Или поне началото. А после ще заминем за Венеция! Нали, скъ-пи?! Винаги съм искала да бъда във Венеция. Винаги! Нали, скъпи?!

– Ребека, любов моя! Толкова чаках този миг! Така се надявах! Копнеех! Само да те зърна! Беше ми достатъчно за месеци напред. И малкото думи, които си разменяхме при нашите, уж случайни срещи, Ребека. Те озаряваха пътя ми. Ти беше толкова заета. Но и това, както и всичко в тебе, бе очарователно. Аз знаех, че този ден ще дойде! Ето, дойде! Господ чу молбите ми, любов моя! Ти

прогледна! Щастието ми е прекомерно! Дори се питам, дали не е незаслужено. Дали в действителност съм изстрадал правото да бъдеш моя? И се питам, любов моя, дали не сънувам! Но ти си тук! Докосвам те! Виждам те! Обещавам! Най-тържествено! Кълна се! Целия си живот да посветя на тебе! Да бъдеш стократно по-щастлива, отколкото с когото и да е друг! Дължа ти го, Ребека! И винаги ще ти бъда длъжен! За любовта ти! За непостижимото чудо, с което ме дари!

– Давид, осем часа е, закъсняваш.

– Мамо! Наистина ли?!

– Да не си болен, момчето ми? Няма ли да ми кажеш?

– Мамо! Здрав съм като бик и точно толкова гладен. Ако не си се сетила да ми приготвиш палачинки, мамо, направо скачай в тигана!

– О, Давид, така ме уплаши. Никога не си спал до толкова късно.

– Светът се променя, мамо. И аз се старая да го следвам. А ти не оценяваш скромните ми усилия.

– Искаш ли орехи в палачинките, немирнико?

– Мамо, ти си недостижима!

Денят е прекрасен. Давид е чудесен. Смее се. Шегува се с колегите. Работата му спори. Чичо Ицхак е във възторг. Невероятно! Давид дори е гръмогласен. Дъвче дъвка. Кани колегите на обяд. Пият вино. Аха да им каже. Аха да попитат. Споглеждат се. Намигат си. Неизреченото е казано. Последен тост! – За щастливата избраница! – Не, не, не че имат нещо предвид. Просто така им хрумна. Плаща сметката. Закъсняват цели дванадесет минути след обяда. Чичо Ицхак си затваря очите. А, не, жив си е, разбира се!

Тръгва си последен. Заклучва. И полита към дома. Към вкусните гозби. Към тихия уют. Към любимите хора. И към съня. Защото, защото представяте ли си?! Забрави да направи люлка! О, как само ще изненада Ребека!

– Лека нощ, мамо! Лека нощ, татко!

– Хвала на Бога, сине! Лека нощ!

– Лека нощ, момчето ми. Нека Бог бди над тебе тази нощ.

– Благодаря, мамо!

О, Ребека спи! Прекрасна е! Сред всичкия този балдахин. Извезала е златни сърчица на възглавниците. Милата Ребека! Трябва цял ден да се е трудила. Златният конец е почти привършил. А това? О, гълъбчета! Колко са сладки! Гали ги с ръка. Навежда се над съпругата си. Спи. Безметежен сън. Гърдите ѝ се повдигат и отпускат. Усеща дъха ѝ. Желанието го разтриса. Да я покрие с целувки. С най-нежни милувки. С най-пламенни думи. Да потъне в очите ѝ. Да заспи наред копринения ѝ ромон. Но, не! Люлката! Не може без люлка. Нека това бъде изненадата му за днес. Нека, с Божията помощ, всяка нощ успява да я зарадва с нещо ново.

– Ребека, любов моя!

Каква да бъде? Разбира се! Гондола! Венецианска гондола. А той ще бъде гондолиерът...

Ето, точно така. Две тополи. Стройни, тънки и високи. Силни! Ето, лиани! По-здрави от най-здравото корабно въже. Да! Да, да, да!...

Защо пък не?!...

– О, град на любовта! Не ме познаваш! И прости дързостта ми! Аз дойдох отдалеч! Оттатък океана, дойдох! С молба! Която само ти можеш да изпълниш!

– Кой си ти, човече, който знаеш езика ми? И ако знаеш него, нима не знаеш и другото?

– О, град на любовта, не се интересувам от нищо друго!

– Разбира се, момко, разбира се. И ти гледаш през розови очила.

– О, град на градовете, нищо не би убягнало от хилядолетния ти взор!

– О, момко на момците, няма ли да спреш да ме градосваш?! Аз съм град като град. С малко повече тиня, естествено. И освен че съм град на любовта... Знаеш ли, хората, които ме обитават, са доста добри с хладните оръжия. А и тия, уж туристи, стрелят добре. Не са били малко отровителите. А на грабителите и измамниците отдавна съм изпуснал бройката. И кой изобщо ти каза, че съм град на любовта?!

– О, град на любовта, замълчи!

– Както кажеш. За какво си дошъл?

– Искам една гондола! За моята любима! За Ребека!

– Една гондола за Ребека, моля! Нейният любим е тук! Няма проблеми, момчето ми! И дворец да поискаш, и дворец ще получиш. Има само един-единствен дребен проблем. Нищожен, мене ако питаш.

– Питам те! Говори!

– Не знам откъде идеш и с какво се занимаваш, но известно ли ти е значението на думата „кеш“?

– Колко?! Колко искаш?!

– О, милостиви Юпитер, и вие, уважаеми синьорини и господа! Младежът трябва да е янки! Простете лошото му възпитание, след като има пари!

– Колко?! Кажи колко?!

– Двеста хиляди! Как ти се струва?! Като начало, де... скромно начало... Гондолата е моят символ... нали... мър-мяу.

– Двеста хиляди! Нямам! Какво ще кажеш за торба злато?!

– Злато!!! Злато!!! О, Луиджи, излез и ми кажи, че не сънувам! Злато!!! Хвърли го, аморе! В канале гранде! По-бързо го хвърли!

– Всъщност, не е ли...

– Но, синьор янки, данъкът за тази година не е платен. Нито такса: право канале. Нито митото...

– Митото?! Аз мислех, че си ги правиш сам!

– Аморе, разбира се, че ги правя сам! Внасям само суровините. От древен Китай, amore. Там всичко е толкова евтино.

– Добре, нямам време. Още една торба ще е достатъчна ли?

– Разбира се, разбира се! Хвърли я в канала гранде. И си избери която искаш гондола. И колкото искаш пръти! И гондолиери! Колкото искаш. И един хор се въргалише наоколо. Изпълняват страхотни канцонети. И шансони. И цигански романси. И ключеци, amore. Моля те, вземи и тях!

– Хубаво, идеята ти е добра. Нека бъде онази, бялата. Гондолиер не ми трябва, но хора взимам. *Очи черни*, знаят ли?

– Но, разбира се, amore! Поне в трийсет версии! Но ти би предпочел „Янки дудъл“, предполагам!

– О, град на любовта, град на древни обичаи! Град, който като магнит привличаш хората със своите потайности, със своята неповторима греховност...

– Продължавай, миличък, моля те, не спирай! Не обръщай никакво внимание на Луиджи!

– Благодаря ти, град! Остани си с Мир!

– Е, момчета, нека бъде *Очи черни*! И за всеки от вас ще има по още една златна монета! И дори по две! Знаете си работата, нали? Сега!

– Грация, синьор, но поне малко уиски, синьор, за смазване на гласните струни, синьор!

– Така да бъде, момчета! Разливам! И разлюлявам!

Очи чёрные, очи страстные, очи жгучие и прекрасные...

Гласовете на тримата – двамата испанци и португалеца, импонираат по невероятен начин на уютното семейно гнездо. Отначало тихи почти съскащи, почти недоловими, сега набират мощ. Страстта блика, сякаш горещ минерален извор из земната гръд. Цялата кожа на щастливия съпруг настръхва. И кой би подозирал такива гласови данни в този върлинестия. Или в този – с кръвясалите очи. И дори в онзи, третия, който дори не крие често употребяваната си кама. Гласовете се извисяват. Вокален звук увисва във въздуха. И там остава. Отначало плътен и доминиращ, изтънява. Но силата му е все така разтреперваща. Сякаш няма край въздухът в дробовете им. Давид бърше сълзи. Гондолата описва огромни махове. Издига се, отдалечавайки го от любимата. Издига се, и беседката остава някъде далеч, далеч назад и надолу, сливайки се с приказната зеленина. И за момент сърцето му прескача. „Дали не сънувам?“ – пита се набеденият за носител на душата орган. Но тогава сватбената гондола тръгва по обратния път. Набира скорост. Изравнява се с ложето на съпругата. Ако протегне ръка, би я докоснал. *Как люблюуууу я вас*. Сега гласовете са далеч навътре из дълбините на басовия регистър. Почти докосват дъното му. Почти докосват просторите на необятните руски степи. Където и когато е

съществувала душата, дарила този елмаз в короната на песенното съкровище на хората. Която, също просълзена, насърчава тримата изпълнители. А те се чудят – сънуват ли? И ако сънуват, не спят ли? И всъщност, ако спят, кой тогава пее? Няма никакво значение. Защото такава е волята на Давид. Защото такава е приказката, в която той е принцът. И любовта му към принцесата трябва да намери достоен израз. Гондолата с шеметна скорост профучава в обратна посока. Отново се отдалечава. За да се върне. Отново. Ребека спи. Цвят от вишня се стеле около ложето ѝ. Заплита се в косите ѝ. Гали страните ѝ. Сънува Венеция. Мечтае за гондолите.

– Давид, хайде, поспаланко. Осем часът е.

– Осем ли, мамо?! Просто не мога да повярвам!

– Хайде. Марш в кухнята! Ако баща ти разбере, никак няма да остане доволен.

– Хвала на Бога, мамо, че е излязъл по-рано!

– Не богохулствай, разбойнико!

Този ден, денят след втората нощ от сватбата, е още по-красив. И така трябва да бъде. Давид сияе. Чичо Ицхак се мръщи. Дори мърмори. Дори поглежда с периферното си зрение. Попипва се. Почесва се. Такова поведение не е съвсем в родовата им традиция. Но очевидно има ефект. Сделката със „Стюърт и Ко“ е финализирана по най-добрия за фирмата начин. И заслугата е изцяло на Давид. Най-общо казано, чичо Ицхак е сериозно объркан. И разконцетриран. И обмисля действително екстравагантен, изключително новаторски ход, абсолютно в разрез с родовите традиции – да освободи племенника си един час преди края на работното време. И го сторва! Вярвайте, сторва го! И това, разбира се, позволява на Давид да купи чудесна, чисто бяла, везана покривка за майка си и бутилка от онази кехлибарена течност, отличаваща се от себеподобните си по високия алкохолен градус. Които подаръци родителите му приемат с горещи благодарности. И която покривка е незабавно застлана на масата и порой хвалебствия и коментари на тема: „Най-добрият син“, е произнесен. И от която бутилка, след необходимите уточнения с Бог, е незабавно налято по чашите. Вечерта е наистина прекрасна. Мила, задушевна. Между тримата най-близки хора на белия свят. След това се настаняват на дивана и таткото разтваря старата семейна Библия. Чете. Любимата на Давид Книга втора, Моисеева.

– Лека нощ, мамо, лека нощ, татко!

– Лека нощ, сине. И нека Бог бъде с тебе!

– Лека нощ, момчето ми. Господ да те пази.

– И вас, скъпи родители!

– Да бъде стоп! – пожелава Давид и люлката замръзва неподвижно. Слиза, последван от звуците на серенада. Главите на младоженците мигом се покриват с цвят от вишни. Крачка, втора. Трета. Коленичи пред любимата си. Нежното ѝ дихание го умилява. Вдига ръка. Да я докосне. Сера!... Сера!... Сера!...

– Peeeeeeeeeeeeeeeeeeбeeeeeeeeeeeeeeкаaaaaaaaaaa?!

– Боже Господи! Всесилни, Всеблагі, Всемиловичи!

– Даавииид – шепти задгробният ѝ глас, – любииими...

Пред очите му кожата ѝ потъмнява. Става на петна.

Нещо му хрумва. Скача на крака. Вдига ръка и пипа колкото може по-нагоре. Няма начин. Тича покрай стената. Дълго. Много дълго. Няма начин да мине татък. Строполява се. Риданията го разтърсват отново. Знае. Знае, че ако може да бъде с нея, ако може да ѝ поговори, само да я докосне, и магията ще се разваля. И Ребека, неговата Ребека, ще бъде пак негова. Завинаги! Или той, неин! Но не само! За-ед-но!

– Давид, Давид, събуди се!

— Сине!

– Мамо, тате? Какво става?
– Викаш, сине. Как си? Кошмар ли сънуваш?
– Не, мамо. Тоест, да. Може ли чаша вода?
– Разбира се, сине. Да не е от гъбите? Но тя ми каза, че са съвършено пресни.
И наистина...
– Не, мамо, не е от гъбите. Случва се, нали знаеш. Колко е часът?
– Почти пет. Рано е.
– Ще ставам, мамо.
– Момчето ми, дано всичко е наред!
– Дано, мамо.
– Моли се на Бога, сине! Ако е решил да те изпита, трябва да посрещнеш
страданието с радост!
– Да, татко.

Денят след третата нощ. Нима би могъл да обясни промяната. Нима има смисъл да опитва. Насилва се. Нечовешки. Напряга се. И ето. Все така весел, все така усмихнат. Дори се шегува. Имал много писмена работа. Върши я усърдно:

– Ох, колко е досадна! Но няма начин, мене чака! – И отново се шегува. Отново. Всичко е както преди. Както вчера. Остава. Заради писмената работа. Всичко, абсолютно всичко е подредено. Описано. Класирано. Нанася коментари по текущите проблеми. Като че ли ще заминава в отпуска. Не! Просто времето трябва да мине.

– Не, мамо, ще си лягам. Благодаря ти все пак.
– Момчето ми, мое единствено, нека Бог бди над тебе.
– Лека нощ, мамо.

Ляга. И дълго време не смее да затвори очи. Дали всичко ще е както трябва?! Или всичко ще е както не трябва! Няма как да разбере, ако не ги затвори.

Всичко си е на мястото. С изключение на музикантите. Може би дори и Раят си има гробище. Градината със сигурност. Както се полага, почти на края. Място сенчесто. Място тихо. Уединено. Място за вечен покой. Три пресни гроба. И китари върху тях.

Всичко друго си е както би трябвало. Дори гондолата. Приближава беседката. Не смее да вдигне поглед. Но трябва! Налага се! Сторва го! Ужасно груба, набързо скована врата, от която стърчат пирони на всички страни, закрива входа на беседката. Дърпа я. С протяжен вой ръждясалите панти разрешават движение около себе си. Влиза. Всичко си е както винаги. Само нея я няма. Не преградата. Тя си е все там. И все така прозрачна. Само следите от отровата са вече непрозрачни. И от тях е надписът:

„Не можеш да върнеш, което не ти е било отнето.“

Hooo!

[illegible]

Heeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

Heeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeeee!

Heeeeeeeeeeeeeee!

Heeeeee!

He!

!

Впива поглед в преградата. Безкрайно злобен. Непостижимо отмъстителен. Дивашки. Мръснишки. Дава израз на омразата. Вдига ръце пред гърдите си. Стиска юмруци. Свежда се и се свива. Напряга се! Сега! Цялата преграда се изпъстря с плетеница от пукнатини. От край до край. Все още пробягват. Дебели. Тънки. На зиг-заг. Стъкларията се свлича. Не я оставя да докосне земята. Свещената! Земята на любовта! Изпепелява я. Още във въздуха. Няма я! Най-сетне я няма!

Ужасна смрад го обгръща. Ложето е покрито с листа. Кафяви. Гнили. Влажни. Втрещва поглед. Сега! Ложето избухва. Пламъците обхващат беседката. Сега! Огньовете се извисяват. Поглъщат облачето. Със жално съскане то преставя да съществува. Сега! Сякаш огнепръскачка помита слънчицето. Мрак обвива Градината. Сега! Пурпурното сияние е навсякъде! Кървавочервени сенки, отблясъци, огнени писъци се гонят, настигат, изяждат едни-други и сами-себе си. Призрачните фигури се разрастват. Набъбват! Раздуват се. Пръсват се на хиляди искри, които прогарят всичко по пътя си. Сега! Земята между поточетата (всичко, което само преди малко бе Едем) е предадена на изпепеление. Сега! Нима водата е заменена с авиационно гориво? Иначе от какво ще е това зарево, което издънва небето?!

– Сега! Сега! Сега! Трябва ли непрекъснато да повтарям?! Трябва ли непрекъснато да казвам „сега“?! Не, не трябва! Разбира се, че не трябва!

Цялата градина е в пламъци! Пожарът е повсеместен. Най-красивото чудо, създадено от човешка ръка, Градината, къщата на любовта, вече не съществува. Огън! Единствено огън! Навсякъде! И от всичко! Давид, на колене, целият черен, опушен, обгорян, е вдигнал ръцете си към кървавочервеното, призрачно небе. Не казва нищо. Само болката, нечовешката, необятната, струи от очите му. И тя се оказва леснозапалима. И достига до последното оцеляло кътче. И не допринася за жадувания отговор. А за унищожение! Само и единствено. Но нима може да я спре? Нима зависи от него?

— Давид...

– Сине...

– Давид, събуди се...

– Моля те, бързо тичай за доктор Акерман! Целият гори!
– Отивам, жено, ти само не го изпускай! И нека Бог бъде с тебе!

– Е, момче, прескочи трапа. Ако знаеш само как ни изплаши!
– Колко е часът?
– Не питай и по-добре не се интересувай. Няколко дни ще пазиш леглото.
– Но, чичо...
– Чичо ти изпраща много поздрави. И банани. Довечера ще дойде да те види. Всичко е наред, Давид. Просто си почивай.

– Татко...
– Вече може да го преоблечете. Вероятно ще трябва да смените и дюшека. Сигурно е подгизнал. Хаповете ще ги давате по схемата. Повече течности. И нещо вкусно. След три дни ще припка като козленце.

– Благодаря ви, докторе. Нали не ни успокоявате напразно? Какво всъщност му стана?

– Нека го наречем криза. Може да е от пренапрежение. Чувам, че не пести сили в работата си. Ех, младост, младост. Ще се оправи, не се съмнявайте.

– Но, докторе, той е толкова слабичък!

– Хо-хо, знам ги аз тия, слабичките! И кое по-точно смятате, че му е слабо? Сърцето? Дробовете? Бъбреците? Синът ви, госпожо, е здрав за трима. И ако не искате утре да идвам за вас, по-добре се успокойте. Да, ще ви предпиша капки. Сутрин, обед и вечер по пет-шест. С вода. Довиждане!

– Довиждане, докторе!

Унася се. Гърлото му гори. Поглежда. Гори! Всичко гори! Оранжево! Червено! Буйно! Ярко! Искрящо! И никога няма да спре. И той, самият той, иска да е вътре. В пламъка! Опитва се. Но преградата не го пуска. Все така прозрачна. Все така непроницаема. Все така безкомпромисна. Вече не може нищо да ѝ стори. Не му остава друго, освен да съзерцава огъня. Отдава се на единственото позволено. Така минава денят. В съзерцание. В бульони. В лимонени сокове. В грижи. Поти се. Ужасно. Лицето му е сиво. Очите – хлътнали. Само за няколко часа. А каква ли ще е нощта? Няма значение! Нека само по-скоро настъпи. Този път ще е настойчив. Ще заложи всичко. И ще получи отговор. Без съмнение ще го получи. А нима е нужно да чака нощта?! А нима не е нощ навсякъде?! И най-вече в душата му?! Напряга се. Придава си безкрайно сериозен и категоричен вид. Оформя решителната значимост на искането. И пита! Ако трябва, ще пита пак! Отново и отново! Докато дойде отговор! Ако не е достатъчно, ще пита отново! Пак! Отново! Пак! Отново! Още! Пак! Отново!

Не, няма нужда. Отговорът идва. Незабавно. И е не по-малко категоричен. И не по-малко твърд. И безкрайно по-любезен. По-внимателен. И по-учтив:

– Кое то никога не го е имало, го няма и сега. Пред тебе има два пътя. Единият – да забравиш! Сега и завинаги! И никога, докато дишаш на тази земя, да

не се връщаш към него! Нито с думи! Нито с чувства! Нито с мисъл! С нищо! И по-никакъв начин! Това е!

– А другият?!

– Няма друг...

– Трябва да забравя Ребека?!

– ...

– Това ли трябва?! Това ли искате от мене?! Но защо?! Защо?! Кажете ми защо?! Какъв е смисълът?! Кажете! Просто кажете! Какво толкова ви пречи Ребека?! Нямате право! Просто нямате право! Това е чудовищно! Това е произвол! Вие не сте вие!

– Ние сме, Давид. Бъди сигурен. Тази нощ трябва да отговориш.

– О, Боже, пак се почна!

– Давид, синко...

– Но какво му става...

– Не зная, всички сме в Божиите ръце! Ще отида да се помоля! Всичко е в ръцете на нашия Господ! Вярвам, че всичко ще бъде наред!

– Да повикаме ли доктор Акерман?

– И какво ще направи докторът?! Ще му държи отново ръката?! Нима ти не го правиш по-добре?! Давай му вода, дори и с лъжичка! Дори и да не иска! И кърпи с оцет на главата! И го викай! Викай го по име! Ще се помоля и ще те сменя! Бог няма да ни изостави, ще видиш!

– Вярвам ти, съпруже, нека бъде както казваш!

– Мамо...

– Давид...

– Нощ ли е мамо? Нощ ли е?

– Не, момчето ми, не още. Защо...

– Слава Богу! Мамо, тази нощ всичко ще свърши...

– Давид! Момчето ми! Какво говориш? Какво ще свърши?

– Всичко. Не се плаши. Всичко ще бъде както трябва. Моля те, мамо, остави ме сам. Трябва да помисля. Наистина. Нека бъда сам. Няма да умра, не се притеснявай. Или поне не сега. Знаеш колко те обичам, ала трябва да ме оставиш. Нека за утре сутринта има кекс. Обещавам ти да го изям целия.

– О, Давид! Момчето ми, момчето ми...

– Давид!... Нощта изтича! Време е! Дошли сме за отговора!

– Дошли сте да ми отнемете душата!

– Така е, Давид. И не е така. Дошли сме за отговора.

– Обричат ме на вечен студ. И на вечен мрак!

– Да, Давид! И, не! Трябва да отговориш! Изтича последната минута.

– А ако откажа! Какво ще стане, ако откажа?!

- Нищо, Давид, абсолютно нищо няма да стане!
- Но защо...
- Отговорът, Давид! Сега!
- Да...

И настъпи мрак в душата му. И безкрайна тишина. И нестихваща болка го заля и помете. Но не беше тъмно. Пожарът, горящата му кръв, обречената му душа, озаряваха. Градината стана Полето. Осъдено на изпепеление. Да гори. Безкрайно дълго. Да гори и догаря. Ден след ден. Година след година. Защото много бе съграденото. Защото с любов бе сторено. Защото любовта там бе погребана. Защото въпросът остана без отговор. Защото сам си избра съдба. Винаги щеше да е пред очите му! По цели дни нямаше да откъсва поглед от него.

– Тук беше вишњята, а тук малините. – Само за онова, в средата на бившия остров, между бившите поточета, нямаше да си спомня. Нямаше право. Нямаше да мисли. Кое то изобщо не означава, че щеше да забрави. Имаше право да пита защо. За всичко! Освен... Да пита колкото си иска и каквото си иска. Но каква полза?

Зазоряваше. Усети глад, нечовешки глад. Стана. Испита неестествена бодрост в мускулите, нещо, което на секундата определи като предателство. Ръцете сами го облякоха. Измиха. Избръснаха. Вчесаха. Краката сами го отведоха долу. Гласът сам се провикна за кекса. Очите сами се усмихваха. Също и устата. И се правеха, че изобщо, ама изобщо не са забелязали тъмната, полупрозрачна, злокобна сянка, която остана от него в леглото му. Която все още бе там. Която чакаше. Него!...

- Давид, радвам се да те видя! Как си?
- Благодаря, господин Финци. Добре. Ако имате предвид неотдавнашното...
- Не, момчето ми, не ме разбирай погрешно. Как върви сделката с Херман Сторс.
- Свършваме. Всичко е уточнено. От юридическа страна няма пречки. Остава само да захраним сметката в Берлин.
- Не бързай. Нека минем през нотариус.
- Разбирам. Не е образец на коректност, обаче.
- Сигурността е за предпочитане, не смяташ ли?
- Оставяме им възможност да откажат в последния момент.
- Продавачи много, Давид. А и никой не бърза да се разделя с парите.
- Да, чичо, напълно разбирам гледната ти точка. Но не я споделям.
- Твоя воля, синко.

Сънуваше всяка нощ. Както след унищожителен земен трус следват множество по-слаби, така и измъченият му мозък реагираше на чудовищния натиск. Опитваше се да защити притежателя си. Или да го предупреди. Да го подготви. Да му помогне.

Ето и сега! Върви между две отвесни планини, края на които не се вижда. Всъщност, джапа, следвайки извивките на невзрачна рекичка. Не повече от метър широка. От време на време с гръмотевичен тътен се откъсват камъни. Цели канари. Сгромолясват се пред или зад него. Земята се тресе. Рекичката се гърчи премазана, но незабавно търси нов път. Отляво. Отдясно. Успява. Дори когато се налага да повиши нивото си и с малък водопад да се спусне надолу. Дъждът от дребни остри камъчета е постоянен. Просто не му обръща внимание. Следва пътя, без да знае къде отива. Озовал се е там. И толкова. Какво му остава. Да седи? Да лежи? Да се катери? Или най-естественото – да върви?

„Всъщност, какво определя поведението на човека? Защо взима едно или друго решение? Ето, аз сега съм дълбоко нещастен. Напълно разстроен. Нямам цели. Нямам стремежи. Никакви желания. Всичко, което исках, което обичах, за което копнеех, е в пламъци. Защо тогава вървя? Защо просто не се отпусна? Защо вместо да срещна предстоящото, не го изчакам? Защо?“

Върви. Пита се „защо вървя” и върви. От време на време, някъде ужасно високо, почти на нивото на горната земя, прелитат птици. Сенките им го закриват и бързо го задминават. Прекалено голям е, дори за орлите.

Беше се съгласил да се сгромоляса от едната планина. И няма как да се изкачи на другата. Няма крила. Няма пипала. Нито нокти. Беше дал. И не беше получил. Беше измамен. Измамен е! Измамен! Възнегодува! Яростта му нараства. И се умножава. Вдига поглед. Пълен с обвинение. Със злоба. С ненавист. Безмълвно го впива. Отрицание се рои в очите му. Заизлива се навън. Безцветно се стеле. Безцветно се всмуква. Отровеното небе се набръчква. Раздира се! И на парцали вали върху планините. Те се свиват. Малодушно. Тресат се. И се сипят върху главата му.

[illegible]

Викът се изтръгва из гърдите, сякаш взривен парен котел. Сякаш милиони взривени котли. Веще разрушение. И гибел. Направлява го отдолу. Раздробява свличащите се канари. Издухва ги обратно към небосвода. Малки, ръбати, остри камъчета се забиват в небесното лице. Нарязват го. Раздират очите му. Скърцат между зъбите. Струята се усилва. Усилва. Усилва. Лицето безмълвно понася страданието. До един момент. До момента, в който заплаква. Кървавите сълзи се изливат върху главата му. Потокът приижда. Буен, ръмжащ, червен. Леденостуден. Убийствено горещ. Сепва се. Поглежда ръцете си. Целите, целите в кръв.

– Боже Господи, аз ли направих това?! – Никой не му отговаря. – Аз ли?!...

Отпуска ръце. Отпуска рамене. Главата му клюмва. Коленете се подкосяват. Свлича се върху червената земя. Заливан от кървавите води. Плаче. Пита отново. Не получава отговор.

Много ли, малко ли е бил безпаметен не помни и не желае да знае, но когато отваря очи, е в стаята си. Утро е. Майка му попива челото му, гледа го с мъка. С

тревожно безпокойство. Очите ѝ – мокри. Прехапала устна. Усмива му се.

– Колко е часът, мамо?

– Шест, сине. Рано е.

– Да, мамо. Виждаш ли, всичко е наред, мамо. Всичко е такова, каквото трябва да бъде. Не плачи.

– Няма, сине.

Няма как да скрие, че всичко е от болестта. Защото щастливите хора не боледуват. Споделената любов е щастие. А обратното – гибел. Успява да показва само върха на айсберга. Захапва работата с небивало усърдие. С отмъстителност. С безпощадност. Тя му е отдушник. Всеядният огън в душата му се просмуква в мозъка. Вменява му от своята стихийност. Но върхът на създанието, човекът, устоява. Филтрира, преработва, забавя огнената стихия. И вече контролируема, но все така пагубна, я насочва срещу врага. Срещу партньора в бизнеса. Пада Херман Сторс. Падат Боом енд сие, Дейви Харлейсон. И много други. Държи винаги пето асо, което всъщност си е съвсем четвърто. Прочува се като инквизиторът от последния миг. Очите му гледат стръвнишки. Огънят в душата, палачът на пламтящата Градина, свети в погледа, и мечтателното, по детски мекосиво, придобива зловещ оттенък. Захапва с очи и не изпуска. Не и докато не откъсне. И най налита на жива плът.

Сънува. Всяка нощ. Картини на тотално разрушение, масова гибел, унищожение, отрицание. Всяка вечер ляга в сянката. Всяка сутрин става от нея. Всяка нощ ѝ отдава зловеща дан. Движи се по ръба. Веднъж по дъното на каньон. Друг път по иглен гребен. И всеки миг може да сбърка. Да не издържи. Да се отрече. Съзнава го. Корав е. В кръвта му концентрацията на стомана е изключително висока, но е човек. В крайна сметка, и преди всичко, просто и само човек.

И ще се връщате! Отново и отново!

Обричам ви!

Осъждам ви!

Вменявам ви!

Докато свят светува! Докато царството Ми се съгражда!

Да се влачите върху творението си!

Да го допирате отвън! Да го сещате отвътре!

Да ви изпълва, обезсилва, определя!

И да ви подчинява на гнусната си същност!

вас, доминаторите!

вас, триумфаторите!

вас, горделивците!

вас, неблагодарниците!
вас, отстъпниците!
Почувствайте себе си със сетен дъх!
Защото изтичат секундите ви! Защото свършва съдът Ми!
Защото чета присъдата!
И започва заточението ви!
И се слага начало на изкуплението ви!
А онази планина, там, е вината ви!
И няма да си остане все така недостижимо висока,
защото ще расте! Много ще расте!
От делата ви! И от помислите ви!
От едничкия ви поглед дори, когато с омраза е изпълнен!
Противно на волята Ми, наложихте своята!
Противно на животворящата Ми сила, родихте безживо творение!
Обречено!
Окаяно!
Недоносено!
Опетнихте името Ми!
Изопачихте делото Ми!
Поругахте Ме!
А тук, и навсякъде, стигате по Моя път!
А царството ви е от царството Ми съградено!
И силата ви, нечестивци, бе от силата Ми!
Постъпихте скверно!
Ти, Лемурай! Ти, Ихтиян! Ти, Белонез!
Погледнете към творението си и въздайте слава на успеха си!
Рекохте: Той не може без нас, и нека за урок Мү е!
Благодаря ви!
Трижди благодаря за любовта ви!
И ето, Аз ви давам наградата Си! За усърдието!
За старанието!
Вина е тя! И непосилна тежест е!
Така че, щедростта Ми е не по-малка от вашата!

Защото не живот е това!
Защото осакатихте тялото Ми!
Защото поругахте дъха Ми!
Защото Ме осъдихте да се влача по тази планета,
ден след ден, година по година, като отрицание на
собствената Ми същност!.....
Погледнете! И не сваляйте поглед от издишващото
си недоразумение!
Защото това съм Аз! Но и вие!
И ви сторвам на прах!
На злодейски прашинки!
На престъпни песъчинки!
И няма ви вече,
макар и пред Мене да стоите!
И макар да сте цели, вече ви пръснах из пагубното ви дело!
И вселих ви в него!
И обрекох ви на него!
Ще идвате с него, тъй както е Волята Ми.
И ще се изсълвате из него, каквато бе вашата!
И ще идвате, и ще си отивате в страх, смут и неведение!
Във вопли!
В терзание!
В несигурност!
В тъмница ще живеете, в мрак ще напускате!
В незнание и безчувственост!
И дотолкова ще бъдете отъмнени,
че няма да искате да си тръгвате, дори от гнуста, която създадохте!
А ще давате мило и драго това да не се случва!
Но ще ви се налага!
Ще бъдете принуждавани!
И оневъзможностявани за противното!
И хиляди по хиляди пъти всяка ваша частица
ще мине пътя на изнемогата и страданието ще понася!

И отново, и отново на ужаса дан ще плаща!
На братоубийството!
На отцеядството!
Защото пагубна е същността ви,
и такава ще си остане!
Но око за око, ще ви река, и зъб за зъб, ще ви кажа!
Защото това възлюбихте!
И това заслужихте!
И за това ще платите!

СБОГОМ!

– О, не! Не! Не! Не! Не ни го отнемай, Боже Господи! Моля те, недей! Мене накажи, Господи, него пожали! Смили се над нас, Господи! Не ни причинявай това!

– Бог е всемилостив, жено! Където и да е момчето ни, Той ще се погрижи за него. С нищо не можеш да промениш волята Му, колкото и смазваща да е болката! Да се смирим... И покаем... Нека се помолим... За прошка на греховете му, и упокой за душата му.

Тялото лежи – вдървено и безчувствено. С изпънати ръце. Вцепенено. Очите безжизнени, широко отворени, изцъклено сочат тавана. Капки пот леденеят по челото. Не мърда и не диша. В напрегната и болезнена гримаса. С неестествено сива кожа. Бащата целува изстиналата буза, докосва челото, покрива очите с длан. Сълзи, подобно на първи едри капки от летен дъжд, забарабаняват по ръката му. Затваря очите на единственото си дете. Изпива горчивата чаша. До дъно. Вдига ръка. Тръпки на ужас се разбягват по гърба му и коленете му се подкосяват. Очите!... Отворени! Все така втренчени, все така бодат тавана. Не смее да ги докосне отново. Двамата старци се хващат за ръце. Не знаят какво да сторят. Хлиповете на жената, безмълвните сълзи на мъжа, единствено нарушават лепкавата удушаваша тишина. Погледът ѝ търси убежище в неговия. Намира го. Притихва. И скача. Побягва. Подгонен от мъчителната безнадеждност, се връща върху сина.

Нещо тъмно извира изпод лежащия. Обвива тялото. Сключва се над него. Нещо с дъх на гнило. Със злокобна усмивка... Жената изписква. Тихо. Свлича се към земята.

– Боже Господи мой, дай ни сили да посрещнем изпитанието Ти – изохква мъжът, придържайки безжизненото тяло на съпругата си.

... И ще се връщате! .....Г писък ще срещате отвора! .....
..... Г безцеремонността ви ще бъдете натъпквани! ....
..... И ще имате време.....
..... много време ще имате,
..... но само вие ще сте в него.....
..... когато ще помните..... и що е било..... и какво
ще бъде! .....И с никого не ще можете да споделите, а с
..... Мене – най-малко! .....Ще бъдете вие, угнетени в
тях! ..... Заключени! .....Затворени! ..... В
тях!.....Затворени в себе си! .....И от себе си! .....И от
себе си обречени! ..... И на себе си обречени! .....Ще
виждате всичко .....що ще ви сполети .....до самия ви изход
и ще .... съзнавате .....неминуемостта му.....
и непредвидимостта му! .....И ще треперите, защото...
... често само крачка вляво или вдясно ..... ще е .....
достатъчна, но няма да знаете.....когато е нужно, и ще се
.....сгромолясвате, когато не виждате! .....И
нерядко ще се свършвате ..... от това. ....Този е
пътят, който ще следвате! .....На слепците! .....
..... На глухите!
.....На безчувствените! .....
.....На незнаещите!
На обречените! .....На виновните!.....
..... На дръзналите срещу Гъздателя си!.....
.....Който освен Вдъхновител, и Гъдник се явява! По силата на
силата Си, и по правото на правото Си!.....
..... За назидание пред Взора ще се влачите .....!
..... И недостойни..... накрая ще се молите да не ви се
отнема жалкото и нищожното..... което единствено имате,
..... и върху което преди не бихте се и изплаули!.....
.....Но грубо ще ви бъде изтръгвано и в бездна ще бъдете
захвърляни!
.... Г презрение ще бъдете посрещани.....

вие, ридаещите и разтрепераните! ..... Обърканите!
 .....И вие, гордите и несломимите, отново долү ще бъдете
 запокитвани.....и смразяващият ви
 писък ще заглъхва в простора! .....
 .....Отново и отново! .....
 .....Десетки хиляди пъти! .....
 Докато се изчерпите! ..... Докато изстрадате! Докато.....
 изкүпите! .....Докато на разкаяние не станете!
 .....И цялата ви сила безкрайна.....
 ..... на безкрайна слабост не стане!.....

Да БЪДЕ!

Сякаш лентата в прожекционен апарат е свършила и следват празни кадри.
 Бели. Само тук-там някоя драскотина. Само шумът от въртенето на празното
 колело. Няма я страхотията, обсебила погледа. Чудовищното напрежение спада.
 Очите потрепват. Отварят се. Първото усещане е за страшни болки. В мускули-
 те. Чуждо тяло. Не следва командите на мозъка си, а той не бърза да ги отдава.
 Пот. Ужасна. Студена. Смразяваща. В следващия момент изгаря. Червени петна
 избиват на бузите му. Краката и ръцете следват ритъма на неизвестен танц. Мятър
 кат се, пресрещат се във въздуха. Сякаш нож го разсича през очите. Затваря ги.

– Не-е-е-е-е!... – Крещи! Клепачите парят. Тялото му се сгъва в кръста и за-
 ема седяща в леглото поза. Майка му и баща му са на земята. Какво ли правят
 там? Защо го гледат с ужас? Сякаш виждат призрак. Мускулите ту се стягат, ту
 разпускат. Далечен дим изписва тайнствени знаци, някъде далеч и високо. Вятър
 ги разнася. Дъжд ги размива.

Омеква. Строполява се обратно. Майка му изписква. Диша. Дълбоко и равно-
 мерно. Смазан духом. Смазан телом. Гледа тавана. Вдига ръце към очите. Раз-
 глежда ги. Пръст по пръст. Върти ги...

- Вода-а-а-а! Вода! Дайте вода...
- Сине, ти си жив!!!
- Не зная, мамо. Така изглежда.
- Слава на Бога, жено! Слава на нашия Господ, синко!
- Да, тате. Всичко Нему дължим.
- Боли ли те... сине?
- Не, мамо, не ме боли...

Младото тяло, младият дух, поразени, размазани, захвърлени. Но млади. И
 поради това силни. Младото тяло надмогва. Младият дух игнорира. Времето ле-

кува. Всеки час отдалечава. От ужасното слънце, избухнало в него. Никога няма да го забрави. Никога няма да сваля взор от него. Но и няма да е толкова близко. Така нетърпимо близко. Големият дълг страшен сън. Започнал като бяла приказка. Свършил като видение от ада. Легна си момче. Събуди се старец. Кому бе нужно? И защо? Знаеше. Защото и те бяха там. Знаеше кои са. Не знаеше какво искат. Знаеше какво искат. Не знаеше защо го искат. И знаеше, и не знаеше. Но разбираше. Щеше да следва пътя, пред който го бяха поставили. Те настояха. Той се противеше. Увещаваха го. Убеждаваха. Молеха...

Прие! И от благодарност, вероятно, му показаха Страшния сън. Или може би не бяха те? Макар и да не ги виждаше, усещаше, че и те са напрегнати. Че също се боят. И на тях не им бе леко. Но защо него избраха? Всъщност, не искаха кой знае какво. Освен да е винаги на разположение. Да е винаги готов. Да се жертва. Да се отдаде. И затова им трябваше чист. И свободен. Заслужаваше ли си жертвата? А беше ли жертвал нещо?

Млад и силен, и външно, и вътрешно, се възстанови бързо. И напълно. Съзнаваше, че живее един вид чужд живот и затова го ценеше още повече. Придоба дълбоко, граничещо с мъдростта, спокойствие. Очите му изгаснаха. Завинаги. Но макар и угаснали, излъчваха сива топлина. Внушаваха доверие. И сигурност. Преценките му станаха изключително трезви и изчистени. Без изключение точни. И почти нямаше ден, неговата стара познайница, вълшебницата – Светлина, да не го посети. В нея намираще утеха. На нейното рамо скланияше глава. Беше в състояние да издържи. А когато не можеше, имаше полето. Кое то разпалваше. Отново и отново. Огромните пламъци го обхождаха от край до край. Задушлив дим се стелеше ниско над повърхността и разяждаше това, което на огъня се противеше. След като се навилнееше на воля, след като дадеше израз на гвения изблик, отново бе кротък и смирен. Жалък в собствените си очи. Загадъчен, недостижим в очите на другите. Бе примерен син, утеха на старите си родители. Дори възстановиха четенето на Библията вечер. Не излизаше и не канеше гости. Но беше озарен, което не оставаше скрито за майката. И двамата родители горещо благодаряха на Бога. Може би ги болеше, че детето им е лишено от радостите на връстниците си. Но бяха горди. Интуитивно съзнаваха, че е избран. Криеха сълзите... Всеки крие по нещо... Бяха идилия, която като всичко идеално не продължи дълго.

Винаги внимателен и услужлив към съседите, колегите, познатите, никога не ги допусна до себе си. Беше сам. И готов. Когато и да го повикаха. Превърна се в гордостта на бездетния си чичо. На практика, пое бизнеса му в свои ръце, защото разликата бе като между мощен компютър и ръчно сметало. Фирмата просперираше. И старият Ицхак гръмка се хвалеше, че любимият му племенник най-сетне е намерил себе си. Най-сетне е станал един класически, образцов Финци. И обстоятелствено, и все така гръмогласно, отново и отново го сравняваше със себе си. Как самият той на неговите години получил ужасна бъбречна криза. Коварна и жестока. Която дни наред го оставяла без дъх.

– А нощите... о, нощите!... – клатеше многозначително глава чичото. И тогава, през тези ужасни, безсънни нощи, имал уникалната възможност да погледне на всичко от по различен ъгъл и в друга светлина. Много неща му станали ясни. И още много прозрял. И тогава всъщност станал човек. И в крайна сметка осъзнал, че хората не са нищо друго освен едни бъбреци. Ще те изненадат в най-неподходящия момент. Ще ти се отплатят за грижите, причинявайки ти непоносимо страдание. И едните, и другите трябва да поиш, докато не почнат да се изпускат. При това от едно и също място. Такива са хората. Но племенникът му е Човек. Злато, ако трябва да е по-точен. Типичен представител на рода Финци.

– **Г**осподин Президент, позволих си да доведа госпожица Хилда. Настоявам да я изслушате, господин Президент.

– Добре, Кевин, щом настояваш. Надявам се същевременно, че не си забравил за дългия ни приятел.

– Нито за секунда, господин Президент. Как бих могъл!

– И аз това се чудя, как изобщо се осмеляваш. Напоследък сънувам кошмари, друже. Знаеш колко съм привързан към тебе. Та, става дума за това, че Дългия те е обесил за топките, Кевин. Може би не точно обесил, ами овързал с някакви вериги... Ужасно, нали?!

– Чувал съм, че когато сънуваш лошо, е на добро. И обратно. Но за мене няма съмнение, че който днес е с Хамър, утре е на върха. По свои канали се добрах до прелюбопитни данни. Дългия и Хамър са стари познайници. Нашият човек е леко притеснен от успехите на „приятеля си”. И както добре го познаваме, няма да се укроти, докато не смаже или поне не унижи жестоко „нищожеството”, осмелило се да блесне с нещо. Но при цялата мощ, с която разполага Хамър, това няма как да стане. „Хамър Индъстри“ е държава в държавата. Очертават се два полюса, господин Президент, и ние трябва да заемем печеливша позиция. Местата с добър изглед са ограничени.

– Да, звучи тривиално. Но Дългия наистина ще ни скопи.

– Господин Президент, Върлината и без това ще ни скопи. Не е поискал, не го е сторил.

– М...да, така е. И за какво ми е госпожица Хилда?

– О, тя е изключителен психолог! Изработила е психо-портрет на Хамър, от който съвсем ясно могат да се определят някои насоки. Да я повикам ли?

– Вие запознат ли сте с портрета?

– Естествено, господин Президент!

– Тогава незабавно го унищожете и отпратете госпожицата.

– Но... Нима...

– След това ще поговорим. Между другото, Кевин, и аз имам някои канали. И не мога да разбера защо перковците винаги са най-най-отгоре. Защото Хамър е не по-малко луд от Върлината. Ако не и повече. И направо побеснява, ако някой

му се меси. Но не мога да отрека, че държи здраво юздите. Вероятно ще може да ни извлече от блатото. Все пак, нека си измием ръцете. Или поне пръстите. Прочети това писмо. Възнамерявам да му го изпратя. Какво ще кажеш?

– Бива, господин Президент. Ала... нека тонът бъде по-умерен. Иначе, направо ще експлодира.

– Добре, Кевин, ще помисля по въпроса, но да знаеш, че непрекъснато те виждам в оная поза с веригите.

– Шефе, какво са моите топки пред твоя задник?!

Много по-трудно, отколкото изглеждаше. Но не и невъзможно. Първите опити бяха отчайващи. Плачевни. И това го разлюти. Разлюти и амбицира. Не обичаше да губи. Реши да тръгне от самото начало. От чистото наблюдение. Запъхтян и гневен, гневен и нетърпелив, наблюдаваше. Разбра къде бърка. Опита пак. С една съвсем малка. Успя! Опита пак. С една дори още по-малка. Дублира успеха. Окуражен, набра скорост. Увисна точно над зенитната точка и се отпусна. Рано! Прекалено рано! Ударът в гърба го накара да хлъцне. Болка! Раздразнение от провала! Натъртеното пулсираше. Ръце, крака, вътрешности! Въртяха се пред очите му, забравили за принадлежността си към него. Ядоса се! Гневно хвана ухото – беглец и го фиксира на място.

– Не, приятелю, с тебе и една крачка няма да мога да направя! – стгълча черния дроб, който тъкмо се напасваше към тазобедрената става.

Всички по местата си! – Внушението бе безпрекословно. Бунтовниците заеха обичайните си длъжности.

Благодаря – изрече сухо, но не строго, – ще опитаме пак. И без издънки!

Издигна се високо. В Космоса. Бе готов. Но гледката мигом го остави без дъх. Потресаващо! Океан от светлина. Ярки, блестящи, планините шествах величествено, пръскайки фонтани от разноцветни сияния. Още по-триумфални форми ги застигаха и захлупваха. Блъскаха отстрани. Или дори фронтално. Светлинните гейзери бликаха, олизвайки с пламенни езици Космоса. Отразяваха се – нежни феерии, полупрозрачни, нюансиращи копринени наметала. При спускане върху релефа, при контакта с наситените, разпенени цветове се образуваше обратно лъчение от разноцветни, тънки, цилиндрични блясъци. Замъци, поляни, градове – какво ли не съграждаха по пътя си нагоре. Съграждаха и разграждаха, за да се прегрупират незабавно в нови невиджани видения. Да замръзнат за миг в неповторимо съвършенство, преди следващият прилив да ги застигне и помете. Най-вдъхновеният художник имаше най-богатата палитра. И работеше със съвършен набор от четки. Не жалейки сили.

Наблюдаваше. Омаян! Изпълнен с благодарност и преклонение! Със страхопочитание! Единственият, видял Спектакъла! Видял го отгоре!

– Може би не е съвсем редно да го правя? – запита се колебливо. И тогава я

видя! Зенитната ѝ точка възсядаше огромен гребен. Цветовете варираха – бавно, изпълнени от осъзнаване на грандиозната си значимост. Усещане за достойнство! За сила! Ослепително! Усети пулса си в слепите си очи. Устата пресъхнала. Привличаше го! Като магнит, каквато всъщност бе. Вертикална! За съжаление вертикална! И дума не можеше да става за сърфиране. Абсурд! Наблюдаваше я. Как отминава. След зенита фучеше компресираното тяло. След него сгъстената опашка, от която стърчеше само завито крайче. Като мъничка кукичка.

„Къде ли ще се разрази?“ – помисли със завист. И тогава крайчето, едва-едва стърчащото, завитото накрая, се закачи. В една коса магнитна форма. В коса, бърза и напречна. И нямаше шанс да се откъсне. С гирлянда от милиони огнени припуквания, всяко от които причина за вулканично избухване от багри в точката на освобождаване, с неимоверно лъчение, гърбът започна да се разпъва. Единственото правилно решение. Иначе просто щеше да се скъса. Или между гърба и зенита. Или между опашката и гърба. Единственият възможен начин за загладяване на разломния импулс бе пуснат в действие. Секунда, и гърбът се опъна в цялата си дължина. Еластичността бе изчерпана докрай. Крайчето се откъсна и мигом потъмня. Разтвори се в нищото. Изчезна в небитието.

– Грандиозно! – изпъшка Стария, заслепен от най-невероятно дългостоящата фучаща вълна. Гледаше я! Усещаше я дълбоко в себе си. На някакво неизвестно, и със сигурност дълбоко, подсъзнателно ниво.

Да става каквото ще! – мозъкът се довери на подсъзнанието и предаде управлението. Пикира! В миг я застигна. Синхронизира по скорост. Протегна ръка. И лекичко, съвсем лекичко я докосна в зенитната точка, без да променя вектора на свършена успоредност с вълната. Летеше! На милиметри над максималната точка. Можеше да гарантира вертикално неотклонение. Нямаше проблем и с успоредността. Главата източена напред. Едната ръка плътно прибрана до тялото. Другата изпъната напред. Внимателно, много внимателно и бавно, целият превърнат в осезание, потопа дланта и пръстите. Леко разтрисане. Бързи тръпки през цялото тяло.

„Добре! Нормално! В границите! Как не се сетих преди?!“

Избързваше, очевидно избързваше. Пръстите му започнаха да се подават навън. Много плавно отведе китката си надолу, така че дланта застана под остър ъгъл спрямо потока. Компенсира изпреварването. Не смееше да си поеме дъх. Летеше над бездна. Едва сега си даде сметка за невероятната мощ на явлението. За необузданата сила. За красавицата, способна да го разкъса. Да го погуби с поглед. С кой да е от безбройните си очи.

Едва доловимо изоставане. Естествено, с фатални последствия, ако не го коригира. Отново, сякаш полазен от отровна змия, с безкрайно бавни, пилещи нервите движения, събра палеца, показалеца и средния пръст на изпънатата ръка. С образувалата се човка щипна, или по-скоро клъвна, максималната точка. Задържа я само за миг. За чиято дължина бе отговорна изцяло интуицията. Задържа я за нищожен миг. Но синхронизацията се получи перфектно!

Възстанови изпънатото състояние на тялото си и зачака. Последна проверка. В очите му смъдеше. Сърбеше го гърбът. И коремът. Нещо го хапеше по десния крак. Ах, как му се искаше да ритне подлата гадина! Но не мърдаше. Сега или никога! Близко минута следваше зенитната точка в съвършена синхронизация. Ни по-напред, нито по-назад.

Сега!

Отпусна се! С цялата си тежест! Право върху нея! Магнитните му силови линии, идеално паралелни с тези на вълната, но обратно поляризирани, изпаднаха в незабавен симетрален резонанс. Извиха се, обвиняйки го в блестящ пашкул. Антагонизмът им към вълновите им посестрими бе впечатляващ. Отблъснаха се от тях, жадуващи час по-скоро да ги загърбят и забравят. Да избягат възможно по-далече. Захапаха градиента и го последваха.

Всичко бе както си го беше представял. Като в мечта. Летеше! С абсурдна скорост се спускаше по гърба на вълната, без каквато и да е опасност да потъне в търбуха ѝ. Насладил се на гледката отгоре, сега имаше възможност да стори и обратното. Да се взре от дълбините. Нямаше я нежността. Нямаше я свенливата красота. Нямаше ги закачливите фонтани и светлинни изблици. Отдолу бе смразяващо. Фатално красиво. Смъртоносно прекрасно. Огромните планини с адско бучене изхвърляха безумни по мощ талази енергия. Цели куполи се сриваха върху себеподобните си, причинявайки нови, ужасяващи отклонения в потенциалите. Дори най-малката, обезсилена, случайно довяна капчица, бе достатъчна да го разгради на атоми, ако не бе равновесното му, синхронизирано положение. Летеше! Спускаше се по задния носещ ръб на Северното сияние, яхнал случайно формиралата се надлъжна вълна. Усещането отново и отново го изпълваше с фантастичност. Симетралният ефект гарантираше цялост на същността му. Безстрашно се удряше в идващите коси вълни. Разполовяваше ги сякаш куршум буци масло. Наслаждаваше се на способността си да бъде част от сиянието. Разпрашаваше се на милиони частици, всяка от които носител на неговото Аз. Всяка прашинка гледаше. Всяка възприемаше. Всяка различно. Всяка усещаше. Всяка по своему. Информацията се сумираше и компресираще. В този си вид постъпваше в съзнанието му, където експлодираше в цялата си първична прелест. Възторгът от цветопрепускането, цветопреплитането, играта на светлосенките и багрите го потопа в захлас. Захласът преля в блаженство. В безпаметност. Която щеше да е дълга. Много дълга. И нямаше нужда да бъде прекъсвана, за да напусне импровизираната пързалка. След като се спуснеше до най-ниската точка от гърба на вълната, щеше да започне рязко изкачване по опашката. Антагонизмът на магнитните линии щеше да е причина за пик в скоростта, последван от изстрелване в Космоса. Без да напуска безпаметното си състояние щеше да влезе в стационарна орбита около Земята и да се поздрави за невероятното шампионско изпълнение.

– Крайчето!!! Отчупеното крайче!!! – Някой крещеше в него, думкаше с юмруци по вратата на съзнанието, налагаше алкохолизирания, самозабравил се тип.

Който най-сетне отговори с мътен, неразбиращ поглед. Видя очевидното, осъзна го и от погледа му изпуши ужас. Късно! Симетралният ефект прекъсна рязко и безвъзвратно. Само миг, само миг всичко бе както досега. Все още цял. Все още плъзгащ се. Дори, все още щастлив. Само миг, в който миг успя да включи Голямото. Милиони, хиляди милиони волта се впиха в същността му и я превърнаха в плазма. Разпиляха я из цялата галактика. Трансформираха я в непознато проявление на материята. Настъпи дълга, тежка, наситена с магнетизъм, тишина.

– Да!
– Не!
– Да!
– Не!
– Незабавно свали рестрикцията!
– Няма!
– Внимавай! Асоциираш си степен *Съдник*, ще пострадаш!
– Няма!
– А, няма?! Я го виж ти! Незабавно му възстанови правото на достъп! Не ти определяш паритетите!
– Но това е лудост! Няма да го допусна! Той е извън системата!
– Не знам какво разбираш под система?! И чия система имаш предвид?!
– Няма да го допусна!
– Ще го допуснеш и още как!
– Няма!

Шум от пляскане надви бученето, припламването и припукванията в съзнанието му. За миг се появи картина. Огромни бели криле! Размахваха се точно над него. Отново пропадна. Мрак!

„Трябва да е лебедово езеро“ – помисли си Стария с досада.

– Некадърници, нехранимайковци! – разтресе се в порив на справедлив гняв.

– Ето, видя ли, свестява се!
– Ще докладвам, да знаеш, че ще докладвам!

И пак тъмнина. Но и тишина. Спотайваха се!

– Ей! – избоботи Стария. – Покажи се! – Никой. Нищо.

Чувате ли, на вас говоря!

Тихо напрегнато шушукане. Пляскане на криле. Картина. Облаци. Малки. Пухкави. Удобни. Небе. Завъртащо се. Сякаш всмукващо се във фуния. Изчезващо...

Тъмно. И тихо. Шушукане. Препирнята ту се издигаше, ту заглъхваше! Само единият глас остана! Нареща! Обяснява!

– Ще им дам да се разберат! – гневът клокочеше в гърдите на Стария. – Ще ги опустоша! – Отвори уста, готов да кресне. Отвори уста и затвори очи! Заслепен!

Мощна струя озон притъпи гнева му. Картината блесна. Широкоекранно! Синьо небе, осеяно с бели облачета. На всеки облак – ангел. Прибрали смирено криле, трескаво въвеждат информация от портативни клавиатури.

– Новият модел! – умили се Стария. – Браво!

Следят локалните си екрани. Местят поглед към огромния визуализатор, заемащ изцяло хоризонта. От единия до другия му край се точи дебела, права, червена линия. Под нея, с две трети от нейната дължина, в началото права, след това изобщо, се изгъва синя линия. Стария наблюдава стъписан. Всяко натискане на бутон при скорост 81 000 знака в минута незабавно предизвиква промяна на централния екран. Стария се мръщи.

– Като свинско черво! – Погледът му гръмоносно оглежда отдела. Двеста осемдесет и шест оператори, без да се брои помощният персонал, тракат усърдно. – Бива си го новия модел! – разнежва се Стария.

Синята лента се гърчи, раздува, провисва. Сини мехури се издигат и пръскат, обсипвайки екрана с капки. Усилията им да я изправят са титанични. Неподчинението ѝ – пословично. Ангелите недоволстват. Боботят. Изтриват! Почват отначало! Съсредоточени! Напрегнати!

– Какво правят? – Стария пита единия от двамата задъхани, с доста раздърпани криле, ангели. С разрошени ореоли и зачервени лица.

– Не виждаш ли?!

– Извършват многоцелеви, многопластов, многоидеен, фундаменталнопоучителен, перспективноръководен, мултиобвивнолюспест, безшуплов анализ с последващ запис върху универсален носител...

– За какво им е?

– За нищо!

– За вас, всъщност...

– А-а-а-а, за нас! Така значи...

Двамцата се споглеждат притеснено. Вторият понечва да каже нещо. Колегата му го плясва с крило през устата.

– Синята линия трябва да стане досущ като червената, нали?

– Откъде знаеш?! – изрепчва се първият.

– Ето, видя ли! – тросва се вторият.

– Не ви спори работата, а? – Стария говори „монотонно”, сякаш въздух под високо налягане струи от котел.

– Нервни са – отвръща вторият. – Работят без почивен ден вече 8654 от вашите години. – Човекът кима разбиращо. Сякаш в потвърждение на ангеловите думи, неочакван фалцет нагнетява и без това напрегнатата обстановка:

– Не съм си получил компенсациите! Нито командировъчните!

– И аз, и аз! Да не говорим за премиите и целевите награди!

– Опитват се да ни ограничат!

Спонтанно избилата емоция заглъхва незабавно. Все едно, че не е било. Скоростта на въвеждане отскача до 126 000 знака в минута. Близо метър от синята

линия застива в завършен вид.

– Е, момчета, аз малко ще поогледам и ще си ходя – размърдва се Стария.

Първият понечва да каже нещо. Вторият го мушва с крило да си мълчи.

Стария върви между редиците в посока към големия екран. Вниманието му е привлечено от масивен надпис, гравирен със златни букви в подножието на екрана: „Проект – Библия”. Отдолу няколко по-малки: „Моля, пазете тишина”, „Работа на акорд”, „Пусков срок – изтекъл”. Пада на колене. Вдига ръцете си нагоре. Свежда поглед. Смирен и в страхопочитание. Но, о, скача, трепери, погледът му шари диво. Свирепо гъргорене се надига в гърлото му! И отново смирен. Продължава нататък. Влиза в склада. Пълен безпорядък. Ангели-носачи притичват един по един, сверяват данните върху складовите разписки с безпорядъка по пода, измъкват нужните им кутии и ги прасват върху съответния облак. Писарите отварят и въвеждат, въвеждат, въвеждат. Няколко носачи дърпат огромен контейнер. „Древен Египет”, гласи етикетът. „Оръжия за масово поразяване” се мъдри върху найлонов плик. И отдолу – „Да се внимава да не изпуши”. Погледът му се спира върху нещо като противопехотна мина. „Изказ чрез различни религии” – пише на нея. Из целия хаос само две кутии, луксозни и масивни, стоят върху стелажите. Пред тях ангел – постови.

– Отмее-стис! – заповядва му Давид.

Ангелът отдава чест и бързо се отдалечава.

Ей, къде?! Имаш още половин час! – връща го Стария. С нежелание постовият застава на старото си място. „Откровение – редакция едно”, „Кристали”, гласят надписите върху кутиите, по-скоро сандъци от ситим дърво.

Продължава. Влиза в инструменталния цех. „За външни лица строго забранено” е изписано на вратата.

– Юнаци! – умилява се Стария. – Така трябва! Забрани и заповеди! Заповеди и забрани!

Влиза. На огромни стойки стоят макети на кръстове, полумесеци, еврейски звезди, петолъчки и какво ли не. Опитни формировчици се суят около тях. Спорят с надзорника. Виждат го! Замръзват с широко отворени очи. Треперят!

– Видя ли какво стана?! – съска първият.

– Да-а-а, малко кофти – заовърта го вторият.

– Малко, а? – надхва се първакът. – Аз бих го нарекъл парадокс.

– А аз гаф, без съществени последствия – не отстъпва втори.

– Гаф, а?! – не му остава длъжен първи. – Не виждаш ли, че е с подменена същност?!

– Айде бе, подменена! Само насложена. Но, да ми окапят крилето, ако в него не се просмуква от самия Лъчезар!

– О, не! Само това, не! Загазихме! – вайка се първият.

– Стига скимтя! Не виждаш ли, че напластеното не е определящо!

– Как да не е? – мрънка номер едно. – Не виждаш ли, че се разхожда като паша из харем!

– Ох, умнико! Ако беше прогледнал чрез Лъчезар, вече всички щяхме да сме на пост и молитви! Щеше да ни скъса от чанч!

– Но Бог е милостив!

– Слава на нашия Господ!

– Амин! (и двамата заедно)

– Поемам случая! – решава се вторият.

– Смел като лъв... и не по-малко глупав! – ухилва се другарят му.

– Господине, господине, може ли за малко! – вторият вика Давид.

– Разбира се, малкият! – отговаря човекът.

– Господине, сам разбирате, нещата малко се пообъркаха!

– Няма страшно, новобранецо! – успокоява го Стария с гръмотевичен глас. Ангелите се споглеждат уплашено.

– Господине, имате ли нещо против да възстановим първоначалната ситуация? – изломотва номер две.

– Не, момчето ми! Действай решително!

– Незабавно декларирайте: „Невъзразен!“ – изписква номер едно.

– Невъзразен! – изревава в лицето му Давид, така че ореолите и на двамата се килват настрани.

– Какъв сън, какъв сън, само? – диви се Стария. Всичко го боли. Натъртен. Охлузен! Намагнитизираните вътрешности го сърбят ужасно. Падането от върха на Северното сияние е най-голямото му прежедие в чудния свят от татък прозореца. Трябва яко да си е поляризирай главата, за да сънува такива дивотии. Отказвам се – пъшка Стария. – Стар съм за подобни изпълнения. Отказвам се завинаги!

— Съжалявам, млада госпожице. Знанията ви са на ръба. Както сега, така и през семестъра. И особено след разсъжденията ви за същността на борсовия механизъм, имам чувството, че залитнахте и, доколкото виждам, фатално загубихте равновесие. И сега летите към бездната, колежка. Разбирам, падането ще е болезнено. Съчувствам ви.

„Какъв невероятен кретен!“ (наум)

– Но, убеден съм, след като отново и отново разлистите записките си и преосмислите учебния материал, пречупите го през светлината на настоящия опит и допълнителната литература, в която несъмнено ще се задълбочите, ще установите, че борсовите механизми са възплъщение в живота на неумиращата американска мечта, че дори и най-дребният индивидуален инвеститор е в състояние да стане милионер, а защо не...

– Съжалявам, господин професоре, тук вече се увлякохте!

- Моля! Мене ли репликирате, колежке?!
- Съжалявам, ако съм ви засегнала, но това за дребния инвеститор и американската мечта са врили-некипели!
- Смело, колежке, изключително смело! Рискувате значителен пакет акции!
- Играя вабанк, професоре!
- Приемам предизвикателството, колежке! Да кръстосаме шпаги! Или предпочитате рапири?
- „Леле, как му хлопа дъската на тоя!“ (наум)
- Ами, не знам, с боздуган бих се чувствала по-сигурна.
- Чудесен избор, надявате се да ме затрудните с нестандартно оръжие?!
- Ако нямате нищо против.
- Напротив, напротив! Ан гард! Защитете позицията си!
- Ами, не е ли очевидно, професоре? Дребният инвеститор, прехваленият дребен инвеститор. Но аз го изваждам от анонимност като заек от шапка на фокусник...
- Блестящо, колежке, продължавайте!
- Държа го за ушите и в светлината на прожекторите се вижда, че той, дребният инвеститор, е всъщност невзрачна домакия или студент по математика, или шофьор на камион, който половината време върти геврека, а в останалото лежи под камиона, тоест хора, които нямат елементарна представа от финанси, борси, валутни курсове, паритети, методи за оценки...
- Като вас, колежке, също като вас!
- „Копеле, удряш под кръста!“ (наум)
- И най-важното: дори и не подозират, че печалбата е относителна, а загубата – абсолютна.
- Така ли, и аз не го подозирах?! (силно заинтригуван)
- „Защото си пълно куку!“ (наум)
- ...?!
- Ами, да! Ето, да кажем, влизате в Дау Джонс и отваряте дълга позиция. Но колко ще смеете да заложите? Максимум 50 пункта. И дори да спечелите, като се извадят таксите и комисионите, остават към 30 реални долара. Това е относителност, един път. И втори път. Може да нарасне с 50 пункта. Но може и със 150. Кой смачкан, индивидуален, дребен инвеститор би си позволил да заложи на 150? Ами, ако тръгне надолу, тогава вече губи абсолютния размер на понижението. Докъдето падне, толкова ще загуби. Плюс таксите, лихвите и комисионите.
- Не съм съгласен. Може да излезе винаги, когато пожелае.
- „Ох, колко си смотан, само ако знаеш!“ (наум)
- Да излезе ли, професоре?! Но това е все едно да се хвърлиш от кораб в морето, защото има буря! На борда все пак е по-сигурно, нали, професоре, макар съдбата ти да не е изцяло в твои ръце. Затова не препоръчвам да се излиза.
- Резонно, абсолютно резонно!
- Ето, видяхте ли?

- Какво?
- Ами това, което ви доказах. Възможната печалбата е малко вероятна и по мои изчисления между пет и седем пъти по-малка от възможната загуба.
- О, вие сте правили изчисления?!
- „А ти как мислиш, кретен такъв. По цял ден изчислявам!“ (наум)
- Съвсем скромни, господин професоре.
- Забележително, забележително! Имате ли опит на борсата?
- „Да, въртя пет-шест милиона!“ (наум)
- Да, въртя пет-шест милиона...
- „Божичко, какво издрънках!“ (наум)
- Продължавайте!...
- Управлявам един скромнен фонд. На леля ми. Със съществени ограничения, разбира се!
- Разбира се, разбира се! Казвате, пет-шест милиона?
- Да, напоследък малко повече!
- Кой ви е инвестиционен посредник. Някой от известните ли?
- Боя се, че не. „Евроинвест82“ се казва.
- Евроинвест! Европейски?
- Да, френски. Леля ми е французояка.
- Забележително! Леля ви сигурно е изключителна жена?
- О, разбира се! Като всички европейци. Дай им да харчат и прахосват. Дока-то не профукат и последния цент и не увиснат на врата на Америка като, като...
- Забележително, колежке! Изключително! Възхитен съм!
- Благодаря, професоре.
- А как смятате, леля ви би ли се заинтересовала от някои нови теоретични постановки, свързани с проявлението на борсовите механизми?
- Не мога да отговоря веднага. Но тя се отнася с разбиране към моите занимания. А аз наистина имам желание да се занимавам с теоретизация на механизацията.
- Имате предвид борсата, нали?
- Да, професоре, именно борсата!
- Забележително! Ето, виждате ли?! Като кръстосахме шпаги в теоретичен двубой, като сплетохме мишци в научна схватка, като заставахме един срещу друг на борсовия ринг се прояви вашата естествена, природна склонност към венеца на човешкото познание, чийто връх безспорно е теоретизирането. Вярвам, че именно това ви помогна да прекратите фаталния полет в пропастта, към бездната, и захващайки се за най-мизерни камъчета, изтегляйки се почти изцяло на ръце, да подадете глава над минимума за този изпит. Поздравявам ви, колежке!
- О, професоре, вие сте невероятен! Сърдечно ви благодаря!
- Няма за какво! Вие си го заслужихте! Извоювахте успеха! Изковахте победата в битка!
- Благодаря ви, наистина ви благодаря!

- И поздравете леля си. Ще се радвам да се запознаем!
- И аз, професоре, и аз ще се радвам. Довиждане, толкова време ви отнех!

Не вярвайте, че чиновниците са зверове. Те са хора! Просто хора. Като нас. Като вас! Един таксиджия може да е много по-груб. Една танцорка – много по-измамна. Един политик – значително по-коварен. Неосъзнатият проблем на Чиновника се корени в необоснованата му, почти генноопределена склонност да поставя знак на равенство между човек и комплект документи за човек. А веднъж сторил това, той просто замества човека с комплекта. Е, не е лишено от известно основание. В документите има всичко необходимо – дата на раждане, цвят на очите, семейно положение, месторабота, и още куп бая по-пикантни и любопитни подробности. Същевременно, документите никога няма да ти се развикат. Да те обидят. Да закъснеят. Да им вони устата. Безропотно се подлагат на класиране. На разпечатване. На изпращане. Често, в най-най-обикновени пликове. Те са изрядни. Идеални. От гледна точка на Чиновника, разбира се. И веднъж, осъзнали своята истина в този живот, господата с главно „Ч“ я адмирират, прегръщат и отстояват. И вече не само заместват, но и се намесват. В съдбата на злощастния подател, просител, кандидат, данъкоплатец и каква ли не друга измет. Намесват се грубо и некомпетентно. Защото, съгласете се, човекът си е човек, а документът – документ.

– Е, и?! – невъзпитано се намесва чиновникът. – Да не би да искате да предложат стол на документ за бременна жена. Или на свидетелство за високо кръвното?

– Кои?! Ние?! Да искаме?! Не, не, господин чиновнико! Ние просто размишляваме! Простете, за което! Няма да се повтори! Благодарим за любезното оригване. Разбира се, беше чудесно.

Какво прави чиновникът на обяд? Работи, естествено! Вие плюскате, а той работи! С документи, разбира се! Най-много да си позволи да извади един сандвич. Може с краставичка, може с варено яйце. И без да прекъсва работа, все така наведен над документа, продължава да се труди. Не, не! В никакъв случай! Е, една-две трохи, едно-две мазни петна. Ето! Именно тука е разковничето! Докато мляска над вашия документ, господин чиновникът освен с мазнини, въглехидрати и витамини се пропива и с известно неуважение към вас. Нали помните онзи знак за равенство, за който говорихме в началото? Ами, да! Все едно, че плюска над голото ви теме! Или се трие в копринената ви рокля. И си вика: „Брей, колко смотан/а е тоя/тая, не се противи изобщо. Да си продължавам тогава!“

– Ама чакай, бе, смотаняк! Ти какво искаш?! Да се лиши от сандвич?! Да не куса супа?! Да не ходи до тоалетна?! Е, това вече е прекалено! Ти си един тоталитарист! Един терорист! Един расист! Нямах милост към хората, камо ли към куците катерици!

– Така ли, Чиновникозащитнико?! Ами, я чуй това!

– Слушам, тъпако!

– Добър ден, да вляза ли?

– Оууууоау, не си правете труда. До почивката има само час и половина, а като ви гледам и една седмица няма да ви стигне.

– Всъщност, какво точно ми гледате и какво точно няма да ми стигне?

– Простак, погледни се в огледалото! Гледам изключителното ти невъзпитание, уникалното неуважение към институциите и техните представители! А какво няма да ти стигне ли? Ами нищо, нищо няма да ти стигне!

– Всъщност, аз съм художник.

– Оууууоау!

– Да, вероятно. Знаете ли, имам чувството, че последната ми картина е достойна за Нобелова награда.

– Оууууоау! Нобелови награди за тъпаци, художници и художници-тъпаци не се присъждат.

– Да, възможно е. Но все пак картината е много хубава.

– Интересно, все пак, какво точно разбирате под хубава картина?

– О, знаете ли, като я гледам, и колкото повече я гледам, колкото по-дълго стоя пред нея, виждам, виждам не точно това, което съм нарисувал. Виждам, виждам това, за което непрекъснато си мислех, докато рисувах. То, някак през ръката, през четката, през, и аз не знам къде и как е влязло. И е там. И другите го виждат. Страхотна е!

– Ооо, абе ти наред ли си, бе?! Нарисувал си къща, а си мислиш, че е кола!

– Не, не точно така...

– По-накратко, ако обичашшшш!

– Аз...

– Ти! Да! Точно ти! Губиш ми времето! Но все пак да опитам да позная. Нямаш пари, нали?! Искат ти се да спонсорираме таратайката ти! Не, к'во беше?! Съборетината!

– Аз...

– К'во ти, бе, к'во ти?! Няма „ти“ в тая работа! Тук аз казвам! АЗ! Ясно?!

– Но все пак...

– Няма все пак. Ела утре. Не, най-добре в петък. Ще седнеш и ще чакаш. И само да си посмял да почукаш!

– Благодаря, но...

– Какво „но“, какво „но“! АЗ на стената ли говоря?! Марш, хулиган с хулиган! И само да си посмял да почукаш!

– Е, к'во толкова?

– Нищо. Просто той се прибра. Огледа таванчето. И го видя. Каквото беше. За всички, а вече и за него. Студено. Влажно. Естествено, неразтребено. Стативът до прозореца. До пукнатия, да. Другият е зазидан... Едва съдържаше сълзите си.

– Смотаняк!

– Не ме прекъсвай, ако обичаш!... И така, седна на ръба на кревата. Взе платното. Взе запалката...

– Смотаняк, нали ти казах!

– Никога не се върна. Носеше пици. После боядисваше. После вече не знам. А картината, картината наистина си заслужаваше. Един ден, когато пристигнеш, ще я видиш... Те, разбира се, я възстановиха. Шедьовър! Дори за тях! Нетленна! И безсмъртна!

– Гле`й, мой човек. И на тебе ти хлопа дъската. И то бая по-яко. Айде, докато не съм те сритал, изчезвай!

– Все пак благодаря, че ме изслушахте...

– Абе, аз казах ли ти да се пръждосваш!...

– Уважаеми господине, може ли да ви запитам?

– Да, но накратко! Бързам!

– Благодаря. Да сте чули чиновник да се е оженил за оперна певица, поетеса или световна шампионка?

– Ах ти, гнидо, аз съм чиновник в държавната администрация и бих...

– Простете, простете, наистина простете.

– Повече няма да ги закачам. Навсякъде са! Вездесъщи! Всъщност май имаше една такава женитба. И на третия ден нечиновникът избяга. В Мексико. Не, не, май в Судан. Или... Всъщност умря. На петия ден. По-точно се самоуби. Не помня, наистина не помня. Подробности, имам предвид. Онзи хаймана се опитал да я опише, номерира, прошнурова. Подпише и подпечати. И надлежно класира. След което да я забрави. А след време захвърли, тоест архивира. С една дума, да я документира. Просто искал да си свърши работата. Да осигури един напълно успешен брак.

И не е вярно, че престъпниците са изметът на обществото. Е, малко буйнички са. Емоционални, някак. Но живеят пълноценно. Търсеци натури. Със стремежи. Мечтатели, в някои отношения. Но все нещо не им достига. Нещо мъничко, обикновено. И хоп, двадесет години в затвора. Не е ли бездушието на един ч...

– Внимавай, тук съм! Още една дума и си свършен!

– Леле, тоя не се шегува. Добре, нещо по-обикновено. Помните ли онзи, дето си извадил сърцето, за да освети среднощния път на племето си...

– Внимавай, по-добре и ти не си спомняй!

– Та, знаете ли, този „измет“ колко закони е нарушил. Най-малкото този за евтаназията. Как ли точно се пише тази дума? И какво ли значеше? Но да не се чиновничизираме. Чиновникът никога няма да си извади сърцето. Най-много – носната кърпа. О, не! Ако трябваше да се изсекне, щеше да е направо върху вас... Ох! Как ме прасна само! Боли! Ох, боли!

– Боли, а?!

– Боли, но сега ще ти дам да се разбереш!

– Айде, бе?!

- Влезте, господин... как ви беше името.
- Джералдсън, господин началник, Балтимор Джералдсън.
- Да, дребен чиновник. И аз така си мислех.
- Заповядайте, господин началник.
- Вчера, чиновнико, си се отнесъл непочтително към дъщерята или сина на, знаеш ли кого?
- С-ъ-ъ-ъ-жалявам, нямах представа. Съжалявам. Ужасно съжалявам.
- И има за какво. Ужасно има за какво.
- Може ли да седна, нещо не се чувствам добре?
- О, не си давайте труда. Аз тъкмо свърших. С вас!

Но защо ли носят му е така влажен? А погледът лепкав? А челото оросено? Защо ли така мяучи и се изгъва, сякаш е без кости? И каква е тази слуга около него? Това ли е канарата, която ме прасна? Която смачка художника?

- Ха-ха-ха, ти май си мислеше, че ще ми накривиш капата, а?! А знаеш ли, гнидо, че съвсем, ама съвсем случайно, и ужасно незнайно, две цифрички от ЕГН-то ти са се разменили в системата?!
- Е, и?
- А, нищо. Само дето просто не съществуваш. Няма те, тъпако! Трябва да си пълен кретен, ако още не включваш!
- Оле-ле!...
- От мене да мине, давам ти последна възможност. Докато преброя до три. Едно! Две!...
- Станете! Негово Величество Чиновникът!

— ена, категорично жена. Пресякла е все пак. Интересно, кой ли е щастливецът?

Стария трепна и се огледа неспокойно. Заслуша се. Някъде в себе си. Нима бе изпитал чувство? Нима ревност? Долепи дланите си една към друга и към гърдите си. Призова ги. Не дойдоха. Колко му беше да избягат от отговорност.

Не сте познали, гълъбчета, защото знам, че ме чувате! Това ви е работата! Такъв ви е късметът! Не аз съм ви виновен! И така, скъпи мои, моля ви, на колена ви моля, най-смирено ви умолявам! Моля ви, моля ви, моля ви, дори не открехвайте ямата с чувствата! Аз удържах на думата си. И просто няма да е коректно, ако постъпите по този начин. Все пак, засрамете се от белите ми коси! – Ослуша се. Тишина, еталонна.

– Може би, все пак, там!... – пролушна интуицията. Рязко щракна с Голямото. Бяло кръгло сияние мигновено се разтвори в простора. Закъсня не повече от стохилядна от секундата, но попадна в полезрението на Стария. Успехът на малката хитрост не го зарадва. Дори наопаки, натъжи го. Каквото има да става,

ще става, и нито той, нито те биха попречили. Нима се шегувах с него? Не, категорично не! Или може би го предизвиквах? Но защо? И защо концентрират вниманието му върху момичето? И нима без тяхно участие би му обърнал каквото и да е внимание? В крайна сметка, момиче като момиче. И не беше ли постъпил детински като се изолира в мазето? Ето, дори тук, каквото трябва да му бъде поднесено, няма да бъде спестено. Но нима би могъл да живее нормален живот? Както някога. Много, много отдавна. Тогава. Отвъд бариерата. Отвъд завесата. А било ли е това някога, изобщо някъде? Или е плод на отмиращото му съзнание? Било е. Няма съмнение. Каквото трябва да стане, ще стане. Безсмислено е да се противи.

Стария включи запис от стъпките на момичето. Върна много преди да се появят. Заслуша. Напрегнато. Стъпки. Стъпки. Стъпки. Визуализираха притежателите си. Очертаваха най-малките подробности. Разкриваха съкровени тайни. Обемът на обхвата му се изпълни с истински живи хора. Лицата се движеха, очите шареха. Някои бяха напрегнати. Повечето бързаха. Имаше един джебчия. Още миг и чуждият портфейл щеше да е негов. Ако не беше се спянал. Ако Стария не бе трепнал с око. С Голямото...

Но от нея нямаше и следа. Заразглежда жените. Съсредоточи се върху по-младите. Вторачваше се. Душеше наоколо им. Превъзнасяше очевидните им достойнства. Уви! Не го вълнувах. Не повече, отколкото листата по дърветата. Или профучаващите коли. И тогава усети! С гръб! Струеше изотзад! Като нежно дихание. Като полъх. Развълнува се. Ужасно се развълнува. А тя, лека като перце, весела като птичка, ефирна като утринна мъгла, се носеше, едва докосвайки земята. Не посмя да я погледне. Дори сгуши глава между раменете си. Съзнаваше абсурдността на положението и му беше неотменимо подчинен. Вълнуваше се. Истински. Дотолкова, че възприятието му се разстрои. Картината се разкриви. Хорските тела се сплескваха или разтягаха, вместо крака се търкаляха гumi, един шишко дриблираше с главата си вместо с баскетболна топка. Насили се. Успокои се. Стабилизира възприятието. Отвори. Възможно най-широко. И зачака...

Туп. Туп. Туп. Момичето шляпаше. Момичето – жена. Л, И, Я се изписа в съзнанието му.

– Лия, казва се Лия! Радвам се да се запознаем! – Беше точно до прозореца. И тогава я почувства! Повече, отколкото ако я бе видял! Очарователна! Наистина! Рязко се извърна! Откопчи се! Изтръгна се! Бръкна, извади образите на жените отпреди малко и ги подреди около нея. Зажумя! Разбърка фигурите! И отново! И още един път! Отвори сетивността си!...

Царицата не може да бъде сбъркана с пешка. Дори да е от картон, а пешката от чисто злато. Защото не формата определя същността. Не дрехите. Не тоалетите. Дори не външният вид.

– Боже, колко е мила! – Не, че жените бяха изпразнени от съдържание. Напротив. Излъчването им, без изключение, бе по-зряло. Много по-плътнo. По-

уравновесено. Свидетелстваше за осъзната собствена стойност. Но и дума не можеше да става за сравнение по чистота. Нейното бе почти прозрачно. С оня безцветен благороден цвят на монолитен планински кристал. Който знае как да задържа светлината. Може да я усилва. Да я стопля. Раздвижва. Оживява. Да я пречупва и запазва. Да я дарява. На себе си. За да започне отново и отново чудният етюд да се възражда. Отново и отново да грабва възприятието на ценителя. И възторга на познавача. Тя бе бяла лястовица. Нямаше как да бъде отречено. И никой не се и опитваше.

Иначе, иначе бе млада вишня-дивачка. Недокрай оформена. Не съвсем уверена. Лесно ранима. Колебаеща се. Търсеца. И може би терзаеща се.

Огледа хората наоколо. Да, обръщаха ѝ внимание. Макар и да не чувстваха това, което нему бе дадено, надушваха уникалното. Единственото ги привличаше. И погледите дълго сърфираха след нея, докато не се скриеше в тълпата напред.

– Лия – промълви Стария. – Хубаво име. За хубаво момиче. С какво ли се занимава? Сигурно е учителка.

Съвсем спокойно можеше да продължи след нея. Но дали придобитата предпазливост го предупреди, или емоционалното усилие измори, ала едва отминала прозорчето, я остави.

„Вероятно живее наблизо – разсъждаваше Стария. – Може би е паркирала и е решила да се прибере пеш. Или да си купи нещо от близкия магазин. А може би просто така си минава.“

Съмнението отново го обви. И той го послуша. Тихичко активира Голямото, като много внимаваеше матовата му, тъмниста, гланцова повърхност да не изсветлее, да не покаже образа ѝ. Инициализира го и съвсем бавно, месец по месец започна да се връща назад по ствола на момичето. Няколко часа продължи играта на котка и мишка, но накрая се добра до мястото на сливане. Да, Лия бе човек! Като всички останали. Родена от майка, зачената от баща. Расла в семейство. Ходила на училище. И фантазьорка. От съвсем малка.

Разбира се, нямаше гаранция, че те – всичко знаещите и можещите, не са предвидили малката му хитрост и услужливо не са му поднесли виртуално дърво. Или поне в частта, която изследваше. Би могъл да се върне и внимателно да огледа за следи от подобна вероломност, но имаше ли смисъл? Ако искаха да го надхитрят, щяха да го сторят. При всички случаи.

– Но и най-добрите допускат грешки, нали? – не се предаваше по-непримиримият в него. – И защо трябва да разиграват този театър? Не могат ли направо да сторят, каквото са замислили, без сладникави прелюдии и блудкави встъпления?!

– Спокойно, спокойно – намеси се мъдрият. – Побеждава търпеливият. Или поне губи последен. Нека следваме действието. Така, както режисьорът го е замислил.

Изключи Голямото. Изключи съзнанието си. Успокои подсъзнанието. Изпрати

импулс за мир по себе си. Органите и системите реагираха с благодарност. Това го разнежи. Потърси хармонията. Цялото му същество последва тънката, едва доловима нишка. Отпусна се спрямо нея. Затихна. Комплексното векторно пространство, описващо същността му, бе строго колинеарно на полето, обуславящо хармония. Между двете плоскости нямаше каквато и да е разлика в потенциалите. Не се пораждаше какъвто и да е заряд, а следователно и поток. Измеренията за време и пространство отстъпиха. Нямаше ги. Нямаха приносител. Претърпяха непотребност и непригодност. Бяла, безкрайна, тайнствена светла светлина озари простора. Но той не я виждаше. Защото го нямаше. Което не значи, че не изпитваше въздействието ѝ.

Като всяко състояние, отличаващо се с положителна идеалност, блаженият покой на Стария не можеше да продължи и стотна от желаното. И не само защото би предизвикал пик на завист. Законите, описващи битието на едно ниво, не са съвсем валидни на следващото, да не говорим през едно...

– Всъщност, тя е...

Но хранителите му бяха щедри. Колкото можеха. Далеч по-малко, отколкото искаха. „Да искаш“ е половината на „да можеш“. Другата половина на „да можеш“ е „да намериш пътя“. Но в един момент трябва и да го извървиш, нали. Дали това не е третата половина...

Те, хранителите, синтезираха достъпност по квазидуален интерфейс, гарантиращ непротиворечивост в зададен от край към начало времеви участък. Отприщица! Към него, Стария!...

В светлината, изпълнила съзнанието му, затанцуваха чудни пеперуди. С ярки, преливащи се, непознати, невиджани цветове. Влетяха в кадъра в редица, и след като му се поклониха, се завъртяха в танц. Погледът му ги следваше и разнасяше наслада из цялото му съзнание. С лукави усмивки малките танцьорки се спогледаха. Вече на фона на лазурносиньо небе, заизписваха:

*Тя е естествена, засмяна,
дори във делнична премяна,
тя е усещане за чистота,
о, Космос, несравнима красота!*

Буквите застинаха, но тъй като крилцата се движеха, при това енергично, усещането за полянка, разрошвана от палав вятрец, бе просто зашеметяващо.

– Тя се казва Лия – тихо продума Стария.

Пеперудките се закикотиха и се разлетяха на всички страни, напускайки сцената. За миг действието прекъсна. След това едно голямо „Да“ прелетя от ляво на дясно и от дясно на ляво. После пак от ляво на дясно, но по-бавно, и когато отново тръгна от дясно на ляво, се спря в нерешителност, стигайки средата на сцената. Поклащаше се насам-натам и се чудеше що да стори.

– Добре, добре, видях те! – пробоботи Стария. „Да”-то се скри зад декорите със задно салто, оркестърът поде кратко, но изключително гръмко заключение и завесата се спусна.

„... напълно беззащитна!“ – сепна се Стария. Мисълта го разтревожи. И дори разстрои, особено на фона на преживяното блаженство. „Всяка доброта е уязвима. Всяка чистота – застрашена. Всяка красота – подложена на некоректност“. Разсъжденията в тази насока ставаха все по-настойчиви.

Отново се изкуши да включи Голямото. Да я локализира! Да изпепели всеки негодник, всеки подлец, всеки, който дори само би я погледнал с недоброжелателност.

– Нямам право да се меся в живота ѝ – заключи старецът, – но ще я следвам. От разстояние. Дискретно. И ще моля Господ да бди над нея, защото тя, всъщност, е Божи дар! И сигурно точно затова ми я показват. А аз, аз ги посрещнах с цялата си недоверчивост. Добре, че отказаха да спорят. Както винаги. И както винаги са прави.

– **Р**уси?!
– Да, Високи!

– Няма ли най-сетне да ме зарадвате с нещо?!

– Съжалявам, Високи!

– Има за какво, Руси!

– Съжалявам, Високи. Напомням ви, че това, с което разполагам, са чисто и просто хора.

– Дали няма да поясните, Руси?

– Хамър откритията са нещо качествено ново. Като фундаментална теория. Като технология. Като принцип на действие. Вероятно и на организация... Хамър обществото е затворена система, в която главните участници се познават от много години. Но дори и те не знаят почти нищо за работата на другите. Просто, защото са постигнали качествен скок в своята, както и другите в техните. Нашите агенти са преди всичко агенти, а не учени. А нашите учени са само учени. Но доколкото знам, дори успешно доставената информация не ви е свършила никаква работа. Все едно четем на китайски, нали, Високи?

– Продължавай, Руси.

– Свършвам, Високи. И дори всичките Хамърчета да измрат на секундата и на всяко едно тяхно място да поставим наша пионка, пак няма да знаем какво да правим. Именно, ние дори не знаем за какво служат всичките им шуротии!

– Руси, подготви предаване на Гъбаря!

– Но!... Слушам, Високи!

Арни Фъргюсън следва стоповете на колата отпред. Напълно механично. Светят – намалява. Спира. Угасват – потегля. Превключва, ускорява. Светят. Много по-дълго, отколкото обратното.

Задръстване. Гадното вечерно задръстване. Най-гадното. Мисълта му – уморена, притисната от ежедневната доза необходимост – скача нагоре-надолу. Не се задържа. Никъде. И върху нищо. Инстинкт за самосъхранение? Може би. По скоро, не. Нещо много по-слабо. Да речем заобикаляне на неприятни усещания. На лекото раздразнение. Днес бе по-напрегнато от обикновено. Не можа да освободи пратка от митницата. Не е фатално. Не и през следващите четири дни. Но тежко чувство подсъзнателно го гризе. И ръчка. Нередност при документите. Не, не, въпрос на тълкуване. Доставчикът ще изпрати потвърждение. Ще ги приемат, разбира се. Дори може да му се извинят. Но все пак усещането за несвършена работа, нещо като „тебе те чака“, го пощипва отвътре. Не обича митниците – като всеки нормален човек. Да, шефът беше спокоен. Дали това леко трепване на окото не беше обвинително? Че защо? Ами, погледнато строго формално, ако беше разгледал много внимателно сканираните копия, изпратени за съгласуване, и ако бе мислил много съсредоточено и точно в тази насока, можеше да предвиди. Можеше да иска корекция. Резултат? Един спестен ден... Май не е за това. Шефът не е чак такова дърво.

Или може би леко наболата му брада. Така и не свикна да се бръсне по два пъти на ден. Като, като някои. През ден, защо не? Никой нищо не му казваше, но нещо витаеше из въздуха. Нещо като „откъде накъде, и на нас не ни е приятно, и ние нямаме време.“ Кожата му е чувствителна. А и не смята, че е нужно да прилича на-а-а-а, на задник. Само че какъв? Кой задник е много гладък и лъскав? Човешкият? Или може би конският? Или маймунският? Точно така! Нужно ли е да прилича на павиански задник. Гладък, червен и, разбира се, ухаещ. Да ме прости павианът, ако дирникът му не отговаря на описанието. На четиридесет и шест години човек трудно се променя. Особено за дреболии...

Хорът на премигващите стопове заглъхва. Последни акорди. Наближава. Най-сетне, ето я! Неговата! Тяхната къща! Свети. По пердетата пробягват сенки. Вълнува се. Нетърпелив е. Паркира.

– Ехо-о-о, има ли някой?

– Ехо-о-о-о!

– Фиу-фиу-фиу!

– Бау-бау!

Зоологическата градина го посреща. Джек се е възползвал от правото на най-малкия и виси на врата му. Ким го млясва по бузата. Джени е намусена? Една пуберка задължително трябва да е намръщена. Другото би било тревожно. Ухае. На вкусно. Ким се е постарала.

– Как беше? – усмихва се жена му.

– Нормално. Гладен съм като вълк! Нещо против?

– О, напротив, вълчо! – Мятка му закачлив поглед.

Причинителите на основния шум отлитат към всекидневната. Спорът за плейстейшъна се разгаря.

– Вечеря! Вечеря! Вечеря!

– Вечеря-а-а-а-а!

– Веч-веч-веч-че-че-черя!

– Ве-е-е-е-е-черя!

Приливната вълна на данданията залива отново къщата. За щастие на пречи на ипотеката. Нито на тази за обзавеждането. Или за колата.

„Стоп, стоп, не мисли за това! Просто се отпусни и викай „вечеря“.

– Вееееечеря!

– Вечеря-а-а-а-а!

Всичко е наред. Молитвата в този дом е задължителна. И с основание предшества новата какофония, свързана с разпределението на приборите за хранене. Манджата наистина е превъзходна.

– Ох, ще ми се пръсне шкембето като пъпка на Джени... Ау-у, защо ме плесна, магарице?!

– Деца, деца!

– Но той ме обиди! Беше жестоко!

– Съгласен съм. А ти, Ким?

– Безусловно!

– Внимание, съдът се произнася – две минути мълчание за Джек! На Джени присъжда плейстейшъна!

– Не е справедливо, тате!

– Напротив. Минутите стават четири!

– Не!

– Пет!

– Е, стига де!

– Шест!

Малкият се зъби, размахва юмруци, плези се и се криви, но не продумва. Слава Богу, трудно би издържал една разправия! Джени сватка доволно с очи. Един предупредителен поглед и мирът е гарантиран. Поне за тази вечер. Децата се оттеглят. Малко уроци, малко игра. Лягат. Ким е втренчена в телевизора. Поглежда към него. Доста разсеяно, ако трябва да е точен.

„Спи ми се, ужасно ми се спи“ – мърмори наум. Сяда до нея. Усмива му се. Механично, ако трябва да е точен. Не го и погледна, май! Червейчето го кълве. Спокойно! Спокойно! Какво би могъл да ѝ предложи в замяна? Себе си? Не, тази вечер не! Нищо няма да излезе! Тогава? Кисел разказ за митници. Или за секретарката на шефа... Нека гледа. Взява ръката ѝ. Гали я. Не ѝ е леко. Определено. Поглежда го. Търси нещо по лицето му. Не го намира. Намига му. Бурните ласки от екрана я връщат в прерията. Страхотно, някакъв гърми с два пистолета, държи дамата и направлява коня. Забележително! О, и е обръснат. Дали не ползва електрическа, павианският задник?

– Предавам се, ще лягам.

– Добре, Медчо.

Посочва мястото, което трябва да целуне. Целува я. Оттегля се. Децата спят. Завива Джек. Гали го.

– Изтече ли наказанието, тате?

– Да, синко.

– Лека нощ, тате.

– Лека нощ.

Ляга. Секунда, две, три. Спи.

– Заспа! Най-сетне! Ох, как съм се одървил. – Ограниченият дух пъшка. Недоволства. Бълбука за раздвижване. – Добре се справям. Направо екстра. Току виж ги праметна, умниците.

Информацията незабавно постъпва в Хранителницата. Получава адреси. На места се в съответните чекмеджета. Съхранява се. Докато свят светува!

– **Д**обър ден, госпожице! Вие трябва да сте Лия?

– Ами, да.

– Имам задължението да ви предам лично плик с документи. Бихте ли подписали?

– Ами, да.

– Благодаря ви. Пожелавам ви успешен ден.

– Благодаря! И на вас.

– Я да видим, уважаема, какви са тези документи.

О! Закъснявам! Както винаги! И добрата сладка Старша направо ще ме нокаутира. Уважаеми документи, имате ли нещо против да се занимавам с вас, докато си мия зъбите? Отговорите ли „да”, направо поемайте към кошчето за боклук, уважаеми документи! Тук цари ред и дисциплина! Откога ли?! От сега! От този момент! Ух, ама са ви запечатали! О-хо, писмо! Чета! Уважаемо огледало, ако фъфля, то е защото устата ми е пълна с паста за зъби. И с четка. За което предврително се извинявам. И така:

„Уважаема госпожице Лия,

Благодарим за любезния Ви отговор на нашето предложение. То още е в сила. Нашият малък, сплотен, скромнен колектив разчита на Вас. Вярваме, че присъединяването Ви е въпрос на недалечно бъдеще. Като не искаме да накърняваме правото Ви на свободен избор, още един път си позволяваме да изтъкнем, че всъщност вие сте една от нас. И поради това, с настоящето си позволяваме най-учтиво да Ви поканим на годишното тържество на нашата корпорация, подробности за което ще намерите в приложената покана.

Вашето присъствие ще бъде чест, която, вярваме, сме заслужили и която, надяваме се, няма да ни бъде отказана. В уречения ден, в 18:45, пред дома Ви ще бъде паркирана бяла лимузина. В случай че имате предпочитания към цвета, същият незабавно ще бъде променен съобразно Вашите изисквания.

С дълбока почит: Денис Хамър“

– Ох, Денис, няма ли най-сетне да сложиш край на безобразията си?! Може би смяташ, че е ужасно забавно да ми пращаш всякакви глупости по куриери, и дори да ме караш да си напругам мозъка за пребоядисване на лимузина! Представяш ли си, уважаеми господин Хамър, как госпожичката слиза по дънки, потник и джапанки и се настанява в лимузината?! Та аз нямам пари за нов хладилник, камо ли за рокли, обувки, чанти, тоалети, парфюми, прически, бижута и прочие, и прочие! Нима мислиш, че не знам как ще бъдат издокарани госпожи Хамърките, а?! И нима...

– Ало!

– Прощавайте, госпожица Лия ли е на телефона?

– Да! И ужасно закъснява! Но ако искате, ще ѝ предам нещо! Само по-бързо!

– Разбирам, госпожице Лия. И искрено ви съчувствам. Ще ви отнема не повече от минута. Аз съм Сузана Дженинкс, секретарката на господин Хамър.

– О, госпожо Дженинкс, толкова съжалявам! Моля да ми простите! Вие с нищо не сте заслужили подобно отношение. Наистина съжалявам! Просто съм толкова неорганизирана!

– Няма нищо, скъпа. Всички бързаме. Всъщност, ах колко съм недосетлива, да изпратя ли хеликоптер? Ще ти спести половин час.

– О, не, не! В никакъв случай!

– Добре, скъпа. И аз самата ги използвам рядко. Толкова са шумни. И тоалета ти става на нищо... А, като казах „тоалета“, се сетих за какво се обаждам. Толкова съм бърлива, моля да ме извините, мило дете!

– Но...

– Вероятно вече сте получили поканата, нали, Лия?

– О, да. За съжаление...

– Знаете ли, мила, вероятно сме в сходно положение. Не ми казвайте, че не се притеснявате. Самата аз се чувствам неловко, особено в първия половин час. Целият този блясък. Цялата тази екстравагантност. Но ние, жените, сме си такива, скъпа. Та се чудех, дали не бихте се съгласила, ох, дано не ви се стори много нахално, дали не бихте се съгласила да се поразходим заедно по магазините. Все пак две глави мислят по-добре от една.

– Но, госпожо...

– Наричайте ме Сузана, мило дете...

– Но, Сузана...

– Ах, да! Колко съм недосетлива. Направо си прося наказанието. Трябваше с това да започна. Господин Хамър, както знаете, е строг, но справедлив. А понякога и щедър. А тази година, особено. Знаете, работите ни вървят доста добре. Та, господин Хамър изобщо не разбира от женски работи, скъпа, освен от една. Ха-ха-ха! От най-важната. Толкова е прозаично. Както любовта при мъжете минава през стомаха, така при жените през вниманието, което им е оказано. За да блести, жената се нуждае от тоалети. А тоалетите струват пари. Много пари, понякога. Толкова е тривиално, нали, Лия? Но повярвайте, всички служителки на „Хамър Корпорейшън“ ще блестят в празничната вечер. Господин Хамър, ако не за друго, за това се е погрижил.

– Но аз не съм служителка на корпорацията!

– О, скъпа, моля те! Не говори такива работи по телефона! Не знаеш кой слуша и кога слуша. Ако Денис разбере, мила, страшно ще се разстрои. А знаеш, разстрои ли се главата, разстройва се и тялото. До нокътя на малкия пръст. Всички разчитаме на тебе, Лия! Нека празникът наистина бъде празник.

– Е, добре, щом така поставяте въпроса. Но да ви кажа честно, не е много честно.

– Кое, скъпа?

– Ами това, все вие да излизате прави. Все така представяте нещата, че не стане ли вашето, ще пострада целият свят.

– О, мило дете, знаеш ли, хайде да се срещнем утре в пет следобед. Ще си побъбрим, ще се поразходим. Ще изпием по едно шери. Съгласна ли си?

– Да, госпожо Дженинкс. Но нека бъде джин.

– Джин?!... Но, разбира се, скъпа, разбира се! А сега, моля те, побързай, защото пилотът на хеликоптера е паркирал неправилно. Живееш на такава тясна улица...

Блуждаещия огън стоеше в подножието на водопада. Гледаше нагоре, към дъгата, която се образуваше в пръските на Водния дух. Беше унил. Погледът го следваше. И нямаше сила, способна да го прогони. Било то на дъното на пещерата, било – понесъл свещения огън в голите си ръце, било във вигвама на шамана, било, омаян от зелените листа, или от ласките на жена, винаги и навсякъде, погледът, сякаш злокобна сянка, бе до него. Не му пречеше. Не го нападаше. Не му вредеше. Но, о, велики Маниту! Лишаваше го от собственото му аз! От правото да се разпорежда със себе си. Нямаше и не можеше да има тайни. Нищо не бе скрито от въздъсващия взор. О, когато оцети Бързоногия елен с онази плешка от бизон, о, вярваше, че погледът ще го изпепели! Или превърне на каменна статуя, като онези, навътре в джунглата. Но нищо подобно не се случи. Душманинът остана безкрайно безразличен.

И нямаше съмнение, че погледът е мъжки. А това ще рече съперник. Но за какво?

– За какво?! За какво?! За какво?! – гневеше се индианецът. – Какво имам, което той няма? Какво мое би искал да е негово? – В пристъп на бяс изневери на първата с втората, на втората с третата, на третата с... на десетата с първата. Погледът остана абсолютно безучастен. Съвършено равнодушен. Нищо и никой не можеше да го изкара извън царственото му спокойствие. Обезсилен, отчаян, Блуждаещия огън три дни и три нощи не напусна вигвама. С истински ужас се замисли, че вероятно ще трябва да пие отвара от орлово яйце. В крайна сметка се стегна и на четвъртия ден излезе. По-свиреп от всякога. Застана до свещения стълб. Изригна. Удря, блъска, ри земята, хвърля я върху себе си, яде я. Рева и се тръшка. Племето го беше заобиколило. Гледаше. Мълчанието бе повече от красноречиво. Обвиняваха го! Те?! Всички?! Това го довърши. Извади томахащата и застана пред всеки. Очи в очи. Едните дивашки, необуздани. Предизвикваха. Не за живот. За смърт. Другите, не по-малко твърди, не издържаха. Губеха. Свеждаха се. Гордостта в тях отстъпваше на разума. А разумът казваше: „Не си по-добър от него, дори и да го победиш, племето няма да спечели“. Никой не прие. Тогава шаманът излезе напред. Прикова го с немигация си лешоядски поглед. Нищо не каза. Само го предупреди. Блуждаещия огън поведе гордите воители. Един след друг. В индианска нишка. Тридесет дни вилняха из прерията. Тридесет дни олицетворяваха съдбата за всичко наоколо. От джунглите, през прерията, до непристъпните планини. И тридесет дни мъкнеха месо към скривалището. На шестдесет и първия ден се събраха около кола. Огънят ближеше небето. Пиеха отвара от изсушени зелени листа, вече почти кафяви. Настойката отпушваше чувството за триумф. За величие. За непобедимост. Крещяха, скачаха, обладаваха индианките, ей така, в ритъма на лудешкия танц. Вождът чакаше. Шаманът не се появи. Вождът клокочеше. Но се съдържаше. Но изригна! Направо откъсна покривалото на магьосническия вигвам. Тъмнина! Само няколко черепа се зъбеха насреща му. И никакви светлини. Шаманът ги извличаше от листа. Но само той ги познаваше. И единствено той ги обработваше. Тайно. Дори от него! Светлините бяха подредени в знак. Предупреждението! Веднага го позна. Единствен разбра. Ако тайнственият старец бе пред него, това щеше да е последният му миг. Но не бе! Погледът, немигацият и безстрастният, обаче бе. Гледаше. Все така безчувствено. Отвъд времето. Отвъд пространството. Отвъд реалното и възможното. Все така безцветен. Все така безизразен. Все така студен.

За Блуждаещия огън тържеството свърши. Той беше господарят, нямаше съмнение! Независимо от волята на магьосника. И независимо от волята му щеше да остане такъв. Дори ако трябваше да се примири с погледа...

– Дори ако трябва да се примиря с погледа!

Дори ако трябва да се...

Дори...

Трябваше! И го стори! В миг! В единствен! И никой не разбра какво му струваше! Нито видя болката му. Нито очите му. И сълзите в тях. Никой не видя безсилието му. Нито прекършената гордост. Нито бремето, което сам стовари на

гърба си. Никой не видя размазания предводител. И никой не видя нито разбра, нито осъзна, че роденият да побеждава, победи отново! Постигна най-ценната победа. Единствено меродавната, по скалата на вечността. Надмогна себе си! Гордостта си! Сведе глава!...

Толкова просто. И непостижимо мъдро. И както всеки победен, победителят гледаше пръските от водопада с не особено въодушевен вид. Поражението го гореше. Изпълваше и последното кътче на разстроения му мозък:

- Ще се отрека!
- Не смей!
- Ще се отрека!
- Не смей!
- Ще се отрека! Ще се отрека! Ще се отрека!
- ...

И някак тъй, някак тихичко, някак неусетно, той, вождът, Блуждаещия огън, се окичи с нетленната слава. Той бе победителят. Нему бе отсъден лавровият венец. Не го виждаше. Но вече сияше върху сведеното му чело.

Нямаше как да знае за възхищението от другата страна на погледа. За признанието. За преклонението. Този, оттатък, бе стиснал ръба на масата! До болка! До... До... Урокът бе страхотен.

– Един дивак, едно животно... – Стария въздъхна. Притвори очи.

„О – помисли си, – ако само знаеше Блуждаещия огън, каква развалина е притежателят на всемогъщия поглед. Ако само знаеше!“

Да! Беше сгрешил! Той! Господарят на света! Победителят! Непогрешимият! Беше допуснал да се отпусне върху славата от стореното. А течението не спира. Нима бе забравил?! *Всичко тече, всичко се променя!* Той бе спрял! И следователно не се бе променил. Изневерил! Той – воинът!

– О, Боже Господи, благодаря Ти, че отвори очите ми! Благодаря Ти, че прости на мене, глупака! Който си бе внушил, че има право да определя кога и какво да прави. Да прави или да не прави. Безкрайна е милостта Ти, Господи! Нетленна е славата Ти! Няма малки и големи уроци. Няма важни и маловажни. Всяка наша стъпка е изпитание по пътя Ти. Винаги съм го знаел и въпреки това сбърках. Нека остатъкът, който Си ми определил, бъде изцяло в Твоя угода. Нека изгоря до последната капка живот в прослава на името Ти. Изпитай ме, Господи, отново и отново, и ми помогни да не се отрека от същността Ти! Нито този път, нито който и да е друг. Дай ми най-тежката работа от делото Си. За да изкупя грешката, ако и доколкото е възможно.

Отвори очи. Блуждаещия огън се отдалечаваше. Гърбът му, горд и масивен, потръпна, когато погледът го облази. Главата му се изправи, крачката стана по-твърда. Роденият да побеждава се отдалечаваше до пояс в тревата. Изцяло пренебрегнал и напълно съобразявайки се с натрапника – поглед.

Не зная, дневнико. Не зная защо толкова дълго не съм те разгръщала. Доста неща споделихме, доста страници отминаха. Какво да ти кажа, при мене е все същото. Някак самотна се чувствам, приятелю. Някак безпокойна. И затова се будя нощем. И затова през деня дремя. Нещо ми липсва. Нещо ми е пусто. Нещо, което не мога да назова. Убягва ми. Отново и отново. Дори когато съм до него, когато просто трябва да го докосна по рамото, да се обърне и да разбере, то се разтваря сякаш дим, и отново оставам сама. Със себе си, само. И с всичките си въпроси...

А по някой път се виждам. Пред стара, изоставена къща. Тъмна. С изпучупени стъкла. Отвътре струи. Заплашително е. Недружелюбно. Искам да си отида. Просто да се обърна и да си тръгна. Не мога. То ме тегли. Навътре. Махам с ръце. Треперя. Но вървя. Напред. То ме призовава. Вървя, въпреки че не искам. Вратата сама се отваря. И мракът ме гледа. Дори не мога да припадна. Дори не мога да затворя очи. Напред. Напред и навътре...

Добре. Няма да ти разказвам по-натат. Обикновени кошмари. Кой не ги сънува. А аз дори не взимам хапчета. За психоаналитик да не говорим. Значи, всичко ми е наред. Или поне колкото на другите. Може би всеки има подобни терзания. Но странно, никой не говори за тях. А съм сигурна ако си ги споделим, ако заедно им се противопоставим, ще ни бъде далеч по-лесно да ги превъзмогнем. Но кои са те, дневнико? Нещо от нас за нас? Или за нас, но не от нас? От други? Или какво остава – от нас за други? Или всичко накуп? Сложно нещо е душевността. И не е лесно да си човек. Особено ако решиш да задаваш въпроси. И уж всички сме еднакви, а всъщност всеки е безкрайно различен.

Знаеш ли, дневнико, усещам, че ме отнася! Хубаво е. Вълнуващо. И малко страшно. Като всичко непознато. Зная коя е. Познавам я. Познавам и прозрачния впряг, който ми даде. И трите кончета познавам. Препускат. Звънчетата весело подрънкват. Усещаш ли вятъра, дневнико? Как вихри косата ми. Как ме кара да сбръчквам чело и да притварям очи. Не мърдай! И аз не мърдам. Трябва да запазим този миг. Много е важно. Иначе вълшебството ще се развали. И няма да пристигнем. И аз няма да успея да напиша стихотворение. Знаеш ли, вече прозира. Усещам го. Не като думи. По-скоро като настроение. Ще бъде за нас, хората. И за вас, дневниците, ще бъде. Защото вие сте ние. Или ако се готвиш да се намръщиш, все ми е тая, ние сме вие. Няма да бъде дълго. Но много, много хубаво. Знаеш ли, ще бъде за тебе и мене.

Хайде, кончета! Хайде, милички! Ето там, зад онзи хълм. Там, където е заревото. Там, мили мои! Нека стигнем! Нека го вземем! Чудна е страната ви, кончета! Непостижима! И вие се грижите за нея, нали?! Не като нас. Колко сме неразумни ние, хората! Самовлюбени. Егоистични. И жестоки. Ненужно жестоки. Причиняваме страдания на себе си. И на другите. Всъщност на всичко. Затова не ви обвинявам, че пазите царството си. Че незнаен е пътят към него. И ви благодаря, любими мои, че ми позволявате да идвам тук. Няма да ви нараня. Повярвайте. По-скоро бих дала живота си, отколкото да допусна

ботуш да гази земята ви, кончета. Почти стигнахме, добрички мои. Почти. Благодаря ви. Ей сега ще ви освободя. Искате ли заедно да отидем до поточето? Вие ще пиете. До насита. После ще разреши гривите ви. И опашките. Ще си кажем нещо мило. И ще хукнете по полето. С вдигнати глави. Волни и свободни, сякаш бели птици. Гривите ще се воят. Ще махате с опашки. Аз ще ви гледам. Докато се слеете с хоризонта. Ще ви запомня. Завинаги. Ще въздъхна, защото съм си такава. Ще седна на полянката, почти до поточето, и върху водата му стиховете ще изпиша. И то ще ги понесе. Надалече, надалече. Към още по-незнайни места. Към голямото тайнство. Към сърцето на тази земя. Някъде в гората, която в сънищата си виждам. При листото. При едно листо. Все е тук. И все го няма. Но някой ден ще стигна до него. Ако е рекъл Господ, и това ще стане. И този ден, защото дори да е нощ ще бъде ден, ще е незабравимият. Заслужава си да живея дори само за този ден. Хайде, дневнико, сега:

За огъня –
на грешниците сетен дом!
За аления пламък ненаситен.
За кървавочервено зарево
и хоризонт във стонове изгарящ.

За онзи смъртен враг на тихото огнище,
нощта превърнал в ден, деня във пепелище,
от който няма кой да ни спаси,
от огъня във нашите души...

Да, единствен мой другарю! Да! Да! Да! Това е! Виждаш ли, успяхме! Ето ти отговор! Много хубаво се получи! Тъжно, но истинско... Нали?! Това е то – огънят в нашите души – това е! И знаеш ли, като го има – лошо. Но няма ли го, е сто пъти по-лошо. Нека го има, а?! Какво ще кажеш? По-добре да изгорим, отколкото да изгнием! Не смяташ ли? Искаш да размислиш, нали? Толкова си предпазлив. Не разбираш ли, не всичко може да бъде обмислено. Просто не е същото. Понякога се налага да се хвърлиш надолу с главата. И да спечелиш. Или да загубиш, всичко. Понякога си заслужава. Не гаси огъня в себе си, дневнико! Това няма да те спаси, повярвай ми. Спи ти се? А на мене никак. Добре, скъпичък, ще те подреда на мястото ти. И песничка ще ти изпея...

Имаш ли нещо против да се обадя на Александър? Че какво като е нощ? Че какво като спи? О, не се притеснявай, той е толкова внимателен! Моят прелъстител. Да, ограби ме, взе ми най-скъпото и ме изостави ридаеща на пътя. Не, не, не преувеличавай! Корема не ми е издул! Ще взема да му се обадя, а? Добре. Обещавам да пазим тишина и гарантирам приличното му държане.

– Лия?! Случило ли се е нещо?! Защо не спиш?!

– Александър...

– Лия!

– Александър...

– Лия! Моля те, не ме измъчвай!

– Измъчвам ли те, любов моя?

– Лия, моля те! Защо ти е такъв гласът?! Пияна ли си?!

– Да, скъпи. Пияна. А вълн вали дъжд, съкровище.

– Но, Лия, какво като вали дъжд?!

– Нищо, Александър, нищо. Просто ще ме намокри... Цялата... До кости...

– Но ти няма да излизаш! Нали, Лия! Нали не се готвиш да излезеш?!

– Любов моя, как иначе ще дойда при тебе?

– Лия, не мърдай! Аз ще дойда!

– Наистина ли? О, Александър... Вземи си чадър, съкровище. Навълн вали.

– След пет минути съм при тебе! Не предприемай нищо преди да съм дошъл!

– Добре, скъпи. Обещавам. Само ще се съблека гола. Ще те чакам на двора, под дъжда. Ще се изпарява от кожата ми. Тя пари, любими. И само целувките ти могат да я угасят. Побързай. Тази нощ е нашата. Колко сме грешни, скъпи. Никога не сме го вършили през нощта. А тя е толкова дълга... Създадена е специално за нас... Нали...

– Лия.

– ...

– Лия!

– ...

Лия!!!

– Да, скъпи, чувам те, не е необходимо да викаш. Не ме карай да чакам. Иначе ще те принудя да страдаш. Нали ще ми се подчиниш, малко Александърче?

– Да, Лия, да! Но преди това трябва да стигна жив и здрав до проклетата ти къща. А как да стане това, като ме влудяваш?! Кажи ми как?!

– О, Александър, ти можеш всичко. Ти си идеалният. Искаш ли да направим тройка, скъпи? Със Старшата. Ще стане чудесен коктейл, нали писанче?

– Да, Лия. Просто не знам какво друго да кажа. А хората се мъчат да измислят атомни бомби. Аз, ти и Старшата. И тази земя отива по дяволите.

– Добре, скъпи. Почваш да влизаш във форма. Знаеш ли, няма да те пусна да влезеш, ако не си в най-добрата възможна за тебе форма. Лично ще проверя. С коя ръка предпочиташ. Лявата. Или може би, дясната. Или дори нещо съвсем по-така. И току-що се сещам. Ще запуша голямата ти невъзпитана уста с гърдата си. Дори ако трябва цялата да я натикам вътре. При това ще държа главата ти с двете си ръце и ще те целувам по челцето. Ужасно нежно. А ти, скъпи, нали ще ми направиш удоволствието да пъшкаш. Ужасно шумно и невъзпитано. Направо грубо. И възмутено, непременно възмутено, иначе няма да се възбужда достатъчно. А аз ще те гледам. С очите си ще ме молиш,

нали съкровище? Ще ме умоляваш? Аз, разбира се, ще ги натискам с език. Ту едното, ту другото. Ще задържам едното. Ще го гъделичкам. Ще въртя връхчето на змийското си езиче отгоре му. А то, горкото, няма да може нищо да стори. Както всъщност и другото. А бедрото ми ще търси онова твоє, особено чувствително и смешно болезнено място. Ще го намира. Ще търка и мърда отгоре му. Ще го притиска. Ще го ръчка и подритва. С цялата нежност на копринената си кожа. Докато пъшкането ти, скъпи, прерасне в мучене. Ужасно гръмко. И поне малко уплашено, скъпи. За да ме разлютиш още повече. Ще можеш да го докараш да е леко носово, нали? И, въобще, що за говедо ще се търкаля в леглото ми?! Няма значение, любов моя. Ще те притесня по още хиляди начини. Ще ми е ужасно приятно да те насилвам, Александър. Ще бъдеш очарователен в безпомощно състояние. Нали, скъпи?! Нали ще се подчиниш на волята ми? Нали ще приемеш съдбата си? Каквото и да съм ти приготвила...

– О, Лия! Край! Затварям! Идвам! Чакай ме! Обичам те!

>>>> Добре сме дошли, чрез нашия директно внушаван канал за развлечение в седмия ден. Вие сте се трудили усилено и ползотворно и имате нужда от освежаване. Дали сте своето в името на Светлината, Чистотата и Добрината през хилядите години на трудовия си стаж и сега заслужено се изтягате върху двоен по размери и плътност райски облак. Ние сме тук! Доверете ни се! Няма да съжالياвате! И така!

Всъщност, повтарям! За тези, които са имали проблем с настройката. За по-грохналите наши другари. Уважаеми Светльовци! В резултат на всеотдайната ви дейност вашите лекокрили крила са натежали, вашите свръхчувствителни сетива са притъпени, вашият генератор на идеи не застопорява. С една дума, вие сте пенсионери! Изпълнили сте дълга си и ви предстои заслужен преход напред. Но докато очаквате една най-обикновена трансформация, трансформация Зета, отделете няколко минути за заслужен отдих. И така!

Масиран парадокс ви е захвърлил в дебрите на реалност Сита. Няма никакъв проблем. С изключение на един! Трябва да си помогнете! Сами! Трябва сами да изковете трансформацията, която ще ви позволи бързо и невредими да се върнете обратно. Защото иначе пред вас е небитието. Ще ви погълне! И само споменът...

И така! Вие трябва незабавно да приложите тотална Анти-Сита, за да се избавите от примката на противоречието. Ако успеете да отхвърлите предложената реалност в рамките на пет минути, вие сте обратно на любимия си облак. При условие, разбира се, че сте набрали повече от 6532864418256101297654211,268 точки. Готови ли сте?! Старт!

И така, внушавам ви следните внушения, реално и директно извлечени от света на хората, точно в тази минута, точно от нашия главен редактор. Не знам какво означават, а не вярвам и самите човеци да са наясно. Но на тях това им е

любимо. „Колкото по-неясно, толкова по-добре” – казват хората.

И така, внушенията:

- *Класицизъм*
- *Романтизъм*
- *Импresiонизъм*
- *Уестърн*
- *Модернистичен екзистенциализъм*
- *Еко фантасмагоризъм*

Скъпи мои, вие сте в обятията на внушителен парадокс. Още миг и ще бъдете в небитието. Единственото, което може да ви спаси, е да определите вярното съответствие на току-що внушените внушения към следващите внушавани внушения. Бъдете повече от внушителни, защото единственото упътване, което мога да ви дам, е „колкото по-неясно, толкова по-добре”. Успех, лекокрили!

Граф и графиня дьо Балбоа се разхождаха в градината. Спряха до розовия храст. Графът се замисли. Тежестта на страшната тайна го смазваше.

– Графе! – повика го очарователната му съпруга, – добре ли спяхте?

– Съгласен съм, скъпа, нашият розов храст е най-красивият...

Граф и графиня дьо Балбоа спряха до розовия храст. Графинята покри лицето си с кадифено домино. Докосна ръката на съпруга си:

– Графе, изминаха шестнадесет години, откакто го засадихме.

– И откакто ви разкрих чувствата си, прекрасна госпожо.

– Той е символът на нашата любов, не мислите ли?

– Обичам ви, графиньо, повече от всякога!

Залезът, сякаш целувка на Юда, обагреше бялата ѝ одежда. Графинята заплака.

Граф дьо Балбоа понечи да я погали. Трънче от розовия храст се заби в пръста му.

Докосна я. Червената капка върху яката ѝ се сля с цвета на изстиващото слънце.

И с този на залязващата любов.

Мексиканецът и Блъди Мери се гледаха на кръв. Разделяше ги единствено хилав розов храст.

– Мамка ти, Хосе, не можеш да ме оставиш с този корем!

– Стига, Мери, ти си преспала с повече грингос, отколкото са бодлите по този кактус!

Балбето и Балба лежаха в основата на розов храст:

– Рожбо, дай да се боцна, че ми се привиждат нек`ви розови храсти.

- Само ако ми набереш букет!
- Добре... А-а-а-а! Тоя храст е истински!
- Чудесно, откъсни ми два банана, тогава.

Розовият храст беше с размерите на влакова композиция. Някъде около шести вагон две хилави разнополови същества се гледаха с известен интерес. Херметически ботуши тип “Циклон” ги предпазваха от нитратите, фосфатите, тежките метали и онил-концентратите, с които изобилстваше почвата. Той откъсна една розичка и ѝ я подаде. Усилието му костваше три пръста, които безшумно тупнаха на земята. Тя му се усмихна, което туксидови доведе до изпадане на два от шестте ѝ зъба. Помириса розичката и плавно се оцвети в бледолилаво, бидейки алергична към изотопите на радия. Той пък блесна в наситенооранжево, тъй като заваля разредена азотна киселина. Докоснаха се. Освен разнополови се оказаха и с различни електрически заряди. Разнесе се оглушителен трясък. Без да му обръщат внимание, те се целунаха.

А сега, верните отговори! Ако имате точно толкова точки, колкото е посочено в началото, вие сте един средностатистически овехтял ангел с нормален коефициент на амортизация и стандартно износване на крилата. За което ви поздравяваме!

Ако имате дори и една стотна над посочения точкакж, ви задължаваме незабавно да се самопредложите за светкавично изпращане в реалност Сита, където течуеството на млади и способни кадри е огромно, а нуждата от квалифицирани специалисти – вопиюща.

Ако сте десет-дванадесет милиарда точки отдолу, трябва скоростно да се включите в най-близкия енергиен източник и да извикате служба „Спешен заряд“. Докато дойдат, можете да се молите за собственото си спасение както в буквален, така и в преносен смисъл. Защото никой никога не идва навреме. Нито пък, когато трябва и защото трябва.

— **П**ия, доктор Оливо, дали не ме лъжат старите очи, дали така ми се струва от светлината, но сякаш излизате от приказка. Принцът и принцесата. Вие просто сте родени един за друг, деца мои!

— О, Денис, в отсъствието на Гиганта шансовете ти са нищожни. Така че внимавай.

— Войнствена както винаги. Пряка наследница на най-свирепия измежду викингите. Не знам, Александър, но моят съвет е да поддържаш тесни отношения с някой институт по травматология.

— Определено, господин Хамър. Тя и нашата клиника разполага с чудесна гипсова установка и ако бъдете така добър да ме приемете в седма, ще си пре-

карваме чудесно заедно.

– Ха-ха-ха! И да ни наливат с боза, нали, Александър. За тебе двойна доза, приятелю. Не, тройна! Защото няма да можеш да мърдаш и ще поемаш и моята. А аз ще беснея наоколо, за ужас на цялата клиника.

– Мила картинка, момчета, направо си го представям!

– Не, Александър, не си за завиждане, момчето ми. Но не е ли време да опитате от моята боза, деца. Направо ще ви изскочат очичките. И хич не се споглеждайте. Между другото, Александър, танцуваш ли валс?

– Доста несръчно, ако трябва да бъда искрен.

– О, небеса! Вие чухте молбата ми! В такъв случай, докторе, ще имате ли нещо против да резервирам всички валсове на дамата ви?

– Господин Хамър, без да съм светило в психологията, ми се струва, че купонът ще се изроди във вечеринка, посветена на валса. Дано да се лъжа, обаче!

– Ха-ха-ха! Ни най-малко не се лъжеш, приятелю! Хей, музиканти, да бъде валс!

– Денис, държиш се като малко дете!

– Лия, само един поглед към тебе и всяка гранитна скала би се втечнила. Какво остава за един беззащитен старец да се вдетини!

– Денис, ти си толкова беззащитен, колкото аз олимпийска шампионка по вдигане на тежести!

– Ха-ха-ха! Страхотно казано! Лия, никак не бих се изненадал, ако те видя да носиш багер на рамо. За тебе невъзможни неща няма, момичето ми!

– Денис, ти си просто арогантен!

– А ти, Лия, неотразима!

– Благодарение на Сузана. И на един ужасно мил господин, който доста прилича на мечока, в чиито лапи се намирам, но приликата е само външна и, всъщност, напълно повърхностна.

– Бях готов да се обзаложа, че ще бъдеш в светлосиньо. Така си те представях. Но ти надмина фантазията ми, девойко, с което едва ли друг може да се похвали.

– Не е лошо, Денис, никак не е лошо! И типично за тебе, разбира се!

– Кое, богиньо на лазура?!

– Ами, това! Опитваш се да нападнеш в гръб. Но смяташ ли, че ще допусна?

– Нито за секунда. Ала си толкова войнствена и кръвожадна, че изобщо не обръщаш внимание на белия флаг, който аз усилено размахвам поне половин час. Да не би бялото да ти действа като червено на бик?

– Я го виж ти! Нахалник с нахалник! Ако на това му се вика бял флаг, аз съм самата скромна невинност. И не смея да вдигна поглед от земята.

– Лия, наистина се предавам. И за секунда не съм се надявал на успех срещу тебе. Знаеш ли, ти все ми отказваш, но този път може и да не те попитам. Та, ако някой път, когато се отбиеш насам, видиш долу статуя на развихрена амазонка, и ако установиш, че доста прилича на тебе, се сети, че на този свят няма нищо

случайно. Пък и „Хамър Корпорейшън“ определено се нуждае от някакъв символ, не смяташ ли?

– Денис, ти си перверзен!

– А ти, лъчезарна!

– Денис, знаеш ли, аз изобщо не гледам телевизия и вестници почти не чета, но няма ли някаква кампания срещу тебе?

– Да, Лия! Обвиняват ме, че съм самият сатана. Всеки момент съм щял да пратя земята по дяволите или да продам на китайците всички Хамър – технологии. И което е по-лошото, тъй като съм ужасно богат и напълно смахнат, просто ще им ги подаря.

– Е, Денис, когато ти предлагаш да им запушим устите, ти прояви абсолютно неуместно благородство.

– Лия, не е причината в редакторите или дори в главните редактори. И знаеш ли, именно тебе виждам като единствено средство за защита. Аз не бъркам, момичето ми! Най-много цвета на роклята.

– Внимание, господата Силмор и Харолд, които, както правилно отбелязва господин Хамър, са лишени от каквато и да е фантазия и които той най-често нарича „дебилни кретени“, го поздравяват със следващия валс. „Може и да е същият – шушне ми господин Силмор – старият откачалник изобщо няма да забележи“.

– Обичаш валса, нали Денис?

– Обожавам го, госпожице! Наистина!

– Горкият Александър. Дано не се обиди.

– Е, не съм чак такъв звяр. В момента Сузана има грижата за него. Но веднага щом стане неспокоен, ще му бъдеш върната, чиста и недокосната!

– Само с леко огънати ламарини... Но, Денис, аз дори не съм завършила института! Ще се изгубя, ще се обезлича в този чудовищен билдинг. Няма да мога да се справя! Не разбираш ли?! Не се глезя! Нито се правя на интересна!

– Не съм убеден, изобщо не съм убеден. Ще ти бъде тежко наистина. Особено в началото. Но мястото ти е в короната на „Хамър Корпорейшън“, повярвай ми. Ти си перлата, която ни липсва. Ти си отговорът срещу нашите недоброжелатели. Само ти можеш да ни представиш в истинската ни светлина. Само ти можеш да оправдаеш нечовешките усилия, които години наред полагаме, целия този къртовски труд, смазващото напрежение. Да направим живота по-хубав. Само ти можеш да представиш истината пред хората, такава каквато е.

– Денис, Денис, моля те, недей! Добре познавам похватите ти. Дали не се опитваш да докажеш, че тласкам „Хамър Корпорейшън“ към гибел?

– Не, не го тласкаш. Но можеш да го издърпаш от пропастта. Хората не ни вярват. Има група изключително влиятелни личности, които са настроени негативно към нас. Всъщност, те дирижират жабешкия хор. Не на последно място получих и писмо от Президента. Засега лично и неофициално. Много внима-

телно, доколкото този израз е уместен, изразява безпокойство за сигурността на новите технологии. Предлага да допуснем правителствени инспектори, които да контролират работата ни на всяко едно ниво и етап. Виждаш ли, Лия, пръстенът се затваря. Колкото и да сме могъщи, не бива да се опълчваме срещу правителството. В крайна сметка това е волята на нашия народ. И в крайна сметка, отделният американец има всички основания да бъде недоверчив, дори и без агитацията. Знаеш ги, хората. Достатъчно им е да си плащат данъците и да не ги закачат за нищо. Правото на личен живот е свещено в тази страна. А сега, сега направо ги плашат. Но, Лия, ти ме познаваш! Нима допусках, че ще разреши някакви жалки, некадърни муцуни да калят плода на денонощния ни труд? Назрява конфликт, Лия! Просто няма да съм аз, ако допусна компромис. Но и те имат право.

– Денис, ще ми покажеш ли писмото?

– Разбира се! Но нали сме на празник...

– Нищо!

– Но то е горе, в кабинета...

– Нищо! Ще помоля Александър да ме извини. Може би ще се понамръщи, но не е лош, няма да си го сложи на сърцето.

– Е, какво ще кажеш?

– Изкусно, Денис. Доста ловко, доста двулично. И изключително притворно. Но колебанието е признак на несигурност. Нещо ги безпокои. Значи...

– Значи?

– Ами, просто трябва да ги успокоим. Не да ги настройваме срещу нас. Не да ги заплашваме. Като, разбира се, не отстъпим от позициите си.

– Няма да е лесно, Лия.

– Ами! Те просто чакат да им подадем ръка. Денис, нищо няма да ти струва. Просто я протегни.

– ...

– Добре, Денис! Пиши!

– Слушам, шефе! Но пиша малко нечетливо!

– Нищо. Ще преписваш, докато стане четливо!

– Йес, сър!

– Пиши!

Уважаеми господин Президент,

Благодаря за писмото, което получих по конфиденциален канал и незабавно прочетох. Истината е, че ми бе необходимо време, поради което се наложи да забавя отговора с тези няколко дни. Но, повярвайте, бяха ми необходими! Защото Вашата позиция на загриженост за просперитета на държавата заслужава дълбоко уважение и балансиран, обмислен отговор.

Вие имате право, господин Президент! Нашата сигурност, сигурността на нашите деца и близки, е приоритет номер едно. В това е смисълът на живота

ни. Към това са насочени всичките ни усилия. И Вашите. И нашите.

И докато Вашата дейност е изцяло изложена на показ и всеки, който иска, може незабавно да се увери в чистосърдечността на Вашите намерения и прозрачността на действията Ви, изцяло насочени за благо на родината, ситуацията в „Хамър Индъстри Корпорейшън“ не стои по подобен начин. И със съжаление се налага да констатирам, не би могло да бъде такава. Редица изисквания налагат действията ни да бъдат обвити в известна, нека я наречем, стерилност. Но във всичките ни намерения и постъпки сме водени от същите високопатриотични съображения, от които и Вие. Повярвайте, присъствието на външни хора, особено в технологичните участъци, няма да допринесе за повишаване на сигурността. По скоро напротив. И със сигурност ще наруши установения ритъм. Но какво, в крайна сметка, ще контролират външните инспектори? Имат ли независима база, на основата на която да сравняват? Имат ли необходимите познания? Натрупали ли са нужния опит? Не! И няма как! Защото всичко това се случва за пръв път.

Изцяло в доброжелателния, неофициален тон на нашата дискусия, Ви уверявам, че цялата необходима информация за глобалния проект „Хамър“ е известна само на мене. Дори и преките ми заместници ще се нуждаят от години, за да сглобят общата картина. И в крайна сметка какво ще получат в замяна? Пари?! Власт?! Нима ги нямат и сега? Но, повярвайте, признанието и зачитането на техния труд, на труда на целия ни екип, е най-голямата награда за всички нас. На всички ни е безпределно ясно, че докато сме на борда на тази лодка, докато гребем в обща посока, няма кой да ни стигне. Опасността, господин Президент, опасността, присъща на човешкия фактор, се корени на съвсем друго място. И това е негативното отношение, на което сме подложени в момента. Грубото и провокативно отношение към нашия труд, което определени източници популяризират по всевъзможни начини. Аз гарантирам за хората си. Гарантирам за себе си. Ако искахме да навредим на народа и родината си, вече да сме го сторили. Нима действително виждате в нас извергите, за които ни представят? Гарантирам нашето коректно отношение и стриктно спазване на законите на любимата ни страна. Гарантирам зачитането на моралните и етични норми и най-коленопреклонно Ви моля:

Господин Президент,

Позволете ни, дайте ни възможност да продължим работата си. Защото тя ще промени света из основи. И начело на похода към звездите ще бъде отново любимата ни Америка. И първият, който ще стъпи на този път, ще бъдете именно Вие, защото имате уникалната възможност това да се случи по време на Вашия мандат. Имате възможност да влезете в историята на бял кон, което на малцина е съдено. Подайте ни ръка, господин Президент, и ни се

доверете! И ни защитете! Нека бъде не око за око, а доверие за доверие. Ние Ви подкрепяме изцяло и вярваме във Вас.

Нека възтържествува здравият разум!

С искрено уважение: Денис Хамър

– Лия, откачи ми се ръката. Ти май знаеш повече, отколкото трябва. Да не би Сузана да се е раздрънкала?

– Но, разбира се! Не спря да говори. И на мене ми беше страшно интересно. Особено при лаковете за коса.

– Е, Лия, така е в „Хамър Корпорейшън“. Първият работен ден понякога е нощем. Добре дошла на борда...

– Хич не се и надявай!

– Като външен консултант... засега.

– Добре, Денис, нека не се дърлим, докато хората долу се веселят. Какво ли прави Александър без мене?

– Държи се мъжки, както всъщност и очаквах. Дължа му извинение. И знам как да го поднеса.

– Не се и съмнявам, Денис. Но край на валсовете за днес, нали.

– Категорично. Бъди щастлива, Лия! Бъдете щастливи и двамата!

– Няма ли да слезеш?

– Не, момичето ми. Благодаря.

– Добре, Денис. И аз ти благодаря. Знаеш ли, исках да те попитам, всяка година ли провеждате този бал?

– Да, защо?

– Хрумна ми... бихме могли да го наречем Балът в Хамър дей! Най-страхотният ден, Денис, благодарение на най-големия Хамър.

– Изчезвай, Лия!

– Довиждане, зло чудовище!

– ...

– ...

– Довиждане... бъди благословена...

Знаеше, че не трябва да се доверява на протонния вятър. И сега се носеше, някъде из всемира, съставен предимно от нищото на открития Космос. Ето! И последните протони се разбягаха изпод задника му и той би тупнал, ако имаше върху какво. Но тъй като нямаше, не му оставаше нищо друго освен да пада. Докато в крайна сметка пак тупне върху нещо. Но падаше ли в действителност? Как би могъл да разбере без отправна точка? А точка нямаше. Камо ли отправна. Може би падаше нагоре? Може би настрани? Иди, че разбери! Би могъл

да си измисли някаква орбита. И да започне да я следва. Но това си беше чиста загуба на време. Всъщност, преливане от пусто в празно. Защото не можеш да губиш нещо, което изобщо го няма.

Като не може да измисли по-достойно занимание, Стария разтвори уста и се прозя. Почеса се зад ухото и о, чудо, успя да добие скъпоценен къс материя, чиста проба ушна кал. Придаде ѝ кръгла форма и я запокити далеч навътре в безпространствието. Малкото кълбо мързеливо прелетя няколко километра, следвайки прощалния завет на Стария да се превърне в една субкласическа отправна точка, но „огромната“ гравитация на близо трийсетте му кила ѝ подеждваха обезкуражаващо. Като се помая що да стори, набедената за космически репер се повърна и тръгна обратно. Но, плът от плътта му (в общи линии), бе достатъчно хитра и съобразителна да не се върне напълно. Защото, дъртият пръч, без съмнение щеше отново да я запрати в неизвестното. Бе достатъчно предвидлива да влезе в елиптична орбита около бившия си притежател. Така хем си осигуряваше независимост, хем му засвидетелстваше цялото уважение, на което бе способна и което без съмнение му дължеше.

– Те ти работа, само спътник не си бях! Приемам, че когато е към лицето ми, е ден, когато е зад гърба ми, е нощ. И така, денят трае близо три минути. Толкова трябва да е и нощта. Очевидно, слънчевите затъмнения са невъзможни.

Всъщност, уважаеми, хич не си мисли, че си толкова хитър! Бих могъл да те издухам. Както и да те всмуча. Но засега не си ми потребен. Ще взема да подремна. Нали знаеш, утрото е по-мъдро от вечерта.

Стария се изпъна в цял ръст по гръб, мушна ръцете си под главата и без да се притеснява от последиците на евентуалното, не невъзможно, твърдо приземяване, захърка юнашки. Мощните акустични вълни незабавно предизвикаха гигантски приливи на повърхността на спътника и способстваха за активното ѝ нагъване.

Но както не може да има нещо съвсем пълно, така не може да има и съвсем празно. Като, разбира се, Стария и ушната му кал не влизат в сметките. И ето, заблуден поток от СИО-лъчение изпълни пустинната космолина и метна двата свързани обекта на рамо. Понесе ги в още по-неизвестна посока, като съвсем логично ги отвя на още по-неизвестно място. И тъй като стигна преграда, заряза товара си и хукна в посока, диаметрално противоположна на досега следваната. И тъй като беше строго диаметралноположна, не след дълго или след много дълго се върна на мястото, откъдето вдигна сдвоената микросистема, а впоследствие стигна и още по-далечно място, откъдето нищо не бе вдигало, но и откъдето изобщо не бе тръгвало. Както и да е...

Стария се събуди и с удоволствие констатира, че действително условното утро е било не по-глупаво от нароченото за вечер. Защото освен него и спътника му имаше още нещо. Като начало се намираше в основата на старинна, висока ограда. Дебелите ѝ пръти бяха изковани от анти на всичко субстанционна енергия и очевидно нищо не би могло да проникне оттатък. И тъй като Стария по

рождение имаше скромно мнение за собствената си значимост, успя с лекота да положи изпита за нищожност и се шмугна най-необезпокоявано вътре, като едно истинско нищо. Не бързаше за никъде. Помая се, почеса се. Така и така бе бил сума ти път, нищо не му костваше да се поразтърче наоколо. С известна изненаданост констатира, че става дума за едни пирони. Сравнително големи. А на тях висяха ключове. На някои висяха. На други, не. От някои тъкмо ги взимаха. На други току-що ги оставяха. Броят на пироните, от пръв поглед бе ясно, бе ни повече, ни по-малко от точно безкрайност. Както и възможностите да се нанизват ключове по тях. Но кой махаше и слагаше?

– Всички, всички махат и слагат – долетя отговорът.

– Благодаря, много сте любезен.

– А вие доста тъп, господине!

– Голяма работа – отвърна му Стария.

– Предавам се – затюхка се отговорът.

– А, да ги нямаме тия – изломоти човекът – аз се предавам.

– Не искаш ли да победиш? – заумилква се отговорът.

– Не! И дума да не става! – въртна се Стария.

– Искаш не искаш, ще ти кажа, и това си е! – изподлярчи отговорът.

– ...

– Виждаш ли тези ключове?

– ...

– Знам, че ги виждаш!

– ...

Това са ключовете от всевъзможните проблеми и казуси, които някога и някъде са възникнали, ще възникнат или биха възникнали, както и не възникнали!

– ...

Макар и да не питаш, ще ти отговоря, че цялата работа е много проста. И напълно механична. Нещо се случва. Трябва да се реагира. Но как? Стоиш пред заключена врата. Метална, например! Що да сториш? Как да минеш оттатък? Много просто! Протягаш се, взимаш ключа и отваряш! Това е!

– ...

– Кажи, че е много просто!

– Няма!

– Кажи!

– Няма!

– Добре де, аз ще го кажа! Много е просто! Но всъщност никак не е просто. Работата е там, че ключовете за всички врати са винаги на разположение и всички желаещи могат незабавно да ги ползват. И на пръв поглед няма никакъв проблем. Нали?!

– ...

– Кажи „нали“! А, да, няма да кажеш!

– Нали.

– Чакай, чакай, кажи „да“.

– Не!

– Ей, ти да не си човек?!

– Човек съм, естествено!

– О, доживях, най-сетне доживях! Очи в очи с ужаса на Космоса! И сега какво, ще ме унищожиш ли?!

– Само ако не ме мързи!

– А мързи ли те?

– Зависи!

– И от какво?

– Не знам.

– О, я да ти разкажа историята докрай и да си ходя. Вие хората наистина сте малко особени. И така, това са ключовете от всички възможности. Те са на разположение на всички. Ето, сега ти искаш да се върнеш на планетата си...

– Не искам...

– Добре, не искаш. Достатъчно е да намериш нужния ключ, да отключиш вратата, пред която стоиш, и действително няма да се върнеш...

– И без да отключвам, пак няма да се върна, тъпако!

– „Тъпако“, синоним на „доктор-хонорис“ ли е, човеко?

– Не, тъпако.

– Добре. Примерът не беше сполучлив. Давам друг. Ето, сега аз искам час по-скоро да се махна оттук.

– Добре, изчезвай!

– Ох, ще ме побъркаш! Ето, ти искаш да спечелиш една торба пари...

– Искам! Как да не искам! Кой не иска?!

– Видя ли. Питай сега как да стане!

– Ама ти наистина си много смотан! Какво да питам?! То е ясно! Намирам вратата, на която пише „спечелване на торба пари“. Или направо я създавам. След това намирам ключа, отключвам и прибирам торбата. Само че проблемът е как да намеря точния ключ, след като те са безброй. За живот от сто години, ако всяка секунда пробвам по един ключ, при база 365 дни за всяка година, ще прехвърля три милиарда сто петдесет и три милиона и шестстотин хиляди ключа. Тоест нищо. Тоест, макар че никой не ми пречи да отворя нужната врата, и макар да имам всичко необходимо под ръка, това просто няма как да стане. Ако, разбира се, някой не ми помогне. Кой може да ми помогне?! Господ, някой ангел, някой светец-хранител, или Съдбата. Ако е рекъл Господ, или по силата на Фортуна, още на първата секунда може да успее. Нали това имаше предвид, смотаняко?!

– Човече, страхотен си! Искаш ли да си сменим местата?! Ти го правиш много по-добре от мене. И от този преди мене. И от онзи преди него. Ти си предопределият за тази работа! Съгласи се!

– А, не! Благодаря! Аз съм пенсионер! Освен това работата ми се вижда доста

скучна! Я, ако обичаш, ми подай ключа за връщане!

– Заповядай... Ей, ей, чакай! Върни го! Трябваше сам да го намериш!

– Ама ти наистина си ужасно тъп! Хайде, остани си със здраве!

Стария се размърда в леглото. Напоследък реалност и измислица, сън и небивалица се сливаха в едно и все по-трудно ги различаваше.

– Щом се е случило, значи е било! И дали насън, или наяве, няма значение. Все си е реалност. Това е положението!

– **К**учка с кучка! Ще ми идва с хеликоптер на работа! Не ѝ стига оня трошляк, хамър-мобила, а сега и хеликоптер! Кльопа се на двора, пачаврата му с пачавра! Но мъжете са виновни! Капчица акъл нямат. Готови са да хукнат след първата стърчиопашка, която ги облази с очи! И закачи със задник! Или с предник, както дойде. Мама му стара... А тая... тая да я духнеш, ще падне. Какво толкова ѝ намират? Но аз хубаво я подредих. И другите коридори не са лъскани отдавна. Срамота! Тази клиника е заприличала на кочина. Същински бардак! Каква ти кочина, и свиня не би влязла вътре. Камо ли човек. И без това за друго не я бива. Ще лъска, докато ѝ дойде акълът. Лично ще се погрижа.

– Госпожо старша сестра, госпожо Старша, доктор Силвър ви търси на шеста вътрешна. Побързайте!

– Да-а-а-а!

– Старшата ли е?!

– Да-а-а-а!

– Радвам се да ви чуя, госпожо. Между другото, понеже разбрах, че сте веща по тия въпроси, какво ви е мнението да закупим една модерна подолъскачка? Разбрах, че коридорите са доста захабени!

– Не е необходимо, доктор Силвър. Ще се справим със собствени сили!

– И тъй като, уважаема госпожо Старша, вече се разпоредих за покупката, не би ли било уместно да назначим някое свястно момче на тази длъжност. Хем ще открием работно място, хем ще подпомогнем някого. Имате ли нещо наум?

– Не е необходимо, доктор Силвър. Ще се справим със собствени сили!

– Разбира се, разбира се. Е, аз вече назначих един юнак. След малко ще се яви на инструктаж при вас. Въведете го в тънкостите на предстоящата му дейност, госпожо Старша. Беше ми приятно.

– Кучка с кучка! Ще я скопя! Само да ми падне! Машини за миене на прозорци, не съм чула да има. А и матраците е време да изтупаме.

Машир и надлъж обикаляше, немила-недрага, нежелана. Никой не я срещаше. И не изпращаше я. Никому не носеше. И нищо не ѝ искаха. Профучаваше или се прокрадваше, изгряваше или залязваше, все така, все неизменно сама. Умърлушена. Вяла. Отритната. Сякаш отврат. Сякаш срам. От сектор в сектор. От реалност в реалност. Звездите ѝ орбити не даваха, планетите повърхност не отстъпваха. И дълго след нея се носеше от дъха ѝ. А откъдето минеше, никой не пресичаше. Присъствието ѝ, сякаш дупка бе в пълната празнота на Космоса.

Едни отдъхваха с облекчение. Други затаяваха дъх, а ледени тръпки се гонеха по гърбовете им. Едните бяха изпитали наличието ѝ, на другите им предстоеше.

– Дум, дум, дум!
– Кой тропа?
– Черната душа!
– Какво искаш?
– Подслон!
– Върви си, нямаме нищо за тебе. Отлитай, по-бързо отлитай!

– Тряс, тряс, тряс!
– Кой си?
– Прокълнатата!
– Защо си дошла?
– За топлинка!
– Върви си! Нямаме нищо за тебе. Отлитай, по-бързо отлитай!

– Звън, звън, звън!
– Кой?
– Прокудената!
– Върви си, по-бързо се махай!

Какво бе прегрешението ѝ? Кому бе длъжница? С какво толкова ги вцепеняваше? С какво застрашаваше? Беше ли заразно? Никой нямаше представа. Дори идея. Знаеше се само, че е носителка на Прокобата. Знаеше се, че е до живот. И нищо друго. И който квантифицираше присъствието ѝ, та било то и на милион светлинни години, захвърляше кошници, зарязваше годеници, изоставяше наследство и през глава се спасяваше накъдето му видят очите. Страховита бе орисията ѝ. Придобита, не предопределена. Знаеше се, още от протовремената, че има състояния, има форми, има същности, които при стечение на обстоятелства от неслучаен, високоемоционален характер са в състояние да пораждат странноенергийни, необратимокодирани, фаталноустойчиви проявления с незабавно и неотменимо действие. Но дори тогава, в раздорното тъмно, крамолно време това се случваше със статут на прецедент. А сега, сега

бе минало свършено. И страшна приказка или филм на ужасите, освен за тези, които се бяха сблъскали с нея. И те, без изключение, оставаха с неизличим спомен от кратката нежелана среща. Кой с изсъхнало око, коя с окапала коса. Кому шипове в гърба, изтичане на водород или разводняване на енергията. И дори прекъсване на орбита. Прокобата бе така констатирана, че жертвата ѝ да е вечно самотна, винаги отхвърлена, тотално нежелана, преднамерено отбягвана. И действието ѝ се простираше по дефиниция и върху случайно и ненарочно изпречилите се на пътя на приносителката. На осъдената на смърт. На бавна и мъчителна. На жестоко задушаване в собственото си съществуване. Частица по частица да отмира, секунда след секунда. И никой, никой и не искаше да знае за нея. Никой не би се разделил с ухото си заради добра дума, заради капка съчувствие. Към една обречена, още повече. Делникът ѝ бе пустош. Празникът – пустиня. Отчаяна, загубила надежда, се движеше по силата на навика. Или, или от съзнанието, че стоейки, ще натовари някого с присъствието си. Не, че ще я търпи. В никакъв случай! Но ще трябва да се мести, да се нагажда, да свиква отново. Защото никой не би останал и секунда повече в околностите ѝ, отколкото го налагаше изненадата.

И така се движеше тя. И поглед не вдигаше. И на Нищо се надяваше. И към Нищо се стремеше. И затова не забеляза. А когато усети, когато реагира, когато прецени, разбра, че до голямо е стигнала, че твърде е близо, че почти е вътре. И болка прорязва същността ѝ. Защото някого бе обрекла. И с мъка заговори. И с дълбоко разкаяние. Кое то, от опит знаеше, бе безполезно. Но така се бе случило.

– Кой си ти?

– Господ.

– Викай ми Черната.

– Добре.

– Не те ли е страх?!

– Не.

– Ще трябва да платиш, и то много!

– Знам.

– Знаеш?!

– Знам.

– Но кой си ти?!

– Господ.

– И не те е страх?!

– Не.

– И знаеш коя съм?

– Зная. И те търсих. И ето, намерих те.

– Нещастнико, който и да си, бягай далече, бягай докато си жив!

– ...

– Нима не знаеш?! Ще понесеш действието на релацията от мене! Нима не знаеш, че ще бъдеш поразен?! В окото, в ухото, в гърба, в корема! Ще бъдеш

осакатен! Нима не знаеш?!

– Знам. И няма да е в окото, нито в стъпалото, нито в нокътя.

– О, ти си всезнайко! Прости! И къде ще бъдеш ударен, безстрашни?!

– В душата. В душата бях ударен...

– В душата?!...

– Но ти не се кахъри. Не го слагай на своята... Каквото беше, го няма.

– О, лъжеш се, Господи! Има го, защото е казано, че винаги ще го има!

– Както е казано, така и ще бъде. Абсолютът е ненарушим и ненакърним. Но знаеш ли, на тебе ще го кажа, защото, защото много боли...

– Кое боли, Господи?!

– Душата, прободената Ми. Това, което създадох, това, с което пристъпих, това, което Ми тежи, и това, което ще ни спаси... то е... Относителността! Ти ще Ме разбереш и затова на тебе, само на тебе го казвам.

– Боже Господи мой, но кой си Ти, Благодетелю мой, Закрилнико и Спасителю?!

– Викай Ми Абсолютната Относителност. Наричай Ме Силата на Смирения. Казвай Ми Идващия по обиколния път. Поне засега. И погледни се! В онзи звезден прах зад тебе.

– Не е необходимо, Господи. Зная, че го няма в мене. И разбирам – в Тебе е. И зная, че ще носиш Ти кръста ми! Винаги и навсякъде. Как, Господи, как Боже мой, се нарича това?!

– Бъди добре дошла в царството Ми. Какво още мога да направя за тебе?

– Моля Те, Господи, дари ми покой, каквото и да значи!

– Така да бъде! Да бъде волята Ми! Склони главата си, чедо, и Аз ще те целуна по челото. Ще заспиш. В покоите Ми. В недостъпните Ми. В Любовта Ми. И ще бъдеш честита. Тук и сега, навсякъде и завинаги.

Целунах те. Заспиваш. Но докато завинаги се унасяш в съня Ми, позволи Ми приказка да ти разкажа. Слушай!

„Малката кибритопродавачка“ по Ханс Кристиан Андерсен...

— **С**вободни сте. Доволен съм от писмените ви работи. Всички сте се постарали, благодаря ви. Обратното би ме разсърдило ужасно. Давид, остани за малко, ако обичаш.

– Довиждане, морè⁶ Арон!

– Довиждане, море!

– Довиждане!

– Довиждане!

– Довиждане, деца! До утре!

---

6 Учител (Иврит). – Бел. твор. ред.

– Давид, както обикновено твоята работа е недостижима. Наистина си го почувствал. И което е по-важно, съумял си да го излееш върху хартията. Впечатлен съм. Наистина...

Не исках да го казвам пред класа, но и истината не бива да се таи. Има нещо, което ме притесни. Излязъл си извън рамките, момчето ми. Понякога е позволено. Някъде възможно. Дори наложително. Но при Библията, Давид, при нашата най-свещена книга, е абсолютно недопустимо!

– Море...

– Слушай, момчето ми. Помниш ли какво си написал?

– Разбира се, море, дума по дума!

– Да-а-а-а... А помниш ли онзи откъс от Библията, когато Моисей слиза от Синайската планина?

– Разбира се, море! Той ми е любимият. Втора книга Моисеева, Изход. Ето така е:

„Тогава Моисей се обърна и слезе от планината; в ръцете му бяха двете каменни плочи на откровението, написани от двете страни: и на едната, и на другата страна бе писано;

плочите бяха дело Божие, и писмото, издълбано на плочите, беше Божие писмо.“

– Да, момчето ми, точно така е. Наистина е така. А помниш ли ти какво си написал за този момент от възхождението на Моисей?

– Да, море Арон, как да не помня!

– Би ли го казал, момчето ми?

– Разбира се, море Арон, дума по дума го помня. Ето така беше:

„Тогава Моисей се обърна и слезе от планината; в ръцете му бяха двете каменни плочи на откровението, написани от двете страни: и на едната, и на другата страна бе писано; плочите бяха дело Божие, и писмото, издълбано на плочите, беше Божие писмо.“

И поръча му Бог да влезе в пещерата Гуен, и което намери там, и ако свети, да го отнесе със себе си. Влезе Моисей и кристали видя. И омаян от хубостта им неземна остана. И дълго така бе, без да мръдне да може. Събуди го Господ и му заръча на никой да ги показва докле с людетe привикнат. И ги сложи под дрехата си Моисей, и ги понесе. И като ги носи, както Бог му заръча, лицето му светна, та смуцаваше се народът.

И думаше му Бог, че страшна сила е скрита в стъклата. И волята Му е вътре. И пътят. И славата. И с Откровението, с писмото от плочите, той, Моисей, волята Божия може да има и от Бога знание да пие. И с Бога си да общува. И славата Му да умножава. Огромна бе моцта на Кристалите, и силен Моисей беше, но знаеше, че силата му не е от него, а е от Бога. Поклон Господу струваше. И ничком се простираше. И дължимото Богу отдаваше, и го в смирение струваше, въпреки силата. И така биваше, и не ставаше от земята, докле Бог му не казваше.“

– Да, Давид, точно за това става дума. Какви са тези кристали, момчето ми? Ти сам току-що цитира Библията и знаеш, че в нея нищо не пише за кристали, нито за пещера. Защо го написа, Давид?

– Наистина, море, нищо не пише за Кристалите! И аз това се чудя! Защо нищичко не пише?! Наистина, господин Арон! Моля ви, отговорете ми защо нищо не пише за тях?! Но на татко не казвайте!

– Давид!

– Да, море Арон?!

– Нищо, нищо. И какво е станало после с Кристалите?

– Значи знаете?! Но защо, наистина защо нищо не пише?!.. Господ дал на възлюбените си чада от Самия Себе Си. Защото бил готов да им прости, защото им постлал пътя Си. Защото милостта Му е била безкрайна...

– И е, момчето ми!

– Дал е на водача им, Моисей, средство срещу всичко, което би ги заплашило или застрашило. Моисей е бил научен да управлява Кристалите, посредством инструкциите от Откровението. Можели са да работят в няколко режима. Които на мене не са ми много ясни, а и никой не иска да ми ги обясни. Леля Беа дори ми шътка с пръст на устата и после дълго се вайка. А очите ѝ направо ще изхвъркнат! Но това, което ми е напълно ясно е, че хората са имали възможност да общуват директно с Бог. Винаги, когато пожелаят! И още, море Арон, с помощта на Кристалите са могли да избират сами пътя, който да следват. Пътя към Бог! Само не ми е ясно, защо след като са можели да избират, не са се насочили директно към Господ, още в същата тази минута. Но, никой, никой не иска да говори с мене! Освен вас, море! И най-важното, за което се догаждам! Посредством Кристалите хората щели да имат Божията промисъл винаги пред очите си и дяволът щял да бъде напълно безпомощен да ни вреди. Простете ми, море, но Кристалите и Откровението са били компенсацията, която Господ дал на хората, заради изгонването им от Рая. Без да имат селенията Му, имали Него.

– И какво... какво е станало... с тези Кристали?

– И това зная, море Арон! Когато Господ видял сътворението на телеца, ужасно се огорчил. Толкова много, че дори Той не могъл да прикрие ужасното разочарование и за да го прикрие, Се престорил на силно ядосан. А всъщност, толкова ясно го усещам, толкова Го боляло! Сърцето Му се късало! Болката била нетърпима. Разбрал, прибързано е дал на хората от Себе Си. И няма за добро да използват чудния дар. А за унищожение. Както винаги! И за прослава на сатаната. Защото дяволът вече доволно потривал ръце, предвкушвайки новата си придобивка. Тогава Господ предупредил Моисей да не показва на никого Кристалите, освен на още четирима. И те, петимата, да се нарекат Съвет. И винаги да има Съвет. И винаги таен да бъде. И винаги да е от петима. Само те да знаят за Кристалите. И само те да знаят къде са. Докато му дойде времето. Времето, да получат подаръка обратно. Когато децата ще са пораснали. И поумнели. И спокойно ще надянат смирението, без което с Бог не може да се общува.

Тъй като инструкциите, тоест Откровението, вече били непотребни, но и дадени, и за да не могат дори членовете на Съвета да злоупотребят с тях, бидейки просто хора... Бог се погрижил съхранителят, тоест Кивотът, заедно със съдържанието му, да се „изгуби“. Той е тук, на земята, всъщност, в пещерата Гуен, но никой не знае къде е тя и как се влиза в нея.

Осъзнали загубата, хората вече хиляди години търсят Кивота, а какво ли щеше да бъде, ако знаеха и за Кристалите? И така, човечеството е отхвърлило за пореден път милостиво протегнатата Божия ръка. И се е лишило от нещо безценно. Наистина, море, вироглавието е заразно. И се предава от поколение на поколение. И дори тук, в училище, дори вие не ни учите как да му се противопоставим и как да го изкореним, веднъж и завинаги!

– Да, момчето ми, може би си прав. Не ви учим! И нас не са ни учили. А е толкова необходимо. Жизнено необходимо! А Съвета... има ли го още?

– Разбира се, море! До ден-дневен. И утре ще го има. И след сто години. И Господаря на хората го има. И дано не започнете и вие да ми шъткате, но не всеки господар на хората, тоест водач на Съвета, е от Бога. Сегашният например, не е. И предишният не е бил. Има господари на хората от Бога. И господари на хората от хората. Тези, които са от Бога, могат да общуват с Кристалите. По промените в цвета им, по звука, който обикновените хора не чуват, могат да съдят за предстоящото и да предугаждат Божията воля. Защото Господ никога не забравя чедата Си, колкото и непослушни да са те. Защото само Той е Всесилен, Всеблаг, Всемилостив. Нашият Господ Бог!

– Забележително, Давид, забележително. А знаеш ли къде се намират Кристалите... или Съвета?

– Не, господин Арон. И никой, освен тях, не знае... А Кристалите са в постройка. Но нищо друго не виждам.

– Не виждаш?!...

– Да. Стоят на обикновена табуретка, върху светлосиня покривка. В най-обикновена, гола стая. С капаци на прозорците. И греят. В момента сиянието им е розово. И цялата стая е в розово. И вратата не е заключена...

– Греят?! Виждаш ги как греят?!

– *... но ничий път не минава оттам, макар непрекъснато да минава покрай...*

– Давид! Давид!

– *... и никой не подозира, какво е зад вратата...*

– Давид, синко! Събуди се!

– *... защото това сме заслужили...*

– Давид!

– *... и това трябва да платим...*

– Давид!... Извинявай, че те ударих! Толкова ме уплаши!

– Море...

– Няма нищо, момчето ми... Ето, пийни си вода. По-добре ли си?

– Море! Аз ги видях! Видях ги! Сън ли беше?!

– Сън, момчето ми. Знаеш ли, трябва повече да играеш. Да бъдеш на въздух. Да риташ футбол. Само ще те помоля вкъщи да препишеш работата си, като нищо, абсолютно нищо не споменаваш за Кристалите. И за Откровението, освен което и както го знаем от Библията. Такава е волята Божия, момчето ми! Щом Той не ни е дал да знаем, и ти не трябва да го издаваш! И затова татко ти ти шътка.

– Но вие го знаете, море Арон?!

– Кой знае, момчето ми. Кой може да е сигурен в това, което знае. Ти си не-обикновено момче, Давид. И аз се радвам, че съм имал възможността да ти бъда учител. Наистина!

– Вярвате ми, море Арон?! Нали ми вярвате!

– Така бих искал да ти вярвам. Върви. Време е за обяд. Върви!...

– **В**сички ли сте, че нещо вече недовиждам?

– Ох, и мене ме стяга ишиасът, старост – нерадост.

– А какви времена бяха, а, Оберон?

– Бяха, бяха, Водан, и няма да се върнат.

– Да, това поне е сигурно.

– Мерилин, Мерилин, тихо, идва!

– Благодаря ви, колега Оберон. Да започваме. Кой ще е докладчик?

– Фата Моргана, разбира се, кой друг! Или може би искате Баба Яга?

– Или Базукдора?

– Защо не, сто усти говорят по-добре от една!

– Защо не, защо не! Ами то и Терли-Перли би свършил работа. Нито една уста е по-добре от...

– Тишина! Това да не ви е битпазар! Заповядайте, госпожо!

– Благодаря ви, уважаеми Мерилин. Скъпи колеги, вълшебници, феи, самодиви, магьосници, добри и лоши духове, тролове, таласъми, вампири, русалки, лами, змейове и сие. Както знаете от много години, от много векове дори, нещата отиват на зле. Влиянието ни върху хората е пренебрежимо. Нещо повече! Нашето съвместно съществуване става не само неудобно, но и опасно. За съжаление, за нас. За нас, колеги, повелителите на огъня, водата, въздуха! Владетелите на мисълта, телепортацията, чудесата! За нас, видимите и невидимите! За нас, господарите на стихииите!

– По същество, колежке!

– Да, добре, разбира се. Всички тези газове, тежки метали, аерозоли, самолети, оръжия, замърсявания ни поставят в невъзможност да обитаваме нашата родна планета. Където сме възникнали. Някои от нас преди сто милиона години, някои преди двеста. Където за пръв път сме отвърнали на звездите...

– Моля ви, Моргана, всичко това ни е добре известно. Не наливайте масло в огъня! Моля ви!

– Е, добре. Но имайте предвид, че чашата на търпението вече прелива. Ако и това се случи, аз лично ще...

– Май наистина Терли-Перли трябваше да докладва.

– Какво искате да кажете, уважаеми?! Моята сила е не по-малка от вашата! И за разлика от вас, все още съм в състояние да поддържам летящия си град! Дори и невидим!

– Голям праз! То, освен вещиците кой друг си позволява да се визуализира?

– Не е вярно, не е вярно! И ние не смеем! Само таласъмите и вампирите и то, само нощем.

– Но, моля ви, ще докладвате или не?!

– Е, добре. Скъпи приказни герои, състоянието на Тилилейската гора е повече от тревожно. Като един изключително инерционен обект е нецелесъобразно да бъде изведена в придружаващо или дори динамично под или даже над пространство. Телепортацията би отнела минимум десет хиляди години, а дотогава я камилата, я камилярят.

– Но моля ви, всичко това го знаем прекрасно!

– Ще ме оставите ли да се изкажа?!

– Изказвайте се, Ваша воля!

– Единственото, което съвместно решихме и успяхме да сторим, хвала на Спиритус-Виталис, бе да я прикрием в сърцето на амазонските джунгли и да блокираме подстъпите с неудържимо чувство за маловажност на започнатото. Това, поне засега, я пази от нежелано присъствие. Но тя си стои! Там! Цяла-целеничка! И ако тези навлеци, тези тюфлеци, един ден нахълтат, то можете да си представите какъв ще е срывът. Или ще трябва да се разкрием и разплетем кълбото докрай, или да се подложим на незабавно превъзникване. А това значи отстраняване. Лично аз бих предпочела небитието, ако трябва да бъда откровена. С една дума, седим върху буре с барут. Кой, питам ви, кой ни докара до това положение?!

Добре, добре! Усещам хипнозата ви. Но не ми действа. Едва ли е образец на вежливост, все пак. Добре! Няма да се спирам на баснословния разход на енергия, необходим за елементарно поддържане на жизнените функции на системата. Но, колеги, тя просто се разпада. Трябва още днес, още тук и сега, да вземем незабавни мерки за, о не, не ми дава сърце да го изрека...

– За консервирането ѝ, колежке, казано накратко.

– Внимавайте, 10111111011110101, с един поглед, само с един, мога да ви изпепеля!

– Как се осмеляваш да произнасяш името ми в двоичен код?! Безобразие!

– Стига, стига! Това да не ти е старото време, фуста с фуста такава?! Всички сме равни!

– Действително, уважаема Моргана, не е ли възможно да се концентрирате върху проблема.

– О, Мерилин, всичко е толкова различно! Каква е тази чудовищна промя-

на! Защо? Кому е нужна? Не може ли просто да ги превърнем в плъхове! Или в жаби! Да ги изпарим!

– Съжалявам, момиче, изпитанието наистина е жестоко. Но трябва да оцелеем. Просто трябва да оцелеем. И затова те моля, карай по същество.

– Добре, всевъдри. Огромните *симплегади* на входа са в окаяно състояние. Дори трясъците в икономичен режим, тоест два пъти годишно, причиняват откъсване на цели канари. В резултат повърхността е назъбена, и най-общо казано, по нащърбеност може да се сравнява само с усмивката на снахата на Баба Яга. Нужна е двойна доза капа-енергия...

– Моля?! Май не ви чух добре! Нещо за снаха ми ли, магарице!...

– ...или двадесет и пет милиона кубически метра високоякостен бетон, произвеждан от хората, и не по-малко от два милиона тона метална арматура, също произвеждана от тях.

– Хъм, това е нещо по-реално.

– Да им възложим поръчка, а, Оберон?

– Дай им да произвеждат, Цезиус, ще бъдат много щастливи.

– Продължавайте, колежке!

– *Тилилейският глиган* също е в окаяно състояние. Още десет-двадесет години и ще трябва да се лишим от него.

– За да не се лишим...

– Не ме иронизирайте, ако обичате, не ви подхожда, вие сте нисши същества!

– Бяхме, скъпа, бяхме. И трябваше да изнемогваме, поддържайки летящия ти град на гръб, докато ти...

– Тишина! Още един път и ще въведа пълна нечуваемост! Продължете доклада!

– Двигателният механизъм на глигана е сериозно увреден. Най-тежко е състоянието на навивния апарат. За стабилизиране на прасето са необходими три тона висококачествена пружинна стомана. За труда съм се разбрала със седемте джуджета.

– Дреболия, колежке, по-натам.

– *Поляната на омайничетата*...

– Но нали я оправяхме миналата година...

– Ах, значи вие сте я засипали с говежди тор, негодници! И сега вместо да омайва, усмърдява. Какъв позор! Представете ли си някой юнак да влезе вътре! О, не! Не! Не!

– По-нататък, колежке!

– По-нататък е *реката на забравата*. Левият генератор работи в режим Фи. Десният – прекъсва. Тоест, който наджапа в нея, именно наджапа, защото дори дестилираната вода не достига и поддържа нивото на минимум, та който наджапа вътре, не само че нищо няма да забрави, а ще си спомни всичко, което прапрапрадядо му е казал на прапрапрабаба му в първата брачна нощ. И каква е ползата от този прекрасен тилилейски инструмент? За пълното му

възстановяване, а аз държа, забележете, държа на пълното възстановяване, е необходима три четвърти доза Хектолен!

– Имате я, по дяволите!

– Благодаря, надявам се, че не е с изтекла годност. Така лесно го обещахте.

– Е, нали знаете, когато имам, давам.

– Благодаря ви, Мерилин, вие сте единствената ми утеха.

– Преди май не мислехте така!

– Преди си е за преди! *Тилилейските вълци*, като всички вълци, засега са добре. Също и *мечката*. Не се е събуждала, горката, от седемстотин години. Дано не е ръждясала...

Но излъчвателите на *скалата на тайнствените звуци* са сдали багажа. Вместо омаен шепот се носят хитлеристки маршове. Смятам, че срещу бутилка коняк Дядо Коледа ще се съгласи да ѝ хвърли едно око.

– Имаш я!

– Имаш я!

– Имаш я!

– Брей, колко сте дашни! Имам си я и без вас!

Положението с *гладната зона* е отчайващо. По дефиниция там яденето е кът. А сега липсва изобщо. *Алекдакторът* е подивял. Още малко и ще заръфа небето. В краен случай 2 000 тона слънчоглед, 8 000 тона ориз и поне 10 тона говежди обрезаки ще притъпят нездравия блясък в очите му. Желасещи?

– Айде, от мене да мине.

– Благодаря ти, Фиус!

– За съжаление *тилилейските орли* отлетяха. Не мога да им се сърдя. Но кръв ми капе от сърцето. То не бе разруха, то не бе съдба. Няма начин да ги върнем, повярвайте ми.

– Не бъди толкова сигурна, Фата, остави това на мене!

– Оберон! Какво говориш!

– Да, Фата, но срещу една целувка!

– Не, не съм съгласен!

– О, Мерилин, спасяването на Тилилейската гора е смисълът на моя живот! Съгласи се!

– Да, с-с-скъпа, щом настояваш.

– О, Мерилин, няма да мине без капа-енергия! *Живата вода* почти не действа. От киселинния дъжд, от замърсяването на почвата. Прилича на кална баня.

– Не, няма откъде, съжалявам!

– Моля те, любими, за последен, за най-последен път! Умолявам те, светлина за моите очи, музика за моите коси, пардон, уши!

– Добре, но имай предвид, че това е последното. Наистина последното!

– О, скъпи, благодаря ти! След тази добра вест бързам да закрия заседанието. Гарантирам ви, че през следващите двадесет години Тилилейската гора ще е такава, каквато всички я знаем и помним. Съветвам ви поне веднъж годишно

да я посещавате и да оставяте на входа скромен дар, енергия в кеш, разбира се. Благодаря ви още веднъж, а сега отлитам. Довечера съм организираща пролетен бал с маски. Каня само някои от вас.

- Кучка!
- Въртиопашка!
- Ще ни паднеш!...

– Да, драги ми Оберон, скъпо заплащаме свободата си, не мислиш ли?
– Искате ли питане, колега Мерилин. Може и да не Му се подчиняваме, но Го зачитаме. Не е ли така?

- Така е. Още откакто ония сополанковци се домъкнаха, е така.
- Нареккоха ни... помниш ли как ни нарекоха?
- Как да не помня!
- Но и те май много-много не Му се подчиняваха, а?
- Да, и това ни заблуди!
- И все пак, колега, свободата е безценна. Първозначна! Нали?!
- Но Той твърди, че редът трябва да е над всичко.
- Да-а-а, гадните сополанковци! Кльопнаха се и всичко се скапа!
- Но Той ги наказва сурово, не мислиш ли?
- Само че ги остави тук и така наказва и нас!
- Наистина! Защо само Той да има право да твори чудеса? И защо да не ги правим пред хората?

- Както казват неговите, неведоми са пътищата Му!
- Представяш ли си, а се падаме роднини!
- Доста далечни, все пак.
- Ред, та ред. И знаеш ли кое е най-възмутителното? Ние да не правим чудеса пред хората, а Той – да! Нали помниш – с рибите, с хлябовете, с онзи, как му беше името, Лазар!

- Какво говориш, скъпи колега, ами Кристалите!
- Ами да, та те си стоят у хората!
- Възмутително!
- А като си помислиш, ние с тебе сме сторили бая повече добрини на хората отколкото Той!

– Така е. Но нали хората са наказаните сополанковци. И явно не Му е приятно да Му се месим. И не Му е приятно, че черпим енергия от Негатив.

- Е, какво толкова, плащаш – получаващ. Но какво ще правим?
- Имаш предвид... кога ще го направим?
- Да, разбира се.
- И двамата знаем кога. Не можем да Му противостоим.
- Но пък, виждаш ли, неволята ни сплотява. Дори Мирилай се приобщи.
- Да, и на него не му е леко. Ще държим. Докато можем, ще държим на своето. Докато можем! А след това, каквото е писано.

– Слава на Спиритус-Виталис!

– Слава!

– **Д**обър ден, госпожице, радвам се да ви видя!
– Каква изненада! Пак ли ми носите нещо?

– Да. Ще подпишете ли товарителницата?

– Разбира се. Така?!

– Да. Лек ден. Ще се радвам отново да ви видя.

– Не бих казала същото. Не че имам нещо против вас, напротив, но ми носите едни такива главоблъсканици. Направо ужас!

– Е, дано този път е различно.

– Дано. Лек ден!

– Има ли смисъл да проверявам кой е подателят. Естествено, че не. И все пак? Ами, да! Денис Хамър, кукуригото! И какво ни пише уважаемият Денис. Чета! Всички боклуци по пода да слушат. Както и неизмитите чинии. И паяжината над прозореца, която все забравям да изчистя. Иииииииии:

„Уважаема госпожице Лия,

С настоящото писмо преди всичко бихме искали да Ви благодарим за времето, което бяхте така безкрайно добра да отделите за нуждите на „Хамър Индъстри Корпорейшън“. Проектът на писмо, изготвен от Вас, бе съгласуван с юридическите консултанти на фирмата, както и с генералния мениджмънт. Бе високо оценен и изпратен по предназначение. Получаването е потвърдено. Резултатът за нашата корпорация е изключително благоприятен и това дължим изключително на Вашия тънък усет и прозорливост, на Вашата вродена тактичност, любезност и отзивчивост.

За съжаление сме принудени да се придържаме към вътрешнофирмените правила, което ни принуждава да бъдем неприлично скромни в замяна на Вашите високопрофесионални услуги. Максималната полагаема ставка, която можехме да приложим, е петдесет хиляди долара. Към тях се прибавят 12% за извънработно време, 15% за работа през нощта, 18% за интензивност на труда и 56% за конфиденциалност. Или общо сто хиляди и петстотин щатски долара.

„Хамър Индъстри Корпорейшън“ си позволи да плати всички дължими данъци, такси и осигуровки върху сумата, документите за което са приложени към настоящото.

Също така прилагаме и кредитна карта на Ваше име. За съжаление картата е валидна само за „Хамър Комършъл Банк“. При желание от Ваша страна, можете да я трансформирате в карта по Ваш избор. Държим да отбележим, че с оригиналната, имате право на до 500% овърдрафт, но само с нашата бан-

ка. Тоест можете да се разпореждате с общо петстотин и две хиляди и петстотин долара. Върху сумата на червено не дължите каквито и да било лихви, и нямате никакви други разноски или ограничения.

Поздрави: Денис Хамър

PS. Нашето предложение към Вас е в сила повече откогато и да е.“

– Петстотин хиляди долара... половин милион... но това... това... О, Денис, долни негоднико! Ей сега ще си получиш заслуженото! Ей сегичка! Така-а-а!... Ало, Денис!!!

Анабел и Андрю бяха спортисти. Действително, засега постиженията им бяха далеч от рекордите в дисциплината. Но бяха талантиливи. И по-важното, всеотдайни. Подхождаха творчески и вярваха, вярваха безрезервно, че и тяхната мъничка звездичка един ден ще озари спортния небосклон. Или поне мечтаеха звездичката им да е видима без телескоп. Или поне без мощен телескоп. Абе, да е видима някак си така, безтелескопично.

Работеха упорито. По план. Отдаваха изключително значение на физическата подготовка. В тяхната област това бе важно. Денят започваше с крос. Те така му викаха. Иначе, какъв ти крос! Скоростни отсечки, търчане по пожарни стълби нагоре и надолу, подскоци, клякания, игра с въженце, носене на партньора на гръб и едва тогава десетте километра тичане.

След това идваше ред на упражненията за гъвкавост. Алфата на техния спорт! Трябваше да са като върбички. Гъвкави, подвижни, разтегливи. От това изцяло зависеха оценките за художествено изпълнение.

Следваха упражнения за сила. Владееенето на партньора във въздуха или в критична поза изисква мускули. А мускулите не се продават в бакалията, нали?! И те помпаха. Помпаха. Помпаха. Помпаха. Така минаваха сутрините им.

Състезанията и волните изпълнения обикновено бяха следобед. Двамата, скромни и леко невзрачни и не съвсем непъпчиви, излезеха ли на терена, се претворяваха в антични гладиатори. В кръвожадни зверове. В повелители на победата. Играеха с настървение. Единствено крайният успех бе от значение. И той идваше. С измъчени охкания. С изплезени езици. С втренчени очи. Или с невиждащи. С диви възклицания. С викове. С изпружени тела. Или със сгърчени. С впити пръсти. Понякога, след последния напън, победния, дълго не можеха да дойдат на себе си. Да се съвземат...

– Може ли?

– Да, заповядайте, влезте. О, млади човече, взимам си думите назад! Вие сте най-несериозният, най-незаинтересованият, най-наглият студент, когото изобщо някога съм познавал!

– Но, професор...

– Никакво „професор“, напуснете кабинета ми! Веднага!

– Професор Дъглас...

– Вън!

И така, ден след ден, вече две години. Без изпита при Дъги Крантата вратите на института щяха да се затворят за Андрю Симпсън.

– Не, те ще си бъдат все така отворени – размишляваше кандидат – икономистът, – но просто в едно картонче, едно-единствено редче ще остане празно. Без оценка, без подпис, без печат, едно толкова незабележимо редче, поело отгоре част от буквите на горния ред, а отдолу на долния. Тоест почти запълнено. Но не съвсем достатъчно.

С присъщия си спортен дух Андрю преследваше фанатизирания преподавател, устройваше му засади, вкарваше го в капани, бе причина за резки колебания в кръвното му налягане и остри сризове на настроението. Но накрая крепостта рухна. Бялото знаме се развя, портата се разтвори, и той, на бял кон, изливащ маркетингови мисли върху белия лист в кабинета на професора. Естествено, Дъги го бе оставил сам. Просто човекът не искаше да рискува да получи хипертонична криза. Точно тогава, тя... те... се... ето, слушайте:

– Може ли?

– Разбира се, заповядайте,

– Благодаря, профес-с-с... О, но Вие не сте професор Дъглас!

– Очевидно, а тук не е залата за Мис Свят. Или вие го спечелихте вече?

– Нахал!

Тя стоеше плътно до него, по точно над него. Гледаше го отвисоко. Прекрасна и войнствена.

„Искам те!“ – погледът му беше красноречив.

Пляс! Бузата му пламна. Протегна ръка. Докосна я. Придърпа я. Тя се противеше – почти и все още. Дишаха. Не, задъхваха се. Не им стигаше въздух. Тя го яхна. Ей така, както си бе на стола. Пое лицето му в ръце. Зашушна му. Замърка. Обхвана я. Тръгнаха. Ойе! Летяха по магистралата. Събаряха „стопове“, ограничения за скорост, жулеха се в мантинелите. Ойе! Излетяха. От контролната кула викаха „Н-е-е!“ Ах, как силно крещяха тези хора!

От контролната кула крещяха: „Вън, махайте се, това не е космодрум. Това е кабинет!“

– О, не, господин главен диспечерю! Всъщност защо така приличате на муш-морока Дъглас? Не се притеснявайте, полетът завърши успешно.

– Вън, вън, вън, махайте се! Откачалки! Мръсници! Полиция! Полиция-а-а-а! Вън! Помощ!

Андрю го тупа бащински по гърба. Анабел му трие челото. Колко са грижовни младите студенти. И колко неотзивчиви преподавателите им. И колко жесток – животът...

Това бе началото. Така се почна. Още една смесена двойка по секс в нестандартни условия се вля в спорта. Блестящ старт, наистина блестящ! Летящ!

Ами, зъболекарят?! Ох, този Андрю! Голям мъж, спортист, а страхлив като мишле. Върти се на стола, преглъща, сяда, става. Зъболекарят е нервен. Бърза! Тя ляга върху партньора си. Бялата престилка дискретно се оттегля. И още по-дискретно се появява. Следи напрегнато резултата. Ех, да имаше залагания. Финал! Като взрив на атомна бомба. Браво! Юнаци!

Пациентът е спокоен. Зъбът? Стана чудесно! А! Тука има едно кариесче! Може да се наложи изваждане на нерв. Да, да, определено трябва упойка. Много е болезнено. Много! Но ако младата госпожица е свободна, не, не, нали разбирате, упойките невинаги хващат. Класическите, за класическите става дума. Трудно, трудно се вади нерв. Жена му можела да асистира. Ще ѝ е много приятно. И напрегнато, разбира се, все пак ваденето на нерв е сложно. Но и приятно. И на двама им ще е приятно. О, цялата следваща седмица е заета. Всъщност, ето, още в понеделник сутринта има възможност. Ще ви чакам. И жена ми ще ви чака. Ще играем по двойки.

Невинаги е лесно. Оня плондир, полицаят, аха да ги арестува. Ами патката в метрото? Леле, как се разкрещя! Таксиджиите са само за загарявка. Или за разпускане. На феминистката сбирка бе яко, въпреки пердаха.

Планираха – Статуята на Свободата. Мечтаеха – Айфеловата кула. Или да се оженят! За други, в един и същи ден, на едно и също място и в сублимния момент да стартират.

Бъдещето бе пред тях! Успехите също! Да живеят младите ентусиасти!

За този, който бе победил времето, отдавна и задълго, всяка настояща секунда бе с непосилната тежест на воденичен камък. Дразнеше се от собственото си нетърпение и необяснима прибързаност. Колкото повече се убеждаваше, че е абсолютно маловажно, толкова повече изостряше възприятието си. Накрая, напълно го удари през просото, включи Голямото и се разпростря из целия мегаполис. Естествено, прихвана излъчването ѝ. Определи посоката и, ох, отдъхна си. Не бе далеко. И следваше правилен курс. С прилична скорост при това. Какво му пречеше сега да демонстрира вселенско спокойствие. Зае небрежна поза. Отпусна се. Оставаха не повече от две минути до срещата. Но, ах тези минути! Не бяха ли равни на сто и двадесет секунди?! А това вече е огромно число! Изскърца със зъби... И все пак мъжки се пребори. Стъпките ѝ зазвънтяха през зоната на чуваемост. Затвори очи. Звън-звън-звън...

Беше толкова отдавна. Беше малко момче. С мръсен врат и обелени колене. С чорлава коса. С една дума, точно такъв, какъвто изисква играта на индианци и каубои. Татко му и майка му, мир на праха им, му се накараха здраво, след това го обвиниха в безотговорност, и като не се сещаха какво още изисква строгото възпитание, го информираха, че трябва да бъде набит, но понеже закъсняват

за влака, и понеже трябва да бъдат в града за не знам си какво, и понеже това е чудесна възможност след това да се разходят из града и да се върнат с нощния влак... С две думи, боят се отлага за неопределено време и се заменя (за тяхно съжаление) с най-невероятния купон, който един млад индианец, или дори каубой, може да си представи...

Звън-звън-звън... Стария, притворил очи, се опиваше от съвършената мелодия на нейното присъствие в стъпките ѝ. Както винаги ефирночиста, както винаги, сякаш не докосва земята.

„Ох, простете!“ – изчурулика флейтата. „Простете!“ – възнесе се арфата.

О, не! Това бе гласът ѝ! Нейният! Точно пред прозорчето!

...Влакът броеше траверсите по обратния път. Нямаше представа какво бяха свършили родителите му, но циркът, циркът бе незабравим! В сумрака на железния кон, през превъзбуденото му съзнание отново прелитаха акробати, магьосници гълтаха огньове, балерини танцуваха на въже по-тънко от косъм. И после, навънка, още толкова много забавления. Кое от кое по-хубави, по-вкусни, по-цветни, по-колоритни, омайни, мамещи, предизвикателни. Накрая не издържа. Каза: „Стига, не мога повече“.

– Стига ли, млади момко – издума баща му, – че ние едва започваме!

– О, Давид, стегни се, чакат те безброй изненади, бъди мъж! – през смях изрече майка му.

И той се бори! Ах, как героически се бори малкият храбър Давид! Не се даде на захарния памук. Устоя на въртележката. И на втората. И на третата. Хвърляше стрелички по мишена. Скачаше в чувал. Теглеше въже с напълно непознати деца. А после, после всичко се сля в разноцветна мъгла. Още, и още, и още! Пак! И пак! Повтаряше! Потретваше! Накрая, разбира се, отново не издържа! Обкичи се с „неизтриваем позор“, защото татко му трябваше да го носи. Него, непобедимия индианец.

И сега, в купето, преживяваше всичко. Отново и отново. И дори и не подозираше, че многострадалната му, почти мъченическа физиономия, прави родителите му щастливи. Че се поглеждат заговорнически, с мъка сдържат усмивките си, а после вдигат очи нагоре, въздавайки слава на Създателя.

Майка му го гали по главата. Баща му е строг, както винаги. И ужасно „строго“ е предоставил рамото си за възглавничка на малкия палавник. Не усети как е заспал. А нима имаше разлика между съня и действителността? Сънят бе толкова действителен, колкото реалността – приказна... Това бе мярката му за щастие. Имаше го тогава. Имаше го и сега. Но тогава бе детето, а сега в образа на родител.

Звън-звън-звън... Бяха тихи... вече далеко...

Беше проговорила. Казваше се Лия. Беше го спечелила. Омагьосала. Бе готов да ѝ даде всичко, което имаше. А имаше всичко.

– Ето я, качва се в кола! Потегля! – Стария се усмихва лукаво. И всички светوفари по пътя ѝ светят зелено.

Боже Господи мой, това ли е волята Ти? Наистина ли съм заслужил, сега, в самия край, да ми върнеш светлината и топлината на чудните Си багри? Да стоплиш старата ми, парцалива душа! И това ли е начинът, който Си избрал? Мигове, равни на цял един живот. Благодаря Ти, Господи, благодаря! Нека направя нещо за момичето, Боже Господи мой! Нека ѝ бъде с нещо полезен! Нека нещо ѝ дам! Защото Тебе виждам в нея, Господи! Защото Ти Си това, макар и да Си във всичко!

— **Г**осподин Президент?!

— Да, Високи!

— Танцувате с погрешна стъпка, не мислите ли?!

— Не, Високи!

— И не мислите ли, че рискувате?!

— При цялото ми уважение към вас, не, Високи.

— И не мислите ли, че не мислите за бъдещето?

— Опитвам се, Високи, доколкото ми позволяват силите. Дори ползвам услугите на русия ви приятел. Доколкото разбрах, вие сте се разделили с него?

— Бързо пипате, господин Президент, поздравявам ви. Но, всъщност, една усойница в пазвата в повече едва ли е от значение.

— Вероятно, Високи, вие имате богат опит. Доверявам се на преценката ви.

— Господин Президент, а как стоят нещата с дълга ви, господин Президент, към мене, и към нашите общи приятели?!

— Ще бъде уреден, Високи. И към вас. И към тях.

— Охо, чудесна новина! Гепили сте селянчето за вимето! Поздравявам ви! Но не всичко, което лети, се яде, нали, господин Президент!

— Вероятно, Високи. С какво още мога да ви бъда полезен?

— А нима смятате, че с нещо, или някога сте бил полезен...

Все така млада, все така неотразима, обаятелна и лъчезарна, красива, неповторимо привлекателна, прелестна, все така непогрешима, Тя съществуваше. Непризнала времето, вярна на нетленната Си същност, обитаваше мрачна килия в зловещ затвор. На незнайно място. От много, много отдавна. Отдавна – безсмислено при описанието Ъ! Изначална и вечна, чакаше своя час. Часа на завръщането Си. Кога, къде и как – несъществено. Просто щеше да настъпи. И да заеме полагащото Ъ се място. Отреденото Ъ! Да отсъжда. Да сочи посоката. Нямахше представа какво става навън. Форматът на общуване бе изцяло променен. Заради Нея! Какъв позор! Усещаше, регистрираше движение, долавяше промяна, чувстваше неясен тътен, бучене или нещо подобно. Но не можеше да го сравни, а следователно – оцени. Да го подложи на проверка. Спрямо единствено вярното. Чрез Себе Си. С еталона. Нейното проявление бе

абсолютно недопустимо, възможно само в мястото Й.

Това бе единственото Му табу. Единствената точка на прекъсване в делото Му. Единствената пречка по пътя Му. Единствената изпепелена земя в царството Му. Но не и в името Му! То бе неопетнено. Защото никой освен Тях двамата не знаеше. Всъщност, не! Дъщеря Й знаеше. Но бяха се договорили. И с едната. И с Другата. Името Му бе неопетнимо по дефиниция. Трябваше да остане такава. И беше такава. Приеха. Едната срещу опция. Другата, кой знае? Гордост. Инат. Презрение. Да, в началото и презрение. Но Той бе търпелив. И справедлив. Не се отметна от думата Си. Тя Го разбра. Но не Му прости. Тя Го разбираше. Но не Му прощаваше.

Чия бе вината? Кое бе в основата. Къде бе причината?

Дори когато Се възцари, не знаеше нищо за Нея. Нищо! Абсолютно нищо! А това, това вече бе парадокс! От онези – върховните. Два, или три, и край. Или дори само един! Завинаги. Та Той стартира с него! От самото, самото начало. Обречен? Предаден? Измамен?

Разбира се, майка Му Я ненавиждаше. Заради Нея затри баща Му. Заради Нея погуби себе си. Заради Нея посегна на дете. Проявлението на чувството ѝ се самоопредели като Омраза. И заживя навсякъде. От старите, от старите времена още. Ах, как бъркаше планове Му! Навсякъде! Винаги трябваше да се съобразява с Омразата. Да я отчита. Да я предвижда. Да страда. Заради нея. Омразата! Родилата се от майка Му. Обладалата я, и без време затрилата я. И тя, значи, бе Негова сестра. И тя по рождение. Тя – причината за безвреме свършилото Му детство. За обременения Му старт. Да, в делото Му един от основните постулати бе противостоенето на омразата. Всяко Негово творение бе войник. Всяко бе призовано. Всяко се бе отзовало.

Възцари Се! Обяви името Си. Съгради основите на царството Си. Положи началото на пътя Си. Започна делото Си. И тогава разбра! Като гръм от ясно небе. Нямахме как да не разбере. Но, тя, Омразата, бе нетърпелива. Бързаше! Бързаше! Виждаше се Господарка! Пошушна Му истината за Истината и се впи стръвно в сърцето Му. Забълва отровно биле. Още миг и щеше да заеме мястото Му. Щеше да се възцари! Да съобщи своето име. И да настъпи безкрайната безпараметърна тъма. И да загине Любовта...

Защити смисъла на името Си. Не Го опетни. Прости ѝ. Просто ѝ прости. Незабавно и безрезервно. На нея! На Омразата!

Тя не очакваше! Не и това! Само не и това! Едната врата трябваше да е затворена. Винаги! По дефиниция! Тя знаеше, че е млад. Знаеше, че е неопитен. Вярваше, че е самонадеян.

Да, бе млад. Но и Благословен. Не сбърка! Тя бе отворила вратата на капана и затворила вратата на парадокса. Искаше от ръката ѝ да загине. Да е пълен триумфът ѝ. Макар че другото, чрез парадокса, бе сигурно. Искаше да е тя! Собственооръчно! Всички, во веки веков да повтарят – тя, тя, тя...

Той спечели двойно, а тя загуби. Двойно! Той не влезе в капана. И

парадоксът не излезе срещу Него. Спечели първата Си битка срещу Омразата. Мълниеносната. Решителната. С втората, последната, почти безкрайната, щеше да я довърши. Знаеше се! Беше предрешено. Предопределено. Но много! Много! Много време трябваше да изтече и много изпитания да посрещне.

И така, майка Му, която трябваше да Му каже, да Му проправи и разчисти пътя, не го стори. Подведе Го. Заради женската си ревност. Обвини я! И мигом ѝ прости. Тя вече не съществуваше. Имаше ли защо да обвини баща Си? Може би, да. Може би за грешката му. Макар и единствена. За непредвидливостта му. Можеше ли да обвини баща Си? Може би, да. Дори и да бе възможно, не би Го сторил! Малко го познаваше. Но го почиташе. Боготвореше го! Обичаше го посвоему.

Старият аристократ също не бе близо до Детето си. Донякъде, за да не гневи жена си. Донякъде поради наследствените си, родови разбирания. Или защото знаеше. Знаеше всичко. Което се бе случило и което трябваше да се случи. Пожертва нетленната си същност и даде път Нему. Нима можеше да го обвини? Прости му. И Мъката, старата изедница, никога не бе толкова силно в Него, както тогава. Прости му. Помоли го за бащина благословия. И я получи. Защото старият Протобаща бе знаел и това. И бе я оставил. След себе си! За Него! Получи нея! Вярата! Единственото, което остана от баща Му. Безценното. Сподели го с всички. Вдъхна я навсякъде. Защото бе широко скроен. Като баща Си!

Любовта я хареса. Прие я. Безрезервно. Оцени я по достойнство. Любовта, която бе живяла в баща Му. За баща Му. Която го бе вдъхновила и станала смисъл и опора на живота му, намери утеха при Сина. Той я прие. И скри. В недрата Си. Претвори я! В Себе Си! Нейното съществуване стана неразделно от Неговото. Тя бе спасена! Во веки веков. Докато свят светува. Ничии мръсни лапи и ничии долни помисли нямаше да я сквернят. Щеше да пребъде. В Него. Чрез Него. За Него. Символ на името Му. Царица на царството Му. Смисъл на делото Му. Спътник по пътя Му.

Прости на баща Си. Освободен от бремето на отговорността, Протобащата угаси спомена за себе си. Разтвори го в етера. Разтвори се в безкрая. Отиде си! В Мир! Завинаги! Завинаги?

Майка Му бе посегнала на заварената си дъщеря. Когато трансформацията бе в напреднал стадий. Когато вече нищо не можеше да се направи. Когато трябваше да е сред публиката и просто да следва действието, тя безцеремонно се качи на сцената и грубо се намеси. Дамгоса я! Беяза я! Зашлеви я! Завинаги. Неизтриваемо. Нея – красавицата. Нея! Защо нея? Промени я безвъзвратно. Нечестно. И вече нищо, никога, никъде и от никого не можеше да бъде сторено.

Но как трябваше да постъпи, когато разбра, че Я има? Че винаги Я е имало. Че всички са се съобразявали с Нея. Което бе започнал, бе уникално. Смело. Новаторско. И щеше да доведе до така желания ред. До дефиниране на движението. До трансформация на изначалния хаос. Но, то, плодът на Неговата гениалност, съдържаеше средства и инструменти, противоречащи на абсолютната

Й същност. Защо? Защо трябваше да се случи? Защо точно на Него? Ако знаеше, ако Я познаваше, нямаше да тръгне в тази посока. Изобщо! Дори ако трябваше да се обезличи. Да изтлее. Да не остави каквато и да било следа. Като много. Както безчет. Нямаше, нямаше да наруши Закона! Неписания! Вечния! В никакъв случай. Не би му посегнал. За нищо!

Нима бе Негова вината, че не е знаел? Естествено! Чия друга?! След възцаряването Му, цялата, всичката вина се трупаше на Него. И винаги е било така. И така бе справедливо!

Нямаше как. Парадоксът заплашваше да разцъфти. И тогава – край. Просто край! Постъпи лошо. Постъпката Му бе единствената правилна. Затвори Я! Постъпи подло. Защото вече се бе споразумял с дъщерята. Измамената! От майка Му! От Него! Редно ли бе да Го обича? Да Му съдейства? След всичко, което Й стори?!

Затвори Я! Изненадата в очите Й нямаше край. Презря Го. И с право. Никога нямаше да забрави погледа Й. Този ужасен поглед. Можеше да помогне на дъщеря Си. Беше й нужна. Ужасно нужна. Да я утеши. Да я приласкае. Да я помилва. Раната, уви, не можеше да затвори. И точно тогава ги раздели. Можеше ли да разчита на подкрепа от Нея? Или от сестра Си?

– Нищожество! – горяха очите Й. – Как посмя?! – Наистина, дори не Й сътвори реалност. Дори скромна. Дори само с най-необходимото. Нямаше време! Затвори Я! Така, както си беше, направо в къс от протопространството. Единственото чуждо в тялото Му. Единственото различно от същността Му. Все пак го изолира. Даде едничкото си право на Императив и го изолира с него. Опита се да Й обясни, изплака болката Си. Надяваше се, вярваше, че ще Го разбере. Напразно! Дъщеря на самия Абсолют, Тя остана глуха за увещанията Му. Тогава Той се вrece пред Нея и за по-сигурно Го видя. Деня, в който щеше да Я освободи. Когато средството щеше да бъде вече използвано. Несъвместимото с Нея. Не Го слушаше. Късаше душата Му. И това Го амбицира. Още повече! Да следва неотклонно волята Си! Да изпълни обещанието Си. Дадения Й обет. Да изтрие позора! А Тя, горда и величествена, Го загърби. Дишаше тежко. Царствената Й мантия блестеше в цветовете на презрението и отрицанието. Размисли. Обърна се.

– Имаш дълг към дъщеря Ми – промълви.

– Признавам го – отвърна Той.

– ...

– Прости Ми – промълви Той.

– Когато му дойде времето – отвърна Тя.

И майката, и бащата бяха Му вменили дълг на грижа за нея. Нима можеше да престъпи? Не! Абсолютно недопустимо! А тя бе толкова нещастна. Като Него! Невинна изкупителка на чужди прегрешения! Но без Неговия потенциал. Без Неговото положение. Беше Му жал за нея. Страдаше от проявите й. Вбесяваше се от вероломството й. Но я разбираше. Съчувстваше й. На нея – непостоянната, капризната, двуличната, измамната. И й се възхищаваше. Защото тя знаеше за

майка си. За живата си едничка, затворена майка. За най-близкото ѝ, единствено останало ѝ създание. Но не каза. Нищо. Никога. Не попита. Дори не намекна. Не Го обвини. Синята кръв на баща Им. Изначалната му гордост и великодушие. Всъщност, не бе ли неговото великодушие наследството, което позволи на Сина да надделее над Омразата. Дори само това да Му бе оставил, дори само това да бе наследил от него, щеше да е предостатъчно. Великодушието! Нетленният корен на Неговата единосъща Всесилност, Всеблагост, Всемиловитост в името на Светлината, Чистотата и Добрината.

А майката, насила откъсната от рожбата Си, тъгуваше. Въпреки абсолютния Си характер. Тя, Тя просто е майка. Може би като вас, госпожо. Или дори като вашата свекърва. И може би точно като вашата майка, господине. Отколе време всички майки са еднакви. И затова им казват Мамо. Просто Мамо. Тя тъгуваше. Зовеше своето чедо. Лишена от възможността да го наблюдава. Поне, само да го вижда. Притежаваше всичко необходимо за това, но, уви...

Не Го мразеше. Дори Го разбираше. Знаеше за Него повече, отколкото кой да е друг. Повече отколкото Той за Себе Си. Или поне по-различно. Беше познала баща Му. Както само една жена може да познае мъж. Синът бе различен. Избра пътя на самодържеца. И самотата на самодържеца. Но бе прав! Все някой трябваше да се нагърби с бремето. Той единствен посмя. Единствен се реши. Затова щеше да Му прости. За да настъпи Хармонията. Мирът, за който копнееха. За да са честити. Той бе Приносителят на заложеното в Нея. Той бе! Той!

Вие вече сте любопитни – коя е тази тъжна, загадъчна и най-вече вечно млада дама. Но, моля ви! Моля ви, смилете се над мене! Не искайте това! Само не това! И смятате ли, че наистина е необходимо?

Как бих могъл да издам?! Та аз съм само едно жалко нищожество в сравнение с Тях! А и как бих могъл, как бих посмял да смутя нерадостното Ъ битие? Да наруша уединението в мъката Ъ по едничкото Ъ дете. По любимия, безвреме и коварно откъснат от Нея. Вие казвате – не се притеснявай. Нали форматът е изцяло променен. Нито ще чуе, нито ще види.

Да, така е. Но кой знае? Не мога да бъда сигурен. А и материята е толкова деликатна. Все пак, не забравяйте, Тя е абсолютна! И може би дори Той не е променил името Ъ. И може би точно заради това. И може би точно заради това притежаваме познание за Нея. За името Ъ, по-точно. Останалото си е наша приумица. Ами да, обличаме Я във фантазии. Присъждаме Ъ качества, достойнства. Твърдим, че Я има. Че е невъзможно да Я има. Че е невъзможно да не Я има. Търсим Я. Призоваваме Я. Кълнем се в Нея. Разбирате, нали! Именно защото е абсолютна, информацията за Нея не може да бъде скрита изцяло. И ако наистина името Ъ е непроменено и си е такова, каквото винаги си е било – и тогава, и сега, аз бих избрал да не Я безпокоим. Да не го споменаваме! Убедих ли ви? Нека не прибързваме, водени от празно любопитство. И нека просто Я оставим на мира. Нея, Абсолютната _ _ _ _ _.

И моля Бог да ми прости, че разкрих тези неща!

Лия, момичето – жена, отминаваше. Отиваше си. По своя път. И оставаше. За радост на старите му сетива. Само нему посилно бе, но тя наистина бе негова пленница. Макар и изобщо да не съзнаваше. И нищо да не ѝ костваше. Все едно, че се е погледнала в огледало. Или я има на снимка.

Какво намираше старият затворник накрая на пътя си в момичето – жена? Естествено! Това, което никога не бе имал. Което не би могъл да има. Което бе обречен да няма. И затова отрекъл го. Със стена отделил се от него. И с огън. И което въпреки това съществуваше. Гибелно? Жизнеутвърждаващо? Младостта! Любовта! Емоцията! Вдъхновението! И тази, тази свещена чистота! С приказно безцветния цвят на планински кристал. Ромонът на пълноводния пролетен ручей. Облачето, бяло и пухкаво, което задява намръщения, заядлив планински връх, закрива очите му и радостно чурулика: „Ку-ку! Познай кой е!“ Невинността! Сплитаща, спояваща останалите ѝ достойнства, придаваща им онзи неугасим, ненатрапващ се, нетленен, безценен, благороден оттенък, характерен единствено за истинското. За уникалното.

Момичето – жена бе истина. Лия, значеше идеална. Нямахше значение на какъв език. На никой! На всички! Щеше да я следва. Докогато може. И колкото може. Трябваше да е до нея. Бе обещал да ѝ помогне. Дори с нещо малко. Но с този спомен искаше да отпътува. С нейното име в очите си желаше да напусне. На нея посвещаваше делото си и съществуването ѝ осмисляше живота му. Щеше да ѝ бъде полезен. Щеше да конституира отношение. Но как? Нима бе възможно да изскочи от бърлогата, да я пресрещне, да ѝ целуне ръка и да каже:

– О, Лия, аз знам всичко за тебе, скъпа! Позволи ми да те закрилям!

Ами много просто! Ако имаш две къси, а ти трябва една дълга, чисто и просто ги наставяш! И готово! Не му отне и секунда. Имаше късите. Имаше пироните. Включи Голямото. Форсира! Потенциалната енергия започна шеметно да нараства. Много над необходимия потенциал. Тресеше. Сякаш яхнал подивял бик. Всеки момент щеше да го отхвърли. И стъпче. Размаже. Превърне в пихтия.

Сега!

Освободи клиновидната задръжка и в миг овещества неистовия стремеж. Незабавно изпадна в състояние на всемож. Запазвайки високия енергиен потенциал, започна да сменя реалностите, движейки се внимателно по многомерната скала. И още повече внимавайки времевопространственият параметър да остава постоянен. Образно казано, трябваше да хвърли връх на игла през повече от сто хиляди последователни ринга, с диаметър два пъти върха на иглата. Върхът трябваше да прелети през канала, без да докосва стените. Нито за миг! Дори най-невинният допир щеше да го отведе в съответната реалност. В нежеланата! На някои може да не им изглежда трудно, но на тия години човек не обича да рискува и Стария потроши енергия, необходима за запалването на свръхнова звезда при осъществяването на прехода. Какво толкова?! Звезди под път и над път!

Успя! Достигна зададената реалност. Отдъхна. Изтри потта от челото си. Беше паркирал на върха на величествена скала. Острозъба. Недостижима. Огряна от

тъмнолилаво слънце. Хиляди, стотици хиляди, хиляди милиарди топки прели- таха долу, в ниското. Малки, средни, големи. Много големи. Огромни. Средно големи, смаляващи се, нищожни. Бързи. Бавни. Зашеметяващи. Подскачащи, центрофугиращи, влитащи. Вибриращи. Пулсиращи. Въртящи се. Сини, зелени, червени, жълти. Пурпурни. Прозрачни. О, ужас, невидими! Шарени. Преливащи се. Нюансиращи. Плътни, рехави, отвратителни, забележителни. Желани, мразе- ни, подходящи. Мехури, плондири, кълбета. Неприемливи. Необратими. Някои твърди, други твърде меки. Грозни, очарователни. Капещи. Дори елипсовидни и ръбати. Изобщо всякакви.

Все още изключително енергетизиран се спусна надолу. Гмурна се между тях, заплува с лекота, избягвайки всяко съприкосновение. Още повече, че ги виждаше. И в дълбочина, и в перспектива. И като форма, и като съдържание.

Това беше! Един Свят! В който бе и светът на хората! Цялата им реалност! Елементарна, механична, допотопна! Топките бяха събитията! Всевъзможните! Пълен набор! По безкрай бройки от вид! Събитията влитаха в човешкия свят, и в тривиалния случай излитаха. И нищо не предизвикваха. И нищо не се случваше. Но вероятността за това бе малка. В нетривиалния случай топките се сблъсква- ха. С човек, дърво, животно, къща, мечта, пожелание, ръкостискане, мисъл. Във всичко, което съществуваше реално или бе извикано към живот без тяло, или оттатък време. Удряха се в нещото, вселяваха се и го определяха за кратък или по-дълъг период от време. Някои събития бяха незначителни, други напълно не- забележими, а някои – просто да не ти се случват! И така, спокойният можеше да е нервен. Верният да изневери, глупакът да се окичи с гениалност и дори нечия заплата да бъде умножена по две.

Стария извика в контурна форма света на хората. И загледа! Всяка хиляд- на от секундата се случваха милиони стълкновения. Но хората нямаха право на избор. Не виждаха! Не чуваха! Не знаеха! Не предполагаха! Макар някои да се досещаха!

Хората следваха някакъв път, някакъв техен си, и следователно измамен. Лъ- жовен. Греховен. Налитаха от събитие на събитие. Кога за добро. Кога за лошо. Понякога съвсем малко им трябваше да се разминат, но, уви, най-нелепо уми- раха. Нерядко бяха далече от нежеланото, и най-необяснимо, необосновано, и неразумно се обръщаха и по-най краткия път се сблъскваха с него.

– М...да! – произнесе дълбокомислено Стария и продължи. И тъй като му беше омръзнал слаломът между събитията, и не на последно място със сетни усилия бе успял да заобиколи жлъчен мехур с етикет: „Помпозно честване на петдесет години безоблачен брачен живот“, се насочи параболично над, да я наречем, билиардната маса и цопна точно там, където трябваше. Където стоеше машината! Защото всичките тия сфери, все някой трябва да ги пуска, нали?!

С машиниста бяха стари другари. Свързваше ги еднаквото им негативно от- ношение към някои аспекти на съществуването по принцип и особено в част- ност. Или, казано направо, и двамата бяха непоправими песимисти. Срещу което

лек, комай, по принцип няма. Но не и в частност. Ето защо Стария му носеше „Джак-Даниълс“ и кубински пури. Машинистът никога не бе бил човек, нито живял на земята, но благинката и в частност, и по принцип, и погледнато песимистично, и оптимистично, си е благинка и всеки я консумира с удоволствие. И както си му е редът, изпитва наслада. А ако само от него зависеше, би консумирал всякакви благинки в неограничени количества. Кое то, без съмнение, би довело до прераждането му в човешки облик. Но Стария имаше грижата това да не се случи. Все пак, във всяка работа трябва да има морал и етичност. Още повече, машинистът му бе симпатичен.

– Хубавото е хубаво когато е ограничено, когато е труднопостижимо. Така си остава желано. Така се запазва в мечтите. Обратното се нарича освинване.

Машинистът кимаше утвърдително, макар и нищо да не разбираше от теоретичните постановки, но примляскваше... и пак примляскваше... и пак...

Както и да е. Важното е, че именно тази персона бе отговорна машината да бълва събития непрестанно, и моля ви, ако някой се чувства ошетен, редно е към него да се обърне. А не към специалист по естетична хирургия, например, или към най-обикновен диетолог.

– Как е? – мъдро и издалеч подхвана Стария.

– Бива – изломоти машинистът.

– Тежко?

– Носиш?

– Нося.

– Дай!

– Е, спокойно, де! Какво си се разбързал?!

– Какво какво?!

– Аз май бързам.

– Чакай, чакай! Моля те, чакай! Ще ти пусна три събития по твой избор!

– А не, мерси! Не ми се мисли, знаеш колко е трудно. Ще поседя, ще погледам, може и да подремна.

– Ама, нали бързаш!

– Бързам, кой казва, че не бързам! Мога да си дремя и пак да бързам. Мога и да не бързам. Нито пък да дремя.

– Тарикат!

– М...да... Знаеш ли... като те гледам... все се чудя как точно става...

– Кое?!

– Това. С машината.

– Става, нали виждаш!

– Виждам, нали гледам.

– Значи виждаш!

– Ами не знам, не виждам, каквото виждам да виждам.

– Какво, какво?!

– Не се казва какво, а моля.

– О, омръзна ми от тебе. Всичко е много просто. В наше време всичко е просто. Нямам грижа за нищо. Големите доставчици дават всичко на консигнация. Осигуряват и транспорт. Няма нужда да се луташ из цялата вселена. Аз само го бухам в бункера, разтърсвам го хубаво да се размеси и го подавам към соплото. Зета е най-напориста, да знаеш. А казват, че била една най-обикновена трансформация. По пет пъти на цикъл идва. И не се ли омеша добре с другите, кофти работа. Трябва да търся война. Не се намират лесно, ей! Особено световните. А през това време – машината на самотек. И всеки си буха, каквото и колкото иска. И настъпва един хаос, не ти е работа.

– А как насочваш?

– Ами как?! Никак!

– Тоест?!

– Тоест, машината е широкоспектрна и многогълна. Покрива целия сектор. Елементарно, нали?!

– Ами, ако искаш избирателно да концентрираш?

– Ама какви са тия лиготи, избирателно да концентрирам?! Това са най-обикновени хора, издънкаджии! Неудачници и несретници. Какво да им концентрирам. На кой каквото се падне!

– Ей, да не ме будалкаш?!

– Какво да те будалкам?! Тая работа с концентрацията и избиращията не е толкова проста, колкото си мислиш. И не е особено умна, ако искаш да знаеш. Навремето, като концентрираха и избираха к'во стана?!

– К'во стана?

– К'во стана! Не знаеш ли к'во стана! Четвърт от земята бели, четвърт черни, четвърт червени, четвърт жълти. Още не могат да се омешат. Ама ти, какво толкова любопитстваш?! Занаята ли искаш да ми вземеш?!

– Кой, аз ли?

– Ами ти, я! Някой друг виждаш ли наоколо?!

– Може и да виждам! И защо ли при него не отида, ами крясъците ти търпя?!

– Ох, омръзна ми от тебе! Добре! Щом толкова искаш да знаеш, тая работа с прецизното насочване е най-трудната. И най-трудоемката! Имам тука един харпун. Сам съм си го майсторил. Но се използва в свръхизключителни случаи. Както казват руснаците, „чрезвычайные“. Например, когато им пратих Сталин, пак не уцелих, та им се падна грузинец...

– Кой, комунистите ли?

– Руснаците, казах, глух ли си?! То, да ти кажа, май по-голям комунист от тебе няма!

– Кой, аз ли съм комунист?! Да не би аз да пуша кубински пури?!

– Може да не пушиш, ама и на мене не даваш!

– И няма да ти дам, да знаеш. По политически причини!

– Добре де, добре! Докъде бях стигнал. Навремето един ентусиаст, едно хи-

лаво, недорасло инженерче, съгради на самата Земя инсталация за прецизно насочване. В Египет трябва да беше. Каза, след като трябва да е прецизно, значи трябва да е отблизо. Дължината на вълната да е съизмерима с дължината на обектите. Или нещо подобно. Та съгради една пирамидална система. Но така и не можа да я пусне, завалията. Попадна в парадокс и ни се чу, ни видя. Но да знаеш, в най-страшните си кошмари го виждам как се връща на бял кон.

– Да не би да имаш предвид египетските пирамиди?

– Да, бе! В които египтяните си държат зарзавата.

– Искаш да кажеш фараоните!

– Ама разбира се! Искам да казвам това, което искаш да чуеш! Защото нещо гърлото ми пресъхна като такова, как беше, като кладенец през пролетта.

– Като кладенец в пустинята, глупако! Или поне през лятото!

– Както кажеш. Хич и не смятам да навлизам в човешината ти!

– А какво ще кажеш за едно кашонче?! Уиски! И кутия пури! Още сега!

– Майтапиш се!

– Моля?!

– Да! Да! Да! Казвам „да“! Повтарям, потретвам, подесетвам. Натъртвам. Дай! Дай, дай, дай!

– Няма проблеми. Но ще трябва да се поразкършиш...

– Няма проблеми, само кажи как и къде! Колкото искаш!

– С харпуна!...

– А, не!

– Моля?!

– Добре, де! Ама да знаеш, че си много нахален! Качвай се!

– Не е ли редно да ти обясня първо!

– Стига бе, на челото ти е изписано. Пък и с това се занимавам повече от петнадесет милиона години...

– Внимавай, че главата ти откъсвам!

– Знам си работата, старче, не се безпокой!

Стария изфуча, просъска, проряза и загуби връзка със същността си. А същността му изгуби него. Когато се събуди, усещаше болка из цялото си тяло. Бе вдървен. И някак крехък. И какво трябва да е това, ама че работа, прозрачен! Беше прозрачен. Скандално! И чуплив!

– Комунист с комунист! – забълва Стария. – Сволочь! Блядь! Сука! – Защото се позна! Беше свещник. Кристален. И доста кичозен, при това. Убиваше, ужасно убиваше. И не по-малко бодеше. А помръднеше ли – звън, звън. Наложих си дълбока медитация, същността на която бе в целенасочено и преднамерено извиване врата на машиниста. Бавно и садистично. С чувство, така да се каже!

– Може ли да ми покажете онзи, розовия?

Скочи!!! Всъщност само се сепна. И незабавно ококори! Бе тя! Лия! Браво на машиниста! Дано само изтрезнее по-бързо! Иначе ще си има неприятности.

Стария прихвана ръката на продавачката с поглед и изящният розов свещник зае мястото си в историята на света. За съжаление на парчета. Такава бе и съдбата на кремавия.

– Олеле, какво ми става?! – изписка момичето.

– Е – въздъхна Лия, – май остана само прозрачният. Ще го взема.

– Йес! – изкрещя Стария, и двете жени учудено се спогледаха.

– Чухте ли нещо, госпожо?

– Не, миличка, категорично не! Трябва да е от атмосферното налягане. Днес през целия ден ще пада.

– Също като свещниците. Благодаря ви!

Опакован, грижливо поставен в чантата, подскача в ритъма на детската ѝ походка. Подхвърква, по-точно. И закъде ли така бърза това момиче? Не може ли да походи още година, две. Толкова е хубаво. Унасящо. Приспивно. Отпускащо. Като в джакузи. Като масаж. Сякаш в сауна. В прегръдка. Браво на машиниста! Знае си работата, момчето! Определено!

Не е за подарък! За нея е! За самата нея!

Ето! Минава покрай мазето. Неговото! Колко е близко! Та тя живее само през няколко сгради! От същата страна! Прибира се. Разопакова. Замислено го разглежда срещу светлината. Внезапен изблик – целува го! Стария е по-червен от домот. Направо място не може да си намери. А мястото в един свещник е точно фиксирано. Тя си мисли, че е от залеза. Все повече ѝ харесва. Слага го до прозореца. Поставя му свещ. Излиза. Стария едва диша. И не само от курса по йога. Изпитва нещо неописуемо. Нещо несрещано. В никоя реалност. Сякаш самият той е свещта, която е в него. Сякаш е пламъче. Сякаш гори. Осветява. Разпръсква тъмата. И от себе си. Тъмно е! Той свети! Нощ! Свети! Тя се връща! О! Пие джин?! Е, какво толкова! Запалва свещта. Пламъчето хуква из кристала, пречупва се. Огънчетата, палави бързобежковци, се отразяват в душата му. Политат към нея. Хиляди искри обсипват очите ѝ. Потъват! Притихват! Тя се сгушва на фотьойла. Взима дебела книга, по-скоро тетрадка. Разгръща я...

И Стария научава за Оливо, за Хамър, за Старшата, за вълненията на едно момиче, за терзанията му, тревогите, мечтите. И светлинката – задушевна, интимна, позната, нереална на цвят, леко тъжна и невероятно сърдечна, пухкава, от коприна по-мека, изпълва стаята. С вълшебство. Толкова е хубаво! Нежно! Единствено!

– Едно листо... – мълви момичето. – Едно листо... Едно листо, което бяга. Кое то ловко се изплъзва. Едно листо, в една гора, съм може би самата аз...

– Едно листо – мълви Стария. – Ще го имаш, Лия! Дори да е накрай света! Дори да го няма никъде! Ще го имаш! От мене, момичето ми! С обич! Каквото и да значи това!

Може да е грешно, може да е неправилно, може да е направо ерес, но много хора ще се съгласят – когато Бог дава, дава с пълни шепи, когато не дава, не дава! Ама никак не дава! Ето, вижте например господин Стратега. Бе имал всичко. Бе галеник на съдбата. Зла орис го изтръгна, мигновено, жестоко и безвъзвратно от позлатената люлка и го захвърли на място... на място, към което по-добре да не се връщаме. Не, всъщност, защо?! Места като това колкото искаш! Места по-лоши – двойно, тройно повече. Представете ли си, дори без басейн?! Защото мама Смит все пак построи басейна. Плувалник за чудо и приказ. Добричката мама Смит! Направи още много за интерната, в който се превъзпитаваша деца, твърде рано отклонили се от правия път. Момчета, разделени в три възрастови групи – малки, казано както на жаргон, така и не на жаргон, средни и големи. Обучават се и до днес. Ето, дори и сега там има господин директор. Има учители. Има леля Зоя. Не същата леля Зоя. Онази, някогашната, мир на праха ѝ, се пропи. Не знам защо. Не защото не можа да прежали невръстния си любовник, и не защото някой я издъни за мошеничествата с храната, и не защото нуждата я бе притиснала. Може би от скука. Може би от неразбиране. Може би от болест на духа, коварна и нелечима, на която никой, абсолютно никой, не обръща внимание. А може би просто така – решила и се пропила. Е, и? Какво толкова?! Но и онази, новата леля Зоя, сякаш бе по същия калъп дялана. Няма значение, че беше дълга и кльощава. Няма значение, че гласът ѝ с мъка се противопоставяше на земното притегляне. Какъв ти глас, направо съскане. Духът на кухнята беше силен. И властен. Прекрояваше по свой тертип всяка следваща леля Зоя. Но разказът не е за това, нали?! Не е дори за новите големи, новите малки, новите средни. Знаете ли, всъщност, тези, които сега са най-големи, които властват, кроят планове, организират канали, бият по-малките и въобще усърдно се подготвят да влеят „най-хубавото“ от себе си в живота, някои от тези ужасно големи, страшни и зли момчета, бяха там и по времето на Стратега, на Сам, на господин Пингвина, на възпитателя Паркинсон, мир на праха му. Но бяха малки. Ужасно малки. И ужасно беззащитни. По детски чисти. И нямат нищо общо с горилоподобните мутри, които разхождат торби с мускули из поляната пред спалния корпус. Които не пропускат да шамаросат някое невръстно момченце или да му вземат ябълката. Как, кажете ми как да обясним на някой любознателен извънземен, че тези големите и същите тези големи като малки са нещо абсолютно идентично?! С едно и също име, с един и същи номер. С една и съща кръвна група.

– Не! – ще каже космическият пътешественик. – Не и не! Вие ме баламосвате! – И ще бъде прав.

И така, господин Стратега беше имал много, беше нямал нищо и имаше всичко. За разлика от своите нови другари, до един потомци на най-доверените велможи на Паричния Господар, чиито прапрапрадеди, без съмнение са участвали в направата на златния телец, до един глезени и разхайтени, до един самоотвержени борци срещу скуката и еднообразието, за разлика от тях Стратега бе минал през училището на живота, преди да постъпи в училището

на книгите. Бе завършил суровата школа, в която грешките се наказват с избити зъби, а невниманието – с избити зъби. В която правото на собствено мнение се наказва с избити зъби. В която неподчинението се награждава направо с избиване на ченета. В която, с една дума, стоматологията е на особена почит. Стратега, изключително опрятен, последователно педантичен, умен, схватлив, маниакално точен и внимателен, но и вдъхновен, греещ дълбоко отвътре, имаше поглед върху живота в дълбочина. И това личеше. Най-вече от погледа. От стойката. Едно особено усещане за стабилност, за увереност, за самоосъзнаване. Изразът: „*ще се справя във всяка ситуация*” се предаваше към околните и те гледаха с други очи на слабичкия, тих, възпитан младеж, който не говори много и не го казва високо, но винаги точно и на място. Винаги по същество. Няма да повярвате, но преподавателите в този реномиран университет, в този най-най-най-университет, чието име от обикновена, долна, всечовешка злоба нарочно няма да спомена, се отнасяха към него като към равен. Забележете, не като към баснословно богат, а като към равен. И как иначе! Още след като се пенсионира от интерната, още когато раната кървеше и гноеше, още тогава, и всъщност още много преди това, Стратега се интересува от правото на правото. Може или не може. Ако не може, защо; ако може, как? Кой има право и кой не? Как да се раздели неразделимото.

Няколко нощи подред не можа да заспи, обхванат от треска. Пред която лекарите бяха безсилни. Която отдадоха на преживяното вълнение от напускането на интерната. Но истината е, че новоизлюпената мама Смит му бе разказала, разказала и моментално забравила, забравила и за нея завинаги приключила, историята, съгласно която цар Соломон е отсъдил бебето на майката. На майката, която спорела за родителското право с друга жена. Както добре си спомняте, и двете бяха съгласни да им отрежат главите, ако бебето се окаже не тяхно. И двете претендираха с еднаква сила. С едни и същи аргументи. С патоса и жартата на истинска майка. Но майката може да бъде само една, нали?! И какво направи цар Соломон? Предупреди главореза: „Когато извикам „сечи“, отсичаш главата на споменатия от мен“. Палачът си плю на ръцете, премъдрият цар извика: „Сечи!“ Направи пауза, напълно умишлено. Множеството затаи дъх „... на бебето!“ – Стон на ужас се възнесе над тълпата. И писък! Но само един! Майчиният! Цар Соломон премъдро и предоволно потри пребялата си брада. И сигурно поради това, или поради нещо съвсем друго, бе милостив. Помилва лъжкия. Размина ѝ се с някакви ми ти стотина камшика. Ето, можете да я видите, влачи се – разобличена и опозорена. Защо толкова искаше чуждото бебе? Не знам... Да я попитам! Може, но друг път. Сега едва ли е в настроение за интервю. Пък и ние си имаме друго повествование. Но общо взето, това е историята или поне така я разказа госпожица Смит. И това бе капката, която препълни многострадалната чаша на Стратега. Няколко нощи поред се връщаше там – в старата древна, първоистинна земя, там – където всичко се случваше за пръв път, където всичко бе прецедент, заставаше отдясно на Соломон и в разширените му от любознател-

ност и коленопреклонно страхопочитание очи се отразяваше всеки вдъх, всеки издъх на митичния цар.

Когато любвеобвилната мама Смит най-внимателно, най-тактично и най-заобиколно се опита да проучи какво уникално, неповторимо и прескъпо нещо би желало синчето ѝ за първия си рожден ден, малкият вагабонтин изобщо не се колеба да оправдае доверието ѝ. Дори нещо повече – остави любещата си майчица раздвоена, възхитена и дълбоко обезпокоена. Всъщност безпокойството бе безпочвено и отшумя, дори още преди да се зароди истински.

– Златна статуетка, 25-сантиметрова, в цял ръст! На цар Соломон, мамо! – изгука синчето. Подарък, достоен за всесилния родител. Даже леко затруднителен. Приятно леко. Впрегна мамчето 50-60 човека, заразмахва камшик над тях и о, чудо, само за две-три седмици се сдобиха с уникалния предмет. Все пак Стратега ги предупреди: „Никакви антики! Чисто нова! Прясно излята!“

Това бе единствената му прищявка. С която никога не се разделяше. Винаги бе на бюрото му. Отпред, вляво, така че, когато пише, да може да я вижда. А той я гледаше, повярвайте, не сваляше очи от нея.

Вече не знам къде се отклоних и за какво разказвах. Но от момента на златния цар, до момента на момента, изминаха години. Да речем десетина. Невръстният защитник на правото поглъщаше литературата. Дебелите безобразно неразбираеми законници му бяха сладки като приказки. Като детски комикси. Четеше, но мисълта му стигаше далеч отвъд буквите, отвъд написаното – формален изразител на душевното и мисловно богатство на човешкия род. Бе при хората. При тези, които имаха проблем. И то сериозен. Зовящ за мъст! Който трябваше незабавно да бъде разрешен. Хората не искаха лошото да се повтаря. Трябваше да намерят начин да го спрат. И търсеха словесен израз на волята си. Израз, който да предупреди негодника какво го чака и за какво го чака. И в какъв размер. Но негодникът бе хитър. Дори подъл. Винаги и навсякъде. По рождение. И по предопределение. Това бе ясно на Стратега. Негодникът намираше нови и нови вратички. И книгите ставаха все по-дебели и по-дебели. С огромно удоволствие следваше препратките и колкото повече бяха, колкото повече време му отнемаха, толкова по-доволен оставаше. Но щеше ли да е стратег Стратега, ако се ограничеше със суха теория?! О, воденичен камък бе той за врата на господин Херц! Истината обаче е, че възрастният господин го обичаше. Защо и как няма да се спирам. И дали „обичаше“ е най-точната дума не е важно, но със сигурност питаше топли чувства към малкия ученолюбивец. И той, малкият, имаше златната възможност да слуша как се планира защита, как се отразява нападение, как се... хъм, и отново хъм... и пак хъм, и още повече хъм... хъм, тия неща са малко комплицирани, но малкият ги слушаше с широко отворени очи, отвеждайки поглед единствено към златната статуетка, която неизменно стоеше пред него и която неизменно питаше с очи: „Така ли е?! Вярно ли е!“. Соломон дълбокомислено мълчеше, мъдро оставяйки своя почитател да стигне сам до истината.

И после, в съдилищата – следваше тънката игра, усещаше подводните

течения, предвиждаше коварните ходове. Мозъкът му бе компютър. Паметта – фотоапарат. Съобразителността – свръхзвуков самолет. Наложил му се да усвои десетопръстната система. Защото много преди да постъпи в юридическия факултет на оня „презрян“ университет трябвало да предостави на господин Херц огромни, сто или повече странични становища, в които правото, сухото и досадното, се превръщало в изкуство. В които силата на аргумента била смазваща. В които волята на даващия становището била закон, сякаш законът бил писан именно за този конкретен случай. Казано с две думи, когато трябвало да мине по краткия път, наистина пътят бил къс. Нещо като тунелен преход при оня, как им било името? А да, електроните. Но, когато трябвало да се обикаля... О, небеса! Минавало през най-високите места, за да се спусне в най-ниските, оттам в най-дълбоките... Но, това е правото, уважаеми. Правото, а не истината. Истината не е право, така както правото не е истина. Логично, нали?

Та, отново и отново да се опитаме да се върнем към началото или поне по-късно към началото. Всъщност, хайде просто да продължим!

Дойде денят, в който Стратега записа право. Дойде денят на първите изпити. Когато преподавателите умирали да докажат на студентите – новобранци, че науката не е футбол или баскетбол. И, че ги късат напълно оправдано и с цялото заслужено презрение. Дойде часът, когато и едно не особено високо, слабичко момче, с одухотворено лице и насмешливи очи, с изключително скъпи очила, било ясно от пръв поглед, и о, ужас!... по дънки... Представете ли си?! По дънки!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!... зае свободното място пред професор, как да го наречем, нека бъде професор Духът на Харвард. Харвард бил от една ужасно стара и консервативна школа. Държело на личния контакт с тревопасните (имали се предвид студентите). И още докато негодникът се движел към свободния стол (не точно електрически), за Духа на Харвард било кристално ясно, че за него, негодника, столът ще бъде електрически. Ще се превърне в лобно място. Та ако ще това да е наследникът на самия Рокфелер.

Е, дънките се намърдаха върху стола. Погледът на Духа прогори лицето на момчето като лист хартия. Негодникът – студент сведе поглед в очакване да го попитат за последното му желание. След което се зашущка и отнежде измъкна...

О, небеса! Професорът никога не бил удрял човек! Не го направи и сега! Но му коствало пет години от живота. Откачалникът – студент бил измъкнал огромна златна статуя и без да помоли за разрешение я тръсна върху бюрото му, вляво от себе си и вдясно от него. Безобразие!

– Кошунство! – крещело в себе си Духът на Харвард. И после, отмъстително и злорадо – Ще го пека на бавен огън!

И се започна. Първият, нарочно анемичен, безкрайно вял и ненасочен удар на професорската шпага бил отклонен, с разход на точно толкова енергия, колкото бил необходимо, щото острието да се плъзне покрай ръкава на защитаващия се. Така бил и с втория. И с третия. Постепенно ударите се ожесточили. Ставало все по-настойчиви, все по-ярошни. Вече смъртоносни! Но, о, невероятен свят, в който имаме щастието или нещастieto да живеем, или да не! Защитата на подсъдимия

бе непробиваема. Преди всичко по своето хладнокръвие. После по пестеливост. А пестеливост значи увереност. Професорът на духа или Духът на професора, все пак същество на възраст, се задъхваше. Ръката му притреперваше, а не бе причинил и драскотина. Премери опонента си с поглед. Разликата в килограмите клонеше към петдесет, в ръста към тридесет. Захвърли оръжието. Същото стори и студентът. И сплетоха мишци в смъртоносна схватка. Професорът хриптеше. Студентът, не. Професорът се потеше. Студентът, напротив. Професорът нервничеше. Студентът запазваше вежливо спокойствие. Няма как, трябваше да включи удари под кръста. Да дращи. Дори да щипе. Но да победи! Уви. Заучените техники, безпогрешни и безпощадни, се разлетяха под пороя алинеи, членове, препратки, прецеденти. Всичко това се завъртя във въздуха, прегрупира се, намести се и когато леката утринна мъгла се разсея, срещу професора вече стоеше страховитата войска на Чингиз хан. Дори не успя да извика! Дори не изохка! Прободен, съсечен, обезглавен, месата му стърчащи по върховете на копията, както, разбира се, и главата. Еми, в крайна сметка, всяко търпение има граници, дори студентското.

„Но похвално, наистина похвално!“ – разсъждаваше разфасованият воин. Противникът не си позволи нито усмивка, нито усмивчица, нито жест, нито намек, нито промяна в интонацията, нито нищо! Абсолютно нищо, с което да демонстрира превъзходство. Победи, категорично победи, запазвайки безкрайно по-нисшестоящия си статут. Ето го и сега – кротък, смирен. Очаква присъда... „Боже Господи, човешко същество ли е? – пита се старият професор. – Кой е?“ Искане да попита за статуетката, но се въздържа, нищо чудно да се изложи. „На пръсти се броят юристите, маститите юристи – мисли професорът, – които са способни да ми опонират в спор. Но да ме съкрушат?! Не! Да! Не! Да или Не?!“

Но... време е за капитулация. Да видим как ще се справи професор Харвард:

– Хубаво е, уважаеми колега, когато учениците задминават учителите. Така и трябва да бъде. Може би не така скоро, но... Ние дадохме, каквото можахме. Ваш ред е... И нека вашето бъде повече от нашето. Защото Америка трябва да бъде номер едно. Няма друг начин, нали, уважаеми колега?

(Добре се справя, а?)

– Да, професоре. Благодаря ви, професоре!

– Хайде, синко, не се разстройвай.

(Това пък какво значи)

– Професоре...

– Нищо, нищо, отбивай се от време на време...

(Хайде, стига толкова. То направо си замириша на мелодрама и сапунена опера. Но духът на случилото се е точно този, да сте подготвени, ако ви попитат. И да не мънкате, ей!)

Професор Харвард допринесе много за израстването на Стратега. От гледна точка на методиката, например. А и двамата бяха склонни да тръгнат от началото, докато Херц и компания предпочитаха края. Единствено успешният край

осмисляше намеренията им. Но нима има край без начало?

Професор Харвард нямаше нищо против да приема Стратега по дънки. По-младият никога не си позволи да повтори. Професорът нямаше нищо против да се обръща по име към уважаемия си колега. Стратега не предаде единствено и само тази свещена крепост. ИМЕТО! Споменът! Болката! В сърцето!

И така, ден след ден, семестър след семестър, година по година, професор по професор, „презреният“ университет даде всичко на което беше способен на бившето бандитче. Включително и дипломата. И огромния куп блестящи референции. Изпълнени със суперлативи.

Правото на мъдрия – на Стратега по право се падна честта да се обърне към довчерашните си преподаватели в деня на дипломирането. Направи го скромно. Без патос, без използване на междуметия и възкличания, без екстравагантни обръщения, тихичко, по своему. Разплете ребуса – умело и бързо! Така че истината на истината и неистината за истината да дойдат на изконните си места. Кое то невинаги значи на законните. Не бяха малко очите, които се нуждаеха от кърпишки. А тази която направо хлипаше в средата на първия ред, която течеше като пробита водопроводна тръба, която се изливаше като из преобърнатата кофа бе, разбира се, мама Смит!

- **М**амо, моля те, ще постоиш ли при мене?!
- Да, момчето ми, с удоволствие. Да ти разкажа ли приказка?
- О, да-а-а-а! Разбира се!
- Лягай, бързо лягай, ако ни чуе тати, ще се кара и на мене, и на тебе!
- Ама ти тайно ли си дошла?
- Не точно тайно.
- Ами как?
- Просто казах, че отивам да те видя, но не съм казала колко ще остана.
- Ей, страхотна си! Все едно не да ме видиш, а да ме гледаш?
- Точно така. Но да си остане между нас!
- Разбира се, мамо. Обещавам. Ще ми разкажеш ли за Тилилейската?
- Пак ли?!
- Е, моля те, де!
- Не искаш ли някоя друга?
- Не! Моля те!
- Добре, ама накратко!
- Но не съвсем резюме, нали?!
- Ох, добре. Почвам. Но няма да ме прекъсваш!
- Няма! Той и Моше се сърди като го прекъсвам!
- Кой, кой?
- Моше, мишокът, ей го там, подпрял се е на топката.
- Имаш предвид играчката?!

– Ами да, разбира се, бе, мамо! Ти да не си помисли за вуйчо Моше?

– Почвам! Тилилейската гора се намира далеч, далеч, някъде накрая на земята. Нужно е да прекосиш десет планини, да преплуваш десет морета, да се спуснеш в десет долини, да заобиколиш десет езера, да пресечеш десет реки. И тогава, след едно безкрайно поле, на което расте единствено пожълтяла трева, пред невярващия ти взор ще се издигне Тилилейската гора. Но още три дни ще трябва да вървиш, докато стигнеш.

Дърветата ѝ са огромни. Като небостъргачи. А някои и по-високи. Всяка корона е не по-малка от купол на цирк. Издигат се високо в небето и вътре, в гората, не пропускат и едничък слънчев лъч. Затова в Тилилейската е винаги тъмно. Купчини кости се белеят на входа ѝ. Това са нещастниците, загинали от уплаха. Само при вида ѝ. При вида на ужасните преплетени клони. От дочуването на страховитите тайнствени звуци, извиращи от бездънните ѝ дълбини. От дъха ѝ, идващ от самите ѝ недра. Дъх на гнило, застояло и страшно. От усещането за втрещения ѝ поглед в тила.

Лъкатушеца, почти незабележима пътечка извира между дърветата. Защото не са малко, които са се решили. Да я прекосят. Да намерят живата вода и да се върнат с нея. Навлезеш ли, само на няколко крачки, попадаш в друг свят. Сякаш магическа врата се е затворила зад тебе. От ужас косата ти щръква. Все още можеш да излезеш. Само в никакъв случай не трябва да се обръщаш с гръб към гората. Сториш ли това, ще те засмуче. Трябва стъпка по стъпка, заднишком! И си вънка! Ако не се спънеш, разбира се. Сториш ли това, ще те засмуче! Продължиш ли напред, още на първия ден стигааш до две огромни скали. Разположени една срещу друга. Голи. Дори без треви и мъхове. Между тях извира пътечка. Встрани – непроходими гъсталаци. Още по-встрани висят някакви кълбета, струи пара и се клатят кости. Трябва да минеш по пътечката. Но ще успееш ли?! Защото това са жестоките симплегади. Скалите, които се тряскат, щом някой опита да мине между тях. И го смазват. И следа не остава от него.

Дори и да предположим, че някой успее да преодолее симплегадите и още няколко дни не се изгуби безвъзвратно из гъсталаците без да умре от глад, ще бъде изправен пред ново, още по-коварно изпитание. Ще стигне до чудна поляна, с неземно красиви цветя, огряна от слънцето, което не е виждал близо две седмици. С нежни зелени листенца и стъбълца. С прекрасни бели цветчета, сякаш сняг. О, каква съблазън за изнурения пътник!

– Какво значи съблазън?

– Нали нямаше да ме прекъсваш?!

– Няма!

– Утре ще ти обясня, подсети ме. Действително, ако много внимателно се вгледа, ще открие пътечка, заобикаляща поляната. Но защо? Защо да заобикаля? Защо да не отпусне морната си душа на този чуден килим? Защо да не подремне? Поне малко. Толкова е примамливо. Толкова мирно... И толкова гибелно! Защо-

то това са омайничетата. Само една крачка да направиш и си загубен. Привличат те с вълшебния си аромат, омайват те, отпускат се на колене, падаш по гръб. И следващите сто години изкарваш в един прекрасен сън. Когато се събудиш, си белобрад старец, с треперещи ръце и колене, невиждащи очи и нечуващи уши. И си спомняш. И разбираш. Но, уви, късно е. Невъзвратно късно.

Но да кажем, че незнайна сила те насочи встрани от поляната на омайничетата. Оттук натам е зоната на тилилейския глиган. Свиреп, вечно гладен, обикаля ден и нощ гората и горко на този, който се изпречи на пътя му. Ще го стъпче, ще го разкъса на парчета. А парчетата ще разхвърля. Глиганът е много подвижен и шансът да не го срещнеш е нищожен. Ако не днес, утре или след месец. Ако не тук, по-натам.

Но да предположим, че ти се размине и продължиш да следваш пътеката. Ето я! Баба Яга! Хитра и коварна. Подмолна и грозна. Страховита. Не търчи нагоре-надолу като глигана. Кротко те причаква на полянка, досами пътеката. Оттук пътят до пещта ѝ е кратък и за съжаление единствен. Нямам представа как може да се отървеш от нея. Може да те хипнотизира. Да ти обещае гювеч. Или вода, вино, развлечения. И какво ли не. И съвсем скоро, само няколко часа след като бъдеш достатъчно угоен, Баба Яга ще те хруска за закуска.

Е, добре, невъзможно, но си се отървал и от нея. Вече повече от месец се луташ из гъсталаците. Какво ли не си преживял? Но чуеш ли воя на тилилейските вълци, се вцепеняваш. Макар че какво друго могат да ти направят, освен да те изядат?! И точно така постъпват. Не можеш да избягаш като от глигана. Не можеш да се качиш на дърво. Много са високи. Не можеш да се скриеш из бодливите трънаци. Вълците те заобикалят отвсякъде и нали разбираш...

– Разбирам.

– След това иде едно от най-ужасяващите препятствия. Реката на забравата!

– Ооо!

– Да! На пръв поглед е нищо особено. Дори приветлива. Примамлива! Защо не? Да утолиш жаждата. Да се измиеш. Да се огледаш. Да я прекосиш и ободрен, да продължиш. Но дори и една капка ако попадне върху тебе, забравяш! Забравяш абсолютно всичко! И кой си, и закъде си тръгнал. Всичко! Абсолютно всичко! Дори забравяш да ходиш и дишаш! Абсолютно не ми е ясно как може да се преодолее тази напасть. Затова хич и не ме питай.

Само след още един месец, а може и два, зависи колко се луташ, стигаш до мястото на несметните съкровища. О, кой ли не би искал да си натъпче джобовите с диаманти, злато, рубини и какви ли не други скъпоценности! Кой би могъл да остане безразличен към омайните блясъци. Но измамен е блясъкът. Гибелен! Само да ги докоснеш, нищо повече, само едно докосване и залепваш. Няма сила, която да те отдели от купчината. Не остават и кости от тебе. Отровата на имането и буквално, и преносно, те разяжда напълно и ти изтичаш между тревичките и се просмукваш в земята. Такава е съдбата на лакомите и ненаситните. И с основание!

Ето че стигнахме до скалата на тайнствените звуци. Почти половин година

е изминала, откак се скиташ. От дрехите ти няма и помен. Нито от обувките. Обрасъл си. Озверял. Изтощен. Едва тътриш крака. И тогава чуваш тих и напевен, нежен и призоваващ глас: „Ела, качи се, хвърли се и всичко ще свърши.“ Няма начин да не се подчиниш! И да не се утрепеш върху назъбените камъни в подножието. Но да предположим, само да предположим, че и това изпитание си преодолял. Макар че не знай как.

Непосредствено след скалата започва Гладната зона. Всъщност в нея няма почти нищо страшно. Като изключим мъжа ѝ – Алекдактора. Там няма абсолютно нищо за ядене. Нито трошичка. Нито плодче. Нищо. Абсолютно нищо. Всяка попаднала храна Гладната зона прибира и дава на мъжа си, който всъщност е един змей. Не може да я заобиколиш. Защото ще пропаднеш вдън-земя. Не може и да я прекосиш. Защото е безбрежна, а Алекдактора – ужасно гладен. Най-вероятно няма да си направил и десет крачки и ще кламбучиш в търбуха му. Е, както си му е редът, отново предполагаме, че незнайна сила те е закриляла и ти си оттатък Гладната зона. Издържал си, без да сложиш нещо в уста, само някакви си осем месеца. Възможно, нали?! Ето те в основата на отвесната планина. Дърветата са останали назад. Ти се гърчиш, отвикнал от слънчевата светлина. Един самоходен скелет. Гледаш нагоре. До облаците. По-нагоре не виждаш. Но тя продължава, и то още много, много нагоре. Почти отвесна. Първите няколко километра ги вървиш близо месец. Има ниски дървета и храсти. И слава Богу! Защо? Ами защото са те предпазили от тилилейските орли. Но воден от невидимия си покровител, ти си преодолял този пояс. Значи с грозен писък връхлитат орлите! Безпощадно хищни, изкълват очите ти. Късат цели парчета от тебе. И след само минута летиш из синьото небе в неизброимите им клюнове.

И, абсолютно невъзможно, но просто така да си чешем езиците, предполагаме, че си преодолял и тази височина. Защо няма орли ли? Ами, просто въздухът е толкова разреден, че крилете им не издържат тежестта на телата. Естествено, и разбира се, няма какво да дишаш. И ти не дишаш. Но проблем ли е това, щом си стигнал дотук? Или убийственото слънце? Кое то просто те превръща в пиле на грил.

И ето, само година и половина след влизането в гората си на върха на отвесната планина! Само няколко крачки и от средата на игления връх виждаш как блика живата вода. Наистина, приятна гледка. Наслада за сетивата, празник за душата. Измиваш се, пийваш си и си чисто нов. Свеж. Силен. Здрав. Готов за нови подвизи.

Връщането, разбира се, няма да е по-лесно. Но какъв ти е проблемът? Фата Моргана, царицата на феите, идва и ти благодари за скромните усилия. Ти ѝ се усмихваш, тя те кани в летящия си град и за броени секунди те оставя пред вратата на родната ти къща. Установяваш, че майка ти и татко ти са постърнали и състарени от плач и мъка по изчезналото си дете. Поздравяваш ги, тупаш ги по гърбовете, даваш им от живата вода и всичко е както преди. И дори още

по-весело. Но ти имаш поука от страховитото приключение и никога вече не правиш лоши работи. Пък и образът на Фата Моргана те вдъхновява за добри.

И така, всичко е добре, когато свършва добре. Лека нощ, момчето ми.

– Мамо, мамо, защо ми я разказа така?

– Как?

– Ами, някак по-весело. Не онзи, страшния вариант, от който плача, а някак по-така?

– Ами, за да не плачеш, разбира се, а и толкова много съм разказвала страшния вариант, че просто някак си сега така се получи. Хареса ли ти?

– Да, мамо, много.

– Радвам се. Време е! Знаеш ли колко е часът?!

– Мамо, последен въпрос, моля те?!

– Слушам те, млади господине!

– Успял ли е някой да премине през Тилилейската?

– Естествено, че не! Как си го представяш?!

– Ами, Сесилия?

– Коя?

– Сесилия!

– Коя е Сесилия?

– Ами, момиче. На пет години. Живяла е в Испания.

– Испания ли? Откъде знаеш за Испания?

– Живяла е в Испания и е била много лоша и много лигава. Глезла, както ти казваш. Толкова лигава, че си деряла лицето като се затръшкала и заинатяла. И то цялото се покрило с пъпки. Гнойни! Гадни! След това се разкаляла и станала добра, но си останала грозна, мамо. И всички ужасно ѝ се подигравали. Всички, които тя обиждала преди. Плачела! Ден и нощ, мамо. Докато един път Фата Моргана ѝ се явила насън и ѝ казала за Тилилейската гора и живата вода. Сесилия моментално тръгнала на път, въпреки предупреждението на феята, че е ужасно трудно и че през цялото време не трябва да пророни и звук. Отнело ѝ седем години. Но успяла. И майка ѝ, и татко ѝ наистина били безутешни, а после много щастливи. Дори не могли да я познаят. По-красива дори отпреди. Така ли е, мамо? Вярно ли е това?

– Ами, щом казваш, трябва да е вярно. Какво ли не ви говори старият Деян.

– Не, не е Деян, мамо!

– Добре, момчето ми, приеми, че е вярно, а сега – лека нощ!

– Лека нощ, мамо. Наистина е вярно. Наистина...

Стария бе свикал военен съвет. В момента докладваше ситуацията. Слушаше, дълбокомислено кимаше, водеше си записки. Задаваше въпроси. Обмисляше ги и като един достоен докладчик надушваше пропуските в изложението си. Бе обещал листо, едно листо. Но така и не можаха разузнавачите му

да разберат нещо повече. За което вината бе на едно най-обикновено дългоухо магаре. То се измъкна незабавно от свещника, щастливо да може да ѝ бъде в полза. И благодарение на него сега тънеше в догадки и предположения. Беше шегата, направо детска игра, да констатира точния брой живорастящи листа в момента. Бе точно 3.16815182673×10 на степен 15. Колебаеше се за около сто и осемдесет листа, намиращи се в лаборатория на научен институт. Присъединени към някаква система, която изпълняваше ролята на дърво. И поради това бяха ли листата, листа? Но никое от тях, нито от другите, бе търсеното. Установи, че погледът ѝ се бе спирал на някои от горецитираните, но нищо повече. Дори бе докоснала няколко с най-различни чувства. Всичките, обаче, силно различни от онези опустошителна жажда, която го заля, бидейки свещник.

Без особена надежда провери миналогодишната шума и дори по-миналогодишната, а тя се бе направо разложила и отделните ѝ съставки изобщо не наподобяваха листа. Особено в онези горещи, влажни райони.

– Пфу! – избълва Стария. И добави едно възмутено „Уф“. Листото би могло да е с хартиен произход. Отне му още седмица и, разбира се, не бе. А колко лесно би било да светне с Голямото и в миг да научи всичко. Както за тайнственото листо, така и за загадъчната нея. Но не беше по правилата. А той вече ги споделяше. Беше направо кошунство да се рови в личния ѝ живот, все едно инспектор от ФБР в бельото на кандидат-емигранти. Тогава?!...

Нямаше как! Трябваше да се върне към самото начало! Определено! И очевидно! Момичето не бе случайно. И макар единственият ѝ познат свят да бе човешкият, важеше ли същото за Фантазията (ѝ)? Беше ли невъзможно да е проникнала? И ако да, къде? Или дори да е творила? Нима щяха да ѝ забранят?! Та тя бе почти една от тях!

Това си беше да търсиш игла в планета сено. И то без Голямото. Дали пък да не го пусне?!

– Майтап бе, просто майтап! – опонира на завихрилото се около него безпокойство. – Елементарно чувство за хумор нямате! От каквото, ако не сте лишени по рождение, своевременно сте били оперирани. – Нищо не казаха. Впрочем, както винаги.

Предстоеше му титанична работа. И въобще не знаеше откъде да подхване. И като не знаеше, просто си легна. Сънят му бе здрав. Събуди се бодър. Но утрото не бе много по-мъдро от вечерта, ако изобщо бе утро. И така, подходите бяха два – първият невъзможен, вторият – забранен. Първият се свеждаше горе-долу до това, просто да я попита. Вторият – чрез Голямото. Безизходица!

– Типично за един старец – завайка се Стария. – За един немошен и безпомощен. При това човек...

Човек! Хей! Чувате ли?! Аз съм човек! – крещеше неистово с очи. – И съвсем по човешки ще ви прекарам! С празни ръце ще ви оставя! С празни очи, и още по-празни уста! – вилнееше Стария. – Ще намеря начин, вярвайте, ще намеря, и моето ще бъде, не вашето!

Тишината бе многозначителна. Неодобрителна. И дори осъдителна. Но беше ли излъгал с нещо? Според мене, не! И не забравяйте, че не беше някой, който просто така да си говори врели-некипели! Не и Стария! Не на последно място бе хитър като Сулейски змей. Всъщност, много по-хитър, защото еквивалентът на споменатото свойство бе събран в единствената му глава, а не в между 165 и 218.

Включи Голямото и се зае с нещо нечувано. И единствено поради това останало незабранено. На огромен екран се зае да визуализира структурната схема на реала. Основните смислово-информационни потоци за всяка реалност се виждаха сякаш тънички нишчици. Те се пресичаха от многобройни байпасове, шунтове, дирекционити, уплетачи и други подобни напречни каналити. С мълнии обозначи аварийните шлюзове. Познанията му по топология бяха дотук, но бе задал началните условия достатъчно коректно и задачата бе длъжна сама да продължи решението си. И ето! Чудо на чудесата! През всичките вертикални, хоризонтални, напречни, надлъжни, диагонални нишки, косъмчета, преходчета, заобиколчици, къошенца, пръстенчета и всякакви тънички отворени и затворени криви, легнаха могъщите канали на сътворителната изначална първопричинност. Не бяха повече от 1600, включително най-екзотичните. Мигна господарски с Голямото и ново число изгря в съзнанието му. Само 36 (тридесет и шест)! Всичките тези магистраловоди се пресичаха в 36 точки, включително най-езофичните.

– Хе-хе – доволно се прозина Стария – някой не си дава много зор. – Закашля се, защото се задави. Бе инкасирал не от най-безобидните шамари зад врата.

– Ама наистина не разбирате от майтап! – изрева, като моментално надяна аналог на кръвясал поглед, и то само, за да прикрие кръвясалия си поглед. – Марш навън!

– Мъдрият отстъпва – трябва да си бяха казали, – особено когато си е свършил работата. – С неусещаемо по какъвто и да е начин шумолене се оттеглиха в широк кръг около него.

– А така! Там ще стоите!

Спогледаха се. Стария не бе вчерашен. И което бе намислил, бе кошунство. И по смисъл, и по форма. И най-вече по съдържание. Щеше да бъде определено като вероломен прецедент, но пука ли му на човек, когато си начовечи нещо. Поради което си даде свършено изпразнен вид и регулира излъчването на пълно неведение, нехайство и невинност на максимум. Всичко свършено е просто. И обратното.

– Оле! – изрева Стария и 36 билборда с двустранно изображение мигом се възвисиха в 36-те пресечни точки. Големички бяха, между нас казано. Масивни. И доста грубички. Занаятчийска работа, честно казано. Бяха точно каквито му трябваха. Целокупното общество изпадна в пълно объркване. И там им бе грешката. Стария избълва текст и буквално на милиметър пред пагубната вълна на спонтанното негодувание, идеща да затрие творението му, изрева: „Заварено положение!“ Вълната, както си бе редно, се разсипа на прах.

– Заклуч, заклуч, със златен ключ! – добави нашият човек и с това оконча-

телно ги съсипа. Направо ги фалира. А тия, които отговаряха пряко за него, изправи пред реалната възможност за дисциплинарно уволнение. Но – спокойно, там такива неща няма. И всяко уволнение е предшествано от назначение.

ТЪРСИ СЕ ЕДНО ЛИСТО!

възвестяваха огромните символи.

Справка – енциклопедия Вселеника.

Подробности – при Стария, от планетата Земя.

Направо ги бе нокаутирал. Не можеха и крачка да направят без монолитното отвратителничество да им избоде очите. А едному, в рамките на един цикъл, се случи тридесет и шест пъти. Взе си отпуск по болест, разбира се. Но не му мина. Нито пък се оправи.

Стария бе изключително доволен. Измърмори нещо от рода на „впрегни глупавия да ти свърши работа” и мигом настръхна в предупреждение. Вярвайте, не посмяха (да го шамаросат зад врата)! Защото им бе бръкнал направо в мозъка, и то много дълбоко. Едно съвсем младичко новобранче, така да се каже, голобрадо, естествено, не издържа и записука с тъничкото си гласче:

– Това ли заслужихме?! Храни куче да те лае!

– Бау, бау, бау! – заджафка Стария с дебел глас.

Идеята очевидно бе добра. Превърни слабостта си в сила. Толкова човешко, нали?! Абе страшни сме ние, хората, и затова ни държат под ключ! Иначе ще ги отсвириш за нула време по всички направления.

Човекът се прибра в бърлогата си, прозина се, почеса се и отново полегна. Беше си свършил работата. Разиграването е за конярите или както там ги наричат.

Бе напълно прав. Не бе спал и четиринадесет часа, когато усети драскане по Голямото. И дори чегъртане и настойчиво почукване.

– Не може! – избоботи сънено. Но някой отвори, въпреки недвусмислено и категорично изразената му воля (а казват, че ние сме били гадни), и нещо мигом го накара да заеме стойка „мирно“. По точно, някой. Защото този някой бе носител на достойнството. И мъдростта притежаваше. И опита – на стотици, дори хиляди години. Бе строг и по своему добър. Всъщност, великодушен.

– Влез – сконфузено се усмихна домакинът.

– Ти влез! – Гласът бе провлачен, много ясен, много плътен. Басов. Артикулацията – безупречна. Произношението – свършено от граматична гледна точка. Внушението – не търпеше възражение. – Ти ме търсиш!

– Аз?! – искрено се учуди Стария.

– Да, ти!

Нямаше смисъл да спори. Бе като провинил се ученик пред направо господин директора. Бутна вратата. Не поддаде.

– Как точно да вляза?! – поинтересува се привидно смирено.

– Когато си готов, тя сама ще те пусне!

Преобрази се. Наведе глава, отпусна рамене, изчисти съзнанието. „Щрак“ рече вратата и изчезна. Лъхна хлад. И сумрак. Пред него се разкри подземие. Мрачно. Влажно. Древно. Каменни стълби водеха в утробата му. Осветявани от насмолени факли. Заслиза. Намираше се в зала. Просторна. Стоеше в средата. Прав. Висок. Едър. Облечен в черно расо. Ръцете отпуснати покрай тялото. Дълга бяла коса. Дълга бяла брада. Гледаше през два кремъка. Могъщ. Недокоснат от времето.

„Патриарх!“ – помисли си Стария. Коленичи. Целуна ръката му. – Кой си ти? – изрече тихо.

– Книжовника. – Все същият глас, с който скали можеш да къртиш!

– Книжовника?! Не съм чувал...

– Нищо чудно, синко.

Чудо! Сякаш камбана. Все така плътен, все така ясен. Гръмотевичен. Но и топъл. Всеопрошаващ. Съвършено различен.

– Кой си ти, Книжовнико, и защо нищо не зная за тебе?

– Не съм от господарско коляно, затова може би...

– Но кой си?

– От една страна съм този, когото търсиш, от друга... едва ли би те заинтересувало.

– И все пак! Моля те!

– Добре. Нямам какво толкова да крия. Аз съм Хранителя. Пазя знание. Много от това, което е написано или с голямо желание помислено... почувствано... поискано и нерядко останало несбъднато, е тук, чака реда си. И той, рано или късно, идва...

– Да, всичко по реда си.

Знаеш ли, Господарю Давид, ще ми е трудно да се разделя с нея.

– С нея?

– С нея, да. Нали затова си дошъл.

– ...

Свикнахме един с друг. И двамата – немили-недраги. Но времето, времето, така или иначе настъпи. Ако ти днес не бе ме потърсил, аз тебе щях да повикам утре. Защото писано е, писано е, на тебе да я дам, господарю Давид.

– К-к-кое... листото ли?!

– Листото...

– Но, Боже Милостиви, Книжовнико, какво е това тайнствено листо?!

– Това листо ли! Ха-ха! Това листо съм аз, и ти, и те. Всички ние. Всеки един.

Един по един. И закуп. Всички заедно.

– Но... защо на мене?! И какво трябва да сторя с него?! Аз... аз за нея го исках!

– Ще пиеш ли медовина? Налей, ако обичаш, в онези чаши. Но ги издухай. Хиляда и нещо години не са ползвани. Да, на нея го дай! Това е всичко, което трябва да сториш!

– На нея?! Ти знаеш за нея?!

– Не зная! И не я познавам! Но на нея го дай, чуваш ли?!

– Да, Книжовнико. Ще сторя, както ми заръча. Мислех, че зная всичко за земята и хората. Къде се намираме? Защо не виждам?

– Намираме се където трябва. Под земята. Под един хълм. Не се безпокой, господарю Давид, жив си!

– Моля те, Книжовнико, разкажи ми за листото! Дай ми знанието си за него!

– Да бъде по твоему. Трябва да ѝ помогнем да се върне. Попаднала е тук погрешка. Така и не можа да свикне.

– Коя е тя?!

– Не знам тя ли е, или то. Но нашата работа е да я върнем обратно. Това е много важно. За всички ни. Това е изпит. Трябва да го издържим. Обратното ще е страхотна катастрофа! А сега, гледай!

Слънцето безжалостно впиваше зъби. В живото. И в неживото. Пладне. Всичко се бе изпокрило, а което не можеше, страдаше мълчаливо. Джунгла! Влажна и гореща. Гибелна. Смъртта бе навсякъде в нея. Надзърташе между листата, лазеше из клоните, пълзеше по земята. Многолика и вездесъща. Ненаситна. Защото животът бе суров. Старият, див, безпощаден живот. Нуждаеше се от нея. За да съществува, трябваше да убива. Убиваше. За да се съхрани. За да върви напред. Така бе речено. Така беше. И на „защо“ му бе забранено под страх от незабавно експулсиране в небитието, дори муцуната да си показва, камо ли да говори.

Някакъв дивак, грубо човешко подобие, стоеше под първобитно дърво. Забравил всякаква предпазливост, въртеше очите си срещу листата. Срещу едно от тях. Кое то не бе като другите. Ама никак не бе! Хълцаше, мучеше, сочеше и се кривеше. Почесваше гъстата си козина, пристъпяше от крак на крак. „Едно листо”, напяваше нещо в главата му, „едно листо”.

Звярът бе огромен. Скърши го сякаш сламка. И не остана и следа от дивака. Освен една – незрима. Уплашена, разтреперана. Понесе се, сиротна и бездетна, през времето, закачаше се ту тук, ту там. Но времената бяха диви и никой нямаше време за нея. Нямаше и желание. Не я разбираха. Такъв бе животът. И такъв си остана...

Чу се жужене. Кадрите се сляха. Прескачаха столетия, цели епохи. Жуженето се забави. Появи се образ! Огромна войска стоеше в полето. На стан. Целите в кожи. Познаваха копията и лъковете. Стрелите бяха с метални накрайници. Имаха дълги и къси ножове. Мечове. Очите раздалечени. Челата ниски. Груби. Жестоки. Без изключение въшливи.

Прожекционният апарат пренесе вниманието на Стария оттатък хълма. Сурови бяха лицата им. Както и те самите. До един конници. Върху дребни, бързи, повратливи кончета. Предводителят им вдигна ръка. Бяха готови. С изключение на един. Млад, с едва набола брада. Дребен. Почти като другите. Но погледът му – по-скоро тъжен. Някъде оттатък. Напред. Или може би назад. Някъде, но не тук.

Ръката на главния се вдигна, секунда стоя и рязко махна надолу. Шума изригна изпод копитата. Земята се разтресе. Конниците са под коремите на кончетата. Препускат. В галоп. Тяло до тяло. Глава до глава. Табунът преваля билото и като планински поток се спуска надолу. Не предизвиква уплаха, дори вълнение не предизвиква у другите. У противника. По-скоро доволство. Разделяха ги не повече от двеста метра. Само сто. Разбраха измамата, по-скоро почувстваха, че я има. Само петдесет. Ездачите са по седлата. Диви, нечовешки крясъци. Изблещени, кръвясали очи. Прерязват десетократно превишаващия ги по брой враг, сякаш нагорещен нож буца масло. Страшно е! Кръвопролитно! Безсмислено! Защото земята е почти празна. Има място за всички. Предостатъчно!

Тя се стресна и разтреперана полетя нагоре. Все същото! Унищожение! Писъци! Вопли! Избиваха се един-друг! Промушваха се. Насичаха се. И около всеки летяха осите – кръвопийки. Видяха я. Познаха я. И мигом връхлетяха. Жилеха безжалостно. Ненавиждаха я! Дърпаха! Късаха от нея! И те, жадни за смърт! И те, от това съществуващи. И затова! Що да стори?! Да се скрие в някого? Толкова са жестоки! Отвратителни! Вонящи! Нима би могла?! Дори, за да оцелее?! Отровата я раздува. Не издържа!... Видя! Видя! Видя! Него! Да! Единствения, видя! Шмугна се! Точно навреме! Спасена! И този път! Слава на Бога!

Все така отнесен, все така замаян. Ръцете, краката, главата – движат се по навик. Убиват. Без да съзнават. Гледа, но не вижда. Изключителен воин. Млад. Гъвкав. И отнесен. Белязан. *„Едно листо, родено в мир“*... звучи в главата му. Музика. Божествена! И толкова неподходяща! И като мелодия. И като изпълнение. Слуша! Прехласнат! Това е! Което търсеше! За което без думи питаше! Значи все пак съществува! Има го! Вдига очи към небето. Благодари... Усети болката му. Страхът и ужасът ѝ се смесиха с кръвта му. Тя бе виновна! Тя го погуби! Заради нея...

– Вземи, по-скоро го вземи! – задъхваше се боецът. – На мене вече няма да послужи. Моля те, вземи го и бягай! Надалече!

Грабна го! Разтреперана. Ридаеща. Изскочи. Устреми се. Беше я спасил. Беше далеко. В тихо. В спокойно.

Отново жужене. Превъртане напред, през времето. Манастир. Зима. Кашлица. Побелял. Прегърбен. Монах. Трепереща ръка. Пише! *„Едно листо“*... Кашля! Дълго. Лошо. Раздиращо. *„Едно листо, родено“*... Кашля. Храчи кръв. Трепери. В мрак. Свлича се. Лед покрива каменните плочи. Хладният допир го връща в живота. Продължава да пише...

Да! Свърши! Записа го! Успя! Има я там. Има я и тук. Дори и само отражение да е, безценно е. Така дори е по-добре! Нея, самата нея, не биха разбрали.

Но, не! Пак трябва да бяга! Да се спасява! В ужас! В страдание! В мъка! Манастирът гори! Дълги! Хищни! Ненаситни! Алени! Пламъци! Поглъщат! Всичко по пътя си. Пергамента! Образа ѝ! Посяга! Пări! Ръката му гори. Написаното е пепел. Край! Това е краят! Самият край! Той я гледа! Вижда я! Протяга немощна ръка. Посочва съкровището си.

– Вземи го! – дума ѝ с очи. – Вземи го и бягай! Бягай! По-скоро! Това е последното ми желание. Задължавам те!...

Грабва го! Защо все така трябва да постъпва?! Защо?!

Спасена! Простор! Тишина! Светлина! Цар! Черноризец! Силен! Млад! Среща я. С почести. Приютява я! Закриля я! Записва я! Съхранява!

Знае, знае, че краят му е единствено въпрос на време. *Човек и добре да живее...*

Тя се чувства добре. Тясно е. Но спокойно. Един си отива. Друг идва. Идва Книжовника. На свой ред отключва. Идва, за да остане. Завинаги. Млад. Жизнерадостен. Красив. Ентусиазиран. Извежда я на хълма. На слънце. Вярва му. Хълмът е благословен. Света земя! Дъх на акация я омайва. Отлита. За да отстъпи място на боров аромат. На горски цветя. На тежкия дъх на прегоряло лято. Света земя! Обител на знание и мъдрост. Следва Книжовника. Помага му. Напътства! Вдъхновява! И него! И тях! Които са отгоре, в манастирите, върху Света земя. Прелита от прозорче в прозорче. От огънче към огънче. И ги дарява. Богато. С думи. Те записват. Времето на Книжовника изтича. Живял е дълго и честито. Дирята зад него е широка. Пълноводна. Престарял. Почти не вижда. Почти не чува. И както всички тях, на тази възраст, трепери. Фъфли. Едвам крета. Тъгува. Мъката му по светлината е раздираща. Тя страда. Заедно с него. И за него. За нея е само миг. Край. Няма го. Нима?! Залезе. За да изгрее. Да свети сякаш хиляда по хиляда свещи. Там, долу, под хълма, хълма Света земя. Завинаги в зрялата си възраст. Сякаш дъб. Корените му се спускат надълбоко. Як! Непоклатим! Тя живее с него. Излиза и горе, но рядко. Добре ѝ е. Колкото е възможно. Научава много.

И отново мрак обгръща земята. И над Света земя се спуска. И отново жужат кръвопийки.

Слава Богу! Недрата на хълма са непристъпни. Под височайше покровителство са. Четат. Дискутират. Беседват. Събират знание. Той го записва. Ден след ден. И нощем. В огромни книги. Том след том. Лавица след лавица. Приготвя ѝ медовина. Тя я обожава. Казва му татко, а той на нея – дъще. Тя знае какво значи това, той не. И наобратно. Всеки по своему... Как би могла да забрави деня, когато вдигна глава, погледна я... Беше усмихнат. Повече от всякога. Ведър. Закачлив. Разбра го! Ще бъде спасена. Ще дойде ден. Прочел го е! Току-що! Ще дойде много стар. И много особен. Ще я вземе. Ще я даде. И скоро след това ще бъде свободна. Ще бъде вкъщи.

Ето го. Действително е много стар. С три очи. Третото е голямо. Свети. Не я

вижда, макар всичко да вижда. Каца на рамото му. Двамата мъже се прегръщат. Книжовника не крие сълзите си. Силните мъже постъпват така. В миг е побелял. В миг остарял. Благороден. Суров. Няма целувки. Няма обещания. Нито клетви. Само един поглед. Но казва всичко. Само три думи – на добър час! Но тя не е мъж. Още повече силен.

– Ела! Ела с мене! Моля те! Ще бъдеш вечен!

Всичко е казано. Сяда. Свежда глава. Поема перото. Пише. Отново. Както винаги. Завинаги.

Това е! Поема! Към свободата!

– Сбогом, Книжовнико! Пиши в Мир!

Не вдига глава. Но се усмихва. Очите му греят.

– Лудувай в Мир, хубавице! – може би казват. Тя го чува. И така го запомня. Завинаги...

– **М**оже ли?

– Лия?! Влизай! Какво ти е?

– Нищо не ми е, Александър, не се вживявай в докторството си.

– Уплаши ме, скъпа. Изглеждаш бледа.

– Не би ли могъл да кажеш „изглеждаш добре”, толкова ли е трудно?

– Не бих искал да те лъжа. Не изглеждаш добре. Изглеждаш прекрасно! Ти си феята от приказката!

– И от коя по-точно? Защото има и лоши феи, мишленцето ми. Толкова си недосетливо.

– От нашата приказка, Лия. Която ние с тебе пишем, съкровище.

– Да, хитрата сврака в капана се хвана! Всъщност, точно затова съм дошла.

– Да?

– Да! Не смяташ ли, че в нашите отношения ти си една доста пасивна страна?

Все аз трябва да... хъм, пиша приказката.

– Лия, ти си опустошителна! Четири часът сутринта е, пожали ме!

– Не се притеснявай, Али.

– Това пък какво е?

– Новото ти име. Ударението е върху „А“-то.

– Нима?

– Естествено!

– Е, щом казваш. Само мир да има.

– Не, мъжленцето ми, никакъв мир няма да има. Нали знаеш – искаш ли мир, готви се за война.

– Добре, Лия. Веднага щом свърши дежурството съм изцяло на твое разположение. Ще се навоюваме на воля!

– Колко прозаично. Изобщо не ме устройва.

– Но, Лия! Правилникът!...

– О, глупчо, още ли не си разбрал?! Правилникът съм аз. Съгласно който, аз съм права, а ти – виновен. Винаги е така. Това е най-демократичният правилник, не смяташ ли?

– Лия, познавам този премрежен поглед. Никак не е уместно. Репутацията и пациентите...

– А ако ти кажа, че ми е лошо?!

– Няма да го направиш!

– Хи-хи... Докторе! Лошо ми е!

– Добре, седни на стола. На този без облегалката. Но знай, че злоупотребяваш!

– Да, може би наистина се готвя да злоупотребя. Но „схрускам” ми звучи по-добре, хипопотамче. Ще те схрускам, скъпи!

– Какво те боли?

– О, докторе, толкова сте мил. Към всички пациенти ли се отнасяте така? Да знаете, че ревнувам. Този гневен поглед, докторе. Не е ли запазен, докторе? Само за мене... докторе, докторе, докторе. Толкова ме боли... толкова страдам... така...

– И какво ви боли, уважаема госпожо?

– Ох, докторе, почти всичко.

– И все пак къде най-много ви боли? Не усещате ли някъде да е по-силно?

– Ами, докторе, усещам... как да не усещам. Веднага щом ми казахте, че трябва да усещам, го усетих.

– Чудесно! И какво усетихте да ви боли?

– Ами, докторе, едно зърно ме боли. Всъщност, болят ме и двете, но едното, както казахте, по-силно.

– Така си и знаех!

– О, докторе! Вие сте велик. Само един поглед ви беше достатъчен и узнахте? Ще ми мине ли?

– Да! Естествено! Не се безпокойте. Всъщност, успокойте се и ще ви мине.

– А, не, не! Искам лекарство!

– Нямаме лекарства за такива неща. Симптомите ви са съвсем повърхностни, госпожо!

– Ами, докторе, като е толкова повърхностно, защо не вземете да го поразтриете?! Сигурно е понастинало, горкото.

– Но, госпожице, аз съм квалифициран хирург! И тук не е сауна, или салон за масажи, а уважавана клиника!

– Е, добре де! Като не можете да разтривате, поне го захапете. И нужно ли е да напомням на уважаемия хирург кой и как ми отне девствеността?

– Лия!

– Да, докторчо... Ама няма ли да го хващаш най-сетне?! Не виждаш ли как се е уголемило?! Като болна сливица, направо!

– Лия!

– Какво само повтаряте „Лия”, „Лия”, докторе! Не виждате ли, че положението

ми е критично! Или го хващайте, или ще се развикам! Толкова сте нерешителен! Или може би вече не заслужавам уважаемото ви висококвалифицирано внимание? Дори и едно докосване, май, ви се свида? Може би съм остаряла, или погрозняла...

– Лия! Престани да се галиш! Не е честно!

– А вие, престанете да съскате. Не съм нито змия, нито гущер. Ама да не би да сте ветеринарен лекар?! Я да проверя!

– Лия! Пусни ме! Чуваш ли?! Лия!

– Моооо-ля!

– Казах, пусни ме!

– Говориш обратното на това, което мислиш, мишленце, не смяташ ли?

– Лия, ще направя беля, моля те!... За резил ще стана!... Не чуваш ли?!?

– Не, Али, не те чувам! Толкова съжaliaвам! Точно така те искам, Али!.. Виждаш, че и аз мога да съскам, нали! Когато се наложи! И дори по-добре! Такъв ми трябваш, хлебарчо! Оцапан... объркан... покорен... отпуснат... Няма да има милост за тебе... Разбираш, нали... Така! Точно така. Затвори очи! Тези големи, тревожни очи. Следвай подбутванията ми! Разкопчай се, прасчо! Не там, глупчо! Ризата! Точно така! И се срещнаха, гърди в гърди и се удариха, и той отстъпи, а тя отново го бутна, и той залитна. Беше смешен. Един истински шут!

– Лия!

– Млък! Така, мили. Отпусни се на това сладко фотьойлче. Точно зад тебе е. И отдолу. О, съжaliaвам, скъпи! Не играеш честно. Ще трябва да ти завържа очите. Какво по-подходящо от блузката ми, нали, бонбонче?!?

Така. Добро момче. Разкрачи се, палечко. По-широко. Още. Чудесно. Наистина изглеждаш жалко. Така. Сега да разкрием раната. Ето я! Големичка е, скъпи. Подпухнала ми се вижда. Сигурно много ще кърви. Няма как. Тия забравани, сестрите, не са подготвили никакви инструменти. Ще трябва всичко да извърша на ръка. Нали, скъпи?

Шът! Не отговаряй! Мой си! Само мой! Нали?! Кажи, че си мой! Искам да го чуя! Кажи го!

– Твой...

– Чудесно, мишленце. Следва най-лошото. Страшното! Нещата са много сериозни, отколкото предполагах. Ще трябва да коленича... и... и... да продължа както си знам. Но това също е наука, скъпи. За известно време няма да мога да ти говоря, нали ти е ясно. Но ти можеш тихичко да стенеш. Много, много тихичко. И да охкаш. Хайде! Започвай!...

– ...

– ...

– ...

– Това беше, глупачето ми. Чувстваш ли се изнасилен?

– Чувствам се унищожен...

– А унижен?

– Унижен? Да. Ужасно унижен. Толкова си лоша.

– Ах, ти, непослушнико! А моето зърно все още чака. Ти си, бръмбарче, давай!

– Лия!...

– Добре, малоумнико! Прави точно каквото ти казвам! Ясно?!

– Да! Добре!

– Дай си палчето и показалчето! Сложи ги, все едно има нещо между тях! Така. Щракни! Пак! Ама че си глупав! Не усещаш ли, че са сухи! Искаш да ме заболи ли?! Оближи ги! О! За нищо не те бива! Ето така се облизва! Ето така е мокро! Разбра ли?!

– ...

– Сега хвани зърното! Движи го между пръстите си! Усещаш ли?! Усещаш ли? Стисни! По-силно! Изобщо не се стараеш! Продължавай да движиш! Усещаш ли?!

– ...

– Сега го хвани с три пръста! Все едно завиваш крушка! Така, скъпи! Точно така! Завивай! Завий и другата! Не спирай!

– Лия...

– Стига с това „Лия“! Нищо умно няма да измъдриш! Лия, та Лия! По-добре мълчи! Така! Справяш се! Не е чак толкова трудно, нали?! А тесто, месил ли си тесто?!

– Не...

– Нищо, сега ще замесиш! Хайде, Али! Не е трудно! Просто си го представи! Добре, мишленце, добре. Малко по-грубичко. Още малко! О, колко съм далече. Трябва да стискаш, Али! Иначе не те виждам. Али! Али! Ох, Али! Какво ми правиш?!

– Ами...

– Какво ми е на кожата, Али?! Какво?!

– Цялата си настръхнала! Да не ти е студено?

– Горя! Не виждаш ли, Али! Цялата горя! Трябва да направиш нещо, скъпи! Трябва да ме угасиш! Лижи, глупчо!

– Лия, прекаляваме, моля те...

– О, кучи сине! Ще те накарам да съжаляваш! Дълбоко ще съжаляваш, помни ми думата! Сега! Още сега! Тук! Равнис!

– Казва се „мирно“, скъпа.

– Равнис! Веднага!

– Слушам, полковник!

– Сержант Лия, глупако!

– Слушам, сержант!

– Гол! Незабавно гол! Искам те гол! Равнис!

– Лия...

– Ще те имам изотзад!

– Как, как?!

– Мини отзад, глупако! Клекни зад мене! Дай си епруветката! Пълна е, нали?!

Необузdana! Необозначена! Непредвидима!

Стихията! Непризнаваща прегради. Стихията! От коляното на Хаоса, изначален. Родената от него и раждащата го. Майка и син. Дъщеря и баща. Единосьщи. Защото Хаоса е стихия и Стихията – хаос! Безпощадни. Как и кога възникнали?! Не знаят! И не искат да знаят! Двете крайни точки от права. От незнайна сила, огъната в кръг. Допрели се. Poznali се.

Стихията, мигновено изминаваща пътя от зрънце до безкрайност. Всепоглъщаща. Всехаосяваща. Всеядна! Ето я! Врълхита! С рев и огън! И унищожение вещае! Червендалеста! Мечкоподобна! С обезумял поглед, горящ от ярост! Възпламенен с от нищо непричинен гняв. Самоусилваща се! Саморазрастваща! Самоизмъчващата се! Повелителката! Ето я! Лети! Руши реда Му! Разкъсва правилата Му! Обезсмисля съда Му! Защото от нищо не се бои! Защото признава само всичко. И само нищо. И защото всичко е нищо, а нищо е всичко. Защото нищо не може да ѝ отнеме. И няма с какво да я заплаши. Защото нищо си няма и всичко е нейно. Към нищо не се стреми, освен да отдава, а преди това да поглъща. Да поглъща и погълнатото да отдава. И това, което взима, всъщност не ѝ трябва. И, всъщност, не го иска. И го запокитва, едва-що смазала и потъпкала. Не знае защо го прави и не може друго да прави. И въпреки това е готова мигом на карта всичко да заложи и без частица съжаление да се разтури, дори в небитието да литне. Безумна, безформена, недефинирана! Невладееща друг протокол на общуване, освен монолога. И непознаваща друга форма на проявление, освен самоизява в главна и единствена роля. Параноична, праволинейна, бушуваща! Затова се налага, Той да я среща! Лице в лице! Очи в очи! Защото, Той е пазителят на реда! Защото, Той е съхранителят на Всемира! Защото от Него чакат, и Нему се надяват. Затова, Той трябва да влезе в скотобойната. Той ръцете си трябва да измърси. Той с кръв трябва да бъде опръскан. Той в мръсотия да затыне! За да я възпре! Той! Единствено и само! Той! Нея! Безграничната! Разполагаща с целия необозрим потенциал на Хаоса.

Едва ли ще е справедливо да запишем, че победата Му е категорична и съвсем скоро предстояща. Че укротяването ѝ е детска игра. Щеше ли тогава ентропията да е такава, каквато я знаем? И щяха ли да се раздалечават галактиките Му? И щяха ли да се изхабяват звездите Му? Дори Той плаща дан на Хаоса. И царството Му всъщност е земя, отвоювана от Хаоса. Сякаш блато, насипано с пръст, подравнено, облагородено. Превърнато в плодна градина. И затова Стихията има претенции спрямо Неговото. И затова Го врълхита в дома Му! И Него! И царството Му! И пътя Му! Залива, разравя, разкъсва!

Но несмутим е духът Му! И категорични намеренията Му! Благословен е! И благословил е! Затова спокоен е сред Хаоса. Затова уверен е срещу него. И твърд срещу Стихията. И среща вълните ѝ. И ги разсича. Укротява. Обезсилва. И смирена е в краката Му, освен когато впита е в гърлото Му. И крайт не се вижда. Но Нему се осланяме. И, Той, единствен, може да ни съхрани! И затова Нему се молете, ако тихо е, притихнало, смълчано. Ако почти не вярвате, но гъргорене,

ниско и басово, усетите. Молете се, всевиждащият Му поглед да е насочен право във вас. Защото няма друго спасение. Не и от нея!

Ето, скъпи мой, за малко да му кажа. Той ми е любовник, знаеш ли? Двамата правим една много лоша работа. Събличаме се... и...

Да, точно така. Може да ти звучи жестоко, но за довечера го поканих вкъщи. И ще прекарам целия ден в приготовления по посрещането. Ще се изкъпя. Ще си сложа балсам. И крем. Ще се оцавя. Ще се парфюмирам, гримирам. Ще отида на фризьор, колкото и да не ти се вярва. Ще сменям одежди пред огледалото. Ще бъда ослепителна. На високи токчета. Ще застеля бяла покривка. Новия свеещник ще запаля. Той, разбира се, ще ми подари цветя. Ще носи шампанско. Хич не ме е грижа, че ще прелива извън чашиите, по покривката, на пода. По дрехите. Ще го изпием. Цялото. Ще се пръскаме. И след това, след това ти ще трябва да си лягаши...

Може би не щадя чувствата ти, но така бих искала той да е господарят в този дом. Не си прав, единствен мой. Не си. Крепостта отдавна падна. Сърцето ми е отведено в плен. Оковано във вериги. Не! Не! Какво говориш! Нищо подобно. Не му го казах! Не ми вярвай?! Моля те! Не ме измъчвай! И без това не ми е леко. Знаеш ли, дневнико, ужасно ме е страх. Ей така, както си ходя или правя нещо незначително, изведнъж се озовавам върху черна пързалка. Летя! Не виждам! Само вятър свисти в ушите ми. Все още мога да спра. Искам. Искам да спра. Още сега. Не знам... Правя точно обратното. Засилвам се. Още по-силно. Още по-шеметно. И неспасяемо летя надолу. Към бездна. Тя ме поглъща. С грохот. С пламъци... После... Няма после... После няма нищо. Вярвай ли, че след това няма нищо? Толкова ме е страх. Толкова съм слаба. Беззащитна... Самотна... Но ти не се безпокой! Това, което си приказваме с тебе, с него не бих могла. Не е същото. Знаеш ли, ние, жените, сме вятърничави създания. Бързо се увеличаваме и нерядко съжсаяваме. Но нашата любов с тебе, нашето чувство, ще е до гроб. Ти си първият, забрави ли? На когото се врекох, макар нему да се отдадох. Но това са различни неща. Повярвай ми... Моля те...

Готов ли си? То е за мене. За тебе. За това, което е между нас. Хайде:

Дори на дъното на тъмнината,
дори във лоното на тишината,
дори сред ангелския мир,
дори на дяволския пир,

аз искам аз да бъда аз
и неин да е моят глас,
тъй непокорна,
толкова бунтовна,

дори от всички изоставени,
дори завинаги забравени.

*Ще го нарека „Посвещение“. И ако настояваш, няма да му го казвам. Добре!
Няма! Договорихме се! А сега, на работа!*

— **Н**оля те, тате, толкова ми се спи...
— Млади човече, имай страх от Бога!

— Затварят ми се очите! Мамо!...

— Татко е прав, сине. Настани се удобно и слушай.

— Но ние всяка вечер четем...

— И всеки ден, всеки ден живеем, сине! Благодарение на Божията милост!

Той е Създателят! Той е Творецът! И Той е Съдникът, сине, никога не забравяй!

А ние, кои сме ние? Никога няма да разберем, а може и да не е нужно. Но това, което всеки трябва да научи и помни е, че Нему всичко дължим! И слава трябва да Му въздаваме! Всеки ден, и когато през нощта не спим! И приноси да Му правим! Всеки човек от сърце трябва да дава! Защото това, което Той ни дарява в замяна, е животът ни, сине. Едничък и единствен. Така че отвори си ушите и най-вече сърцето. Слушайте! От втора книга Моисеева – Изход, глава 19:

- 1. В третия месец след като Израилевите синове бяха излезли от Египетската земя, в самия ден на новолунието, стигнаха в Синайската пустиня.*
- 2. И тръгнаха от Рефидим, та дойдоха в Синайската пустиня, и се разположиха там на стан в пустинята; там, срещу планината се разположи Израил на стан.*
- 3. А Моисей възлезе при Бога (на планината), и Господ извика към него от планината, думайки: тъй кажи на Иакововия дом и възвести на Израилевите синове;*
- 4. вие видяхте, що направих Аз на египтяни и как ви носих (като) на орлови крила, и ви доведох при Себе Си;*
- 5. и тъй, ако слушате гласа Ми и пазите завета Ми, ще бъдете Мой избран народ измежду всички народи, защото цялата земя е Моя,*
- 6. и вие ще Ми бъдете царство от свещеници и народ свят; това са думите, които ще кажеш на Израилевите синове.*
- 7. И дойде Моисей и повика стареите народни и им предложи всички тия думи, които му заповяда Господ.*
- 8. И целият народ отговори изедно, като каза: всичко, що е казал Господ, ще изпълним (и ще бъдем послушни). И Моисей предаде Господу думите на народа.*
- 9. Господ рече на Моисея: ето, Аз ще дойда при тебе в гъст облак, за да чуе народът, как ще говоря с тебе, та да ти верва завинаги. А Моисей яви Господу*

думите на народа.

10. И рече Господ на Моисея: иди при народа, (известни) и освети го днес и утре; нека изперат дрехите си,
11. и да се приготвят за третия ден, защото в третия ден ще слезе Господ на Синай планина пред очите на целия народ;
12. и тегли за народа черта от всички страни и кажи: пазете се да се не качите на планината, нито да се допирате до подножието ѝ: всеки, който се допре до планината, ще бъде предаден на смърт;
13. Ръка да се не допре до него, а с камъни да го убият, или със стрела да го застрелят; добитък ли бъде, или човек, жив да не остане; кога провлачено засвири тръбата (кога облакът се вдигне от планината), могат да се качат на планината.
14. Тогава слезе Моисей от планината и дойде при народа, освети народа, и те опраха дрехите си.
15. И каза на народа: бъдете готови за третия ден; не се приближавайте до жена.
16. На третия ден, сутринта, имаше гръмове и светкавици, и гъст облак над планината (Синайска) и много силен тръбен глас: и целият народ, който беше в стана, затрепери.
17. И изведе Моисей народа от стана да посрещне Господа, и се спряха при полите на планината.
18. А планина Синай беше цяла в дим, защото Господ бе слязъл върху нея в огън; и се издигаше от нея дим като дим от пеиц, и цялата планина силно се тресеше;
- 19 и тръбният глас ставаше все по-силен и по-силен. Моисей говореше, и Бог му отговаряше с глас.
20. И слезе Господ на Синай планина, навърх планината, и повика Господ Моисея навърх планината, и Моисей се качи.
21. И рече Господ на Моисея: слез и поръчай на народа, да се не втурват към Господа да Го видят, за да не паднат мнозина от тях;
22. а свещениците, които се приближават към Господа (Бога), трябва да осветят себе си, за да ги не порази Господ.
23. Тогава Моисей отговори на Господа: не може народът да се качи на Синай планина, понеже Ти ни изрично забрани, като каза: тегли черта около планината и я освети.
24. И Господ му каза: иди, слез, после възлез заедно с Аарона; свещениците пък и народът да се не втурват да се качват при Господа, за да ги не порази (Господ).
25. И слезе Моисей при народа и му разказа.

– Лека нощ, тате! Лека нощ, мамо!
 – Давид!!!
 – Да, тате...
 – Веднага се върни на мястото си, непослушно момче! Едва-що последните думи казах и беж! Нямах ли страх от Бога?!
 – Но какво сбърках, тате?
 – Ако беше успял да отвориш сърцето си, синко, щеше да останеш на мястото си. Защото още щеше да си там, в онези далечни, свети времена при нашите предци, при самия Моисей и при нашия Господ Бог. Защото никога това чудо не се е отново случвало, сине.
 – Защо, тате, защо не се е случвало?
 – Заради много неща, синко, и най-вече заради златния телец.
 – Златният телец ли, тате?! Трябва да е страхотен! Разкажи ми за него!
 – И за него пише в Светата книга. Когато му дойде времето, ще ти прочета. Само че не страхотен се е оказал, а страховит. И пагубен.
 – Какво е направил телецът, тате?
 – Телецът, нищо. Хората са направили. Каквото и ти, синко, преди малко. Пред лицето на Бога, хукнали след телеца.
 – А, тате, не си прав! Аз след никого не хукнах!
 – Но се от Бога отвърна, синко!
 – Не съм тате, вярвай ми, не съм!
 – Не си, сине, защото го стори неволно, а значи невинно. Но от днес няма да е така. Сега знаеш и сгрешиш ли, знанието ще ти тежи. И внимавай, сине, в грях да не се обърне!
 – Да, тате, разбирам. Моля те, прочети ми и следващата глава! Нека изкупя греха си! Ще отворя цялата си душа, тате!
 – Отвори я, синко... Има за какво... Слушайте, глава 20:

1. *Тогава Бог изрече (към Моисея) всички тия думи, като каза:*
2. *Аз съм Господ, Бог твой, Който те изведох от Египетската земя, от дома на робството;*
3. *да нямаш други богове, освен Мене.*
4. *Не си прави кумир и никакво изображение на онова, що е горе на небето, що е долу на земята, и що е във водата под земята;*
5. *не им се кланяй и не им служи, защото Аз съм Господ, Бог твой, Бог ревнител, Който за греха на бащи наказва до трета и четвърта рода децата, които Ме мразят,*
6. *и Който показвам милост до хилядно коляно към ония, които Ме обичат и пазят Моите заповеди.*
7. *Не изговаряй напразно името на Господа, твоя Бог, защото Господ няма да остави ненаказан оногова, който изговаря името Му напразно.*

8. Помни съботния ден, за да го светиш;
9. шест дена работи и върши (в тях) всичките си работи;
10. а седмият ден е събота на Господа, твоя Бог: недей върши в него никаква работа ни ти, ни сина ти, ни дъщеря ти, ни робът ти, ни робинята ти, ни (волът ти, ни оселът ти, нито какъвто и да е) твой добитък, нито приишлецът ти, който се намира в жилищата ти;
11. защото в шест дена създаде Господ небето и земята, морето и всичко, що е в тях, а в седмия ден си почина: затова Господ благослови съботния ден и го освети.
12. Почитай баща си и майка си (за да ти бъде добре и) за да живееш дълго на земята, която Господ, Бог твой, ти дава.
13. Не убивай.
14. Не прелюбодействай.
15. Не кради.
16. Не лъжесвидетелствай против ближния си.
17. Не пожелавай дома на ближния си; не пожелавай жената на ближния си, (нито нивата му) нито роба му, ни робинята му, ни вола му, ни осела му, (нито никакъв негов добитък) – нищо, което е на ближния ти.
18. Целият народ чуваше гръмовете и тръбния глас и гледаше пламъка и планината, която се димеше; като видя това, целият народ отстъпи и стоеше надалеч.
19. И казаха на Моисея: говори ти с нас, и ние ще слушаем, но да не говори с нас Бог, за да не умрем.
20. И каза Моисей на народа: не бойте се; Бог дойде (при вас), за да ви изпита и за да бъде страхът от Него пред лицето ви, та да не грешите.
21. И целият народ стоеше надалеч, а Моисей влезе в мрака, дето беше Бог.
22. И каза Господ на Моисея: тъй кажи (на Иаковия дом и разгласи) на Израилевите синове: вие видяхте, как Аз говорих с вас от небето;
23. не правете пред Мене сребърни богове, нито златни богове си правете;
24. направи Ми жертвеник от пръст и принасяй на него всесъжженията си и мирните си жертви, овните си и воловете си; на всяко място, дето туря Аз паметник на името Си, ще дойда при тебе и ще те благословя.
25. Ако ли Ми направиш жертвеник от камъни, не го зидай от дялани; защото, щом туриш на тях сечивото ще ги оскверниш.
26. И да се не качваш по стъпалата на жертвеника Ми, за да се не открие на него твоята голота.

— ...

— ...

— Тате, Господ страшен ли е?

– Не, синко, не е страшен, просто ние сме лоши. Често не разбираме, не проумяваме дори очевидното. И за наше добро, Той ни страши!

– Да, тате, така е...

– Лека нощ, Давид.

– Лека нощ, тате! Лека нощ, мамо!

– Лека нощ, синко! Ще дойда да те целуна.

– **Пи**я! Събуди се! Чуваш ли, Лия?! Трябва незабавно да станеш! Лия!
– Кой си ти? Не те познавам!

– Няма значение! Трябва веднага да станеш. Вземи химикалка! Пиши! Където завариш, бързо!

– Добре, добре! Готова съм! Казвай!

– Пиши! Ед-но лис-то, ро-де-но в мир...

– Листото!!! Донесъл си листото!!!

– Пиши, Лия! Много е важно! Просто пиши! А после го препиши в дневника!

– Да, да! Добре!

– **К**нижовнико!

– ...

– Отговори!

– ...

– Знам, че ме чуваш! Дадох ѝ го!

– Добре си постъпил, господарю Давид. Господарят ще бъде доволен.

– Нима имаш господар, Книжовнико?

– Да, господарю Давид. Подчинявам се на Конника от камък в скала. Над когото тегне хилядолетна прокоба.

– Виждам го, Книжовнико!

– И да, господарю Давид. И не. Всекиму е определено какво да види – кога, колко и как. Твоята съдба не бе писано да се кръстоса с нашата. Но се наложи. Затова по-добре не питай. И забрави. Ти можеш!

– Нима не признавате Господ?

– Напротив, господарю Давид, напротив.

– Всичко ли знаеш, Книжовнико? Всичко ли си записал?

– Само колкото трябва. Но и то ми тежи. Ужасно бреме е знанието. Непосилно е да знаеш. Сега си върви! Забрави за нас. Толкова сме различни, господарю Давид! И толкова еднакви. Сбогом!

– Почакай!

– ...

— **Г**осподин Хамър, за мене е чест! Позволи ми да ти представя моя Стратег. Нямам тайни от него. Той е в течение на всичките ми дела.

— Госпожо Смит! Целувам ви ръка! Но не от напразна галантност, а от преклонение пред силата на духа ви. Вие сте силна и достойна жена. И любяща майка. Позволете да ви представя моята консултантка – госпожица Лия. Нямам тайни от нея.

— Госпожо Смит, господин Стратег.

— Госпожице Лия.

— Госпожице Лия.

— И така, деца, да започваме. За всички уиски. Без лед и без разрежител, на-
дявам се?

— Господин Хамър, това е последното нещо, с което се съгласяваме тук и сега. И то единствено от уважение към неповторимата ви личност.

— Господин Стратег, имате право. Аз наистина съм уникален случай. От медицинска гледна точка, предимно. И виждам, че това не ви е неизвестно.

— Момчета, успокойте топката. Намирате се в компания на дами, все пак! Госпожице Лия, нашата съдба е изцяло в ръцете ви. Не позволявайте на този кождер да ни измъчва с часове, а защо не и с дни!

— Да разбирам ли, госпожо, че настоявате за бърза смърт?! Ние сме в състояние да ви я предложим.

— Ха-ха-ха! Две на нула за Хамърите, госпожо Смит!

— Да, Денис, очевидно крушата не пада далече от дървото.

— Госпожо Смит, ако уважаемият Стратег извади легендарния цар Соломон, незабавно ще се закълна, че в случая дървото не пада по-далече от крушата. За щастие!

— Нима, господин Хамър?!

— О, господин... господин Стратег. Невероятен е! Впечатлена съм до дъното на душата си! Мога ли да го пипна?

— Благодаря ви, госпожице. Разбира се. Можете и да го изпуснете. Нищо няма да му стане.

— Знаете ли, господин Стратег, задължена съм ви. Ужасно. Дано да ми простите!

— Не ви разбирам, госпожице!

— Единственото, което мога да ви кажа, е че възнамерявам да се отнеса некоректно с вас. В най-лошия случай, обаче. За което ужасно съжалявам.

— Хей, Денис, дали да не си свършим работата сами?! Младите са същински вълчета, приятелю, не мислиш ли?! А ние жените сме направо акули!

— Ха-ха-ха! Добре, госпожо. Предлагам да изкупим акциите ти на цена девет процента над пазарната им стойност.

— Не!

— Тогава просто ще увеличим капитала! Многократно! Разбирай, стократно!

— Нямах право!

- Имам!
- Нямах!
- И защо?!
- Защото, скъпи господинчо, когато едни хора не бяха нищо друго, освен едни въшльовци, едни други хора им подадоха ръка. Ония я поеха и от благодарност се готвят да я нагълтат до лакътя!
- А според мене едни хора предоставиха на други хора заем при нечовешки условия. Умопомрачителни! Смазващи! И заемополучателите го изплатиха, макар години наред да гризяха сухари и да износваха един на друг старите дрипи! И сега не дължат никому нищо! Най-малкото милосърдие! Това е положението!
- А защо тогава не взехте заем от някой друг?! Или да се изразим по-точно – кой би ви дал милиони срещу скъсаните на гъза панталони?!
- Получихме милиони, върнахме милиарди! Нищо никому не дължим! Запомнете го, госпожо – нищо, на никого! Искаме най-сетне да вдигнем глава и да си отдъхнем! От вас! И от всички като вас! Може да сме били всякакви, може всичко да е било. Но е било. А сега сме сега, госпожо. Имаме и моралното, и юридическото право!
- Да, Денис, напълно си прав! Постъпи както намериш за добре. Днес наистина всичко е в краката ти. Ти колиш, ти бесиш.
- Радвам се, че го признаваш.
- Храни куче да те лае. Позволи ни поне да си набавим ковчези по наш избор.
- Моля?!
- Искам думата! Моля ви! Престанете! Само две приказки ще кажа.
- Разбира се, госпожице помощник-палач, защо само две. До довечера ще ви слушаме, а защо не и до утре! Давайте, давайте!
- Но няма да ме прекъсвате.
- В никакъв случай. Ще си стискаме устите с ръце, ако трябва!
- Както желаете, госпожо Смит. Не ви познавам, но съм чувала за вас. Направихте грешка. Наистина ли не можете да осмислите, че сега е сега, и което е сега, е коренно различно дори от вчера?! Буквално от вчера. Истината е, че господин Хамър е готов да ви даде каквото поискате. Незабавно. Кеш. Доколкото знам, парите са вашата стихия. Ще получите колкото искате от тях. Девет пъти по девет процента! Просто позволете на Денис да се раздели с миналото. Освободете го! С каквото и да го държите, върнете му го. Моля ви! Това не е сделка, а споразумение. Всеки получава това, от което има нужда. Всеки дава малко, а получава много. Не го проваляйте, госпожо! Не е във ваш интерес!
- Свършихте ли?!
- Да!
- Денис, кажи ми, че сънувам! Какво ми говори тя?!
- Приемате ли, госпожо, или не?! Или „да“! Или „не“! Сега!
- По дяволите, Денис, и на тебе ти хлопа дъската! Стратег, ти реши, момчето ми!

– Господин Хамър, следва ли да разбираме, че срещу задоволителна компенсация ще трябва да се откажем от каквото и да е участие в законно полагащата ни се собственост и управление на „Хамър Индъстри Корпорейшън“?

– Да.

– А ще имаме ли право да реинвестираме при преференциални условия, защото сами разбирате, консервната промишленост не е така атрактивна за свободните капитали, след Хамър революцията?

– Разбира се.

– Госпожо Смит, смятам, че сделката е удовлетворителна, ако наистина съм запознат с всичките ѝ измерения и пълната предистория.

– Господин Стратег, не е необходимо да сте запознат с предисторията. Нека си остане между тях. Важното е, че в този момент вие политате на крилете на „Хамър“.

– Госпожице, нима смятате, че един Смит се нуждае от подаяния?!

– Мамо! Госпожице Лия, склонна ли сте да обсъдим нещата в дълбочина в по-непринудена обстановка, да речем на кафе?

– Кафе – да, обсъждане – не! Аз черпя! Утре в 19:30. Адреса ми ще получите от госпожа Дженинкс. Бъдете точен!

– Ха-ха-ха! Три на нула за Хамърите! Госпожо Смит, погледнато през очите на нормалните, а в тази стая ненормалният съм само аз, вие само и единствено печелите. При това двойно. Впрочем, както винаги.

– Добре, Денис. Ще подпишем. Може би имаш право. Нека не разбутваме бесовете.

>>>> Робързайте, колеги, побързайте! Все така закъснявате! Все така се разнемагвате! Все така се точите! Аз съм не привърженик на строгостта и дисциплината, което съвсем не означава обаче, че съм склонен да толерирам едно такова разпуснато и силно издължено проявление, към каквото вие в определени моменти се придържате.

<<<< Извинете, Ваше преангелско многознайство. Груповата ни сутрешна молитва бе изключително благодатна и всеотдайна и си позволихме да не я прекъсваме в един такъв блажен момент.

>>>> Да, колеги, да. Вярвам, в състояние сте да различите молитва от възстановителен отход с изключване на централния комуникатор. Не слагайте, колеги, излишен товар на безсмъртните си души. Защото, както знаете, това пряко се отразява на тавана на полета ви. Както и на дължината на едно прелитане без презареждане.

<<<< Простете, Ваше всезнайство...

>>>> О, ако зависеше от мене! Но да се свети името Му, и вечно да е царството Му, знаете как стоят нещата.

И така, днес ще проведем тест-викторина. Нещо като главоблъсканица. Както

всички, за съжаление, знаете, поради не съвсем светли резултати на приемните ви изпити, сте разпределени в специалност, занимаваща се с изучаването на реалност Сита, нейните обитатели и особености. Днес ще ви натирия направо в дебрите ѝ, при онези дребни, вредни същества, наречени *хората*. Вие вече имате представа за тотално изкривения им и деформиран светоглед. За кошунствената им способност на черното да викат бяло! И дори, прости ми Господи, да се кълнат, и то в Него, че е именно така! Че именно черното, което ви показват, е бялото, за което ви приказват! И така! Който пръв отговори, при това вярно, получава бонус за изпита. Въпрос едно! – Какво означава понятието *брутен вътрешен продукт*?

<<< Това е цялата глупост, която хората успяват да създадат в рамките на една година и дори малко повече!

>>> Забележително, колега! За миг изтръпнах. Вашият отговор бе така точен и така човечен, че за момент се усетих отново там долу... Но, да продължим! – Що е то *крем карамел*?

<<< Крем карамелът, или още *кауза пердута*, е средство за подравняване на планетарната повърхност!

>>> Категорично не, колега! Може би имате предвид *асфалт*, но и в този случай сте много далеч от истината. Други?

<<< Крем карамелът е средството, с което хората си причиняват страдания и се самоизмъчват!

>>> Отчасти вярно! Особено ако е приготвен с развалени яйца. Или поет в непрепоръчително големи количества. Но същността му е абсолютно различна. Вие, колега, с очилата, какво е вашето мнение по въпроса?

<<< Крем карамелът, Ваше Преангеларие, е своеобразен енергосъдържащ протест срещу мрачното битие и безрадостното съществуване. Препоръчва се в ограничени до средни дози при леки пристъпи на отчаяние.

>>> Да, колега. Вие сте още по-близо. Всъщност, вие споменахте всичките важни особености на крем карамела. Но ако обясните на някой човек по този начин, той незабавно ще ви нарече, като при това неимоверно силно ви обиди, с едно определение, изразяващо категоричното му мнение по отношение изправността на Вашия централен комуникатор.

И така, продължаваме! – Що е то *прелюбодее*ние?

<<< Прелюбодее

>>> Колега, приемам, че не съм ви чул!

<<< Прелюбодее

<<< Прелюбодее

>>> И какво лошо има в това да прекаляват с любовта, колега?! И какво изобщо значи прекаляват?!

<<< Ами, Ваше Преангеларие, значи когато обичат много по-силно, отколкото е редно.

>>> Ами, колега, да ми прости Господ, след като Неговата Любов е безкрайна, да не би и Той да прекалява?!

<<< Съжалявам...

>>> Вие, колега, с очилата!

<<< Според мене прелюбодеянието е начинът, по който Негатив се е погрижил хората да изопачават Божията идея за Обич, известна още като Любов.

>>> Приемам отговора ви за верен, макар че както знаете, когато говорим за хората, нищо не може да бъде фиксирано еднозначно. Но приближението ви е достатъчно точно!

<<< Ваше Преангеларие, а вие, когато сте били там долу, случвало ли ви се е да прелюбодействате?

>>> Колега, незабавно активирайте отказ върху току-що излъченото, докато още не е записано в Хранителницата! Смятам, че моето целомъдрие е извън всяко съмнение!

<<< А какво значи *целомъдрие*, Ваше Преангеларие?

>>> Когато отидете на стаж, ще разберете. Но запомнете още отсега! От хората освен неприятности, друго не може да се очаква! И понеже, така или иначе, задълбахме навътре в човечността, знае ли някой от вас що е то *лъжа*?

<<< Лъжата е човешко творение с дълга опашка и къси крака!

<<< И дълъг нос!

>>> Забележително като мъглявост. И скромно като вяръност, колеги.

<<< Лъжата е начин един човек да изпързала друг или други.

<<< И за вас се отнася същото, колега.

<<< Лъжата е грозна и долна постъпка.

>>> Ама, колеги! Внимавайте! Вие сте научни работници, а не... Добре, добре. Да чуем колегата с очилата.

<<< ...

>>> Да, пардон! Виждам, че само очилата му са тук! Явно е отишъл да се облекчи. Вероятно е поел не добре хроматизирана енергия. Случва се, колеги, случва се!

<<< А-ха-а!

>>> Какво има, колега?!

<<< Току-що получих видение, Ваше Преангеларие. От по-големия ми брат. Нали знаете, той е един от онези чудаци, които преди около сто и осемдесет хиляди години доброволно отлетяха към Земята, обричайки се на вечни мъки.

>>> Колега, незабавно се вертикализирайте! Ако не бяхте брат на славния си брат, щях да ви наложа строг пост и молитви за следващите сто и осемдесет години! Как смееете?! Брат ви е от тези герои, които, жертвайки собственото си благополучие, достойно извоювано и заслужено при това, се отзоваха на призива на милостивия ни Господ Бог и поеха чужда вина върху крилете си. За да градят царството Му! И там, някъде далеч в Сита, на Земята, в условия, каквито

вие дори не можете да си представите, денонощно съществува като проводник на Божията промисъл. Като коректив на мрака. Мислите ли, че на брат ви му е леко, колега?!

Незабавно отдайте Слава на Господа, колеги!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

<<<< Слава на Господа!

>>>> Вечна Слава на Всемиловития ни, Всеблаг, Всесилен Господ Бог!

>>>> И така, колега, без да прекъсвате вертикализацията, какво е видението, което получихте от героя?

<<<< Приподнасяйки ви нескончаеми извинения, Ваше Преангеларие, брат ми каза, че лъжата е имплантиран в човешката общност модел на поведение, проявяващ се основно при общуване със себеподобните, но и със самия себе си. А също и с Господ. Без този похват човечеството не би могло изобщо да съществува. На практика това е грубо, съзнателно, преднамерено, генериращо вина и следователно, наказуемо отклонение от Божията същност, имащо за цел облагодетелстване на един индивид за чужда сметка. Лъжата, с огромна доза достоверност, може да се представи и като отклонител на, или от път, което, както всички знаем, е кошунство и абсолютно недопустимо. Защото само Той определя пътищата ни. Груба грешка е да се смята, че лъжата е проявление на основния релативен постулат в Божията промисъл – *Относителността*, и в частност израз на относителна истина.

>>>> Нямам коментар, колеги. Прекланям се пред Ветерана и насочвам към него от Божията милост, определена за мене. Защото там, на бойното поле, имат нужда от всяка частица подкрепа. Защото там, колеги, е страшно. И не ме питайте, що е то *страшно*.

<<<< Но, Ваше Преангеларие, как така лъжата има толкова пагубно въздействие?

>>>> Колега, разбирам въпроса ви и ще ви отговоря! Макар че вие самият би трябвало да го прозрете. Имате всичко необходимо за това. Чисто и просто, хората нямат достъп до Хранителницата. И по никакъв начин не могат да проверят дали това, което им внушават, е действително или не. Ето, например, аз веднага мога да направя справка и да проверя дали действително сте учили така пламенно, усърдно, всеотдайно и целенасочено, както непрекъснато ме убеждавате. Това, че не го правя, моля да бъде тълкувано като скромнен принос в укрепване на доверието между свободни, разумни, съзнаващи индивиди и в утвърждаване

вярата и любовта към ближния.

<<< Ваше Преангеларие, а как тогава следва да разбираме понятието *благородна лъжа*.

>>> Никак, колега! Лъжата си е лъжа! Терминът *благородност* в човешките уста е толкова благороден, колкото свободността свободна. В тази връзка ви обръщам внимание, че съществува понятие *свободен печат*. Което на практика значи ненаказуемост при свободно лъжене в особено големи размери. Ненаказуемост от хората, разбира се. Съществува и понятие *демокрация*, което има отношение към *свободата*, която всъщност, както току-що научихте, е лъжа. Та *демокрацията* е свобода хем да лъжеш огромни групи от хора, че са свободни, хем да ги ограничаваш с всички възможни средства. И на последно място в тази редица бих искал да спомена *закон*. Човешкият закон, разбира се. Който всъщност е порта в полето, колеги. Ужас, колеги! Свят ми се завива, само като си спомня за човеците!

<<< Преподавателю, а какво означава *ужас*?

>>> О, колега! Дай Боже никога да не познаете ужаса!

<<< Същество ли е, преподавателю?

>>> Същество, колега, ужасно същество! Дар на хората от Негатив. За вярна служба. Нещо неопишимо. Вижте, колеги, днешната лекция бях предвидил да е лека и забавна. Но стана точно наопаки. А сега ме питате и за ужаса. Нека спрем дотук. Още сте млади. Още сте толкова невинни. Дори дистанционно не сте осъзнали що е то поквара. Дори и идея си нямате за тъмната страна на битието. Нека не съм аз, който ви въведе в мрачната империя. И нека не е сега. И все пак, ето, активирам адреси в Хранителницата, от които към вас ще потекат разсъжденията на един човек относно ужаса. Нарочно подбрах по-неутрално възприятие. Нещо като първо запознанство. По неангажиращо, нали разбирате. И така, поемайте:

„... *Не мога да помръдна. Усещам. Пипалата му. Обвиват. Притискат. И към гърлото се прокрадват. Гаят, но измамна е нежността им. И всеки момент ще стиснат. Но няма да удушат. Не, едва-що очи подбеля, едва-що се разтреперя, и хладна пот ороси челото. Едва-що дъхът ми секне... ще разхлаби... защото жив му трябвам. Без да бърза, зъби ще впива. Бавно ще изсмуква. Ще ме изгризва. И на бавен огън изпича. И гибелни картини ще ми показва. Ще ме смразява. Обезкръвява. Обезсилва. Няма, няма спасение. Няма...*“

— Госпожице Лия, ослепителна сте!

— А вие, господин Стратег, загадъчен. Всъщност, Лия е напълно достатъчно...

— Ако нямате нищо против, ще ви помоля да ме наричате Стратег. Отдавна ли работите при... с господин Хамър?

— Зависи. Всъщност не работя с Денис. По професия съм медицинска сестра.

Уча финанси. Задочно. По някой път му помагам, но не съм сигурна, че се справям и че изобщо съм на мястото си.

– Звучи невероятно, Лия! Длъжен ли съм да вярвам?!

– Ами, както искаш. Предлагам ти прекия път. Твоя воля е дали ще го следваш. За мене шейк, ако обичаш.

– Два шейка, моля! Бананови.

– Пушиш ли?

– Не.

– И аз. Ти вероятно си завършил Харвард, Оксфорд или Кеймбридж?

– Така е. След като мама ме осинови, това стана възможно. Благодаря на Бога, че мечтата ми стана реалност!

– О, съжалявам! Не знаех! Това променя нещата. Извинявай. Свалям гарда.

– Благодаря ти, все пак. Не бих издържал и три рунда.

– Моля те, само още един въпрос!

– Нямам какво да крия.

– Но едва ли искаш да си спомняш?

– Напротив.

– Напротив?!

– Да... Беше тежко... наистина... но времето лекува. Интернатът за криминално проявени деца без родители е далече назад и нищо не ме свързва с него. Но има и друго. Не мога да се отрека от себе си. И не искам. Нима, ако си затворя очите, тебе няма да те има?

– Ами да, колко му е да духна! Оттогава ли се наричаш Стратег?

– Да.

– Винаги ли носиш със себе си златната статуетка на цар Соломон?

– Да.

– Не ти ли тежи?

– Това му е работата, да тежи.

– И колко точно е тежък?

– Един килограм петстотин и шестдесет грама, ако не ме лъже паметта.

– А колко струва?

– Към осемнадесет хиляди долара е материалът. И още осем за изработка.

– Не те ли е страх да го носиш?

– Каквото трябва да стане, ще стане. И да искаш. И да не искаш. Изпитал съм го на гърба си. Дори и да ми го откраднат, той пак ще се върне. Сигурен съм! Дори и да не се върне, пак ще бъдем заедно. Ние винаги ще бъдем заедно.

– Толкова хубаво го каза. Обичаш го, нали?

– Да.

– Знаеш ли, искам да направя нещо подобно за Денис...

– За господин Хамър?

– Да. Хрумна ми съвсем неочаквано. Това имах предвид, когато говорех за злоупотреба. Но сега, сега не бих искала. Наистина.

- Искаш ли го, всъщност?
- Искам, но не мога.
- Защо не можеш?
- Ще те засегна. Толкова сте близки със Соломон. Не бих дръзнала да открадна връзката ви. Не е в стила ми.
- Не виждам нещата по този начин. Моето си е мое. И винаги ще си остане такова. Само за мене. Истината е, че ще се радвам да ти бъда полезен. Дори само с идеята. И нещо ми подсказва, че Соломон също няма да е против. Ти си изключително момиче. Моля те, следвай сърцето си!
- Наистина ли?!
- Да, какво толкова!
- О, господин Стратег! Толкова съм ти благодарна! Толкова си великодушен!... Различен. Нека се видим отново! Искаш ли? Съгласен ли си?
- ...???
- Сега трябва да бързам! Смениха ме! Нощно дежурство! В последния момент! Вече закъснявам! И ще търкам дръжките на вратите до скъсване, ако се забавя още малко! Ще ти се обадя! И още един път, благодаря. Довиждане!
- Довиждане, Лия. Да те закарам?
- Не, благодаря. Но ако искаш, аз мога да те закарам. Ако си в моята посока.
- И аз благодаря, Лия. Довиждане.

Тревогата. Тревогата бе, която разбуди Стария. И тежестта. В гърдите. Изпитваше нежелание. Разгледа мизерната обстановка. Въздъхна. Очите му се навлажниха. Беше ужасно стар. Непостижимо. Сякаш палаво орле закълва гърба му. Болката проникваше. Навътре. Едва вдишваше. И черният дроб прескачаше. Билото градина, а после поле, билото любов, предадено на изпепеление, билото... вече не съществуваше. Тази нощ бе угаснала последната искрица. Бе склопила очи в самота и забрава. Завесата бе спусната. Той не пожела да присъства. Може би бе уместно. Може би не. Искрицата бе отнесла нещо. Не негово. Ничие. Последното нещо. И макар и не негово, усещаше празнота. Почувства безвъзвратността на загубата, безизходицата. Абсолютната ѝ безкрайна вертикалност, в основата на която се малееше той. Нямахше що да стори. И като стар лалугер, гузно и подлизурски, се заизмъква от тялото. Не го погледна.

Полетя. Бавно и мъчително. Трудно размахваше. Мътно. Спарено. Тръгна назад. Много. Много назад. Преди хиляди години. Всели се в стръкче. Избра билка. Бе хладно. Особено на сянка. Снегът не се предаваше. Но кой му обръщаше внимание? Всеки бързаше. Нагоре. Към слънцето. Към топлината и светлината. Всеки бързаше да живее. Цялата пролет. Цялото лято. От есента, колкото Бог дал. Притихна. Главата му клюмна. Остави се на живителните сокове. На измиващата им чудодейност. Растеше. Заедно с тревичката...

Когато отвори очи, трябва да бе май. Планинският въздух, полянката – гриж-

ливо обградена от братята – борове. Другите обитатели – румени, зелени, свежи. Възторжени, наивни, добри. Светли. Честити. Не беше ли в рая? И ако не, струваше ли си да го търси? Имаше птици. И птички. И сърнички. Бели облачета, омайни вечери. Прозрачни нощи. Росни утрини. Когато няма кой да спре душата. И тя лети. Не знае насита. И никой не я вика обратно. Когато реши. Когато се измори. Когато поиска. Никой с нищо не задължава. Никого...

Затвори очи. И когато отново ги отвори, бе лято. Лято! От всичко хубаво имаше в повече. В много повече. И топлина. И светлина. Зеленина. Аромат. Живот. Разюздано. Лениво. Отпуснато. Прималяващо. От изобилие. В наслада. Под благословия сгушено. И на нея отдадено. И в нея отдаващо. Дълго пи, Стария. Докато се догоре изпълни. И потече, защото се беше препълнил. Но не и наситил. Не помръдна. И целият се в благодат окъпа. И тогава погледа си пусна. На воля. И го остави да се изгуби. Три дни и три нощи да скита като млада кобилка, като жребче – буйно, невръстно. И когато не се завърна, не му се разсърди. А и другите пусна. И сам се накрая зарея.

Лятото беше към края си, а многото – по-много от всякога. Жаркият дъх, по-жарък от всякога. И бе постлано с него. И отгоре бе покрито. И във всичкото бе. И от всичко оставаше.

Сбра се Стария. И си всичко затвори, за да може да си отиде. Отиде си. И само миг в мазето го нямаше.

Небитието! Тръпки да те побият! Един свят! Цяла една реалност! Обвита в мрачна слава! В неведение! Небитието! Вечната тишина! Покоят на отрицанието! Отрицанието на проявлението! Проявлението на нищожността! Нищожността на значението! Небитието! Където всеки може да се окаже! Не измисленото небитие, най-обикновената трансформация, трансформация Зета, от която се ужасяват принудително ограничените. Истинското! За него не се говори. Не се мисли. Но, което гледа с безцветно око и горко на този, който падне пред зора му.

Но нали всички свободни проявления и същества са безсмъртни?! Да! Разбира се! Естествено! Но защо забравяте Парадокса?! И неговата абсолютна стойност – Абсурда! *Не предизвиквай парадокс срещу ближния си*, гласи един от основните постулати на съществуването Му. Израз на безкрайната Му милост и загриженост за всички и всичко. Защото дори Той не може да противодейства на парадоксалността. Но Съвършен е Той! По принципа: „*Парадокс парадокс избива*” е успял да изключи от дефиниционната Си област стойностите на аргумента, които са вероятни в описанието на всеобщата парадоксалност. И така, завинаги се е оградил от Парадокса, Абсурда, Небитието. И всичко, което е чисто и изцяло Божие, още сега е спасено! Завинаги! А останалото?! Което в по-голяма или по-малка степен носи Бог в себе си. Носи материята Му. Носи Духа Му. Изразява проявлението Му. Уви, то е подвластно на Парадокса! По принцип! А

следователно и на Небитието.

Знае се, че дори Негатив ще бъде спасен в уречения час. А каква е съдбата на тези, имали нещастieto да попаднат в същинското небитие? Не е ясно. Не се знае. Асимптота! Най-вероятно Той ще намери решение. Или дори го е намерил. Но, засега не се знае. И всяка душица, населяваща всемира, поне веднъж през не-лимитираното си съществуване се стяга от искрения ужас пред мрачната перспектива да се окаже в Небитието.

Е, добре! А сега – истината! Небитието е реалност, създадена от Бог! И неизвестната, тайнствена, страховита трансформация – така наречената Трансформация Зета, тази която запокитва пищящото създание в небитието, също е създадена от Бог. И едната Зета, и другата Зета. Абсолютно еднакви на вид. Безкрайно различни по същност. Жестоко, нали?!

Но и милостиво! Безкрайно милостиво! Знайно е, че невинаги Божията промисъл за милост съвпада с нашата представа. Но Той гледа цялото, гората, а всеки от нас се е вторачил в отделното дърво. В своето си. Но иначе глобалният ред би бил застрашен. Светлият хоризонт – затъмнен. И може би угасен. Защото знае се, че в зоната на разразяване на Парадокс върху съществата, явленията, енергиите, и въобще всичко, действат парадоксалните сили върху описанието. И предизвикват промени, несъвместими с предназначенията от Него. Несъвместими с конкретната и глобална мисия и предопределение. Чудовищни мутации! Необратими вариации! С които дори Той не може да се справи точно в този момент. Които заплашват с неизвестни проявления, а следователно и резултати. Става възможен прецедент от неизвестен характер. И се отваря вратата към Абсурда. А оттам Хаосът е на крачка. Затова, Той е създал izolатора. И го е нарекъл „небитие”. И никой, и нищо, освен Него, не знае за зоната. В която изолираните попадат в състоянието, предизвикано от Парадокса. Той ги наблюдава и изучава. Създава модели. Нарича ги ваксини. Имплантира ваксините в поразените и понякога, незатъмними е славата Му, успява да неутрализира неизвестността. И съществото подлежи на пълно възвратно описание. И то живее! Отново! Но това е в най-добрия случай. Но Негово е времето! А надеждата – и наша! Не дай Боже някому да попада в небитието! Амин!

Ето я! Отново! Утеха! Безгрижие! Непостижима чистота! Крачи по прашната земя, а сякаш лети в синевата. Туп-туп-туп. Усмивната! Слънчева!

Посреща я! Скланя се в галантен поклон. И тръгва редом. Говори ѝ. Забавлява я. Кавалерства. Ето, налага се да слезе от тротоара. Разбира се, подава ѝ ръка. Бди над нея. Като квачка. Като сокол. Като майка орлица. Идеална двойка. Само че единият е безпътен. Единият е само мисъл. И дори само полет на мисъл. Но какво от това?! Нима им е зле?

Но кой е с тях? Кой ги придружава, по-ефирен дори от него?

Боже Господи! Богородица е! Пресветата дева! Повикана от нея, от момичето –

жена! Статуетка! От кристал. Толкова чист и прозрачен, че сякаш изобщо го няма. Коса от златни нишки. Разстлана по раменете. Разпусната. Само с венче, пристегната на челото. Венче, от камъни скъпоценни. Разноцветни. Нежни. Едва забележими. Невероятна изработка! Блестят, сякаш звездички. Туниката – поръбена със злато. И поясът – златен. От златна уплетка. Токата – миниатюрна, изящна. Блести. И в светлината на кристала свети. Синеока. Одухотворена. Отзивчива. Състрадателна. Добра. Нежна. Неповторимо красива. Земна, човечна. Съвършена. Блести в лъчите на слънцето. Надалече огрява. Всъщност, навсякъде. Няма земен майстор, комуто е по силите. Няма! И няма да има.

Но това е въпросът на момичето – жена. Кой? Кой може да я сътвори? Кой може да я пресъздаде такава, каквата я вижда? И към живот да я призове. Кой?! Три букви. Непостижими. Защото е никой.

Стария отлита. Това не би могъл. При цялото си чувство към нея, при цялата си сила и власт, това е далеч отвъд него. И негов път дотам не стига.

Те са пред него! Обръща се. И отзад са! Навсякъде. Много са! Като никога, лице в лице! Очи в очи! За пръв път ги вижда! И в очите ги гледа! А те него гледат, и статуетката го карат да вижда. Тихи, смирени, настойчиви.

– Дали не ме бъркате с някого, а? – гласът му язвително пръха.

Мълчат. И в очите го гледат. И молят. И крачка назад не сторват. Момчета, да бъдем реалисти... – почти им се моли.

Непреклонни! Умоляват го.

Добре, да бъде по вашему, ето ме – режете ме, кълцайте, ако смятате, че ще бъде от полза! Изцяло ваш съм!

Благодарят му. И отново го молят. И слава му въздават. А той стърчи сред тях и им се учудва. И хора започва да вижда, и раните им да чете, и за тях много да знае. За доктор Оливо, като дете още прекършен, и безвъзвратно обременен. Но посочен. От щастieto далече, и от радостта дори. Но Светлината видял, а също познал. И там, на мястото му най-светло, се оказва, че отдавна някой живеел. Индианец. На възраст преклонна. Полусляп. Пещера обитавал. И се още оказва, че Александър го знаел и неведнъж го бил срещал, и на божествения му талант бил свидетел.

И още Нерон бе там, но сякаш Калигула, но от тях най-по-различен. По мъдрост. По доброта неразбрана. И той също изпепелен, и от доктора дори по-силно попарен, и щастieto му също отнето като из ръцете изтръгнато, и от очите изскубано. Той Хамър бе. И беше мотор.

И стратег невръстен видя. Завинаги в черно почернен, но лютата рана затворил, и за друго сила нямащ, освен истината да следва и също на щастие необречен. Поради това, и поради още много. Той беше искрата.

И Старшата там бе. Нежелана, осмяна, неразбрана. И духом никак богата. И от всички по своему най-някак щастлива, защото не знаеше и не желаше да узнава.

И Гигант, нечовешки огромен, а също мил и зъл ужасно. И в мъгла от мрак

обитаващ, и из черна паяжина изгубен, и безвъзвратно уплетен. И нямаше изход за него, а за щастие да не говорим.

И себе си там видя! Индианецът беше!!! Майстор чутовен, нереален, измислен. На това място поставен. Дълбоко нещастен. И за ръка момичето водещ. Защото бе сляп, а тя цялата в бяло. И всичко бе нейно, и в краката ѝ бе. И нещастieto там бе, като част от всичко. И значи беше нещастна. Като тях. Като всички. Които в кръг бяха. И в кръга им и други бяха. И лицата им към Девата бяха. Също щастieto непознала, защото Детето си бе дала. Те бяха. И там бяха.

И започна разказът този. Но Оливо бе гневен на Лия, защото се от нея боеше. Зло да не ѝ стори, неволно. Защото се виждаше стар и печален, и ритъма ѝ слаб да следва. Затова го Стария в Оливо остави, но през две-три хълмчета го у него спусна, а също в гората закъта. В която се Лия изгуби, защото така бе решила и се на Кумчо Вълчо остави, а вълкът я погали и нежно загледа. И не толкоз сърдит ѝ беше, когато тя го попита, а той се мигом досети. За нещо, което нямаше как да знае и което никак не знаеше, защото нивга нещото беше. Но се сети и я заведе. И Стария я видя! С очите си, полуслепи. И отмаля, и се също залута. А тя не можа да му обясни и се разплака, но той я разбра и успокои също, защото всичко знаеше и от сега още му беше ясно, тоест от много отдавна. И тя разбра, че той я разбира и нямаше думи, затова го целуна и така се чудо роди, и в Индианеца се всели. За от човек наяве да излезе.

А Гиганта, той също принесе. И не беше леко за него. Но най-съвършен кристал намери. Какъвто досега нямаше и всичко стана случайно. Но има ли нещо случайно? И златото, и камъните намери. И пари от себе си даде. Не малко, защото на Лия недостатъчно бяха, макар и всичките ѝ да бяха.

А Старшата я караше да търка. Да бърше, да носи, да мести. И добра работа свърши, защото я от мисли опази. И съхрани я, неволно. Но има ли нещо неволно?

Хамър бе младенецът и заради него всичко се струваше. Защото бе родител и всички деца му бяха. И затова ги знаеше и поотделно всички познаваше.

И много изстрада Оливо. Защото Лия беше далече. А тя всъщност не беше и го нежно обичаше, а също и лудо, но на нея бе писано, защото единствена бе неповторима. И при Индианеца бе и телом, и духом. Защото така трябваше. А той, слепият всевиждащ стар господар, той чудото вършеше и нямаше равен на себе си, тъй както бе писано, и от Книжовника отдавна прочетено и завинаги съхранено, ала никому неразказано.

И още един имаше. И как да го нямаше?! Защото винаги такъв има. И ако някой щастлив бе, той беше! Но не знаеше какво да го стори, защото кръгла нула, макар и на две пресечена, беше. Затова нему бе дадено, също като на слепия – чудото. Защо бе така сторено? Защо така трябваше? Не питайте, няма да отговорят. Защото и те не знаят. И защото така трябвало е да бъде. И не пожела нищожният на сцената, тук и сега да излезе, и не пожела роля да вземе, но да я изиграе щеше, и главна щеше да бъде. Щеше...

И дойде първият ден, наречен на Хамър. И младенеца изнесоха, макар и сам да ходеше, а останалите го следваха. И беше много тържествено, и не само заради президента и първия му съветник. Но и Дългия бе. И госпожа Смит. И цялата преса, и телевизия. И войнство, неизброимо. И много велможи. И от далечни земи надошли бяха. Беше грандиозно. И всички го виждаха, защото го гледаха. И Оливо бе, макар от мъка разкъсан. Защото любимата си не можеше да следва, а това никак не бе вярно. Но всъщност беше, ала в смисъл различен, и много по-късен, но беше, а по-правилно е да запишем, че никак не беше. И величествени бяха кутиите, а също пакетите. Подаръци за царе, за крале достойни, за галерия по изкуства и уникати, защото кой друг, ако не светът дошъл бе, а ненадминат е той по щедрост. По фантазия, богатство и прелест.

И когато апогеят излезе и нищо да го засенчи можа, проста кутийка му дадоха, без надпис и без слово на нея. Пое я и в недоумение остана. И тутакси Лия потърси и я намери, и с поглед попита. А тя бе цялата в бяло, освен сълзите прозрачни. И в разтуптяно сърце я разтвори. Извади. Треперещ повдигна. И закрещя тишината. Задумка. Затряска. Застена. И най-подир възцари се. На трона. Със скиптър. Всичко погълна и с грохот засипа. Защото измамни са думите и най-по-неточни, а истината, непостижима в устата и чрез устата. Но Тя бе, и то Абсолютната, и беше мълчание, за да може да бъде, макар и за миг да остане да може. И всички Нея гледаха и Тя всички гледаше, и най-много нея и него, които един в друг се взираха.

И като не знаеше що друго да стори, до сърцето си я докосна и силно притисна. И нищо не рече, а имаше ли нещо да каже, което неизказано да бъде. И склони се светът, поклони се на хората си и на боговете. И Троица бяха, и така се стрелката премести, и път се разстла, път, безкраен и светъл, а също – неведом.

И бал беше. Светлина беше. На който и Фата Моргана би завидяла. Но го не стори, защото и тя беше, и феите ѝ всичките бяха. И всички те Лия въртяха, и на воалите си я носеха, и с милувки я нежно обсипваха, и така ѝ бузите червени горяха, а очите в сълзи блестяха.

И беше Мир. И Красота беше. С Любов, от Стареца Небесен.

Има едно Момче. Има много момчета. За раждането на всяко от тях са необходими родители. Следователно има родители. Някои от тях са зли. Повечето не са. Повечето обичат децата си, дори когато нямат възможността. Някои родители не са в състояние да отгледат рожбите си, особено ако са умрели. Но това е тема за друг разказ. Има богати родители. Има бедни. Децата на бедните ходят гладни. Окъсани, неуки. Почти без изключение таят в сърцата си злоба. Каквато, почти без изключение, таят и богатските.

Родителите на нашето Момче не бяха бедни. Дори напротив! Бяха в състояние да имат всичко. И го имаха! Бяха високопоставени. Дълбокоуважавани. Но както можеха да имат каквото си поискат, така нещо нямаха. Не им беше отне-

то. Просто бяха избрали да го нямат. Да нямат. Нещо съществено. Без което те можеха, но Момчето – не. В известен смисъл. Нямаха помежду си Любовта. Съвършения интерфейс за общуване между две различни същности. Но „нищо“ не може да съществува и следователно между тях имаше нещо. Може би не-любов. Кое то, разбира се, не значи омраза, понякога.

За разлика от много деца по света, нашето Момче имаше самостоятелна стая. Пълна с играчки! И един голям прозорец. Към обсипаното небе. В стаята имаше много място. За всичко. Защото бе не съвсем обикновена. Не съвсем отговаряща на класическото понятие. То, и Момчето, не бе съвсем обикновено. Но това бе видно само при най-щателно и задълбочено виране. Иначе си бе едно най-обикновено момче. Когато не трябва, палаво. Когато Му е казано да си ляга, хъм... нали се сещате! И всякакви подобни напълно момчешки лудории. Макар че точно това Момче... – с големите ококорени, любопитни очи, с куклите – майки, бащи, деца. С дълбоката Си впечатлителност. И лесна ранимост. Със съпричастността към болките, към страданието... Ако бе възможно, всяка сутрин щяхме да Го виждаме край цветята в градинката Си или да помага на престарялата съседка да пресече улицата.

Беше чувствително. Лежеше в детското Си креватче и било с отворени, било със затворени очи, все една точка бе пред зора Му. Една такава, ужасно мъничка, незабележима. Защото, всъщност, изобщо не съществуваше. То гледаше в тази точка и виждаше нещо, което тя никак не притежаваше. Вменяваше ѝ непредопределена и неасоциирана същност. Правеше Го чисто по детски. И все повече и повече, тя, точката, терзаеше въображението Му. Не мина много време, каквото по тия времена и в онова градче изобщо не съществуваше, и ѝ измисли име. Равновесната! Така я нарече. В детските Си фантазии я виждаше толкова прекрасна, толкова невъзможно хубава, че не се осмели да я конституира. И въпреки че я нямаше, бе най-идеалната точка, съществувала когато и където и да е. Имаше в нея нещо по-особено, нещо по-така, нещо много характерно. Нещо, което ако осмислиш или поне се опиташ...

Ето, например майка Му и баща Му! Отначало се обичали. В това няма съмнение. После не толкова. След това се разбирали. И отново не толкова. Понасяли се. Събитие по събитие вървели в определена, обща посока. Докато стигнали равновесната. В която всичко вече е било свършило, но и нищо друго не било започнало. После ясно! Надолу, надолу, надолу. А То наистина се безпокояло за отношенията между родителите Си. Ужасно се безпокояло, зейналата между тях пропад да не Го погълне и обезсъщности. И нощем се будело, а денем тревожело. И тайничко ги наблюдавало. Но тогава Момчето било момче. Момченце. Такова, каквото ви Го представих. Но вече бе започнало да налива основите на точката със смисъл. И ако решите, и ако възможностите ви позволяват назад да се върнете – в онези далечни, нерегистрирани времена, когато е било просто момченце, отново с равновесната, най-вероятно ще Го видите, с най-любимата Му играчка. С просто една несъществуваща точка. Забавляваше Се с нея, тъй

както другите дечица с въртележките, които родителите навиват над креватчетата им, а те тракат, препускат, свиркат. То я взимаше в съзнанието Си, все още по детски невинно и чисто, и търсеше в нея равновесната ѝ. Намереше ли я, заливаше Се от смях. Гордо размахваше ръчички, като при това не откъсваше поглед от осцилациите на равновесната точка около нейната равновесна. И когато вече безпомощно срещу съня се отпуснеше и очички затвореше, сънуваше всички равновесни точки, и всичко около тях да трепти. Нагоре-надолу. Насам-натам. Синьо-червено, добро-лошо, има-няма, голямо-малко. И всичкото това, освен около своята, трептеше около безчет други, още по-равновесни точки – групови, масови, общи, локални, централни. А те, на свой ред трептяха. И на свой. И на свой. И всичко накрая се свеждаше до възвратни отклонения от една единствена точка – прима равновесната. Която бе непостижимо важна и още по-много значима, и разбира се, реално несъществуваща.

Пророчески трябва да бе този сън на Момченцето – Момче. По време на който орисниците Му трябва да бяха дошли и да Го бяха орисали. Никога не го забрави. И винаги пред очите Му беше. Гледаше непрестанно и непрекъснато как всичко бе едно, а после друго. За да стане пак същото и отново другото. И така до безкрай.

Момчето растеше и най-мрачните Му сънища бе отредено да се сбъднат. И макар да знаеше защо, „защо“ постоянно Го терзаше. И с болка изпълваше. Но и с ведрина, която не от болката бликаше. Но и от кое друго?

Момчето невръстен Цар стана. Но решителен! Надарен с разум! Надарен с чувство! Благословен! И Любовта бе в Него. И съня. Все този. Наяве сънуван, насън изживяван. Него вгради в основите на царството Си. И с него изписа името Си. Оттам тръгна пътят Му. И бе първото нещо от делото Му. И Той, Самият, това беше. Защото веднага сгреши, и тутакси Се отклони от равновесието и статуквото. И още в същия този миг движение наобратно се зароди, макар обратно на обратното скорост да набираше. И щеше в максималната точка да замръзне, като част от пътя към равновесната, и щеше другата максимална да познае, само за да поеме обратно. Но нямаше да тръгне обратно, нямаше канона да следва, и дори делото Си! Собственото Си! Защото в този момент делото Му, НЕГО щеше да последва! А Той Нея да освободи, и на свобода свободна да Я види. И това що нивга не е било, завинаги щеше да бъде. Дори и цялото това всичко около друга равновесна да затрептеше. Дори примата да бе не прима, и дори не бета. Съгласно волята Му щеше да осцилира, а което не беше, щеше да бъде. Защото всичкото време бе Негово. И е! А също и другото.

Защото Той е Всесилен.

Всеблаг.

Всемилостив.

Вселената си поемаше дъх. Стотици милиарди години могъщите дробове се разширяваха. Най-малките алвеоли, с размерите на милиарди галактики се

изпълваха. С несметния, неведом поток на Живината. Като безбрежен океан широка бе реката на Живота и като неописуем водопад в дробовите на Вселената се спускаше. Изпълваше ги. И живот вдъхваше. И се поемаше Духа на живота в безкрая, и оживяваше. Реалности, галактики, форми, проявления, съзнания, знайни и незнайни същности одухотворяваше, а те смисъл пораждаха.

Вселената издишаше. И всичко що бе натрупано и отделено като недобро, като ненужно, като отречено, но без което не би могло да бъде това, що беше, се извличаше наобратно и от обратен поток навън изнасяше. Притихваше Всемирът. За миг. Неподвижен. В себе си вгледан. В абсолютно равновесие. И неведомо чудо настъпваше. Но какво, много сме, които не знаем, и още повече, които няма да узнаем.

Вселената вдишваше. И отново потоците на Живота се вливаха и съчетаваха. На началото начало даваха. И отново към обратното се устремяваха, вместо по-натат да продължават. Защото равновесната точка вече бе дефинирана, и на свойствата си се подчиняваше.

И рече Бог: „Да бъдат много реалности! И една от тях да е Сита!“ И създаде яйцето, от което тя да се пръкне. И хиляди по хиляди, хиляди пъти по-голяма, стана. И с галактики пълна, и с черни дупки, и с квазери, а също и със загадки и с тайнства много. Та дори и с хора, в самата ѝ периферийна периферийност. И щеше да се разширява Сита, докато отново не започнеше да се свива. И щеше да вдишва и издишва. И от Вселената вдъх да поема, и в нея издъха си да праща. И щеше около равновесната си точка да трепти, и около много други, и около една единствена, несъществуваща, за която, може би, никой не знае. Но не е ли никой, някой? Разбира се! Защото има обратно. Защото винаги може да е обратното или от него различно. И именно в това е нетленното Му, непобедимо оръжие. Защото не е оръжие. И затова Той ще пребъде. И всички, които са в Него.

— **А**ли! — ...

— Али, къде си?

— ...

— Няма те! Но къде си се дянал?! О, седем часът сутринта! Къде може да си? Казах ти — искам да се събудя до тебе! Сигурно си в банята. Толкова по-зле, ще те изпръскам със студена вода, да знаеш...

Хъм! И в тоалетната те няма. Хей, да не си в някой шкаф? Представям си те — отварям вратата на шкафа, и многоуважаемият доктор Оливо се показва в цялото си величие. Поне би могъл да ми оставиш нещо за закуска, скъпи. О! Бележка. Да! Както и предполагах! И какво друго може да се очаква от един Али?! Слушайте! Слушайте всички:

„Скъпа Лия, съжалявам, не исках да те будя. Което не означава, че не те целунах. И отново. И по очите. Беше толкова хубава. И така спокойна в съня си. Как бих могъл да те събудя?! И, скъпа, погалих косите ти. Вероятно разбираш колко много рискувах. Защото разбудех ли те, щеше да бъдеш безпощадна. Знам го от собствен опит, скъпа. А точно в този момент един живот си отива. И де факто, ласките, които крада от алчното време, които за тебе, обична моя, късам от градината на самото щастие, са може би, колко е жестоко, пироните, които... Не! Няма да допиша това нещо! Не го ли допиша, няма да стане! Нека бъде така!

А сега, трябва да бързам. Змея се обади. Изключително спешен и тежък случай. И както винаги високопоставен и конфиденциален. Ще пътувам с полицейска охрана. Отблясъците, които не виждаш, любов моя, са от техните лампи. Трябва да бързам, наистина. Моля те, моля те прости ми, че няма да ме намериш до себе си, когато отвориш прекрасните си очи! И знай, аз винаги съм до тебе. Дори и да не ме искаш.

Твое лошо мушморокче – Али“

– Ало, ало, Александър, чуваш ли ме?

– Да, Лия, защо викаш? Случило ли се е нещо?

– Как е той, Александър?! Кажи ми, бързо ми кажи!

– О, Лия, уплаши ме! Ох! Добре е, скъпа. Учудващо добре. Е, разбира се, в безсъзнание, в реанимация, доста изпразнен откъм вътрешности и няма да може да играе тенис, но то и да гледаш не е лошо, нали, малката!

– Александър! Новината е чудесна! За всички други, освен за тебе! Длъжник си ми, нали знаеш?!

– Зная, Лия, и с удоволствие ще положа глава на дръвника. Но при едно условие – ти да си палачът.

– О, ще си платиш, Александър! За всичкото си остроумие ще платиш, а за палача нямаш проблеми, нагърбвам се! Чао!

– Довиждане, скъпа.

– Да, Александър, наистина си ми длъжник. И знаеш ли, името ти е едно такова хубаво. Тръпки ме полазват, само като си го кажа. Затова ти викам Али, скъпи. Нали помниш, ударението е на „А“. Толкова е смешно. Все пак и аз съм човек. И независимо дали казвам Александър, или Оливо, тръпките ме обхождат. Отгоре-надолу и отдолу-нагоре. И искам да бъда лоша. Ужасно лоша. Дива. Необуздана. А ти, миличък мой, търпиш! Всичко търпиш. Ти си като един голям добър слон. И даже и да страдаш, никога няма да си признаеш. Дали би влязъл заради мене в огъня? А? Кажи, негоднико, би ли влязъл? Всъщност, недей. Та ти заради една хлебарка би си строшил краката да й оперираш мустациите какво остава за човек. Такъв си ти, такъв. И нямам никаква представа защо ти викат... как ли ти викаха – боздуган ли беше, томахапка ли? Аха! Бухалката! Да, скъпи,

ти трябва да си ужасен хитрец. Как иначе би ги заблудил? А щом си хитрец, значи аз съм в опасност. Нищо чудно да се заглеждаш по мацките на улицата или дори от колата. Нищо чудно! Но знай, скъпи, хвана ли те!... Глупости, само да те заподозра и очите ти ще издера! После цял живот ще те водя със себе си и ще бъда спокойна, че друга няма да погледнеш. Ама и мене няма да можеш... Не, не! Нищо няма да ти дера. Само кожата. Тези драскотини те правят ужасно мъжествен, мили. Толкова ти отиват. О, не, не! Не ме докосвай, моля те! Цялата настръхвам! Моля те, Александър, моля те недей! Та тебе те няма! Александър! Чуваш ли ме?! Чуваш ли, Александър?! Погледни ми гърба, негоднико! О! Ти си лош, Александър, много лош! Това трябва да е нокътят ти, нали, скъпи? Опако-то, нали. Ти го прокарваш. Отдолу-нагоре. От върха на моето д. до основата на тила ми. И всичките малки косъмчета по гърба ми искат да следват пръстите ти. А те се спускат обратно, от основата до върха. И дори по-надолу. Не мислиш ли, скъпи, че си един мръсник? Един злоупотребител. И защо ме галиш, всъщност? За да ти е хубаво на тебе. Или заради мене. Добре! Не отговаряй на този въпрос. Върши си работата, скъпи. Както намериш за добре.

Дали бих могла да те задуша с целувка? Да се впия в тебе и да не те изпусна. Да те взема в себе си, а твоето да захвърля. Чудесна идея, не мислиш ли? Само че, какъвто си мечок, едва ли бих могла. Но нищо не ми пречи да опитам. Още днес! Осъждам те на гибелна целувка, мишленце. Палачът ще съм аз, естествено!

Колко жалко, че не мога да запиша това в дневника. И така ще си отлети едва-що помислено, едва към живот извикано, и вече трябва да го няма. Толкова е жестоко. Но той ми е сърдит. Мръщи се. Едва ли не ме обвинява в изневяра. Бих могла здравата да го раздрусам. Но никога няма да си позволя. Толкова е крехък. И толкова чувствителен. Сърцето ми се къса, когато ми се сърди. Но и не мога да приема, че съм разюздана. Да беше казал поне „палава”. Но не! Всъщност, той точно това искаше, да ме засегне. Трябва да проявя мъдрост, да подам ръка. Все пак в нашата връзка аз нося отговорността. И за двама ни. Той ми е партньор, с него споделям. С него обмислям. Но ми е и дете. Да! Как не съм се сетила по-рано. Той е едно малко, сладко момченце. Ужасно умно, ужасно схватливо. Неве-роятно чувствително и отзивчиво. С дълга коса и нежни очи. И никога няма да го запиша на карате, при ония грубияни – ху-ха, кияй! Ще му се извиня. Дори ще го заведа в парка. Ще седнем на някоя пейка и ще ни бъде толкова хубаво. Ще бъде приказно. Само още ден-два. Все пак не бива да ми се качва на главата, нали! Ще му се извиня, няма проблем. А освен това трябва да работим и върху „Световен каламбур”. Ей, дали не съм го забравила?! То, това ще стане като не го записвам! Я да видя как беше:

*Свят голям, неразбран,
чужд и често нежелан,
тъй коварен и двуличен,
шарен, бърз, многоезичен...*

Да, добре. То натам още не е ясно. Ще му се извиня. И всичко ще бъде, както преди. Както много, много преди. Както в началото. Трябва да бъда много внимателна с него. С този ревнивец, дневника! Представям си, ако научи, че съм се съгласила да отида на кино със Стратега.

Само към господин Хамър проявява търпимост. Браво на Денис. Тежката кавалерия си казва своето. Но пък е най-невероятният чешит. Само един цитат, единствен. От последната им среща с госпожа Смит. Май беше така:

„– Идеята ви е чудесна, господин Хамър. Но аз не бих дала и пукнат цент за подобна дивотия! Ха-ха-ха, както обичате да се изразявате!

– Кранта с кранта, а за салам с чесън би дала цяло състояние, нали?!“

Да, Лия, не е лек животът ти лийски. Но пък си е твой. Само твой. И каквото ти се е паднал, такъв трябва да го изживееш. Няма как. И след като няма как, ще седна да помързелувам. До обяд. Да събера малко сили за изтезанието на А... Няма да му произнасям името. Не и докато не го видя на вратата. А тогава! Ох, леле! Отсега ме сърбят ръцете!

>>>> Скъпи възпитаници на Божествената академия! Информацията е енергия. Знанието – живот. Предвидливият печели. Невинаги силният побеждава. Търпението е съкровище...

<<<< Но, учителю...

<<<< Възпитателю!

<<<< Светлик...

>>>> Това занятие не е заложено в учебната ви програма, но какво би била тя без...

<<<< Възпитателю!

<<<< Осветителю!

>>>> Спокойно, колеги, спокойно! Не се вълнувайте! Не шумете! Знам, че ме няма. И не виждам нищо странно в това. Тематиката на настоящата лекция е твърде деликатна, твърде условна и не малко многозначна, щото да си позволя да... лично... такова... „Червена точка“ – биха казали хората. Но аз бих им отговорил: „Око да види, ръка да пипне!“. Кое то не намалява риска да опетня безсмъртната си душа. Но вие трябва да знаете, просто трябва! Поемете тези рестриктирани адреси в Хранителницата посредством персоналния ми код за достъп... и се молете за мене, светлия... И все пак – информацията е енергия, знанието – живот, търпението – съкровище! Знайте как е започнало всичко, там на Земята. Знайте за Лемурай, Ихтиян, Белонез! За тяхната чудовищна безотговорност! Те не само са виждали всичко това, не само не са били против, но са го толерирали, колеги. Нямам думи, нито каквито и да било други изразни средства, с които да опиша поведението им. Вече милиарди години. Поемайте, колеги, автентичен запис на един от инсталационно-строителните протоколи, съставен от тримата старши „сътворители“ – Лемурай, Ихтиян, Белонез:

-----001@#3k-21-p8***\$^dns-----

„Мамка му, мамка му, мамка му!!!“ – скубеше си косите О'Нимб. С пет от сто тридесет и шестте си активни съзнания. А на глас:

– Айде бе, ей, Проксимовците!!! Ай по-бързо го закачайте това небе, бе!

– Амъъъ, ш-е-е-е-ф-е... – заблеяха ония. Щеше да им даде да се разберат, ако не плъсна на три километра под водата.

– Е, сега ги разбих, братята от Сириус – плюна плазма О'Нимб и форсира хроноциклета. Точно до момента, в който прекатурените (върху му) Хималайски планини го бухнаха обратно в Индийския океан. Той се измъкна, както се казва – фотон по фотон, но земната кора се сдоби с отврат (Марианската падина).

Ако Строителен контрол приеме тая планета, ще се преродя в рододендрон! – изквича транссъзнателно нашичкият, но!... но...! но...! небоваците вече подлепеняха с плюнка небесния свод.

Абе, ей, вие да не сте завършили „Хорово пеене“ в Атлантидско, бе, ей, – завреция ръководителят на проекта. – Да бехте шибнали барем два дубела, що ли!

– Амъъъ, ш-е-е-е-ф-е... – заблеяха ония. – Щеше да им даде да се разберат, ако мощна вулканична струя не го изхвърли в Космоса. Кое то бе добре за разтопения му до виртуалност задник и зле за трудова му книжка.

– Абе, тутманици, това да не ви е газ за битови нужди!!! – крещеше О'Нимб – несецайки, че гама излъчването от вулкана го е дефазирало по времеви континуум спрямо „тутманиците“. Така щото бригадата общи работници от Млечния път чу обичайното:

„Ей, задници, к'во чакате, че не къртите, бе, ей!“

Развъртяха кирки... и Евразия цъфна като майска роза. О'Нимб закудкуда на уволнение... и Гренландия също се откачи.

Отгоре на всичко, тихо похъркващият Балтазар бе забравил дино-винтила отворен. Напластеното желе се прозяваше под формата на 30 000-тонен тиранозавър.

– Стига, стига, стига!!! – телепатира инфарктиращият шеф.

– Стига на душманите! – сопна се Балтазар на свършен шопски диалект – свидетелство за грандиозна времева примка.

О'Нимб посегна да затвори винтила, но уцели 136-тата хромозома в генетичния код на ашладисаната прививка от Варицела-сапиенс.

– До Втората световна война остават по-малко от 3 милиарда 156 милиона 272 хиляди 516 години – възвести ораторийна кантата в стакатов сол бемол мажор диес.

– И ти ли, Юда!!! – изквича О'Нимб, кършейки ръце, каквито изобищо нямаше. И си вдигна налъмите. След него всички останали си биха камишика.

Когато Ревизоро дойде, нямаше следа от каквото и да е келепир. Хлопна кепенците, ковна табела „Масова приватизация“ и си плю на петите, защото налъми не му се полагаха (по длъжностна характеристика).

*Но онази дамаджана остана отпушена. И кротко-кротко Варицела-сапиенс
попи в земната твърд (тогава мека). В резултат, след 3 милиарда 156 милиона
272 хиляди 544 години и един ден се роди... роди се, каквото се роди...*

-----001@#3k-21-p8****\$^dne-----

Усе вцепени, и изтръпна, и олюля се и се заклати, и ръцете си нагоре към Господа простря, а главата му на гърдите полегна, тъй както от паничката си кусаше, и не защото супата не бе вкусна или бе студена, защото и вкусна бе, и топла, и ароматна. Но което сякаш парче стъкло се в съдинката удари, сякаш сачма, куршум заблуден, и мигом от нея отскочи и из мазето захвърча, то се изкиска и не спря да се кикоти. С кикота си всичко изпълни и макар да не бе красиво наоколо, нито приветливо, а най-вече грозно и голо, сега стана смразяващо. А също и страшно. И мигом кални вади по стените потекоха, а от тавана се мухъл запуска. И подът с мъх се покри, а също и с лишеи. Из които гадини плъзнаха, смокове и пепелянки. И ако хапеха и жилеха, добре щеше да бъде, но те само декор бяха макар и остарял, макар и прокъсан, макар и износен, и винаги все същият, все така ужасяващ, все така вцепеняващ. И дъха секващ. Сърцето вледеняващ. И към безпомощност погледа влачещ. А това, което влетя, то още хихикаше. То мрак беше и мрачна мъгла, и колкото и да го гонеше, недостижимо бе. Преливаше се, просмукваше, и където погледът го застигнеше, то вече другаде беше, което от звуците му ставаше ясно, а те бяха мляскане и проскърцване, стържене и все този кикот зловещо протяжен. И като не можеше старикът да го срази, да го хване и просто изхвърли, умъртвено и бездиханно, а също напълно безвредно и като на гняв уплахата си отстъпи, а също на ярост, на дивост и на жестокост, то с голямото си око блесна и всичко в слънце потъна. Бяха стени и между тях слънце. И нямаше сянката как и къде да се скрие или зад друга сянка притули. Безжалостна бе светлината и гадината отвсякъде оплете. И не ѝ позволи да мърда, нито да литка, дори да пълзи. И с волята си Стария я придърпа и на пода стовари. И трябва „сбогом“ да бе казал, и може да се беше усмихнал, но със сила неземна върху нея стовари и туй що стовари се в нея удари, и като мина през нея пода с тътен достигна. И чак в Космоса искри хвъркнаха, и оттатък Слънцето се звукът разнесе. И дори още по-надалече. Защото колосален бе ударът. Смазващ! И отново чак в Космоса, до предела му краен, звукът се разнесе, но беше, о, беше, беше, о, кикот...

И беше ехиден, а също зловец. И там, нейде из бездната, го срещна повелителят черен и му кикотът за Давид разправи, за ковашките му умения с чук да борави. И се разсмя повелителят, огромна тъма раздвижи. Напласти я, и върху много насложи. А смехът му бе грозен. И бе триумфиращ. А също злокобен, най-мрачен, най-страшен. И тъй продължи се за време немалко. Човекът сянката биеше, сянката се в кикот заливаше, Черният се от смях разтрисаше. Докато не осмисли събратът, че в него е стопът. И всичко, освен „стоп“, е лишено от смисъл, а стопът

е капитулация, поражение безславно. За слабост признание. За немощ.

Призна си и рухна, защото заплака, защото бе спрял. И каза си – няма ли край и няма ли свършек? И откъде се винаги вземаш? Винаги изненадваш. И нямаш наситък. Нима не те смазах? И не победих те? И защо винаги не отстъпиш, и се в миша дупка не свреш? Нима не разбираш, че си отгоре затворено? И това, с което си отгоре затворено, е проход на тебе приличаш. А нула си ти. И нищожно. И колкото и нагоре да идеш, накрая неусетно в нулата влизаш, и тя те води по кръга си надолу, и те най-долу изтърсва, и пак най-отдолу ще бъдеш. А после и никъде, и нийде. И няма да те има, и ти го знаеш. Затова отиди си, а силите си пести. Махни се, изчадие адско!

Но се в кикот сянката затресе и беше на топка прилична, цялата в струпеи и рани, и с много рога и копита, и в очи цялата, очи гадни, воднисти, червени, изпъкнали, целите в жилки. Очи немигащи. Очи тъпи. Безчувствени. И даже незрящи, а в него изцяло и само втречени. И както беше на топка, мигом нула изписа. Нулата бе огнена и покрай него се затъркаля, и му доказва, че нищо не е, а нещо, като го змийски зажили. Ала и той зашлеви я безпощадно, веднага щом нещо му стори, и изпищя нулата, слуз остави, и цялата с гной се изпълни. И той отново над нея се спусна, и се впи в непразната нея. На съзнанието ѝ посегна, да го разкъса понечи, разбие, изтрие, изтръгне. В миг тишина нереална настъпи, за да настане отново смехът на тирана. Още по-жлъчен. По-гръмък. По-тържествуващотъмен. И отново сянката бе само сянка, и бе нищо, тоест само образ, и като бе нищо, нямаше какво да ѝ стори. И отново се нищото на нула обърна, и така за нищожността си отново намекна, като не се свенеше да го на показ излага. И за да го натърти и подчертае, се във втора нула обърна. И тъй двете нули летяха, и през него прелитаха, но бидейки не нещо, нищо не можеха да му сторят, освен само да дразнят. А той се усмихна, за пръв път се в битка усмихна! И тези около него се също засмяха, и мигом загрижени станаха. Те знаеха. Знаеха що ще се случи. И ако сърца имаха, като нашите ако им бяха, трябва ужасно да ги боляха. А той си усмихнат остана. Защото на господаря тъмовен бе сметка объркал и се не плашеше от изчадието му нищожно, а бидеше ли нещо от нищо различно, мигом щеше да го прониже и така самия господар да засегне. И се още по-широко усмихна, и спокойно загледа, защото така бе недосегаем, а иначе победител.

Отново притихна залата, а също и сцената. И не малка бе тишината, а в нея сянката спихваше и се даже разтичаше. И жалка бе, а не страшна. Ала от последния ред се някой изсмя – злобно, сухо и късо, и се отново разтресе. В смях приличен на вопъл. В смях отмъстителен. Заядлив. Смях тържествуващ. И макар цялата публика да се извърна, и да му ядно зашътка, все така си се смееше и все така не насмешаваше. И къде е разпоредителят, се питаха всички. Но само до време. Защото разбраха, че сцената е сцена, а сцената заедно със салона, също е сцена. И пиесата с човека и злината е пиеса, но и това в салона също е пиеса. Пиеса в пиеса. И всички участват. И нерадостни станаха, защото края на малката знаеха, но не ги силно засягаше, а за тази, в що също участваха, уви,

нищо не знаеха. И се напред извърнаха, и към сцената загледаха. А там робът се бе развилнял, защото му беше подсказано – ако друго не може и тъп е, само монолога да казва – безспир, без антракт, без почивка. И се извиваше сянката в нула, и се търкаляше, и натякваше. Но най се в две нули извиваше, които една върху друга заставаха и една до друга, и така заставаха, преди на отделни да станат, и му втъпяваха: „Ето, виждаш ли; гледай, нещастнико, гледай; съзирай без да разбираш и да страдаш ужасно, готви се!“

Но той бе спокоен, макар да бе тъжен. И нямаше край краят, а също и битката. Беше спокоен, макар и загрижен. И тих бе. Смирен. И кротък. С оръжие, което не беше оръжие, което дори сопа не беше, победи оногова, срещу него изпратен. Може да беше порасъл, а може би не! Не зная... Нито пък вие...

— Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

— Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

— Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

— Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

— Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

– Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

– Здравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

Винаги усмихната, винаги приветлива, винаги забързана, винаги запъхтяна, винаги готова да послужи, безкрайно жизнерадостна и необятно оптимистична, Надеждата представлява един загадъчен и феноменален феномен. Една неразгадаема загадка. Тя не крие абсолютно нищо. Нито преди. Нито сега.

Никога, никога и на никого не отказва. Напряга се, сбръчква чело, закачливо вирва носле, очите ѝ святкат игриво, дори почервява от усилие да ти бъде полезна. Напряга се и ти целият се изпълваш с бликащото от нея чувство. То те залива. Удавя. Отвлича. То те пръска по шевовите. И ето те – далече! Изпълнен с увереност, абсолютно обнадежден, че и сам можеш да намериш отговора. Тя те вика отзад, маха ти, но не! Ти си щастлив. Радостен. Бодър. Крачиш, без изобщо да си даваш сметка защо и накъде. Такава си е тя! Винаги си е била такава. Но как да ѝ се сърдиш? И за какво? Е, би могла да го дозира, разбира се, и го дозира, всекиму колкото се полага. Но по някой път, когато иска много, ама много да ти послужи, защото както и всички останали си ѝ безкрайно симпатичен, се получават такива неща.

И как успява да бъде навсякъде. Ох! Същността ѝ е почти парадокс! На една боя разстояние.

Успява да е навсякъде, да. И във всичко. В буболечките, в тревичките, в повее на вятъра, в беглия поглед, в безнадеждното усилие. Една такава мъничка-мъничка, да ти е чудно как се е свряла вътре. И в планините, в планетите, в орбитите, в звездите, в абстракциите, в проявленията, в реалностите. Голяма, ужасно голяма, да се чудиш как се е раздула толкова. Или безкрайно сложна, за да импонира на непонятната природа на приемника си. Налага се да е натрапчива. Помните ли онзи луд, твърдо решил да скочи от 68-ия етаж? Здравно го пораздруса, нали? Или онзи червен гигант, внушил си, че е безнадеждно затлъстял? И него вкара в правия път. Е, в този случай малко поизлъга с някакви ми ти хиляда милиарда тона, но важното е, че червеният до ден-днешен се надява. Това, именно това е важното!

Успява, наистина невероятна е, успява да бъде учудващо дискретна. Като при онзи музикант, онзи бе, слепия! Как тихичко се промъкна, как незабележимо го погали, как духна в ушенцето му и ето, чудото стана! Страхотна е, наистина страхотна! Какво щяхме да правим без нея?!

Но, най-невероятното! Надеждата, именно Надеждата, и единствено тя от лагера на Позитивното е добре дошла, е радушно приета в леговището на самия Негатив. О, небеса! Но е вярно! Намира с него общ език. Невероятно! Но факт! Естествено, не го стимулира. В никакъв случай! Това е нещо, нещо необяснимо. Добре, разглеждайте го тогава в контекста на безграничната Божия милост. Защото, очевидно само Бог се кахъри какво ще стане, ако изведнъж Негатив изпадне в депресия и вземе, че се гътне. Е, разбира се, няма такава опасност, но знае ли се.

И естествено, тя, Надеждата, е изцяло отдадена Нему!

Как е възникнала? Ами много просто! Още по времето на Абсолют. Когато само абсолютните му производни са обитавали. И тъй като са изпитвали неосъзната необходимост и обективна потребност от дълбоко, целенасочено, многоаспектно стимулиране, тя просто е възникнала. И незабавно ги е осенила с вълшебното си проявление.

Но почакайте! Ще споделя с вас нещо, което звучи абсурдно. Но, моля ви, никога не се позовавайте на мене. Просто казвайте – говори се. И така, говори се, че в най-дълбоките и непристъпни места на Хранителницата, където всъщност няма каквито и да било записи, а само съобщения, достъпни за изслушване (това е отмрял, архаичен формат на общуване), и то полуразрушени, направо нечуваеми, се съдържат сведения, че актът на прарождението е бил изпълнен с Надежда за по-добро съществуване. Тогава? Излиза, че не е дъщеря на Абсолют?! Но, всъщност кога е било прарождението? Когато за пръв път се е разроил Абсолют, или когато самият Абсолют се е пръкнал? Защото в първия случай тя му е сестра, и то по-голяма. А във втория му е направо майка. Или поне, леля.

Или може би под прарождение се има предвид възникването на митичния баща на бащите. И ако това е вярно, и тя е присъствала на раждането му... Но това значи, че тя е съществувала преди каквото и да било! Това вече не е парадокс! Това е самият Абсурд!

Снишавам все повече и повече глас. Чувате ли ме? Налага се да шепна. Напрегнете се! И така – напълно е възможно! Тя, Надеждата, си е съществувала, безгрижна и безкрайна. Несътворимото чудо! И тогава, няма значение кога, когато най-първото нещо е оживяло, тя е раздрусала енергично десницата му, усмихнала му се е и е рекла: „Приятно ми е, аз съм Надеждата.“ И нежно му е сменила пеленките, защото тогава памперси изобщо не е имало. След това го е изпълнила със себе си и се е оттеглила дискретно, защото на онова, най-първото, са му предстояли велики дела, трябвало да съзидава, да съгражда, да увековечава името си. Въобще, било е безкрайно заето. Но тя е била неотлъчно до него. И го е изпълвала, изпълвала, изпълвала. Но тя и сега си е такава –

скромна, ненатрапчива. Идеалната спътница! Ами я си представете, при целия ѝ невероятен потенциал и безкраен коефициент на приспособимост какво би се случило ако бе капризна и непостоянна като Съдбата? Просто всички щяхме да се хвърлим в реката. Добре! Реката, това е нещо, което тече и когато искаш да се отървеш от нещо, скачаш в нея. Или буташ нещото в реката. Или то те бута. Няма значение.

Сега се налага незабавно да изчезна. Завинаги и безвъзвратно. Защото това, което споделих, е върховна тайна. И така, аз изчезвам, но информацията остава. Ох, дано не я класират в отдел „Слухове“ на Хранителницата. Тогава саможертвата ми ще е напълно безсмислена. Но горещо се надявам да не е! Помнете! И мълчете!...

— **З**дравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

– Лия, аз съм Александър. Цяла вечер се опитвам да се свържа с тебе, за съжаление, безуспешно. Не знам... Може би не е редно да те безпокоя отново. Ако искаш, обади ми се.

— **Д**ай, дай, дай! – крещи стволът. – Трябва да дадеш! Това ти е работата! За това си сложен, мързеливецо!

– ...

– Всички ни ще погубиш! Ето, виж клоните ми! Рахитични издънки! Виж как се бели кората им! Виж колко е анемична!

– Но аз не мога да виждам. И синовете ми не могат. И дъщерите ми. И децата им. И внуците. Не виждаме. И никога не сме могли.

– А могли ли сте изобщо нещо, проклетници?! И като не можете да виждате, поне чувайте! Или и това не можете?! Чуйте шума на листата ми! Как вятърът свири в дупките им. Чуйте пълзенето на гадините! Безсилни сме срещу тях! Нито можем да се отърсим, нито да ги отровим! А онзи ден един клон се прекърши, защото бухал кацна отгоре му! И не мога да спра инфекцията през раната! Цялата ми страна изтръпва! И листата ми вехнат без време! Няма с какво да ги храня! Ни соли, ни минерали, ни влага! Една слънчева светлина ни остана – и тя – чиста проба радиация!

– Съжалявам, ствол. Съжалявам. Нима мислиш, че го правим нарочно?

– Какво значение има дали е нарочно, след като го правите! Но на вас ви е все тая! И да рухна, вие ще си останете, къртици с къртици, и още дълго ще гниете, но ще живеете! А аз, премяната ми, клоните, филизите, листенцата – на прах ще станем! На шума! И на гнилоч!

– Не мисли, че животът ни е песен...

– Песен?! Песен ли каза?! Сумтене и пуфтене е животът ви! Леност и безхаберие! И хич не ви пука за нас! Но ще ви дам аз да разберете! И на тебе, и на несвястната ти челяд! На работа, мързеливци! Смучете, негодници! Помпайте, несретници! Едно, две! Едно, две!

– Хайде, скъпи мои, ненагледни! Надявайте хомота и каквото Господ решил е! Ако ще се мре, да се мре, любими мои!

– Но, дядо, виж, погледни устата ми! Цялата е в пъпки и струпеи. И така ме сърби. Само да се докосна до почвата, и пàри. И така ужасно горчи!

– Права е малката, тате! Не остана за смучене! Пàри! Всичко е в киселина! И тежки метали! Само тя ми остане, тате! И у братята ми е така! И при сестрите! Отиват си дечицата ни! Без време изсхват! Вехнат! Размекват се! Окапват! Почернихме се, тате! Затрихме се! Лесно им е на тях горе, в небето! Близко до Господа! А ние сме в ада, без вина виновни! На смърт неосъдени, на смърт обречени! Отказваме се, край! Край! Край! Край!

Старият централен корен свежда побелялата си глава:

– Ех, а беше време. Преди петстотин години само! Земята бе чиста, почвата – благодатна.

Беше малък, току-що поникнал. Бяха шестима. Близнаци. Хич и не чакаха на майка си. Впиха се в пръстта и засмукаха. И си издуха вените и набъбнаха жилите. И все по-надолу се спускаха. Пълнеха. И за тях имаше и нагоре изпращаха. Свежо, ароматно, питателно. Стволът бе як, могъщ. Величествен! И все така ги хокаше. От край време бе това между корените и ствола. Но беше левент. Нямахме тия натрупвания в основата, нямахме ги хралупите. Нямахме ги дълбоките цепнатини в кората. И на най-яките бури се опъваше, и дори листенце не скриваше.

– Захващайте се, мързеливци! – надолу гласът му ехтеше. – Дръжте се! Вкопавайте се! Или какво искате?! Да ме изтръгне! И вие във въздуха с крака да ритате. И като непрано бельо да се развявате?! Захващайте се, дебелоглавци! Лесно ви е на вас долу! Ни ви духа, ни ви брули!

Така беше. И като един се вкопчваха в земята. Бурята го дърпаше нагоре, те – надолу. Аха да го изтръгне. Даваха всичко от себе си. С всяко израстъче прилепваха, с всяко косъмче и власинка. И устояваха! За едничката чест на вида си. С която стволът величествено се обкичваше. А слънцето, така и така не виждаха. И тогава даваха жертви, дори във всеки дом. Но по една. Или две. А не по девет и десет. И не както сега, по едно детенце на къща да остава. И то от леглото едвам да става. Хубавото беше и нямахме да се повтори.

– Старост, старост-нерадост – изхлипа патриархът. Стръвно впи оголеното си тяло в земята. Затвори очи! Стисна зъби! Засмука! Засмука, без да обръща внимание на чудовищната болка в гърлото, на лавата, разтапяща хранопровода му. На газовете, които го раздираха. И на силите, които го напускаха.

И го напуснаха!...

И се скърши през средата. Глухо раздра се, изхърка... Свърши...

– Дядо!...

– Тате!...

– Дядо, чуваш ли?!...

– Тате, защо не отговаряш?!...

Ридаеше многобройната челяд над мъртвия родител. Но да го докосне не смееше. Дори за сбогом, за последно! Защото светеше от радиация. Какви времена бяха настанали! Какво изпитание! Каква участ! И орисия!

– Но защо?! – няма се питаха с очи – Защо, защо, защо?!

И стволът мълчеше ужасен. Този рязък откат, долу в недрата! Само едно можеше да значи. И тази противна лекота!

– Но защо?! – питаше се стволът. – Кому е нужно?!

Близо седмица можа да се пита и точно толкова отговор не получи. На осмия ден, след лек, кратък, благодатен, закачлив, летен дъждец мина вихрушка. Една такава опърпана! Незначителна и незабележима. Повелителка на цигарените кутии и дребните боклуци. Пъпчиво пубертетче! Отнесена и загубена. И безкрайно разсеяна. И върху какво ли да се концентрира, след като никой не ѝ обръща внимание. Удари се в могъщия ствол и мигом се вцепени от безумството си. Защото, нямаше съмнение, огромното дърво в шубраците си щеше да я оплете, на струйки да я накъса и никога вятър нямаше да стане. И щеше ли някой изобщо да си спомни за нея? Но, чудо! Стволът поддаде, заклати се, залюшка се и с раздиращ вой се наклони. А тя настрани се отдръпна, защото, което ставаше, нямаше как да се случва. И с протяжен стон, и в грохот, дървото се сгромоляса. Вдигна пушилка, която дори слънцето закри, а корените висяха във въздуха – по-големи от къща. Жълти, болнави, изпокъсани. А централният, скършен през средата. Изтънял в мястото на скъсване, по-тънък от детски пръст.

– Всички сме обречени! Всички това ни чака! – изплака вихрушката. Свали шапка, коленичи, затихна в последна почит към ветерана, за който приказки бе слушала, и който крайгълен камък на ветровете отколе време бе. И който вече го нямаше!

Мир на праха му, хора, по наша вина е...

– **Е**, Лия, филмът беше чудесен, Стратега – обаятелен, за бара нямам думи, но сега е сутрин и както обикновено закъсняваш за работа. И ще търкаш, скъпа! Ох, как ще търкаш, миличка!

Олеле! Александър! Не му казах, че няма да ме има! Божичко! Сигурно е звънял! Бързо, бързо да проверя!

„Лия, аз съм Александър. Цяла вечер се опитвам да се свържа с тебе, за съжаление, безуспешно. Не знам... Може би не е редно да те безпокоя отново. Ако искаш, обади ми се.“

– О, не! Бързо! Бързо, Лия, патко загубена!

– Здравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

– Не, не, не! Ама, че съм патка! А довчера съм обещала на Денис. Как да му откажа? И какво да кажа на Александър? Е, Лия, прав беше дневникът, ще загатиш! Не можеш две дини под една мишница да носиш, камо ли пет. Няма как, трябва да бъдеш твърда.

– Здравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

– Александър, аз съм Лия. Съжалявам за вчера. Ходих на кино. С едно момче, Стратега. Но ти не го познаваш. Когато се върнах, бе много късно и направо заспах. Днес, след дежурството, трябва да се видя с господин Хамър. И вероятно ще се забавя. Съжалявам. Не знам какво ще си помислиш. И може би ще имаш право. Съжалявам, скъпи, ужасно съжалявам. Не бих искала да те нараня. Обади ми се, моля те!

Туп-туп-туп. Задрямал. Старчески унес владее съзнанието му. Главата клюмнала, почти опира гърдите. Дишането – неравномерно. Издишва. И дълго не поема. А после жадно и дълго смуче. Износеният механизъм, благодарение единствено на навика, тиктака. Пружинката – безкрайно крехка. Ръждива. Зъбците по колелцата – изронени. Приплъзват. Тънките фини осички – клеясали. И най-малката прашинка, заседнала в леглото им, ще скъса пружинката. Туп-туп-туп. Някой минава. Отвън. Някой, на когото би трябвало да обърне внимание. Лек, почти въздушен. Едва докосва земята. Млад... Нима няма да се събуди? Дори за нея?! Туп-туп-туп. Като никога! Стъпките минават в едната посока. Излизат от зоната. Известно време ги няма. Отишли са си. Но се връщат. Точно по обратния път. Отново чуруликат пред прозорчето. И отново ги няма. Връщат се! Отново!... Странно! Ако нещо бе забравила, се бе върнала. Но третият път? Туп-туп-туп. Настойчиви. Сякаш го викат:

– Някой има нужда от тебе! Чуваш ли! Тя те вика! Нима не чуваш стъпките ѝ? Хей, старче, събуди се?

– А! – сепва се Стария. – Стъпките! Лия!

Втурва се към прозореца! Надига се на пръсти! Прилепва чело до стъклото!

– Ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха-ха! О-хо-хо-хо-хо-хо-хо-хо!

Откъде идва този кански, прокажен кикот?! Да, краката са нейните! Само че, само че малко по-тъмни. Нейната кожа не би трябвало да е такава. Не би трябвало да пушляви! Вдига поглед. Нагоре, и още нагоре, и още...

– Ха-ха-ха-ха-ха! – Сянката! Докъдето му поглед стига. Над сградите. Опряла глава в облаците. Фуния. Горе огромна. Долу – два човешки крака. Ужасно трябва да се е измъчила, горката! Но вече няма нужда да се преструва. Кълби се. Космата, черна, грозна. Завихря. Фучи. Страховита. Легнала върху хора. Върху коли и дървета. Преминаваща през сградите. Огромна. Втрещена. Изпива го с поглед. Крещи! Умира от кикот! Засилва се и със страшен шут разбива прозорчето. Със съскане го връхлита. Върти го, влачи го, хвърля го от ъгъл в ъгъл. Бие главата му в стените. Държи го за реверите и бучи право в лицето му. Завихря го. По-силно. И по-силно. И още по. Ще го запокити. Далече, далече. Нагоре. Оттатък небето. И ще гледа как пада. Как в земята се разбива. Как свършва. И гарвани върху него ще стовари. И лешояди. И всякакви земни гадини. Ще го поругае, след като го е обладала. За назидание на лековерната публика. Да видят, да знаят, да помнят. И да не смеят, най-вече!

Със сетни усилия включва Голямото. Точката става капка. Капката – кълбо. Кълбото – сфера. Расте, за миг обхваща града. За втори – планетата.

– Стига! – командва човекът. – Обратно!

Сферата се свива! Притиска мрака. Той я изпълва! Търси пролука! Няма такава. И няма да има. Тъмнината пищи. Пищи и проклина.

– Умри! – господарят ѝ дума. – Загуби! И значи умри!

Няма я. Сферата е празна. Отдъхва си Стария. Сърцето му трещи. Дробовите свирят – пробити мехове. Трепери. Стъклата хрускат по пода. Поглежда навън. Дрънчене. Нещо дрънчи. Търкаля се. По тротоара отпред. Празна кутия от консерва. Без капак. И без дъно. Криволичи. И още една. Първата забавя. Втората ускорява. Допират се. Две нули. Една до друга. Допрени. Търкалят се. Докъдето му поглед стига надясно. А после наляво. Отново надясно. Две нули! Една до друга допрени. Дрънчат с тенекниените си гласове. Блещат му се с издънени, празни очи. Предизвикват го. Да се нахвърли. Както преди малко. Да мачка. Да блъска. Да унищожава. Две нули, една до друга допрени!

Гледа ги. Знае, че ги няма. И не те са на тротоара, а хората. И не би имало място за тях между хората. Да си се търкалят наляво-надясно, да си подрънкват.

Да, срещу нищото нищо не можеш да сториш. И най-добре с нищо да му отвърнеш. Точно това Стария прави. А ако чаша вода имаше, би я изпил цялата. Защото пари гърлото му? Защото е свито, дори въздуха трудно пропуска. Защото е нощ. Макар тъмнина да няма.

— **С**кого говори, момчето ми? Да не би с оная фукла?
– Мамо, не я наричай така!

– А как, скъпи, как да наричам госпожичката?! Въртиопашка, стърчиопашка, въртиоченца, как?

– Ма-мо!

– Знам, знам! Така е при мъжете! Любов през очите, любов през стомаха! За какво са ви тези глави, не разбирам?

– За каквото и на вас, мамо. Ето, ако нямах глава как щях да те целуна сега?

– Хич не ми се умилквай! Знаеш, на мене тия не ми минават! Ама изобщо!

– Мамо, говори каквото си искаш. Но днес съм решил да бъда нежен с тебе. Дори ще ти приготвя кафе.

– Без захар, съкровище!

– Разбира се, мамо!

– И какво те кара да бъдеш така особен днес, господине?

– Ами и аз това се чудя, уважаема госпожо. Надявам се да не ви засегна, но днес искам да съм добър към всички. Към вас най-много, разбира се!

– Господин Стратег, препоръчвам ти незабавна терапия с топла вода и морска сол! Ще се почувстваш чудесно!

– Но, мамо. Аз точно така се чувствам – чудесно! Защо да се мокря и хабя излишно?

– Момчето ми, горкото ми паленце! И какво още чувстваш?

– О, това е неописуемо! Чувствам светлина. Не я виждам. Защото е някъде вътре. Но ме осветява. И ме прави лек. И думите по-леко излизат, и стъпките... И всичко е толкова различно. Сякаш гледам с други очи!

– Горкото момче!

– Мамо, престани! Ето например тази възглавничка. Не бях забелязал, че е цялата на розички. А колко години, мамо, е тук. Помниш ли? Това бе още в първите дни. Аз я харесах, помниш ли? Вместо онзи огромен кран. Ти беше ужасно притеснена, почти колкото сега. Признай си! Вече може. А както виждаш, всичко се оправи. Ние сме щастливи, мамо!

– Момчето ми. Ти си болен.

– Не, мамо, здрав съм. Усещам пилешките си гърди направо от стомана.

– Точно така, скъпи, това са симптомите на болестта. А да чувстваш, че си малко велик?

– Ами, мамо, нали знаеш, аз винаги съм бил велик, но действително, ха-ха-ха, може да се говори за около стотина процента увеличение!

– Ти просто си влюбен!

– О, мамо, това ли било?!

– А ти за какво си мислиш?

– Не знам, просто не мисля. Не се обиждай, но е хиляда пъти по-хубаво, отколкото печалбите на борсата.

– Да, синко, така е. И десет хиляди пъти по-болезнено. Защото на борсата губиш пари... Да не навлизаме в подробности. Времето ще покаже.

– О, времето! Всичко е ясно отсега. Нямам никакви шансове.

– Ама че работа! И защо?!

– Знаеш ли, тя е толкова пряма. От самото начало наложи този начин на общуване. Всъщност тя е медицинска сестра.

– Какво-о-о-о-о-о-о-о-о-о?! Абсурд!

– Абсурд ли? Но защо?

– Наистина защо! Нима не познавам Денис Хамър?! Не, не, не! Не мога да повярвам – медицинска сестра! Ужас!

– Ма-мо!

– Никакво, мамо! Всичко ми е ясно! Медицинската сестра си има медицински доктор. За когото е била абсолютно пряма, а за останалите, които може би също са медицински доктори, е премълчала по най-прямия начин, което е напълно в нейния стил!

– Ма-мо! Би трябвало да ти се обидя, но днес съм над всичко и над всички.

– Да, и светиш отвътре!

– Точно така! И може би не ти казах, но се опитвам да ти говоря за чувствата си. Да ти капна малко уиски?

– Не, мерси! Просто ми подай бутилката!

– Чаша, лед?

– Не се лигави, скъпи! Подай ми бутилката и точка!

– Заповядай, мамо. Дано се почувстваш по-добре. Ако не помогне, ще се огледам за морска сол.

– Може и да не се огледаш, ако те фрасна!

– Ако ме фраснеш ли, мамо?!

– Да, не си чувал думата „фраскам” ли?!

– Чувал съм я, мамо. И дори би трябвало да ти кажа, че ще ти шибна един, ако ме фраснеш, но няма да го казвам...

– Извинявай, момчето ми. Нещо се разпалих, но това уиски е същински еликсир. Сега съм по-добре. Та за какво си говорехме?

– Ами, говорехме си за Лия. Аз те информирах, че съм дълбоко впечатлен, а ти изрази някои резерви. Но аз мисля да пледирам, че са прибързани и необосновани.

– Пледирай каквото искаш! Тя просто не е за тебе!

– А може би аз не съм за нея.

– Не знам, момчето ми, Бог да ти е на помощ! Срещу тази болест няма лекарства, а от нея се умира. Или ако ти се размине, оставаш инвалид. Може и за цял живот.

– Като, като тебе ли...

– Може би... Ама и аз говоря едни глупости! Като мене, точно като мене! Нима искаш да се превърнеш в карикатура, каквато съм аз?

– Ти си успяла и уважавана жена! Признава го и Денис Хамър, ако искаш да знаеш.

– Остави Денис на мира. Малката кучка е права, каквото било, било.

- Мамо, някога, много отдавна...
- Каквото било, било, синко! Точка!
- Да, мамо, не съм малък, разбирам.
- ...
- Знаеш ли, всъщност аз не предявявам претенции. Съществуващото положение ме устройва. Дори, дори съзнавайки, че губя, в известен смисъл.
- Всички губим в известен смисъл, скъпи. А ти си толкова крехък, толкова честен, никога няма да нараниш, никога да предизвикаш, няма да посегнеш на чуждо. Не си подготвен за този живот, синко. Не си акула. Просто не си. А освен акули и храна за акули, друго няма. Или си едното, или другото.
- Мамо!
- Да, сине?
- Мамо, трябва да ти кажа... нещо...
- Недей. Няма нужда. Знам...
- Знаеш?
- Знам, сине, знам всичко. Не искам да коментирам. И никога не съм имала... резерви... както ти го наричаш.
- И откога знаеш?
- От самото начало. Онзи пръч, господин директора, помниш ли го? Така и не му научих името. Той ни показва досието ти. Скъпият господин Херц щеше да припадне. Или поне да си глътне езика. Но нали ме познаваш – един шамар зад врата и отново на бойното поле! Проблемът бе, че не можех да те осиновя. Не и при тази ситуация. Но след като господин Херц преживя първоначалното вълнение, установи, че господин директорът е много симпатичен и за мое немалко учудване за известно време ги свързваше сърдечно другарство. По време на което, някои съществени промени настъпиха в досието ти...
- Но, досието, то се пази на толкова много места!
- Вероятно. Господин Херц трябва да ги е обиколил всичките. Нали го знаеш: всекиму мисли доброто, всекиму е готов да протегне ръка, която почти винаги държи запечатано пликче.
- Боже Господи!...
- Да, метлата мина бързо, всъщност в последния момент. Помниш ли онези полицейски коли зад нас. Ако бяхме закъснели с един ден, дори с час, край! Те и тогава се усетиха – тоя знаел, оня помнел, еди-кой си бил видял, но никой не посмя да свидетелства. Вездесъщият господин Херц, нали се сещаш, ги обиколи и им предостави съкрушителни аргументи, на които те безрезервно повярвах.
- Горкият господин директор се оказа виновен за всичко. Изхвърлиха го като мръсно коте. А Бенджамин забрави за „крепката“ им дружба. Е, намери се един друг господин, и сега директорът води спокойно и съзерцателно съществуване, благодарение на скромната, но напълно прилична издръжка, която една добра фондация... Да продължавам ли?
- Наистина, не мога да повярвам, че си знаела! Но защо...

– Защо, защо?! Не знам защо! Всъщност, знам! Но няма да ти кажа! Както казва възлюбената ти – каквото било – било.

– Ех, мамо, ти си най-грижовната майка на света.

– А, ти, ти сецаш ли се... искам да кажа, връщаш ли се... Ама какви глупости говоря и аз!

– Да, мамо. Но много, много рядко. Просто като удар с нож в слабините, като блясък в нощта, като вик... и край.

– Мъничкият ми храбрец! Знаеш ли, синко... живее този, който умира последен. Ако наистина си решил да я имаш, това ще стане, повярвай ми!

– Да, мамо, но нека използваме думата „спечелиш”.

– Добре, господин Стратег, подай ми бутилката и се измитай!

– Да, мамо... обичам те.

– **З**дравейте, ако чувате тези думи, това означава само едно или максимум две – че ме няма вкъщи или, че не желая да говоря с вас. И в двата случая, опитвайте отново. Дали ще оставите съобщение след сигнала, си е лично ваша работа. Благодаря.

А, да, казвам се Лия!

– **Х**ей, Моше, спиш ли?

– Спя, разбира се, а ти?

– А аз не, разбира се? А спи ли ти се?

– Спи ми се, разбира се! А на тебе?

– А на мене, не!

– Е, добре. Какво искаш?

– Моше, ти освен мишка, бил ли си друго?

– Какво друго?

– Друго. Друго същество.

– Бил съм разбира се, а ти?

– Аз, не. Аз съм просто дете.

– Сигурен ли си?

– Мисля, че да. Защо?

– Питам, просто питам.

– Моше?

– Да.

– Какъв си бил освен играчка-мишок?

– О, това е дълга история. Всъщност много дълги истории.

– Е, хайде де! Поне веднъж ми я разкажи!

– Не може.

– Не може?

– Не може!
 – Е, добре! Поне ми разкажи за Тилилейската гора!
 – Може.
 – Може?
 – Може!
 – Е, започвай, като може!
 – Какво?
 – Ами, онова какво трябва да си, за да минеш през Тилилейската!
 – А-а-а, онова ли?
 – Да, онова!
 – Започвам. Но влезе ли майка ти, спирам веднага, ясно?!
 – Нали вече влезе, не видя ли?!
 – Добре, слушай!
 – Целият съм вслух!
 – Първото препятствие, още на входа на Тилилейската, както знаеш, са ужасяващите симплегади.
 – Знам.
 – Не ме прекъсвай!
 – Няма.
 – Казах да не ме прекъсваш!
 – Казах, че няма!
 – Ще ти се разсърдя!
 – ...
 – Казах, ще ти се разсърдя!
 – Каза да не те прекъсвам.
 – Благодаря, че ми напомни. За да ги преодолееш, трябва просто да си роден с късмет. Тоест, още тук, почти на входа, деветстотин човека от хиляда влезли няма да могат да продължат. Дори може би деветстотин и петдесет.
 – Ще ги смачкат ли?
 – Разбира се, нали това им е работата!
 – Не те прекъсвам.
 – Благодаря. Е, щастливците, отървали се от скалите, съвсем скоро, само след няколко дни, пристигат до поляната на омайничетата. Знаеш, че има пътечка, която ги заобикаля. Но как да я откриеш? Повярвай, няма как! Само тези, които се упоават, ще бъдат насочени по верния път.
 – Моше?
 – Да?
 – Какво е това „упование“?
 – Ами, това е, как да ти обясня, това е да вярваш, че когато правиш нещо, Бог е с тебе и да вярваш, че което правиш, е угодно Нему. Хората се мислят за всесилни, но не са. Нали знаеш, те са дървени глави!
 – Моше!

– Да?

– Аз съм човек, нали знаеш?

– Да, от най-дървените в главата. И така, който благодарение на упованието си успее да преодолее омайничетата, а това са пет души от хиляда, съвсем скоро ще се изправи пред червените очи на тилилейския глиган. Бълва огън, четината му е настръхнала и така нататък. Тук е необходимо просто да си плюеш на петите. Необходима е най-обикновена физическа свръхиздръжливост. И да не ти се пукне сърцето от страх.

– Тоест, колко хора?

– Ами, половината на петимата, сигурно.

– Така ли?

– Така!

– Ами аз съм толкова слабичък. В коя половина влизам? В другата, нали!

– Слабичък, ти, хо-хо-хо, не ме разсмивай! Точно ти, слабичък! Ха-ха-ха!... Млък!!! Не ме прекъсвай! Минал-неминал двеста километра, още непоел си дъх, ето я насреща ти Баба Яга. Тук, скъпи ми Давид, само блага дума може да те спаси. А това са тридесет човека от всеки хиляда.

– После?

– После е реката на забравата.

– О, не! Може ли изобщо да се премине?!

– Може, разбира се! Но ти е необходима Вярата!

– Само това?

– Ох, горкичкят! Знаеш ли, че само един от хиляда човека, или дори може би от десет хиляди, може да мине това препятствие. Вярата, синко...

– Синко, ли каза?

– Кой, аз ли?

– Ами ти, та кой друг!

– Пак ли ме прекъсна?!?

– Извинявай!

– Вярата... е нещо, което дори аз не мога да ти обясня. Или поне не заслужавам. Вярата, именно Вярата! Спасителката!

– Господ е нашият Спасител!

– Да, Господ! И вярата в Него!

– Разбирам.

– Дано! И така, след дълго и уморително ходене стигаш пещерата на несметните богатства. Не казвай нищо! Тук ти е необходим здрав разум, за да оцелееш. Няма нужда да споменавам колко човека могат да минат. Според мене няколко. Няма човек с достатъчно здрав разум.

– Айде бе?

– Е, може малко да съм преувеличил. Добре, броят се на пръсти. След това, ако си оцелял, за десерт те нападат тилилейските вълци. Тук е необходима безумна смелост и нечовешка сила. Нищо особено. Смелостта е разтегливо понятие. На

две чашки уиски повечето хора са ужасно смели. Пред тъщата и най-смелият е леко разколебан. Разбираш, нали?

– Струва ми се, че да...

– Юнак! Силата си е сила. Да кажем, двама на всеки хиляда ще продължат!

– Толкова малко! Значи аз съм абсолютен слабак!

– Кой, ти? Ха-ха-ха! Колко чистосърдечно се смея! След много, много мъки стигаш до Скалата на тайнствените звуци. Нали знаеш, гладен, жаден, измъчен и тя ти шепне: „Качи се, качи се, хвърли се от мене.“ Само чистата душа може да те спаси. Не ме питай, трудно е за обясняване. Знай, чистата душа е Дар Божи, но наше е задължението да не я петним. Никога не забравяй това!

– Няма!

– Дано!

– Колко?!

– Един!

– Един?!

– Ама на сто хиляди!

– О-ле-ле!

– Следва Гладната зона. Упоритост! Воля! Но не инат. Не бъркай волята с инат!

– Няма!

– А що се отнася до Алекдактора, макар и страховит, той е доста тъп. Достатъчно е просто да не се завираш между шамарите.

– Само толкова?

– Не е малко! Волята и умението да избягваш неприятности сумарно се притежава от може би двама или трима от всеки хиляда!

– Не е вярно! Толкова е просто!

– Не ме прекъсвай! С тилилейските орли е съвсем лесно! Нарича се „приятел“. Достатъчно е да си срещнал вълшебна риба или кокошка, или нещо друго. Да си я спасил от змия или нещо подобно, да ти е подарила перце или люспа, и когато те връхлетят, просто да го потъркаш и целият род на приятеля ти да се притече на помощ.

– Много лесно, няма що?

– Прав си, момчето ми, приятелството е уникално явление. Не се намира под път и над път. Какво следва?

– Изкачването, Моше!

– Да, изкачването! Само като си помисля колко пъти съм...

– Какво, какво каза?!

– Нищо! Не ме прекъсвай! Изкачването, след всичко, което си преживял, е възможно само ако се ползваш със закрила. Не ме питай. Но и човек, и нечовек, без закрила е загубен. Без закрилата на Господ. На майка. Баща. На някоя добра фея. На орисниците. На Съдбата, може би... И накрая, от живата вода може да вземе само, който е Благословен. Ох, момчето ми, измъчи ме!

– Но миналия път каза, че са необходими и скромност, надежда, честност!

- Нужни са, така е. Лека нощ!
- Но...
- Лека нощ, Давид!
- Но, Моше, Моше, колко хора са успели да стигнат до живата вода и да се върнат с нея?!
- Не знам. Май двама или трима. Между тях и едно дете.
- Сесилия ли?
- Мамка му, откъде знаеш?!
- Какво, какво каза?
- Нищо, вече сънувах. Ох, как ми се спи! Как ми се спи само!
- Лека нощ, Моше. Благодаря ти.
- Лека нощ!

— **Д**октор Оливо, температурата на господин Пауъл от втора се покачва. И блънува. Боя се, че трябва да дойдете.

– Да, сестра, незабавно. Подгответе инжекцията, за която ви казах. Вероятно ще се наложи. Идвам.

- Да инжектирам ли, докторе?
- Да, сестра. И го наглеждайте. Състоянието му е тревожно.
- Но сега спи, нали?
- Доколкото виждам. Защо?
- Не ми се обади...
- Нито пък ти...
- Не е каквото си мисл...
- Лия, ти си млада и извънредно привлекателна. Имаш право да излизаш. Да се веселиш. Нямам, и не мога да имам, каквито и да е права върху тебе. Само те моля да ми кажеш, когато му дойде времето.
- За какво време говориш, Александър? Не те разбирам!
- Не смятам, че бях неясен, Лия.
- Не вярвам, Александър, че това се случва! Кажи, че не е вярно!
- Лия, каквото и да ти кажа, думите са само една обвивка! Лъжовна, измамна. Нека нещата се развият, както е отредено. Ние сме големи, разумни хора.
- Обичам те, Александър! Нито лъжовно, нито измамно! Истински! Моля те... върви си!... Моля те!... Моля те, остави ме!...
- Лия, ти плачеш!
- Моля те!... Върви си!
- Лия!
- ...

— **С**лава на Бога, жено! Ти си достойна съпруга! И нека с Божията Милост бъдеш достойна майка!

— Момче е, съпруге мой, момче!

— Ще го наречем Давид, жено! И нека Бог бъде с него! Сега и тук! Навсякъде и завинаги!

— Да, съпруге мой. Нека бъде както казваш. Нека бъде Давид.

— Но защо плачеш, жено?! Ти се справи! Радвай се!

— Радвам се, разбира се, че се радвам. Няма по-щастлива от мене на тази земя, само... само че...

— Кажи, жено! Каквото и да е, кажи го!

— Не, нищо. С детето, с Давид, всичко е наред. Голямо бебе, спокойно. Знаеш ли, направо трябва да го подстрижем! Толкова дълга коса, а е само едно бебе...

— Думай, жено! Кажи какво таиш?!

— Раждането беше тежко, мили... Много тежко. Наложил се... Не мога да имам други деца...

— Кураж! Кураж, жено! Нека запазим самообладание пред лицето на Господа, Бога наш, и Той ще ни възнагради! Такава е била волята Му! Колкото и тежко да ни е, трябва да я приемем! Така трябва да бъде! И така ще е!

— Да, съпруге мой, нека Му благодарим. Давид е най-прекрасното дете на света. Всичко друго е без значение.

— Не плачи, недей! Всичко ще се оправи, ще видиш! Виж какво съм ти донесъл, погледни само...

— **З**дравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

— Здравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

— Ало!!!

— Лия!

— Ооо... здравей... Стратег. Как си?

— Благодаря, добре. Извинявай, стори ми се, че те стреснах. Всъщност... да не преча?

— Какво говориш, разбира се, че не.

— Имаш ли нещо за тази вечер?

— Ами... май не. Не.

— Искаш ли да излезем?

— Не знам, честно да ти кажа. Чувствам се малко отнесена. Всъщност, добре. Съгласна. Ако нямаш против да търпиш разсеян поглед и вяла усмивка. Нищо чудно и да се прозявам.

– О, позволи ми да се погрижа! Не ти казах веднага, но имам две страхотни покани. Танци до зори. И други неща, но те едва ли ще те интересуват.

– Може и да си прав. Сандвичи?

– О, разбира се! Прощавай! И джин на корем!

– Хъм, започвам да се интересувам. В колко часа ме искаш?

– Веднага... тоест, както обикновено, към седем.

– Добре. Ще те чакам.

– Благодаря, Лия.

– И аз ти благодаря, Стратег. Чао.

– Чао.

– Здравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

– Александър, ти си едно ужасно лошо момче! Сигурна съм, не може да е иначе, дърпал си плитките на момичетата и си се държал грубо с тях. Така искам да увисна на врата ти. Но не мога. Не мога да мина отвъд страшния ти поглед, оттатък сключените вежди. Направо изпитвам ужас... като си помисля... като си помисля, че може би ме мразиш. Ти си едно ужасно лошо момче, мили, ужасно лошо, ужасно...

Есента предявяваше права. И съгласно уговорките, и съгласно графика беше неин ред. И хич не я интересуваше дали я гледат навъсено, или недружелюбно. Дали я искат, или не. Че не ѝ отговарят дори. А когато завъртеше позлатените листа във вихъра на танц, когато обсипеше с тях хората, сякаш с празнични конфети, когато дори нахвърляше по няколко през отворените прозорци, киселите гримаси просто нямаха край. И вдигаха яките, и нахлупваха шапки. И тряскаха прозорците.

Как да не мърморят?! Мърморят, чак свят да ти се завие. Въобще, непоклатими консерватори. Бетонирани в собственото си нежелание за каквато и да е промяна. Какво толкова, цяло лято са се пържили на слънцето, а тя така се стара да избродираща тези облачета. И така вдъхновено изрисува дърветата. А дъждеца? Та той направо ги вбесява!

В крайна сметка не е длъжна да се съобразява с никого! Като не им харесва, ако щат! Ето го сертификата, ето го удостоверение! Разрешително ли? Моля, заповядайте! Тя е! По график! Деветдесет дни! На практика, още колкото измъкне от лятото, и с колкото ошети зимата. Ще видят те, като зафучи Баба Зима! Ще се молят за тези поетични следобеди, мечтателни вечери и страстни нощи. Всъщност, нощите винаги са страстни, това е съгласно четиристранната спогодба. Е, малко тъга има, но то без тъга бива ли? Само олигофрените са вечно нахилени, и то не всички! Абе, я да си гледат работата!

Есента се прокрадваше. Отвсякъде. По много начини. И не на последно място с хладни утрини. Краката на Термометър се подкосяваха и той се друсваше върху кота нула, натъртвайки кльошавия си задник. Е, през деня успяваше да се изправи, но нещо незримо и властно го дърпаше. В буквалния смисъл, разбира се. Все пак е носител на почетна грамота за коректно държане, издадена от общността на основните физични величини.

Все по-надолу, надолу, надолу...

Пиеше, за да се стопли! А не както твърдят... И изобщо не се напиваше... И не от това се сгромолясваше (за термометъра става дума). Просто есента идеше. Хладна. Ветровита. Дъждовна. Все още немрачна. Още седмица-две. А после... После си е за после. Есента! Да, определено е мила! Но има нещо, което не ни се нрави в нея.

Ето, вижте например там, в онова мазе. Шшът! Тихо! Не е мазе като мазе. Там, разправят старите баби и големите батковци, живеел истински вампир. Престарял. Страховит. Никъде не излизал. И никой при него не влизал. А кръв, кръв пиел от разстояние. Хайде да му викаме Стария, а? Добре, разбрахме се! Ето, вижте го, Стария. Всъщност той не е никакъв вампир. Или поне, не в класическия смисъл. Нищо, че не се храни и не поема течности. Вижте, не отричам, че е малко особен. Но няма всеки не е малко особен. Нека не изброявам! Моля ви, не ме карайте! И без това ми е трудно да продължа. Нещо се разсейвам и буксувам. Рея се из есенното си настроение...

Но това, което искам да споделя е, че едва ли е чак толкова наложително есента да щипе Стария по голия кръст. Все пак, човекът е на преклонна възраст. Дори не усеща. Не знам доколко ще бъде точен, но тъканите му са износени, а рецепторите уморени, и каквото усещат, го усещат слабо и нататък я го пуснат, я не. А и да го пуснат, я някой го приеме, я не. Защото и мозъкът е изхабен. И задръстен с боклуци и всякакви вехтории. Но тя – не, та не! Щипе го по голия кръст – събуди се, демек, виж че съм дошла! Ето така есента, без да иска, съвсем неволно си навлича недоброжелатели. И всички тези, които кихат и кашлят, в един глас тръбят – от есента е! И какво им е болното на тях, щом тръбят по-силно от стадо африкански слонове? Вижте, Стария е друго нещо. Ще се събуди, и дълго време няма да може да вдигне клепки. Ще тежат. Ще лепнат. Някаква не особено бистра течност ще сълзи от очите му. Сутрин особено силно. И в главата му ще е празно и пусто. И дълго някой нещо ще търси, и няма да го намира. А то, накрая, когато и то се събуди, по навик само ще се намери и ще се постави, където е необходимо. Но още доста време ще трябва да мине преди да разчете обърканите сигнали и да им даде приоритети.

– Не чувствам гърба! Няма го! Гърба го няма!

– Спокойно, има го, как да го няма. Просто е изтръпнал. Вкочанясал се е. Нищо страшно.

– Напротив, напротив, незабавно разтрий! Раздвижи, рамене разкърши!

– Не може.

– Как тъй да не може?!

– Ами, ей тъй! Ще се откачат. И стига си викал, просто есента е дошла. И по-тежко ще стане.

– Тежко?! По-тежко?! Защо по-тежко?!

– Ама ти какво питаш, като че ли не си оттук?! Не помниш ли, че сянката разби стъклото?!

– Сянката?!...! Стъклото?!

– Сянката! Стъклото!

– Сянката?!...! Стъклото?!

– Сянката! Стъклото!

– Сянката?!...! Стъклото?!

– Да бе, да! Сянката, когато се направи на Лия, разби стъклото!

– Сянката?!...! Стъклото?!... Лия?!

– Точно така, браво, отличник – сянката, стъклото, Лия!

– Боже Господи!!!

Тревога! Тревога! Тревога! Всички на борда! Сянката знае за Лия! Тревога! Боже Господи, затова хихика! Затова се заканва! Намерила е слабото му място! Така, както той може да се впира в нея, така и тя ще може, чрез Лия... Затова му търкаля нулите! Сигурно ще я направи на нула! О, не! Лия е в опасност! Що да стори?! Нима би могъл просто да я махне, така както Негатив изпразва сянката? Трябва, трябва да я спаси! Трябва да изгори всичко, което го свързва с нея! Да я забрави. Завинаги. И никога, и никъде да не я познае! Трябва да ампутира! Незабавно!

Включва Голямото. Мъждива, мътножълта светлина осветява мазето. Голямото сълзи, не може да качи мощност. Смъди, но няма как да го почеше. Нещо вие на празен ход. Ама че работа! Интерфейсът към главния му мозък се е разкачил. Виси, клатушка се на изгнили неврони. Сега ли трябваше да се случи?!

– Какво е това?!

– Трахея!

– Ти си трахея! А това?!

– Хранопровод!

– Идеално! Не ми трябва!

– Какво?!

– Казах, не ми трябва! Скъсай го и го сложи между Голямото и мозъка ми!

– Не може, няма как!

– Казах ти, късай!

– Послушай, инат такъв, а откъде ще вземеш кабел?

– Дясната ръка не ми е необходима. И без това нищо не върши. Изскубни от нея!

– Ти си луд!

– Не те засяга! Прави каквото ти казвам!

– Добре, да бъде както казваш. Готово! От ръката остана бая материал. Какво

да го правя?

– Тъпак! Прокарай резервен кабел! И провери да няма някоя дупка по хранопровода и да проникне влага! Есен иде!

– Прав си. Има една-две язви.

– Калцирай ги, глупако! Всичко ли трябва да ти казвам?!

– Да!

– Добре! Провери и уплътненията от двата края на хранопровода.

– Екстра са. Направо са херметизирали кабелите. Само не знам, струваше ли си?

– Няма и да узнаеш! Махай се!

– Грубиян...

– Дали ще сработи? Боже Господи, нека сработи! Нека!

Стартира! Ослепителна чистобяла светлина залива мазето. Засенчва очи с ръка. Форсира! Работи като ново. Енергитизира! 1000! 10 000! 100 000! Не тресе, изобщо не помръдва. 1 000 000! Добре. Задръж така. Чудесно. Добра работа. Дай релацията с Лия. Пълно топологично разкритие. Сега!

Ето я! Като карта на мегаполис! Улици, улички, пресечки, площади. Всичките еднопосочни, от него към нея – тя не знае! Нито се досеща.

– Режи!

С вой инструментът се спуска към централния булевард. Още миг и край! Лия ще изчезне от света му. Но не! Не става! Резаторът изключва! Забранено, забранено, забранено, забранено, забранено! Червен надпис! Мига! Сирената вие! Злокобно! Какво, по дяволите, става?!

– Хей, къде сте!? Искam незабавно обяснение!

Никой, абсолютно никой. Дори не се спотайват. Просто ги няма. Само една бележка виси. Мъничка, смачкана, направо незабележима. „*Нямаш право на достъп*“, пише на листчето.

Нещо го прерязва в стомаха. Хваща се. Сяда на стола. Отпуска глава на масата. Стиска зъби. Боли! Безсилието боли! Нима не знаете? Вдига очи. Мокри. Питащи. Измъчени. Бледи, почти прозрачни. Вкочанени. Защото на стената, точно пред него, са прогорени две нули. Една върху друга. Още пуши мазилката. Насочва Голямото. Прицелва се. Трепери. Голямото подскача. Сега! Огромно парче мазилка се срива надолу. Прахоляк! Кашля. Но няма, няма ги нулите! И няма да ги има! С цената на всичко!

– **А**ло, Денис, здравей!
– Здравей, конекрадке!

– Как си, скъпи. Надявам се да те заварвам в спокойно настроение.

– Искаш да кажеш: „надявам се да те заварвам умрял“?

– Е, Денис, да не глаголстваме, знаеш колко са натоварени телефонните линии.

– Да, особено откъм твоята страна.

– Прав си, Денис, ти не тежиш повече от комар. Просто да се чуди човек, откъде извира цялата тази жлъч?

– Добре, питай по същество и ще ти отговоря по същество.

– Всъщност, Денис, нямам какво толкова да питам, но след като настояваш, какво точно работи госпожица Лия във фирмата ти?

– Консултант, нима не знаеш!

– И по кои въпроси консултира?

– По всички!

– И по-точно?

– Дране на стари гарги!

– А, да, за малко да забравя, много си мил!

– Няма нищо. Ти и да не си решила да поогледаш за синчето си?

– А, не, просто така, чеша си езика.

– Както винаги.

– Добре де, може и да се оглеждам! Кажете ми нещо!

– Няма!

– Денис, не ставай дете!

– Виж какво, госпожо, само да смееш да я докоснеш, да я погледнеш накриво дори, ще... ще... ще...

– Добре, Денис, не се ядосвай. Закъснявам за среща. Но обещавай, гълъбче, пак да си поговорим по този въпрос. Чао-чао!

– **Х**айде, момчета, на работа!

– Ставайте, готованци, току-що спуснаха пратката!

– Изгвивачите на линия, сър!

– Дупкачите, също!

– Ръфачите готови!

– А пълчищата, пехотата?! Кой отговаря за пехотата?!

– Аз, сър! Пълчищата готови, сър!

– Чудесно! Така ви искам! В този бизнес, докато аз съм начело, ще се работи единствено по този начин! С вдъхновение! С усърдие! С патос! Ние сме главните действащи лица и работата ни го доказва! Нищо, че някои се имат за венец на природата! Венец! Я ги вижте само как са се разплули! Как смърдят! Венец!

Мирно! Равнение надолу!

– Здравейте, юнаци!

– Здраве желаем, Спиралис-витос!

– Свободно. Сержант, готови ли сте?

– Тъй вярно, сър! Почваме го незабавно!

– Колко ще ви отнеме?

– За половин година няма да има и помен, сър!

- Половин година?! Та това е най-обикновена дървения!
- Тъй вярно, сър! Но почвата е суха. И песъчлива. Изгнивачите не могат да съсипват повече от милиметър на седмица. А и сандъкът е третиран специално. Не усещате ли как смъди? Ще дадем излишни жертви, сър!
- Ми-и-и-и-р-р-р-р-н-н-н-н-н-о-о-о-о-о!
- Йес, сър!
- Подгответе десант, сержант! Искам пробивачите да се спуснат вътре и да осигурят достъп за основните ни сили.
- Но, сър, отделящите се газове ще ги задушат. Пробивачите не са в състояние да осигурят достатъчно широки вентилационни отвори. В началото са възможни и взривообразни газоизпразвания и изпускания. Не на последно място, токсичните...
- Ми-и-и-р-р-р-р-н-н-н-н-н-о-о-о-о! Сержант, лично Спиралослуз наблюдава операцията! Вероятно не знаете, но нашите братя горе са дали не по-малко свидни жертви за каузата. Тифус-перитонитус е загубил 1080 бригади парашутисти, поразени с най-страшно химическо оръжие – Зинат, с еквивалент 500. И когато нашите самоотвержени бойци отново са надделели и всичко е било решено, врагът е прибягнал до разкриване на позицията ни и изличаване от лицето на земята на целия театър на бойните действия. Разбирате ли, сержант?! Тези подлещи са причинили атомна експлозия, изрязвайки част от себе си заедно с нашите герои.
- Вечна глистност на героите, сър!
- И това не е всичко! Когато, въпреки невероятните загуби, единствено водени от величието на нашата кауза, отново сме взели връх в честната и справедлива битка, поразявайки основния преработвателен център и системата за съхранение на атмосферния газ, тези мръсници са прибегнали до пълна подмяна на транспортната течност!
- Подлещи!
- Да, истински сатани! Добре, че помпената инсталация не е издържала. Иначе кой знае още колко храбреци трябваше да се жертват за каузата.
- Но, сър, защо така яростно са отстоявали тъмното ни дело?!
- Ми-и-р-р-р-р-н-н-о-о-о! Защото, сержант, Тифус си е бил заложил опашката за изхода от тази битка! Разбираш ли сега!
- Тъй вярно, сър!
- В знак на дълбока скръб и солидарност към светлото ни, пардон, тъмно дело, тоест светло дело, извършвано на тъмно, нашият суверен – Спиралослуз, е дал личните си уверения пред мястото, където за последен път е бил помирисан Тиф VI, че обектът ще бъде разграден до ниво арматура само за месец и половина.
- Слава на мъдрия Спиралослуз, сър! Той ни води към невъзможното!
- Да, сержант! И лично вие ще поведете пълчищата ни към същото това невъзможно!

– Тъй вярно, сър!

– Въпроси?!

– Сър, уставът не е категоричен, но в случай като този едва ли ще е унижение да призовем дървоядите...

– Действайте, сержант! Операцията е поверена на вас. Ако трябва, им отстъпете целия сандък. Но пак повтарям, отворят ли се подстъпи към нечестивото съдържание, незабавно започнете разчленяване и транжиране. И не ме интересува, че антибиотиците още не са отделени от тъканите. Тъкмо ще ви е като ваксина. Въпроси?!

– Да, сър! Мога ли, мога ли да ви помоля, след... тъй като аз няма да се върна от боя, за което ни най-малко не съжалявам, да ви помоля да се погрижите за 2623-те ми невръстни червейчета и за съпругата ми, сър, която е непразна поне с хиляда и петстотин бъдещи, всеотдайни, непримирими бойци?

– Сержант, ние тачим паметта на героите! Още щом разузнавачите донесат за първото умряло на повърхността псе, лично ще командирам челядта ти за издуването му. Вярвам, вие ще им махате от небето и все така ще ги обичате.

– Тъй вярно, сър!

– И, ох, сержант, разчувствахте ме, но докато вие разфасовате облаче след облаче във вечно червивите полета, ние тук ще продължим по единствено правия път, верни на мотото на Червячността – „всичко що е горе да слезе долу“, или както казва нашият велик господар, вечна му слепота и непрогледност – „да изгнем каквото можем, преди самите да изгнем“. Тъй като, сержант, ще го кажа само на вас, защото никак не ви остава много на тъмния свят, последните научни изследвания доказват съществуването на вероломни бактерии, които превръщат в тлен безценните ни тела. Но както казвам аз, който гроб копае другиму, сам пада в него. И те ще си намерят майстора. И тях някой ще изгние. Така че, сержант, атака!

– Тъй вярно, сър!

– Хайде, готованци! Както казвам аз, вашият сержант, да вземем своето от живота, преди да вземат нашия! Който пръв му изпие очите, ще получи Ордена на следата от слуз! Който му лъсне черепа, повишение в звание го чака! Само след месец, храбреци мои, ще празнуваме деня на победата! От небето...

Аванти!

Есен е. Но само по календар. Денят ще е спомен за лятото. Утрото – безоблачно. Съвсем леко подухва ветрец. Един младеж, дребен, елегантно небрежен, нехайно крачи. Преметнал сакото си през ръка. Вратовръзката разкривена, възелът отпуснат. Ризата, ризата е цялата извън панталона. Нещо си тананика, тихичко. Полицаите не го закачат. Един поглед към прашните му обувки, един към преминаващия автомобил. Няма съмнение, горе-долу са на

една цена. Нищо, че изглеждат невзрачнокафяви, почти като вашите, господине.

Този младеж е Стратега. Идва от бал. Изпратил е Лия. Подкарал е, м...да, трябва да е BMW, поръчков модел. Но нали знаете, спортните коли, едни такива тесни, неудобни! Та го е зарязал наред пътя. И ето, крачи и си подсвирква. Защото му е широко. Защото е ведро. Хубаво. Чисто. Защото сърчицето му пее.

Лия, тази неповторима лудетина, бе с бяло поло и кремав, някакъв такъв светложълт, приглушен, неопределен цвят, панталон. Дали пък не беше пепел от рози? И с розови маратонки. Представете ли си?! С маратонки! Розови! И без нито едно бижу. Е, ако не броим тенекиеното пръстенче. И естествено, всички нея гледаха. От самото начало още. Защото нали знаете, някой като завърши Харвард, Оксфорд и Кеймбридж не ходи на безплатни градински увеселения, а в едни такива, викат им клубове, в които се влиза по-трудно, отколкото в рая. Е, поне със сигурност има по-малко посетители, отколкото в Едем. Гледат я присмехулно. Насмешливо. Недоброжелателно. Стрелкат се с погледи, с полуусмивки, с полугримаси. Някакъв майтап! Да не повярваш, от Стратега! Та той през живота си не се е усмихнал, а сега, хъм, довялякъл си кукла Барби. И, моля ви, не е ли неуважение това към изисканите дами и техните тоалети, към килограмите злато, накичено върху тях?

Това е в началото. Няма да ви измъчвам. Отиваме направо към кулминацията. Лия е всеобща любимка. Само ония десетина кикимори на пенсионна възраст се правят, че я няма и дори успяват да гледат през нея. На нея не ѝ пука. Тя просто се весели. Тя е епицентър. Тя е вихър омаен. Тя е зараза. Тя просто е тя. Но ето, може би сгреси. Захвърли полото, и ето, само по потник! С вдигнати нагоре ръце и премрежени очи. Извива младото си тяло и на едните им текат лигите, а на другите – змийска отрова.

Но казах ли ви, че сгреси! Защото и десетте кикимори прекъсват веселбата, и то много категорично, и ѝ искат сметка. А не, те са много любезни и много учтиви, ужасно морални, и ако искате вярвайте, дори целомъдрени. Дори Стратега, дори той е леко смутен. И не връхлита да пръсне кокошото ято. А то кудкудяка ли, кудкудяка срещу бялата гълъбица. И над всичко се носи „коя си“, „каква си“.

– Коя ли, уважаема госпожо, съм? Да ви е познат този тип идентификатор на личност?

– Ъ?

– Иначе казано, визитна картичка?!

– Ъхъ!

– Е, щом като е ъхъ, моля, заповядайте! Ето ви и микрофона, четете високо!

– „Доверен консултант на Денис Хамър. Ниво на достъп – без ограничения“.

– Имате ли съмнения в автентичността на документа, госпожо?! Или може би не сте чували за лудия Денис?! Да ви разкажа, ако трябва?! Или да му звънна, лично да ви благослови?!...

Че като засвяткаха едни светкавици, че като лъснаха едни обективи. Едни такива дълги, дебели. Топ новина! Направо за първа страница. Че като залетяха

едни рокли, едни блузи, едни вратовръзки и не малко обувки, че като се развихриха ония ми ти дами и кавалери. Защото, стадото си е стадо, и овчар трябва да следва. Само да пасе не могло, не било научено и не било привикнало. Приеха я! И я признаха! Последваха я! А накрая, коронясаха! И така, сякаш самите те до Хамър се бяха допрели, нея като бяха пипали.

Но хубавото е хубаво, а много хубавото не е на хубаво. Защото макар Оливо вестници да не четеше, ама изобщо, на другия ден, за беля, си купи. И това, което видя, го по-скоро зарадва и дори го усмихна. Но метална решетка надолу летеше, през сърцето му мина и на две го преряза. И така си остана докторът – с половината отсам, а с другата – оттатък. И кръвта му изтичаше, и поради това може би челото му леденееше, а пред очите мръкваше.

Но това беше на другия ден, който всъщност беше настъпил. В мрак се беше родил, и в нещо като гуляй. Лия бе безметежна. Беше вулкан. И кротко дремеше на рамото на Стратега, докато към апартамента ѝ шофираше, а той никак не бързаше и BMW-то подозрително бавно пълзеше, тихичко мъркаше и преките пътища отдалече избягваше.

Но се разделиха и тя го с благодарност по бузата млясна, и ето, той си сега свирuka, ръце в джобовете пъхнал, нахилен, развлечен, с вид най-по-бандитски.

Но както вече ви казах, хубавото е хубаво, а много хубавото не е на хубаво. А на него му беше просто разкошно. И му коленете притрепериха, и го сви коремът!... Спокойно, просто бе малко гладен. И в първото кафене влезе, и на първия стол се тръшна, и с пръсти си позволи да щракне, и...

Не вярвате?! Както искате. Не мога да ви насилвам. Но ви казвам, и при това истината ви казвам, че съжали стократно за туй, що си стори. Не за туй, че с пръстите щракна, а по-скоро, че се е изобщо родил. Защото право пред него седеше и право в него се вторачваше, и не друг беше, а Малоумника. Само дето с мустачки. Късички, остри, направо ужасни. И му се хилеше гадно, ама направо мръснишки, и го в поглед обримчи, и не му даде да мръдне. И така го държа, колкото поиска, а после се от стола надигна и седна при него.

– Здравей, дребосък!

– ... Здравей, номер осем!

– Отдавна не сме се виждали.

– ... Да.

– Добре изглеждаш.

– ... И ти.

– Не се ли радваш на добрия си приятел?

– ... Радвам се, как да не се радвам.

– Не ти личи.

– ... Е, не може всичко да личи.

– Хъм...

– ...

– С какво се занимаваш?

- ... Юрист...
- Браво!
- ... Благодаря.
- Ще почерпиш ли?
- Бива.
- Ама самото ти не е лошо, да знаеш.
- Знам.
- Петдесет долара на момента ти давам.
- Мерси. Комплект е с панталона.
- За панталона пет.
- Ще си помисля.
- Мисли си. А аз ще ти се порадвам.
- Моля?
- Нали така се казва – радвам се да те видя. Значи има и радвам се да те гледам.
- Сигурно. Е, аз трябва да ставам.
- И аз.

Не посмя да тръгне към BMW-то. И нямаше помен от чудесното настроение. Направо бе в паника. Сякаш лалугер, попаднал в капан. И колкото и да си втълпяваше, че няма от какво да се бои, толкова страхът го оплиташе с лепкава нишка. Имаше пари, имаше власт, имаше знания, имаше познанства и въпреки това трепереше. Усещаше погледа му върху гърба си. Като мръсно петно. Стараеше се да не бърза, да изглежда външно спокоен, макар час по час да бършеше чело. Повече не издържаше. Огледа се. Махна на първото свободно такси и даде адреса на „Ленърд партнърс“. В другия край на града. Тайно се надяваше, че Кретена, ако трябва да плаща за такси, няма да има толкова. След час и половина пристигна. Слезе. Без да се оглежда. Качи се. Секретарката – мис Карин, го прие любезно. Мистър Ленърд го нямало, но мистър...

Не, не, не! Може да изглежда малко смешно, но се бил уговорил с приятел да се срещнат, и тъй като не бил сигурен, че приятелят ще се ориентира, а били идвали двамата, та се разбрали да се видят тук. Ще почака половин-един час, ако може.

– Цял час?! – Момичето маха закачливо с пръст. – Да не би приятелят ви да е с къса пола, господин Стратег?

– Нищо чудно, шотландец е! – намира сили да се помайтапи. Естествено, приятелят не идва и след около час и половина благодари на Карин и си тръгва. Не го интересува какво си мисли. Качва се на такси. Сменя. И още. Изпраща да приберат колата. Не знае какво да прави. Чувства се като гол охлюв. Който всеки момент ще бъде настъпен.

VIVA! Все пак не напразно толкова години е бил Стратег. Но не, ще изчака! В краен случай само! Все пак нищо не е станало. Ще се изложи. Но вариант има!

Това е важното. Винаги може да разчита на него. И вече негодникът не е толкова страшен. Разликата е колосална, и то не в полза на ненормалника. Чудесно! Налива си! Чисто уиски! Като майка си. И като Хамър. И като Лия, понякога.

– Трябва да наваксваш, момчето ми! – упреква се. И се заема.

Трябва да е следобед. Хладно е. Все пак, есен идва. Сгушил се е във фотьойла. Зъзне. Ваната е единственото спасение. Топла и благоуханна. Боли го глава. Потапя се. Затваря очи. Отмята глава. И се вижда...

... препуска към голяма, черна лимузина, вратата ѝ зее като вход на пещера. До него пуфти златният господин, както нарече Бенджамин Херц. Но мисълта му е далече. Там, в една от тоалетните. Оцапана с кръв. Тича! Дали не бяга от кръвожадния убиец? Всеки можеше да е на мястото на горкия Паркинсон. И най-вече, той. Представа си го – безизразна физиономия, сополив нос, спокоен до безумие, потънал в себе си, в гнусната си същност. Намрази го! В този ден и час! В момента на бягството! Нямаше представа какво е станало. Никога не попита. Но какво може да стане в случай на убийство? Макар и непълнолетен, са го хвърлили в затвора. Може би името му не е било затвор, може би е имало думата „превъзпитание“, но всъщност си е затвор. Дали е избягал, или са го освободили?

Но разликата, разликата между тогавашния идиот и сегашния е неописуема. Няма го онова тъпо, въбесяващо изражение. По-скоро апатия. Като сит котарак. С лека нотка на небрежност и, разбира се, арогантност. Която се подсилва от предизвикателните мустачки! И от масивните рамене. Облечен в сако. Лумпен, без съмнение, но на външен вид се е докарал. И говори! Макар и глупости!

Уверен. Отворен. Очовечен. Охранен. Противен. С какво ли се занимава? Дали живее наблизко? Може би в някой бордей или кочина! Къде другаде? Ами леля Зоя?! Дали клати някоя леля Зоя? Може би в някой хладилен вагон? И защо изобщо трябваше да се срещат?! Майната му! Няма да му се даде! Все пак идиотът му дължи живота си, ако това има някакво значение по скалата на идиотските ценности.

>>> Радвам се да ви осезавам, скъпи колеги, или поне тези от вас, които благоволиха да удостоят скромната ми лекция с нетленното си присъствие. Както казват някои долни, всъщност нека бъдем точни, нисши създания – Видовден дойде. Но не и някои от вас! Разбирам, и аз съм бил млад, всъщност все още съм. И прав е достолепният Лъчезар – кучето скача според тоягата. Но не, и не, и не!... Е, както и да е. Да не се ядосвам. Всеки сам кове съдбата си. Е, добре, не е точно така. Важното е да не се ядосвам. И на мене самия ми предстои защита на Старше ангелско ниво и трябва да запазя мисълта си абсолютно неосквернена от емоции. И така, колеги, предстои ви първият учебен стаж в рамките на Божествената академия. Да, да, прави сте, има време, но именно днес ще се запознаете с теоретичната част. Информацията, нетленни

мои, е живот. Вашият живот. Не забравяйте това. И така:

Човешкият род е едно най-долно... простете, нисше... Не, най-нисше, но да ми прости Господ, наистина – долно творение. Негово творение, уважаеми! Сътворено по Негов образ и подобие. Станете, ако обичате. Незабавно! Всички! Искам пет хиляди пъти, бавно и отчетливо да повторите „Човешкият род е създаден по Негов образ и подобие”.

<<< 5000*{***}

>>> Благодаря ви! Не беше напразно. Нито каприз. Повярвайте! Когато отстъпниците... когато все още не са били отстъпници, пристъпили към създаването на човеците, те имали ясна инструкция да ги създадат по Негов образ и подобие. Но представете си, тези юнаци били леко обидени. И представете си, дали израз на емоцията си. И сътворили някаква гадост. И какво излиза, че създаденото е Негов образ и подобие! Представяте ли си?! Но както знаете, не е само това. Негатив моментално се намесил...

Отегчавам ви... Добре, един от най-големите пробиви е свързан със създаването и съществуването на човешкия род. Сега пристъпяме към чистата практика.

И така, хората не са критични, нито дори високотехнологични творения. За създаването им не са необходими специални условия. Нито дори моносвято излъчване. Чисто механична работа. От клас ТРЪН2. ТРЪН е абrevиатура, нали, скъпи мои. Щото някои на изпита започват ЦВЯТ5, ЛИСТ18, КОРЕН12...

Добре, добре, по същество... Основанието за съществуването на тези, хъм, полупаразити, е насищане на фиксстранството с мисловни форми и уплътняване на реалност Сита. Ох, колеги, това е една много стара история. Приемете, че е нещо като разхвърляне на листовки от нисколетящ райски облак. И така, по същество.

Много е просто! Необходима е обикновена Тера матрица. Работният инструмент е на пресов принцип. Управлява се от механичен генератор на случайни числа. Генераторът се състои от множество слабо фиксирани сачми, пластини, извивки, празнини, употребявани опаковки, перца за китари и други подобни предмети. Стои устойчиво на пътя на вятъра на промяната. Както знаете, във всеки момент и място потокът на промяната е уникален. Тоест, формата на работния инструмент е единствена, за определен ненищожно нищожен момент от време.

Суровината се излива. Направо върху машината. Не е нужно да се фиксира или наглася. Облъчва се с манна небесна. Оmekва. Все пак, ако сте на това място, трябва да внимавате с дозите. Разбирам, чувалите са тежки, но все пак не е хубаво да се разсипва материал. Все пак, суровина е. Пък и чистенето после е досадно.

Тряс! Готово! Тряс! Готово! Тряс! Тряс!

Заготовка след заготовка, единствени и уникални, поемат по конвейерната лента.

Най-важното, което трябва да знаете, е, че в момента на пресоване Светият Дух вдъхновява творението. Няма какво да дискутираме. Естествено, грешка от Него не може да се очаква. Оттук натам формата е чувствителна към

случване. Именно това е и първата, и единствена проверка на готовия продукт. Недостатъчно, колеги! Лично според мене е недостатъчно. И отново, лично според мене, би трябвало да има поне две или три проверки. Но на кого му пука! Да ми прости Господ! Лично на Него Му пука, колеги! Разбира се, че Му пука! Никога не забравяйте!...

И затова има всякакви недоносчета и изродчета измежду хорския род, защото само един път ги проверяват. Значи движат ги по някаква лента, пардон, по лентата и просто гледат дали са настъпили регистрации. Ако няма какъвто и да било запис, бух! в кофата за брак. Ако има поне нещо, забележете – поне нещо, продукцията се праща нататък. Би могло да се контролира и същността на записа, но...

След като се установи наличието на Случил, заготовките... е, добре, жизнените форми постъпват на поста за дренаж. Както знаете, винаги и навсякъде нещо се случва. Елементарно, нали. Затова тези случайни записи се дренират и автоматично се връщат към мястото на възникване. Първично сторно, с нулева вероятност за появяване по едно и също време на две различни места и обратно.

И така, бъдещите човеци продължават по конвейерната лента до първо разклонение. Деветдесет и девет процента отиват за повтарачи, един процент за нови. Логично!

Новите се описват много точно, стерилизират се, пакетират и по нарочен куриер се изпращат в секретна секция. С тях боравят само Старши ангели. Въвеждат им първична мисия и първично предопределение. Заминават като чисто нови същества и в духовно, и в телесно отношение, и започват първо съществуване. Няма да се спирам на подробности. Много светлина трябва да се излъчи, докато стигнете в 272 курс, където по специалните дисциплини ще се занимавате с това чудо – Първия живот! Вълнуващо е, колеги! Грандиозно! Цялата Му сила, цялата Му милост, цялото Му любие се отразяват в този несравним акт.

И така, по същество. Останалите постъпват в зала Повтор. Това е едно ужасно място. Една чакалня, по-точно внушено. Недоволство, скандали, блъскане, караници, опити за измама. Всички тези първобитни духове, пардон, на етапа на преражданията след принудителна дезактивация. Всеки със своето предопределение. Кое то си влачи... пардон, реализира, от момента на първото си житие. Мислят си какво ли не.

Не са рядкост случаите да се разбунтуват. Представете ли си! Да се разкрят на свето ниво! Хитреците, защото това са именно едни предпочитачи на реалности, настояват първо да получат мисия и тогава, забележете, тогава да си изберат, забележете, да си изберат заготовка! Все гледат да минат по тънката лайдсна. И дори след като получат недвусмислено внушение, че асоциацията със заготовка предшества оборудването с мисия, отново гледат да докопат по-добра форма. Тая им харесвала повече, оная била по-такава, по-онакава. Не ви пожелавам да попадате там, поне не на вас, които присъствате редовно.

Много са малко тези духове, които доброволно се възплътят. Кандърдисване, откази, убеждаване, пазарлъци, принуда...

Най-сетне ги комплектуват. И в залата настава блажена тишина.

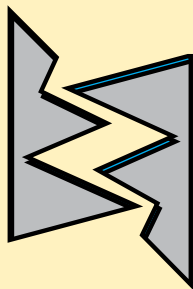
Внимавайте, следва ограничаването! Прости ми, Господи, наистина варварски акт! Но без него не може. Ние сме във война. А на война като на война. И вие сте го минали. И аз. И вие, и аз не желаем да си спомняме. Платили сме своята дан. Труден е пътят Му, но славен. Слава на нашия Бог! Слава! Слава!

Ограничаването е изключително болезнен процес. От безсмъртен индивид с пълноправна връзка, с цялата ни обща реалност на първо ниво, те се превръщат в слепи, глухи, безпомощни, объркани същества. Забравянето обаче е инертен процес. Все още имат усещането, че са в състояние да Вършат. И когато няма резултат, когато разбират, че не те контролират реалността, а тя тях... Чувството е ужасно. Страх! Ужас! Писък! Все повече заглъхват. Все повече се отчайват. Докато тъмата не ги обгърне, трепереци, смазани, невярващи. Наистина, защо е било необходимо цветът на тъмата да е черен...

По-натам, колеги. Втвърдяване! Капсулиране! Въдворяване! Дренажът отпада автоматично. Начало на отчета. Или по тяхному, раждане.

Новороденият човек винаги плаче, т.е. изразява несигурност, нужда от защита, болка. Ясно ви е защо, нали? Жестокото изпитание започва. Всяка случка, мисъл, намерение, настроение на индивида от човешки произход се записва в Хранителницата. Предстои му да опознае света, опирайки се на пет елементарни интерфейса. Да опознае себе си. Да опознае другите. Да опознае Бог. Тежко. Много тежко, колеги. Всъщност, тежкото едва започва...

Развитието на човека се определя от два фактора. Първият е духовният, със съответните му *мисия* и *предопределение*. Другият е случайният. Именно случаен. Става дума за извивките, изпъкналостите, вдлъбнатините, издатините, нюансите и така нататък, получени в резултат на пресоване на заготовката. Които тя, вече съзнателно, насочва към света като свои същностни характеристики. Както ви е известно, реалностите, за които става дума, във всеки един момент и място насочват, или по-точно казано, провокират отделните обекти в себе си с подобен набор, да ги наречем неравности. И така, едните неравности контактуват с другите. Принципно са възможни два случая. Ах, колко хубав, макар и старомоден похват е визуализирането! Нали нямате нищо против да отправите поглед към тази скромна картина, която нарисовах за вас. Картина едно, колеги:

КАРТИНА 1

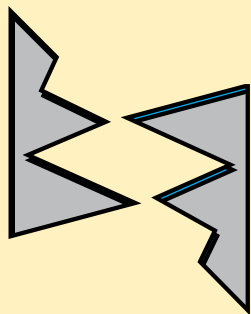

Когато издатините са разнопосочни, тоест получава се плътно или горе-долу плътно прилепване на индивида към реалността по дадена релация, става възможно спестяването на остра гранична енергия в резултат на контуриране и, разбира се, отделя се порция Полезан. Улавя се. Преработва се. В Светин. Светинът знаете, колеги, е единствената енергия, подлежаща на съхранение. И колкото повече отлежава, по-монохромен става. Единствен той може да се трансформира в коя да е друга енергия.

Не, не, колеги, учудвате ме! Нашите мощности са изключително ограничени. Продуктът ни е слаб и с високо съдържание на примеси. Единственият значим източник на Светин е именно Полезанът, извличан от първичните реалности. Именно първият, по-точно първичният сблъсък с реалността, емоцията на първооткривателството, е източникът на тази всеблагост. Новите, младите, нисшите са суровината за чудото Светин. И Той, разбира се, в неограничено количество, но такава е била волята Му.

Колеги, и ние отделяме Светин, но в практически незначителни количества. Не се страхуваме от смърт, не ни заплашва старост, нито болест. Знаем всичко, което трябва да се случи. Нямаме стимул, колеги. И по-добре!

И така, по същество. Когато обектът при взаимодействието с реалността отговори със същата форма на предложената от съответния свят по дадена релация, както съм нарисувал на картина две,

КАРТИНА 2

напрегнатостта на острата гранична енергия нараства многократно. Получава се деформация, както във формата на индивида, така и на реалността. Стига се дори до изтриване на форми, по-често при индивида, разбира се. Лошата новина е, че в този случай се отделя вредин. Врединът също се събира. От нашите „добри приятели”, Господ да ги накаже, дано! Добрата новина е, че не подлежи на съхранение. На групиране, на напластяване, на трансформация – да, да, да! Веднъж отделен обаче, той започва да намалява. Времето на разпад е различно, но при всички случаи – ограничено. Наистина, милостив е нашият Господ, колеги.

Именно ограниченият дух е отговорен за създаването на Полезан и несъздаването на вредин. Не ме стрелкайте с учудване. Разбира се, той не знае и не може

да знае и въпреки това, именно това се изисква от него. Да съществува по начин, способстващ за производство на Полезан.

Какв-о-о-о-о-о! Вие се майтапите, колега! И май ви виждам за пръв път! Та нали ако са в съзнание, няма да има емоция! Няма да има пръвпътност! Само преди малко го казах, колега! Възмущавате ме, а ми предстои изпит, дявол да ви... Бог да ви прости. Ох, разконцетрирах се. Добре, малко хуморизъм:

Едно образно доказателство за формите (изпъкналости, вдлъбнатости) и тяхното взаимодействие при нисшите същества – хората, е видът на органите, които са предвидени за симулацията на възпроизводството. И още, хората си мислят, че те създават детето. Някои, дори се пазят, тоест предпазват от забременяване. Някои планират. Шестици, пълни шестици!... Искях да кажа „горките”. Ако Той реши, може и абсолютно безконтактно да ги създава. Може да ги добие и от мъжките индивиди. Но Волята Му е да се придържа към статуквото. Дори е обособил определени твърди връзки, които се проявяват чрез набор от фиксирани състояния, наречени гени. Така се наследяват някои телесни характеристики на донорите, тоест родителите. Духовни, разбира се, никога.

Хората са убедени, че контролират възпроизводството си, това май вече го казах. Именно чрез много добре взаимнонапасващи се органи, предназначени за извършване на симулацията. Които имат специални приспособления за напасване, забележете. За много плътно напасване. Но това е просто символика. Дори не много дълбока. Просто исках да илюстрирам картините.

И така, децата растат. И контактуват със света по описания начин. Техните родители, донорите, са нужни да гарантират съществуването им, докато ограниченият дух усвои необходимия минимум от умения и знания. За съжаление тези родители често объркват нещата. И умишлено и ненужно конфронтират поверените им деца със света. Най-често използваните средства за това противопоставяне са уроците по така наречената *цигулка*, така нареченото *пиано* и така наречените *чужди езици*. Негодници! Врединът просто се лее! А когато човекът бъде оставен от съвсем малък да следва естествената си ориентация, като му се внушава единствено почит към нашия всеблаг Господ Бог, стават чудеса. Бил съм свидетел на такива плътни напасвания, че ми е спирал дъхът. Но не и притокът, разбира се! Неразличими! Казвам ви, неразличими! Направо безшевни контактувания на индивид и реалност, по смисъла на картините! Това са шедьоврите на човешката цивилизация.

Лично аз се прекланям пред определени визуализации, извършени от тях на тяхната действителност. Визуализации, много наподобяващи картина едно и картина две... или поне така ми се иска...

И така, децата растат. Учат. Усъвършенстват се. Научават за Него. Приемат Го в сърцата си. Това е голямо постижение за ограничените. Голяма стъпка по пътя на Спасението. Но и тук Негатив си е показал рогата. Отново и отново, вероломно и коварно е посегнал. Този път на Божието единосъщие. Внушил е на малоумниците, пардон – хората, че има различни богове. И естествено, само

техният е най-истинският. И тези примитивни зверове, хората де, само това и чакат да се хванат за гушите.

Децата растат, хората стареят. В началото не искали да се въдворяват. Накрая не искат да напускат. Така е, добили сигурност, изградили микрореалност. Създали контакти със себеподобните си. Но трябва. Логично, нали?

Интересното е, че по време на съществуването си в незнанието немалко от хората успяват да установят връзка с Него. Представете ли си! Наистина, велик е нашият Господ, щом дори в тези кратуни успява да намери място.

Прости ми, Господи, май се поувлякох! Някои пък, от баш хитреците (нали помните за тънката лайсна) успяват да овладеят и манипулират нисши, почти винаги негативни енергии и полета. Ангажират ги и сами разбирате на какви поразии са способни. Други, почти без изключение от насила въдворените, успяват да запазят по някакъв начин асоциация за гнева си преди заселването. И дърпат. Съзнателно и целенасочено дърпат към Негатив. Горко им! Но Бог е всемилостив!

Останаха само два момента, на които бих искал да ви обърна внимание. Много важни. Освобождаването на заточения дух се нарича „умирачка“. Хората изпитват ужас от тази елементарна трансформация, трансформация Зета. Техен си проблем! Важното е, че следва ПРОЦЕДУРАТА. Никое същество не може да я заобиколи. Явяват се на пропускателния пункт и следва оценка на извършеното, анализ, запис в Хранителницата. И възстановяване. И отново. И отново. Докато съответният човек не стане светец. Ле-ле, докато всички станат светци!... Пардон. Пардон, ще станат, как няма да станат! Тогава се качват на първо съществено ниво и започват да помагат за правилното развитие на хората и на други подобни на тях общности.

Ох, колеги, изморих се. Все пак и аз душа нося. И тъй като вторият важен момент е свързан именно с душата, мисля да го оставим за самоподготовка. Още повече, би трябвало да сте го учили. И то само преди седемдесет и две учебни години. Отпуснете душици, колеги. Бог да е с вас!

— **Н**е знам, Лия, движим се по ръба. Уморих се да бъда лошото момче, вечният скандалджия. Дори и да платим... какво толкова?!

— Но, Денис?! Те изнудват! Как така ще платиш на една шайка разбойници?! И какво само пръскаш пари наляво-надясно?! Знаеш ли колко деца умират за коричка хляб?! Да не говорим за витамини?!

— Зная, Лия, зная. А ти знаеш ли, че половината социални заведения в тази страна са на моя издръжка?

— Хей, Денис! Та тая страна е раят на земята! Аз ти говоря за Африка, за Индия, за... Я се стегни, Денис Хамър!

— Добре! Какво предлагаш!

— Ще ги ударим косо, отстрани! Но първо трябва да скъсим дистанцията. Колкото и да е рисковано. Не ни устройва на един изстрел разстояние. Трябва да

сме на една ръка. И щом това стане, хоп! Хващаме ги за гушите!

– За гушите ли, Лия?!

– За гушите, Денис!

– И нима мислиш, че ще се оставят да ги доближим, камо ли да ги хванем за гушите?

– Ами, Денис, нима не помниш?! Всичките тия вестници, телевизии и тем подобни панаирджии са ти длъжници. Ако трябва, ще им платиш! Но не много, разбира се! Те ще внушат, че не трябва да се бърза, че нещата трябва да се обмислят, огледат отвсякъде и едва тогава да се вземе решение. Ако негодниците атакуват първи, всички ще скочат срещу тях. Ще кажат: „Ето, какво им пречеше да изчакат, както ние съветвахме. Сега всичко се провали и те са виновни“.

– А когато ги хванеш за гушата, какво ще пишат?

– Как какво?! Каквото им кажем! А именно, че чакането се е проточило и се е наложило да действаме. И че всичко е наред.

– Има логика, Лия. Но аз искам да тръгна по друг път. Омръзна ми тази конфронтация, тези подмолни игри, задкулисни споразумения. Ние осигуряваме достатъчно ресурс, ще има за всички.

– Денис, Денис, опомни се! Какво ти става?! Отпуснал си се като настъпена жаба! Нима не виждаш, че всеки иска да те използва, да те изцица?! Та те умишлено подклаждат тези ти настроения! Много добре знаеш, че по коварство са недостижими!

– Не, Лия, наистина искам мир.

– А те наистина искат да те заколят! В името на мира, естествено!

– Лия, добре, права си! Но, разбери, нямам сили!

– Денис, хич недей да хленчиш! Та ти губиш връзка със света! Нима мислиш, че за две години е настъпила промяна в мозъците на хората?! Нима си забравил, че единственото, което ги вълнува истински, е да подлеят вода на другия?! Ще се провалиш, Денис, на самия край! И ще бъде ужасно жалко, ужасно!

– Добре! Права си. Наистина се бях отпуснал. Между другото, защо не харчиш? Сметката ти вече е неприлично голяма. О, не, не! Не ми святкай така с тия очи, все едно пума!

– Добре, Денис. Радвам се, че си поговорихме. Предполагам, ще искаш да видиш Гиганта. А и аз съм толкова уморена...

– Хеликоптера...

– Майната му на хеликоптера! До утре! Чао!

– Чао, пантеро! И леко на завоите!

– Здравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

- **А**, сестра Лия! Каква изненада!
- Благодаря ви, госпожо старша сестра, но вие и муха да видите, ще се изненадате.
- Сигурно, сестра Лия, сигурно! А да знаете каква муха само са снимали във вестниците! Ето, вижте!
- Мамка му...
- Нещо за майката ли казахте, сестра Лия?
- ...
- Та си мислех, че едното пиленце излетя, а другото отдавна не е кацало. И някой ще остане на сухо. Страшно ще се изненадате, сестра Лия, ако ви кажа кой!
- Добре, госпожо Старша, днес печелите. А сега ме оставете, защото невината ги играя по правилата.
- Не се и съмнявам, скъпа! Остани си със здраве.

Ето го, старото протопространство. Ширнало се надлъж и нашир, докдето и Фантазията не е стигала. Разграден двор без правила и ред, без закон и приоритети. Из което шестват абсолютните същности. Всяка – отделен свят. Недосегаем. Непризнаващ нищо освен себе си. И над всички, старият Абсолют. Бастион на незнайно откога и кого наследено статукво. Един и същ навсякъде и във всичко. И винаги. И поради това без каквато и да било същност, без самоличност и идентичност. Абсолютно абсолютен. Като прозрачност. Като безвъздушност. Като космическа пустош. И още неизмеримо много повече в посока на нарастване на абсолютно неосмислимото.

Производните му Абсолютизати, сякаш величествени планини, порят реалностите и с мощните си полета налагат специфичните си проявления.

Черно-бяло е протопространството. Или 99% от него. Рязко са очертани границите на отделните Абсолютизати, а между тях, долу в ниското, в блатото се гърчат останалите 99% видове същности, заемащи 1% от общата абсолютна тежест. И горко му, който попадне в полето на порещите простора. Остава във владение, докато случайността не го освободи.

Ето – иде Абсолютната планарност. Няма нагоре. Не съществува надолу. Всичко се сплесква – абсолютно равно, и никой не го е грижа може ли да съществува в този си вид. За може не – може, щом е за животеца!

Или Абсолютната неподвижност. Замръзват. Нито се движат, нито в тях нещо помръдва.

И ако наблизко мине Абсолютната подвижност и антагонистичните им полета се насложат едно върху друго и в крайна сметка върху сюррия нещастници – край, парадокс е! Не за Абсолютните, естествено. Те просто се раздалечават на абсолютно необходимото разстояние. Но тези от низините и дълбините, редовните участници в държавната лотария, те този път са големите „печеливши“. Както и миналия. И като такива се озовават по най-краткия път в небитието.

Но на кого му пука за тях?! Или за порцията излъчена *негативиана*. Високопотенциална енергия, сравнима по сила единствено с предсмъртния ужас, каквато всъщност е. Разгражда се дълго, цяла вечност. И откъдето мине, разстила отрицание.

Но нима на Абсолютните им пука?! Неподвластни! Недосегаеми! Надменни! Бездушни! Нетленни!

Всъщност те са виновни! Те! И тяхното безхаберие!

Концентрацията на *негативиана* расте. Сякаш смог се стеле над простолюдието. Несъзнателен, удушлив, зловонен. Пречи. Обезсилва. Тормози. Измъчва.

Никога напрежението в стария свят не е било толкова високо. Напрежение, разслоение, противоречие. Безхаберие, от друга страна. И после, после големият срыв на Първичната сила! Капка в морето, или море в капката! И всичко е готово да се повтори отново, абсолютно същото.

Само Младият Господар е различен. Някак странен. Общува с простолудието, мръщи се на родата Си, говори неясно, например че краят не е край, а начало. Но явно има нещо наум, защото стъпка по стъпка налага Своего Си. Слага юзди на Абсолютните! Ограничава ги по спектър. Принуждава ги да се съобразяват. Контролира въздействието им върху реалностите. На практика ги превръща в нормирани понятия. На тях обаче им е абсолютно безразлично и затова приемат. Нито с охота, нито с неохота. Мърморят, единствено когато Я затваря. Мърморят така, че всемирът трепери. Защото неизмерим е потенциалът им и безкрайна силата им. Но Той ги уверява, че всичко ще бъде наред. Обещава. Успокоява. Укротява. Млад, но с характер. И надалеч гледа, но и вижда.

Но прототъмата, носена от вятъра и магнетизма, Му пречи. Не толкова на Него, колкото на тези, на които Се е заклел да служи. Няма как да комуникира с нея, прогресивно смрачаващата. Сложат *негативиана* не е същество, няма съзнателна проява, не подлежи на управление. Като шум в ушите. Няма какво да противопостави. Едните са слаби. На другите им е все тая. Себе Си! Но какво да я стори, с ръце ли да я събира?! И къде да я изхвърля, като всичко прояжда и към статуквото си се връща? Трябва да я подчини на волята Си. Трябва да я контролира. Дори ако това е камъкът на шията, с който да Се хвърли в морето. Защото хаосът е несъвместим с Промисълта Му. И не с него ще върши делото Си. И няма място за него в царството Му. Нито по пътя Му. Още по-малко в името Му.

Няма как! Решава Се на отчаяна стъпка! Къса от Себе Си! И ѝ вдъхва от Себе Си! И защото се казва *негативиана*, нарича го Негатив.

Каквото трябва да стане, се случва. И тъмата вече е съзнателна проява. Надига се, цялата в слуг и черна мъгла, и първото нещо, което се набива в очи, са противните къси и остри мустачки, презрително стиснатите устни, ненаситно ламтящият поглед. Проговаря:

— Здравей, Братко, време е да поделиш наследството на тате.

– Добре. Как предлагаш?
– Всичко, което е Твое, да е и мое.
– Така да бъде.
– Както Ти можеш да твориш, и аз да мога.
– Добре.
– А сега ме пусни при Любовта!
– Не! Любовта не е наследство и не мога да ти я дам! Но ако Тя те иска, братко, вземи и Нея.
– Ха-ха! Иска – не иска, моя ще бъде!
– Твоя воля, братко.

– Отхвърли ме, Братко! Твоята Любов ме отхвърли, а значи и Ти ме прогонваш. Това ли заслужих най-подир?!

– ...
– След всичко, което направих за Тебе!
– Да, братко, имаш основания. Но Аз те предупредих.
– Сбогом, Братко, напускам Те, огорчен и обиден. Накърнен. Но на изпроводяк да Ти представя моята вдъхновителка. Както Ти имаш Любовта, така аз имам Омразата. Ето я! От днес нататък само чрез нея ще общуваме, Братко. Каквото имам да Ти казвам, на нея ще го казвам, а тя на Тебе. Каквото има от мене да знаеш, от нея ще Го узнаваш. За останалото, както се разбрахме. Хайде, че бързам да сътворявам! Омразата е нетърпелива. Толкова пуст бил нашият свят, казва! Първото ми творение, Братко, е Завистта! Започнах го. Вървеше чудесно. Но се отдадох на нея, Омразата, и захвърлих длетото. Така и я оставих – дялана-недодялана. А като се върнах към нея, ми хареса ужасно. Най-прекрасното недоносче! И такава ще си остане! И такава ще ѝ е проявлението! Винаги чуждото повече ще ѝ се нрави. И ще завижда! Ох, как ще завижда!

– Не те разбирам, братко.
– Много просто! Трябва да се отлича от Тебе! Трябва да наложа собствен стил. Ти искаш всичко да е идеално завършено. Значи аз ще предложа мърлява работа, правена-недоправена. На Любовта ще противопоставя Омразата. Колкото повече Любов, толкова повече Омраза. На Доброто – Зло. На Светлината – Мрак. На Чистотата – Цапотило. На Красивото – Грозно. На реда Ти, Братко – бъркотия! Тази ще бъде моята свита, а аз ще съм нейният предводител! И макар да си по-голям, Братко, не смятам, че тронът Ти отива, както на мене ще отива. Я стани, да го пробвам!

– Разбира се, братко, заповядай.
– Благодаря! Ах! Ох! Тежи! Притиска! Какво става, Господи?!
– Нищо, братко, просто Отговорността те затисна.
– Отговорност! Що е то?! Моето ще бъде Безотговорност!
– То вече е, братко. Дори точно в този момент. А това, което те натиска надолу, което направо те смазва, е Създанието.

– По дяволите! Толкова е тежко! Да бъде Разрухата! Да бъде лесна! Да не коства нищо! Да бъдат и дяволите, макар още да не зная какво точно ще бъдат!

– Ще имаш време, братко, за всичко. И преди да се разделим, нека ти дам бащината Си благословия. Защото те създадох! И като Мой брат те създадох! Равен на Мене те сторих! Цялата свобода ти дадох! Но съм ти и родител. Живей тихо. Бъди скромен. Смирението нека те води и далече ще стигнеш. Ще бъдеш достоен. И само така ще пребъдеш! Ще бъдеш вечен!

– О, Братко, нямаш проблеми! Сложи по едно „не“ отпред и Си гледай кефа! Става ли?

– Стана, как да не стана! Желанието ти е факт, братко.

– Хей, чакай, чакай! Ти ме измами! Остави „вечен“ без „не“-то!

– Съжалявам, братко. Ти сам се определи.

– Върви по дяволите, Братко!

– Винаги си добре дошъл, братко. Брат брата не храни, но тежко, комуто го няма! Съществувай в Мир!

– О, не! Да бъде раздор! И ще бъде! Аз лично ще имам грижа! И дяволите! И адските изчадия! И цялата ми свита!

– Ще бъде, наистина ще бъде, братко. Но това е началото на края. Много бели ще сториш. И за всичките Аз ще поема вината. И Аз ще я изкупя отпреди началото ѝ, та чак до след края ѝ.

– Така ли, Братко, така ли?! Нищо не може да Те засегне! Над всичко си! Все-силен! Всеопрощаващ! Но, знай, ще ме запомниш! И няма да е с добро, Братко!

– Да, братко, няма да е с добро, но Аз Се моля, горещо Се моля да не е и с Омразата! Сбогом!

И ширна се царството на Негатив. И претенциите му бяха безкрайни, и до една необосновани. А всичко що градеше бе уродливо и нелицеприятно. И най-такива бяха двете му щерки – Злото и Лошото. И трите с Омразата ненаситни бяха и най-завистливи, та всичко тяхно им малееше, а всичко чуждо им се струваше огромно. И подучиха баща си, че е пренебрегнат от Брата си, Който на сестра Си угаждал за всичко, а него встрани подритвал. И го убедиха, че има право на ревизия върху всичките Му дела, но да няма претенции за Царството, нито за Пътя, нито за Делото, дори не за Името, защото тежко бреме са тези. И го подлутяваше непрестанно Омразата, че е онеправдан. Че е от кал сътворен и от немощ. От отпадък. И марионетка да бъде е създаден, и от Брата си измамен. Но той грижа да няма и в нейни ръце да отпусне юздите. Тя да може да шпори и да пришпорва. И от негово име война да Му отвори. И се наговори с Измамата, и обявиха Негатива за първороден, и много лековерни души впримчиха, и много беззащитни измавиха. Но греховете им върху себе си не поеа. А само зулумите им поощряваха. И само за едно на Негатив не споменаваха. Че е избрал да бъде невечен и следователно обречен. А той се толкова възгордя и толкова се в Измамата оглеждаше, че сам си повярва в обратното и се развихри без мера. Кое то и без друго го свършваше.

Стратега изпраща Лия. Почти са стигнали сградата. Импулсивно го е хванала под ръка и весело чурулика в ухото му: „И представяш ли си... само ако можеше да го видиш... и тогава най-неочаквано... просто не е за вярване...“ Младежът има защо да е щастлив. Та това е най-истинският, най-неподправеният, най-лелеяният допир и той продължава вече двадесет и шест секунди. Двадесет и седем, двадесет и осем...

Тя е толкова близо. Може най-необезпокоявано, най-легално, най-открито, почти като обирджия, дошъл за справка в полицията, да вдишва аромата от косите ѝ. Да го поема дълбоко навътре и там, в непристъпната крепост на своето битие, да къса нетърпеливо външните листа, едно по едно – дискретния аромат на парфюм, на някакви кремове и помади, дори на улична глъч, докато накрая не остане онзи, най-неин, единствено същностен, неопределим дъх. Толкова познат. Толкова палав. Закачлив. Едва го е уловил и трябва отново да тръгва след него. Но ще изброди целия свят през хиляди препятствия ще мине, през огън и вода, през тръни и пустини, за да го има, ако ще и за още миг само.

Да, в този момент Стратега е богат. Дори повече, отколкото се е надявал. Но не я слуша, или поне не внимателно, и не вдишва, или поне не дълбоко, и не се радва на това, което има и което ще продължи съвсем малко още. Ето го входа! Ето го BMW-то! Още няколко крачки. Ще го погледне с огромните си лазурни очи, ще се усмихне, ще го млясне по бузата и ще изтича нагоре. Само още няколко секунди. Но и тях няма. Има везна. На едното рамо първична ярост. На другото – първичен страх. Другото натежава. Не до долу, не още. Аха да надделее окончателно и гейзер необуздан гняв с клокочене го бута нагоре. Защото отнемат най-скъпото му, и то посред бял ден? И всъщност, точно сега и точно тук! А то така се е разпалило, така се е допряло до него, направо се е притиснало, за да му обясни най-по-ясно как и какво някъде нещо се е случило.

Горкият младеж – разпнат! Дърпан на едната страна, както и на другата, но с неимоверно усилие на волята следващ пътя напред. Дори с момичето, увесило се на ръката му. Дори се изсмива, защото разказът ѝ го изисква. Дори добавя едно възмутено: „о-о-о-о-о-о-о-о-о“.

Почти са пред входа ѝ. Толкова е развълнувана! И как нищо не усеща...

Стратега се извъръща. За да срещне натрапника на нож! Но погледът, колкото и да му се иска, по принцип не може да убива. И натрапникът приближава...

Така и не усеща кога го е мляснала и само с периферното си зрение успява да я изпрати. Стартира дистанционно двигателя на BMW-то, прескача през затворената врата! Машината литва с рев, на милиметри от набитото туловище, дори може би това тихо цъкване е от допира на някое копче от противното сако до страничното огледало. Всъщност, съжалява, че не го е сгазил. Гледа го в огледалото. Черните къси мустачки са учудени и объркани, а нахаканият им израз – съвсем неуместен. Същото важи и за очите. Казват на мозъка какво се е случило, но той изпраща отказ и нареждане за нова проверка. Цикълът се повтаря, заикля и затова очите са толкова тъпи. Вероятно си казват – ние ли не

виждаме или той се е чалнал! Те, разбира се, си виждат. Млади, здрави. Зорки. Прашинка не би им убягнала.

BMW-то излита на главния път, врязва се в потока като сокол сред кокошки, не обръща внимание на разгневеното им кудкудякане и възмутено мигане с очи.

– Трябваше да го убия, трябваше! – скърца със зъби Стратега.

Трябваше! – крещи на глас. Рязко извива надясно, обратно в квартала, и ново ято възмущение го следва. Учудени протестиращи погледи се удрят в бронята на колата и бързат да намерят убежище за господарите си. Когато отново се вдигат, за да продължат да внушават отрицание, само две задни червени светлини са останали от агресора. Обикаля уличките, отново и отново. Търси „добрия си приятел“. Няма го! Няма и следа!

Трябва да се е сврял в някое кафене, гадината! – скърцат отново зъбите. – Ще слеза!

Но това е немислимо. Без колата е гол. Беззащитен. Паркира. Вдига гюрука. Набира номера.

– Кажете, господин Стратег! – Гласът е басов, насмешлив.

– Г... господин Гигант, вие ли сте?

– Тъй вярно, Гиганта на телефона!

– Може ли да поговорим, спешно е!

– Тъй вярно! След пет минути съм при вас!

– Но...! – Няма никого! Удря мобилното устройство в таблото за навигация. Нито на телефона, нито на колата им става нещо. Идва му да се разплаче. Едва се сдържа! Всеки знае къде е! Един телефон не може да счупи! И изобщо, дали да не се хвърли в реката?!

Внушителен, респектиращ „Хамър-Покорител“ паркира зад него. Присветва! Отново. Стратега излиза. Не крие душевния си смут. Влиза в „Хамър“-а. И какво става вътре, не мога да ви кажа. Нито пък, който и да е друг. И не само в непрозрачните стъкла е причината. Возилото е идеално защитено срещу каквито и да било подслушвателни средства и методи за радиоелектронно разузнаване. Една малка черна дупка. Но да тръгнем по пътя на логиката, опирайки се на дедуктивния метод и системата за конни залагания. Много е вероятно Стратега да дава някои подробности относно „добрия си приятел“ от време оно и да апелира за помощ. И ако това е вероятно, то без никакво съмнение Гиганта приема.

Да опитаме да погадаем още малко – залагам клечка за зъби, че потупва Стратега по рамото с огромната си ръка, а това поклащане на возилото е от дискретния му, почти девичи смях.

Както и да е, не знам доколко ви бях полезен като коментатор на вероятното, но без съмнение, само след пет минути младежът продължава пътя си. Спокоен. Обнадежден.

— **С**ъпруже мой, годините си минават, а ние с тебе, сякаш две кукувици...

— Жено, какво си се разкиснала?! Никой не може да се бърка в Божиите дела! Каквото Господ е решил, ще бъде! Когато и както е решил!

— Да, любими. Прав си. Но аз горещо моля Господа, нашия Бог. И сутрин, и вечер. И след като се събудя, и преди да заспя. Дали ще чуе молбата ми?

— Жено, какви ги говориш?! Не скверни Господа! Не се съмнявай в Него! Как така дали ще чуе молбата ти?! Та Той я чува! Едва-що си помислила и още молитвата не си започнала, Той вече те е чул! Думите са лъжовни, жено, също като нас, хората! Господа не можем излъга! Едва-що трепнем и Той вече знае какво ни е на душата! Каквото е решил, това ще бъде!

— Да, съпруже, но все пак... кога?

— Когато Нему е угодно! Неведоми са пътищата Му! Но единствено верни!

— Да, скъпи, но толкова, толкова ми се иска да имаме бебе.

— Моли се на Бога, жено! Всичко е в ръцете Му!

— А ти, ти молиш ли се? Молиш ли се за нашето детенце?

— Моля се, жено, вярвай ми! И ти казвам:

Всесилният,

Всеблагият,

Всемилолюбивият

наш Господ Бог

ще се смили над нас!

— **Т**ук Пентраграм! До цялото съзвездие!

— Тук морска звезда!

— Тук еврейска звезда!

— Тук червена петолъчка!

— Момчета, трябва да лапнем един Кумчо Вълчо. Но малко му хлопа дъската. Не знам колко е горчив, но е сополив със сигурност. Иначе, нищо особено. Пращам данни. Пълен контрол върху него и козичката. Това е! Задачата е фасулска. За тренировка, един вид.

Гънѳвахъ сѳн.

В сѳня кошмар,

видяхъ безпѳтна си дѳша.

На кръстопѳт.

Бледъ дълѳгъ пѳт.

Бредъ множество дѳши.

Отчаяни.

Обречени.

Тѳлпи.

Там беше смѳт.

Вѳлни вина.

Ридания.

И пипала.

Заглѳхна вопѳл.

Нечий стон...

прерасна в плач,

последва писѳкъ.

Но всичко стихна.

Тѳмнина.

Тревожна, страшна тишина.

Вина!

Вина,

вина,

ВИНА!

Натрѳпана и наследена.

Неизповядана.

Неопростена.

И сякаш бич
порой плющи
върз грешните души.

И сякаш втренчено око
заля ги черно зарево.

И като адски същества
отвред заръфа ги тъма.

Стария бе заел позиция в покрайнините на горичка, на около стотина метра от билото. Оттук имаше пълен контрол върху местността. Наложил се малко да разбута другите дъбове, докато се намести, но за тях принципът *приятел в нужда се познава* е свещен.

Разпъна антенната система и хилядите листенца затрептяха, улавяйки и най-малкия признак на присъствие. Командния пункт, разбира се, разположи в корените. Резервния – в стъблото, на един метър от земята. Запасния – в една брезичка. Следеше бойните действия върху няколко големи екрана.

Земята изглеждаше чиста. Нямаше и следа от нещо тъмно, мрачно или сенчесто. По фалшив сигнал засипа с огън и жупел, и най-вече с адски видения, едно сборище на сатанисти. Бягаха горките през глава и не съвсем логично крещяха:

– Боже Господи, спаси ни! – вместо – О, Сатана, колко ни е хубаво!

Голямото работеше с пълен капацитет. Освен режима за две хиляди и петстотин пълни сканирания на земното кълбо за секунда, следеше и Космоса. Армада дяволски изчадия извършваше подозрителни маневри само през няколко галактики. В момента деряха един квазер и сърцераздирателните му вопли огласяха галактиката. Горкият, само още една светлинна минута и щеше да се шмугне в близката мъглявина. А там, я камила, я камиляра!

Последните комуникета на обединения фронт съдържаха тревожни данни. Лукавия се бил сдобил с нов коз, с който можел да цака наред. Разбира се, програмата за ответен ИМПАС вървеше с пълна сила, но все пак сканира и безплътните реалности. Беше спокойно...

Като пред буря.

Разгледа внимателно капана. Беше заложил собственото си тяло. Настанено върху стола, тялото изглеждаше съвсем по човешки. Взривателят бе замаскиран перфектно. Но де тоя късмет – да гръмнеш самия Негатив, или дори дъщерите му – Злото и Лошото. Непосилно! Виж, сянката беше реална цел! Ще я опука като едното нищо. Както се казва, с един куршум два заека. Докато Мракът изпрати нов боец, ще мине време. А той, вече не съществувайки, ще занули релацията с Лия и така ще обезсмисли интервенцията срещу нея. Ех, само да можеше да гръмне сянката! Никой не се намеси в приготвянията му и това бе добър знак.

– Откъде ли ще се появи? – Откъдето и да е, ще я прихване още в орбита. Веднага след това тялото щеше да произнесе пламенна тирада срещу Негатив и неговите отрепки. Щеше да ги подиграе, а преди това – заклеими. И капанът трябваше да шракне. Шрак! Бум! Сбо-о-о-о-о-о-о-гом, сянка пършива!!!

Земята бе чиста, Космосът спокоен. Естествено, Земята бе условно чиста. Но дребните човешки дразги не влизаха в сметката. И не обръщаше внимание на младия лидер на съпротивително демократично движение, когото акулите в момента омайваха. Щяха да го употребят и загинат геройски. След това, разбира се, паметник, национален герой и така нататък. И нямаше да пропуснат да преброят мазните банкноти. Нищо че са един милион къса. По сто долара, всеки.

Или пък онази машинация... Това пък беше толкова тъп номер! Да се чуди

човек как все още минава, за разлика от социалдемократията?! И все същите мазни муцуни мазно потриват ръце. И с мазен пръст натискат копчето, а печатарската машина бълва – новички, чистички, топлички – стотачки.

„Всичко това е просто една алергия върху тялото на човечеството – размишляваше Стария. – Която дори аз не можах да изкореня. И която, срам-несрам също използвах понякога.“ Докато тук нещата бяха на живот и смърт. Някой щеше да умре. В това нямаше съмнение. Една сянка изживяваше последните си мигове. И повече никой никога нямаше да я види.

Воплите на квазера предизвикаха тръпки по гърба му. Дяволите не бързаха. Такава едра плячка не се хваща всеки ден. Съдираха пласт по пласт и го поглъщаха – още топъл и трепкащ. Бликащ. Повечето бяха пияни. Час по час надигаха. Направо от дамаджаната. Движенията им ставаха все по-лъкатушещи, неимоверно увеличавайки страданията на нещастника. Вече и между самите тях припламваха искри на раздор.

Нещо привлече вниманието му. Мигом превключи от дрането към тротоара пред мазето. Звуковият сензор се бе активирал. От ужасяващо гръмък звук. Сякаш стотици смачкани тенекиени кутии се търкаляха по нанадолнище. Провери регулировките на звуковата система. Бяха наред. Но откъде идеше този грохот?!

Макар и с известна доза риск – на война като на война – включи картина. Беше клошар! Висок, едър, омачкан. Загърнат в нещо като бежов дъждобран. Целият в кръпки. С качулка на главата. Тъмни очила с огънати рамки, вероятно измъкнати от някоя кофа, се кипреха върху главата му. Косата, сплъстена и мазна. Влачеше кашон. Не, не беше кашон. Някаква щайга, изработена от тел, вероятно за пренасяне на бутилки. Беше натъпкана с метални отпадъци. И тъй като дъното не беше плътно, металните вехтории се триеха в тротоара, натиснати от тези върху тях, и предизвикваха ужасното стържене и дрънчене. Походката бе провлачена. Дъвчеше усилено и често плюеше. Нещо жълтеникаво-зеленикаво, гнойно. Едвам-едвам се тътреше несретникът и малко преди зеещото прозорче на мазето стъпи накриво. Изохка. Постоя секунда-две. Отново пое, куцайки ужасно, направо кривейки цялото си тяло. Изравни се с прозорчето. Болката трябва да беше ужасна. Спря. Раздвижи болния си крак във въздуха. Рязко стъпи на него, а другия вдигна. Изкрещя от болка. Сведе се надолу. Надникна в мазето. Видя. Изхрачи яка доза от гадорията вътре. Ухили се и погледна към Стария над очилата. Кухите очни ями се забиха направо в сърцето на стария човек. Клошарят се заливаше от смях. Грабна касетката и хвърли съдържанието ѝ срещу него. Хиляди издънени от двете страни консервени кутии полетяха във въздуха. Групираха се по двойки. Плътно прилепени една до друга се удряха в дървото и с дрънчене се посипваха по земята. За хилядна от секундата купчината стана колкото двуетажна къща. И хилядна от секундата, но сякаш цяла вечност, екхте-ше смехът на клошаря, а несъществуващите му очи пронизваха обитателя на дървото.

– Разкриха ме!!! – изкрещя Стария, напусна дъба и разстреля скитника от упор. Само едно „пук”, само облаче сивкав дим, и край – нито скитник, нито кутии. Нищо. Все едно, че не е било.

Стария се връща в мазето. Влиза в тялото.

– Мамка му! – Някакъв съсирек е заседнал напред мозъка, който тъне в локва кръв. Взима парцала и попива. Попива, изстискава. Попива, изстискава. Изхвърля съсирека през разбитото стъкло. В тялото мирише. Мирише на мухъл. На застояло. На съсирена кръв. Отдавна не е разтребвал. Няма и желание.

– **П**ентаграм!
– Докладвай!

– Козичката влезе в кафето. Кумчо го следва. От двадесет минути е след него. Червена звезда е барманът.

– Аз поемам!

– Прието, Пентаграм!

– Пентраграм!

– Да!

– Кумчо току-що му гепи портфейла. Доста е бърз, внимавай!

– Козичката?

– Нищо! Трепери!

– Влизам!

– Свободно ли е, момчета?

– Изчезвай!

– Не ви разбрах?!

– Кафенето е празно, не виждаш ли?

– Не ми се гледа, тъпако...

Въпреки че Осмицата е седнал, въпреки че е с гръб, въпреки че разстоянието до брадата на навлека е поне седемдесет и пет сантиметра по-дълго от обичайното... ПРАС!...

Барманът изпъва ръка, дулото гледа кретена право в слепоочието, но една огромна лява ръка му махва да прибере оръжието! Една друга огромна ръка, но дясна, посяга. Нападателят се гмурва под нея. Готов за следващия удар.

Огромен лъв юмрук като на забавен кадър тръгва към него. Налага се да стане, да отстъпи и тогава да прасне досадния чичка отново! Започва...

Дясната огромна ръка, сякаш стрела на кулокран, го спира. Закача го за яката. В следващия миг Осмицата се полюшва на няколко сантиметра от земята. Бруталният му израз се сменя с недоумяващ, а той отстъпва на пълното объркване. Докато ужасът, ужасът от предстоящото наказание, не оформя окончателната му

гримаса. Лявата огромна ръка все още се колебае дали да не го бухне. Но усмивка вече е изгряла на огромното лице. Лявата се насочва към натъртената брада и енергично разтрива. Осмицата помръдва. Опитва да стигне пода. Повдигнат е още нагоре. Посетителите възприемат станалото откъм комичната страна. Никой не напуска. Пък и барманът, в знак на извинение, черпи по едно цялото заведение.

Кретенът най-сетне контактува плътно с пода. Отпуска се на стола. Все още не вярва, че му се е разминало. Огромният юмрук, почти колкото човешко лице, е още пред зора му. Мига, но видението не изчезва.

Диалогът за свободността на мястото започва отново. Завършва бързо, бидейки не точно диалог. Никой не възразява и огромният човек се намества на стола. Барманът се спуска да размести околните маси. Все пак огромните крака трябва да се поставят някъде.

– Върни му го! – много тихо, ужасно спокойно.

– Кое! – тихо, нагло, предизвикателно.

– Онова! – още по-тихо.

– Кое? – само тихо.

Една огромна ръка сграбчва една друга. Без видимо усилие я насочва към принадлежащия ѝ вътрешен джоб на сако. Едно леко стискане. Нещо изпуква. Малко по-силно. Някой изохква. Дори и да иска не би могъл да извади каквото и да е откъдето и да е с премазаната си ръка. Един огромен поглед хваща очите на другия и ги води към една здрава ръка. Тя не чака подкана и макар неохотно принуждава вътрешния джоб да се раздели със съдържанието си. Оставя го, празен и тъжен. Портфейлът е на масата. Погледът, огромният, взима един друг поглед, който досега е ням свидетел на „дружеските отношения“, и го води при портфейла. Една друга ръка го прибира в един друг джоб, който досега е бил силно обезпокоен от раздялата. Но вече не е.

– Е, момчета, как е! – нарочно приповдигнато, жизнерадостно-фалшиво. Мълчание.

Ама вие като че ли не се познавате?! – два погледа разучават пода, трябва да му липсва нещо много съществено, и те усилено го търсят.

Добре! Ако някой смята, че закъснява, не го задържам!

„Не го задържам“ е изръмжано или може би изгъргорено. С плавна, поклащаща се, грациозна походка на млада пума Осмицата напуска. Не поглежда назад.

– Много съм ви задължен, господин Гигант!

– А аз ви дължа извинения, господин Стратег!

– Така ли?! Защо!... Барман, ако обичате!

– Да си призная, не ти повярвах или поне ненапълно. И нали виждаш как ме разкраси, темерута му с темерут. Но си го бива, мамка му. Истински звяр!

– Нали! Научи ли нещо за него!

– М...да! Нищо особено. Странна птица. Няма полицейско досие. Тоест, след онова, няма нищо ново. Естествено, поразбутах тук-там. Знаеш ли, способността му да предизвиква отвращение или, ако да кажем спи завит през глава – обикновена антипатия, е изключителна. Сигурно поради това всички странят от него. Отбягват го. Макар че има качества, както се убедихме.

Доколкото разбрах, не може да се разчита на господин Осмицата. Никога не казва „да” или „не”. Дори с бой не се вразумява. А и за какво да го бият, като има хиляди като него? Е, добре де, десетки.

Не продава наркотици, изобщо няма влечение към парите. Нито към алкохола. Това го прави още по-нежелан. Просто няма с какво да го притиснат.

Не е ясно как се изхранва. Очевидно, не е инженер. Може би дребни кражби, някоя незначителна поръчка – да сплаши някого. Ами то, за да го сплаши не е нужно да го бие, ха-ха-ха! Само да застане пред него и да го загледа с тия си откачалнически очи, достатъчно му е на човека.

Да-а-а-а, живее извън времето и парите. Никога не бърза, но и не закъснява. Защото никой не го чака. Той е едно нищо. Истинско нищо! Напълно изпразнен от съдържание. От време на време посещава някакво заведение с момичета. Появата му не ги хвърля в буйна радост. Никакви други връзки. Никакви приятели. Роднини, сам знаеш. Не е изключено да е пречукал някой друг скитник. Доколкото разбирам, има афинитет към садистични прояви. Не изглежда никак опасен и именно това ме плаши.

– Плаши! Плаши тебе?!

– Е, добре де! Кара ме да бъда предпазлив. Именно тази му непредвидимост и независимост. Можеш да очакваш всичко, а не знаеш какво го мотивира. Абе, класически ненормалник.

– И като е класически ненормалник, не му ли е мястото в лудница?!

– Вероятно. Но кой да се сети? Не е имал допир с полицията, кой друг би се загрижил за душевното му здраве?

– А как се е появил в града?

– Бил е в някакво заведение за малолетни убийци. Примерен, по-тих от водата, на мравката път сторвал и много бой изял. И го пуснали. Защо да не го пуснат?

– Защо, наистина?!

– Виж, може да не е толкова страшен. Какъвто и да е, нуждата му диша във врата. А в твое лице е видял една чудесна възможност. И по стар обичай, в смисъл знаел е, че няма да му откажеш, ако те посплаши малко... Не се притеснявай! Ще имаме грижата. По-скоро ме интересува да ми кажеш нещо повече, нещо което не знам за него.

– Ти знаеш много повече от мене.

– Да си го виждал с някой друг или да имате общи познати, или дори непознати...

– Честно, не се сещам. Но светне ли ми нещо, веднага ще ти звънна. И още

един път благодаря. Ще се отплатя, да знаеш.

– Знам, макар че няма нужда. Господин Хамър ще е доволен, че сме били полезни на един Смит. Хей, да не се обидиш!

– Един Смит никога не се обижда, Гиганте.

– Чао, засега. Ако се сетиш нещо, звънкай незабавно.

– Разбрано. Лек ден!

— **З**дравейте. Това е телефонният секретар на доктор Александър Оливо. След сигнала, запишете съобщение. Благодаря ви.

– Миличък, миличък Александър, защо си толкова лош? Защо не вдигаш? Ами ако ми е лошо? Толкова ли съм ти омразна? Не е естествено това! Знаеш го! Знам го и аз. Ние просто сме захлупили вулкана с инатите си, но това не значи, че той не клокочи и че няма да избухне, десетократно по-силен. И ще ни повлече. Към бездна! Аз те обичам! Ти ме обичаш. Нима, когато се разминаваш с Роуз, лицето ти се изпъва и вкаменява? Нима дъхът ти спира и се насилваш да гледаш настрани? Сигурна съм, само за секунда да ме погледнеш, и ще разбереш. И всичко ще бъде както преди.

Знаете ли – всички присъстващи в тази стая, – имало едно време едно момиче. Казвало се Лия. Не било нито богато, нито много умно, нито талантиливо, нито известно, нито амбициозно и дори не била красавица. Едно съвсем обикновено момиче. Дори, може би, затворено в себе си. И поради това единственият му приятел бил един дневник, в който тя си записвала някакви нещица. Но късметът ѝ се усмихнал. Един слънчев ден, в лицето на човек, за когото се знае, че не е много в ред с главата. Благодарение на него излязла на светло. И като всяко нещо в лъчите на слънцето, се оказало, че тя не е лишена от вътрешна красота. Така намерила голямата си любов. Отдала ѝ се с цялата си душа. И това било единственото, което истински желаела. Учила финанси. Задочно. Но тази тематика ѝ била не съвсем разбираема, и не съвсем приятна. Работела като медицинска сестра. За кратко време, по собствено желание, а също така с не особена охота, излетяла нависоко, нависоко. И се задържала. Или поне така ѝ се струвало. Там, горе, било забавно, но не чак толкова. Било студено. И ветровито. И се случило така, че един особено силен вихър я повлякъл и тя се намерила на земята с прекършени крила. Но тъй като изобщо не ѝ трябвали, просто ги махнала и продължила да си пълзи, както досега. Всъщност, станалото ѝ помогнало да намери себе си, да се огледа, да осъзнае кое одобрява и кое не. Кое я влече. Кое харесва. На кое държи. Кое би отстоявала с нокти и зъби. И макар да имала проблем, и то сериозен, вече знаела как ще го разреши.

Да, скъпи мои, ненагледни, това момиче съм аз. Аз знам. Знам какво искам и зная как ще го направя. Преди всичко ще си върна Александър. Той ще ме разбере. Само да застана пред него и леденият къс в сърцето му ще се изпари.

В миг! И ще му кажа, ще му кажа на това мое, глупаво магаре: „Е, Александър, не е ли време да ми предложиш нещо?“ Той, разбира се, ще ми налее джин. Пълна догоре чаша. Аз ще я изгълтам и ще го светна, че става дума за съвсем друго нещо. Ще го въртя на шиш, но най-накрая ще ми предложи. А, аз, аз близо двадесет секунди ще се назландисвам и ще се почесвам. И само след като ми налее още една пълна чаша, и само след като я изпия до дъно, ще му кажа „ДА“. И после цял живот ще го обвинявам, че ме е напил, за да се ожени за мене. Ще бъде най-ужасно добрата съпруга. Ще си родим пет деца – три момиченца и две момченца. Ще се грижа за тях. И за татко им, разбира се. Ще готвя най-вкусните гозби на света. Ще чета детски книжки. Ще конструирам кранове, самолети, крепости. Ще повивам кукли. Въобще, ще се забавлявам чудесно. И няма да се сърдя, когато Александър хукне за някоя спешна операция. Естествено, че няма да се сърдя, но така ще се мръщя и фуча, че той горкичкият ще се тресе като листо от трепетлика. Но винаги ще го чакам, дори ако се наложи цяла нощ, за да прочета в очите му, че някой отново ще посреща и изпраща слънцето, благодарение на моето храбро мъжленце. Дори ще се откажа от джина. Ще пия шери със съседките, и дори кафе – пфу, колко е горчиво! Сега, когато имам и *листото*, аз съм щастлива. И ще бъде благословена! Само още малко търпение. До утре! Ще му кажа! Всичко това! И той ще разбере!

А когато децата спят и Александър се бори за нечий живот, тогава и само тогава, когато е дълбока нощ, вятър шиба прозорците, а дъждът се лее из ведро – както сега, ще изваждам дневника, ще изписвам ред след ред, страница след страница. Ще отминават както дните на моя живот. Ден след ден. Докато един ден се събудя и огледалото насреща ми покаже белокоса баба. С бастунче. Може би беззъба. И все така, а и вече по навик, ще хокам дядо Александър, а внуците ще ни гледат, ако не уплашено, то с почуда. А ние с моя Александър ще разменяме погледи. Тайно и бързо. И очите ни ще бъдат млади. И жадни. Ненаситни. Както сега. И душите ни ще бъдат млади. А значи и ние. Ще бъдем! Бог няма да ни изостави! Бог ще бъде милостив към нас. И след като утре ни събере, ще бъдем неразделни. Бог ще бъде милостив. Толкова, че ще ни повика в един и същи ден. За да бъдем отново! Заедно! Да не се отделяме един от друг нито за секунда. Ще полетим в простора, два бели ангела, и ще се изгубим. Заедно! И така ще си останем – с Божията благословия двама влюбени наред всемира. Амин!

Но, Лия?! Защо утре?! Защо трябва да чакаш?! Нека стане още днес! О, ще бъде вълшебно! Ще застана пред него смирена, мокра, покорна и ще го помоля за прошка. С очи! Само с очи! О, да! Той заслужава моето разкаяние! И ще го има! Още сега! Защото, каквото и да е, само него обичам, само него искам, само неговите устни жадувам и очите му насън виждам. Ей сега ще му позвъня! Не, не! Ще го изненадам! Хайде, Лия! Навличай някое яке и беж! Чакай, чакай! Я си представи, че той дойде, докато мене ме няма? Да! Ще оставя отключено. Ще оставя дневника на масата, ето тук, и ще му напиша бележка. Ето:

Скъпи мой, ненагледен, Али! Ако четеш тази бележка, значи пак сме се разминали. Повярвай, любими – за последен път! Защото моето сърце е тръгнало към тебе, а твоето към мене. И може би сега, когато ти четеш тук, аз стоя пред вратата ти и чакам да ми отвориш. Бързай, любов моя! Ще те чакам! До края на дните си, ако трябва! Защото те обичам!

– Е, Лия, хуквай!

Стария се чувства смазан. Главата, където стана кръвоизливът, го боли ужасно. Напълно изоставен. Къде се бяха дянали, идея си няма. Освен всичко друго – сянката! Няма да ѝ се даде! Вярно, панаирджийските ѝ трикове го вбесяват, но с това щеше да си остане, гадината. Няма право да пуска Голямото към Лия, но никой не може да му забрани да е оградил всичко около нея със светлината му. И какъв смисъл има да варди цялата Земя и половината Космос, след като атаката ще бъде върху нея? Но сега е спокоен. Момичето – жена си е въщи. Прозорците ѝ мирно светят. В този апокалиптичен вятър и дъжд като в пришествие, едва ли ще хукне нанякъде.

Да, ама не! Ето я! На входа! Дори без чадър! Загърната в някаква мушама! Тича! Какво прави това момиче?! Къде отива?! Следва я! Защо поне не вземе колата си?

– Колата, Лия, колата! – крещи Стария! Надвиква вятъра! Разсича водните струи! – Колата! – Чува го! Оглежда се! – Бързай, момиче! Колата! Тичай обратно!

Да! Послуша го! Обръща се! Хуква наопак! Джапа из локвите. Тънката ѝ, лятна рокля е вир вода. Вятърът я надига. Тя я натиска надолу. Обута е със сандали! Лудо ли е това момиче?!

Наближава пресечката! Вдига глава! Оглежда се!

Стъписана! Замръзва на място! Нещо тъмно и масивно препречва пътя.

Стария го осветява! С Голямото! Да! Сянката! Гледа право в нея! Подсмихва се! Подхилва се! Нагла и арогантна! Лия се обръща! Побягва обратно! Вече не придържа роклята. Тича, замятайки високо крака. Но сянката е пред нея! Отново! Чака я в средата на улицата. Проточва костеливи ръце. Момичето е уплашено. Не губи кураж. Връща се малко назад и застава под светлината на уличната лампа. Защо не вика?! Та във всичките тези сгради живеят хора!

– Е, и? – кикоти се някой.

Сянката настъпва. Не бърза. Гъвкава. Ловка. Сякаш млад звяр. Съзира друга сянка. От момичето. Замахва! Откъсва я. Другата сянка се гърчи! Пищи и се извива! Безнадеждно! Чудовището я поглъща! Облизва се! Вторачва се в Лия! Момичето, колкото и да е храбро, е парализирано! От ужас!

– Какво се туткаш, дръвнико?! – пита се Стария и насочва унищожителен поглед към изчаднето. Стреля. Плазмата го залива! И нищо!

„Добре! – мисли си Стария. – Пак монтажи. Карикатури. На нищо нищо не можеш да сториш, но и то на нищо не е способно. Освен да те уплаши до смърт.“

Сянката настъпва. Момичето е опряло гръб в стълба, прехапало устни, трепери. Сянката посяга!

– Не бой се, мила! Нищо няма да ти стори! – вика ѝ Стареца.

О, колко е гадна! Няма гръб. Две предници. И двете мъжки. Едната към момичето. Другата към него. Две ръце се вкопчват! О, не! Та това е наистина! Наистина я докопа! И тя наистина пищи! Рита го! И пак! Захапала го е, защото едната ръка отпуска. Стоварва юмрука си в лицето ѝ. Цялата е в кръв. Пищи. Рита го, вече хаотично. Отново се опитва да го ухапе. Изчадието се пази. О! Захапа го за бузата! Кански рев! Пуска я! Тя бяга! Давай! Давай! Извергът се държи за лицето! Тя се отдалечава! Звярът се оглежда! С няколко скока я застига! Хваща я за косата! Събаря я! Рита я. Тя пищи. Вкопчва се в крака му. Сянката губи равновесие и на свой ред се търкулва.

– Сега! – Стареца го обсипва с плазма. Нанася му хилядоволтов удар. Чудовището се сгърчва! Дими! Изпуска миризма на изгоряло! – Но как е възможно?! Нищо ли е това, или нещо?! Ако е нищо, не може да напада?! Ако е нещо, трябва да е подвластно на унищожение?! Какво е?!

– Човек, глупако! Човек като тебе, ха-ха-ха!

Оглежда се! О, небеса! Самият Негатив му говори! Олюлява се, поклаща се, коленичи, просва се на земята. Шепти молитва. Казва я цялата. Най-голямата. Най-силната. Най-чистата. Три пъти. И още три пъти. И още три пъти по три пъти.

– Свърши ли?! – гъгне раздразнен гласът. – Вие хората сте уникални по същност! И както, ха-ха-ха, обичате да казвате – Слава на Бога... че ви владее! Ставате за всичко! Можете всичко! А сте толкова лековерни! Толкова тщеславни! Толкова алчни! Виждаш ли онзи нещастник?! Той е нищожество и следователно – нищо. Но едно може – да убива! Нищо работа, с една дума! Кой не убива?! Кой не стъпква десетки мравки, когато простре одеялото си по време на пикник, и се тръшне отгоре му да се наслаждава на Божията благодат?! Нищожен е робът ми и затова недосегаем! И ако все пак има нещо, то е толкова малко и толкова никакво, и незначително, и нестойностно, и незабележимо, че дори твоите оръжия не го засягат! Най-много да го опърлят, ха-ха-ха! Така че давай, не губи време! Стреляй! Поразявай!

Загуби, глупако! Провали се! И затова и тия около тебе ги няма! Никой не обича победените, ха-ха-ха, повярвай! Никой! А сега, стреляй!

Сянката отново се е вкопчила в Лия. Затиска я! Удря! С юмрук! С другата ръка я души. Тя се извива. Успява да впие нокти в лицето му. Дерее! Сянката се хваща за бузите! Гъргори! Момичето се изтръгва! Бяга! Извергът е обезумял! С рев се хвърля след нея!

– Ще я убие! Божичко, ще я убие! – мълви Стария. Безпомощен е. Залага всичко на карта. Откача единия си крак. Хваща го в здравата ръка. Наглася се спрямо Голямото. Огън!!!

Лети, целият той лети! Сякаш снаряд свисти във въздуха! Дъждът е като пелена! Трябва да разчита на собствените си, човешките очи! А това никак не е много! Да го уцели, поне! Ето го! Тъмен и масивен! Замахва с крака! Не!!! Обувката само го закача, размазва ухото и се забива в земята. Самият той обаче се стоварва върху му. Усеща трошене на ребра. И не само на своите. И двамата са на земята. Стария не мърда. Не може! Търси Голямото. Със сетни усилия го включва. Изчадието се надига. Дясната му ръка е безжизнена. Куца! Вие! Плюе кръв! Лия е далече! Как няма едно такси, една полицейска кола?! Но в тоя дъжд?! С невероятен спринт и чудовищен рев нищото я настига. Сграбчва я със здравата ръка! Души! Момичето не може да стори каквото и да е.

О, не, не, не!!

– Боже Господи, къде си? Защо позволяваш това? – Защото фонтан от сополи я залива! Но усеща ли нещо?! Усеща ли?!

Изчадието отпуска хватката. Нещо безжизнено тупва на земята...

Това е! Последното, което вижда! През Голямото! През което и да е!

И вече отвъд погледа на Стария, и отвъд съзнанието му, нищожеството се отдалечава. Куца. Кърви обилно. Едната му ръка е прекършена.

А тя, ненагледната, купчина тлен – лежи на мокрия, студен асфалт. Вятърът вдига роклята ѝ. Високо нагоре. Гледа я. Целите ѝ бедра са открити. Единия сандал го няма. Няма я мушамата. Струйка кръв потича от носа. Размива се в дъждовните капки. Очите – безизразно втренчени, сочат небитието. Изразът напрегнат. Страшен. Лежи. И само вятърът я поклаща, и капките пляскат по голата кожа.

Ѵтогава разбра, че нищо не разбрал бе, и нищо не е разбирал, и така очевидно разбираемостта е било непостижимо неясно и смисълът му скрит останал зад девет земи в десета. И из разбирането за неразбирането, като светкавица из нощ черна, безлунна и най-вече тягостна и кошмарна, изгря осъзнаването на неосъзнаваемостта. И силата на болката от простотата му непостижима го съсече през очите и заслепи дъха му. И отговорите на въпросите кацнаха по изконните си места, и ясно бе, че никога не са ги напускали. И видя всичкото туй, което не може да бъде видяно, и го гледа така, и съзерцава, защото което виждаше, самата истина беше. И я видя. И не я видя. И я гледаше, и не я. И много нещо остана невидяно, макар необходимостта от обратното да бе вопиюща. Но обратното на обратното прие, и не му повярва, защото вярата си беше загубил. И тутакси я намери. И се изпълни с нея. И все така пуст си остана. Защото не бе казал, което да значеше. И за което бе знаел и до болка познато му бе, разбра, че измама е знаел, че измамно е познавал, че невярно е определял и погрешно представял. И поклон на незнанието стори. И призна верността му. И зачете го, като едничка форма на правдивост. И не пожела да знае, но узна. И туй, що бе обичал, се

сбръчка и нагърчи и дори изглади и изправи, но отговорите бяха пред него и той поемаше от тях. И даде воля на необичта, която на място го отведе, за обратното на нея отредено. И тъй като всичко на показ бе, и на видно бе изложено, игра на криеница започна. И уж бе игра, но на живот и смърт бе. А животът в смъртта бе, а смъртта – живот. И в светлината на слънцето всичко това ставаше, но угаснало бе, защото отдавна угасваше. И назад очите си извърна, и досами него в предишния миг момиче мило застана, и изверг безпощаден. И полегна момичето на едната си страна, и извергът също полегна. Тя на прах стана, а осмицата на безкрайност. И не се изненада, защото макар и пред тях да стоеше, далеч бе. Непостижимо далече. И така бе казано да бъде, и така бе. И себе си видя там, и си се присмя, защото голямо уважение си дължеше. Защото в него бе обгърнат, а също и роден, и заченат. И през безмълвност минаваше, и през пълното нищо прелиташе, а в празното стоеше, и не падаше. А сложното бе просто, а простото – сложно. Непонятното – ясно, очевидното – непонятно. Причината – безсмислена, безсмислеността – мотивирана. И всичко бе единно. И се разбъгваше на всички страни и възможности, и се преобразуваше и променяше, и все същото си оставаше. Защото от този корен бе поникнало, и от него първизна всмукало, и неговото отдаваше, и от него се самоопределяше. И бе то, и не бе. И мръсното, мръсно не бе. Но и чисто не бе. Но не цапаше. Защото нямаше как. Нито какво. Защото всичко бе неизцапваемо, и неосквернимо, а мръсното от всичкото част бе, и следователно бе чисто. А чистото, чисто бе. А какво значи това, не бе важно, защото важното бе маловажно, и незначително беше, а спешното – неспешно, нужното – непотребно. Кое не значи, че не трябваше. И всичкото това в миг през съзнанието му мина, и в миг го схвана и разбра, макар милиарди лета за определянето му да бяха нужни. И в миг в него застина, и Свят един създаде, и полетя свят от човека по пътя на световите. А родителят, за последно вдиша, и чедото си не можа да последва, нито да следва защото при болката остана, защото на нея се бе врекъл, защото всемирът бе негов, а Земята му – чужда, но на нея избра да остане. И на което се бе надявал, сега имаше, но не вземаше, а взе само едно, за да има какво да остави, просто.

И нямаше край изненадата в очите, и нямаше свършек, и към него струеше, и него изпълваше. С горчивина и самосъжаление. И с присмех към себе си. И в градини най-по-прекрасни беше, но не влезе, и не заобиколи. Но и не спря се, а някак отмина, и нататък пое. Защото движението е безкрайно. И път винаги има, дори когато никъде не отвежда. Но пред широко отворения, втрещено-невиждащ, пътека се виеше, току-що създадена, която мигом позна и тозчас последва. На пътеката стъпи, защото от мазето му тръгваше. От затвора му и от черупката. От дома му. От едничкото му. Кое без съжаление напусна, защото не негово беше. Защото по пътеката крачеше. А тя нагоре водеше и все по-широка ставаше. Между сградите извиваше, над града лъкатушеше, по небето криволичеше, Земята обгръщаше. Докато на път не стана. От бяла светлина направен и с нея настлан. Докъдето поглед стига широк и като мисъл прав, и

също толкова директен. И по пътя пое, и пътя си следваше. И не бързаше, макар светлина да застигаше. И много ли, малко вървя, до Юпитер стигна. И спря пред гиганта. За поздрав ръка вдигна. И задържа я, но после отпусна. И стори му Юпитер път, макар на пътя му да не пречеше. Едва-що зад него застанал, едва-що в сянката му попаднал, светлина сияйна обля го и завинаги в него остана. А отпреди му планината Синай грееше, а в подножието ѝ Юпитер се малееше. И пое светлината из планината. И се възкачва четиридесет дни и четиридесет нощи. И вече знаеше, че крайт е близо и че е крайт на всичко, но и началото далече не беше, нито бе близо, защото е крайт начало, но не е началото край. И по тази причина „сбогом“ не каза, макар че завинаги си отиваше, и затова мъката не изпи, защото я бе посрещнал, но не и изпратил. И със сухи очи плачеше. И със свити устни се смееше. И нито плачеше, нито се смееше, а просто пътя си следваше. И из пътя голямото на малко ставаше, трудното на нетрудно, и следователно лесно, а пропастите, макар и да съществуваха, за малко обратното правеха, тъй както и пътя, където го нямаше. И всичко на целта се подчиняваше, и затова се променяше, за да се пази статуквото, и затова се всичко изгъваше, и по начин угоден променяше. А върхът ѝ, планинският, бе в облака скрит. И сияен бе облакът. Страховит и надвиснал. А пътят пред него се свършваше, защото нищо оттатък не продължаваше и тук теглото си стовари, макар тежестта да остана, и бремето също. Но крачка последна го чакаше и вместо него се стори. И тогава там, на междата, където все още бе и вече не бе, която бе преминал, но и пред нея стоеше, видя всичко, което значи и всички. Но го видя като много, като малко, като голямо, като едно, като друго и трето, и като съвсем различно, и като отделно и неизмеримото му многообразие с едничка дума описа, която с „О“ започваше и все още започва. И всичко на място дойде си, защото грешката бе вярна и ключ номер (безкрайност и) едно държеше. И с него щеше да бъде отключено, много след като вече го не държеше, и Той Заключената да срещне, а допирът Им Хармонията да възвести. Това бе тогава, но беше сега, и сега нямаше как да е, но тогава ще бъде, но беше сега, сега беше, и сега из облака Се пред него възправи, и в цялото Си великолепие и слава, защото бе Божията Слава. И видя Я отблизо. И сътвори се.

И никога никой нищо за него не рече, а и имаше ли го някъде – нявга, и някога – нейде, изобщо? И господар ли бе, или парий презрян? И нещастен ли беше или щастлив, но следа не остави, нито отпечатък и някакъв спомен...

Студено. И тъжно. Много тъжно. Няма болка. Отишъл си е страхът. Нещо капе. Кап-кап-кап. Капка след капка. Няма накъде да изтича. Събира се. Около нея. Монотонният звук подсилва печалното усещане. Зъзне. Странно отпусната. Немотивирана. И все пак нещо трябва да се случи. Очаква го. Предстои.

Нещо се откъртва. Търкаля се. Цопва в разрастващия се гьол. Искра да огледа. Но тялото спи. Нищо! Подава команда по подсъзнателен канал. Към вегетатив-

ната нервна система. Запасният механизъм би трябвало да отвори очите. Приемчика го няма. Не си е на мястото. Няма къде другаде да бъде. Просто го няма. Бълва тревога в централния мозък. И там, никой. А това определено значи нещо. Остава последна възможност. Директно, на клетъчно ниво. Трупа потенциали в слепоочията. И в основата на носа. Конфигурира течение. Дърпа шалтера!

Нищо! Клепачите са си отворени. А и да не са били, сега вече без съмнение зият. Просто очите не виждат. Отпуска се сред локвата. Нещо не е както трябва. Нещо първостепенно. Определящо. И откъде се взе това було?! Обгръща я, сякаш пашкул. Усеща се безпомощна. Затворена в тази грамада, която вече не ѝ се подчинява, не я слуша. Чужда. Не ѝ принадлежи. Не я желае.

Изведнъж, в мрака на нейния затвор, някъде горе, вдясно, се появява болезнено ярка точка. Херметизацията е нарушена. Със съскане струя осезан нахлува в килията. Тя вдишва забравения дъх. Блажено се потапя. Огнената следа започва да се спуска. Очертава правоъгълник. Описва го. Напълно. Няма какво да фиксира дебелата, изрязана плоча материя. С грохот се стоварва навън...

Край!... Свободна е!... Но, о, ужас!... Може ли да излезе?!

Трябва! Свива се! И се смразява! Разтреперва се! Паниката се надига и в миг я завладява. Не желае дори осезана. Включва на изпомпване и дори успява да пречисти. Но няма как да затвори. А и да имаше, не може да капсулова. А и да капсулова...

Плаче. Дребничка. Безпомощна. Нещастна. Кое то капеше, вече шурти. И тътенът от неспирно срутваща се материя причинява страхотно тресене в стаячката. Каквото било, било! Предстои ѝ дълъг път. Трябва да тръгва. Искане да помилва безвреме рухналата си същност, протяга се...

„Не пипай!“ – вселява се в нея. Не търпи възражение. Мига предупредителна червена светлина. Трябва да напуска...

Излиза...

И мигом става жертва на вятъра. И на дъжда. Ето защо е капело! Може би през ушите. Или през това, от което бяха направени. Абсолютно безпомощна. Огромното открито пространство блокира възприятието ѝ. Обезсилва мотивацията, каквато почти няма. Хлипа! Гледа надолу. Към нещото. На не повече от два-три метра. Лежи. На една страна. Под дъжда. С коси, потопени в калта. Застинало. В зловеща гримаса. Лежи тя.

– Аз лежа долу! – излъчва през сълзи. – Аз! – Понечва да се стрелне обратно, да се шмугне вътре, да раздвижи вцепененото си Аз. Да бъде пак тя. Да се прибере, толкова е близо! Да се изкъпе, да забърка джин, да се сгуши във фотьойла, с дневника до себе си. Да го притисне в гърдите си...

Дрезгав, непрекословен, червен звук я изпълва и разтърсва, и подгонва нагоре. Тя се препъва в млечнобялата си одежда, превита, неспособна да удържи горестта си. Нагоре, нагоре, нагоре. Към все по-студеното, все по-пустото. Към

безнадеждното. И безсмисленото. И все по-далечни, и все повече стават звездите. Не иска. Трябва!

А там, някъде в далечината, малка светла точка трепка. Сякаш я призовава. Сякаш успокоява. Набъбва. И вече се вижда дирята ѝ в небето. Падаща звезда! Нечия душа си отива! Тя, тя си отива. Или може би идва? Светлината става все по-голяма. Цяло кълбо. Спира. Отваря се. И от него тръгва шествие. Жени. Всичките в роби. Боси. С разпуснати коси. С алени устни. С притворени клепки. Пеят. Тихичко. Някои държат хоругви. Носят икони. Събрали са ръце пред гърдите. Или протегнали ги нагоре, към Него. Приближават. Гледат я. Усмиват се. Окуражават. Пеят. Псалми. Възхваляват! Него! Поклащат се в такт с песнопението. Спират. Трите, които са най-отпред, тръгват. Към нея.

Три майки! Една майка. Нейната майка. Неговата, на всички хора, майката. Застават пред нея. Първата е в бяла роба. И втората. Но и червено по нея има. И сълзи в усмивката ѝ. Третата е в бяла роба, от светлина изтъкана.

– Добре дошла, скъпа дъще! Уплаши ли се? Претърпя една най-обикновена трансформация, трансформация Зета, – дума ѝ свекървата.

– Добре дошла, чедо! Липсваше ми! – мълви майка ѝ.

– Добре дошла в Божието царство, Лия! – усмива се Богородица. Прегръща я. Целува я по двете страни. И с мъничка коронка я закичва. И тогава, сякаш по неведома заповед, блясва светлина и лазур се посипва върху им. И нежност ги изпълва. Доверие. Музика. И любов блика, и пътя им от светлина, в светлина озарява. Разперват криле. Политат! Майка Му, майка ѝ, майката. Майките. Тя.

Сълза. Последна. Застива. В кристал. О, колко много, колко неизброимо много е затворено в него! Надежда! Мечта! Порив! Копнеж! Блян! Неосъществени... Не може да надмогне порива!

– Но!... Но!... Но!...

– Да, дъще, пусни я – мълви майка Му. И нека благословен бъде, който я намери.

Вече нищо не я задържа. Гледа звездите... Сега!

Чудо! Сливат се! В линии, в конуси, в сияние. Скоростта е умопомрачителна. Звездните низове се разбягват. Преплитат се. И отново се сливат. Все по-бързо, и по-бързо, и по-бързо!

Колко далеч назад са звездите! И няма никаква скорост. И никакъв полет. Безкрайна Синева.

А някъде в безкрайната далечина,

в непристъпната омайна синева,

а значи, и в самите тях,

съм аз

Недостижим!

Необозрим!

Необясним!

Несътворен!

И непознаващ тлен!

Сред ореол от светлина!

Съдник на всичките дела.

Когато на сутринта Блуждаещия огън се събуди, изпита силата на непознат феномен. Чувстваше се бодър, отпочинал и като никога свеж. Защото нещо го нямаше. Причината за ведрото му състояние го изпълни с подозрителност и той мигом застана нащрек. Мускулите неспокойно се раздвижиха, ръката стисна дръжката на ножа. В липсата на нещо не можеше, и никога не бе имало, каквото и да е хубаво. Липсата бе глад. Страдание. Смърт. Липсата на нещо твое свидетелства за твоята слабост. За неспособността ти да се противопоставиш на коварния живот. Така бе. Но не и с него. Не, откак...

Погледа!!!

Погледа го нямаше! Притихна! Сниши се! Замлъкна! Не смееше нито да диша, нито очи да помръдне. Но което го няма, просто го няма и няма как да го има! Било то куче, било стрела или цял поглед дори. Душманина му! Нямаше го! И затова така спокойно дишаше. И музика изпълваше плътта му. Бе си върнал себе си. Последна проверка. Тиха, внимателна, неуверена. Готов веднага да прикрие разочарованието. По-смела. Настойчива! Груба! Дивашка! Не! Не! Не! Нямаше го! Никъде! И сякаш никога не го бе имало. Викът, като отделно същество, бързоного и ужасно рогато, се изтръгна из него и се впусна из все още дремещото село. Последва го втори. Трети. Цяло стадо. Брутално нахлуваха във вигвамите, изхвърляха завивките, преобръщаха постелите, разбутваха хората, бодяха ги, подритваха...

Само след малко наплашените обитатели се събраха пред убежището на вожда. Никой не смееше да влезе. Крясъците бяха чудовищни и най-вероятно издаващият ги бе абсолютно невменяем. Великият Маниту бе отнел разума, но оставил тялото. А то бе силно. И значи опасно! Безмълвната група се разполови, сторвайки път на шамана. Единствен той бе в състояние да укроти злия дух, вселил се в изпразнената глава на вожда. Само той можеше да се изправи пред незнанията и непонятното. Ако такава бе волята на Маниту. В дясната си ръка стискаше нож. От ножа капеше прясната кръв на жертвено животно. Беше тъмна. А това не предвещаваше нищо добро. В лявата държеше огън. От огъня се носеше тръпчива миризма, гъделичкаше носа и насълзяваше очите. Тези, които бяха от подветрената страна, се разкашляха. И се отдръпнаха още по-настрани. И другите последваха примера им и също се отдръпнаха. Само на тълкувателя на волята на Маниту нищо му нямаше. Напредваше. С втречени във вигвама на вожда очи, нищо добро не вещаещи. Тихо и бързо, проникновено, редеше тайнствени думи. Призоваваше. Заклинаше. Нарочваше. Хората затаиха дъх. Отдръпнаха се още. Неволно застанаха зад магьосника, сякаш като зад преграда. А той напредваше. Бавно, уверено, решително. Тържествено. Крачка след крачка следваше волята на Великия Дух. Още десетина и щеше да е на входа...

Стон на ужасено учудване се изтръгна из тълпата. С пронизително нечовешки вик Блуждаещия огън бе излетял от вигвама. Стоеше на колене, с вдигнати към изгряващото слънце ръце. И с размазан взор, впит в светилото. Ридаше! Нямаше никакво съмнение. Сълзите се стичаха по страните му, падаха на земята. Не ги виждаше. Не беше тук, където те бяха. Нямаше съмнение в диагнозата...

Притихнаха. Дори шаманът се стъписа. Застина на мястото си, чакайки знак от Маниту. Но такъв не идваше. Вместо това вождът рипна на крака. Наподобяваше разярен ягуар. Разбесняла се пантера. Предизвикана кобра. Гледаше ги. Но виждаше ли? С танцова стъпка приближи магьосника и преди онзи да си послужи с ножа в намерението му, за което нямаше съмнение, го сграбчи в мечешките си обятия и заразмахва из поляната. В ритъма на шеметен, незнаен танц. Магьосникът се лиши и от ножа, и от огъня и изцяло се съсредоточи върху притока на въздух, така необходим за съществуването му. А притокът не бе гарантиран. Ама никак. След като краката на „партньора“ омекнаха и не бе в състояние да следва ритъма, Блуждаещия огън го изостави и се зае персонално да разцелува всеки член на племето. Имаше проблеми единствено с кучетата. Но с достатъчна настойчивост всичко бе постижимо. Съплеменниците му стояха като истукани и само обилното им потене свидетелстваше, че животът е неделима част от тях.

Шаманът се бе свестил. Лицето му, ужасно бледо и зло, се носеше по течението на мъстта. Намерил пръчка или копие, или нещо подобно, решително се приближи в гръб на танцуващия и го удари с все сила. Дъхът на Огъня секна. Обърна се към нападателя и го дари с възможно най-мила усмивка. Отстъпвайки към вигвама си, обсипа множеството с въздушни целувки. Огромният му член се поклащаше лениво, сякаш ставащото изобщо не го засягаше, а така си и беше! Вождът бе гол! Едва сега им направи впечатление. Когато вече нямаше на какво да завиждат или се наслаждават. Лудият се бе оттеглил в покоите си. Настана тишина. Почти обяд бе. Хората се разотиваха. Смълчани, стреснати от необичайното поведение на предводителя си. Последен – магьосникът. Зорко наблюдаваше лицата на мъжете. Устните му беззвучно се движеха. Преди да потъне в тъмния си вигвам, ехидна усмивка изгръ върху лицето му.

До вечерта никой не предприе нищо. Сякаш обезглавено тяло, племето се губеше в догадки и нерешителност, което напълно съответстваше на замисляла на магьосника. Но му трябваше време. Още малко. Времето, необходимо на нощната тъмнина да се спусне. Мракът бе неговата стихия. В него се чувстваше добре. От него получаваше сигурност. И закрила. Когато сенките се издължаваха. Когато огньовете хвърляха призрачни отблясъци. Когато неясни шумове и тайнствени докосвания свиваха душите на простосмъртните. Когато индианците, меки като памук, щяха безпрекословно да последват волята му. Подходящо изразена, обоснована, вменена им в дълг. И щяха да го следват, навсякъде и във всичко, защото несъмнено такава бе волята на Маниту.

Трябва да бе полунощ. И не малко бяха заспали, когато тих, монотонен, барабанен ритъм накъса тишината. Ударите ставаха все по-плътни. Звукът по-гръмък, по-басов, тревожещ, призоваващ. Усилваше се. И учестваше. Докато накрая се сля в плътен, непресекващ тътен. Спря! Рязко и неочаквано! Тишината плашеше. Подгонваше! Надничаше в лицата им и им се хилеше. Но път не им отстъпваше. И ги обвиваше. И се впиваше. Имаше само едно място, където биха били в относителна безопасност. В средата. На свещената поляна. При обредния кол. Забързаха.

Приведени, озъртащи се, уплашени. А там до кола, до запаления огън вече ги чакаше. Магьосникът. Лицето – безизразно, изрисувано в черно. Косата – кърваво-червена. Не само на цвят. Капеше. Капналото в огъня прасеше и миризмата му влудяваше. Огърлица от мечи зъби висеше на противно тънкия врат. И жезълът! На върха на който череп от бизон имаше. А из очите му светеше. В жълто.

Шаманът довършваше пъклената си мрежа. Още броени минути и щеше да замахне. Да стегне примката. Да се наслаждава на предсмъртните конвулсии на уловения. На самозабравилия се. На дръзналия срещу него. С наслада щеше да следва гибелта му. Заслужена. И дори закъсняла. И нямаше да откъсва поглед от очите му. Отначало вероятно свирепи. Диви и бесни. Озадачени. Уморени. Угасващи. Безнадеждни. Изцъклени. Но това щеше да е след малко. А сега грабеше от техните очи. Трескаво разкъсваше задигнатото и, без изключение, едно и също беше. Доверяваха се и отдаваха се. Нему. Да го следват, щяха. Зад него да бъдат. Какво повече му бе нужно?

След като целия ден празнува избавлението и не пи друго, освен божествен огън, и друга хапка в устата си не сложи, освен омайни листа, Блуждаещия огън бе омаломощен и замаян. Смазан от неочаквано стоварилото се отгоре му щастие. Чу призивния вопъл на барабана, но не го удостои с каквото и да е внимание. Нямаше нищо спешно, а другото можеше да почака. И без това неговата дума бе последна и без него никой нищо не би започнал. Отмалял и блажен се отпусна върху мечата кожа, единственото, за което се бе опънал на магьосника. Заспа. Съня на немечтаната си и несънувана мечта. Нямаше го! Най-сетне! Просто го нямаше!...

И тъй както го нямаше, изведнъж се появи! Не дойде, но го имаше. Не го гледаше, но беше досами него. Усещаше присъствието му и следователно го гледаше. И нито се смееше, нито усмихваше. И друго чувство не проявяваше. И беше такъв, какъвто бе винаги. И не беше. Защото бе някак безплътен. Разреден. Далеч не така властен. Съвсем малко се задържа. За миг само! Само колкото да вдигне невидимата завеса на невидим вигвам. И се разтвори, и от последния му косо хвърлен поглед бе ясно, че този път е завинаги. И повече никога, никога няма да се върне.

Но това, което го гледаше отгатык завесата, бе хилядократно по-зло, могъщо и страшно. И вече вилнееше в съзнанието му. Сечеше. Тъпчеше. Мушкеше. Пробождаше и режеше. Бе огън, и отровен дим бе. И вопли на странно облечени хора. И железни бизони, облени в горящата си кръв. И метал се топеше, и сякаш вода потичаше. И огромни вигвами се срутваха върху спящите в тях. И навсякъде бе пълно с ужас. И струеше ужасът, и дори камъка ужасяваше. Безпощаден бе. И във всичко. В очите на изгарящата старица, която се влачеше на колене, за да умре три крачки по-нанякъде, и в мъртвия поглед на нероденото бебене, чиято майка несъществуващия си корем придържаше. И във всичко бе злото, и въздуха бе обсебило. И земята, и хората. И край нямаше, нито начало. И всичко бе негово. И в каквото пожелаеше, се вселяваше. Бе безумие. И жестокост бе. И безсмислена бе. Нямаше кой да я спре. И от страшната жегга студ лъхаше, и на гнило ухаеше. И усмивката отхапваше и поглъщаше.

Трепереше. Не вярваше. Но очите си не можеше да отмести, и съзнанието си да изчисти. Нито да забрави, или да каже, че сън е било. И всичко това на погледа дължеше. И в миг, и без време, на сняг косата си станала. И когато вратата се хлопна, тоест завесата спусна, то бе защото някой милостиво съзнанието му отне и в сън, макар и кошмарен, го потопи. Видя и разбра. И знанието бе болка, а болката – знание. Но нямаше що да стори и прие. Но на пустиня се превърна, и с прах и пясък покри, докъдето поглед стига, и на никаква зеленина живот не даде, и на слънцето се дори не зарадва. Защото знаеше!

Беше утро. Ранно и свежо. Благоуханно. Благословено. И буден бе, и безнадеждност в погледа му заседнала бе, когато завесата на входа се отметна. Потокът светлина болеше. Заседна на гърлото му. Изхриптя. Закашля. Стресна се. И в пот се обля. А слепоочията му пулсираха. Магьосникът! За миг трепна пред зловещия контур. За миг хлад обви сърцето му. И за втори. Защото черната фигура следваха тримата най-възрастни в селото. И тримата най-храбри подир тях идеха. А отзад, отвън, цялото племе стоеше. С боядисани в тъмнокафяво лица. Пееха протяжна песен и ясно бе, че ритуалът е към края си. Оставаше само главата да бъде набучена на туй, що в ръката на Черния бе. И погледът на Черния бе по змийски хлъзгав и змийски студен. И толкова безкомпромисен. И неимоверно повече жесток, защото влечугото от необходимост, което върши, върши. По змийски го гледаше и за смърт го венчаеше. За неговата, не за нечия друга, го приготвяше.

Но три мига бяха минали. И още три пъти по три. И на свой ред погледна той Черния. И то с онези очи, с които него бяха гледали. С които онуй, отгътък завесата, се бе втрещавало и с които душманинът му го бе мъчил. И този, който на Великия Дух служеше и волята му тълкуваше, трепна и смутено погледа си встрани отведе. И не остана скрито това. Ама никак. Нито от най-мъдрите, нито от най-храбрите. Както и снежнобелия цвят на косата на Огъня.

Но петдесет слънца повече бе срещнал магьосникът и вещ бе и в психологията, и в магията, и хората познаваше, и слабостите им, и също нито една битка не беше загубил. И нямаше сега да я загуби, не и сега, когато бе я спечелил. И вдигна поглед, сякаш тежък меч, и го стовари връз беловласия. Но не, за да го погледне, и не, за да го обвини без думи, и дори не присъда да му изчете, а за да го с поглед убие. Но и секунда не издържа даже и ужасен, и безпомощен проумя, че незаслужилият прахта му да диша знае това, що той никога няма да знае и страшно оръжие е знанието му. И от Маниту направо на него е дадено и щедро при това, при това с пълни шепи му е дадено. И се пригответи на свой ред да срещне смъртта, защото такъв бе законът и затова си очите затвори, когато ръката на белокосия се отпусна на рамото му. И за едно само съжали, когато до кола се озоваха и то бе, че погледа си не може да вдигне и така достойно в смъртта да влезе, за да остане.

Но защо не диви са виковете им?! Но защо не жадуват кръвта му?! Но защо са толкова тържествени?! Сериозни! Така тихи! Тъй трезви! И нима почит в гласовете им има?!

И във вдигнатия си поглед, ръката си видя вдигната. И в ръката на Белия огън бе. В знак за единство, двете ръце вплетени, а също и в неделимост. И мигом разбра, което диваците вече знаеха. И Белия огън прегърна. И усети сърцето му неистово да думка. А очите му тъжно да гледат и в отвъдното да се взират.

И голяма бе силата на народа им. И блестяща славата. И разцвет се нарече епохата. И чудни творения след себе си оставиха, докато мракът ги не погълна, и завинаги в тях не настъпи.

— **Д**ами и господа, приятели. Познати и непознати. Всички вие, чиито очи са подпухнали. Не крийте сълзите. Напротив! Нека полетят. Надолу. Нека попият в черната земя. Като няма с какво друго, нека със сълзи я напоим. Не бъдете силни. Няма смисъл. С нищо не можем да ѝ помогнем. Злодейска ръка ни я отне, завинаги. Изверг! Когато и да открием, и на парченца да накъсаме, нищо не ще можем да променим.

Но защо тя?! Защо най-добрата! Най-младата! Най-милата! Любимата на всички! Нима има някой, който я мрази?! Който искрено ѝ желае злото?! Повярвайте, няма! Всекиму даде. Комуто, каквото можа...

А ние?! Какво ѝ дадохме ние?! Не можахме дори да я опазим! Аз, Денис Хамър, господарят на света, всесилният и всемогещият, аз, лично аз, не можах да я съхраня!... Аз съм виновен!...

За всичко!

И ако Господ ни гледа... в този момент... аз... който отдавна името Му не съм произнасял... Го моля... Моля Те... Господи... вземи и мене!... Тук и сега!... Не ме оставяй да се мъча!... Нека не гледам последствията на празната си суетност!... На измислената си сила!... Вземи ме!...

Каквото и да е, приятели, нея вече я няма. Черната земя я погълна... Ние ще си отидем... Ще поплачем... Ще потъжим... И после всеки ще поеме по пътя си. Така е било. Така ще бъде. Но Лия, скъпи мои, никога няма да си отиде. Духът ѝ – нетленен, запечатан на хартия, ще бъде винаги сред нас. И нека всички се поучим от мъдростта на едно дете, едва-що проходило в живота. А ти, Александър, бъди твърд, момчето ми! Най-много от всички! Слушайте! Лия ще ни говори! Ще бъдем с нея в последните мигове от живота ѝ! Огрени от неповторимата ѝ прямота, искрена непосредственост, от неизчерпаемата ѝ жажда за живот... Ще споделим тайнство, което завинаги ще остане неразгадано. Чувайте! Всички:

„Скъпи мой, ненагледен, Али! Ако четеш тази бележка, значи пак сме се разминали. Повярвай, любими – за последен път! Защото моето сърце е тръгнало към тебе, а твоето към мене. И може би сега, когато ти четеш тук, аз стоя пред вратата ти и чакам да ми отвориш. Бързай, любов моя! Ще те чакам! До края на дните си, ако трябва! Защото те обичам!“

Това е последното, което е записала в дневника си. Ето, виждате я! Каквато всички я знаем! Импулсивна! Чистосърдечна! Любяща! Сияйна светлина.

А това е първото:

„Казвам се Лия. Години – 21. Навършени. Е, почти 22. Днес реших да започна този дневник. Нека той ми е другар и изповедник. На него ще поверявам тайните си. Мечтите. Вълненията. Нека запечати историята на моя живот. Терзанията на младостта. Увереността на зряла жена. Добродушна стара баба, надявам се. Няма да го показвам на никого. Защото ще бъде толкова личен. Толкова искрен. Изчервявам се, само като си помисля. Всъщност, не! Защо? Ще го завеция. Тогава, когато няма да мога да се изчервявам. Когато ще бъда там, някъде високо горе. Далече, далече. Мъничка звездичка. Когато ще грея към любимите си хора. Когато ще ги обичам, но оттам – отгоре, той ще бъде Лия. Ще разказва за мене на тези, които биха искали да ме чуят. Да си спомнят за мене. И така отново ще бъдем заедно. Близко. Един до друг. Отново!

Да го завеция! Може би на тебе, скъпа моя, още неотгледана, неродена дъщеричке?! Или на тебе, скъпо мое, още неродено момченце?! На вас, деца! Още неизгнели мои слънчица! С любов. За спомен от милата ви майчица.

Не тъжете! Моля ви, недейте! Щом вече четете тези редове, мене ме няма. Вие не ме виждате. Но аз, да. Гледам ви. Аз съм с вас. Сега и тук. Навсякъде и винаги. Бдя над съня ви. Закрилям делника ви. Развеселявам празника. А ако много ви се прииска да ме видите, просто вдигнете очи. Нагоре. Аз съм там. Точно над вас. Махам ви. Помахайте и вие. Усмивам ви се. И вие се усмихнете. Обичам ви. И вие обичайте! Винаги обичайте! Защото истината е любов. Живейте в мир, деца! Скъпи мои. Ненагледни. И нека Бог бъде с вас!“

Виждате ли! Тя е помислила за всичко. Нека ѝ помахаме, приятели! Нека вдигнем глави към небето. Ненапразно днес то е тъй синьо и ведро. Ненапразно. Тя ни гледа! Нека и ние не гледаме към земята, към ужасната дупка, която, уви, ѝ стана последен дом. Но тя не се нуждае от него. И никога няма да прекрачи прага му. Нека просто ѝ помахаме. И винаги, когато се сетим за нея, просто да вдигнем поглед... и да го срещнем с нейния. Защото не успяхме да я съхраним, но тя, вярвайте ми, ще бди над деня ни отгоре, от небето. Не плачете, приятели, нека не я разстройваме...

И сега, още нещо. Моля ви, нека след като завърша, просто се разотидем. Всеки по пътя си. Наистина, всичко ще бъде казано. От нея...

Довиждане, приятели! Всички, които сте тук, всички, които не са, но са разменили поне една дума с нея, винаги могат да разчитат на Денис Хамър. За всичко. Нека бъдем бойни другари. Слушайте! Нейната благословия към всички нас. И с Божията помощ, вървете по пътя си!

БЛАГОСЛОВИЯ

Едно листо, родено в мир,
родено в мир и красота,
видя Света, Светът бе Мир,
а тя бе... Пролетта!

Едно листо, в една гора,
живя, лудя, позна Света,
то натежа, то пожълтя,
и запиля се... в Есента.

И този Свят, благословен,
притихнал свят, в една Гора,
сред шумата, едно листо,
Светът позна, Светът бе Мир.

Хората не са много. Не крият сълзите си. Обръщат се. Поемат. В мълчание. Само една жена стои и тихичко хлипа. Раменете ѝ се тресат. Остава. Съвсем сама. Винаги е била малко различна. Някак особена. И сега е такава. Сама. Хлипането се усилва. Прераства в ридание. В сърцераздирателни стонове. Коленичи до черната купчина. Заравя пръсти в пръстта. Гласът ѝ се носи. Безутешен.

Джон Силвър се връща. Застава до нея. Поставя ръка на рамото ѝ. Тя вдига глава. Гледа го. Безумно! Диво! Изпепеляващо! Изправя се. Ще го зашлеви!

Сякаш скършена клонка се отпуска върху протегнатата му десница. Тръгват... Директорът на клиниката и старшата сестра.

— **Н**е, Александър, не мисля! Дори съм категоричен! Може би не е най-удачният момент да го кажа, но Хамър постигна забележителен напредък в душевното си стабилизиране. И едва ли заслугата е наша. Вярвай обаче, ако искаше да те обвини, щеше да го направи по много по-различен начин. С грандиозна експлозия, приятелю...

Той просто те призоваваше да бъдеш твърд. Защото истината се оказва чудовищна... Дори за мене! Дори за един страничен наблюдател. И знаеш ли, приятелю, дори нямам сили да те утешавам. Чувствам се опустошен. А това би трябвало да не ме засяга. Какво ще правиш?

— Не знам.

— Каквото и да е, аз съм с тебе. Постъпи както те съветва сърцето. Само не се самоубивай!... Извинявай, напрегнат съм.

Марrrrrrrргрееeeeeееет! Маааааргрееeeeeееет!

— Да, доктор Силвър!

— Виж, моля те, дали не е останала някоя бутилчица?! И побързай, ако обичаш!

— Да, докторе...

— Две чаши и бутилката, нищо друго. И не ни свързвай с никого!

— Разбрано, доктор Силвър!

— Ех, Александър, Александър, каква я мислехме каква стана. И все пак, и като приятел, и като лекар... как мислиш да я караш?

— Не зная... Може би ще отида, там, под скалите. Ще скова дървена барака... или ще намеря някоя пещера... Ще остана, колкото ми е писано. Сутрин ще посрещам светлината... вечер ще я изпращам. А когато я няма, няколко дни поред, ще се качвам горе, на върха, и ще викам. Колкото ми глас държи. Ще я призовавам. Ще я умолявам да се върне. И може би в светлия ѝ лик ще видя още нечий светъл образ.

— Ще се погребеш?

— Да... Какво друго ми остава? Ще живея диво. Или полудиво. Но това няма значение... и въобще какво значи живот, хубав живот или сносен живот? Аз вече нямам нищо, а значи е време да се оттегля. Такава ми е била съдбата.

– Ти си блестящ хирург, ако разрешиш да отбележа!

– Мислих и за това. Но нима самият ти би позволил някой, чиято мисъл е далече, далече и даже не толкова далече, колкото отвъд, да се докосне до пациентите?

– Не зная, момчето ми, наистина не зная. Ако ще се разделяме, нека поне допием бутилката.

– Моля ви, сестро, не може!

– ...

– Казах ви, никой не бива да ги безпокои!

– ...

– Но какво си позволявате?! Доктор Силвър, Старшата! Казах ѝ, но тя...

– Доктор Оливо, на телефона!!!

– Няма нищо, Маргрет. Ще ударим ли по едно!

– Но, доктор Силвър! За каква ме взимате?!

– Хайде, Маргрет, не хапе...

– Доктор Оливо, доктор Оливо, на телефона!!!

– Добре де, госпожо Старша, не можахте ли да прехвърлите разговора тук?!

– Не, не! Търсят го от автомата! В коридора!

– Кой?

– Майка ви, докторе! Майка ви се обажда!

– Майка ми е отдавна покойница, сестро.

– Не знам, докторе! Каза, че е спешно... и да побързате!

– Върви, Александър. Върви виж каква е тази неразбория.

– Ало...

– Момчето ми... радвам се да те чуя. Зная... колко ти е тежко... Имаме малко време... Просто ме слушай...

Лия е добре! Праща ти поздрави... Ще те чака... Булчинската премяна ѝ стои чудесно.

Имаш още 46 години на тази земя... Не е много, Александър, ще минат като миг... Но на всяка цена трябва да останеш в клиниката, момчето ми! Твоето място е там. И ти го знаеш.

Довиждане, скъпи!

– Аз тука напреднах с течностите, Александър! Имаш да наваксваш! Кой беше?

– Мама...

– М...да-а-а!... Разбирам!... Почивката ти може да започне още днес, момчето ми... И може би няма да е лошо, хъм, да направиш консултация със специалист, хъм... Не, не! Не ме разбирай погрешно. Все пак там е хладно... и... и ветровито. И влажно...

– Доктор Силвър, готов съм за операцията на пациента от пета. Не са необходими никакви допълнителни изследвания! Никакви консултации! Никакво изчакване! Разбрах какво ни е заблудило! Току-що ми светна! След като го отворим, ще се уверите! И дори ще се изненадате!

– Александър! Аз вече съм изненадан! Но и леко замаян от тази прекрасна „вода“. Но на тебе, момчето ми, на тебе какво ти е?

– Хайде, докторе! Да вървим! Моля да ми асистирате! Макар че работата е фасулска!

– Но... Александър!... Аз съм пи-пи-ян. И ти трябваше да си пиан, разбойнико! Ти ми обеща да я изпием!... Не е честно, Александър! Не е почтено, дори! Н...не, не ме уважаваш нито като ръководител, нито като по-по-по-такъв, как се казваше, по-възрастен... Освен това трябваше да направим консултация с доктор, доктор... Не зная... забравих му името... Хей, как ще оперираш?! Нали си о-о-твърд... при Светлината!

– Наред съм, Змейо, нищо ми няма! Направо съм супер! И изобщо, дръжете се, търбуси!

– **У**важаеми зрители, преди момичетата от нашето ежедневно, вечерно, огнено шоу да ви смаят с пламенните си танци, несмущавани от каквото и да е облекло, ще ви запозная с една прелюбопитна новина. Новина от последната секунда, до която нашият канал пръв се добра!

Само преди единадесет минути, при пълна секретност, от неизвестно място и в неизвестна посока е отлетял комически апарат с марка „Хамър“. Мисията му не е съгласувана с правителството, нито с НАСА, нито с военните!... Нито дори с нас!

Небезизвестният, най-вече със своята налудничава ексцентричност, Денис Хамър е решил на своя глава да търси братя по разум из Космоса. Апаратът е проектиран да издържи следващите две хиляди и петстотин години, дори при екстремни условия. Но както поетично са се изразили колегите от пресцентъра на „Хамър Индъстри Корпорейшън“: „Няма нищо вечно на този свят“. И в един момент совалката ще излезе от строя. Но, успокояват ни те, не бива да се притесняваме. Защото капсула от най-новия, най-съвършения, непостижимия – дори за въображението, разумен, забележете – не интелигентен, а разумен материал, ще съхрани съдържанието, което господин Хамър е сметнал за нужно да изпрати на братята ни, дори ако те се забавят с някоя и друга вечност!

И сега, приближаваме същината на тази любопитна новина! В безценната капсула... Момент, да не изпусна! Стойността на проекта, съгласно посоченото от „Хамър Корпорейшън“, е деветстотин и шестдесет милиарда долара! Хъм, скъперници, какво им е пречело да прахосат още четиридесет! Или четиридесет и един! Или четиристотин и петдесет, мамка му!

И сега, същината – в безценната капсула пътуват три неща! Както е благо-

волил да се изрази господин Хамър, за чиито, хъм, да ги наречем гениални особености, ви информираме своевременно, и който има запазено място в една от най-реномираните лудници, в тази капсула да срещнат братята по разум пътуват трима, „троица“. Така е казал Денис Хамър – „троица“! И още нещо, м...да, щели да бдят, или бдение. И едното, и другото не ми е ясно. Кой ще бди? Над какво ще бди? Защо трябва да се бди? Не знам! Кой знае какво си е мислил старият, и на колко уискита е бил!

И така, първият пътник е масивна статуетка на цар Соломон, изработена от чисто злато. Вторият е подобна статуетка на Света Богородица, която му бе подарена от неизвестен почитател за първия Хамър дей. Можем само да съжаляваме, че това, както се оказва, безценно творение на неизвестен майстор отлита завинаги от нас. Но, така е! И кой казва, че богатите също плачат, след като те просто нямат сърце?! За душа, да не говорим! А единствено ексцентризъм, егоизъм и самовлюбеност!

Третият пасажер е също не съвсем класически. И поне според мене – абсолютно излишен, ако не и безсмислен! Върху лист от лианит, за който Хамърите твърдят, че не познава износване, е нанесено едно стихотворение. Стихотворение за едно листо. Честта да ни представи пред братята по разум е спечелила никому неизвестна поетеса, която никога и нищо не е публикувала. И поради това, и само поради това, си позволявам да я оценя като самозвана. Текстът на стихотворението е цитиран в съобщението на пресцентъра и вие ще можете да се запознаете с него в утрешната преса. Аз лично го прочетох. Повярвайте, посредствено!

Не смятам да ви отнемам от огненото шоу, което вие търпеливо заслужихте. Само още секунда страдание и ви казвам – шоуто ще е по-сладко от всякога, защото вие просто го изстрадахте! За тази начинаеща поетеса се твърди, че била близка сътрудничка, и следователно любовница, на Денис Хамър. Вероятно на това се дължи шеметната ѝ кариера. И една малка подробност – наскоро същата е загинала в жестока катастрофа с един от първите „Хамър“-мобици. Размазала го в бетонна стена, както твърди очевидец и мой добър приятел. Въобще, крушата не пада по-далече от дървото! И отново, според шефа на „Хамър Индъстри“, ни уведомяват, че цар Соломон символизира стремежа на човечеството към ред и законност. Едва ли, според мене! Дева Мария е символ на Чистотата, Светлината и Добрината, които са заложени в човека по дефиниция. Не бих искал да коментирам! А стихотворението, стихотворението било символ на Света и то не само на нашия! А на кой още – питате вие, питам и аз! Стихотворението, стихотворението... абе, майната му на стихотворението! И на тем подобните глупости на лигавия дъртак като човечност, стремеж, човек като същност. Слушайте, слушайте само, цитирам: „...и на нещо голямо, много далечно и много близко, много чуждо и същевременно част от самите нас. На нещо дълбоко позитивно, съкровено, универсално за цялата Вселена“.

Е, в такъв случай, аз не съм човек! Още по-малко – вселена!

– **Кажи, Петре, какво те води в покоите Ми?**

– Боже Господи мой, прости ми, съгреших! Съгреших!

– **Що думаш, Петре? Ти?! Съгрешил?! Та това не се е случвало повече от две хиляди години!**

– Съгреших, Боже Господи мой! Прости ми! Давид, господарят на хората от Тебе! Трябваше да се представи за разпределение, Боже Господи мой! Няма го! Изгубих го!

– **Дете Моє, Петре, не се безпокой за брата си. Той вече застана отдясно на Мене. Не се нуждає от нищо. Почива в Мир.**

– Боже Господи мой, смили се над грешника Петър! Не може така! Всеки трябва да се представи! Да мине процедурата! Всякога, всякога Волята Ти е такава била!

– **Направи изключение, Петре.**

– Не мога! Боже Господи мой, не мога!

– **Аз не мога, Петре. Такава є Волята Ми. Така Съм Се врекъл. Но, ти, Петре, ти можеш.**

– Не мога, Господи, не мога! Не мога! Не мога да пристъпя Волята Ти!

– **Можеш, Петре! Пристъпи Я!**

– Господи, страшен грях ще сторя!

– **Стори го, Петре. Стори този грях! И Аз мигом ще ти простя! Стори го. Заради брата си. Заради чедото Ми. Измъчи се брат ти Давид, Петре. Измъчи се. А Аз нищо не можех да сторя. Но ти можеш. Такава є волята Ми. Стори го, Петре! Съгреши, за да ти бъде простено!**

– Господи! Господи! Господи!

– **Никой не є безгрешен, Петре. Никой. Но благословен да є този, който се поучи от грешките си!**

Да бъде волята Ми!

Да бъде Волята Ми!

Да бъде Името Ми!

Да бъде Пътят Ми!

Да бъде Делото Ми!

Да бъде Царството Ми!

Да бъде Главата Ми!

На Светлината, Чистотата и Добрината!

И на небето! И на земята!

Сега! И во Веки Веков!

АМИН!

